

Thoát Cốt Hương

Contents

Thoát Cốt Hương	2
1. Chương 1: Sinh Tử Xa Cách	3
2. Chương 2: Bao Cao Su Vị Sầu Riêng	11
3. Chương 3: Người Trang Điểm Tử Thi	15
4. Chương 4: Dạ Bà Bà Đánh Golf	18
5. Chương 5: Ma Cà Rồng Vs Đạo Sĩ	21
6. Chương 6: “túi Công Văn” Mặt Dày	23
7. Chương 7: Tán Gẫu Qq Với Lệ Quỷ	26
8. Chương 8: Bữa Tối Dưới Ánh Nền Cửa Cường Thi Và Đạo Sĩ	30
9. Chương 9: Có Một Chú Chó Nhỏ Tên Là Caramen	33
10. Chương 10: Nữ Quỷ Hút Xì Gà	37
11. Chương 11: Vương Tử Ma Cà Rồng U Sầu	39
12. Chương 12: Lời Nói Có Dao-đầu Hủ Tâm (miệng Niệm Nam Mô Bụng Bò Dao Găm)	41
13. Chương 13: Chia Tay Vì Muốn Nín Kéo	44
14. Chương 14: Cây Hoa Dịu Dàng Xinh Đẹp	48
15. Chương 15: Thập Nhị Xi Ma Linh	50
16. Chương 16: Đại Thúc Cổ Hủ Gặp Kẹo Que	52
17. Chương 17: Ngoại Truyện: Đại Thúc Tự Bạch Thư	54
18. Chương 18: Cha Đứa Nhỏ Thật Đáng Thương	58
19. Chương 19: Giáo Sư Thảm Ra Tay Đánh Đàn Ông Bội Bạc	61
20. Chương 20: Thiên Lý Hương Ở Bách Lý Nhai	63
21. Chương 21: Xin Chào, Giáo Sư Đại Nhân.	67
22. Chương 22: Sự Trả Thù Của Giáo Sư Ma Quỷ	70
23. Chương 23: Hòa Thượng Chủ Nợ Tối Cửa	74
24. Chương 24: Tử Âm Văn Chương	77
25. Chương 25: Chứng Sợ Máy Móc	82
26. Chương 26: Cuộc Hẹn Đêm Giáng Sinh	85
27. Chương 27: Có Niềm Vui Mới Quên Tình Cũ	89
28. Chương 28: Ra Mắt Nhạc Phụ Đại Nhân	92
29. Chương 29: Thao Thiết Thịnh Yển	95
30. Chương 30: Mai Trạch Thiên Phủ	99
31. Chương 31: Tháp Lăng Mộ Dưới Lòng Đất	102
32. Chương 32: Kim Ngân Tài Bảo, Cường Thi Nhảy Múa	107
33. Chương 33: Lưỡng Họa	110
34. Chương 34: Chia Tay Trong Hòa Bình, Cả Hai Đều Vui Vẻ	114
35. Chương 35: Vụng Về Thổ Lộ	117
36. Chương 36: Bình Yên Là Phúc	121
37. Chương 37: Giáo Sư Thật Kỳ Quái	124
38. Chương 38: Tiểu Đường Xuất Giá	126
39. Chương 39: Hôn Lễ Ma Quỷ	129
40. Chương 40: Nguyên Nên Vợ Chồng	132
41. Chương 41: Đêm Động Phòng Hoa Chúc	137

42. Chương 42: Hôn Lễ Dụ Hoặc	139
43. Chương 43: Hoa Rơi Từng Có Ý	143
44. Chương 44: Chuyển Nhà	146
45. Chương 45: Mặt Trời Là Sáng Nhất, Ba Là Thân Yêu Nhất	150
46. Chương 46: Nhập Xác	152
47. Chương 47: Bị Thương	155
48. Chương 48: Sự Thật Chết Trẻ Che Dấu Năm Đó	157
49. Chương 49: Giao Ước Ba Điều	163
50. Chương 50: Năm Xưa	165
51. Chương 51:	169
52. Chương 52: Tình Dịch Xuất Hiện	172
53. Chương 53: Hiểu Lầm Và Hoan Hỉ	176
54. Chương 54: Ngọc Hóa Thành Máu	180
55. Chương 55: Chết Trong Tay Người Yêu	184
56. Chương 56: Cự Tuyệt	187
57. Chương 57: Tiểu Quý Và Bóng Ma	191
58. Chương 58: Buông Tay Ra	194
59. Chương 59: Di Tình Biệt Luyến	198
60. Chương 60: Cuộc Chiến Trên Giường	202
61. Chương 61: Bị Knockout	205
62. Chương 62: Trong Tình Yêu Cuồng Nhiệt	210
63. Chương 63: Vẫn Tiếp Tục Tình Yêu Cuồng Nhiệt	213
64. Chương 64: Bại Lộ Thân Phận	216
65. Chương 65: Do Dự	219
66. Chương 66: Chia Tay Và Niu Kéo	221
67. Chương 67: Kế Hoạch	224
68. Chương 68: Không Thể Quay Đầu	228
69. Chương 69: Không Thể Thấy Nhau	231
70. Chương 70: Yêu, Như Hình Với Bóng	234
71. Chương 71: Sớm Chiều Bên Nhau	238
72. Chương 72: Ai Đúng Ai Sai, Ai Cố Chấp	241
73. Chương 73: Tan Nát	245
74. Chương 74: Cuối Cùng Vẫn Không Gặp	253
75. Chương 75: Kết Thúc: Khoảnh Khắc Vĩnh Hằng	258
76. Chương 76: Kết Cục	259

Thoát Cốt Hương

Giới thiệu

Đáng ghét, vì sao toàn là mỹ đại thúc?Giang Tiểu Tư nhe răng cười, máu ai ngon ta lựa chọn người d

1. Chương 1: Sinh Tử Xa Cách

Màn trời đỏ như máu, xung quanh Kim Loan bảo điện, cấm quân vây chặt ba vòng trong, ba vòng ngoài. Tất cả mọi người đều không nhúc nhích, sát khí nồng đậm từ tứ phía khiến thời gian như ngưng kết thành băng.

Thái Vấn thân mặc long bào, kim quang sáng lạn chói mắt, trường kiếm trong tay đặt trên cổ thiếu phụ mang thai đang bị khống chế phía trước.

nàng mặc y phục vải thô, búi tóc đơn giản lệch sang một bên, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyết trắng tái nhợt lấm tấm lệ, thân thể khẽ run rẩy do sợ hãi.

Không ai không biết cô, Liễu Chi, một phát bay lên đầu càn cảnh biến thành Hiền vương phi, vừa được mấy tháng thì tư thông với người khác bị hưu, trở thành cô gái nông thôn bình thường làm trò cười cho dân chúng kinh thành lúc trà dư tửu hậu. Hiện thời Thái Vấn chộp lấy c nàng ô làm một bài uy hiếp Hiền Vương, thật sự là cùng đường rồi? Nhưng nhìn bụng Liễu Chi đã lớn, thật đúng là khiến người ta không biết làm như thế nào cho phải.

Mọi người thở cũng không dám thở mạnh, nhìn Thái Vấn, lại nhìn Triệu Tật, không biết phải làm thế nào.

Thái Vấn ngạo nghễ nhìn mọi người, ánh mắt trước kia vẫn gian xảo tàn nhẫn giờ đây tràn ngập sự không cam lòng cùng phẫn hận, nhưng tự tin lại chưa mất đi, trên ý cười tràn ngập sự ác độc.

“Triệu Tật. Coi như ngươi lợi hại. Dám giả chết để qua mặt ta, bây giờ coi như hòa đi. Nữ nhân ngươi yêu nhất đang ở trong tay ta, ngươi còn dám tiến lên một bước, thì chờ nhặt một xác hai mạng đi.”

Đương kim Tả hiền vương Triệu Tật, Hữu thừa tướng Thái Vấn, chiến công lừng lẫy, quyền khuynh thiên hạ. Một bên trung thần, một bên gian thần, đối địch lẫn nhau, cũng kiềm chế lẫn nhau. Song, Tổng Thái Tông lại luôn e ngại vị hoàng thúc được lòng dân này sẽ cùng hấn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, tin tưởng vào sủng thần Thái Vấn châm ngòi ly gián, luôn luôn chèn ép Triệu Tật, tước đoạt binh quyền, giáng làm thứ dân.

Thái Vấn từ từ nắm hết quyền hành, dần dần tiêu diệt phe cánh đối lập. Hắn nhiều lần phái người ám sát Triệu Tật, đến khi biết người này đã chết mới yên tâm mưu toan, mưu đoạt ngôi vị hoàng đế. Không ngờ mới đăng cơ hai ngày, Triệu Tật lại đột nhiên xuất hiện, vây hấn vào cảnh bốn bề là địch. May là hắn có chuẩn bị trước, bắt lấy Hiền Vương phi, nếu không dựa vào mưu lược cùng sự quyết đoán của Triệu Tật, chỉ sợ hắn chết cũng không có chỗ chôn. Bọn họ một đời tranh chấp, hấn từng bước cẩn thận, không ngờ cuối cùng lại bị Triệu Tật lừa thành ngớ ngẩn, thua ở nước cờ cuối cùng.

Lúc này, Triệu Tật đứng phía đầu, theo thói quen, híp mắt nhìn hấn, cả người toát ra khí thế vương giả, giống như con báo sẵn mồi trong đêm, trong cao quý lộ ra tia nguy hiểm, trong tao nhã lại ẩn giấu tiềm tàng sát khí, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Thái Vấn, đó là chiêu cuối cùng của ngươi sao?” Thanh âm vô tình, lạnh như băng, dường như làm ôi người có mặt đều rùng mình.

Tổng Thái Tông nơm nớp lo sợ, tránh ở phía sau hấn, trong lòng y vốn đã áy náy với hấn, nay thấy Hiền Vương phi bị bắt làm con tin liền mềm lòng. “Hoàng thúc, ngôi vị hoàng đế đoạt lại là được rồi, thả hấn đi đi, quan trọng nhất là không làm Liễu Chi cùng đứa trẻ trong bụng bị thương.”

Thái Vấn cười to: “Cầu hoàng đế nói đúng lắm, dùng một mạng của ta đổi lấy hai sinh mệnh, cơ sao không làm.”

Triệu Tật lắc đầu: “Bệ hạ, thủ hạ của Thái Vấn có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, trong tay hấn lại nắm nhược điểm của nhiều vị đại tướng nắm binh quyền trong triều, không thể thả hỏ về rừng.” Nhiều năm như vậy, hấn đều tránh được, lại còn bành trướng thế lực, bây giờ là cơ hội duy nhất. Nhỏ cỏ không nhổ tận gốc, hậu quả khôn lường.

Liều Chi nhìn nam tử trước mắt, nhìn cũng chưa nhìn nàng một lần, nước mắt như mưa: “Vương gia, ta chưa từng cầu xin chàng, cũng không muốn làm gánh nặng cho chàng, nhưng còn đứa con trong bụng...”

Lúc này, Giang Lưu đang trà trộn vào cấm quân, tốc độ không người phát hiện, từ từ đến phía sau Thái Vãn.

Triệu Tật lạnh nhạt nói: “Thái Vãn, hôm nay người có mọc cánh cũng khó thoát. Chuẩn bị bắn tên.”

Nhìn hơn ngàn mũi tên đều tấp hướng về mình, trong mắt Thái Vãn lúc này mới hiện lên một tia kinh hoảng. “Triệu Tật, chẳng lẽ ngay cả vợ con người cũng không cần?”

“Thật buồn cười, tiện nhân này tư thông cùng Giang Lưu, đứa trẻ trong bụng căn bản không phải của bốn vương, mấy tháng trước bốn vương cũng đã hừ cô, Thừa tướng đại nhân tin tức linh thông, chẳng lẽ không biết chuyện này sao?”

Thái Vãn chợt giật mình, đúng là vào khi bọn họ đang đấu nhau tới hồi kịch liệt, Triệu Tật lại có một lần tới thanh lâu uống rượu, ngay cả thuộc hạ thân cận Giang Lưu cũng điều đi trấn giữ biên quan, người vợ đang mang thai cũng hừ. Hắn nghĩ Triệu Tật sợ người thân gặp nguy hiểm, cố tình diễn cho hắn xem...

Liều Chi liếc mắt lắc đầu: “Vương gia, ta cùng Giang Lưu vốn là thanh mai trúc mã, thật sự chỉ như huynh muội, làm gì có tư tình, xin chàng tin tưởng ta... Dù có thế nào, đứa nhỏ cũng vô tội.”

Hắn nghi ngờ cô, vắng vẻ cô, hiểu lắm nàng cũng không quan trọng, nhưng làm sao có thể nói đứa nhỏ không phải của hắn? Hắn cùng nữ tử khác thân mật trước mặt cô, nhục mạ cô, hừ cô, nàng chưa từng than trách, chỉ thầm nghĩ mang theo đứa nhỏ ở nông thôn lặng lẽ sống. Nàng biết, trong mắt hắn chỉ có giang sơn, chỉ có dân chúng, vì diệt trừ âm mưu của Thái Vãn, mưu toan suốt mười năm. Nàng không cố ý trở thành gánh nặng của hắn, nếu có thể, nàng thà lập tức tự vẫn dưới kiếm Thái Vãn để hắn không phải khó xử. Nhưng còn đứa nhỏ, con của hai bọn họ, một đêm tình loạn, dù lúc trước hắn lấy nàng là vì chịu trách nhiệm, cho dù hắn không có một chút cảm tình nào đối với cô, ít nhất cũng nên quan tâm đứa trẻ. Minh vì hắn vứt bỏ tất cả, bao lần vào sinh ra tử, vì sao còn hoài nghi mình bất trung? Thời gian hắn bị thất thế trước kia, bọn họ lưu lạc thiên nhai, tránh né đuổi giết, mỗi ngày bên nhau, chẳng lẽ hắn đã quên sao?

“Chuyện của các người, Giang tướng quân đã thành thật nói lại với bốn vương, người không cần tiếp tục nói dối.”

Liều Chi kinh hoảng, làm sao có thể, Giang Lưu hắn...

“Chàng dù thế nào cũng không tin tưởng ta sao?”

“Chuyện nhục nhã như vậy, bốn vương tha cho người tiện mệnh đã không phụ ân tình mấy tháng phu thê.”

Liều Chi cười đau khổ: “Triệu Tật, từ trước tới nay, có phải chàng chưa từng yêu ta?”

Triệu Tật thấy sự tuyệt vọng trong mắt cô, trong lòng giật mình, nhìn Giang Lưu đã cách phía sau Thái Vãn không xa, biết lúc nào cũng có thể ra tay, nhưng một chiều này phải đảm bảo an toàn cho Liều Chi và đứa bé. Tuy rằng tuyệt đối tin tưởng thân thủ của Giang Lưu, lòng bàn tay hắn vẫn toát mồ hôi lạnh. “Ta làm sao có thể yêu người? Ta đường đường là Tả Hiền Vương, muốn người loại nào cũng có, làm sao để ý đến một cô gái quê mùa như người, nếu không phải người mang đứa con của bốn vương, mà hóa ra đứa bé cũng...”

Nhìn mi gian hắn mang theo hận sắc, lòng Thái Vãn càng lạnh, mặc dù đoán Triệu Tật chỉ giả vờ, nhưng vẫn có chút sợ hãi và nghi ngờ.

Liều Chi tuyệt vọng cười, nhẹ tay phủ lên bụng mình. Con, phụ thân không tin mẫu thân, cũng chưa từng yêu mẫu thân, bây giờ hắn không cần cả hai chúng ta. Rõ ràng đã thắng, nếu không có hai tính mạng chúng ta sẽ thắng hoàn toàn. So với bị giết trước mắt hắn, chỉ bằng thành toàn cho hắn.

“Liều Chi.” Triệu Tật thét lên kinh hãi.

Thái Vãn cúi đầu, người trước mắt hắn liền lấy kiếm cắt cổ, máu tươi văng khắp nơi. Hắn thầm kêu không ổn, lui xuống hai bước, lại nghe sau lưng một tiếng gió. Lập tức thu kiếm, xoay người, trường kiếm đâm

xuyên thân người Giang Lưu đang phi đến, đồng thời chủ thủ của Giang Lưu cũng cắm vào trái tim hắn, tất cả đều diễn ra trong chớp mắt. Thái Vãn hoảng sợ, hai mắt mở to, không ngờ Giang Lưu thà rằng đồng quy vu tận cũng phải giết hắn, biết đã hết đường sống sót, hắn tuyệt vọng ngã xuống, muốn cười nhưng không gượng nổi, chậm rãi nhắm mắt.

Khuôn mặt Giang Lưu luôn bình tĩnh, lúc này tràn ngập bi ai cùng phần nộ, đôi mắt sáng như sao dần ảm đạm, cuối cùng tắt lịm không còn chút ánh sáng, cước bộ hơi lảo đảo đi đến trước mặt hai người, nhìn Triệu Tật ôm Liễu Chi. Đã không còn phong cách cao quý khi điều khiển giang sơn, cặp mắt thâm thúy chậm rãi trở nên mơ hồ, hàm răng vẫn cố cắn chặt, cố kìm nước mắt.

“Nữ nhân ngốc, ta nói rồi, dù thế nào đi nữa cũng không được nghi ngờ quyết định của ta, không được nghi ngờ tình yêu ta dành cho cô... Ta làm sao có thể bỏ mặc nàng chứ...”

Giang Lưu lắc đầu, Triệu Tật không hiểu, Liễu Chi chỉ là một nữ tử đơn giản bình thường, không hiểu mưu toan tranh đấu, lại càng không hiểu Triệu Tật ẩn nhẫn, đặt đại nghĩa lên trên. Đúng vậy, nàng chỉ biết toàn tâm tín nhiệm hắn ta, dựa vào hắn ta, cho nên hắn ta nói gì nàng đều tin tưởng, làm sao nghĩ ra lời nói cùng hành động nhẫn tâm lúc đó chỉ là khổ nhục kế. Hắn muốn đến nhìn nàng một lần, nói với nàng một câu cuối cùng, nhưng nhìn hai người ôm nhau như vậy, hắn chen vào không được, chỉ có thể như trước kia, xa xa đứng nhìn, giống như mọi khi, im lặng bảo vệ nàng, bảo vệ bọn họ. Giết Thái Vãn, hắn không phải không thể sống sót, nhưng nhìn Liễu Chi chết đi, hắn cũng không muốn sống nữa.

Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng rời xa nàng, dù là ở đồng ruộng hay trường học, thôn quê hay triều đình, hắn vẫn luôn đi theo nàng. Năm ấy mới tám tuổi, hắn lưu lạc đầu đường, trộm đồ ăn bị bắt được, bị đánh. Nàng sáu tuổi, là tiểu thư phú quý đang dẫn gia đình đi dạo trên đường, chắn trước mặt hắn, đưa cho hắn một đồng tiền nói mua hắn. Nàng nói, từ nay về sau, người chính là người của ta.

Vì thế nhiều năm như vậy, hắn vẫn yên lặng bảo vệ nàng, đi theo nàng, đến khi gia cảnh rách nát, lại cùng nàng lưu lạc khắp nơi. Nàng yêu Hiền Vương, làm Vương phi, hắn liền tòng quân nhập ngũ, làm tướng quân. Nay nếu nàng phải đi, hắn cũng sẽ không bỏ nàng ...

Xung quanh có thanh âm hỗn loạn, hắn gắt gao nắm chặt đồng tiền kia trong tay, hình ảnh Triệu Tật đau khổ hối hận trước mắt dần dần trở nên mơ hồ. Lờ mờ nghe ai đó hô một tiếng, không thấy thi thể Thái Vãn, chân hắn mềm nhũn, ngã thật mạnh trên mặt đất, khắp nơi đều tràn máu tươi. Than nhẹ một tiếng, hồi tưởng lại cuộc đời cô độc, nửa đời phiêu bạt, chết có khi là một cách giải thoát. Trước mắt dần dần tối đen, nhiều năm cùng tiếng trống trận đua tiếng, tư thế hào hùng...

Nửa tháng sau, Hiền Vương phi đại táng, quốc tang. Tả Hiền Vương xưa nay vốn luôn luôn tiết kiệm lại huy động nửa tài lực giang sơn, xây dựng rầm rộ, tụ tập thuật sĩ bốn phương kiến tạo một lăng tẩm thật lớn cho Hiền Vương phi.

Một năm sau, Hiền Vương tự mình dẫn quân đi đánh Liêu, lại đưa ra phán đoán sai lầm dẫn tới đại bại, toàn quân bị tiêu diệt, chết không toàn thây.

Giang Lưu tỉnh lại vì nghe thấy tiếng trẻ con cười, khanh khách khanh khách, vang vọng quanh quẩn, mang theo vài phần quỷ dị. Hắn mở mắt, vẫn chỉ nhìn thấy một màu đen, rồi hắn phát hiện bản thân mình đang đứng thẳng, thử cử động, nhưng chân tay vẫn như trước bất động. Hắn cố gắng cử động mạnh hơn, lại vô ích, giống như bị nhốt trong một cái lọ kì quái. Rõ ràng mình đã chết, nhưng đây là nơi nào? Âm tào địa phủ sao? Liễu Chi đâu?

Mở miệng ra muốn nói vài tiếng, dường như đã không nói quá lâu, họng như bị vật gì chặn lại vậy, chỉ phát ra vài tiếng ô ô không rõ, ở trong lọ vang vọng. Đây là quan tài sao? Hắn đột nhiên nghĩ ra điều này.

Tiếng cười kia ngày càng gần, dường như ngay dưới chân, sau đó đột nhiên có một luồng lực hướng về phía chân hắn. Giang Lưu cảm thấy thân mình hơi lay động, tiếp đó như bị va chạm. Trong phút chốc, cảm thấy đầu óc choáng váng, hắn đột ngột ngã xuống.

Loảng xoảng... Cùng với tiếng vỡ, chiếc lọ quanh thân hắn cũng hóa thành mảnh nhỏ. Vừa tiếp xúc với không khí, hắn cảm giác được dòng máu trong cơ thể chảy mạnh mẽ, lỗ chân như mở ra để hô hấp, trước mắt dần dần có ánh sáng.

Phun ra vật gì đó đang ngậm trong miệng, là một viên minh châu, cảm thấy ngứa khắp người, như có cái gì đó trên người hắn đang nhanh chóng phát triển, hắn cúi đầu, ngạc nhiên phát hiện cả người phủ thêm một lớp lông trắng, giống bản thân bị mốc meo vậy. Nhưng hắn còn không kịp thoát khỏi hoảng sợ, có gì đó lại cọ cọ dưới chân hắn. Hắn giật mình, suýt nữa đá văng vật đó ra. Bình tâm lại, hắn nhìn vật kia hóa ra là một đứa trẻ sơ sinh, mặt vẫn khảnh khách cười, y a nói chuyện với hắn.

Giang Lưu hơi hoảng loạn, cố bình tĩnh lại nhìn xung quanh. Mấy người vây quanh, những cây cột lớn, trên tường khảm đầy đá quý đủ màu và dạ minh châu, trên trần có những bức họa hết sức sống động, chính giữa nơi đó là một quan tài thủy tinh. Cảnh vật xung quanh cho hắn biết nơi này không phải điện diêm la mà là một tòa lăng tẩm.

Nhìn lại đồng mảnh vỡ gốm sứ, hắn kinh ngạc phát hiện hóa ra mình bị làm thành tượng binh mã đứng bên cạnh quan tài. Trong gian lăng tẩm này, trừ tượng binh cùng quan tài, không hề có thứ khác.

Trong lòng dường như đã đoán ra gì đó, lại không dám xác định, hắn chậm rãi đứng dậy đi về phía chiếc quan tài kia, mà đứa trẻ xinh đẹp kia cũng hưng phấn đi theo hắn.

Mở nắp quan tài ra, hắn liền nhận ra ngay người nằm trong quan tài kia, đúng là Liễu Chi. Dung mạo vẫn như xưa, nét mặt an tường, y phục trắng nõn không nhiễm một hạt bụi, nàng nằm nơi đó giống như chỉ đang nghỉ ngơi một lát.

Hắn đột nhiên muốn rơi lệ, vươn tay ra lại cương cứng giữa không trung, đứa trẻ kia lại bám vào chân hắn trèo lên trên, đi vào trong quan tài, thân thiết dựa vào Liễu Chi. Giang Lưu cúi đầu, quả nhiên bụng Liễu Chi trước kia lớn, giờ đã trở nên bằng phẳng. Nhìn lại chính bóng mình trên quan tài thủy tinh, mặt đầy lông trắng, đưa tay sờ miệng lại thấy thêm hai cái răng nanh sắc nhọn, bước chân hắn lảo đảo.

Đẩy hẳn nắp quan tài ra, hắn vừa muốn khóc lại muốn cười, song trên mặt vẫn không biểu hiện ra. Bế đứa trẻ trong quan tài ra, hắn phát hiện cả người nó đầy những văn tự màu tím, tử quang lóe sáng, văn tự lại biến mất, hắn hoài nghi chắc mình hoa mắt thôi.

“Liễu Chi...” Hắn nhẹ giọng gọi vài tiếng, dường như chỉ muốn đánh thức nàng khỏi giấc ngủ, sợ nàng giật mình hoảng sợ. Kiểm tra hơi thở, mạch đập của nàng, ngoại trừ thân thể được giữ hoàn hảo, nàng cũng giống như người chết bình thường, nhưng vì sao, mình cũng đã chết, đứa trẻ cũng đã chết lại vẫn có thể hoạt động? Đây là cương thi trong truyền thuyết sao? Hắn đột nhiên có chút hi vọng, có lẽ một ngày, Liễu Chi cũng sẽ tỉnh lại. Như vậy ba người bọn họ, sống trong phần mộ vĩnh viễn cũng có gì đáng sợ...

Nghĩ tới Hiền Vương, không biết bọn họ đã chết bao lâu, bích họa trên trần đã cũ. Hiền Vương không biết còn sống hay đã chết? Nếu mất, tại sao không táng cùng một chỗ với Liễu Chi mà phải đem xác chết của mình thành tượng binh mã bảo vệ bên nàng? Trong lòng có nhiều nghi vấn không thể giải, cũng không có tính toán, dù sao hắn luôn luôn bình tĩnh lạnh nhạt, nếu không chết, mặc kệ là quỷ hay cương thi, đi đến đâu hay đến đó đi.

Đứa trẻ trong lòng đột nhiên khóc nức nở, Giang Lưu không biết con bé bị lạnh hay đói bụng, nhìn xung quanh tìm kiếm thấy không có gì, đành lấy sa y trên người Liễu Chi bao lấy nó. Con bé là bé gái, không biết đã được sinh ra bao lâu. Rõ ràng thai đã chết trong bụng Liễu Chi, cả người con bé lại nóng hằm hằm, mềm mại, mạch, hô hấp đều bình thường, không khác người bình thường. Vậy là đã chết hay chưa, hay Hiền Vương đã cứu nó?

Trong ngôi mộ này nơi nơi đều kì quái, Giang Lưu lặng đứng đó hồi lâu. Đứa nhỏ trong lòng vẫn quấy khóc, giãy khỏi cánh tay hắn đi vào trong quan tài, đột nhiên hút máu từ vết thương trên cổ Liễu Chi. Giang Lưu kinh hãi, vội vàng bế nàng ra, nhưng không ngờ nó có sức lực phi thường, ôm chặt Liễu Chi không buông. Giang Lưu biết con bé đói bụng, mà thân thể Liễu Chi lại chưa thối nát, vẫn hồng hào như người bình thường, đứa trẻ từ khi sinh ra, không có sữa ăn, chắc là nhờ hút máu Liễu Chi mà sống.

Ngửi thấy mùi máu tươi tràn ngập trong không khí, răng hắn lại dài ra vài phần, nội tâm trào lên ham muốn mãnh liệt. Nhưng đó là Liễu Chi, nàng dùng máu thịt bản thân để nuôi dưỡng con mình là không sai, nhưng hắn thì sao có thể...

Hắn cố gắng kìm nén, răng đâm vào hàm đau đớn, móng tay cũng trở nên vừa đen vừa dài, như muốn nghiền tất cả mọi thứ thành bột phấn. Nhìn lại bóng mình trong quan tài, mắt đỏ như máu, lông trắng

không ngừng dài ra. Một cơn khát chưa từng có thôi thúc hần hút máu người trước mặt. Trước mắt là màu đỏ mê người làm hần suýt mất đi lý trí, đột nhiên nhớ lại ngày còn đi chinh chiến, một lão hòa thượng ở miếu thờ dạy hần một đoạn kinh phật, hần liền niệm theo. Cuối cùng, ý thức cũng dần dần tỉnh ra, răng nanh, móng tay cùng lông trắng trên thân thể cũng biến mất.

Đứa trẻ kia thấy hần trở nên tuần mĩ, liền vô thức sờ lên mặt hần, hần cũng không nhận được hôn lên bàn tay nhỏ bé của nó. Quan sát bốn phía, hần nghĩ chắc hần phải có cách ra ngoài. Bình thường, vì phòng bọn trộm mộ, lăng mộ thường thiết kế rất nhiều cạm bẫy, bịt kín đường ra. Nhưng dù sao công tượng (thợ xây mộ) cũng biết mình nhất định sẽ bị chôn sống trong lăng, nhất định đều sửa chút thiết kế, hần không khó tìm...

Không ngờ lúc này, đứa trẻ kia y a ôm Liễu Chi, bị không ai để ý tới, lại tò mò moi hạt châu trong miệng nàng ra. Nguy rồi. Giang Lưu có dự cảm không ổn, Liễu Chi còn chưa tỉnh. Nhưng muốn ngăn cản cũng đã muộn, quả nhiên, xác chết Liễu Chi nhanh chóng bị hủ hóa, biến thành thây khô. Đứa trẻ nắm hạt châu, chân tay luống cuống, nhìn thấy mẫu thân biến thành như vậy, lập tức khóc lớn lên.

Giang Lưu sững sờ vài giây, lấy áo choàng của Liễu Chi kéo cao, phủ lên mặt nàng. Giờ đây hần cùng đứa trẻ đều là người đã chết, không có máu để nuôi nấng, phải thoát ra khỏi lăng mộ. Vốn muốn đi cùng Liễu Chi, không ngờ lại biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ. Đối với hần, sống hay chết đều không quan trọng, nhưng con của Liễu Chi cần được chăm sóc. Vậy phải sống, dù dùng cách thức gì cũng nhất định phải sống sót, chỉ cần còn sống, còn có hi vọng...

Giang Lưu ôm lấy đứa nhỏ, nhặt lên hai hạt châu giống nhau như đúc, nhét vào trong ngực, quỳ trước thi thể Liễu Chi rồi ra khỏi lăng mộ.

Chương 1.3: Cửa hàng tình thú cương thi

Ngàn năm sau

Thành phố Đào Nguyên, trước đây gọi là Đào Viên trấn, gọi như vậy bởi trước kia vùng này là chiến trường, đã từng chôn sống vài vạn nhân mã. Vì để trấn giữ oán khí của binh sĩ, người ta trồng đào để trừ tà, cũng vì vậy mà những thứ không phải con người vẫn thường thích tụ tập ở đây. Hàng năm, tháng 3, khi hoa đào bắt đầu nở, nơi này trở thành thắng cảnh đặc sắc, mang đến cho thành phố một nguồn thu từ du lịch rất khá.

Đã 3 giờ sáng, tại một khu phố ven sông ở trung tâm thành phố, tiếng người vẫn thật ồn ào náo nhiệt. Nơi này là phố vui chơi nổi tiếng, cho dù đêm đã khuya, người ra kẻ vào vẫn rất nhộn nhịp. Tận cùng con phố có một cửa hàng nhỏ, khác với phong cách trang trí xung quanh, xa hoa, độc đáo, hoặc cá tính, không giống với vẻ thu hút khách của các quán bar, nơi này chỉ dựng một hộp đèn cạnh cửa, ghi “Cửa hàng đồ chơi người lớn”, bên trên treo một biển hiệu màu đỏ “Thoát cốt hương”.

Thông thường, cửa hàng đồ chơi người lớn đều mở gần khu dân cư, nơi này giá cả đắt đỏ, lại không thấy có nhiều khách ra vào tiệm, người đi qua đều tò mò nơi này làm ăn thế nào, thỉnh thoảng bị âm nhạc trong quán bar làm đau đầu, họ cũng sẽ ngẫu nhiên vào tiệm dạo chơi.

Trong tiệm rất đầy đủ hàng, ngoài những thứ bình thường như áo mưa, đồ nội y tình thú, đồ chơi tình dục, còn có cả các loại thuốc bổ âm, tráng dương. Nếu cần có thể gọi điện thoại đặt trước, giao hàng tận nơi. Chủ tiệm luôn vắng mặt, cửa hàng phải đến chiều tối mới mở, do một cô gái mười bốn mười lăm tuổi trông. Nếu là người trẻ tuổi hay xấu hổ đi vào nhìn thấy một cô gái nhỏ bán mấy thứ này thì đều khó khỏi tránh ngại ngùng. Nếu gặp phải mấy chú già xấu xa hoặc người uống say từ quán bar bên cạnh đến gây rối, vừa bước vào trong tiệm, họ sẽ ngửi thấy mùi hương từ chiếc lò tì hưu* bằng vàng bên cạnh, sau đó liền như bị ma xui quỷ khiến, mua một lượng lớn hàng hóa, sau đó ngơ ngẩn ngẩn vui vẻ đi ra.

[*] Tỳ Hưu là một loại mãnh thú hung mãnh trong thần thoại trung Quốc, mang ý nghĩa tốt lành.

Lúc này, cánh cửa Thoát Cốt Hương vừa được ai đó đẩy vào, chuông gió trước cửa vang lên những tiếng rất dễ nghe. Người đó bất giác ngẩng lên nhìn, một miếng dài dài gắn thêm một phiến mỏng trắng toát, không biết làm bằng chất liệu gì nhưng rất giống treo một chuỗi xương, không khỏi thâm rùng mình.

Ngồi phía sau quầy, một cô bé ngồi trước màn hình máy tính chơi thực vật đại chiến cương thi, mái tóc lòa

xòa được cố định trên đỉnh đầu bằng 1 chiếc bút, đôi mắt rất to, lông mi vừa dài lại vừa dày, nghe thấy có khách vào, cô bé cũng không ngẩng đầu lên.

“A, xin chào...”

“Xin chào tiên sinh, chúng tôi có các loại đồ chơi người lớn nhập khẩu từ Âu Mỹ, các loại đồ chơi tình thú mới nhất, đồ bịt miệng, búp bê tình dục, anh muốn mua loại nào...”

Mắt cô bé cũng không buồn ngược lên, nói chuyện giống như niệm vè. Anh chàng trẻ tuổi cảm thấy xấu hổ, cả khuôn mặt đỏ bừng.

“Không, không phải.... Diệu Yên giới thiệu tôi đến đây, nói chỗ này có bán máu.”

Lúc này, cô gái mới ngẩng đầu lên, chau mày nói: “Anh muốn máu tươi hay là quá hạn, tươi là tám trăm, quá hạn hai trăm, nhóm máu đặc biệt thì đắt hơn. Mỗi túi 200cc, mua mười túi tính giá 95%, mua 20 túi tính 90%”

“A, đắt vậy, ăn cướp à, 50 túi nhóm máu A tươi... Còn không?” Lần sau hẳn sẽ không đến nơi này, nếu để cô gái khác, không, dù là nữ cường thi, nữ ma cà rồng nhìn thấy hắn vào đây, cũng xấu hổ a, hắn nhân mà suy nghĩ.

“Bây giờ chỉ có nhóm máu O và nhóm máu AB, loại khác không có. Để lâu sẽ không tươi, vậy đi, tạm thời đưa cho anh 10 túi, chắc cũng đủ ăn một tháng, đạo này máu thiếu, ăn hết lại đến mua.”

Nói rồi cô đi vào buồng, lấy một túi to bọc lại cẩn thận đưa cho hắn.

“Có thể đổi túi khác được không?” Nhìn cái túi màu sắc sặc sỡ in dòng chữ to đùng “Cửa hàng đồ chơi tính dục Thoát Cốt Hương”, lại còn có hình một cô gái tóc vàng óng ánh mặc bikini vắn eo lại như muốn nói “ta là con gái”, mặt anh chàng ngày càng đỏ hơn.

Cô gái lấy một túi bóng màu đen đưa cho hắn. “Quẹt thẻ hay trả tiền mặt?”

“Quẹt thẻ...”

Cuối cùng cũng mua xong, anh vội vàng tháo dây nhìn quanh, cẩn thận cầm túi chạy ra ngoài.

“Hoan nghênh quý khách đến lần sau.” Cô gái ngồi xuống tiếp tục chơi điện tử.

Vừa ngồi ấm chỗ, một người đàn ông mặc áo dài trắng, chân đi giày rách, phía sau đầu còn tết một bím tóc dài, nhìn rất phong trần mệt mỏi đi nhanh vào trong tiệm, trong tay còn cầm một túi đồ bằng vải bố rất to, người không biết có khi còn tưởng là diễn viên đóng phim đời Thanh.

Không đợi Giang Tiểu Tư mở miệng giới thiệu sản phẩm trong tiệm, hắn liền đặt bịch gói to lên quầy.

“Chường quây đầu? Chường quây đầu?” (vì tên này từ cổ đại sống lại nên gọi thế ~.~)

Cô gái ngẩng đầu lên, híp mắt cười: “Xin chào, tôi đây, anh muốn mua gì?”

“Tôi không đến để mua gì, tôi đến để bán đồ, nghe nói chỗ các người mua cái này?”

Người đàn ông mở túi ra, bên trong là một cái bình sứ.

“Tôi mới thi biển (biển cương thi), nhà tôi gia cảnh bình thường, không có vật gì bồi táng, cái bình này chính là bảo bối gia truyền.”

Cô gái nhận lấy đánh giá tỉ mỉ, đây là một cái bình có hai tai hình rồng lượn, màu men sặc sỡ, bóng như ngọc, thanh lịch, sắc trong nhưng vẫn mạnh mẽ, phản xạ dưới ánh đèn lại càng đẹp mắt.

Cô gái thở dài một hơi, chậm rãi lắc đầu: “Đáng tiếc đáng tiếc...”

“Đáng tiếc gì cơ?”

“Chất liệu thô cứng, nét vẽ cứng nhắc, là đồ giả.”

“Cái gì.” Người đàn ông tức giận đến mức tóc cũng dựng lên, ôm lấy cái bình xem trái xem phải, càng nhìn càng cảm thấy không giống chiếc bình lúc trước. “Đáng chết. Rõ ràng đã dặn con đàn bà kia đem bình

chôn cùng ta, ả lại dám lấy bình giả đến lừa ta. Biết vậy ta đã kéo ả chôn cùng.” Hấn định ném cái bình xuống đất.

“Đừng đừng đừng.” Cô gái vội ngăn hấn lại “Tuy rằng là đồ giả, dù sao cũng từ thời Khang Hi, vẫn có giá trị, ném vỡ rất đáng tiếc. Vậy đi, tôi trả anh ba vạn đồng.”

“Ba vạn? Đủ cho tôi mua một ngôi nhà hướng đông (hướng tốt), cưới mấy tiểu thiếp không?”

Trên đầu cô gái xuất hiện vài vạch đen: “Như vậy không đủ, nhưng thừa cho anh mua một bộ quần áo và giày mới.”

Tân cương thi mới từ mộ bò ra, muốn hòa nhập lại với xã hội, sống một cuộc sống như người bình thường thật không dễ dàng. Dù có làm chút chuyện phi pháp, hút máu giết người, nhưng cũng có một nhóm lớn những người tu đạo và những người thực thi pháp luật đang muốn truy đuổi, thu phục, vì thế, anh ta liền nhận tiền nhét vào bao tải, phấn khởi đi về khu mua sắm.

Chỉ một lát sau, cửa lại bật mở, lần này cô gái đứng bật dậy, vui vẻ chạy đến trước mặt người vừa tới.

“Ba, ba đã về rồi.”

Dung mạo người đàn ông trước mặt đẹp trai, lịch sự, khí chất sáng ngời, nhẹ nhàng mỉm cười, tuy rằng nhìn qua rất ôn hòa nhưng lại trầm ổn, cũng toát ra khí thế lạnh lùng cương nghị. Anh mặc áo gió màu đen, dáng người thon dài cao lớn, trong sự trầm ổn lại toát vẻ phóng khoáng tự tại, đó đúng là người chết sống lại trước đây, Giang Lưu. Anh cúi đầu dịu dàng nhìn con gái, ánh mắt mềm mại như sương sớm mùa thu.

“Tiểu Tư, vẫn đang chơi trò chơi sao? Một không, ngày mai còn phải đi học, con đi ngủ trước đi.”

“Con không mệt chút nào.”

“Thầy giáo con đã gọi cho ba mấy lần rồi, nói con lên lớp toàn ngủ gà ngủ gật.”

“Dù sao đã nghe hết rồi, chán như vậy thà ngủ còn hơn.”

“Chán thì đừng đi nữa.”

“Đi học có chán, nhưng trường học vẫn rất thú vị, còn có Nguyệt Y chơi với con, con không muốn thui thủi ở nhà một mình.”

“Ba xin lỗi, dạo này ba hơi bận, không có thời gian ở cùng con.”

“Không sao, ba bận việc của ba, con chơi việc của con.” Giang Tiểu Tư khẽ lắc đầu.

“Sao lại mặc như vậy?” Giang Lưu nhìn trang phục trên người cô bé, bất đắc dĩ lắc đầu, hôm qua hình như con bé mặc trang phục thủy thủ.

“Dạo này trong phim hoạt hình đang lưu hành, đáng yêu không?”

“Bao nhiêu tuổi rồi còn giả bộ, đói bụng chưa?”

“Con còn chưa có ăn.”

“Lại mãi chơi trò chơi à?” Giang Lưu đưa ra một túi hành lý nhỏ màu đen.

Giang Tiểu Tư mở gói to ra nhìn, buồn bã chu miệng: “Sao lại nhiều nhóm máu O như vậy, con không muốn uống nữa, ngày chết đi được, đa số đều đã quá hạn. Ba, vài nhóm máu đã hết hàng rồi.”

Giang Lưu ngồi xuống sofa.

“Người nhóm máu O rất nhiều mà, dạo này bệnh viện không đủ máu, bệnh nhân đều cần dùng gấp các nhóm máu khác.”

“Ba nói chỉ cần con ngoan ngoãn, hàng tháng sẽ được uống 100cc RH âm. Ba nói không giữ lời.”

“Mỗi năm một lần, con muốn hay không?”

“Không” Giang Tiểu Tư bĩu môi “Hôm nay con muốn ăn bít tết.”

“Được, ba đi làm, vẫn ba phần chín?” Giang Tiểu Tư gật đầu. Giang Lưu cởi áo khoác, mặc tạp dề, nhanh chóng biến thành người đàn ông nội trợ.

Bữa tối làm xong rất nhanh, Tiểu Tư vừa tham ăn vừa kén ăn, Giang Lưu một ngàn năm làm đồ ăn, một ngàn năm học, không có món nước nào hay loại nào chưa làm, có thể xem như trù yêu (đầu bếp thành tinh J))

Hai người ngồi vào bàn, Tiểu Tư giơ lên chiếc ly đựng đầy máu tươi rót lên miếng bít tết ba phần chín, nghe tiếng máu chảy, nước miếng suýt nữa nhỏ xuống.

“Tiểu Tư, sao dạo này không thấy bạn học của con đến đón con tới trường?”

“Con đuổi cậu ta đi rồi, ngày nào cũng bám theo, thật đáng ghét.”

“Đó là người ta thích con, ba không phản đối con có bạn trai, lúc nào rảnh nên đi ra ngoài, nói chuyện yêu đương, đi xem phim, đừng ngồi chơi máy tính.”

“Ba, ba nghĩ xem, tuy rằng con gái ba xinh đẹp như hoa, dù sao cũng sắp một ngàn tuổi, làm sao thích thằng nhóc mười mấy tuổi được, đó chẳng phải là trâu già gặm cỏ non sao?”

Giang Lưu bắt đầu lắc đầu, cười: “Không phải đầu óc vẫn là mười mấy tuổi, mấy năm nay đều không lớn lên sao?”

Giang Tiểu Tư là nửa người nửa cương thi, tuy rằng sẽ lớn lên, nhưng rất chậm, đã gần một ngàn năm vẫn chỉ được như hiện tại.

“Tóm lại, nhất định con sẽ tìm được một bạn trai có nhóm máu RH-. Ba, lúc nào ba cũng tìm cho con một người mẹ mới, mẫu thân chết cũng đã nhiều năm rồi.”

Giang Lưu trầm mặc một lúc, nói sang chuyện khác: “Khoa sản phụ bệnh viện hình như có vấn đề, mai ba muốn qua xem một chút.”

“Quý quá quý phá sao?”

“Chưa chắc, tháng này, phụ nữ bị sảy thai có hơn mười người chết, trẻ em mới sinh cũng bị chết non.”

“Có cần con đi cùng ba không?”

“Không cần, con ở nhà trông tiệm đi, ba qua đó một chuyến, cũng có một tử anh (linh hồn trẻ con) cần hỗ trợ hóa trang.”

Ban ngày Giang Lưu làm bác sĩ ngoại khoa ở bệnh viện, buổi tối làm nghề trang điểm người chết. Vì chính mình cũng bị như vậy, không muốn nhìn đồng loại dựa vào giết người hút máu mà sống nên anh mới mở Thoát Cốt Hương, bên ngoài là bán đồ dùng người lớn, trên thực tế là buôn bán máu và buôn bán đồ cổ, đồng thời còn bán Thoát Cốt Hương.

Thế giới ngầm có rất nhiều cửa hàng bán máu, nhưng bán Thoát Cốt Hương chỉ có một, bởi vì đó là do Giang Lưu nghiên cứu chế tạo ra, nghe qua như mị được, thật ra đó là thuốc trị liệu khi bị các sinh vật không phải người cắn. Người sói, ma cà rồng, cương thi, nửa người nửa thú, gọi chung là phi nhân loại, bọn họ sống cùng nhau trong một thế giới riêng, ví dụ như Đào Nguyên Bách Lý Nhai chính là một thế giới ngầm.

Nhiều năm qua, Giang Lưu luôn nghiên cứu vấn đề này, muốn chữa khỏi linh chứng chết rồi lại sống lại, biến thành cương thi. Anh cảm thấy nguyên nhân trở thành phi nhân loại có lẽ là do virus, có lẽ là đột biến gen, hoặc cũng giống như quỷ hồn, có từ trường ảnh hưởng đến sóng điện não của con người.

Hiện tại, có người đã dùng thí nghiệm khoa học khám phá ra rằng, ngay sau khi con người tử vong sẽ bị giảm trọng lượng, chứng minh linh hồn có tồn tại. Theo giải phẫu Tây y thì không tìm được huyết vị và kinh mạch, dùng dụng cụ đặc biệt thì lại có thể nhìn ra ở mỗi thân thể có mấy trăm điểm phát sáng, cùng vị trí các huyết đạo trùng hợp hoàn toàn. Anh tin tưởng tất cả đều có thể giải thích bằng khoa học, đó chỉ còn là vấn đề thời gian.

Ví dụ nói đến thuật châm cứu, nếu dùng để giảm béo, lần đầu tiên trị liệu, không đến nửa giờ một người có thể nhẹ đi 2 đến 5 cân, trong khi không rơi một giọt mồ hôi, so với việc người chết giảm trọng lượng còn thần kì hơn, theo khoa học phát triển, cuối cùng đã giải thích đó là vì giải phóng ra một lượng mỡ thừa trong cơ thể, nhưng bằng cách nào vẫn còn đang nghiên cứu.

Giang Lưu luôn luôn chú ý vấn đề này cũng bởi vì lo lắng cho Giang Tiểu Tư, sợ tình trạng nửa người nửa cương thì đến lúc nào đó sẽ gặp vấn đề. Nghĩ vậy, Giang Lưu khẽ thở dài: “Tiểu Tư.”

“Gi ạ?”

“Thứ Hai tuần sau là ngày giỗ của mẹ con, ba đưa con về đó bái tế.”

“Ba, mỗi năm đều trở về bái, đã bái một ngàn năm rồi, gần đây ba bận rộn như vậy, ở nhà thấp nén nhang, thành tâm là được rồi, mẹ sẽ không trách ba.”

Giang Lưu cười không đáp, im lặng ăn bát tết, trên bàn ăn máu chảy đầm đìa nhưng động tác cũng tao nhã tới cực điểm. “Ăn xong rồi thì nên ngủ đi.”

“Vâng, chúc ba ngủ ngon.” Tiểu Tư rướn cổ hôn lên mặt anh, tung tăng chạy lên lầu đi ngủ.

Giang Lưu ngồi trên lan can bên bờ sông, miệng ngậm kẹo mút vị táo, ngẩng đầu lên nhìn sao, lấy trong túi ra một đồng tiền, cẩn thận vuốt ve, mặt trên ghi “Thiên hi thông bảo”, vài chữ đã không rõ, bởi vì qua nhiều năm vuốt ve đã nhẵn cả mặt, nhưng bên mép lại cực kì sắc bén. Đồng tiền được xâu qua bằng một sợi dây chuyền bạc nhỏ, ngưng kết ngàn năm pháp lực của anh, có thể dễ dàng chém vàng đoạn ngọc.

Trở về phòng ngủ, anh kéo chăn giúp Giang Tiểu Tư vốn đang ngủ xiêu vẹo, nhẹ nhàng hôn lên trán cô bé. Mấy ngàn năm như trôi qua trong nháy mắt, nếu không có Tiểu Tư, chắc anh sẽ sống như cái xác không hồn. Ngày trước anh không bảo vệ tốt Liễu Chi, hiện tại, việc duy nhất anh có thể làm là bảo vệ thật tốt Tiểu Tư, không để con bé chịu thương tổn.

Trở về phòng mình, Giang Lưu nằm vào quan tài, tuy rằng đã lâu như vậy, anh vẫn không quen ngủ giường. Ở trong không gian nhỏ hẹp bị bịt kín, anh sẽ cảm thấy an toàn, yên bình hơn. Đóng quan tài lại, tất cả rơi vào bóng tối, thân thể dường như chìm vào đáy hồ.

2. Chương 2: Bao Cao Su Vị Sầu Riêng

Đêm mùa hạ, giữa màn trời tối đen thỉnh thoảng xẹt qua vài tia sét, trời có thể mưa bất cứ lúc nào. Những tầng mây đen rất nặng, giống như những túi nilon đen đang đầy nước, nặng trĩu, lòng người cũng như bị dồn ép theo.

Hắn cuộn mình trên giường, cố gắng đè nén lại khát vọng ở sâu trong tim, trèm chăn che kín đầu mình. Căn phòng chưa đến 10 mét vuông bí bách đến ngạt thở, cửa sổ đã bị hắn đóng chặt, vi khuẩn trong không khí dường như cũng phải lên men. Dù cho gia nhân ở bên ngoài có gõ cửa thế nào, hắn cũng không để ý.

Thân thể không khống chế được luôn run rẩy, hắn cố gắng không nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhớ đến khoảng không 19 tầng lầu bên dưới quynh rũ như thế nào. Nhưng gió thổi vù vù bên ngoài cửa sổ cứ như đang gọi hắn, dường như mỗi luồng gió lọt vào qua khe hở đều âm lãnh đến tận xương tủy. Đầu hắn đổ đầy mồ hôi. Hắn cắn răng bước tới, lấy một cuộn băng dính trong ngăn tủ, luống cuống tay chân dán tất cả các khe hở trên cửa sổ vào, ghì chặt như đang liều mạng với ai đó.

Đúng lúc này, “cạch” một tiếng, màn hình máy tính sáng lên, hắn nghe thấy tiếng “tinh tinh” quen thuộc của QQ, mặt hắn trắng bệch như tờ giấy. Hắn từ từ, cứng ngắc quay đầu lại từng chút từng chút một, giống như cổ hắn là những bánh răng lâu ngày đã trở nên rỉ sét. Phích cắm nguồn điện máy tính vẫn đang bị rút ra, quảng vạ vật ở dưới đất, hội thoại tự động hiện lên trên màn hình, những dòng chữ đỏ tươi, từng hàng, từng hàng.

Như bị sét đánh, hắn nở một nụ cười u ám, quỷ dị, động tác lại trở nên mềm mại như đang khiêu vũ. Hắn lấy MP3 trong ba lô ra, chỉnh tai nghe đến mức âm lượng lớn nhất, sau đó, lấy từ trong ngăn kéo một chiếc túi nylon dày màu đen, trùm lên đầu, buộc chặt. Xé bỏ băng dính, mở cửa sổ, hắn đến bên cửa sổ, dang hai tay ra, khẽ hát theo tiếng ca lớn trong MP3. Túi nylon phập phồng theo hô hấp của hắn, trông hắn bây giờ như con cá đang hấp hối.

Một cơn gió thổi tới, hắn đón gió, dùng tư thế nhảy tường, nhẹ nhàng mà duyên dáng nhảy xuống cửa sổ, khoanh khắc rơi xuống đất, hắn dường như đã nghe thấy tiếng xương cốt mình gãy ra từng khúc, vọng lại từ một nơi xa xôi.

Mưa như trút nước.

*****

Lâm Cường ngồi xổm xuống nhìn thi thể gần đó, cau mày suy nghĩ, dù đang mưa vẫn có rất nhiều người vây quanh nơi này, đèn flash của phóng viên vẫn nhấp liên tục không ngừng.

Tiểu Đường cầm ô đi tới, trên mặt hiện lên sự ghê tởm.

“Sếp Lâm... thuốc lá của anh...”

Lâm Cường cúi đầu nhìn lại, phát hiện ra bao tay vừa dùng để kiểm tra thi thể lúc nãy quên không tháo, máu đã dính vào điều thuốc làm anh cảm thấy ghê tởm, liền ném xuống đất dẫm lên, lột bao tay ra ném vào mặt Tiểu Đường.

Tiểu Đường cam chịu, thân người xích lại gần, cười nịnh nọt: “Sếp Lâm, hay là mời giáo sư Thẩm tới?”

Trong tháng này, bảy người đã chết. Tình trạng người nào cũng đều là đầu buộc túi nylon, nhảy lầu tự sát. Tất cả xương cốt đều dập nát, trong gói to đựng nguyên bộ óc, nhìn vào ngoài đáng sợ ra còn là rất rất đáng sợ. Có vẻ như đã vượt ra khỏi phạm vi phá án của bọn họ, nhưng sếp Lâm vẫn cố chấp, không cho hắn đi tìm giáo sư Thẩm.

Lâm Cường suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Gọi cho hắn, mời hắn đến hiện trường xem 1 chút đi.”

Tiểu Đường chần chừ: “Hay là tôi lái xe đến học viện đón anh ấy tới đây.” Lâm Cường và Thẩm Mặc trời sinh tính đã không hợp nhau, nhìn thôi cũng không vừa mắt.

Lâm Cường nhún mày: “Không phải lần trước Cục đã cấp cho hắn 1 chiếc di động sao?”

“Cái này...” Ngũ quan của Tiểu Đường nhăn nhúm lại, đáng thương nhìn hắn. Lâm Cường bất đắc dĩ phát tay: “Đi nhanh về nhanh.”

Được sự đồng ý, Tiểu Đường mở ô chạy đi, lái xe thẳng đến Đại học T.

*****

Khu nhà giam phía Bắc của Thành Phố Đào Nguyên, bình thường sáng sớm đều yên tĩnh, đột nhiên lúc này, những tiếng thét chói tai thảm thiết vang lên, giống như gào khóc rất thê thảm vang vọng trong không gian nhà ngục. Âm thanh cực lớn, vượt qua sức chịu đựng của con người, làm cho những người can đảm cũng phải rùng mình.

Nhóm cảnh ngục không biết làm sao, thậm chí chắc có người giở trò, đi từng phòng kiểm tra lại không phát hiện ra người nào bị thương hay vượt ngục. Lúc này, một người đàn ông mặc đồng phục nhà giam nhân lúc hỗn loạn đi ra từ trong ngục, đi bộ đến một chiếc xe thể thao màu đỏ gần đó.

“Tiểu Miêu, mở cửa ra.” Tiếng nói hắn phát ra lại là giọng nữ.

Cửa xe mở ra cùng tiếng trả lời, người đó chui vào xe, bắt đầu moi từ trên người ra đủ thứ: la bàn, chủy thủ (dao nhỏ), kiếm gỗ đào, súng lục, súng phun nước, một ít đạn bạc, còn có rất nhiều bình nhỏ, giống như túi thần kỳ của Doraemon. Không biết cô cất vào người như thế nào... Cuối cùng, cô còn lấy ra được một trái táo nhét vào miệng.

“Khẩu Đan, hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi chứ, meo?” Một giọng nói điện tử nhưng rất đáng yêu từ loa của ô tô vọng ra.

Thẩm Khấu Đan vừa hùng hục ăn táo, vừa bắt đầu cởi quần áo trên người.

“Ghét nhất là dọn vệ sinh nhà tù và bệnh viện, bắn chết đi được. Nơi này nhiều quỷ như vậy, ta đối phó với bọn chúng một đêm, thêm cả buổi sáng hôm nay mới trừ hết, không ngờ cuối cùng còn gặp phải một con quỷ mạnh, suýt nữa thì để hấn chạy thoát, bây giờ vừa mệt vừa đói. Tiểu Miêu lái xe đi, về nhà ngủ.”

Vị trí ghế lái tuy rằng không có người, xe vẫn tự khởi động. May mà cửa kính xe là kính phản quang, bên ngoài nhìn vào cũng không thể nhận ra, nếu không chắc dọa không ít người.

“Ngục giam là nơi có lệ khí (oán khí) nhất thành phố Đào Nguyên, quỷ quái nơi đó đương nhiên lợi hại rồi, không bị thương như lần trước là tốt rồi, meo.”

“Yên tâm, lần này tôi đã chuẩn bị đầu vào đây rồi.”

“Tôi chỉ sợ cô cạy mạnh, meo, tôi cảm thấy cô đến đây lần này là để báo thù.”

Thẩm Khấu Đan cười đắc ý, mắt híp thành một đường, rất nhanh đã ăn xong táo, gỡ bỏ mặt nạ đàn ông ở trên đầu và mặt, đồng phục cai ngục đã được thay bằng áo ngủ. Cô ôm cái gối hình khúc xương khép mắt ngủ.

“Khấu Đan, chú cô gọi điện.”

Khấu Đan hắt xì một cái, mắt cũng lười mở, cuộn mình trên ghế sau như con mèo con. “Trả lời đi.”

Lát sau, một giọng nói cuốn hút trầm thấp vang lên, giọng nói này hay đến mức có thể trói chặt bất kỳ lỗ tai người nghe nào, chỉ tiếc rằng giọng điệu quá nghiêm túc lạnh nhạt, hơn nữa, mỗi câu ngắn nhất có thể.

“Ở đâu vậy?”

“Con ở trên xe, vừa từ ngục giam ra.”

“Ồn cả chứ?”

“Đương nhiên, chú nhờ ai gọi điện thoại thế?”

“Tiểu Đường.”

“Chú đang trên đường đến hiện trường hay là vừa về?”

“Về.”

“Là vụ án nhảy lầu tự sát kia sao?”

“Ừ.”

“Đúng là do quỷ quái gây rồi?”

“Đúng, hơn nữa còn rất lợi hại.” Cuối cùng cũng nói nhiều một chút, Khấu Đan thở dài, không biết tại sao bình thường Thẩm Mặc nói chuyện đều rất tốt, nói qua điện thoại lại trở nên như vậy.

“Có cần giúp không ạ?”

“Không cần, con phụ trách yêu ma ở bệnh viện.” Cuối cùng còn bổ sung thêm “Tối nay.”

“Con để đêm mai hãy đi có được không? Con muốn về ngủ, mệt quá a.” Khấu Đan bắt đầu ôm gối, lăn lộn, làm nũng.

“Không được.”

Không chờ Khấu Đan kháng nghị, đầu dây bên kia đã cúp máy.

Ô ô ô, có nhầm không vậy, đây là bóc lột lao động a. Thẩm Khấu Đan nằm sấp xuống ghế đập đập, cuối cùng quyết định không than vãn nữa, tiết kiệm thời gian ngủ.

*****

Buổi chiều, Giang Tiểu Tư vừa tan học đã bị bạn ngồi cùng bàn Lý Nguyệt Y lôi ra khỏi lớp.

“Tiểu Tư, đi siêu thị cùng mình đi.”

“Làm gì?”

“Còn làm gì nữa, mua vài thứ.”

“Không đi đâu, mình còn phải về trông tiệm.”

“Đi đi, rồi mình mua nước cà chua cho cậu.”

Vì thế, Tiểu Tư vui vẻ đi cùng người ta dạo đông dạo tây trong siêu thị.

“Nguyệt Y, sao mặt cậu lại đỏ như vậy?”

“Đâu có...” Lí Nguyệt Y hết nhìn ngang lại ngó dọc, hành động có vẻ hơi lúng túng.

“Cậu nói cậu mời mình nha, mình lấy bao nhiêu bình cũng được đúng không?” Giang Tiểu Tư mỹ mãn lấy 2 bình, 3 bình, rồi lấy đến 6, 7 bình, đến mức không ôm được mới dừng tay, sớm biết vậy đã lấy xe đẩy rồi. Cô chỉ mãi nuốt nước miếng, không để ý Lí Nguyệt Y đã nhét gì đó vào trong túi.

“Sao cậu mua cái này nhiều vậy?” Giang Tiểu Tư nhìn Lí Nguyệt Y cầm trong tay một túi Vượng Tử QQ*, tự dưng cảm thấy khó hiểu.

(*) QQ: một loại kẹo của Trung Quốc

“Ừ.” Lí Nguyệt Y chột dạ cúi đầu, lén nhìn những người hai bên, thật may, không gặp người quen.

Lúc sắp thanh toán xong, chuẩn bị đi ra, cổ áo phía sau của Giang Tiểu Tư bị kéo lại.

“Cô hình như còn chưa thanh toán vài thứ?”

Người đó có giọng nói rất hay, trầm ấm mềm mại như lông vũ, nhưng giọng điệu lại rất nghiêm khắc, lạnh lùng.

Cùng lúc đó, cô cũng ngửi được mùi hương quyến rũ của nhóm máu RH- kết hợp với hương trà phẳng phất, làm cô cảm thấy rất phấn khích. Cô kích động quay lại, đang định hóa thân thành sói lao đến lại bị sự lạnh lùng toát ra từ đối phương áp bách, bất giác sợ run cả người.

Người trước mặt mặc đen Đường trang*, kiểu dáng gọn gàng, tuy đơn giản lại mang theo nét cao quý. Cổ áo rất cao, nút áo đóng tới tận dưới cằm gợi lên cảm giác rất bảo thủ nghiêm nghị. Tóc hơi dài hơn người bình thường một chút, mang theo màu sắc truyền thống thuần khiết, đen như động sâu, tưởng như muốn hút hết hào quang xung quanh. Mắt đen tinh tế mang theo chút hương vị cổ điển, như nét mực vẽ trên giấy Tuyên Thành, sâu thẳm, hắc bạch phân minh, lại sáng như vì sao. Nhưng mà ánh mắt đó cũng lóe lên ánh sắc bén vô cùng, dù là ai trông thấy cũng không khỏi căng thẳng, giống như bị nhìn thấu hết thấy bản thân.

(*) Áo đường trang là đây

Giang Tiểu Tư chưa từng gặp ai có ánh mắt lạnh lùng sắc bén như vậy, cũng chưa thấy ai có cái mũi hoàn mỹ như vậy, đôi môi mỏng đẹp mắt như vậy. Nhất là, anh ta còn có nhóm máu RH-.

Nhiệt huyết trong Tiểu Tư sôi trào, cảm thấy mỗi tế bào trong cơ thể như đang bị thiêu đốt, trời ơi, cuối cùng cô cũng đã tìm được hoàng tử bạch mã mà cô tha thiết mơ ước rồi.

“Tính tiền.” Đôi môi mé người kia bực mình phun ra hai chữ.

Giang Tiểu Tư vẫn còn đang trong trạng thái ngơ ngẩn, làm động tác mời: “Anh trước.”

“Tôi bảo là cô hãy mang đồ trong túi mình ra tính tiền đi.” Người trước mặt bắt đầu hơi nổi giận.

“Cái gì?” Giang Tiểu Tư sờ đầu giống như hòa thượng ngốc, không hiểu, Lí Nguyệt Y thấy không ổn, lách người lên lút trốn đi.

“Hay là dẫn cô đến cảnh cục mới chịu mang ra?”

“Hả?” Giang Tiểu Tư vẫn si ngốc như cũ, nhìn người đàn ông có dáng hình tựa bóng đêm, môi như trắng tuyết, mắt như sao này, lại còn có nhóm máu RH-, cô không nhìn được nuốt nước miếng. Đồng thời cảm thán, thật có khí thế nha.

Người trước mắt không kiên nhẫn được nữa, mở túi xách của Giang Tiểu Tư, moi mấy thứ lúc trước Lí Nguyệt Y nhét vào ra. Giang Tiểu Tư ngạc nhiên. Không ngờ đó lại là một túi que thử thai và một hộp bao cao su vị sầu riêng. Lí Nguyệt Y, bà đùa thật ác.

Giang Tiểu Tư giận dữ quay đầu, lại phát hiện ra đầu sỏ gây nên đã chạy. Chẳng lẽ cô quên nhà cô mở cửa hàng đồ chơi tình dục sao, mấy thứ này đến siêu thị mua thì thà mua ở nhà cô còn hơn, có nhầm không vậy. Không đúng, điều này không quan trọng, quan trọng là sao có thể ở trước mắt người đàn ông đẹp như vậy vu oan cho cô. Cô sống một ngàn năm, thể diện khuôn mặt già nua này cũng bị mất hết rồi.

Vừa căng thẳng vừa bối rối muốn giải thích với người kia, người đó lại cười lạnh một tiếng, nhìn cô một lần từ đầu đến chân.

“Học sinh trung học bây giờ đúng là...”

Sau đó nhắc lên túi đồ đã được buộc lại cẩn thận, xoay người bước đi. Giang Tiểu Tư nhìn thấy trong túi anh ta một cây rau cải trắng, thật không hài hòa.

“A, không phải vậy đâu, anh nghe tôi giải thích đã.” Giang Tiểu Tư như sắp nhào tới ôm đùi người ta lại bị cô nhân viên thanh toán giữ lại.

“Tiểu thư, cô còn chưa tính tiền.”

Giang Tiểu Tư ngửa mặt lên trời thở dài, không ngờ bị hiểu lầm như vậy, làm sao cô chịu nổi đây.

Lí Nguyệt Y, cậu chết chắc rồi.

3. Chương 3: Người Trang Điểm Tử Thi

Bệnh viện đồn đại xuất hiện yêu quái là một bệnh viện phụ sản tư nhân nằm ở phía Đông Nam thành phố Đào Nguyên, xét về phong thủy, theo lý mà nói nơi này hẳn không phải nơi nhiều tà khí như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác lại xảy ra rất nhiều chuyện ma quái. Có lẽ vì rất nhiều người đến đây phá thai, oán khí của linh hồn trẻ sơ sinh quá lớn, không thể trấn áp hoàn toàn, nên cứ một thời gian Thẩm Khẩu Đan lại đến đây dọn dẹp một lần. Cũng may, tuy rằng số lượng linh hồn nhiều nhưng chỉ là những linh hồn trẻ con, chưa hiểu biết, không trải qua truyện đời, chỉ đơn giản là ôm mối oán hận không được sinh ra, vậy nên so với Quỷ Hồn ở các bệnh viện bình thường dễ đối phó hơn nhiều.

Hai ngày nay bệnh viện ngừng kinh doanh để tu sửa, 1 giờ sáng, trừ hai người bảo vệ ở lại trong bệnh viện, một y tá trực ban cũng không có, cả tòa nhà tối đen như mực, càng toát ra vẻ ma quái nặng nề.

Đêm vẫn còn dài đằng đẵng, hai bảo vệ đang nói chuyện phiếm với nhau:

Tiểu Vương hỏi: “Ngày, hôm nay anh xem báo không? Lại có người nhảy lầu đấy.”

Lão Đinh giật mình: “Thật sao. Đây đã là người thứ 7 trong tháng rồi.”

“Hơn nữa, nghe nói cũng buộc túi trên đầu, đục một bộ óc, xương cốt và nội tạng đều nát hết, dường như bị nghiền thành bột, đầu thì như trái dưa hấu vỡ, thi thể lại không chảy máu. Nếu là người bình thường chết như vậy sẽ chảy rất nhiều máu, mấy người kia chỉ bị thi thể mềm như bún, như thể dưới da toàn là nước vậy.”

“Buộc túi nylon? Chết kiểu này thật là một biện pháp bảo vệ môi trường mới mẻ, ít nhất não sẽ không bị bắn khắp nơi.”

“Anh đừng làm tôi buồn nôn. Việc này rất khó lý giải, từ Chuyện lạ Đào Nguyên đã có bài bình luận, nói đó là do ma quỷ quấy phá, tôi tin tám phần là thật.”

“Lại là cái cô Phần Hồng Phiêu Phiêu nói sao? Tôi khuyên cậu đừng có nghe cô ta nói nhảm, họ nói vậy chỉ muốn tăng lượng tiêu thụ tạp chí thôi, lúc nào có vụ án xảy ra, cô ta đều nói là do ma quỷ quấy phá, nói rằng vô cùng thần bí, cuối cùng khi án được phá, hung thủ bị bắt cô ta đều không nói được gì, không phải sao?”

“Nhưng lần này cô ấy còn đưa ra một bộ ảnh, anh xem có thấy quen không?” Tiểu Vương lấy ra một ấn phẩm tạp chí, trên đó có hình một cô gái tự chụp ảnh trước gương.

“.....”

“Thấy sao?”

“Hình như quen quen, đây không phải là cô gái tháng trước được một người đàn ông đưa đến bệnh viện chúng ta sao?”

“Đúng đúng đúng, tôi đã nói là tôi nhớ không nhầm mà, lúc đó anh còn gọi tôi tới xem, nói cô gái đó thật xinh đẹp, nhìn qua hình như là học sinh trung học, không phải tới phá thai chứ. Hôm đó cô ấy mặc chiếc váy đỏ siêu ngắn, còn tung bay, được người đàn ông đi cùng dìu, gió thổi qua cũng không màng, tôi còn nhìn được quần lót của cô ta. Vậy nên hôm nay thấy chiếc váy đỏ trên ảnh tôi nhận ra ngay.”

“Việc đó và án nhảy lầu này liên quan gì với nhau? Cô ta là bạn gái của người nhảy lầu sao?”

“Cũng không biết, trên tạp chí chỉ nói là theo một nguồn tin, những người đàn ông đã chết này tuy thân phận, tuổi tác, nghề nghiệp khác nhau, cũng không quen biết, nhưng đều có một điểm chung đó là trên QQ bọn họ đều quen cô gái này, trước khi chết hình như đều nói chuyện với cô ấy.”

“Thì ra là bị cô ta hãm hại, hoặc là bắt chước trong phim, dùng nhảy lầu để chứng minh tình yêu, aizzzz, hồng nhan họa thủy.”

“Nhưng cô gái này đã chết rồi.”

“Cái gì?”

“Hình như hôm đó bọn họ phẫu thuật không thành công, sau đó vài ngày cô ấy được người ta phát hiện đã chết trong nhà, máu chảy khắp nơi.”

“Chắc, đáng tiếc, xinh đẹp như vậy sao lại không biết quý trọng bản thân chứ, cần gì phải như vậy, tuổi trẻ bây giờ thật là....”

“Nghe nói nick QQ của cô ấy luôn sáng, ngay cả cảnh cục cũng không điều tra ra được địa chỉ IP. Tôi đoán có phải là cô ấy chết oan, mấy người đàn ông kia đã từng hại cô ấy, nên cô ấy biến thành quỷ, tìm bọn họ báo thù, hại bọn họ tự sát? Nếu không, đang yên đang lành, có ai muốn tìm đến cái chết chứ.”

“Chắc là ai đóng giả cô ấy, cho dù là báo thù chắc là bạn của cô ấy giúp báo thù, cậu đừng có việc gì cũng đều đổ tại quỷ, dạo này đọc quá nhiều Chuyện lạ Đào Nguyên đúng không?”

“Thà có thứ để tin còn hơn không có.”

“Đừng nói linh tinh, trên đời làm gì có quỷ, còn nữa, bệnh viện coi như là nơi có âm khí nặng nhất, chúng ta trông nơi này nhiều năm rồi, cậu có gặp nửa con quỷ nào không? Toàn là người phạm tội, muốn trốn tránh pháp luật cố tình đổ sang a quỷ thôi.”

Lão Đinh vừa mới dứt lời, một cửa sổ trên lầu hai bệnh viện bỗng lóe lên một ánh sáng đỏ kỳ dị, sau đó vang lên những tiếng dụng cụ thủy tinh bị rơi vỡ. Tiểu Vương sợ tới mức suýt nữa nhảy dựng lên, nắm chặt cánh tay lão Đinh.

“Anh, bệnh viện chúng ta dạo này toàn gặp chuyện không may, bây giờ còn ngừng kinh doanh tu sửa, chắc không phải do chuyện ma quái chứ?”

Lão Đinh đứng dậy: “Không thấy có người đi vào, chắc là kẻ trộm, cậu ở đây trông, tôi đi xem.”

Lão Đinh cầm đèn pin đi lên lầu kiểm tra, bệnh viện tuy rằng ban ngày thì sáng sủa sạch sẽ nhưng vừa đến tối liền trở nên âm u đáng sợ, dù lão Đinh gan lớn, lòng bàn tay vẫn toát ra chút mồ hôi lạnh. Từ từ tiến gần đến phòng có tiếng động, là toilet lầu hai, ghé tai lắng nghe một chút, vẫn thấy loáng thoáng có tiếng động, rõ ràng có người ở trong, ông khẽ cắn răng, đẩy mạnh cửa ra, giờ đèn pin lên.

“Ai ở trong đó?”

Một người phụ nữ lưng hơi còng dùng bàn tay che mặt, chắn ánh sáng mạnh chiếu vào, từ từ ngẩng đầu lên từ bồn nước bên cạnh.

“Bà Dạ, bà còn chưa về sao, sao không bật đèn.” Lão Đinh bật đèn toilet mới nhìn thấy chiếc gương to phía trên bồn rửa tay đầy vết nứt, tuy nhiều lại như theo một quy luật, giống như một chiếc mạng nhện, theo điểm vỡ chính giữa bắt đầu rộng ra. Mà chỉ rạn nứt, không rơi xuống đất, hình người soi vào gương liền hiện ra mấy trăm cái mặt, nhìn vừa hoa mắt, vừa đáng sợ.

Bà Dạ khoát tay, khàn khàn nói: “Tôi già rồi, đã vô dụng rồi, lúc chiều tôi quét dọn vệ sinh, không hiểu sao lại ngã xỉu trong toilet, vừa mới tỉnh lại.”

Lão Đinh nghe vậy mới hết nghi ngờ: “Sao gương này lại vỡ vậy? Có phải bà bị va vào không? Bà không sao chứ, có bị nặng không?”

“Không sao, vùng eo chỉ hơi đau một chút, mai tôi sẽ đi bệnh viện khám, hôm nay tôi đành không về vậy, ngủ ở tạm phòng nghỉ.”

“Được, tôi đi xuống đây, có chuyện gì bà cứ gọi tôi.” Lão Đinh không nói gì nữa, bà Dạ đã làm vệ sinh ở đây hai mươi mấy năm rồi, còn thông thuộc nơi này hơn lão.

Lão Đinh vừa rời đi, Thẩm Khấu Đan, người đóng giả bà Dạ, liền cúi người, dùng một tay nhắc linh hồn người phụ nữ do khó sinh mà chết, vốn đang bị cô dẫm chân lên, mặc cho linh hồn đó giãy dụa thế nào, nhét linh hồn trong suốt đó vào trong cái túi nhỏ đeo bên người. Định giết cô sao, đúng là không biết tự lượng sức mình. Giải quyết hết những linh hồn trưởng thành, xử lý bọn trẻ con cũng dễ hơn.

Thẩm Khấu Đan sờ lên mặt mình, may mà cô luôn dịch dung để trong lúc bất quỷ có thể đi lại tự do, không phải lén lút. Đặc biệt, có lúc gặp phải bọn ma quỷ lợi hại sẽ gây ra tiếng động rất lớn, nếu để khuôn mặt thật thì sẽ phải giải quyết hậu quả rất phiền phức. Nếu là những gia đình gặp phải chuyện ma quái còn được, thậm chí họ còn sẵn sàng chi tiền mời cô đi trừ tà, nhưng nếu là trại giam, bệnh viện hay hiện trường vụ án, tuy những nơi đó đặc biệt dễ phát sinh những chuyện quỷ quái, nhưng đừng nói là chính phủ không tin, dù có tin cũng không thể công khai mời người đến làm gì, nếu không sẽ thành tuyên truyền tư tưởng mê tín. Nhưng cũng không thể bởi vì không ai biết mà họ mặc kệ, đành phải âm thầm làm việc, đúng là có công mà không được nhận lộc.

Không hiểu tại sao, thành phố Đào Nguyên có âm khí rất nặng, ở chỗ khác, người sau khi chết phần lớn đều đi đầu thai, nhưng ở nơi này chỉ cần có chút oán khí hơi nặng sẽ hóa thành lệ quỷ. Nhiều thế hệ của Thẩm gia đều trừ ma vệ đạo, qua mấy trăm năm cũng vì vậy mà phải định cư nơi này. Rừng đào mọc ở tám phương kia là dựa theo trận pháp mà trồng, nhưng đã qua nhiều năm mà vẫn không thể trấn áp được âm khí này. Trước kia, Thẩm gia người đông thể mạnh, bây giờ chỉ còn lại hai chú cháu Thẩm Mạc và Thẩm Khấu Đan, mà dân số thành phố Đào Nguyên lại ngày một đông, hung án báo thù cũng xảy ra ngày càng nhiều, ma quỷ vì thế mà ngày càng nhiều lên làm bọn họ bận tới mất tới mũi.

Ban ngày, Thẩm Mạc lên lớp dạy sinh viên, sau giờ học lại phải trợ giúp cảnh cục điều tra nên thời gian không nhiều. Vì thế, là truyền nhân của Thẩm gia, dĩ nhiên Khấu Đan phải trở thành chuyên gia bất quỷ, suốt ngày phải chạy khắp nơi, nhưng được trả tiền vẫn tốt hơn, làm miễn phí cho bệnh viện cô không thích cho lắm. Cô lấy một cái bình sữa từ trong túi ra, trong đó là sữa trộn với tro phù (tro của bùa chú), màu sắc hơi lạ. Đây là sữa thật, không phải là sữa bột pha ra, cô đã phải chuẩn bị rất vất vả.

Giờ bình ra giữa không trung, những linh hồn trẻ sơ sinh đang trôi nổi lập tức cùng chui vào bình, đó là kế ôm cây đợi thỏ, không hề mất chút công thức nào. Cô vừa giơ cái bình vừa đi thu hồn vừa bắt nhả ngáp dài. Lần nào cũng nhiều trẻ sơ sinh như vậy, con người bây giờ mang thật nhiều tội lỗi.

Đột nhiên, một luồng tà khí xông thẳng đến, ngực trở nên rất khó chịu, không khí như đè ép lấy phổi gây cho người ta cảm giác buồn nôn kinh khủng. Không ngờ, còn một linh hồn lớn...

Thẩm Khấu Đan chạy nhanh đến nhà xác, lơ mờ có ánh đèn hắt ra từ bên trong, cô thận trọng nhìn qua khe cửa, chỉ thấy một người đàn ông mặc đồ đen đang chăm chú làm việc với một thi thể trẻ sơ sinh. Không biết là đang giải phẫu hay làm gì, một đôi tay thon dài trắng nõn đang hành động với tốc độ cực nhanh, các loại dao lớn nhỏ, kim chỉ hay bút được tay anh ta điều khiển rất nhanh nhẹn tự nhiên, linh động như gió, ngón tay như đang khiêu vũ, tao nhã mà không mất đi khí phách. Đường như không phải là bàn tay ấy đang nắm dao mà là thần khí, làm cho Thẩm Khấu Đan nhìn mà hoa cả mắt.

Kinh ngạc hơn là Quỷ hồn lợi hại nhất toàn bộ bệnh viện dù kiên cường phản kháng cũng bị một tay anh ta ép lại trong thân thể, sau đó dùng kim khâu kín vài chỗ linh hồn có thể thoát ra. Bịt đến lỗ thứ năm, hồn phách đã bị khóa vào trong thi thể.

“Anh là ai?” Thẩm Khấu Đan dùng giọng khàn khàn, lạnh lùng hỏi, người đó ngừng lại một lúc, sau đó từ từ quay đầu lại.

4. Chương 4: Dạ Bà Bà Đánh Golf

Bỗng nhiên, trong nháy mắt, linh hồn kia chui ra từ khe hở, thoát ra từ dưới tay Giang Lưu, bay thẳng tới chỗ Thẩm Khấu Đan. Thẩm Khấu Đan giật mình, lùi lại 2 bước, dù bao năm qua đã bắt vô số quỷ nhưng cô cũng chưa từng gặp thứ âm tà mạnh mẽ như vậy.

Quỷ hồn không có thực thể, bình thường thì không thể trực tiếp gây tổn thương cho con người, đặc biệt là với những con người có tinh thần mạnh mẽ. Tuy nhiên, nó có thể ảnh hưởng tới sóng điện não của con người, kiểm soát thần kinh, khiến con người bị mất cảm giác, sinh ra ảo giác dẫn đến cái chết. Ban đầu, quỷ chưa tu luyện đều chưa có pháp lực, chỉ có thể tạo ra ảo giác đơn giản hay dùng “Quỷ ám” để hại người. Những người bị “quỷ ám” nếu không phải bị ma nhập thì là bị hấp thụ dương khí, cơ thể nhiễm hàn, hư nhược, nhẹ thì hay rụng mình, nặng sẽ bị bệnh, thậm chí chết bất đắc kì tử. Ma quỷ thường dùng cách này để kéo dài thời gian ở lại nhân thể, không bị tan mất hồn phách.

Lúc này, Quỷ hồn trước mặt kia không giống đại đa số quỷ hồn mà Thẩm Khấu Đan thu phục trước đây, nó là trẻ con, đầu rất to, nhẹ răng trợn mắt lại cười khanh khách quỷ dị.

Giang Lưu thấy nó đào thoát, tâm không loạn, nhanh chóng lấy trong chiếc hòm bên cạnh ra một chiếc bình kim loại ném trên không trung. Thẩm Khấu Đan lập tức cảm thấy một luồng khí rét lạnh thấm vào tứ chi, sau đó, đứa trẻ con đầu to đang cách cô chưa tới 20cm chậm chạp dừng lại, trong nháy mắt, dường như đã bị đóng băng, là một hình thể nửa trong suốt màu lam nhạt, nó vẫn còn đang giữ nét mặt tươi cười dữ tợn.

Thẩm Khấu Đan thích chạy bộ ở sân vận động gần nhà, đã quen với việc bóng rổ, bóng đá, cầu lông hay bóng chày bay đến từ mọi phía, trước khi Giang Lưu chưa ném thứ kia ngăn quỷ hồn lại, cô đã chớp lấy cái chổi bên cạnh để phản kích theo phản xạ. Nếu là quỷ hồn bình thường thân thủ của cô ắt có thể tránh đi, nhưng con quỷ kia giờ phút này đã đọng lại thành hình, chính vì vậy đứa trẻ đầu to đã bị cô đánh bay một cách đáng thương, đập vỡ cửa kính, bay ra ngoài cửa sổ.

Giang Lưu sững sờ, nhất thời Thẩm Khấu Đan cũng chưa phản ứng được gì. Hai người quay mặt nhìn nhau vài giây, Thẩm Khấu Đan chợt dạ, ném cái chổi sang một bên, tay lau lau lên quần áo. Tiểu Miêu mà biết nhất định sẽ cười cô, sao ở thời điểm quyết định cô đều trở nên đần độn như vậy?

Giang Lưu bất đắc dĩ lắc đầu, vì sợ dọa đến đối phương nên giả vờ không chú ý phủ khăn trắng lên thi thể.

“Bà bà có thể nhìn thấy sao?”

Đối diện với ánh mắt quan tâm của anh, Thẩm Khấu Đan cảm thấy trong lòng có một tia ấm áp, dùng giọng khàn khàn trả lời: “Đương nhiên, tôi ở bệnh viện này hơn nửa đời người, mấy thứ này tôi đã thấy rất nhiều, có tiểu quỷ nào không thấy Dạ bà tôi mà không chạy đường khác chứ?”

Giang Lưu gật đầu cười: “Muộn như vậy bà bà còn chưa về nhà sao?”

“Câu đó phải để tôi hỏi anh mới đúng, tôi không có con cái, thường xuyên ở lại bệnh viện. Anh là ai? Làm gì ở đây?”

Giang Lưu lại hòa nhã cười: “Bà cũng vừa thấy rồi, tôi đến đây làm việc.”

“Anh đến bắt quỷ?” Thẩm Khấu Đan nghi hoặc, người đàn ông này hình như hơi lạ, nhưng dùng pháp lực của cô lại không nhìn ra được gì.

“Không phải là bắt quỷ, tôi là người trang điểm tử thi, viện trưởng mời tôi đến đây hóa trang.”

“Cho đứa trẻ kia sao?” Thẩm Khấu Đan kinh sợ.

“Đúng.”

“Bệnh viện dạo này không yên đều do nó phá đúng không?”

Giang Lưu gật đầu: “Nó dẫn theo những tử anh (linh hồn trẻ con) khác làm loạn khắp nơi, luôn muốn tìm cha mẹ. Nhưng bởi vì chúng sinh ra ở đây, chết cũng ở đây nên không ra khỏi được bệnh viện, không ngờ bị bà cầm chổi đánh bay.”

Thẩm Khấu Đan toát mồ hôi: “Sẽ trở thành hình dáng gì, tôi có thể nhìn xem được không?”

Hai bọn họ đều là cao thủ hóa trang, có điều Giang Lưu là hóa trang cho người chết, còn cô là hóa trang cho chính mình. Không ngờ có thể thấy người hóa trang cho tử anh, cô đương nhiên muốn tham quan một chút.

Giang Lưu hơi do dự, từ từ kéo tấm khăn trắng ra.

Một thân thể trẻ con hoàn mỹ xuất hiện trước mặt Thẩm Khấu Đan, làn da không nhiều nếp nhăn giống như vừa sinh ra mà mịn màng béo mập, khuôn mặt mềm mại đáng yêu làm cho người ta muốn tới véo một cái. Nó còn đang cắn ngón tay, nằm cuộn mình như đang ở trong mộng đẹp. Có điều, thân thể đó có mấy vị trí có đường khâu bằng chỉ trong suốt, nhưng người bình thường sẽ không nhìn thấy. Thiên sứ Thượng Đế tạo ra chắc cũng như vậy, Thẩm Khấu Đan không nhìn được tiến lên, đột nhiên lại thấy đứa trẻ đang mút ngón tay trong miệng kia giật mình, liền thấy sợ hãi.

“Không phải nó đã chết sao?”

“Đúng vậy, đã chết.”

“Nhưng vừa rồi...”

“Hồn phách đã chết nhưng thân thể còn chưa chết.”

“Là sao? Linh hồn xuất khiếu sao?” (Linh hồn ra khỏi thân thể vẫn chỉ đạo thân thể)

“Không phải, vấn đề này rất phức tạp, nó là quỷ nhưng lại có được thân thể con người, bệnh viện không biết xử lý thân thể giống người thực vật này như thế nào mới mời tôi tới đây xem xét. Nghiêm túc mà nói, không phải tôi tới đây hóa trang cho nó mà là trấn hồn cho nó, xem nếu đưa linh hồn trở về vị trí cũ có thể làm nó biến thành người bình thường không, nhưng không ngờ nó đã quen làm quỷ, không muốn làm người. Hiện tại không bị thân thể trói buộc lại không có bệnh viện giam giữ, có thể đi chơi, không cần nghỉ cũng biết nó vui vẻ cỡ nào.”

Thẩm Khấu Đan bị anh ta làm cho rối loạn.

“Có dịp tôi sẽ nói kĩ cho bà, bây giờ tôi phải đi bắt nó trở về, nếu không không biết sẽ có bao nhiêu rắc rối nữa.”

Giang Lưu cho thi thể đứa trẻ vào một chiếc túi trong suốt, cất vào một ngăn trong chiếc hòm tùy thân, chuẩn bị rời đi. Thẩm Khấu Đan vội nói: “Tôi đi giúp anh.” Tại cô không cẩn thận để nó chạy, đáng lẽ cô phải tự mình bắt lại.

Giang Lưu quay đầu lại cười: “Không cần, Thẩm bà bà, bà cứ tiếp tục quét dọn vệ sinh ở đây đi...”

Nói xong, trực tiếp từ cửa sổ lầu 5 nhảy ra ngoài, áo gió màu đen tung bay, phút chốc đã biến mất trong bóng đêm. Thẩm Khấu Đan nhìn ngoài cửa sổ lắc đầu, lúc này đúng là mình không cố ý che giấu, mà anh ta lại là hóa trang sư chuyên nghiệp, tuy là hóa trang cho người chết, nên bị vạch trần cũng không lạ, nhưng không ngờ anh ta có thể lập tức đoán ra thân phận của mình.

Dù sao lần sau cũng sẽ không đơn giản như vậy, cô sẽ không tha anh ta, dù là người hay quỷ, cô nhất định sẽ tự mình bắt lại.

***

Giang Lưu trở về cửa hàng, nhìn thấy trên đất ném một cái bao cao su.

“Tiểu Tư, con chưa ngủ sao?” Trời sắp sáng rồi.

Tiểu Tư không ngẩng đầu lên, vẫn đang cố lục lọi: “Ba, chúng ta có bao cao su vị sầu riêng không?”

Giang Lưu dở khóc dở cười: “Con tìm cái đó làm gì?”

Tiểu Tư hung tợn gườm ra nắm đấm: “Con muốn đưa cho Lí Nguyệt Y một hòm trước mặt tất cả các bạn.”

Giang Lưu nhướn mày, lấy một cây kẹo mút có đầy trong tiệm, bóc ra ngậm: “Cô ấy có lỗi gì với con, sao lại dùng cách trả thù thâm hiểm như vậy?”

Tiểu Tư chống eo cười lạnh: “Hừ hừ, hôm nay cô ấy làm xấu mặt con trước mặt một anh chàng siêu đẹp trai.”

“Siêu đẹp trai sao? Đẹp bao nhiêu? Đẹp trai hơn ba sao?” Giang Lưu đi tới ôm lấy cô bé, đặt lên đầu gối.

Tiểu Tư điều chỉnh vị trí cho thoải mái dựa vào, vòng hai tay qua cổ anh.

“Rất có khí thế, làm cho người ta có cảm giác sợ hãi, lại còn có nhóm máu RH- nha.”

“Thảo nào, quan trọng nhất là nhóm máu rồi. Hôm nay ở bệnh viện ba gặp người của Thẩm gia.”

“Là người bắt quỷ của Thẩm gia?”

Giang Lưu gật đầu, nhiều thế hệ Thẩm gia đều hàng yêu tróc quỷ, ở thế giới ngầm thành phố Đào nguyên cũng có chút tiếng tăm. Bình thường, lão quỷ thường giáo dục tiểu quỷ: “Chạy đi chạy đi, người cứ nghịch ngợm nữa đi, đi khắp nơi dọa người, cẩn thận có ngày sẽ bị Thẩm gia bắt.”

Giang Lưu đưa Giang Tiểu Tư đến Thành phố Đào Nguyên đã 2, 3 năm, hay buôn bán với ma quỷ, tin tức linh thông, làm sao không biết Thẩm gia. Nhưng dù sao cũng là địa bàn của người ta, thân là người ngoài cũng nên khiêm tốn một chút, giống như chuyện hóa trang cho người chết cùng trấn hồn này, nếu Thẩm gia tham dự, Giang Lưu sẽ không tiếp nhận.

Mặc dù chưa tận mắt chứng kiến nhưng đã nghe rất nhiều lời đồn về Thẩm gia, chuyện kể rằng, nhiều năm trước, sau một đêm bách quỷ phá thành (bị trăm quỷ đánh), Thẩm gia tử thương vô số, người vốn đã ít, cuối cùng chỉ còn lại hai người. Người đàn ông pháp thuật cao siêu, lại lạnh lùng, ma quỷ nào nếu rơi vào tay anh ta đều có kết cục cực thê thảm, chính là Quỷ Kiến Sầu. Cũng may sự nghiệp của anh ta rất bận rộn, không thường xuyên bắt quỷ. Người còn lại là truyền nhân của Thẩm gia, thân phận thần bí, luôn xuất hiện với bộ mặt già trẻ khác nhau, là nam hay nữ cũng không ai biết.

Hôm nay, khi vừa thấy Thẩm Khấu Đan, anh cũng không nhận ra ngay, ngụy trang của cô dường như không có chút sơ hở, thậm chí ngay cả ngôn ngữ, thần thái, động tác đều giống như đúc. Anh chỉ dựa theo bình thường suy đoán, cảm thấy có điểm khả nghi, sau đó quan sát, bà ta không những không sợ quỷ, còn cầm chổi đánh bay, động tác nhanh nhẹn linh hoạt, vừa mạnh vừa chuẩn xác, có thể nói là tiêu chuẩn đánh gôn. Sau đó còn đề nghị trợ giúp, ngoài người am hiểu thuật dịch dung của Thẩm gia còn ai vào đây. Có điều, bà ta là nam hay nữ, bao nhiêu tuổi, đúng là không đoán nổi. Thuật hóa trang của anh thiên về sửa chữa, không phải dịch dung, so với kỹ thuật cao siêu của người kia, đúng là gặp phải sư phụ.

Có lẽ chuyên gia dịch dung giỏi nhất chính là người không có gương mặt, bởi vì còn chiều cao, hóa trang sẽ không thể hoàn mỹ, nếu có thể cắt đi mũi miệng, xương gò má, cằm đều mài phẳng, rồi luyện lui cốt công,

thân cao thấp có thể điều chỉnh tùy ý, sẽ biến thành bất kì ai. Thảm gia biết pháp thuật, qua dịch dung lại càng thêm thuận tiện làm việc.

Tiểu Tư hơi lo lắng nhìn Giang Lưu: “Có va chạm không? Không đánh nhau chứ?”

Giang Lưu nhéo nhẹ mũi Tiểu Tư: “Đồ ngốc, sợ ba bị bắt sao? Ba con có ngàn năm đạo hạnh, người nào của Thảm gia có thể đánh thắng ba, yên tâm. Nhưng nếu con gặp phải, nên tránh đi vẫn tốt hơn.”

“Dạ. Ba, hôm nay con muốn ngủ cùng ba.” Tiểu Tư ôm anh dụi dụi, bắt đầu làm nũng.

“Không phải con nói trong quan tài tối như mực, không ngủ nổi sao?”

“Mười lăm hàng tháng con ngủ cùng ba trong quan tài, đầu tháng ba phải ngủ giường với con.”

Giang Lưu bắt đắc dĩ: “Giao ước kiểu gì vậy?”

“Con không quan tâm, phải như vậy, hôm nay là lần đầu.”

Tiểu Tư vui vẻ lôi kéo Giang Lưu đứng dậy.

5. Chương 5: Ma Cà Rồng Vs Đạo Sĩ

Vốn định trừng trị Lí Nguyệt Y một chút cho bõ tức nhưng vừa thấy mới sáng tinh mơ người ta đã bê một thùng nước cà chua, nước mắt rưng rưng đứng ở cổng trường chờ mình, cơn tức của Giang Tiểu Tư liền bốc hơi, im lặng nhận lấy thùng nước cà, đưa ra toàn bộ que thử và “áo mưa” ngày hôm qua, còn tặng thêm một hộp “áo mưa” vị cà chua, hôm qua đã tìm cả đêm, nhà cô không có vị sầu riêng.

Lí Nguyệt Y sợ hãi giữ chặt tay Tiểu Tư: “Hu hu hu, mình đã hai tháng không có, chẳng lẽ mang thai rồi? Mình có bị đuổi học không? Ba mẹ mình sẽ đánh chết mình.”

Giang Tiểu Tư đành phải dắt cô bạn vào toilet nữ.

“Sao cậu không nói với mình sớm một chút, cậu và Bánh Nướng không dùng biện pháp an toàn à?” Giang Tiểu Tư nghiêng rằng, đúng là đáng giận, con nhóc này mới năm nhất trung học a. Nhìn bộ dạng thẹn thùng kiểu mới bắt đầu yêu đương của cô cô, cô tưởng cùng lắm thì nắm tay, hôn môi, sao đã chạy đến trên giường rồi?

“Mình.. mình xấu hổ, không mở miệng nói được, còn nữa, anh ấy không phải Bánh Nướng, tên người ta là Thiệu Băng.” Nhắc tới bạn trai, mắt Lí Nguyệt Y lập tức biến thành sao.

“Lúc làm sao cậu không thấy xấu hổ, việc này cậu nói cho cậu ta chưa?”

“Chưa, còn không chắc chắn. Cậu xem, có hay không?”

Giang Tiểu Tư nhìn kết quả, bắt đắc dĩ buông thông hai tay, sau đó lại vò mạnh tóc mình.

“Chúc mừng, cậu đã làm mẹ.”

Lí Nguyệt Y oa lên một tiếng liền khóc, cô không muốn có con, ở nhà có một đứa em trai đã rất đáng ghét rồi.

“Thằng nhãi, mình đi tìm cậu ta tính sổ.” Giang Tiểu Tư gờ nắm đấm lên, Lí Nguyệt Y mới học năm nhất trung học, hẳn cũng mới học cấp 3, sao có thể làm chuyện vô trách nhiệm như vậy. Lí Nguyệt Y lập tức ôm cứng cánh tay cô: “Không được, không thể nói, lỡ anh ấy muốn chia tay với mình thì sao?”

Lúc này, Giang Tiểu Tư rất muốn đánh cho cô cô hai gậy: “Cậu thích anh ta như vậy sao? Sợ cậu ta chia tay, anh ta bảo gì cậu đều nghe sao?”

Lí Nguyệt Y nước mắt như mưa, gật đầu.

“Cậu là heo à. Loại con trai đó đáng tin sao. Cậu làm mình tức chết mất.”

“Mình... chúng ta lên đi bệnh viện bỏ đứa bé được không, không thể cho anh ấy biết, nếu biết mình tạo phiền phức cho anh ấy, nhất định anh ấy sẽ đòi chia tay với mình.”

“Không được.” Tiểu Tư lập tức phản đối, nhớ tới việc mình chết trong bụng mẹ. Không thể hiểu nổi tại sao con gái hiện đại có thể dễ dàng vứt bỏ cốt nhục của mình như vậy.

Lí Nguyệt Y há hốc mồm: “Vậy làm sao bây giờ, chẳng lẽ sinh nó ra sao?..”

Giang Tiểu Tư biết thật ra cô nhóc này dịu dàng thiện lương, lại biết chăm sóc người khác, chỉ là rất yếu đuối, sợ phiền phức, không có chủ kiến, thường ý lại người khác. Hiện tại, chuyện đã thành ra vậy, trong lòng cô chắc rất sợ hãi, rất dễ sai càng thêm sai.

“Cậu đừng cuống, chờ mình suy nghĩ cẩn thận đã.”

Còn về Bánh Nướng, cô sẽ có biện pháp giải quyết, không cho anh ta ném chút giáo huấn, cô không phải họ Giang, nhưng còn đứa bé làm sao bây giờ, Nguyệt Y còn nhỏ như vậy.

“Tiểu Tư, nhờ cậu hết đây.” Lí Nguyệt Y đau lòng ôm lấy cô, trong lòng đại loạn, nhưng cô tin rằng dù xảy ra chuyện gì, Tiểu Tư “vạn năng” nhất định sẽ giải quyết giúp cô.

Giang Tiểu Tư một bên vác theo cặp đựng sách lớn, một bên ôm 1 thùng nước cà chua chen vào tàu điện ngầm, tìm chỗ ngồi xuống, đặt thùng nước xuống chân, sau đó vận trái đuối phải, bắt đầu buồn ngủ. Đêm qua không ngủ, lại tâm sự cùng Giang Lưu, đã lâu không như vậy rồi. Bây giờ rất buồn ngủ, rất muốn ngủ...

Mọi người xung quanh lên lên xuống xuống, đến rồi lại đi, đang mơ màng, cô đột nhiên ngửi được một mùi hương quen thuộc, vô cùng dễ chịu, trong mơ có một ly kem RH- lớn, máu đỏ rực đầm đìa, hương vị đó thật ngọt... Cô liếm liếm môi, nuốt nuốt nước miếng, vô ý thức cọ cọ vào người ngồi bên cạnh, đầu tựa lên vai người ta, miệng luôn chép chép, nước miếng từ từ chảy ra. Người bên cạnh khó chịu đẩy đầu nhỏ của cô ra, cô lại dựa xuống, lại đẩy ra, lại ngã dựa vào. Người nọ bất lực, lập tức đứng lên, không ngờ một người nhanh chóng bật tới cướp chỗ ngồi trống bên cạnh Tiểu Tư. Ngay khi Tiểu Tư mơ mơ màng màng sắp đổ lên vai hắn, tàu điện ngầm lại báo lên địa điểm Tiểu Tư cực kỳ quen thuộc, cô đứng dậy theo phản xạ, như người máy đi ra khỏi tàu điện ngầm. Thiếu niên ngồi cạnh cô cũng vội vàng đi theo.

Người đàn ông lúc nãy đứng lên kia nhìn thùng nước cà chua Giang Tiểu Tư bị quên khi nãy, lại nhìn bóng lưng thiếu niên ngoại quốc mang quỳ khí dày đặc vừa đi ra kia, mày nhăn lại.

Giang Tiểu Tư vẫn mơ mơ màng màng, hầu như chỉ dựa vào cảm giác để đi về phía trước, ra khỏi ga tàu địa ngầm, theo quán tính rẽ sang ngõ nhỏ thông sang khu phố quán Bar, đột nhiên cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua. Cô còn chưa kịp quay đầu lại đã nghe thấy một tiếng hét thảm thiết cùng với tiếng vật gì đó bị gãy. Vừa quay đầu lại, cô thấy soái ca đen mặc đồ đen như mực, một tay nâng cái thùng, một tay đang vận lấy hai tay của một cậu thiếu niên nhu nhược, không thương tiếc vặn xoắn, bẻ gãy hẳn mấy nhánh xương, sau đó ghì chặt lấy xương sống của cậu ta, dường như chỉ cần hơi dùng sức sẽ bẻ cậu ta thành hai đoạn.

Khoan đã khoan đã, cô nhìn lại đôi tay trống không của mình, chẳng lẽ thùng kia là nước cà chua xinh đẹp đáng yêu của cô sao? Chẳng lẽ anh chàng đẹp trai kia là người có nhóm máu RH- cô gặp trong siêu thị hôm qua sao? Còn thiếu niên ngoại quốc tóc vàng mắt xanh sắp bị vặn xoắn thành quấy kia nữa, hình như là ma cà rồng thường xuyên đến tiệm nhà cô mua máu? Bọn họ đang làm gì vậy?

Giang Tiểu Tư lo lắng nhìn anh chàng đẹp trai dùng một tay nâng thùng, trong lòng cầu nguyện nhất định đừng để rơi nha, Tiểu Dịch ăn no rảnh rồi sao, sao lại đi ra đường cùng anh đẹp trai đánh nhau, làm hỏng mặt đẹp trai thì sao giờ, đập hỏng nước cà chua của cô thì càng không được nha.

“Ban ngày ban mặt cũng dám mò ra săn mồi?”

Mỗi một đường cong trên mặt người đàn ông kia đều phát ra tia lạnh khốc, hừ lạnh một tiếng, trong tay anh thấp thoáng hiện ra một vầng hào quang màu lam nhạt mà người thường không dễ dàng thấy được, sắp sửa đánh về phía ngực Dịch Phàm. Chẳng riêng gì Dịch Phàm, ngay cả Giang Tiểu Tư cũng sợ tái mét mặt. Xong rồi, gập phải cao thủ rồi, hơn nữa, thực không khéo, cao thủ hình như còn hiểu lầm gì đó.

Giang Tiểu Tư nhất thời không có cách nào, đành phải hét lên một tiếng hét chói tai, run run dùng ngón chỉ vào người đang đau đến mức mắt đỏ như máu trước mặt rằng nhanh lộ cả ra, Dịch Phàm. “Quýyyyyyyyyyyyyyy.”

Sau đó, bùm một tiếng, ngã xuống đất, giả vờ hôn mê bất tỉnh. Người đàn ông kia ngẩn người, tay hơi lỏng ra. Dịch Phàm vội liều mạng vùng ra khỏi tay anh ta, chạy thoát.

Thực ra, cậu chẳng qua đang rong chơi trên tàu điện ngầm, bất ngờ gặp được Tiểu Tư, người hần luôn luôn thâm mền, muốn đi theo ngắm cô ấy nhiều chút thôi. Ai ngờ sẽ gặp phải tai họa bất ngờ như vậy. Ô ô ô ô, anh ta đúng là lòng dạ độc ác, chuyện gì cậu cũng chưa làm mà, có cần vừa ra tay đã muốn đẩy cậu vào chỗ chết không. Thật đáng sợ. Dịch Phàm không thêm quan tâm bây giờ là ban ngày, nhanh chóng bay lên, như tên lửa, biến mất, người đàn ông kia cũng lười đuổi theo.

Nhìn nữ sinh bị ngất xỉu trước mắt, anh lại nhú mày. Chẳng lẽ để mặc cô bé tại đây? Dù không gặp một ma cà rồng khác đi qua, nếu gặp một tên lưu manh say rượu đi qua cũng rất phiền phức. Anh không khách khí vỗ vỗ mặt cô, dùng sức lay lay vài lần, còn ấn mấy huyết đạo trên người cô, chỉ hận không được đá vài cái, vậy mà cô vẫn như trước không động đậy.

Giang Tiểu Tư cắn răng, tiếp tục giả vờ bất tỉnh, dù sao, trên đời làm gì có ai giả chết giống hơn cương thi. Người đàn ông bất lực, cuối cùng đành một tay ôm thùng nước cà chua, một tay ôm cô mang về nhà.

6. Chương 6: “túi Công Văn” Mặt Dày

Giang Tiểu Tư hy vọng được soái ca bế theo kiểu bế công chúa, nhưng trên thực tế lại bị coi như túi công văn kẹp dưới cánh tay, đầu ngược ra sau, mông lại bắt nhả hướng phía trước. Cô lén mở mắt nhìn quanh bốn phía, người đó một bên vác cô, một bên vác thùng nước cà chua lớn mà vẫn có thể bước đi như bay, hơn nữa còn rất có khí thế, mỗi bước đi còn kéo theo một trận gió xoáy nhỏ làm người đi đường nhìn vào đều phải chảy nước miếng, có điều, lại ngại cái khí thế đó mà né tránh.

Người đàn ông vừa ra tay đã muốn đẩy Tiểu Dịch vào chỗ chết này chính là chú của người mang khả năng đặc biệt Thẩm Khẩu Đan, Thẩm Mạc. Đi khoảng nửa giờ rồi, eo của Giang Tiểu Tư đã bị siết đau vậy mà anh ta còn chưa chảy đến một giọt mồ hôi.

Đi xuyên qua cửa sau của đại học T, Thẩm Mạc đi dọc theo con đường nhỏ xếp bằng đá cuội ven suối, đi lên ngọn núi phía sau đại học T. Đại học T ở phía Tây Bắc của thành phố Đào Nguyên, ngọn núi phía sau là rừng đào bao phủ, tuy mùa này không có hoa nhưng cảnh vật cũng rất thanh nhã tinh tế.

Bình thường, Tiểu Tư rất thích ngồi xe dạo chơi, chỉ phiền nhất là phải chuyển xe. Khi còn nhỏ, cô rất lười, không thích đi bộ, dù đi đâu ba cũng bế cô, bế cũng đến mấy trăm năm. Sau này cô lớn lên, ba liền nói cô nặng, không thể bế nữa, bây giờ tự nhiên được người ta vác đi như vậy cũng rất thú vị.

Đôi mắt Giang Tiểu Tư ngó nghiêng khắp nơi, phát hiện mình đã vào một khu rừng trúc, oa, không ngờ nơi này có trận pháp. Thân mình cô khẽ run lên, Thẩm Mạc liền dừng lại, cúi đầu nhìn, Tiểu Tư vội nhắm tịt mắt, tiếp tục giả ngất.

Trong rừng trúc có một ngôi nhà hai tầng xây theo kiến trúc cổ, trong thành phố Đào Nguyên có rất nhiều ngôi nhà như vậy nên cô cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Vừa vào nhà, Thẩm Mạc liền ném Giang Tiểu Tư lên chiếc ghế dựa điêu khắc hoa lớn làm bằng gỗ đàn hương đặt ngay phòng khách, đặt thùng nước cà chua xuống liền đi làm việc khác. Giang Tiểu Tư xác định không có động tĩnh gì mới bật dậy, hé mắt nhìn quanh bỗng cảm thấy sững sốt, ngỡ rằng mình đã quay lại mấy trăm năm trước.

Căn phòng được sắp xếp theo lối cổ, đồ gia dụng tuy không phải là đồ cổ quý giá nhưng cũng là đồ đã qua rất nhiều năm mà cũng không phải là đồ cũ bình thường. Trừ mấy chiếc đèn điện được làm giống như đèn lồng giấy treo trên cao, Tiểu Tư không nhìn thấy bất cứ đồ điện gì khác. Tòa nhà hai tầng được xây như tứ hợp viện*, chính giữa là một cái ao nhỏ, ven bờ có một cây liễu cổ thụ, còn có một thửa đất trồng rau, phía trên dựng một giàn nho, xung quanh còn có rất nhiều hoa cỏ, có loại trồng trong chậu, có loại trồng vào đất...

(*)Tứ hợp viện: Tứ hợp viện Bắc Kinh là một loại nhà ở nằm trong những ngõ lớn nhỏ thành phố Bắc Kinh, có đặc điểm là các căn phòng được xếp vây quanh theo 4 hướng Đông, Tây, Nam, Bắc nên gọi là tứ hợp viện.

Thiên Diệp Linh Lan. Cô ghé sát vào chấn song cửa sổ, hai mắt sáng ngời. Loài hoa này vốn đã tuyệt chủng từ năm trăm năm trước, không ngờ lại có thể nhìn thấy ở nơi này. Thiên Diệp Linh Lan không có hạt giống, chỉ có thể dùng lá để gieo trồng, nhưng dù trồng một ngàn chiếc lá thì cùng lắm chỉ có 2, 3 chiếc mọc thành cây. Tuy vậy, sau khi trở thành cây rất dễ nuôi sống, chỉ cần mỗi ngày tưới đủ nước là được. Nhưng thời kỳ ra hoa của nó lại quá dài, một lần ra hoa là một trăm năm, người việc còn nhiều đổi thay, ai có thể chắc chắn không lơ là, ngày ngày chăm sóc nó, nhất là khi thời gian hoa nở rộ lại quá ngắn ngủi, chỉ một nén nhang.

Bình thường chỉ có lá cây làm nền cho hoa hồng, nhưng lá của nó so với các loại hoa khác còn mỹ lệ hơn nhiều, mà hình ảnh Thiên Diệp nở rộ chính là cảnh đẹp hiếm thấy của nhân gian. Sáu trăm năm trước, Giang Lưu nghe nói trên đời còn một cây liên đưa cô đến nơi đó nhìn một lúc, tiếc là khi đó cô còn quá nhỏ, mới mười mấy tuổi, hình ảnh ấy đã mơ hồ, nhưng rung động trong lòng vẫn còn rất sâu sắc.

Khi ấy cô tự hỏi loài hoa đẹp dễ như thế sao lại quá yếu ớt, tách khỏi con người là không thể tồn tại, ngàn phần lá lại chỉ có thể trưởng thành một hai cây, chẳng lẽ là trời ghen ghét sắc đẹp của nó sao?

Cuối cùng cô cũng dần ngẫm ra, trước kia, Linh Lan hoang dại mỗi ngày chịu mưa gió, vốn không cần con người tưới nước cũng có thể sống, sau này được nuôi trong nhà, sống sung sướng lâu ngày lại không rời được sự che chở. Mà người mưu đồ lấy Thiên Diệp Linh Lan gieo trồng để sinh lợi cũng quá cuồng vọng tự đại, đi ngược lại với quy luật tự nhiên nhất định sẽ bị tiêu diệt, nếu như nơi nơi đều có Thiên Diệp linh lan, thực vật khác làm sao sống được. Ví như động vật có vú, khi sinh đẻ thường mất đi một nửa bào thai, số còn lại cũng rất ít sống sót. Cái gì quá nhiều cũng không tốt, lẽ trời là vậy, vạn vật sinh trưởng đều tuân theo quy luật ấy, trong tối ngoài sáng, mỗi loài đều có chứa tế. Nhưng không hiểu sao cương thi như bọn họ, rồi quỷ, các ngoại tộc phi nhân loại, tại sao lại sinh ra, tại sao vẫn tồn tại?

Tiểu Tư cúi đầu, nhìn lại bản thân, dường như một năm móng tay mới dài ra một chút, chìm vào suy nghĩ mông lung. Sống trên đời đã ngàn năm, nếu nói cô là người, sao cô lại uống máu, lại bắt tử? Nói cô là cương thi, tại sao cô lại giống như người bình thường, từ hình hài một đứa trẻ, chậm rãi lớn lên? Chỉ là con sông thời gian chảy qua cô quá thông thả, không chỉ thân thể, trí tuệ của cô cũng vậy, cùng trải qua ngàn năm, cô không có được ngàn năm tri thức giống như Giang Lưu, vẫn chẳng khác gì đứa trẻ mười lăm.

Rốt cục cô là người hay cương thi, hay là gì khác? Bọn họ tìm hiểu ngàn năm, đáp án vẫn còn quá mơ hồ. Mà cô muốn làm người hay cương thi, bản thân cô cũng không biết.

Nhưng có lúc, Tiểu Tư cũng muốn lớn lên, muốn có một dáng người quyến rũ, muốn có một tình yêu nhỏ nhỏ của riêng mình. Nhưng cô cũng sợ hãi, sợ thời gian không đủ lâu, rồi một ngày cô sẽ già đi, sẽ chết, không thể không rời xa “lão ba”. Cô không sợ chết, nhưng lại không nỡ bỏ mặc một mình ba lại trên cõi đời, cô hiểu cảm giác cô độc, nhất là một người bốn ba khắp nơi, tiêu phí thời gian không ngừng không nghỉ, không bao giờ có điểm tận cùng, rất đáng sợ.

Suy nghĩ hồi lâu, một giọt nước mắt lặng lẽ chảy ra, Giang Tiểu Tư nhất thời giật mình. Sao thế này? Từ trước đến giờ cô vẫn không phải là người sống tình cảm mà. Nhìn trái nhìn phải, xoa xoa mũi, cũng phải, không ngờ cô không phát hiện ra, cây hương trong chiếc lư hương mạ vàng để trên bàn hóa ra là Thương cảm hương, tuy rằng mùi rất dễ chịu nhưng sẽ làm người ta không tự chủ được nghĩ về kí ức mà mình không muốn nhớ nhất, nghĩ đến chuyện mà bản thân không muốn đối mặt.

Sao lại có chuyện này nhỉ? Có người nào lại dùng loại hương này trong nhà chứ, không ngừng ép chính mình nhớ về những chuyện không tốt? Con người có bản năng tự bảo vệ mình, không phải sẽ luôn cố gắng quên đi sao? Chẳng lẽ người này là loại thích bị ngược đãi? Tiểu Tư tò mò nghịch lư hương, đồng ngửi ngửi, tây hít hít, bỗng nhiên có tiếng nói từ phía sau vang lên.

“Tình rồi sao? Vậy có thể tự đi rồi? Đi theo còn đường này xuống núi, thẳng đến cửa sau đại học T là có thể gọi xe, không tiễn.”

Giang Tiểu Tư quay lại, tò mò nhìn Thẩm Mặc: “Anh là đạo sĩ sao?”

Nếu không làm sao biết pháp thuật, còn hạ gục Tiểu Địch thật dễ dàng như vậy, tuy cậu ta còn trẻ, thiếu kinh nghiệm, nhưng dù sao cũng mang huyết thống ma cả rồng cao quý nha.

Thẩm Mặc ngồi xuống, tự rót trà: “Chuyện này hình như không liên quan đến cô, trời sắp tối rồi, nếu cô không muốn lại gặp gì đó trên đường, tôi khuyên cô nên về nhà nhanh đi.”

Giang Tiểu Tư ngồi thấy hương trà, lại ngồi thấy hương đồ ăn từ phòng bếp bay tới, không nhịn được nuốt nước miếng, làm vẻ mặt tội nghiệp nhìn Thẩm Mặc.

“Tôi sợ, hẳn ta lại đến thì sao? Hơn nữa tôi rất đói, đi không nổi.”

Thẩm Mặc lạnh lùng nhìn cô, anh đối với cô gái còn chưa lớn mà đã đi mua que thử thai ở siêu thị này không có chút hảo cảm nào, lại càng không bị bề ngoài thanh thuần đáng yêu của cô ta lừa gạt.

“Con ma cà rồng kia ít nhất còn phải nằm trong quan tài mười ngày nửa tháng, cô yên tâm. Không phải cô còn có một thùng nước cà chua sao, vừa uống vừa lăn xuống núi đi.”

Giang Tiểu Tư thật hết chỗ nói, đây là loại người gì vậy, mình là một thiếu nữ như hoa như ngọc, gặp phải ma cà rồng trên đường, anh ta không che giấu thì thôi, ngay cả một câu an ủi cũng không có. Nếu là cô gái bình thường, có khi còn bị dọa chết, hơn nữa mặt trời cũng sắp lặn, bảo cô xuống núi một mình như thế nào đây? Mặc kệ, cô muốn chống đối anh ta, hôm nay ở đây không đi, xem anh ta làm gì cô. Giang Tiểu Tư không khách khí ngồi phịch xuống, tự rót trà uống.

Thẩm Mặc cười lạnh một tiếng: “Nói cho cô biết, trong phòng tôi có rất nhiều quỷ quái, số lượng còn nhiều hơn toàn bộ quỷ ở khu Vạn Hà, cô có muốn xem không?” Hắn ghét nhất nói chuyện với bọn nhãi ranh này.

Giang Tiểu Tư sợ mới lạ, vắt chéo chân, híp mắt nhìn hắn: “Thì ra anh đúng là đạo sĩ.”

Một ngàn năm qua, không ít đạo sĩ muốn thu phục bọn họ, nhưng chưa gặp ai đẹp trai như vậy, nhưng dù sao với võ công và pháp lực của Giang Lưu, hai người, mỗi người còn đeo một viên ngọc lấy ra từ trong mộ thì việc che giấu thân phận thực dễ dàng, chẳng khác gì người bình thường. Người đàn ông trước mắt này tuy rằng rất lợi hại nhưng cô tin chắc anh ta không thể nhìn ra cô không phải là người, nếu không thì lúc đoán ra anh ta là đạo sĩ, lại chứng kiến anh ta ra tay với Dịch Phàm nặng như vậy, cô đã sớm chạy rồi. Có lẽ ba có thể cùng anh ta liều mạng, nhưng cô thì chắc phải tu luyện thêm ngàn năm nữa mới được.

“Tôi không sợ, anh vừa cứu tôi thì sẽ không hại tôi, đạo sĩ cũng phải giữ đạo đức nghề nghiệp chứ.”

Thẩm Mặc nhướn mày, dường như không khí lập tức đông lại, thân mình Giang Tiểu Tư co rúm lại, cảm giác như tiếp đó mình sẽ bị phơi thây tại đây, xứng với cái danh hiệu tiểu cương thi.

Cảm tạ trời đất, đúng lúc đó một tiếng chuông di động vang lên đã cứu cô. Tiếng chuông phát ra từ trên người Thẩm Mặc, vang lên đã lâu mà anh ta vẫn không phản ứng, không nhận cũng chẳng tắt. Hai người nhìn nhau một lúc, tiếng chuông vẫn như tiếng rửa trôi mạng, kiên trì vang liên hồi. Giang Tiểu Tư còn cảm thấy đứng ngồi không yên: “Này, điện thoại của anh kêu.”

Thẩm Mặc cũng không nhịn được nữa, lấy di động ra, bấm hai phím số, sau đó ấn phím tắt, điện thoại rốt cục im lặng. Nhưng chưa được vài giây nó lại vang lên, Thẩm Mặc lại bấm lung tung vài phím, điện thoại vừa thông, còn chưa kịp nghe tiếng người bên kia, anh ta lại ấn ngắt cuộc gọi. Tới khi di động vang lên lần nữa, Thẩm Mặc cũng chẳng thèm bấm phím nào nữa, tiếng chuông vang lên không ngừng, Giang Tiểu Tư liếc nhìn Thẩm Mặc vẻ mặt dữ tợn, không khách khí định ném ra ngoài cửa sổ.

“Đừng.” Giang Tiểu Tư sững sốt, anh dừng phi thân lao ra, kịp thời cứu được chiếc di động suýt nữa bị rơi xuống hồ, do dự bấm phím nghe đưa cho hắn.

“Anh muốn nhận điện thoại không?”

Mặt Thẩm Mặc lúc này đã tái đi, hung tợn nhận điện thoại, rống to: “Ai? Chuyện gì? Nói.”

Tiểu Đường ở đầu dây bên kia như sắp khóc, hôm nay hắn đã cẩn thận dặn đi dặn lại Thẩm Mặc nên nhận điện thoại như thế nào, rõ ràng chỉ cần bấm một phím mà. Một phím. Vì sao anh ta luôn không nhớ, lại còn hay bấm nhầm? Thật vất vả mới gọi điện thoại được cho anh ta, nếu không vì không kịp lái xe qua tốn thời gian, cậu cũng không muốn gọi điện làm phiền anh ta làm gì.

“Giáo sư Thẩm, tôi, tôi là Tiểu Đường, chúng tôi điều tra ra được tất cả những người nhảy lầu tự sát tháng trước đều là bạn trên mạng QQ của Diệp Miêu, mà Diệp Miêu luôn luôn đăng nhập nhưng tổ kĩ

thuật vẫn không tra được địa chỉ login ở đâu, cho nên nhân viên điều tra đã “thêm bạn” cô ta, không ngờ lại thêm được, còn tán gẫu với cô ta. Quá trình nói chuyện rất kì quái, đối phương tự xưng mình là Diệp Miêu. A, tóm lại, hiện tại toàn bộ hệ thống internet của sở cảnh sát đều bị tê liệt, không biết bao giờ mới khôi phục lại được, căn cứ vào cuộc nói chuyện, rất có thể 9 giờ đêm nay sẽ có người nhảy lầu tự sát, nhưng dù tổ kĩ thuật hack hay trực tiếp yêu cầu công ty mạng cung cấp thông tin vẫn không xâm nhập được nick QQ của cô ta, không thể xác định được bạn bè trên QQ, cũng chính là danh sách có khả năng bị tử vong, cho nên có thể phiên anh lên QQ cùng cô ta tán gẫu một chút được không? Dù là quý thật hay quý giả, phải cố gắng hết sức ngăn cản cô ta có hành vi hại người, số QQ của cô ấy là 521**11148...”

7. Chương 7: Tán Gẫu Qq Với Lệ Quý

Thẩm Mặc im lặng một lúc, sau đó ngắt điện thoại đánh ‘cạch’ một tiếng.

Tiểu Đường khóc không ra nước mắt, rút cục anh ấy đã hiểu chưa vậy? Tuy biết Thẩm Mặc có phản cảm với điện thoại di động, lại càng chán ghét dùng máy tính, nhưng bây giờ chỉ có thể nhờ anh. Người này mặc dù ghét quý như kẻ thù nhưng lại luôn coi trọng tính mạng con người.

Sau khi ngắt điện thoại, Thẩm Mặc bắt đầu im lặng suy xét. Trong khi đó, Giang Tiểu Tư lúc này đã nghe được toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện, trong lòng cảm thấy thật phấn khích, biểu cảm về mặt thật đáng đánh đòn. Oa, là cảnh cục phá án. Chính là vụ án nhảy lầu tự sát kỳ lạ xảy ra liên tiếp trong tháng này nhà.

Giáo sư Thẩm sao... Cô nhận ra người trước mặt này là ai rồi, thảo nào Tiểu Dịch bị anh ta đánh đến mức suýt không chạy nổi, giáp mặt với người của Thẩm gia, cậu ta làm sao có năng lực chống lại chứ...

“Cô biết lên mạng không?” Đột nhiên Thẩm Mặc hỏi.

Bây giờ đến lượt anh phải nhờ vả tôi này, Giang Tiểu Tư đắc ý hát hàm. “Đương nhiên.”

“Có QQ không?”

“Đương nhiên.”

Thẩm Mặc đứng dậy đi lên lầu, Giang Tiểu Tư lập tức bật dậy chạy theo: “Nhà anh có máy tính không?”

Thẩm Mặc đáp lại lạnh băng: “Đương nhiên.”

Tiểu Tư: “ ...”

“Tôi còn nghĩ phải ra tiệm net, không ngờ anh cũng có máy tính, sao lại không biết lên mạng vậy?”

Thẩm Mặc mở cửa một căn phòng, bên trong có một dàn máy tính. “Đây là máy tính của cháu gái tôi, thỉnh thoảng cô ấy đến đây ở.”

Giang Tiểu Tư thuận thực khởi động máy: “Anh rất ghét sản phẩm điện tử sao?”

Tuy cô lớn lên từ thời cổ đại nhưng lại rất thích những thứ như máy tính, hoạt hình... Trước kia đồ chơi rất ít, so với hiện tại, mỗi ngày trôi qua rất nhàm chán, di động hay tủ lạnh sinh ra làm cho cuộc sống con người thêm thoải mái, sao anh ta lại không thích chứ?

Thẩm Mặc cũng chẳng thèm trả lời, từ một vị trí xa xa vừa nhìn chăm chăm màn hình, vừa suy nghĩ về khả năng hòn phách Diệp Miêu có thể gây họa qua internet. Nếu bây giờ cô ta xuất hiện ngay trước mặt, bảo anh thu phục là chuyện quá đơn giản, nhưng nếu phải bắt cô ta qua internet, đúng là anh cũng bó tay. Điểm yếu duy nhất của anh chính là mù điện tử, nhất là lúc tới gần máy tính, anh thấy mắc ói. Vấn đề không phải học hay không học được mà là sâu trong tiềm thức đã không thể chấp nhận nổi.

“Nhiều virus quá, máy này không dùng bao lâu rồi?”

Giang Tiểu Tư vừa diệt virus vừa đăng nhập ẩn vào QQ, lập tức âm báo vang lên không ngừng, cửa sổ tin nhắn nhảy lên làm Thẩm Mặc nhức mắt.

“Ha ha, ngại quá, chờ một chút.”

Giang Tiểu Tư lần lượt trả lời từng tin nhắn, tay múa diên cuồng trên bàn phím, tốc độ nhanh khiến người ta phải lú lờ. Thẩm Mặc còn chưa nhìn rõ cô gõ chữ gì thì cô đã viết xong một đoạn dài, đóng cửa sổ chat, chưa đến 1 phút đã trả lời xong toàn bộ tin nhắn.

“Được rồi, bắt đầu thôi, đầu tiên phải thêm bạn người kia.” Giang Tiểu Tư tìm kiếm số QQ vừa nghe được, tên trên mạng của Diệp Miêu là Tiểu Miêu, tên rất đơn giản, cũng không đăng status (trạng thái) hay sử dụng kí tự đặc biệt gì.

“Cô không sợ sao?” Thẩm Mặc nhìn biểu cảm hưng phấn của cô hiện tại, dùng chân tóc cũng đoán được lúc này gặp ma cà rồng cô là giả vờ bất tỉnh. Vốn đã đánh giá nhân phẩm cô rất thấp, bây giờ anh lại càng thêm phản cảm với cô.

“Không sợ, anh cho là cô gái nào cũng nhát gan sao?” Ngày nào cô cũng làm chuyện buôn bán với ma quỷ, hồi nhỏ còn hay cùng chúng tán gẫu, chơi đùa, nhưng đây là lần đầu tiên tán gẫu QQ với lệ quỷ nha, thú vị, thật thú vị.

Thẩm Mặc cười nhạt, đúng rồi, nhỏ như vậy đã lên lút nếm thử trái cấm, lá gan cô ta làm sao nhỏ được, đúng là vật đổi sao dời, sài lang giữa đường (ý chỉ thói đời đã thay đổi, bây giờ người xấu cũng có thể vênh váo, không biết hổ thẹn)

Tính tình Giang Tiểu Tư luôn vô tư thoải mái, chuyện đã qua nếu không nhắc lại sẽ quên luôn, không biết Thẩm Mặc đang thầm khinh bỉ mình.

“Không thêm bạn được, bị từ chối ngay lập tức.” Giang Tiểu Tư vuốt cằm, kì lạ thật, không phải anh cảnh sát trong điện thoại nói thêm bạn cô ta rất dễ sao?

Thẩm Mặc im lặng hai giây rồi nói: “Đổi giới tính thành nam rồi thử lại xem.”

Giang Tiểu Tư ngạc nhiên liếc nhìn Thẩm Mặc, đổi giới tính thành nam, thay đổi tuổi từ 15 lên 28, đổi tên từ “Quyết không quan tâm tới bánh bao” thành “Phong vô nhai”.

“Thêm rồi.”

Sao nhanh vậy? Giang Tiểu Tư trợn mắt nhìn thông tin cá nhân của Diệp Miêu, lần này chưa cần thăm dò gì cũng đã dễ dàng thêm bạn được, cửa sổ tin nhắn còn chưa bật lên. Tiểu Tư vốn chuẩn bị sẵn tinh thần gửi vài tin nhắn làm quen. Ví dụ như “ Hắc, Diệp Miêu, anh là họ hàng của em nè.” , “Anh là một người siêu đẹp trai.”, “Tôi là đạo sĩ đây, dám thêm tôi không?.” hay “Tiểu quỷ, tiểu quỷ, ta là cương thi đây...” này nọ, hay đơn giản nhất là mấy câu áp dụng với các bác trung niên như “Xin chào, kết bạn được chứ?” hoặc là “Tôi đang cô đơn, muốn tìm người tâm sự.” Haizz, không ngờ còn chưa cần dùng.

Diệp Miêu là hội viên QQ, hai chữ Tiểu Miêu màu đỏ, không biết tại sao trông vừa giận dữ, hơi chảy xuống, lại mang theo sắc thâm đen, mà hình đại diện của cô ta cũng chỉ là một hình vuông đỏ như máu, không thêm họa tiết gì, hiện trên danh sách bạn bè QQ trông đặc biệt chói mắt. Ký tên QQ cũng rất đơn giản, tám chữ “Người này đã chết, có việc hóa vàng.”

.....

Thực ra chỉ là một dòng ký tên bình thường, nhưng trong trường hợp này, nội dung của nó chính là sự thật nên ngay Tiểu Tư cũng cảm thấy sau lưng lạnh đi một chút, đúng là vừa khô hải vừa kinh dị. Thẩm Mặc im lặng nhìn chăm chú vào màn hình, xuyên qua màn hình, anh cảm thấy một luồng khí âm lạnh, từ màn hình tỏa ra một luồng sáng xanh nhàn nhạt, hút đi thần trí con người. Quả nhiên quỷ hồn của Diệp Miêu bám vào internet, nhưng muốn trừ bỏ, phải dụ cô ta đi ra trước đã.

“Tôi nói với cô ấy chuyện gì bây giờ?” Giang Tiểu Tư quay lại hỏi Thẩm Mặc.

“Tùy cô.” Thẩm Mặc bảo cô tự do phát huy. Vì thế, Giang Tiểu Tư lập tức bắt chuyện.

-Diệp Miêu?

-[icon chảy nước miếng] Vâng, anh là soái ca?

Giang Tiểu Tư im lặng, Thẩm Mặc cũng im lặng....

-[chấp tay] Hạnh ngộ, hạnh ngộ.

-[icon môi đỏ mọng :-*] Trước đây tôi có đọc tiểu thuyết Kim Dung, thích nhất là Hoàng Dược Sư và Phong Vô Nhai, tôi gọi anh là Vô Nhai nha????

Giang Tiểu Tư lau mồ hôi trên trán, đều là các vị đại thúc, xem ra sở thích của Diệp Miêu cũng giống cô nha. Sao không giống lệ quỷ chút nào vậy, chẳng lẽ là ai đó giả dạng? Nhưng tốc độ trả lời nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng, dường như cô vừa gửi một tin, đối phương lập tức trả lời. Giang Tiểu Tư nhìn lại thời gian gửi, không ngờ là đồng thời hiện lên với tin nhắn mình gửi đi... Nếu là người bình thường thì đúng là quá nhanh, cô nhanh nhất mỗi phút có thể gõ 400 chữ, bây giờ cũng thấy mặc cảm. Nếu bạn bè trên mạng của cô đều có tốc độ giống Diệp Miêu cô sẽ cảm thấy hạnh phúc biết bao. Tính cô vốn vội vàng, mỗi lần chờ đối phương đánh chữ, Tiểu Tư cảm thấy tóc bạc cũng sắp mọc ra đây.

-[mỉm cười gật đầu] Tôi cũng vậy, cả Dương Tiêu và Kiều Phong cũng là nam nhân mà tôi ngưỡng mộ, nam nhân tốt thì phải có trách nhiệm mang đến cho người mình yêu hạnh phúc.

Thẩm Mặc đứng bên cạnh nhìn dòng đối thoại, khoe môi bắt đầu giật giật.

-[icon mắt rưng rưng] Gật đầu-ing,nam nhân tình sâu như bể, đến chết không phai mới có thể khiến người ta yêu thương [icon Trái tim đỏ]

Thẩm Mặc bắt đầu nhìn hai cô gái, mấy nam nhân trong tiểu thuyết Kim Dung cũng có thể lòi ra ba hoa chích chòe, Thẩm Mặc chưa bao giờ đeo đồng hồ, chỉ bấm ngón tay tính thời gian, từng giây từng giây dần trôi qua.

“Vào việc chính đi, thời gian không còn nhiều.” (chương trước có nói 9h sẽ có người chết tiếp)

Giang Tiểu Tư lúc này mới nhớ ra phải dừng lại đề tài vớ vẩn này, tự khinh bỉ bản thân không ngờ đặt việc linh tinh lên trên chính sự.

-Bạn đúng là một cô gái sâu sắc a.

-[icon mặt xấu hổ] Thật sao? Tôi cũng vậy, lâu lắm rồi mới gặp nam nhân nói chuyện hay như vậy, những người trước đây không nói game cũng nói công việc, đúng là nhàm chán [icon ngậm thuốc phun khói]

- Quá khen quá khen, tôi ở trên mạng lâu như vậy cũng chưa bao giờ thấy một cô gái đáng yêu như bạn.

-[mặt đỏ bừng chớp chớp mắt] Thật không, cảm ơn. Đáng tiếc, tôi đáng yêu như vậy lại không có người yêu [icon tội nghiệp]

-[hoa hồng] Không thể nào, chỉ cần là nam nhân tốt, nhất định sẽ biết trân trọng bạn.

-[khóc lớn]

-Sao vậy? Thất tình sao? Người yêu bạn làm bạn bị tổn thương?

-Đúng vậy, tôi tìm khắp nơi cũng không tìm ra anh ấy, anh có thể giúp tôi không?

Giang Tiểu Tư quay lại nhìn Thẩm Mặc: “Cô ấy muốn tìm người.”

“Hỏi cô ta người đó tên là gì?”

Giang Tiểu Tư tiếp tục.

-Tìm ở đâu bây giờ, anh ta tên gì? Nếu trong khả năng, tôi sẽ giúp bạn.

-Anh ấy tên Dương Ngạn, nhà ở khu Vạn Hà, phố Mộc Cầm, đường Cẩm Tú, tầng 6, số 1901, tôi đã nhờ rất nhiều người tìm, bọn họ đều đồng ý, nhưng không ai tìm được. [Lửa giận] [dao dính máu]

Giang Tiểu Tư cảm thấy bất an, quay lại nhìn Thẩm Mặc, lông mày của anh nhăn càng sâu thêm vài phần.

-Địa chỉ và họ tên đều rõ ràng, nếu có người như vậy thật, chỉ cần còn trên đời, chắc chắn sẽ tìm được, đừng vội. [ôm ôm]

-Tôi chắc chắn anh ấy còn sống, nhưng không biết đang trốn ở đâu. Trong vòng một tuần có thể tìm được chứ? [mặt tội nghiệp]

-Được.

Giang Tiểu Tư giơ tay ra, Thẩm Mặc nhanh chóng đẩy ra một chưởng, nhưng tốc độ của cô quá nhanh, “cách” một tiếng, chữ kia vẫn được gửi đi.

“Không thể đáp ứng hay nhận lời bất cứ điều kiện gì của ma quỷ.” Thẩm Mặc trầm giọng quát.

Giang Tiểu Tư hơi bất ngờ, trước đây ba cũng dặn dò cô như vậy, nhưng chính bản thân cũng là cương thi nên chẳng cảm thấy sợ. Tuy vậy, lần này trò chuyện với Diệp Miêu cô luôn luôn nhắc mình phải cẩn thận, không ngờ dần dần lại bị mê hoặc, lúc phản ứng lại thì đã đồng ý cô ấy rồi.

Bỗng nhiên máy tính như biến thành một bể máu, máu tươi từng giọt từng giọt trào ra, chậm rãi chảy xuống kéo theo vệt máu đỏ tươi. Trên màn hình liên tiếp hiện lên những tấm ảnh những người đàn ông nhảy lầu tự sát trước đây, óc đều vỡ tan. Một dòng chữ lớn màu đỏ tươi bật ra từ khung chat QQ, chạy trên màn hình máy tính.

-Ha ha ha ha, ta không cần biết ngươi là ai, tìm ta với mục đích gì, hãy nhớ kĩ lời ngươi nói đấy, nếu đến thứ Tư tuần sau ngươi còn chưa tìm được hắn, sẽ phải chịu kết cục như bọn họ. [một hàng đầu lâu nhe răng cười]

Giang Tiểu Tư nhú nhú mày, chuẩn bị đáp lại liền bị Thẩm Mặc ngăn lại.

“Cô còn muốn nói gì với cô ta nữa?” Hiện tại mạng nhỏ của mình còn đang gặp nguy hiểm, chẳng lẽ cô còn chưa nhận ra, sao vẫn không chút sợ hãi?

“Cô ấy đưa ra yêu cầu, đương nhiên tôi cũng có điều kiện, yêu ma giao hoạt, nếu không giao ước nhất định sẽ bị cô ấy nắm thóp, chết lúc nào không hay.” Chơi chữ thôi, ai chẳng biết, Tiểu Tư tiếp tục đáp lại trên khung chat.

-Tôi nói được sẽ làm được, nhưng nếu anh ta đã rời khỏi thành phố Đào Nguyên hay xuất ngoại thì sao?

-Anh ấy còn chưa đi xa, tôi biết. Tôi vẫn cảm nhận được anh ấy. [Rơi lệ]

-Gợi ý như vậy rất mơ hồ, cô lúc nào cũng có thể qua internet đến bên kia địa cầu, như vậy đối với cô đúng là rất gần. Tôi cảm thấy 1 tuần quá ngắn, cô đã đợi hơn một tháng, chờ thêm một chút có sao, cho tôi gấp đôi thời gian, cuối thứ Tư tuần sau, hạn cuối là 12h đêm đi, nhất định tôi sẽ tìm được anh ta cho cô.

-Được rồi, ngươi đã chắc chắn như vậy, ta sẽ cho ngươi thêm một tuần.

-Tôi còn có thêm điều kiện, trong khoảng thời gian này cô không thể nhờ thêm người khác đi tìm anh ta, cũng không được hại người nào nữa. Nếu cô đã tin tưởng tôi, hãy giao toàn bộ cho tôi đi.

-[bất tay] Thành giao, nhưng nếu ngươi không tìm được, ta sẽ làm cho ngươi chết thảm gấp trăm ngàn lần so với họ.

-Được, nhưng tôi muốn biết lý do tôi làm việc này, tại sao cô muốn tìm anh ta?

Lúc này, hồi đáp không nhanh như trước nữa, tạm dừng nửa phút, Giang Tiểu Tư còn tưởng mình đã làm hỏng chuyện, thật lâu sau, trên màn hình lặng lẽ hiện ra một dòng chữ đỏ.

-Bởi vì hắn giết ta, còn giết cả đứa con trong bụng ta.

“Phụt” một tiếng, máy tính tự động tắt, màn hình tối đen.

8. Chương 8: Bữa Tối Dưới Ánh Nền Của Cường Thi Và Đạo Sĩ

Giang Tiểu Tư chu miệng nhăn mày, quả nhiên là vì báo thù. Người đàn ông kia cũng thật tàn nhẫn. thảo nào Diệp Miêu ẩn thân trong internet lâu như vậy oán khí vẫn không tiêu tan.

“Sao cô lại đồng ý tìm Dương Ngạn hộ cô ta, cô nghĩ một người mà mọi người trước đây đã tìm khắp nơi cũng không thấy cô lại có thể tìm thấy sao?”

Bọn trẻ bây giờ đúng là chẳng những không biết trân trọng bản thân, còn không biết tự lượng sức mình. Anh chỉ muốn nhờ cô giúp chút việc vặt, không ngờ lại mang tới cho cô cả mối đe dọa đến tính mạng.

Giang Tiểu Tư bĩu môi: “Tôi chỉ đồng ý giúp cô ta tìm Dương Ngạn chứ có đồng ý dẫn cô ta đến chỗ hẩn đầu, tôi tự biết Dương Ngạn ở đâu là ok. Hơn nữa, dù tôi không tìm thấy, không phải còn có anh sao, nhất định tìm được. Anh ta giết Diệp Miêu chính là phạm tội mưu sát, chẳng lẽ các anh không muốn xử trí anh ta theo công lý?”

Thẩm Mặc vẫn giữ thái độ nghiêm túc như trước, ném di động cho Tiểu Tư.

“Giúp tôi gọi cho số vừa này.”

Giang Tiểu Tư vội vàng gọi lại cho Tiểu Đường, đầu dây bên kia vừa có tiếng chuông liên nhắc mấy ngay.

“Giáo sư Thẩm, thế nào rồi, thu phục được chưa?”

Giang Tiểu Tư trả di động lại cho Thẩm Mặc, Thẩm Mặc không nhận lấy, chỉ chau mày nhìn nó. “Cô nói với cậu ta hộ tôi.”

Giang Tiểu Tư bất lực cầm lại, tóm tắt cuộc nói chuyện phiếm với Diệp Miêu vừa xong thuật lại cho Tiểu Đường. Tiểu Đường vừa nghe thấy giọng nói là của một cô bé, miệng liền há to đến mức cho thể nhét cả quả trứng gà. Dù biết giáo sư Thẩm là giáo sư đại học, cậu luôn nghĩ anh ta khi nhận điện thoại sẽ nhờ Thẩm Khẩu Đan hoặc trợ lý kiêm nghiên cứu sinh của mình, sao lại là một đứa trẻ?

Tiểu Đường cố giữ bình tĩnh đáp lại điện thoại: “Xin hỏi cô là...?”

“Tôi tên là Giang Tiểu Tư.”

Giang Tiểu Tư cố nói lớn, mắt liếc nhìn Thẩm Mặc, chủ yếu là muốn nói cho anh biết, nhưng Thẩm Mặc vẫn chẳng thèm liếc nhìn cô một cái, thật đáng giận.

“Tiểu Tư, cảm ơn cô, thật có lỗi khi kéo cô vào chuyện này.”

“Không sao không sao, tôi không sợ quỳ chút nào, hơn nữa nói tán gẫu với cô ấy rất vui.”

Tiểu Đường: ....

“Cô chắc chắn người có khả năng sẽ nhảy lầu tối nay bây giờ đã an toàn?”

“Yên tâm, mục đích chủ yếu của Diệp Miêu là tìm Dương Ngạn, có lẽ vì bị người yêu giết chết nên cô ấy cho rằng tất cả đàn ông trên thế giới đều thay lòng đổi dạ, vậy nên mới trút giận lên họ. Hiện tại, tôi đã chính thức giao ước với cô ấy, để chắc chắn có người có thể giúp cô ấy tìm được Dương Ngạn, trong vòng 2 tuần này cô ấy sẽ không hại người đâu.”

Thẩm Mặc nhíu mày trầm tư, ngón tay trắng nõn thon dài như đút từ mỹ ngọc gõ nhẹ lên mặt bàn.

“Bảo Tiểu Đường nói với đội trưởng Lâm là kẻ sát hại Diệp Miêu không nằm trong những kẻ bị hại phải nhảy lầu tự sát, Diệp Miêu trăm phương nghìn kế muốn báo thù, lại chỉ tìm người trên QQ giúp đỡ chứng tỏ không phải cô ta tự nguyện trốn trong internat mà là bị kẹt ở đó, việc này có lẽ liên quan đến nguyên nhân và hoàn cảnh khiến cô ta chết, tôi muốn đến xem xét hiện trường phát hiện cô ta tử vong, bảo ngày mai Tiểu Đường lái xe tới đón tôi.”

“Mặt khác, Dương Ngạn là đầu mối then chốt của vụ án này, Diệp Miêu nói hẩn giết cô ta và đứa con, lập tức đi điều tra các ca phá, sảy thai ở các bệnh viện trong mấy tháng gần đây, chắc sẽ có chút manh mối.”

“Còn nữa, cái cô tên là Phần Hồng Phiêu Phiêu ở tạp chí Chuyện Lạ Đào kia, nếu không phải Diệp Miêu cố ý tiết lộ một chút tin tức trên mạng, chắc hẳn cô ta phải biết gì đó, bảo Tiểu Đường đi điều tra.”

“Quan trọng nhất trước thứ Tư tuần sau phải tìm được nơi ở của Dương Ngạn, bảo họ bắt đầu tìm từ địa chỉ Diệp Miêu đã cho, cô ta có năng lực nhập hồn và khống chế internet, như vậy, chắc chắn Dương Ngạn đang trốn ở một nơi ngoài phạm vi ảnh hưởng của cô ta, đây là một gợi ý quan trọng, tăng cường điều tra ở những vùng xa xôi hẻo lánh không có internet.”

“Đem một phần hồ sơ cá nhân của Dương Ngạn đến đây, nhớ điều tra rõ gia cảnh, quê quán của Dương Ngạn, còn bà con thân thích gì không?”

Giang Tiểu Tư nói lại một lần những điều đó với Tiểu Đường rồi cúp máy, nhìn Thẩm Mặc còn đang chìm vào suy tư, sờ sờ bụng đói đến lép kẹp của bản thân, tội nghiệp nói.

“Nể tình tôi giúp anh giải quyết một chút phiền phức, có thể cho tôi ở đây một đêm, ăn một bữa cơm không?”

“Tùy tiện ngủ lại nhà một người đàn ông xa lạ như vậy cô không sợ người nhà lo lắng sao? Hay người nhà cô đã quen vậy rồi?”

Giang Tiểu Tư nhất thời không hiểu được thâm ý sâu xa trong lời nói của anh, nhưng đột nhiên nhớ ra ba nói hôm nay sẽ cố gắng sớm kết thúc công việc, về nhà làm pizza cho cô, nhưng trễ vậy rồi cũng chưa gọi điện. Giang Tiểu Tư vội thò tay móc điện thoại trong túi áo, thì ra đã hết pin.

“Tôi mượn đi động của anh một chút nha.”

Giang Tiểu Tư cầm điện thoại của Thẩm Mặc, đi xuống dưới lầu gọi điện thoại cho Giang Lưu.

“Vâng?”

“Alo, ba, con là Tiểu Tư, bây giờ con đang ở ngoài, có thể tối nay sẽ không về.”

Giang Lưu miệng ngậm kẹo mút, đứng trong phòng bếp làm một chiếc pizza đồ tươi, nghiêng đầu kẹp điện thoại di động: “Lại đi KTV thâu đêm với bạn học sao?”

Giang Tiểu Tư nghĩ nghĩ, nếu ba biết mình đang ở với người của Thẩm gia có lo lắng thái quá không? Lần trước đã dặn dò mình cẩn thận, thôi, tạm thời tốt nhất không cần nói, nếu không ba sẽ lập tức đến đây đón mình về nhà.

“Con ở nhà một người bạn, ngày mai sẽ về, ba nhớ để dành cho con một phần pizza, không được độc chiếm nha.”

“Được, đừng mãi chơi quá, nhớ đi ngủ sớm.”

“Vâng vâng, chúc ba ngủ ngon.”

Giang Tiểu Tư ngắt điện thoại, vui vẻ trở vào, đã nhìn thấy trên bàn có mấy đĩa rau dưa, hai cái bát, hai đôi đũa. Thật tốt quá, cuối cùng anh ta cũng biết “Tri ân báo đáp” viết như thế nào, đồng ý giữ cô lại ăn cơm. Giang Tiểu Tư vui vẻ ngồi xuống chờ ăn cơm, chốc lát sau, Thẩm Mặc lại bưng thêm hai đĩa ra, là tôm nõn viên và ngô xào.

“Đồ ăn sắp nguội rồi, nhân lúc còn nóng ăn đi.”

Giang Tiểu Tư tự nhiên bưng bát lên, gấp thức ăn sau đó há mồm to và cơm, lần đầu tiên cô biết dù không cần đến máu làm gia vị, đồ ăn cũng thơm ngon như vậy.

“Lúc đầu là có khách sẽ tới sao?”

Thẩm Mặc lắc đầu.

“Vậy, một mình anh mà ăn nhiều món như vậy?”

Tuy rằng có nhiều món ăn, nhưng lượng mỗi món rất ít, quan trọng là mùi vị. Người này rất giống ba, có năng khiếu đặc biệt về trù nghệ, dù những nguyên liệu vô cùng đơn giản cũng có thể làm ra những món ăn cực phẩm.

“Ăn không nói, ngủ không nói.” Thẩm Mạc, nhìn Giang Tiểu Tư ở trước mặt mình ngầu nga ngầu ngẩn khó chịu ăn cơm. Nếu không vì lúc này Tiểu Tư giúp anh chút việc, lại đúng những việc mình cực ghét, anh đã lập tức vứt cô ra ngoài rồi.

“Anh tên là cái gì Thẩm?” Giang Tiểu tò mò hỏi, gặp nhau lâu vậy anh ta vẫn chưa nói tên với mình.

Thẩm Mạc vẫn không nói lời nào.

“Anh không nói tôi sẽ tự đoán vậy, Thẩm Thẩm? Thẩm Lang? Thẩm Sự? Thẩm Chính?...”

“Thẩm Mạc.” Thẩm Mạc run run khoe miệng, cuối cùng cũng phải nói ra.

Giang Tiểu Tư thỏa mãn gật đầu: “Ý nghĩa là, so với kế thừa nghiệp lớn là tróc quỹ của Thẩm gia, anh càng hợp với việc dạy học và phá án hơn sao? Giáo sư Thẩm ... đúng, dễ nghe hơn Thẩm đạo trưởng.”

Thẩm Mạc buông đũa nhìn cô: “Cô rốt cuộc là ai?”

“Tôi tên là Giang Tiểu Tư, nhà tôi mở cửa hàng đồ chơi tình thú.”

Thẩm Mạc nheo mắt, khoe miệng hơi nhếch, thanh âm lộ vẻ khinh miệt: “Ra là Thoát Cốt Hương.”

Người bình thường làm sao có gan lớn như cô chứ, dù đã biết thân phận cô đặc biệt, không ngờ chính là người của Thoát Cốt Hương.

Từ cổ chí kim, kinh doanh đồ cho người chết, dù là quan tài, vòng hoa, dịch vụ hỏa táng hay nhà tang lễ đều bị người đời khinh miệt, một số cá nhân cuộc sống quẩn bách, đi vào đường cùng sẽ lợi dụng yêu ma quỷ quái để kiếm tiền. Mà như Thoát Cốt Hương, không chỉ buôn bán với người sống còn buôn bán với người chết, trực tiếp bán máu. Thẩm Mạc luôn luôn hận ma quỷ và “phi nhân loại”, tất nhiên sẽ thấy rất phản cảm. Cô gái trước mắt này tuy làm hắn cảm thấy rất lý lẽ, nhưng thật sự là người, không có chút pháp lực nào. Thẩm Mạc không nói thêm gì nữa, đứng dậy.

“Cơm ăn không phải trả tiền, ăn xong nhớ đi rửa bát. Còn nữa, tốc độ đánh máy của cô nhanh như vậy, tập bản thảo và thư tín bên kia đang cần gấp, lát nữa cô rảnh thì đánh giúp tôi, nếu là bưu kiện thì trả lại luôn, địa chỉ có ghi ở phía trên.”

“Dùng hòm thư của anh để trả lời thư?”

“Tôi không biết hòm thư của tôi, chỉ có trợ lý biết, cô dùng địa chỉ của cô đi. Muộn rồi, không thích về nhà thì ngủ ở phòng cháu gái tôi khi này, không được chạy lung tung vào các phòng khác.”

Nói xong, anh đi ngay vào phòng làm việc.

Giang Tiểu Tư buồn bực, tiếp tục ăn cơm, anh ta coi cô là lao công miễn phí à. Rửa chén thì có thể bỏ qua, còn bắt cô trả lời thư rồi đánh máy. Nói thì nói vậy, Giang Tiểu Tư vẫn vui vẻ ăn hết sạch thức ăn, sau đó vừa hát vừa rửa chén. Phòng bếp nhà Thẩm Mạc vừa lớn vừa sạch sẽ, nhưng phần lớn đều là dụng cụ kiểu Trung Quốc, không giống như nhà cô, đồ nấu nướng loại nào cũng có. Thật ra, Giang Lưu không cần ăn cơm, chỉ cần uống máu là được, nhưng Giang Tiểu Tư lại khác, cùng lắm thì cô nhịn đói giỏi hơn người bình thường một chút, nhưng nhất định phải ăn cơm. Không uống máu cũng được, nhưng có máu đương nhiên sẽ ngon hơn.

Giang Tiểu Tư rửa sạch bát xong thì đã qua một thời gian dài. Ở nhà cô rất ít khi làm việc nhà, bởi vì Giang Lưu đều xử lý. Nhắc mới thấy, ba đúng là người đàn ông tốt hiếm có, khổ sở chăm sóc cô một ngàn năm cũng không chút oán than.

Dọn dẹp xong, Tiểu Tư định tưới nước cho Thiên Diệp Linh Lan, nhưng Thẩm mạc đã có hệ thống tưới nước dẫn ra từ trong hồ, mỗi ngày đúng giờ sẽ tự tưới nước. Cô đành ngồi vào máy tính giúp Thẩm Mạc gõ bản thảo. Chữ của anh ta rất đẹp, rồng bay phượng múa, hạ bút phóng khoáng nhưng không như viết ngoáy. Chủ yếu là bài giảng và bản thảo sách, còn có một ít thư gửi thực tập sinh đang tham gia khảo cổ ở nơi khác và một số ý kiến sửa chữa lại bài tập. Anh vốn không thích dùng máy tính, bình thường đều viết ra rồi đưa cho trợ lý đánh máy. Đánh máy xong hết một xấp dày, Tiểu Tư ngạc nhiên phát hiện ra bản thảo không hề có một lỗi chính tả nào, thậm chí không đặt sai cả một dấu chấm câu. Hành văn liên mạch lưu loát, ngay cả những chỗ tẩy xóa cũng rất ít. Có thể nhận ra, người này không những cực kỳ nghiêm túc

và cẩn thận, làm việc cũng rất bình tĩnh, đều cân nhắc thận trọng mới làm. Nhưng cô vẫn to gan sửa lại vài chỗ viết sai về tư liệu lịch sử mà anh gửi đi tạp chí chuyên ngành, còn có tuổi thực của vài món đồ cổ mới khai quật.

Trong đó, một lá thư mà anh định hồi âm cho học sinh làm cô cảm thấy hứng thú. Trong thư viết, học sinh đó đang ở vùng biên giới Vân Nam khảo cổ, phát hiện ra một tòa lăng mộ lớn, nhưng một đội người vào đầu tiên hình như bị trúng cổ, không thể rời mộ trong phạm vi năm dặm, nếu không sẽ rất đau bụng, da sẽ xuất hiện những vết như vẩy rắn, có hiện tượng bị rách ra, nhưng nếu trong phạm vi năm dặm sẽ bình thường. Vì vậy, bọn họ không thể trở về, đành phải ở lại hiện trường điều tra nguyên nhân. Thẩm Mạc rất coi trọng chuyện này, thư hồi âm dài đến ba trang, phỏng đoán tuổi của ngôi mộ và chủ nhân mộ, về vấn đề có thể trúng cổ, dặn dò tỷ mỉ mọi người đi khảo cổ khi điều tra nghiên cứu cần chú ý an toàn, cũng báo chờ vụ án này kết thúc sẽ lập tức đến đó.

Giang Tiểu Tư nghiêng đầu suy nghĩ, có lẽ Thẩm Mạc đã đoán ra tám chín phần, nhưng nếu đúng là những người này trúng Hắc Hủy cổ, đúng là hơi nghiêm trọng. Giang Tiểu Tư lại tự ý ghi thêm vào điều chú ý khi làm việc, còn nhấn mạnh sau này mọi người không được uống vào đồ ăn.

Đến khi kết thúc công việc, nhìn đồng hồ mới có 12 giờ, chính là thời điểm tinh thần trạng thái của cô tốt nhất, đương nhiên chưa buồn ngủ. Thẩm Mạc vẫn làm việc chưa đi ra, qua khe hở dưới cửa vẫn hắt ra vài tia sáng, vì thế, Giang Tiểu Tư quyết định đi dạo xung quanh, tham quan các phòng một chút.

Phòng nhiều không đếm xuể, có phòng chứa đồ cổ, phòng lưu trữ sách báo tư liệu, phòng làm việc, phòng chứa thuốc, thư phòng. Một loạt giá gỗ, bên trên bày đầy các thứ làm Tiểu Tư hoa cả mắt. Thật giống bảo tàng nha. Giang Tiểu Tư nhận ra bản thân càng ngày càng hâm mộ Thẩm Mạc. Tiện tay lấy một quyển sách trên giá, Giang Tiểu Tư ngồi dựa vào cửa sổ sát đất bên cạnh giá sách để đọc, mảnh trăng non trên trời cong cong rơi xuống đáy ao, mọi vật thật đẹp đẽ, cô thiếp đi lúc nào không hay.

Hai giờ sáng Thẩm Mạc mới đi ra khỏi phòng làm việc, thấy bên này vẫn sáng đèn bèn đi đến, thấy Giang Tiểu Tư đã gục trên bàn ngủ say. Khó chịu lấy quyển sách của mình ra khỏi má cô, mặt trên đã ẩm ướt hết cả, toàn nước miếng của Giang Tiểu Tư. Đau lòng muốn chết. Giá sách này nếu không phải bút tích gốc thì cũng là sách cổ quý hiếm a. Mở ra xem, tất cả đều là giáp cốt văn (văn khắc trên mai rùa, văn tự cổ), càng bất lực. Tiện tay lấy cái chăn mỏng phủ lên người cô, anh bước ra đi ngủ.

9. Chương 9: Có Một Chú Chó Nhỏ Tên Là Caramen

Mới sáng sớm tinh mơ, Giang Tiểu Tư đã bị từng hồi chuông cửa vang lên không ngừng đánh thức. Ánh nắng ban mai xuyên thấu qua những phiến lá cây ngoài cửa sổ, phủ đầy lên chiếc bàn gỗ đào rộng lớn, cô đứng thẳng dậy, duỗi thẳng eo, hai tay nắm lại với nhau, vặn vẹo ra trước rồi ra sau một góc 360°, xương cốt kêu lên răng rắc. Tiểu Tư chậm rãi đi xuống lầu, đúng lúc bắt gặp Thẩm Mạc đang mở cửa, một chàng trai trẻ tuổi có khuôn mặt thanh tú thò đầu vào, tỏ ý xin lỗi.

“Thật ngại quá giáo sư Thẩm, mới sáng sớm đã phải quấy rầy anh, bây giờ chúng ta có thể đến hiện trường ngay chứ?”

“Hắc. Tiểu Đường.” Giang Tiểu Tư nhảy lên tay vịn cầu thang trượt xuống, rơi xuống ngay trước mặt Tiểu Đường.

Tiểu Đường hoảng hồn, há hốc miệng, nhìn Giang Tiểu Tư, lại nhìn sang Thẩm Mạc: “A, hai người...”

Gặp phải ánh mắt lạnh như băng của Thẩm Mạc, cậu vội chuyển đề tài: “Cô chính là Tiểu Tư? Hôm qua cô ở đây sao?”

Giang Tiểu Tư gật đầu, sau đó đột nhiên nheo mắt ghé lại gần, nhìn chăm chăm Tiểu Đường: “Sắc mặt anh hồng nhuận, sắp tới không chừng sẽ trúng vận đào hoa nha.”

Tiểu Đường cười xua tay: “Không đâu, tôi luôn không có duyên với phụ nữ.”

“Nếu là đàn ông thì sao?”

Tiểu Đường sửng sốt, khóe miệng giật giật.

“Ha ha, tôi nói đùa thôi, nhưng tôi xem tướng thật sự rất chuẩn.” Giang Tiểu Tư vỗ vỗ vai cậu ta.

Tiểu Đường mở lịch xem: “Cô học lớp mấy vậy? Sắp tám giờ rồi, không cần đi học sao?”

“Cao trung năm nhất, không sao, hôm nay tôi nghỉ, cùng mọi người đi xem hiện trường.”

“Sắp phải thi học kì rồi, không đi học cũng được sao?”

“Việc này có thể liên quan đến tính mạng của tôi, anh không thể để tôi ngồi chờ chết vậy được, tôi chỉ muốn đi xem một chút, có khi còn có thể giúp đỡ chút gì đó, đúng không, giáo sư Thẩm?” Giang Tiểu Tư chớp chớp mắt, gọi giáo sư thật thú vị.

Thẩm Mặc liếc nhìn cô, không phản đối, đi về phòng lấy áo khoác, chuẩn bị ra ngoài. Vì vậy, Giang Tiểu Tư dẫn đầu chạy ra cửa, trèo lên xe của Tiểu Đường.

“So cool, lần đầu tiên tôi được ngồi xe cảnh sát. Chúng ta có thể bật còi cảnh sát trên đường đi hôm nay không?”

Tiểu Đường toát mồ hôi: “Tôi không có xe riêng nên phải mượn tạm xe của cảnh cục. Chuyện hôm qua rất cảm ơn cô, cô giúp chúng tôi một việc lớn.”

“Đừng khách khí, từ giờ đã là bạn bè rồi. Lúc nào rảnh rồi anh có thể tới cửa hàng nhà tôi, tôi giảm giá cho anh 20%.”

“Được, nhà cô bán gì vậy?”

“Đồ chơi tình dục.”

Tiểu Đường: ...

“Giáo sư Thẩm giúp các anh phá rất nhiều vụ án sao?”

“Đúng vậy, hai năm trở lại đây có rất nhiều vụ án kỳ lạ, gần đây có vụ bầm thây ở Hoa phố, vụ giết người hàng loạt ở Lý Mộc, vụ con gái nhà họ Vương bị mất tích, tất cả đều nhờ giáo sư Thẩm phá án và bắt hung thủ.”

“Tất cả đều là những vụ án kỳ bí sao?”

“Đa số là vậy, một số khác là những vụ án bình thường, cảnh cục không phá được cũng nhờ anh ấy giúp đỡ. A, đúng rồi, cô có quan hệ gì với giáo sư Thẩm? Hình như không phải học sinh của anh ấy đúng không?” Cậu đã gặp hai trợ lý của Thẩm Mặc, cũng gặp qua vài học sinh của anh.

“Không phải, nhà tôi mở cửa hàng đồ chơi tình dục, chắc anh hiểu...” Giang Tiểu Tư chớp mắt, đầy hàm ý nhìn Tiểu Đường.

Tiểu Đường trở mặt kinh ngạc, miệng há to như thể nhét được cả nắm tay, không thể nào, giáo sư Thẩm, anh ấy....

Đang nói, Thẩm Mặc tay cầm áo khoác, tay kia xách theo một chiếc hòm bằng gỗ đàn hương vào sau xe, ngồi bên cạnh Giang Tiểu Tư. Tiểu Đường vừa lái xe vừa lén nhìn anh qua gương chiếu hậu, mặt lúc đỏ lúc trắng, biểu cảm cực kì phức tạp.

Xe chạy rất chậm, Diệp Miêu thuê phòng ở khu Vạn Hà, cách nơi ở của Dương Ngạn không xa, nhưng xe chạy gần một giờ mới đến. Trên đường đi, Thẩm Mặc luôn nhắm mắt dưỡng thần, giống như đang ngủ, Tiểu Đường và Giang Tiểu Tư câu qua câu lại, dường như rất thân thiết. Có thêm một người nói chuyện với mình trên đường đi, còn là một cô bé xinh đẹp, Tiểu Đường rất vui vẻ. Nếu không, mỗi lần đi một mình với Thẩm Mặc, mồ hôi lạnh của cậu đều chảy ướt hết cả lưng.

Cuối cùng cũng đến, Tiểu Tư thấy Thẩm Mặc vẫn ngồi bất động, hảo tâm vỗ vỗ vai anh: “Chúng ta đến nơi rồi.”

Thẩm Mặc cau mày, mở mắt ra, sắc mặt có chút khó chịu

Giang Tiểu Tư nhìn anh: “Không phải anh bị say xe chứ?”

“Câm miệng.” Thẩm Mạc xách hòm xuống xe, hít sâu luồng không khí trong lành bên ngoài, đi về phía hành lang.

Nhìn từ bên ngoài, đây là một khu nhà cao tầng cũ kỹ với hành lang u ám. Diệp Miêu ở lầu hai, có một phòng ở, một phòng khách, chắc hẳn đây là phòng trọ Dương Ngạn thuê cho cô.

Giang Tiểu Tư đi sau cùng, thấy hai tiểu quỷ đã từng đến nhà cô mua đồ ngồi ở một góc tường đang vẫy tay chào hỏi mình. Cô chỉ chỉ Thẩm Mạc ở phía trước, ra dấu lấy tay cắt cổ mình, hai tiểu quỷ kia lập tức bị dọa, chạy trốn chết. Thẩm Mạc đi phía trước cười lạnh, quay đầu liếc nhìn, Giang Tiểu Tư vội nhìn sang phía khác xem xét, miệng bắt đầu hát vu vơ.

Tiểu Đường mở cửa, hiện trường vẫn được giữ nguyên, Thẩm Mạc lần theo vết máu đi vào phòng bếp.

“Nguyên nhân Diệp Miêu tử vong là do sau khi phá thai bị mất máu quá nhiều?”

“Không, nguyên nhân chính là do trúng độc khí ga, khi đó hàng xóm bên cạnh ngửi thấy mùi lạ nên sang gõ cửa, thấy không có người trả lời nên mới phá cửa, khi họ vào thì phát hiện ra Diệp Miêu nằm bên cạnh bàn học, đã tắt thở.”

“Vì vậy nghi phạm là cố ý giết người, trước khi rời đi mở khí ga. Có thể Diệp Miêu sau khi giải phẫu bị mê man, khi tỉnh lại thấy lạ, muốn vào bếp kiểm tra nhưng lại phát hiện ra van ga đã bị phá hỏng, sau đó cố gắng bò ra cửa nhưng thấy cửa đã bị khóa trái từ bên ngoài, gọi điện thì đường dây đã bị cắt đứt?”

“Chắc là như vậy.” Tiểu Đường gật đầu, nhìn Thẩm Mạc đi theo vết chân vào phòng bếp, sau đó tới gần cửa, tiếp đó đi về phía điện thoại, dường như đang tái hiện lại cảnh tượng ngày đó.

“Các con đường chạy trốn đều bị cắt đứt, biện pháp cầu cứu duy nhất cô ta có thể nghĩ ra chính là...”

“Lên mạng.” Giang Tiểu Tư nhảy đến bên bàn học, từ bên góc bàn có nối với một đường cáp mạng.

“Nhưng dây mạng cũng bị cắt đứt.”

“Có lẽ lúc đó cô ấy hoàn toàn tuyệt vọng, khi chết vẫn nắm sợi dây này trong tay.”

“Cho nên hồn phách cô ta đi vào internet? Nếu vậy thì có thể hiểu được.” Tiểu Đường gật đầu, nghiêm túc ghi chép.

“Có tra ra được gì từ ổ cứng máy tính không?”

“Không.”

Giang Tiểu Tư nhìn quanh phòng một lượt, tuy hơi cũ nát nhưng được Diệp Miêu bài trí rất ấm cúng. Trên tường còn dán rất nhiều hình của cô và bạn bè, có cả ảnh chụp cùng Dương Ngạn. Đó là một khuôn mặt tràn đầy sức sống của tuổi trẻ, bên cạnh là Dương Ngạn, một người đàn ông trung niên có tướng mạo bình thường, ánh mắt không có vẻ thân thiện, khóe môi hơi nhếch lên mang theo ý cười sùng nịnh nhẹ nhàng.

“Vì sao anh ta lại giết Diệp Miêu chứ? Chẳng lẽ vì cô ấy có con với anh ta sao?” Giang Tiểu Tư oán trách.

Tiểu Đường chống cằm: “Dương Ngạn là người đàn ông đã có vợ, mặc dù anh ta không có địa vị quan trọng trong xã hội, không có tiền tài, nhưng làm ra chuyện này với một nữ sinh cấp ba vẫn còn vị thành niên, nếu truyền ra ngoài vẫn gặp phải rắc rối, thậm chí có thể mất việc, gia đình tan vỡ, có khi còn phải ngồi tù.”

“Đó là con anh ta, làm sao có thể ra tay chứ. Thảo nào Diệp Miêu hận hắn như vậy, chết rồi vẫn đi tìm hắn báo thù.”

Thẩm Mạc không có hứng thú với chuyện tình cảm khúc mắc này: “Bây giờ quan trọng nhất là phải tìm được chỗ ở của Dương Ngạn, đây không còn là vấn đề án có thể phá hay không nữa. Dù hắn đã trốn đi nhưng chưa chắc đã biết Diệp Miêu hóa thân thành lệ quỷ, tìm hắn trong thế giới ảo. Chỉ cần hắn tiếp xúc với internet, sẽ nguy hiểm tới một mạng người nữa.”

Tiểu Đường gật đầu: “Chúng tôi sẽ dốc hết sức điều tra.”

Mấy người đi ra khỏi phòng trọ, Giang Tiểu Tư đột nhiên phát hiện một chú chó nhỏ nhem nhuốc đang đứng ở cửa, lông vốn trắng giờ đã biến thành màu đen. Nhìn thấy cửa mở, nó liền lượn qua chân Thẩm Mặc lén vào phòng.

“Chó nhỏ?” Giang Tiểu Tư vội vàng chạy vào theo, tìm thấy nó đang chạy vòng quanh đĩa đồ ăn trống trơn trong phòng bếp.

“Là chó của Diệp Miêu?” Giang Tiểu Tư lại gần, bế nó lên ôm vào ngực, chó nhỏ vươn đầu lưỡi liếm cô một cách thân thiết.

“Thật đáng thương, chủ nhân của nó đã không còn. Giáo sư Thẩm, tôi có thể nuôi nó không?”

Thẩm Mặc không đáp, đầu nghiêng nghiêng chỉ về phía Tiểu Đường.

“Tiểu Đường, tôi có thể nuôi nó không?”

Tiểu Đường cũng rất thích chú chó này: “Được chứ, chắc là không có vấn đề gì.”

Vì thế, Giang Tiểu Tư vui mừng ôm con chó nhỏ chạy xuống lầu, lần này có thu hoạch thật lớn nha.

“Sao cô vẫn chưa về nhà?” Thẩm Mặc trợn mắt nhìn cô lại sắp trèo lên xe.

Tiểu Đường cười: “Tiểu Tư, nhà em ở đâu, anh lái xe đưa em về?”

Giang Tiểu Tư không sợ bẩn, vẫn ôm lấy chú chó, mở túi xúc xích mới mua ở cửa hàng nhỏ gần đó bón cho nó ăn.

“Em về nhà giáo sư Thẩm, em để quên nước cà chua ở đó.”

Trên mặt Thẩm Mặc và Tiểu Đường có thêm mấy vạch đen.

Giang Tiểu Tư và chú chó cùng tắm trong nhà của Thẩm Mặc, thay ra bộ quần áo ngủ của Thẩm Khấu Đan, gấp gọn gàng để trên ghế sofa, rồi dùng máy sấy sấy khô lông chó. Con chó này ngoại trừ có một vòng màu đen bên mắt trái, cả người đều trắng, đôi mắt vừa to vừa đáng yêu.

Thẩm Mặc nhìn người coi nhà người khác như nhà mình này, tức đến mặt tái đi.

“Chó nhỏ, chị không biết cưng tên gì, đặt cho cưng một cái tên khác được không? A, tên là Caramen đi, được không?”

Chú chó giữ giữ người, hắt nước lên mặt cô, ướt nhẹp.

“Vài ngày nữa chị sẽ đưa cưng đến bệnh viện kiểm tra, mấy tháng qua lưu lạc bên ngoài rất khổ cực phải không? Sau này chị sẽ chăm sóc cho cưng thật tốt.”

Nửa tiếng sau, trong nhà truyền ra tiếng gầm gừ của Thẩm Mặc: “Cái gì? Cô muốn nuôi con chó này trong nhà tôi?”

“Đúng vậy. Ba tôi không cho tôi nuôi thú cưng...” Giang Tiểu Tư chu miệng, tội nghiệp nhìn Thẩm Mặc.

Trước đây, Giang Tiểu Tư rất thích nuôi thú cưng, bởi vì rất cô đơn, cũng không có bạn bè, nhưng không có con thú cưng nào có thể mãi mãi ở bên cô... Sinh mệnh của cô quá dài, mà những thú cưng này, thậm chí, bạn bè, so với cuộc sống của cô cũng chỉ như phù dung, sớm nở tối tàn. Mỗi lần phải trơ mắt nhìn bạn bè hay thú cưng rời đi, cô đều khóc như đứt từng khúc ruột, chết đi sống lại. Giang Lưu nhìn cô càng ngày càng đau lòng hơn trước, bản thân anh cũng không thể chịu nổi, đành không cho cô nuôi thú cưng.

-Nếu không thể học được cách buông tay thì đừng nắm lấy.

Giang Lưu nói với Tiểu Tư như vậy, nhưng cô chỉ là một đứa trẻ, làm sao hiểu được. Biết trước sẽ thương tâm, vẫn không kiềm chế được mà lao vào.

“Please. Caramen vừa ngoan vừa thông minh, không chạy loạn sửa loạn. Anh nhìn xem, nó còn biết chạy đến vườn rau đi tiểu, bón phân. Chỉ cần anh mỗi bữa cho nó chút cơm thừa là được. Anh cũng không cần tâm nhìn nó lưu lạc đầu đường đúng không, mỗi ngày tôi sẽ bớt chút thời gian đến thăm nó.”

“Cái gì. Mỗi ngày.” Thẩm Mặc muốn phát điên.

10. Chương 10: Nữ Quỷ Hút Xì Gà

Giang Tiểu Tư mặc áo ngủ, thực vô tội ôm nước cà chua ngồi cạnh cửa, Caramen ngồi trong thùng nước cà chua, tròn mắt ngó đầu ra. Đúng vậy, hai nhân vật này đã bị Thẩm Mặc ném ra khỏi nhà không thương tiếc.

Giang Tiểu Tư không phải người chịu thua dễ dàng như vậy, thở phì phì nói: “Tiểu Caramen, chị dạy cho em nha, từ giờ em cứ ngồi cạnh cửa, lúc nào “Lạnh lòng” mở cửa ra, em không cần phải nhân cơ hội lên vào, chỉ cần nhìn anh ta rên hừ hừ, biết không? Kêu càng đáng thương càng tốt, tiếng kêu phải yếu ớt, hiểu không? Rên thử cho chị nghe nào?”

“Oăng oăng.”

Giang Tiểu Tư gõ đầu nó: “Là hừ hừ, không phải oăng oăng.”

“Ngao ~ ngao~” Caramen mở to đôi mắt ngập nước, đáng thương nhìn Giang Tiểu Tư.

“Đúng đúng, chính là ánh mắt như vậy, nhớ đấy. Chắc chắn tối nay anh ta sẽ cho em vào nhà. Ngày mai chị lại đến, em không được ham chơi, không được chạy quá xa. Nhấn nhẹn nhất thời, sau này cả đời sẽ có xương ăn, biết không?”

“Ngao ngao ngao.”

“Tốt, chị về đây, mai lại mang đồ ngon đến cho em.”

Giang Tiểu Tư ôm thùng nước cà chua xuống núi, Caramen ngoan ngoãn ngồi cạnh cửa vẫy đuôi tiễn.

Về đến Thoát Cốt Hương, cửa hàng treo biển “Đang buôn bán”. Gì, hôm nay ba nghỉ làm sao?

Giang Tiểu Tư đẩy cửa, tiếng chuông quen thuộc vang lên, thấy một cô gái xinh đẹp tuyệt trần có đôi mắt hẹp dài ngồi phía sau quầy hàng. Cô ta mặc một chiếc sườn xám màu đỏ lông lầy, đeo bao tay da dài tới khuỷu, ngón tay kẹp một điếu xì gà. Phía trên khoác một chiếc áo choàng lông cáo trắng muốt, phía dưới chiếc sườn xám xẻ tà thật cao, lộ ra cặp đùi trắng nõn, thon dài mà xinh đẹp. Giang Tiểu Tư ngẩn người. “Diệu Yên? Sao chị lại đến đây?”

Diệu Yên tao nhã nhả khói, chậm rãi lật giở sổ sách của tiệm: “Chị là nhớ em nha, em ăn mặc theo phong cách gì vậy, ban ngày lại mặc áo ngủ ra ngoài sao?”

Giang Tiểu Tư cười cười, đặt thùng nước cà chua xuống: “Đây là một đang thịnh hành mà. Em còn tưởng chị đến gặp ba... ?”

Diệu Yên khinh thường cắt ngang: “Em nghĩ chị giống cái cô cương thi Vũ Thần háo sắc kia sao? Chị chỉ thích đàn ông lãnh khốc vô tình thôi, ba em không nằm trong phạm vi hứng thú của chị.”

Diệu Yên là một nữ quỷ đã tu được kim thân nhưng lại không muốn thành tiên, năm trăm năm trước quen biết cha con cô, coi như là bạn bè lâu năm. Con người này tính tình kiêu ngạo, giảo hoạt, lười biếng, độc miệng... có một đồng tâm tấu, nhưng tâm địa rất tốt, rất có nghĩa khí. Không ai biết pháp lực của cô ấy cao đến đâu, có bao nhiêu năm đạo hạnh. Mỗi ngày cô đi khắp nơi, ăn chơi trác táng, đổi bạn trai còn nhiều hơn thay quần áo.

“Vũ Thần đâu rồi? Mấy tháng nay cũng không thấy cô ấy?”

“Cô ta? Đi học làm y tá rồi.”

“Gì cơ?”

“Cô ta muốn làm y tá trong bệnh viện ba em.”

Giang Tiểu Tư không biết nói sao...

“Gần đây chị không nhận được món đồ bồi táng nào, chỉ có một cây chặn giấy bằng gỗ tử đàn khảm ngọc và một chiếc nghiền mực bằng sứ là có chút giá trị. Hôm nào chị sẽ nhờ người đưa tới cho em.”

“Nếu biết trước mấy chai lọ vỡ đó sẽ có giá như vậy, trước đây chị đã giữ lại nhiều một chút.” Diệu Yên nhẹ nhàng phun khói vào Giang Tiểu Tư.

Giang Tiểu Tư ho sặc sụa, vẩy tay xua khói thuốc: “Chị thì giữ được đồ gì chứ, cho chị cả tòa lăng mộ Tần Thủy Hoàng cũng chẳng đủ xài. Hơn nữa, không phải chai lọ đáng giá, mà là thời gian đáng giá. Chị bây giờ rất có giá nha, có tên đàn ông nào không tình nguyện dâng tiền túi cho chị chứ.”

“Sai, phụ nữ càng già càng không đáng tiền. Nếu chị còn ở tuổi như em mới là tuyệt nhất.” Diệu Yên vượt vút mặt Giang Tiểu Tư, lại sờ mặt mình, thầm nghĩ: Nếu không phải sợ người kia không nhận ra mình, trước kia cô đã tu luyện thành thiếu nữ xinh đẹp mười bảy mười tám tuổi.

“Vẫn không có tin tức gì sao?” Giang Tiểu Tư nhìn thấy tia tịch mịch trong mắt cô, cũng động lòng thương cảm.

Từ năm trăm năm về trước, khi mới biết Diệu Yên, cô vẫn luôn luôn đi tìm người kia, không biết cô đã lang thang ở nhân thế bao lâu, cố chấp không nhập luân hồi, cũng không muốn thành tiên. Giang Tiểu Tư không biết quyết tâm đến đâu mới khiến một người cô độc chờ đợi cả ngàn năm, giống như cô không hiểu nổi ba.

Diệu Yên lắc đầu, lòng trầm xuống: “Em đã về thì tự trông tiệm đi, chiều nay chị có hẹn cùng soái ca rồi.”

Giang Tiểu Tư lấy một bình nước cà chua đưa cho cô: “Uống không?”

Diệu Yên không đáp, lập tức mở nắp, ực một hơi uống hết: “Đúng rồi, trước khi ba em đi có dặn là em nhớ gọi cho anh ta, di động của em tắt suốt.”

“Vậy sao, được.”

Giang Tiểu Tư nhìn theo bóng dáng uyển chuyển rời đi của Diệu Yên, oa, không biết đã đổi thành xe Lamborghini từ lúc nào rồi, Diệu Yên lên xe, khởi động rồi chạy đi như bay.

Tiểu Tư cảm sặc điện thoại rồi gọi cho Giang Lưu.

“Ba ạ?”

Điện thoại vừa kết nối, bỗng nhiên phát ra tiếng ù ù lớn, sau đó bùng một tiếng, nổ tung ngay trong tay cô. Giang Tiểu Tư hoảng hồn, không kịp tránh, may nhờ viên ngọc trên người nhanh chóng phát ra một vầng hào quang xanh biếc bảo vệ, hắt các mảnh vỡ ra xa. Tiểu Tư kinh sợ sờ sờ tai, mặt mình, trời, suýt nữa thì hũy dung, trong tai vẫn vang lên tiếng ong ong, hơn nữa ngày cũng không nghe thấy gì.

“Nguy rồi, không biết ba có xảy ra chuyện gì không?”

Cô không kịp thay ra áo ngủ, khoác thêm áo choàng chạy ra ngoài. Ngồi lên xe đạp điện, đội mũ bảo hiểm, lao thẳng ra khỏi phố quán bar, viên ngọc đeo trên người Tiểu Tư có tương thông với viên trên người Giang Lưu giúp chỉ dẫn phương hướng.

Chốc lát sau, phía xa hiện lên vòng đu quay khổng lồ, là khu vui chơi. Giang Tiểu Tư thò tay vào túi, nguy rồi, không mang tiền, không thể mua vé vào cửa. Vì vậy, cô đành vòng ra sau, trèo tường vào. Một cậu bé tay cầm kẹo bông, tay cầm bóng bay ngửa đầu nhìn Giang Tiểu Tư từ trên trời rơi xuống, thấy tư thế ngã chổng vó của cô thật buồn cười liền ôm bụng cười ha ha. Giang Tiểu Tư tức giận, đứng lên, cướp kẹo bông của nó, vừa ăn vừa tiếp tục chạy đi. Cậu bé kia giật mình ngạc nhiên, nhìn lại quả bóng trong tay không biết đã bay mất từ khi nào, lại nhìn Giang Tiểu Tư phía xa đang đắc ý nhún nhún vai, oa một tiếng, khóc rống lên.

Giang Tiểu Tư chạy đến cửa nhà ma của khu vui chơi, thở hổn hển. Từ bên trong, một luồng khí lạnh nhẹ nhàng toát ra, giữa màu đen u ám thỉnh thoảng lóe lên chút ánh sáng quỷ dị, tất cả mọi người đều tự động tránh xa.

“Sao ba lại chạy đến nơi này chứ?”

Chân trước vừa bước vào, nhiệt độ không khí lập tức hạ xuống. Xung quanh tối đen như mực, tiếng người than khóc theo gió không ngừng thổi qua bên tai, từng trận gào khóc thảm thiết vang vọng lại.

“Ba...” Giang Tiểu Tư lấy giọng gọi lớn nhưng không ai trả lời, vội vàng chạy sâu vào trong.

Bỗng nhiên, một luồng ánh sáng trắng rơi đến, mạnh đến mức cô không mở nổi mắt.

“Tiểu Tư. Cẩn thận.”

Giang Tiểu Tư cảm nhận được một luồng khí lạnh, có vật gì đó đánh về phía cô, liền giơ tay ra chắn theo phản xạ. Vật trước mặt đột nhiên dừng lại, cảm thấy trên tay trống không, một trận cười lạnh lạnh như chuông bạc truyền tới. Hé mắt nhìn ra, Giang Tiểu Tư thấy chiếc kẹo bông đã ăn được một nửa trên tay mình đã biến mất, một linh hồn trẻ con đang bay liệng giữa không trung, vui vẻ liếm kẹo.

“Tiểu Tư, con không sao chứ?”

Giang Lưu lo lắng nhìn cô, thấy quỷ anh (linh hồn trẻ con) kia lại đánh về phía Tiểu Tư, lập tức sắc mặt trầm xuống, nét mặt bình thường vốn dịu dàng ôn nhu bỗng chốc ngưng tụ thành hàn băng vạn năm, lạnh lùng lật bàn tay, một lá bùa siêu sinh bay ra.

“Lòng tốt của ta chứa không nổi nhà người.”

Quỷ anh thấy vậy vội vàng đổi hướng bay ra ngoài nhưng vẫn bị một góc bùa quét qua, hét thảm một tiếng, bỏ trốn mất dạng.

11. Chương 11: Vương Tử Ma Cà Rồng U Sầu

Giang Tiểu Tư ngăn người, rất ít khi nhìn thấy ba bộc lộ quyết tuyệt như vậy, tuy bình thường ba rất ôn nhu, nhưng một khi tức giận, đó chính là bão nổi, có thể làm người nhất gan bị dọa chết, quỷ nhất gan bị sợ chết.

Giang Lưu vội vã chạy lại, kiểm tra Tiểu Tư có bị gì không.

“Ba an tâm, tốt xấu gì con cũng là nửa cương thi, dù không có pháp lực thì cũng không dễ dàng bị thương như vậy.” Bao năm nay ý vào Giang Lưu che chở, châu ngọc bảo hộ, Giang Tiểu Tư vẫn không luyện tập chăm chỉ nên thực lực rất kém cỏi.

“Không sao là tốt rồi.” Giang Lưu thở ra một hơi, nhẹ nhàng xoa đầu cô.

“Ba, khi này chính là quỷ anh hôm trước ba lỡ để chạy mất sao?”

Giang Lưu gật đầu: “Ba tìm rất lâu mới phát hiện nó ở khu vui chơi, còn đang chơi rất vui vẻ, vốn nể tình nó bị oan uổng nên không nỡ làm nó bị thương, chỉ cần bắt lại là được, không ngờ phải giao đấu lâu như vậy.”

“Thực ra những đứa trẻ đó rất đáng thương, còn chưa được sinh ra đã bị cha mẹ vứt bỏ, bọn chúng còn chưa hiểu cái gì, cũng chưa làm điều gì sai cả.”

Giang Lưu ôm Tiểu Tư vào lòng, chậm rãi bước ra ngoài: “Ba biết, cho nên nếu không phải không còn cách nào khác thì sẽ không làm gì chúng, chỉ muốn giúp bọn chúng sớm đầu thai thôi, con yên tâm.”

Giang Tiểu Tư gật đầu, cực kỳ tội nghiệp nhìn anh: “Ba, điện thoại của con bị nổ tung.”

“Không bị thương chứ, bây giờ ba đưa con đi mua cái khác.”

Lúc về đã là chạng vạng tối, Giang Lưu thay Giang Tiểu Tư lái chiếc xe đạp điện màu hồng, chạy băng băng trên đường. Giang Tiểu Tư ngồi sau nhẹ nhàng vòng tay ôm eo Giang Lưu, khuôn mặt nhỏ nhắn áp lên lưng anh say ngủ.

Cuối cùng cũng về đến Thoát Cốt Hương, từ xa, Giang Lưu đã nhìn thấy Dịch Phàm chống cằm ngồi trên bậc thềm trước tiệm. Vương tử u sầu dưới trăng, bộ dáng của hắn bây giờ chắc thật như giống vậy, làm cho các cô cô ra vào quán bar bên cạnh nhìn đến si mê.

Giang Lưu dừng xe, khẽ vỗ vai gọi Giang Tiểu Tư.

“Tiểu Tư, đến rồi, xuống xe thôi.”

Giang Tiểu Tư mơ mơ màng màng leo xuống, đi thẳng vào trong tiệm, hoàn toàn không chú ý tới Dịch Phàm ngồi ngay bên cửa.

“Giang thúc thúc, Tiểu Tư...” Dịch Phàm thấy bọn họ trở về thì thật vui vẻ chào. Tiểu Tư mặc đồ ngủ, khoác thêm áo khoác, tóc bị gió thổi rối tung, trong mắt hắn cũng thật đáng yêu.

Giang Tiểu Tư lúc này mới nhìn ra hắn, trợn mắt hỏi: “Tiểu Dịch, sao anh lại đến đây, anh không sao chứ? Không phải nghe nói anh phải nằm nhà mấy ngày sao?”

Dịch Phàm nghe Giang Tiểu Tư quan tâm thăm hỏi, suýt nữa thì cảm động rơi nước mắt.

“Anh không sao, uống máu nhiều chút là tốt rồi. Anh lo cho em hơn, cho nên mới tới đây xem thế nào, người đó không làm gì em chứ?”

Giang Tiểu Tư xoa tay: “Yên tâm, anh ta không biết em là cương thi, không phát hiện ra.”

“Vây là tốt rồi, cảm ơn em, ngày hôm qua đã giải vây giúp anh.”

“Em còn đang áy náy đây, hại anh bị hiểu lầm. Sắc mặt anh rất xấu, vào trong tiệm đi, em pha trà sữa cà chua mời anh.” Giang Tiểu Tư đẩy cửa tiệm.

“Hôm qua hai đứa gặp phải chuyện gì vậy?” Giang Lưu nhìn lại Dịch Phàm, đúng là bị thương không nhẹ.

Giang Tiểu Tư né tránh xoa tay: “Không có gì ạ, chỉ gặp phải một quái nhân thích xen vào chuyện của người khác thôi.”

Đang nói thì điện thoại vang lên, Giang Tiểu Tư bấm phím nghe, vẫn còn hơi sợ nên giơ điện thoại ra cách xa lỗ tai. Là Lí Nguyệt Y gọi, nói đã làm như Giang Tiểu Tư dặn, hẹn Thiệu Băng cuối tuần gặp mặt nói chuyện.

Buổi tối, Giang Lưu xuống bếp làm rất nhiều đồ ăn, mời cả Dịch Phàm ở lại, Dịch Phàm đương nhiên đồng ý. Giang Tiểu Tư cả ngày chưa ăn gì, vì vậy ăn rất nhiều, nhưng vẫn không quên lên để dành một ít, ngày mai mang cho Caramen.

Giang Lưu nhìn hai người vui vẻ tán gẫu, cảm thấy rất hợp, tuy phát triển chậm hơn người bình thường rất nhiều, nhưng cuối cùng Tiểu Tư cũng tới độ tuổi của mối tình đầu. Tất nhiên, anh hi vọng con bé có thể thích một người giống như Dịch Phàm, có thể mãi mãi bên con bé, tốt nhất là không nên thích người thường. Cảm giác phải trở mặt nhìn người mình yêu chết đi, anh đã cảm nhận qua một lần, không muốn Tiểu Tư cũng giống như anh. Huống chi, con bé quá đơn thuần, trước nay vẫn dễ dàng yêu ghét, lại không biết bảo vệ bản thân. Trước đây, một người bạn của Tiểu Tư qua đời, cô lại không nỡ, muốn giúp người đó hoàn hồn. Kết quả là hai người bị quỷ sai đuổi bắt, sau này phải nhờ vào quan hệ của Diệu Yên mới giải quyết ổn thỏa. Giang Lưu không dám tưởng tượng nếu Tiểu Tư thật sự yêu một người sẽ ra sao, chỉ sợ cũng cố chấp như vậy. Cầu cho ngàn vạn lần con bé không cần rơi vào kết cục giống Liễu Chi...

Ở một nơi khác, tiểu Caramen đang ngủ ngon lành trước cửa nhà Thẩm Mặc.

Thẩm Mặc ra cửa đi dạo thấy nó nằm sấp trước cửa, lúc trở về, nó vẫn nằm sấp tại đó. Buổi tối, cơn nước xong xuôi, ra sân tưới hoa, thấy quần áo của Giang Tiểu Tư bay bay trên giá, lại nhìn trời, có vẻ sắp mưa, anh vội vàng thu xuống. Lại nghĩ tới còn một con chó ngồi trước cửa, nhớ tới bộ dáng Caramen tội nghiệp nhìn anh vẫy đuôi, Thẩm Mặc thầm mắng một câu đáng chết, đi ra mở cửa.

Caramen vẫn ngồi trước cửa, nhìn thấy Thẩm Mặc ra thì vui vẻ đứng hai chân trước lên, nhưng không dám chạm vào anh, cũng không dám vào nhà.

“Thôi vào đi.” Thẩm Mặc bắt đắc dĩ, lần này, Giang Tiểu Tư quả thực đã đoán đúng.

Caramen phấn khởi lúc lắc bốn cái chân ngắn, chạy nhanh vào bếp. Thắm Mạc trộn cho nó chút cơm, ném một chiếc áo lông cũ xuống đất làm chỗ ngủ cho nó.

Trở lại thư phòng, Thắm Mạc bắt đầu đọc thư và điện báo mà trợ lý đã giúp anh in ra.

Hiện giờ, quan trọng nhất là phải nhanh chóng tìm được Dương Ngạn, sau đó tới vùng biên giới Vân Nam. Diệp Miêu tuy không lợi hại lắm, nhưng mạng internet rất rộng lớn, cần phải ép cô ta ra khỏi đó đã. Anh đã bảo Khấu Đan đến chỗ Diệc Hưu “mượn” Tử Âm Văn Chương, không biết có suôn sẻ không. Trước đây chưa từng gặp phải trường hợp này, anh cần cẩn thận nghĩ cách giải quyết, nếu không mạng nhỏ của Giang Tiểu Tư ...

Sáng sớm hôm sau, Thắm Mạc bị tiếng chuông cửa âm ỹ dựng dậy. Rời giường mở cửa, vừa nhìn thấy Caramen đã chờ ở cửa kích động vẫy đuôi, liền đoán được người đến là Giang Tiểu Tư.

Giang Tiểu Tư vừa vào cửa, Caramen đã nhào tới.

“Đói chưa? Chị mang bữa sáng tới cho em này, chị còn mua cho em cả phòng riêng nữa.” Giang Tiểu Tư thở hổn hển, xách theo túi to túi nhỏ vào nhà, khoe miệng Thắm Mạc lại bắt đầu giật giật.

Giang Tiểu Tư cũng chẳng để ý, không nhờ Thắm Mạc giúp, tự tiện chạy vào bếp hâm nóng bữa sáng cho Caramen, sau đó chạy ra sân, cầm mấy tấm ván gỗ kia, gõ gõ đập đập, vắn đỉnh ốc, tiến hành lắp ráp nhà cho chó.

Thắm Mạc theo dõi toàn bộ quá trình, ánh mắt chưa từng dời đi nửa khắc, chỉ sợ cô vung tay lên sẽ đánh vỡ chậu hay bình gì trên giá. Nhìn Tiểu Tư ngồi gõ nửa ngày, đồng kia vẫn lộn xộn như cũ, xiêu xiêu vẹo vẹo, cuối cùng anh không nhịn nổi nữa, ngồi xổm xuống cùng cô lắp ráp ngôi nhà nhỏ.

Thực hiện thành công quỷ kế, Giang Tiểu Tư lên lút cười thầm, qua hai ngày tiếp xúc, cô phát hiện ra Thắm Mạc là người trông bên ngoài thì rất lạnh lùng vô tình, nhưng lại là người cực kỳ dễ mềm lòng. Nếu không, chẳng những không cần quan tâm tới mấy chuyện vớ vẩn của cô, ngay cả mấy vụ án ở cảnh cục cũng có thể hoàn toàn bỏ mặc.

Muốn anh giúp việc gì đó thật ra rất dễ, nếu dùng sức mạnh hay ra lệnh chắc chắn sẽ chết rất thảm, nhưng chỉ cần van xin nhiều một chút là được ngay, Thắm Mạc chính là người ăn mềm không ăn cứng. Bây giờ thì Giang Tiểu Tư đã hiểu ra tại sao cảnh cục luôn phái người trông chẳng có năng lực gì, mảnh mai yếu đuối như Tiểu Đường đến liên lạc với anh.

12. Chương 12: Lời Nói Có Dao-đậu Hủ Tâm (miệng Niệm Nam Mô Bụng Bò Dao Găm)

Vì vậy vài ngày tiếp theo, mỗi sáng sớm đến trường, Giang Tiểu Tư đều đến nhà Thắm Mạc một lần, buổi chiều, khi tan học lại tới lần nữa. Hơn nữa, lúc nào cũng đúng giờ Thắm Mạc ăn cơm, vì thế, Tiểu Tư cứ mặt dày ở lại đó ăn chực.

Thắm Mạc càng tức giận, Tiểu Tư càng đắc ý, ai bảo anh ta sống có quy tắc như vậy, thức giấc, ăn, ngủ đều đúng giờ quy định chứ.

Chiều hôm đó, cô lại đến chỗ Thắm Mạc, vừa đúng lúc gặp hai người trợ lý của anh, Trần An Nguyên và Hồ Tuệ đang ở đó. Giang Tiểu Tư chào họ rất tự nhiên, bỏ qua bộ dáng bọn họ trợn mắt há mồm, ôm Caramen ngồi trên sofa tự chơi.

Trần An Nguyên và Hồ Tuệ thấy vậy khẽ thì thầm với nhau.

“Không ngờ giáo sư Thắm lại nuôi chó nha.”

“Đúng vậy, thật đáng yêu, nhưng không ngờ còn nuôi thêm một cô bé.”

“Không phải trừ một người em gái, giáo sư Thắm không có người thân nào sao, chẳng lẽ cô bé này là con riêng của anh ấy?”

“Không thể nào, làm sao có thể có con riêng lớn như vậy, chắc là con của người bạn nào đó đến chơi.”

Thẩm Mặc cầm theo tài liệu lạnh lùng lườm họ, hai người lập tức ngậm miệng ngoan ngoãn theo anh vào thư phòng.

Giang Tiểu Tư tắm rửa cho Caramen rồi sấy khô lông xong, thấy họ còn chưa đi ra, không ai nấu cơm liền nổi lòng tốt, quyết định tự tay xuống bếp làm đồ ăn, cũng coi như trả ơn Thẩm Mặc một lần.

Kỳ thực, anh đồng ý cho Caramen ở đây làm cô rất cảm động. Hơn nữa, có thể ngày ngày gặp gỡ anh, Giang Tiểu Tư càng cảm thấy vui vẻ, ngọt ngào. Dù vậy, Thẩm Mặc cũng chỉ là người ượn một chỗ ở mà thôi, cún con vẫn phải nhờ Giang Tiểu Tư chăm sóc.

Thẩm Mặc dành phần lớn thời gian để làm việc, Giang Tiểu Tư rất biết điều, không nháo ầm ĩ làm phiền đến anh, đôi khi, thêm một người cũng chỉ thêm một đôi đũa, Thẩm Mặc đã quen dần nên cũng không cảm thấy khó chịu nữa. Nhưng nguyên nhân chủ yếu làm anh đồng ý cho cô ở đây là vì vẫn chưa tìm thấy Dương Ngạn, vụ án chưa được phá thì tính mạng Giang Tiểu Tư vẫn còn gặp nguy hiểm. Mỗi ngày nhìn thấy cô, anh sẽ cảm thấy an tâm hơn, nếu vì chuyện này mà Giang Tiểu Tư chết đi, có lẽ anh sẽ day dứt cả đời.

Thẩm Mặc, Trần An Nguyên, Hồ Tuệ vừa ra khỏi thư phòng đã ngửi thấy hương thơm của các món ăn, Giang Tiểu Tư đang dọn bàn, quay ra mỉm cười: “Xong việc rồi sao? Mọi người cùng ăn cơm đi.”

Trần An Nguyên và Hồ Tuệ nhìn nhau, cảm thấy thụ sủng nhược kinh, trước giờ họ còn chưa bao giờ được ăn một bữa cơm ở nhà giáo sư Thẩm nha.

Thẩm Mặc thấy Tiểu Tư biết nấu cơm thì hơi ngạc nhiên, tuy vậy vẫn giữ nét mặt không chút biểu cảm, lạnh nhạt nói: “Cùng ngồi xuống ăn đi.”

Trần An Nguyên, Hồ Tuệ nghe vậy thì vội vàng ngồi xuống, cầm đũa lên, hai khuôn mặt vui mừng đến nỗi sắp nhăn thành khăn lau.

Nhưng...

Hương vị này thật dọa người a.

Lén ngẩng đầu nhìn Thẩm Mặc, hai người thấy anh không có phản ứng gì, vẫn im lặng ăn cơm. Từ mặt anh không thể phát hiện ra điều gì tốt hay không tốt, hai người nhìn nhau, thật hết chỗ nói.

Giang Tiểu Tư cũng tự cầm bát lên, xúc hai miếng, sắc mặt lập tức thay đổi. Cô vốn rất kén ăn, bình thường nếu không phải được ăn những món sơn hào hải vị Giang Lưu làm hay những món đơn giản mà tinh xảo do Thẩm Mặc làm thì những món cô ăn cũng phải có sắc, hương, vị đều tốt. Không ngờ đồ ăn bản thân mình làm khó ăn như vậy?. Thỉnh thoảng tâm trạng tốt cô sẽ tự tay xuống bếp nấu một tô mì cho Giang Lưu ăn khuya, chẳng phải ba luôn ăn rất ngon lành sao?

Hai mắt Giang Tiểu Tư lấp lánh lệ, mặt nhăn nhúm lại, chạy thẳng vào toilet bắt đầu ói.

Thẩm Mặc ngẩng đầu nhìn về phía toilet, hai mày nhăn lại thật sâu.

Bữa cơm còn chưa xong, Trần An Nguyên đã lôi kéo Hồ Tuệ vội vã cáo từ.

Tất nhiên Giang Tiểu Tư không nuốt nổi nữa, đành lôi từ trong tủ lạnh mấy thứ quà vặt mấy hôm trước mua ra ăn. Thẩm Mặc vẫn tiếp tục ăn non nửa bát cơm, còn uống thêm một bát canh, chậm rãi nói: “Lần sau cho ít muối thôi.”

Giang Tiểu Tư như hiểu ra một phát kiến lớn, nhanh chóng gạt đầu.

“Mấy hôm nay cô không lên mạng vào QQ chứ?”

“Tôi nghe lời anh không lên, nhưng sắp nghẹn chết tôi rồi, thật giống như cai nghiện.”

Thẩm Mặc yên lặng một lát, rốt cục vẫn không nhẫn nại nổi, hỏi tiếp: “Bạn trai cô đâu?”

“Bạn trai tôi? Bạn trai nào? Tôi không có bạn trai.”

Không có bạn trai sao? Vậy đứa trẻ kia là của ai? Thẩm Mặc nhíu mày càng chặt.

“Cha mẹ cô biết không?”

“Mẹ tôi mất rồi, chỉ còn một mình ba thôi.”

Hóa ra là gà trống nuôi con, một đứa trẻ lớn lên trong gia đình như vậy bình thường đều trưởng thành sớm. Thẩm Mặc khẽ thở dài, tuổi cô ấy còn nhỏ như vậy, chắc không nên giữ lại đứa trẻ này, nếu không sẽ hỏng cả đời. Nhưng chẳng lẽ phải phá đi sao? Nghĩ tới Diệp Miêu, anh lập tức phủ quyết ý tưởng này.

“Ba cô nói thế nào?”

“Ba tôi nói thế nào là sao? Ba làm bác sĩ, bận rất nhiều việc, mỗi ngày đều phải làm phẫu thuật cho bệnh nhân, buổi tối còn phải tăng ca, bình thường phải đến khuya mới gặp được ba.”

“Vậy mọi khi cô ăn tối ở đâu?”

“Đêm khuya ba sẽ về làm rất nhiều món ngon cho tôi, buổi trưa thì cùng ăn cơm với bạn học ở trường, còn buổi chiều, thỉnh thoảng sẽ chạy đến chỗ anh xin cơm.”

Giang Tiểu Tư miệng vừa nhai đậu phộng, tay vừa dứt thịt cho Caramen, không ngờ Caramen cũng chê đồ ăn cô làm, quay đầu tránh né không chịu ăn.

Thẩm Mặc hơi mỉm cười, bây giờ thấy hành động thỉnh thoảng tới ăn cơm của cô cũng không khó chịu nữa.

Lúc này, không biết từ đâu vang lên tiếng chuông di động của Thẩm Mặc, Giang Tiểu Tư tìm khắp nơi, cuối cùng thấy trong “phòng riêng” của Caramen. Chắc do Thẩm Mặc tiện tay ném lung tung trên sàn nhà, Caramen liền coi nó thành bảo bối, đem về phòng trang trí.

Thẩm Mặc cũng chẳng ngần ngại đầu lên, ra hiệu bảo Giang Tiểu Tư nghe điện thoại. Giang Tiểu Tư vừa nhận cuộc gọi liền nghe thấy một giọng nữ ở đầu dây bên kia, rất hưng phấn nói: “Chú, con lấy trộm được Tử Âm Văn Chương rồi. Diệp Hư cũng bị con lừa, ha ha. Bây giờ con đang chạy về.”

Giang Tiểu Tư toát mồ hôi, trộm sao? Chẳng cần đoán cũng ra, đầu dây bên kia chắc chắn là cháu gái mà Thẩm Mặc đã nhắc qua, Thẩm Khẩu Đan.

“Alo, xin chào.”

Thẩm Khẩu Đan sững sốt: “Alo, cô là ai?” Không giống giọng nói của Tiểu Đường, sao lại là giọng một cô bé.

“Tôi là Giang Tiểu Tư, vì có việc nên tới nhà giáo sư Thẩm, nhân tiện giúp anh ấy nghe điện thoại, cô có chuyện gì cần tôi nhắn lại không?”

Thẩm Khẩu Đan đương nhiên biết tính chú mình, cười nói: “Cám ơn nha, xin nói với chú là đã lấy được Tử Âm Văn Chương, hai ngày nữa sẽ trở về, bảo chú chuẩn bị tốt việc bị Diệp Hư đuổi giết nha.”

“Được.” Giang Tiểu Tư gật đầu, bên kia ngắt điện thoại.

“Cháu gái anh gọi điện, nói cô ấy đã trộm được Tử Âm Văn Chương rồi, đó là gì vậy? Sao phải trộm?”

Thẩm Mặc không thèm nhìn cô: “Chuyện đó không liên quan đến cô, rửa chén, hết.” Nói xong, anh lại đi về thư phòng, tiếp tục mấy việc dở dang.

Không ngờ lúc này điện thoại lại vang lên, Giang Tiểu Tư nhìn, là số của Tiểu Đường.

“Alo, Tiểu Đường?”

“Tiểu Tư sao? Em cũng ở đó sao, tốt quá. Em nói với giáo sư Thẩm là đã tra được chút manh mối của Dương Ngạn, dạo trước có người thấy vợ hắn ở một quầy hàng thôn Phương Khâu, mua đồ dùng sinh hoạt hàng ngày cho hai người, nhưng không gặp Dương Ngạn, không biết có phải là hắn cùng vợ trốn về quê không?”

Giang Tiểu Tư cũng thấy vui vẻ, vội vàng thuật lại.

Thẩm Mặc khép mi trầm tư: “Phương Khâu là ở đâu?”

Giang Tiểu Tư nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Hình như là một thôn ở núi Long Bàn Sơn, cách thành phố Đào Nguyên khoảng 5 giờ đi xe, đường hơi khó đi, sau khi xuống xe, hình như còn phải đi bộ.”

“Bảo Tiểu Đường tới đón tôi.”

Giang Tiểu Tư ngắt điện thoại đã thấy Thẩm Mặc cầm chiếc áo gió đen từ trên lầu đi xuống, vẫn cầm theo chiếc rương gỗ tử đàn có khắc hoa.

“Bây giờ anh đi sao, tôi cũng đi.”

“Không được.” Lần này, Thẩm Mặc từ chối thẳng thừng, một cô bé sao có thể cùng anh đi lên núi, tuy rằng nếu gặp phải yêu ma quỷ quái anh tin mình có thể bảo vệ được cô. Nhưng bây giờ cô đang có thai, đường núi khó đi, nếu vấp ngã thì sao.

Giang Tiểu Tư không nghĩ nhiều như vậy: “Việc này liên quan đến an nguy tính mệnh của tôi. Tôi cũng muốn đi. Cho dù anh không cho tôi đi cùng, tôi cũng có thể gọi xe đi. Dù gì tôi cũng biết địa điểm.”

“Cô.” Thẩm Mặc bất đắc dĩ, chỉ về phía phòng Thẩm Khấu Đan: “Được rồi, đi lấy áo khoác của cô đi.”

Lúc này Giang Tiểu Tư mới nhớ ra mình còn để quần áo ở đây, thấy quần áo đã được Thẩm Mặc gấp phẳng phiu vuông vắn, đặt ở đầu giường, trong lòng bỗng thấy ấm áp, có một thứ tình cảm kỳ lạ nhen nhóm trong lòng.

Bỗng điện thoại Tiểu Tư vang lên, là Giang Lưu.

“Tiểu Tư, con đang ở đâu, sao chưa về nhà?” Mấy hôm nay thấy Tiểu Tư đều về khuya, lại hay mang thức ăn ra ngoài, còn lên mua thức ăn cho chó, Giang Lưu đoán cô nuôi thú cưng bên ngoài.

“Ba, con cùng các bạn đi Phương Khâu chơi, hai ngày nữa sẽ về.” Tiểu Tư vẫn thành thật khai báo nơi đi, nếu không Giang Lưu khi phát hiện viên ngọc đã cách xa cũng sẽ biết.

Giang Lưu hơi do dự, nhưng vẫn không hỏi thêm, chỉ dặn cô đi đường cẩn thận.

Xuống lầu đợi một lúc, Tiểu Đường không ngại vất vả, đã lái xe tới đây, trên xe còn ngồi một vị Giang Tiểu Tư lần đầu gặp, Lâm Cường.

Lâm Cường hút thuốc, nhìn Giang Tiểu Tư, nhướn mày: “Thẩm Mặc coi đây là đi du lịch chắc, sao còn dẫn theo cả trẻ con?”

Tiểu Đường vội cười giảng hòa: “Đây là Giang Tiểu Tư, chính là cô bé bị kéo vào vụ án vì cùng Diệp Miêu chat QQ, vì Diệp Miêu giao hẹn với cô bé phải tìm được Dương Ngạn nên đưa cô ấy theo đi.”

Lâm Cường ngồi ở ghế phụ lái, Giang Tiểu Tư và Thẩm Mặc ngồi ở ghế sau. Lúc này đã là 9 giờ tối, chiếc xe cảnh sát chậm rãi chạy ra khỏi thành phố, hướng về Long Bàn Sơn.

13. Chương 13: Chia Tay Vì Muốn Núi Kéo

Lâm Cường và Tiểu Đường thay nhau lái xe, do không quen đường, lại là ban đêm, đường núi thì quanh co khó đi nên buổi sáng ngày thứ hai bọn họ mới đến được Long Bàn Sơn.

Trước khi đi Thẩm Mặc đã uống hai liều thuốc chống say nên ngủ li bì suốt đêm. Giang Tiểu Tư đương nhiên không bỏ qua cơ hội tốt này, ngay từ đầu đã không dùng gối mà lặng lẽ tựa lên vai anh, sau đó lại khoác áo trực tiếp gói lên đùi anh, ngủ rất ngon. Hôm sau, Tiểu Tư thức dậy trước Thẩm Mặc, vội ngồi thẳng dậy, ngoan ngoãn ngồi cách Thẩm Mặc một khoảng để không bị phát hiện.

Đường ngày càng khó đi, không thể lái xe vào được nữa, bốn người đành phải xuống xe ngồi nhờ một chiếc xe bò kéo củi của người dân địa phương, chậm rãi đi vào thôn.

Giang Tiểu Tư trông hưng phấn như đây là một chuyến du lịch. Do cả đêm ngồi xe, sắc mặt của Thẩm Mặc không tốt lắm, suốt đoạn đường đều im lặng. Lâm Cường cũng trầm mặc hút thuốc, cả đoạn đường chỉ nghe thấy tiếng Giang Tiểu Tư và Tiểu Đường tíu ta tíu tít.

Thôn này là thôn Long Đầu, có hơn trăm hộ dân, cũng coi như lớn, đi vào trong núi còn có vài thôn khác như Long Tu, Long Trảo, mỗi thôn chỉ có hơn mười hộ gia đình.

Bọn họ hỏi thăm mọi người, tìm đến được nhà của Long Văn Thu, vợ của Dương Ngạn, nhưng ngôi nhà này cũng khóa ngoài, chứng tỏ Long Văn Thu không ở đây. Hỏi thăm hàng xóm mới biết cô ta đã chuyển vào trong núi, cứ nửa tháng xuống núi, vào thôn mua chút đồ dùng.

“Cô ta luôn đi một mình sao? Có người đàn ông nào đi cùng không?” Tiểu Đường hỏi.

Người trong thôn đều lắc đầu, nói không thấy ai, bốn người đành phải tiếp tục đi lên núi.

“Tôi đoán chín mươi phần trăm là Dương Ngạn đang trốn ở ngọn núi này với vợ.” Cây cối xung quanh ngày một rậm rạp, Tiểu Đường vừa đi vừa thở hổn hển nói.

“Anh nói xem, nếu hắn vì gia đình hạnh phúc hay danh dự mà giết Diệp Miêu, lại phải chạy án trốn đến nơi rừng sâu, chim cũng không đi vệ sinh nổi thế này thì khác gì đi đày. Đúng là mất nhiều hơn được a.” Giang Tiểu Tư thật không hiểu được suy nghĩ của người đàn ông này.

Thẩm Mặc nói: “Có thể là hắn muốn tránh đầu sóng ngọn gió, chờ vụ án lắng xuống sẽ trở về, cũng có thể là hắn không giết người.”

“Nhưng chính miệng Diệp Miêu đã nói...”

“Dương Ngạn chỉ bắt Diệp Miêu đi phá thai, nhưng Diệp Miêu chết là do trúng độc khí ga, lúc đó còn đang mê man, lúc tỉnh lại cũng không tận mắt nhìn thấy hung thủ, đương nhiên sẽ nghĩ là người tranh cãi với cô ta lúc trước, Dương Ngạn, khi đi đã mở van ga, dần dần cô ta chết do tai nạn.”

Tiểu Đường cảm thấy nhức đầu: “Nhưng cửa bị khóa trái, điện thoại cũng bị cắt đứt dây, rõ ràng là mưu sát, nếu Dương Ngạn khi đó còn tỉnh táo sẽ không ngốc như vậy, có rất nhiều phương pháp khác để giết Diệp Miêu.”

Lâm Cường đi trước mở đường, vẫn đang hút thuốc nhả khói cũng nói: “Cho nên vợ hắn cũng rất đáng nghi.”

“Thê tử kết tóc phát hiện trạng phụ ngoại tình, tức giận đi mưu sát tình nhân? Ha ha. Trên báo cũng hay viết về việc này, tivi cũng có, rất có khả năng.” Giang Tiểu Tư gật đầu lia lịa.

“Có điều tra được gì về vợ của Dương Ngạn không?” Thẩm Mặc hỏi.

Tiểu Đường đáp: “Dương Ngạn là kĩ sư bình thường, còn Long Văn Thu làm thiết kế sân vườn, đã từ chức hơn nửa năm trước, hàng xóm nhận xét cô ta là một người hiền lành, cô ta cũng có quan hệ rất tốt với đồng nghiệp.”

“Bọn họ kết hôn lâu chưa? Có con không?”

“Mười bốn năm rồi, Dương Ngạn năm nay bốn mươi, hình như Long Văn Thu không thể sinh đẻ, họ không có con.”

“Thảo nào Dương Ngạn ngoại tình.” Không có con, sợi dây liên kết giữa hai người quá mỏng manh, hai bên đều thiếu lý do nhường nhịn và bao dung với đối phương, quan hệ rất dễ tan vỡ.

“Ông trời thật không công bằng, muốn có con thì lại không thể sinh đẻ, không muốn thì lại dễ dàng có.” Giang Tiểu Tư nghĩ đến Lí Nguyệt Y, khẽ thở dài.

Thẩm Mặc dừng lại một chút nhìn cô, cho rằng Tiểu Tư đang cảm thương cho bản thân, không biết làm sao với đứa trẻ trong bụng, anh khẽ nhún mày.

Mãi đến chạng vạng, bọn họ mới tới được nhà Long Văn Thu, ngôi nhà nằm giữa sườn núi.

Đang định thương lượng kế hoạch vây bắt đề phòng Dương Ngạn trốn xuống núi, không ngờ họ lại thấy một người phụ nữ đi ra tưới hoa, một mảnh Dạ Lai Hương trong vườn tươi đẹp lạ thường.

“Long Văn Thu?” Lâm Cường lấy từ trong túi áo ngực ra giấy chứng nhận có ba chữ nổi bật “Cục công an.”

“Tôi đây, xin hỏi có chuyện gì vậy?” Người phụ nữ trước mặt tuy dung mạo bình thường nhưng có khí chất rất dịu dàng, làn da hơi tái, mặc một chiếc váy dài sạch sẽ bằng vải bông.

“Có một vụ án mưu sát cần cô và chồng về cảnh cục hỗ trợ điều tra, Dương Ngạn đâu?”

Long Văn Thu buông bình tưới nước xuống, rửa sạch tay dưới chiếc vòi dẫn nước từ suối vào, mảy hơi nhúu lại, trong mắt hiện lên một tia đau thương mất mát.

“Tôi không biết, anh ấy phạm tội gì sao?”

Lâm Cường ném thuốc xuống đất, dấm cho tắt hẳn: “Cô tới đây bao lâu rồi?”

“Khoảng hai ba tháng.”

“Từ đó đến giờ có về nhà không?”

“Không.”

“Một mình cô ở lại ngọn núi này làm gì?”

“Ở đây không khí rất tốt, tôi muốn ở đây nghỉ dưỡng, căn nhà này là ông nội tôi để lại, trước đây ông hay lên núi săn thú, trong thôn còn có một căn nhà nữa.”

“Dương Ngạn đã từng cùng cô tới đây chưa?”

“Trước kia, vào kì nghỉ hàng năm, chúng tôi sẽ cùng nhau tới đây ở một thời gian, hai năm gần đây thì không đến nữa. Anh ấy đã làm chuyện gì?”

“Có một nữ sinh trung học tên là Diệp Miêu đã bị chết do trúng độc khí ga, tôi nghĩ chắc cô cũng biết?”
Lâm Cường sắc bén nhìn cô ta.

Tay Long Văn Thu hơi nắm lại rồi từ từ buông ra, biểu cảm vẫn bình tĩnh như trước.

“Đúng vậy, tôi biết, Dương Ngạn tuy che giấu rất tốt nhưng tôi không ngốc. Cô ta... đã chết?”

“Đúng, chồng cô bị tình nghi lớn nhất, một tháng nay anh ta không tìm đến đây hay liên hệ gì khác với cô sao?”

“Không, chúng tôi rất ít khi liên lạc, từ khi có Diệp Miêu, cảm tình giữa chúng tôi có chút vấn đề, đó cũng là nguyên nhân tôi tới đây một mình, muốn bình tĩnh lại... Trời sắp tối rồi, mọi người muốn vào trong nghỉ không?”

Bốn người cùng đi vào nhà, bên trong bài trí rất đơn giản, Long Văn Thu rót trà cho bọn họ. Giang Tiểu Tư leo núi cả ngày, giờ đã thấy khát nước, không sợ nóng uống liền một hơi nửa chén: “Thơm quá.”

Long Văn Thu cười dịu dàng: “Đây là trà hoa nhài tôi tự chế, nếu cô thích có thể mang một ít về.” Mặc dù không hỏi nhưng ánh mắt cô ta nhìn Giang Tiểu Tư luôn mang vẻ tò mò. Cảnh sát phá án sao lại mang theo một cô bé chứ?

“Quầy bán tạp hóa ở Long Đầu thôn nói hôm trước cô xuống đó mua bàn chải đánh răng và đồ dùng hàng ngày cho hai người.”

“Vâng, mua về để dự phòng, có lẽ một ngày nào đó anh ấy nhớ đến tôi, sẽ đến đây đón tôi về nhà.” Long Văn Thu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt dần ảm đạm.

Giang Tiểu Tư bỗng hiểu được, rời đi chỉ vì muốn níu kéo, đây cũng là một người phụ nữ đáng thương đau khổ vì tình, ngay cả ý nghĩ đường đường chính chính cùng kẻ thứ ba tranh đoạt cũng không có. Dương Ngạn kia thật đáng giận, có người vợ tốt như vậy còn không yên phận.

“Dương Ngạn thật sự không ở đây sao?” Lâm Cường quan sát xung quanh, xác thực đúng là không có dấu vết sinh hoạt của một người khác nữa.

“Nếu mọi người vẫn lo lắng có thể tìm kiếm xung quanh.”

Vì vậy, Tiểu Đường dạo một vòng xung quanh, đây là căn nhà đơn giản, dùng ván gỗ ngăn thành phòng bếp, phòng ngủ, tất cả bốn gian, không có chỗ nào có khả năng giấu một người, cũng không phát hiện cửa ngầm hay địa đạo, đành phải đi ra, lắc đầu với Lâm Cường.

“Nhưng chúng tôi vẫn phải mời cô về cảnh cục điều tra.”

Long Văn Thu gật đầu: “Được, mai tôi sẽ cùng các anh về, tối rồi, xuống núi không tiện, hôm nay mọi người hãy ở lại đây đi, cô bé này ngủ ở sofa, những người khác ngủ ở dưới sàn phòng khách, tôi sẽ mang đệm tới, được không?”

Vì vậy mấy người họ đành ở lại, Long Văn thu đi ra vườn hái rau nấu cơm, nhân lúc đó mấy người Thẩm Mạc lại cẩn thận kiểm tra căn nhà một lần nữa.

“Chẳng lẽ Dương Ngạn đoán được chúng ta sắp tới nên đã chạy rồi?” Tiểu Đường uể oải hỏi.

“Không, nhất định anh ta ở đây.” Giang Tiểu Tư chắc chắn nói, cô cảm giác được xung quanh trừ vài người họ còn có một người khác, cũng không hẳn, là một loại hơi thở khác những người này. Mũi của cương thi rất nhạy, đáng tiếc xung quanh rất nhiều hoa cỏ, cô không thể xác định được vị trí cụ thể.

“Cô dựa vào đâu mà khẳng định như vậy?” Lâm Cường nhìn sang Tiểu Tư.

“Trực giác, trực giác của phụ nữ.” Cô không thể nói là do mũi mình ngửi được.

Ngón tay Thẩm Mạc gõ nhẹ xuống bàn: “Dương Ngạn chắc còn ở đây, người phụ nữ kia rất bình tĩnh, khi biết Diệp Miêu bị giết cũng không hề cảm thấy ngạc nhiên, tuy rất yêu Dương Ngạn, nhưng hình như cũng không quan tâm hắn bây giờ đang ở đâu, ra sao. Cho nên, dù Dương Ngạn không ở đây, cô ta nhất định cũng biết nơi hắn đang trốn.”

Giang Tiểu Tư chống cằm: “Phụ nữ luôn yêu đương mờ quáng a, cho dù biết đối phương giết người, tà chống lại pháp luật cũng muốn bao che cho người yêu, thực ra Long Văn Thu cũng rất đáng thương.”

Thẩm Mạc lắc đầu: “Nếu Diệp Miêu đúng là do Dương Ngạn giết thì rất khó nói cô ta sẽ bao che, mọi người có nhìn thấy vết sẹo trên cổ tay cô ta không?”

Giang Tiểu Tư giật mình: “Cô ấy từng cắt cổ tay tự sát?”

“Dù lý do tự sát của cô ta là gì, người phụ nữ này cũng không hề dịu dàng, bao dung như chúng ta thấy, nếu cô ta thật sự yêu Dương Ngạn, phản bội chắc chắn sẽ là đòn chí mạng.”

Tiểu Đường cũng kinh ngạc: “Chẳng lẽ cô ta dùng cách này để ép chồng giết Diệp Miêu, trở về bên cạnh mình?”

Thẩm Mạc lắc đầu nói: “Vết sẹo kia rất mờ, có vẻ đã qua nhiều năm, nhưng cũng không loại trừ khả năng này, nếu cô ta thật sự không giống với vẻ yên phận bề ngoài, tình yêu của cô ta đối với Dương Ngạn có khả năng thúc đẩy cô ta dùng những cách tiêu cực để ép Dương Ngạn quay đầu.”

Lâm Cường nhíu chặt lông mày, chuẩn bị châm thuốc lại bị Thẩm Mạc đưa tay ngăn lại. Mọi người nghĩ chắc anh ta cảm thấy hút thuốc ở nhà người khác là không lịch sự, thật ra Thẩm Mạc nhớ ra Lâm Cường một đường đều hút thuốc, mùi khói có ảnh hưởng xấu tới thai nhi.

Lâm Cường bực tức thu tay: “Nếu thực sự Dương Ngạn ở gần đây, chắc chỉ có thể trốn ở sơn động xung quanh hoặc là dưới đất có hầm ngầm gì đó. Sáng sớm mai tôi và Tiểu Đường sẽ kiểm tra vùng phụ cận một lần nữa.”

Long Văn Thu trở về, bọn họ đã mệt mỏi cả ngày, ăn cơm xong liền ngủ sớm.

Nửa đêm, Giang Tiểu Tư đột nhiên tỉnh lại, núi rừng ban ngày ồn ào, buổi tối lại tĩnh mịch kì lạ, giữa tiếng ngáy của Lâm Cường và tiếng nói mê của Tiểu Đường, cô nghe được một tiếng hít thở nhẹ nhàng khác, như có như không, rất dứt quãng, một lúc lại không nghe rõ nữa. Cô xoay người ngồi dậy, quả nhiên Dương Ngạn trốn ở phía dưới, hơn nữa, ngay tại phía dưới bọn họ.

14. Chương 14: Cây Hoa Dị Dạng Xinh Đẹp

Giang Tiểu Tư cảm thấy thân thể hơi đau, cúi đầu thì phát hiện chẳng biết từ khi nào trên sofa đã có rất nhiều dây leo màu xanh quấn quanh, thít chặt lấy đùi cô, thì ra đây là lý do khiến cô đột nhiên tỉnh lại. Nhìn theo những dây leo này, quả nhiên là, chúng mọc từ phía dưới, xuyên qua ván gỗ sàn nhà lên đây. Tiểu Tư gỡ dây leo ra, đi đến phòng của Long Văn Thu thì thấy cửa hơi hé, người bên trong không biết đã đi đâu liền quay lại gọi bọn Thẩm Mặc, không ngờ bọn họ đều ngủ rất sâu, thật lâu mới đánh thức được.

Thẩm Mặc vừa tỉnh lại liền đi vào bếp kiểm tra chút đồ ăn còn dư: “Là phần hoa Bạch Lựu (*), có tác dụng an thần, nếu dùng quá liều lượng sẽ gây hôn mê, lần này chúng ta đã quá sơ suất.”

“Tiểu Tư, sao em lại không sao?” Tiểu Đường tò mò nhìn cô, theo cậu nhớ thì bữa cơm tối nay cô là người ăn nhiều nhất.

“A...” Cô không thể nói mình chỉ có một nửa là con người, thứ gì có tác dụng đối với người thường thì đối với cô cũng sẽ giảm bớt. “Em biết sao được, em bị mấy dây leo kia thít chặt nên mới tỉnh, nó quấn lấy cổ em, suýt nữa khiến em ngạt thở chết. Nếu Long Văn Thu muốn giết chúng ta, sao không trực tiếp hạ độc, hoặc chờ chúng ta ngủ酣 một nhát là được, sao lại dùng cách này chứ?”

Tiểu Đường nhìn Lâm Cường: “Sếp Lâm, bây giờ phải làm gì, chắc Long Văn Thu đã chạy trốn với Dương Ngạn rồi, nhưng trời còn tối, đường núi khó đi, chắc bọn họ còn chưa chạy xa, có đuổi theo hay không?”

Lâm Cường trầm tư, Giang Tiểu Tư vội nói: “Hay là bọn họ cố ý làm cho chúng ta nghĩ rằng bọn họ đã chạy, thực ra vẫn trốn ở quanh đây? Lúc tôi vừa mới tỉnh lại còn nghe thấy âm thanh ở bên dưới.” Tất nhiên Giang Tiểu Tư sẽ không nói là nghe thấy tiếng hít thở.

“Tiếng động?”

Nghe vậy bốn người bắt đầu tìm kiếm, cuối cùng mở ra một chiếc rương gỗ, phát hiện dưới đáy có cửa vào.

Lâm Cường và Tiểu Đường mỗi người soi một chiếc đèn pin, một trước một sau đi xuống, Giang Tiểu Tư và Thẩm Mặc đi ở giữa. Giang Tiểu Tư tuy tuổi còn nhỏ, nhưng động tác lại rất nhanh nhẹn, đi cùng bọn họ treo đèn soi đường cả ngày cũng không kêu khổ kêu mệt, Lâm Cường vốn sợ cô làm vướng chân, không ngờ người thể chất kém cỏi nhất lại là Tiểu Đường.

Tiểu Đường thực vô tội theo sát phía sau Giang Tiểu Tư, xuyên qua đường hầm nhỏ hẹp, tối đen, trong lòng có chút bất an.

Thẩm Mặc không ngờ đường hầm này lại vừa sâu vừa dài như vậy, lại không có lối rẽ nào. Bọn họ vừa đi, vừa không quên để lại dấu hiệu nhận biết. Nhưng tiếp tục đi thêm mười phút, họ vẫn loay hoay quanh trong đường hầm, đi thế nào cũng không thấy cửa ra bên kia, thậm chí cả cửa vào lúc đầu cũng không về được.

Lâm Cường dừng bước: “Xem ra chúng ta bị chơi xỏ rồi.”

Giang Tiểu Tư nói: “ Hay cửa vào đó là giả?”

Thẩm Mặc lắc đầu: “Chắc không phải giả, vừa xuống dưới này đã thấy dấu vết có người ra vào, chúng ta vẫn nên tiếp tục tìm đường. Nơi này diện tích không lớn, nhưng lại được xây dựng giống như một mê cung, nếu không biết đường thì rất khó thoát ra ngoài.”

Tiểu Đường mở di động: “Không có sóng, chúng ta bị nhốt tại đây rồi.”

“Sao thế được. Có dòng khí lưu động, chắc chắn có đường ra.” Giang Tiểu Tư nhún mào, cô đã ra vào bao nhiêu tòa cổ mộ, chẳng lẽ lại bị nhốt tại một cái đường hầm nhỏ nhỏ sao?”

Thẩm Mặc cẩn thận xem xét xung quanh, phát hiện thấy trên vách đá có một ít dây leo giống như ở sofa lúc nãy. Lần theo dây leo, bọn họ chậm rãi đi về phía trước, sau một đoạn đường hầm, dây leo không còn trên tường. Thẩm Mặc lấy từ trong chiếc hòm gỗ Tử Đàn luôn mang theo bên mình một chiếc xẻng Lạc Dương (năm Dân quốc thứ mười hai, Lý Ấp Tử, nông dân thành Lạc Dương phát minh ra xẻng Lạc Dương), bắt đầu đào xuống.

“Trống rỗng.”

Mấy người xúm vào đào, đến khi trên tường xuất hiện một lỗ hổng lớn, trước mắt xuất hiện một căn phòng trống.

“Đất đai nơi này thật phì nhiêu a, thảo nào cây cối sinh trưởng tốt như vậy, tôi chưa bao giờ gặp qua đất màu mỡ như vậy.” Giang Tiểu Tư phủ bụi đất trên người: “Đây hình như là một gian mộ thất?”

Thẩm Mặc dựa vào ánh sáng đèn pin để xem xét, trong phòng có một chút củi, gạo, phân bón, còn có một số thứ khác, chắc là để tích trữ, xác định không có nguy hiểm gì mới tiếp tục đi vào trong gian phòng.

“Long Bàn sơn vốn là địa điểm phong thủy, có mộ cũng không lạ, ngôi mộ này không lớn, chắc là một ngôi mộ bình thường, trong mộ cũng không có vật gì quý giá bởi táng nên cơ quan chôn cất không nhiều lắm, chỉ xây dựng đường hầm giống như mê cung ở bên ngoài, nếu không nhầm, phá hủy cơ quan sẽ dẫn tới ngập nước, chắc nơi này bị hỏng rồi. Ông của Long Văn Thu chắc đã phát hiện ra nơi này nên mới xây dựng nhà ở phía trên đường hầm. Dương Ngạn trốn trong này đúng là rất khó tìm được.”

Phía dưới gian phòng bày đầy chậu hoa lớn nhỏ, trong chậu trồng các loại hoa cỏ thực vật quý hiếm, có loại phát sáng lấp lánh trong bóng đêm, trông cực kỳ đẹp mắt. Ở giữa không trung cũng treo một số chậu hoa, sắc màu rực rỡ, còn xen lẫn rất nhiều mùi hương làm người xem hoa cả mắt.

Giang Tiểu Tư chép miệng không ngừng, thốt lên: “Đều do một người gieo trồng sao? Long Văn Thu thật là lợi hại.”

Đột nhiên mộ thất sáng bừng lên, mấy người đồng thời quay lại, thấy Tiểu Đường thực vô tội nhún vai đứng cạnh tường: “Tôi, tôi chỉ đụng vào chốt mở đèn điện thôi, nơi này có điện.”

Trong nháy mắt, Lâm Cường thấy bên cửa có một bóng trắng vụt qua.

“Long Văn Thu. Đứng lại. Đừng chạy.” Lâm Cường móc súng ra đuổi theo, mọi người cũng theo sau.

“Tiếp tục chạy tôi sẽ nổ súng.” Lâm Cường hét lớn, thấy Long Văn Thu đang định khởi động chốt mở nào đó, liền nổ súng bắn vào bên chân cô ta. Long Văn Thu đành giơ tay lên, không dám động dấy nữa.

Tiếng súng vang lên trong đường hầm thật lâu, Giang Tiểu Tư bị lỗ tai, Thẩm Mặc chắn phía trước cô, chắn cả tầm mắt, cô không thể không ló đầu nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.

Long Văn Thu vẫn trấn định như trước, chậm rãi xoay người nhìn bốn người.

“Dương Ngạn đâu?” Lâm Cường giơ súng từ từ tới gần cô ta, khóa lại hai tay sau đó ra hiệu cho Tiểu Đường đi phòng khác xem xét.

“Tôi sẽ không để các người mang anh ấy đi.” Ánh mắt Long Văn Thu trở nên mềm mại. “Thật vất vả mới khiến anh ấy trở lại bên tôi lần nữa.”

“Nhưng hắn đã giết Diệp Miêu, giết người phải đền mạng.” Giang Tiểu Tư nhớ tới khuôn mặt tràn ngập sức sống tuổi trẻ trong ảnh, cho dù có hóa thành quỷ cô ấy vẫn không từ bỏ ý định tìm Dương Ngạn.

“Đáng đời cô ta, tôi và Dương Ngạn vẫn luôn tốt đẹp, vốn sẽ yêu thương nhau đến già.”

Giang Tiểu Tư lắc đầu: “Cô đừng lừa mình dối người, loại đàn ông như Dương Ngạn vốn không đáng để cô hy sinh vì hắn như vậy. Nếu như anh ta thực sự yêu cô sẽ không để ý tới người khác.”

“Nhưng bây giờ anh ấy đã trở về, sẽ không bao giờ rời xa tôi nữa ...” Long Văn Thu cúi đầu, trên mặt lộ ra biểu tình dịu dàng, mỉm cười, nhưng lại làm người ta mơ hồ cảm thấy một không khí quỷ dị.

Lúc này, từ một gian mộ thất khác truyền đến tiếng thét hoảng sợ của Tiểu Đường: “Sếp Lâm. Mọi người lại đây nhìn xem.”

Lâm Cường vội vàng áp chế Long Văn Thu đi đến gian mộ kia, mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn làm tất cả mọi người sợ ngây người.

Dương Ngạn ở đây, ngay chính giữa mộ thất, ánh mắt trống rỗng nhìn bọn họ.

15. Chương 15: Thập Nhị Xỉ Ma Linh

Choáng ngợp cả căn phòng là loài thực vật to lớn kỳ dị, đóa hoa đỏ như máu có đường kính dài đến 2m, mà vô số cánh hoa đều như có sinh mệnh, vặn vẹo phập phồng, trông giống như khoang miệng đầy máu nhe ra hàm răng nanh trắng nhọn. Từ trên thân cây, những dây leo xanh biếc kéo dài ra, giống như những con rắn chậm rãi bò dọc trên mặt đất, uốn lượn trên vách tường.

Còn Dương Ngạn, đang ở ngay trên thân của “loài thực vật” đó, anh ta giống như một phiến lá cắm trên thân cây, từ đầu gối trở xuống đã sát nhập với thân cây, hai tay vươn ra như cành cây. Đầu, cổ, lưng, ngực hay các nơi khác trên cơ thể anh ta cũng mọc ra những dây leo màu xanh biếc. Nhưng anh ta vẫn còn sống, thỉnh thoảng khuôn mặt hơi nhăn lại, miệng còn đang thở thoi thóp.

Giang Tiểu Tư hoảng sợ níu lấy tay áo Thẩm Mặc, cuống quýt quay mặt đi không dám nhìn, không nhìn được thở ra một ngụm khí lạnh.

Ở các nhánh khác của cây cũng có những hình người như vậy, có người cuộn mình giống như một cục u nổi trên thân cây, cũng có người ôm dính vào thân cây, cả thân thể đều sát nhập vào cây.

Giang Tiểu Tư lúc này cảm thấy rất muốn nôn, cuối cùng cô đã hiểu tại sao vừa rồi lại cảm nhận được hơi thở của rất nhiều người, bọn họ... tất cả bọn họ đều còn sống.

Lúc này, nhân cơ hội Lâm Cường còn đang trong trạng thái khiếp sợ mà lơ là trông giữ, Long Văn Thu chậm rãi đi tới cạnh nhánh cây Dương Ngạn, giơ lên đôi tay mang còng tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt Dương Ngạn.

“Thấy không, tôi nói rồi, anh ấy sẽ không bao giờ rời xa tôi nữa, dù là ai trong các người cũng không thể đem anh ấy rời khỏi tôi...”

Giang Tiểu Tư cảm thấy khớp hàm của chính mình đang run rẩy: “Là cô biến anh ta thành như vậy sao? Dù anh ta có làm nhiều điều sai trái, phản bội thương tổn cô, cô hận anh ta đến đâu cũng không thể tàn nhẫn như vậy...”

Long Văn Thu khẽ cười, giọng nói vang vọng như chuông gió trong đêm trăng tĩnh lặng, vẫn mềm nhẹ như trước. “Tôi không hận anh ấy, tôi còn cảm thấy yêu anh ấy chưa đủ đâu, làm sao nỡ hận anh ấy. Tôi chỉ hận tiểu yêu tinh Diệp Miêu kia, nhưng bây giờ không lo nữa, Diệp Miêu chết rồi, anh ấy sẽ không bao giờ rời xa tôi.”

Lâm Cường lạnh lùng nhìn cô ta: “Diệp Miêu là do cô giết?”

Long Văn Thu không hề suy nghĩ, nhẹ nhàng gạt đầu: “Dương Ngạn nói anh ấy muốn ly hôn với tôi. Tôi hỏi anh ấy có phải muốn đến với Diệp Miêu, không cần tôi nữa? Anh ấy nói không phải, anh nói cả đời này Diệp Miêu sẽ không bao giờ tha thứ anh ấy, chỉ là anh ấy không muốn ở bên tôi nữa, không muốn có lỗi với bất kì ai cả. Sau đó tôi ôm lấy anh ấy, xin anh ấy đừng bỏ đi, Diệp Miêu chết rồi, tôi đã giết cô ta, sau này không còn ai có thể gây trở ngại giữa chúng tôi. Nhưng anh ấy lại nhìn tôi giống như nhìn quái vật vậy, anh ấy vẫn muốn rời đi, dù tôi cầu xin anh ấy ra sao. Tôi không hiểu, chẳng lẽ tôi làm sai rồi sao? Đàn ông có tiền sẽ hư hỏng, người đời nói như vậy, vì thế để anh ấy không đạt thành công trong sự nghiệp, mấy năm nay ngày nào tôi cũng lén cho anh dùng Khổ Nha thảo, ức chế trí lực cũng như tài hoa của anh ấy, để cho anh ấy phải dựa vào tôi, không rời bỏ tôi. Nhưng vì sao, vì sao anh ấy vẫn muốn rời đi chứ? Vì thế tôi chặt chân của anh ấy, anh ấy vẫn cố đi tập tễnh, không chịu ở lại. Thế nên tôi đành phải chiết anh ấy trên Thập Nhị Xỉ Ma Linh, rồi mỗi ngày tưới nước giống như cây cỏ, chỉ có như vậy, anh ấy sẽ vĩnh viễn thuộc về riêng tôi...”

Giang Tiểu Tư nổi da gà toàn thân, cô biết chắc chắn Dương Ngạn vẫn còn ý thức, nếu không dây leo sẽ không cố gắng vươn ra như vậy, thậm chí leo lên sofa cô nằm. Đó chính là của Dương Ngạn, anh ta muốn thoát ra, anh ta đang cầu cứu.

“Còn những người kia?” Lâm Cường chỉ vào những người khác trên Thập Nhị Xỉ Ma Linh, hỏi.

“Đó là ông tôi, còn có ba mẹ tôi, cậu, thẩm thẩm (thím), lúc bọn họ già đi, sắp chết, chỉ cần đem thân thể sát nhập vào cây sẽ không chết đi, bất tử mãi mãi.”

Tiểu Đường tức giận, lớn tiếng chất vấn: “Sống sót như vậy mà có ý nghĩa sao?”

“Đương nhiên là có, tổ tiên tôi đều làm nghề trồng hoa, khi phát hiện Thập Nhị Xỉ Ma Linh tại gian mộ thất này thì cực kì vui sướng. Có thể vĩnh viễn làm một phần của hoa, loại hạnh phúc này, các người làm sao hiểu được.”

“Cô điên rồi.” Giang Tiểu Tư cảm thấy so với Diệp Miêu, Long Văn Thu càng đáng sợ hơn.

Long Văn Thu vẫn cười mềm nhẹ, từ từ giơ hai tay về phía bông hoa, đột nhiên bông hoa kia mở ra khoảng miệng to đầy máu, một ngum liền cắn đứt đôi tay đang bị còng.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, nhìn cô ta từ từ dùng cánh tay đã cụt ôm lấy Dương Ngạn, máu tay trộn vào trong thân cây, miệng vết thương nhanh chóng liền lại với cây hoa, đồng thời, tóc dài của Long Văn Thu cũng xõa ra nhẹ bay, trên đỉnh đầu từ từ mọc ra vài sợi dây leo.

“Không ai có thể tách chúng ta ra nữa.” Long Văn Thu hạnh phúc cười nhìn Dương Ngạn, người vẫn đang đại ra, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước.

Giang Tiểu Tư không biết nên đau buồn hay phẫn nộ: “Diệp Miêu dù chết đi, biến thành quỷ rồi vẫn muốn tìm Dương Ngạn, muốn báo thù, muốn hỏi anh ta vì sao phải giết cô ấy, giết đứa con của bọn họ, vì cô ấy không biết hung thủ chính là cô. Ít nhất cô ấy vẫn là một người bình thường, yêu Dương Ngạn. Còn cô, căn bản là một người điên, thực ra cô không hiểu được thế nào là yêu, cô chỉ muốn giam cầm anh ta bên mình mà thôi.”

Giang Tiểu Tư phát hiện khi nhắc tới Diệp Miêu, ánh mắt của Dương Ngạn hơi chớp, sau đó một giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống, thân thể anh ta bắt đầu kịch liệt giãy giụa.

Long Văn Thu cuối cùng cũng bắt đầu kinh sợ: “Ngạn, anh định làm gì? Đừng rời xa em, xin anh, đừng...”

Cuối cùng Dương Ngạn vẫn thoát ra khỏi Thập Nhị Xỉ Ma Linh, trượt khỏi vòng tay của Long Văn Thu, giống như phiến lá vàng, nặng nề rơi xuống mặt đất, sau đó nhanh chóng suy yếu, cuối cùng mất đi hơi thở.

Hai tay Long Văn Thu vẫn liền với thân cây, dù muốn đi tới đó cũng không thể, thân mình cô ta hơi run, lệ rơi đầy mặt, dữ tợn gầm gừ: “Dương Ngạn, anh dù chết cũng không muốn ở lại bên em sao?”

Hơn mười nhánh của Thập Nhị Xỉ Ma Linh bắt đầu vặn vẹo, quật các dây leo khắp nơi, bông hoa cũng nghiêng răng ken két, thân cây lung lay mạnh mẽ, toàn bộ tòa mộ bắt đầu kịch liệt chấn động.

“Nguy rồi. Đi mau.” Thẩm Mặc kéo Giang Tiểu Tư chạy ra bên ngoài, Lâm Cường cũng nhanh chóng tránh thoát khỏi sự tấn công điên cuồng của Ma Linh, chạy ra khỏi mộ thất, Tiểu Đường động tác chậm hơn, bị dây leo cuốn lấy, bông hoa cắn được chân phải.

Thẩm Mặc kinh hãi, đã cách nhau quá xa, không thể kịp quay trở lại cứu, Lâm Cường nỗ lực, Ma Linh lập tức phát ra âm thanh đáng sợ, giống như tiếng kêu gào thảm thiết, nhưng vẫn không nhả ra, Tiểu Đường gần như sắp mất đi chân phải. Bỗng nhiên trong không trung lóe lên một đường ánh sáng, Thẩm Mặc tập trung nhìn theo, không ngờ đó là một đồng tiền buộc vào dây thừng. Đồng tiền giống như tia chớp xẹt qua, nhánh hoa thô to lập tức đứt gãy, Tiểu Đường kinh hồn bất định rút chân ra khỏi miệng bông hoa.

“Đi mau.” Một người tiến tới nhanh chóng đỡ hấn dậy, tránh né công kích phía sau.

“Ba.” Giang Tiểu Tư vừa mừng vừa sợ, ba đến đây từ lúc nào.

Đồng tiền trong tay Giang Lưu bay múa xung quanh, cắt đứt hết tất cả dây leo quanh anh. Tiểu Đường được anh đỡ, tiếp tục tập tễnh chạy. Trước khoảnh khắc ngôi mộ sụp đổ, năm người cuối cùng cũng thoát ra ngoài, theo đường hầm đi lên mặt đất.

Giống như một trận động đất thật sự, chung quanh vang lên tiếng sụp đổ không dứt, do nền đất bị hạ xuống, ngôi nhà gỗ của Long Văn Thu nhanh chóng sụp thành một mảnh phế tích.

Lúc này ánh mặt trời cũng trở nên đẹp đẽ đến khó tin, đặc biệt đối với Tiểu Đường, mắt anh đã rưng rưng lệ.

“Ba.” Giang Tiểu Tư vui vẻ nhào vào lòng Giang Lưu.

Giang Lưu vỗ nhẹ đầu cô, ánh mắt nhìn Thẩm Mặc lạnh lẽo dị thường.

16. Chương 16: Đại Thúc Cổ Hủ Gặp Kẹo Que

Trông Giang Lưu cũng xấp xỉ tuổi Thẩm Mặc, khoảng trên dưới 30 tuổi, không ai tin nổi anh lại có con gái lớn như vậy.

Tiểu Đường nhìn anh, cảm động đến rơi nước mắt, cảm ơn rồi rít, ánh mắt Lâm Cường nhìn anh lại có vẻ đề phòng. Anh ta sống đến giờ đã hơn nửa đời người, trừ Thẩm Mặc, chưa từng gặp người nào có thân thủ tốt như vậy, phải biết đây là thời hiện đại, không phải phim võ hiệp. Đạn còn không giải quyết nổi, sao Giang Lưu chỉ dựa vào một đồng tiền đã giải quyết nhanh gọn?

Lúc nhìn thấy Giang Tiểu Tư sáng lạn tươi cười, bao nhiêu lo lắng, giận dữ trong lòng Giang Lưu đã tiêu tán đi gần hết. Nhưng đối mặt với người luôn mang theo cảm giác áp bức như Thẩm Mặc, Giang Lưu vẫn cẩn thận đề phòng, trực giác nói cho anh, người này cực kỳ nguy hiểm. Hơn nữa, khi nhìn anh ta che chở Tiểu Tư trốn ra, trong lòng anh nhen nhóm lên một dự cảm không tốt.

Giang Tiểu Tư hoàn toàn quên việc mình nói dối Giang Lưu lên tới đây, còn vui vẻ giới thiệu với anh: “Ba, đây là cảnh sát Tiểu Đường và Lâm Cường, đây là giáo sư Thẩm, Thẩm Mặc.”

Giang Lưu hơi mỉm cười, lịch sự cúi đầu: “Xin chào mọi người, tôi là Giang Lưu, Tiểu Tư đã làm phiền mọi người rồi.”

Tiểu Đường vội xua tay: “Nhờ vào Tiểu Tư vụ án lần này mới được phá, thật ngại đã kéo em ấy vào việc này.”

Giang Lưu lắc đầu, ngồi xổm xuống, nghiêm túc nhìn Tiểu Tư: “Tuy có khả năng sẽ gặp phải nguy hiểm, nhưng nếu con đã quyết tâm, ba sẽ không ngăn con đi với họ, con không nên nói dối ba.”

Giang Tiểu Tư gãi đầu, nép vào lòng Giang Lưu làm nũng: “Con sợ ba lo lắng.”

“Con làm như thế ba càng lo lắng hơn, mấy hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Lát nữa con phải giải thích rõ ràng cho ba.”

“Dạ, tuân mệnh.” Giang Tiểu Tư chột dạ quay người lại, nhìn những gì còn lại của căn nhà gỗ thờ dài: “Hiện tại Dương Ngạn đã chết rồi, khi trở về nên giải thích với Diệp Miêu như thế nào đây?”

Thẩm Mặc thản nhiên nói: “Không cần giải thích, kể lại câu chuyện từ đầu đến cuối là được, nếu cô ấy dám gây sự hại người nữa, tôi sẽ làm cho cô ấy vĩnh viễn không được siêu sinh.”

Giang Tiểu Tư rung mình, cần gì phải ác như vậy chứ, tuy Diệp Miêu cũng có lỗi, nhưng về tình cũng hiểu được. Mặt khác, tuy chỉ mới gặp nhau lần đầu, sao cô lại cảm thấy giữa ba và Thẩm Mặc có địch ý? Chẳng lẽ đây là trực giác trời sinh giữa đạo sĩ và cương thi? Nhớ lúc đầu, Thẩm Mặc cũng rất chán ghét mình, hiện tại mới có thái độ khác hơn. Lúc này trong hăm mộ, mình cũng bị dọa cho chết đứng, nếu không có anh ta bảo vệ, có lẽ mình cũng bị hoa Ma Linh cắn một miếng? Nghĩ tới trong lúc nguy hiểm, Thẩm Mặc giữ chặt tay cô, mặt Tiểu Tư bất giác đỏ lên.

Lâm Cường đứng đó hét to ra lệnh: “Tiểu Đường, cẩn thận kiểm tra một lượt xem có chứng cứ hay phát hiện gì không.”

Mấy người tìm kiếm trong đồng cỏ nát, đột nhiên Giang Tiểu Tư reo lên: “Tôi tìm thấy một chiếc laptop.”

Giang Tiểu Tư mở ra xem, là hãng IBM, chắc là của Dương Ngạn, đáng tiếc là đã bị phá hỏng.

“Tôi sẽ mở phần cứng ra, khôi phục lại dữ liệu.”

Năm người gọi điện báo cho cảnh sát địa phương, sau đó xuống núi, lái xe về Thành phố Đào Nguyên, chân của Tiểu Đường dùng thuốc của Thẩm Mặc mang theo, lại nhờ Giang Lưu băng bó nên đã không đáng ngại nữa.

Vì Giang Tiểu Tư buồn ngủ, vừa mệt vừa đói lại khát máu nên vừa lên xe đã thiếp đi, cuộn mình trong lòng Giang Lưu mà ngủ. Mọi người đều chưa từng gặp cô bé nào lớn như vậy còn thân thiết với ba mình

đến thế, hơn nữa nhìn thế nào Giang Lưu cũng không giống cha Tiểu Tư. Tiểu Đường không nhận được, mở miệng hỏi:

“Giang tiên sinh làm nghề gì, sao thân thủ lại giỏi vậy?”

“Tôi là bác sĩ.”

“Thảo nào động tác bằng bó cho tôi thành thạo như vậy.” Tiểu Đường cười ha ha.

Giang Lưu gật đầu, tiếp tục im lặng ôm Giang Tiểu Tư, Thẩm Mặc ngồi bên cạnh liếc nhìn một cái, nhúu mày. Giang Lưu này cho anh ấn tượng đầu tiên còn kỳ quái hơn Giang Tiểu Tư, chẳng lẽ buôn bán với yêu ma quỷ quái quá nhiều, trên người cũng bị lây dính chút quỷ khí?

Trong lòng anh hơi tức giận với Giang Lưu, anh ta thân là người giám hộ của Giang Tiểu Tư, lại không chăm sóc tốt, nhỏ như vậy đã mang thai. Anh đoán có lẽ Giang Lưu còn chưa biết chuyện này, đang muốn mở miệng hỏi anh ta định tính sao, dù gì sinh đứa trẻ kia ra cũng sai, phá đi cũng sai, không thể quyết định qua loa, nhưng vẫn ngại có Lâm Cường và Tiểu Đường ở đây, thật khó nói.

Tiểu Đường lái xe đưa hai người Giang Lưu đến trước cửa Thoát Cốt Hương. Giang Lưu hỏi bọn họ có muốn vào ngồi chút không, Tiểu Đường nhìn đồng hồ chơi tình dục trong tủ kính, lại còn người mẫu mặc nội y, vội lắc đầu xua tay đáp để lần sau.

Giang Lưu bế Tiểu Tư lên lầu, đặt lên giường, sau đó xuống lầu làm đồ ăn. Giang Tiểu Tư bị mùi thức ăn đánh thức, ăn xong liền bắt đầu sửa phần cứng khôi phục dữ liệu.

“Sau này không được tiếp xúc nhiều với Thẩm Mặc nữa, biết không?” Giang Lưu dặn dò.

“Ba, con biết ba lo cho con, thực ra Thẩm Mặc không giống với lời đồn đầu, người đó rất tốt.”

“Anh ta đối với con người rất tốt, nhưng đối với phi nhân loại không như vậy. Bây giờ anh ta còn chưa biết thân phận của con, nhưng một ngày nào đó sẽ biết. Khi đó anh ta ra tay với con, con nghĩ mình chịu nổi sao? Chạy đi đâu cho thoát?”

Giang Tiểu Tư ngây người, đột nhiên cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhớ tới việc anh từng không hề che dấu sự chán ghét đối với phi nhân loại, lòng hơi nhói đau. Tiểu Tư lại tự an ủi chính mình, chắc Thẩm Mặc sẽ không đối xử với cô như vậy chứ. Cô không làm việc xấu, chẳng phải từ xưa thiện ác đều phân rõ ràng sao.

“Ba yên tâm, con sẽ cẩn thận, chờ con đem chuyện Diệp Miêu lần này giải quyết xong đã.”

Thẩm Mặc vừa về nhà, Caramen lập tức chạy ra đón, tíu tít vẫy đuôi, lại không dám quá mức thân thiết với anh. Không ngờ vụ án kết thúc nhanh như vậy, lúc Giang Tiểu Tư đi đã chuẩn bị cho nó thức ăn trong vòng ba ngày, Thẩm Mặc vào phòng bếp, nào ngờ nó đã ăn sạch sẽ. Thẩm Mặc bắt đực dĩ lắc đầu, đứng là rất giống Giang Tiểu Tư, chẳng những tính nết giống, ánh mắt giống, ngay cả ăn uống cũng giống nhau.

Sáng hôm sau Giang Tiểu Tư lại đến gõ cửa, Thẩm Mặc đã bị cô quấy rầy thành quen rồi. Tiểu Tư hai mắt hơi đỏ, cầm phần cứng trong tay: “Tôi sửa được rồi.”

“Thức đêm sao?” Sẽ không tốt cho trẻ nhỏ. Thẩm Mặc nhúu mày nhìn, vào bếp pha cho cô cốc sữa.

“Không, nhưng tôi tìm được một ít bản viết của Dương Ngạn, tôi đến đây định lên mạng tán gẫu với Diệp Miêu, sau đó đưa mấy thứ đó cho cô ấy đọc, nếu cô ấy vẫn cảm thấy tôi không giữ lời hứa, muốn hại tôi, anh cần phải giúp tôi trấn trụ cô ấy nha.”

Thẩm Mặc gật đầu, dù sao Thẩm Khấu Đan cũng đã lấy được Tử Âm Văn Chương tới đây, hiện tại muốn giải quyết Diệp Miêu thật quá dễ dàng.

Giang Tiểu Tư mở chương trình chat QQ đã nhiều ngày chưa dùng đến, Thẩm Mặc liền đứng bên cạnh, đột nhiên cô cảm thấy thật an toàn. Lại nhớ lại lúc trong hầm mộ, anh ta nắm chặt tay mình chạy ra, cảm thấy bàn tay ấy vừa mạnh mẽ vừa ấm áp, đây là người đàn ông thứ hai trong cuộc đời muốn bảo vệ cô.

Thẩm Mặc chú ý tới ánh mắt Tiểu Tư nhìn mình, mày liền nhúu lại.

Tiếng QQ tách tách vang lên, vì vài ngày chưa lên mạng, cô có rất nhiều tin nhắn. Giang Tiểu Tư chỉ liếc nhìn, cũng không có hứng trả lời, lập tức gọi Diệp Miêu.

-Tôi tới đây.

Diệp Miêu vẫn online, tên hiển thị và trạng thái đều không đổi, nhưng hình đại diện trước kia vốn là một màu đỏ, này biến thành trắng xóa, hòa với phong nền QQ, trông giống như không tồn tại.

Một lúc lâu sau vẫn không thấy trả lời, Giang Tiểu Tư lại gõ.

-Có ở đó không?

-Đây. Cuối cùng bên kia cũng trả lời.

-Tôi tìm được Dương Ngạn rồi.

-Rất nhanh, còn bốn ngày nữa mới đến ngày hẹn.

-Tuy rằng tôi tìm được anh ta, nhưng không thể mang anh ta đến giúp cô, hôm qua anh ta đã chết, chắc cô cũng biết rồi.

Bên kia lại im lặng thật lâu.

-Đáng lẽ hẳn phải chết trong tay ta, ai giết hẳn?

-Nghiêm túc mà nói thì là anh ta tự sát.

-Sợ tội tự sát sao? Ha ha.

-Diệp Miêu, anh ta không giết cô, hung thủ không phải anh ta mà là vợ anh ta.

-Người nói sao?

Màn hình lóe lên, trở nên sáng hơn. Giang Tiểu Tư liền kể lại toàn bộ câu chuyện, Dương Ngạn muốn sống không được muốn chết không xong, biến thành thực vật mà sống ra sao, cuối cùng giây giụa thoát khỏi thứ duy trì sinh mệnh kia mà héo rũ rồi chết đi thế nào.

Bỗng nhiên từ loa máy tính liên tiếp phát ra tiếng phụ nữ cười to, rất chói tai, vang vọng thật lâu trong căn phòng, Giang Tiểu Tư không biết thật ra Diệp Miêu đang cười hay đang khóc nữa.

“Quả nhiên người đàn bà kia lợi hại, đúng là gừng càng già càng cay, kết cục như thế so với việc tôi tự tay trả thù hẳn còn lợi hại gấp trăm lần ... Nhưng nếu hẳn đã quyết định ly hôn, vì sao còn giết chết con chúng tôi, vì sao?”

Nói tới lời cuối cùng, dường như Diệp Miêu đang phẫn nộ rít gào, loa phát ra những âm thanh chói tai gay gắt.

-Cô bình tĩnh đi, tôi tìm thấy vài thứ trong ổ cứng của Dương Ngạn, cô có muốn xem không?

-Có liên quan tới tôi sao?

-Đúng vậy.

-Gửi cho tôi.

Vì vậy, Giang Tiểu Tư kết nối với phần cứng kia, mở bản word bên trong ra.

17. Chương 17: Ngoại Truyện: Đại Thúc Tự Bạch Thư

Lolita, ánh sáng của cuộc đời tôi, ngọn lửa dục vọng của tôi, linh hồn của tôi, và cũng là tội ác của tôi.

Biết Tiểu Miêu, bắt đầu từ khi tôi đánh cô ấy một cái tát.

Mà lần cuối cùng gặp nhau, là Tiểu Miêu mạnh mẽ tát tôi.

Cô ấy chắc không biết, cái tát của cô ấy đau hơn nhiều lắm.

Tôi mãi mãi nhớ buổi sáng ấy, Tiểu Miêu vừa ngấu nghiến ăn bánh quẩy uống sữa đậu nành, vừa ậm ờ hỏi tôi, anh bao nhiêu tuổi?

Tôi nghĩ thật lâu mới nhớ ra, sau một tháng nữa tôi tròn bốn mươi, cũng như đa số đàn ông trung niên, bụng tôi hơi mập, hơn nữa, đầu đã bắt đầu có dấu hiệu bị hói.

Còn cô? Tôi hỏi. Cô ấy cười giơ hai tay lên, tay phải làm số một, tay trái làm số tám, vui vẻ ngẩng đầu, tôi mười tám. Đầu ngón trỏ của cô ấy dường như được gắn một viên đá lấp lánh, tôi nghĩ chắc là do tác dụng của sơn móng tay trong suốt.

Văn Thu chưa bao giờ sơn móng tay, đôi tay ấy vừa phải xới đất trồng hoa, vừa phải làm bao nhiêu công việc nhà nên đã đầy vết chai, mu bàn tay đã hơi nhăn, móng tay cái hơi bị vắn vẹo biến dạng, trên cổ tay còn có một vết sẹo mờ mờ. Ban đêm khi ngủ, tôi vẫn có thói quen nắm chặt tay cô ấy. Tôi dùng tiền lương mấy tháng để mua thuốc xóa vết sẹo bôi cho cô ấy, nhưng cuối cùng vẫn còn vết sẹo nhàn nhạt.

Tôi và Văn Thu quen nhau là do bạn bè giới thiệu, lúc ấy tôi đã đi làm được hai năm, công việc chính là toàn bộ cuộc sống của tôi. Mỗi ngày, tôi đều một mình đi làm rồi về nhà, một mình ăn ngủ, bình yên như nước vậy. Tôi là người thích náo nhiệt, tôi muốn có một gia đình, một đứa con, vì thế tôi dự định tìm một đối tượng kết hôn.

Văn Thu thích ở bên tôi làm tôi thấy thật ngạc nhiên, cô ấy là đàn em học dưới tôi hai khóa, cô nói rằng từ hồi đại học đã thích tôi, vì vậy mới nhờ bạn giới thiệu chúng tôi quen nhau.

Sau hai năm chúng tôi kết hôn, Văn Thu được chẩn đoán là không có khả năng sinh sản, tôi cũng thất vọng, nhưng cô ấy còn chịu đả kích lớn hơn. Tôi an ủi cô ấy, nói với cô ấy rằng tôi cũng không thích trẻ con lắm, nếu cô ấy thích chúng tôi sẽ nhận nuôi một đứa.

Cuộc sống lại trở lại bình thường, nhưng một gia đình không có trẻ con cuối cùng vẫn không thể trọn vẹn. Tôi cố gắng dốc sức cho công việc, nhưng thủ trưởng rất chuyên quyền, rồi lục đục với đồng nghiệp, gánh nặng kinh tế lại quá lớn, bao ước mơ và hoài bão của tôi dường như cũng tan biến theo từng ngày buồn chán, tính tình của tôi trở nên trầm mặc và cục cằn.

Văn Thu là một cô gái tốt, một người vợ hoàn hảo, nhưng tôi vẫn cảm thấy thiếu chút gì đó. Nhiều năm rồi, cô ấy chưa bao giờ mở miệng cãi nhau với tôi, giống như con gái thời xưa vậy. Tôi nghĩ có lẽ cô ấy áy náy với tôi nên luôn nhường nhịn, nhưng dường như cô ấy đúng là một người dịu dàng đến mức không hề có chủ kiến, chỉ có duy nhất một sở thích là trồng đủ loại cỏ cây. Vì vậy, đến ngày lễ tết, tôi thường mua tặng cô ấy các loại hoa, nhưng cô ấy đều có cả rồi.

Từ nhỏ tôi đã có đam mê với hội họa, mọi người xung quanh cũng khen tôi có thiên phú. Tôi từng mơ ước được làm một nhà thiết kế, nhưng hiện tại tôi chỉ là một kỹ sư bình thường, từ sớm tối tôi chỉ nhìn những bản vẽ cứng nhắc nhàm chán.

Thật khó khăn mới kiếm đủ tiền mua một căn hộ, tôi nghĩ muốn tự thiết kế một lần. Nhưng khi căn hộ đã được bài trí xong, tôi mới giật mình nhận ra, cái thiên phú từng khiến tôi cảm thấy kiêu ngạo khi còn trẻ, linh cảm, nhiệt huyết và sức sáng tạo khi đó đã không cánh mà bay, không còn lại chút vết tích.

Khi tôi ba mươi tuổi, một ngày nào đó vào đầu năm thứ bảy chúng tôi kết hôn, khi tôi đang làm việc thì đường hầm bị sạt lở, tôi bị kẹt phía dưới. Mọi người bên ngoài cứu những người có thể cứu, đối với những trường hợp đã mất tích mà không xác định được vị trí thì không dám làm bừa, sợ gây ra sạt lở nguy hiểm hơn. Thời khắc ấy tuy tôi vẫn còn tỉnh táo, nhưng không hề lên tiếng cầu cứu, không phải tôi muốn chết, chỉ là bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, không muốn cử động, cũng không muốn đáp lời.

Bị kẹt ba ngày, một giọt nước cũng không có, ở thời điểm tôi cảm thấy bản thân sắp chết, tôi nghe thấy bên ngoài có tiếng náo loạn, hình như còn có tiếng một phụ nữ kêu khóc. Tôi bỗng thấy hoảng sợ, vội lấy tảng đá phát ra âm thanh cầu cứu. Khi được cứu ra, người bị đưa tới bệnh viện không chỉ có tôi mà còn cả Văn Thu, cô ấy cắt cổ tay tự sát ngay tại nơi tôi bị chôn lấp.

Tôi thật kinh hãi, cũng thật hoảng sợ, chưa bao giờ nghĩ rằng một người mềm mại yếu đuối như cô ấy cũng có lúc quyết liệt như vậy. Tôi nghĩ chúng tôi chỉ là bên nhau mà bình yên làm bạn, không ngờ cô ấy lại yêu tôi vô cùng sâu sắc. Không ngờ sống bên nhau nhiều năm như vậy, tôi vẫn không thật sự hiểu cô ấy.

Những ngày yên tĩnh lại tiếp tục trôi đi, tôi từng nghĩ rằng có thể lựa chọn chết đi là cái quyền cuối cùng để tôi giữ lại chút tôn nghiêm của bản thân, nhưng vì Văn Thu, tôi vẫn phải tiếp tục lươn lẹo mà sống sót.

Từng năm từng năm trôi đi, lúc mà tôi nghĩ rằng cả đời mình sẽ mãi như vậy, Tiểu Miêu lại xuất hiện.

Bởi vì cô ấy sắp thi lên đại học, áp lực rất lớn nên cô ấy chơi game một mình ở tiệm net cả đêm, khi ra về thì bị mấy tên côn đồ chặn đường, khi đó tôi đang trên đường đi làm.

Tôi không muốn xen vào, trái tim nhiệt huyết đã chết lặng từ lâu trong cái cuộc sống bình dị này, giống như việc sáng nào cũng phải đi phượng tiện công cộng, nhìn thấy người già cũng không muốn đứng lên nhường chỗ nữa. Nhưng ánh mắt vừa sợ hãi vừa bất lực của Tiểu Miêu khi đó lại làm tôi mềm lòng, tôi nhủ mảy đi tới tát cô ấy một cái, lớn tiếng quát: “Mày đã chạy đi đâu, tao với mẹ mày tìm mày cả đêm.”

Lúc đó Tiểu Miêu liền rơi nước mắt, chắc là rất đau, cô ấy ngồi xồm xuống đất, bưng mặt khóc.

Có lẽ do thái độ của tôi rất dọa người, mấy gã thanh niên đó cũng lặng lẽ rút đi. Nếu không bộ xương già này cũng không có cách nào địch lại bọn họ.

“Thực xin lỗi.” Tôi đưa khăn giấy cho cô ấy, sau đó tiếp tục đi làm. Mấy năm nay, tôi chưa bao giờ đi muộn, cũng chưa bao giờ giả vờ ốm để xin nghỉ, càng không xin nghỉ đi du lịch, ngay cả khi vào viện lần trước, tôi vẫn mang chân què đi làm cả nửa tháng, chưa từng nghỉ ngơi.

Nhưng không ngờ ngày hôm sau tôi lại gặp Tiểu Miêu ở đó, lần này cô ấy đeo túi xách, mặc đồng phục ngồi xồm ở ven đường chờ tôi. Tôi thấy nửa khuôn mặt của cô ấy vẫn sưng như cũ, lòng cảm thấy áy náy vì xuống tay quá nặng. Cô ấy vừa thấy tôi thì hùng hổ xông tới, tôi còn tưởng cô ấy sẽ trả lại tôi một cái tát, không ngờ cô ấy đá mạnh tôi một cái, nói muốn tôi mời cô ấy đi ăn sáng chuộc tội.

Tôi bị cô ấy bắm thì không ứng phó nổi, đành mời cô ấy sữa đậu nành và bánh quẩy bán ngay tại ven đường, cô ấy thì riu ra riu rít, vừa ăn còn không ngừng hỏi này hỏi nọ. Kết quả là tôi lần đầu tiên đi làm muộn.

Sau đó, mỗi sáng cô ấy đều đến trường theo con đường này, chờ tôi ở ven đường để được mời bữa sáng. Tôi hơi do dự, nhưng có lẽ thật sâu trong nội tâm tôi vẫn luôn chờ mong một chút biến hóa trong cuộc sống, cho nên không hề từ chối.

Chúng tôi gặp nhau mỗi sáng, trao đổi bữa sáng cho nhau, thời gian còn lại thì tán gẫu trên QQ. Trước đây tôi đâu có dùng QQ, đó là mấy thứ của giới trẻ, cùng lắm chỉ dùng email gửi thư. Là cô ấy lập cho tôi một tài khoản QQ, mật khẩu là sinh nhật cô ấy.

Thói quen là một thứ thật đáng sợ, dường như tôi đã quen với việc cô ấy chờ tôi bên đường, quen với việc đợi cô ấy trên QQ.

Ánh mắt Tiểu Miêu nhìn tôi luôn mang theo chút tình cảm hâm mộ và say đắm. Tôi biết trong mắt cô ấy, đàn ông ở tuổi tôi vừa chín chắn vừa ổn trọng, tràn ngập lời cuốn, hơn nữa tôi còn là người từ trên trời rơi xuống cứu cô ấy. Cô ấy sẽ chìm trong ảo tưởng về sự gặp gỡ khi đó, giống như các bộ phim truyền hình, cho rằng tôi chính là chân mệnh thiên tử.

Thật ra tôi tự biết bản thân mình kém cỏi đến mức nào, nhạt nhòa đến mức nào.

Khi Tiểu Miêu thổ lộ với tôi, tôi không hề ngạc nhiên, nhưng nghĩ tới vết sẹo trên cổ tay Văn Thu, tôi lại không có dũng khí tiếp tục nữa. Buổi sáng cô ấy không chờ được tôi, cũng không gọi được cho tôi, chỉ có thể cố gắng nhấn lại thật nhiều cho tôi trên QQ.

Tôi cũng không lo cho cô ấy lắm, thừa thiếu thời luôn yêu tới cuồng nhiệt, khi đã nhạt phai thì cũng rất vô tình, tôi chỉ là khách qua đường trong cuộc đời cô ấy. Còn tôi, cảm ơn cô ấy đã mang tới cuộc sống chán nản này một tia sức sống và màu sắc đẹp đẽ.

Nhưng tới khi nhìn thấy tin nhắn cô ấy để lại rằng nếu ở thời gian đó, nơi đó mà không gặp được tôi, cô ấy sẽ tự tử, tôi bắt đầu lo lắng. Vết sẹo của Văn Thu vẫn còn hiển hiện trước mắt tôi, tôi không biết Tiểu Miêu chỉ dọa tôi hay là muốn làm thật, nhưng là có một người phụ nữ trước đó làm gương, tôi không còn dám đánh cược nữa, huống hồ cô ấy chỉ là một đứa trẻ, rất có thể vì xúc động nhất thời mà dại dột.

Nhịn tới thời khắc cuối cùng, tôi vẫn đi, cô ấy liền nhào tới ôm tôi.

Em biết nhất định anh sẽ đến, khuôn mặt cô ấy đầy nước mắt, lại vô cùng hạnh phúc. Tiểu Miêu vui vẻ hôn tôi, đôi môi cô ấy mềm mại, có vị như những viên kẹo mà cô ấy vẫn lén nhét vào túi tôi lúc trước. Tôi nghĩ mà sợ, tay cũng vì thế mà nhè nhẹ run, vì sao phụ nữ bên tôi một người rồi lại một người đều như vậy chứ?

—Đây là năm thứ mười bốn tôi và Văn Thu kết hôn, chúng tôi chịu đựng được bảy năm, bảy năm sau, lại không thể tiếp tục chịu đựng nữa.

Mỗi lúc ở bên Tiểu Miêu tôi luôn rất cẩn thận, cô ấy còn rất nhỏ, thậm chí còn chưa trưởng thành. Tôi vừa hạnh phúc vừa thống khổ, đây là một sự ban ơn, cũng là tội ác.

Nhưng không ngờ cô ấy lại mang thai, tôi dường như bàng hoàng đến mất đi lý trí, không ngờ Tiểu Miêu dù chết cũng quyết tâm không chịu bỏ đi đứa bé. Vì vậy, giữa chúng tôi liên tục xảy ra tranh cãi.

Có trời mới biết tôi mong muốn có một đứa con đến mức nào, huống chi đứa trẻ ấy còn là con của người tôi yêu sâu đậm, Tiểu Miêu.

Nhưng chính Tiểu Miêu cũng chỉ là một đứa trẻ, hiện tại cô ấy còn chìm đắm trong tình yêu, sẽ không quan tâm những chuyện khác, chưa kể đến việc tôi sẽ không rời bỏ Văn Thu mà đến bên cô ấy hay sau khi sinh đứa trẻ ra thì phải làm gì, chuyện quan trọng trước mắt là cô ấy sẽ không thể tham gia thi đại học.

Mỗi người đều sẽ lớn lên, tôi sẽ già đi, mà cô ấy cũng sẽ rời đi, tới nơi khác học đại học, gặp gỡ một người thanh niên tốt, sẽ nhận ra thực ra tôi chỉ là một lão già tệ hại, tình cảm đối với tôi sẽ từ từ mờ đi. Tuy bây giờ cô ấy xem tôi là cả thế giới, nhưng đến khi đó, cô ấy sẽ hối hận vì những gì mình đã làm.

Tình cảm có thể mờ nhạt, có thể mất đi, không yêu là không yêu, nói ra đi thì sẽ ra đi, nhưng còn đứa trẻ thì sao? Tôi không sợ giữ lại đứa trẻ này, thậm chí có thể cố gắng ly hôn với Văn Thu, nhưng tôi không muốn một ngày nào đó Tiểu Miêu sẽ hận tôi.

Tôi có thể đáp ứng cho em một tình yêu hoang đường thời tuổi trẻ, nhưng tôi không thể hủy hoại cả đời em.

Tiểu Miêu khóc mãi, dường như sắp quỵ xuống cầu xin tôi, nói muốn giữ lại đứa trẻ này, không sợ chịu bao nhiêu khổ cực cùng thiệt thòi. Nhưng có lẽ sự kiên định từ trong mắt tôi làm cho Tiểu Miêu tuyệt vọng, rồi cô ấy thu dọn đồ đạc, một mình bỏ nhà ra đi.

Tôi lặng lẽ tìm được nơi ở của cô ấy, giả vờ chấp nhận giữ lại đứa trẻ, đón cô ấy trở về, rồi bỏ thuốc vào đồ uống của cô ấy, giả mạo là cha đưa cô ấy tới bệnh viện phá thai.

Tôi biết nhất định cô ấy sẽ hận tôi, vĩnh viễn cũng không thể tha thứ cho tôi, nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác.

Ở hành lang bệnh viện chờ đợi, lần đầu tiên sau mấy chục năm, tôi khóc. Là tôi đã tự tay giết chết đứa con tôi chờ đợi bao lâu nay, là tôi đã giết chết tình yêu với Diệp Miêu.

Tôi sống như cái xác không hồn nhiều năm như vậy, tại thời khắc đó hoàn toàn sụp đổ.

Ở căn hộ chúng tôi cùng thuê, nơi từng là tổ ấm tình yêu của chúng tôi, Tiểu Miêu khóc chết đi sống lại, con người từng là anh hùng trong tâm trí cô ấy, hiện tại đã biến thành tàn khốc đáng sợ, là ma quỷ không có nhân tính.

Dồn sức cho tôi một cái tát, tôi dường như đau tới mất hết tri giác, chỉ gắng gượng không ngã, lão đảo rời đi.

Nhưng dù có được lựa chọn lại, tôi vẫn sẽ làm vậy, không hề hối hận, thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương, cô ấy còn trẻ, sẽ sống thật tốt, mà tôi đã gần đất xa trời, tâm hồn đã chết, còn không bằng một ngọn cỏ ven đường.

18. Chương 18: Cha Đứa Nhỏ Thật Đáng Thương

Văn bản đã được mở ra, bên kia im lặng thật lâu, Giang Tiểu Tư tiếp tục gõ chữ hỏi:

–Diệp Miêu, cô còn ở đó không?

Trong loa vọng lại tiếng khóc thút thít.

–Thì ra tôi đã hại anh ấy, hại cả ba người, tất cả đều là lỗi của tôi, tôi quá tùy tiện, từ trước đến giờ vẫn không thông cảm cho nỗi khổ của anh ấy.

Lòng Giang Tiểu Tư cũng trùng xuống, lúc đầu cô thật ghét Dương Ngạn, ghét đến mức muốn hấn chết đi. Nhưng giờ biết được mâu thuẫn trong lòng anh ta, cô cũng cảm thấy anh ta hơi đáng thương. Bi kịch lớn nhất của đời người chính là dù có một trái tim đầy nhiệt huyết nhưng lại chỉ có được năng lực bình thường nhất. Đối với một người đàn ông mà nói, không có sự nghiệp, không có tình yêu, không có ước mơ, vì giữ gìn ánh đèn ột gia đình trống vắng mà phải sống như một cái xác không hồn nhiều năm như thế, quả thật Dương Ngạn rất đáng thương.

Anh ta không phải là một người chồng tốt, không thể trấn định trước những cám dỗ trước mặt, nhưng ít nhất anh ta vẫn có nhân tính. Gặp gỡ Diệp Miêu là do duyên số, cho dù không phải Diệp Miêu thì cũng sẽ có một người khác xuất hiện. Giống như việc anh ta dù đã trở thành người thực vật vẫn cố gắng vươn dậy leo thoát ra ngoài, có lẽ ở sâu trong nội tâm anh ta vẫn luôn luôn khát vọng thoát ra khỏi cuộc sống bị trói buộc như thế.

Theo đuổi tự do là bản năng của mỗi con người. Long Vân Thu yêu anh ta, nhưng từ khi bắt đầu cuộc hôn nhân này cũng chỉ chăm sóc anh ta như đối với những loài cây cỏ. Tình yêu của cô ta tuy đáng thương, nhưng cũng quá cố chấp, quá ích kỷ. Còn Diệp Miêu, cuối cùng vẫn chỉ là một đứa trẻ, yêu một cách ngốc nghếch, ngây thơ. Thật ra, cả ba người họ đều sai, nhưng bi kịch cũng đã xảy ra, tất cả không thể sửa chữa được nữa. Chỉ tiếc cho những người bị nhảy lầu tự sát kia, họ là những người vô tội bị chôn cùng.

–Tôi còn tìm thấy một bức tranh Dương Ngạn vẽ.

Giang Tiểu Tư mở một thư mục khác, trong bức họa là một thiếu nữ ôm một đứa trẻ ngồi bên cửa sổ, ánh nắng chan hòa bao phủ họ, thiếu nữ cười dịu dàng như thánh mẫu.

Diệp Miêu không kìm được khóc lớn.

Thẩm Mặc đứng một bên im lặng, yêu, chia ly, gặp gỡ, oán hận, cầu xin, trong mắt anh, ba người này đều không đáng được thông cảm.

–Diệp Miêu, Dương Ngạn chết rồi, cô cũng nên từ bỏ thôi, đi đâu thai đi.

–Tôi muốn tìm anh ấy, nhưng tôi không ra khỏi đây được.

Giang Tiểu Tư nhìn Thẩm Mặc, Thẩm Mặc lấy từ trong rương ra một bàn tay bằng ngọc có điêu khắc rất nhiều chữ cổ, ấn vào đường dây mạng, khi bàn tay nhấc lên thì hồn phách Diệp Miêu cũng được lời ra.

“Cám ơn...” Nguyện vọng của Diệp Miêu đã hoàn thành, hình bóng liền nhạt nhòa dần rồi trong suốt.

“Gâu gâu gâu.” Đột nhiên từ phía dưới vang lên tiếng kêu, Caramen cố gắng hươ hươ hai chân trước, nhưng chỉ chạm vào được hư không.

“Tiểu Bạch?” Nước mắt Diệp Miêu lại trào ra.

“Tôi sẽ giúp cô chăm sóc cho nó.”

Diệp Miêu gật đầu, rồi hóa thành hư không.

“Tốt quá, cuối cùng vụ án này cũng kết thúc.” Giang Tiểu Tư ôm Caramen thở dài.

“Hiện giờ cô đã thoát khỏi nguy hiểm, sau này đừng đến đây nữa, lát nữa mang cả con chó đi cho tôi.” Thẩm Mặc xuống lầu chuẩn bị đi dạy học.

“Cái gì? Không phải anh đã đồng ý chăm sóc Caramen giúp tôi sao?” Giang Tiểu Tư vội bám lấy anh hỏi.

Thẩm Mặc hơi dừng lại, gần đây Giang Tiểu Tư quá thân thiết với anh, mối liên hệ này cần phải chặt đứt.

“Tôi đồng ý lúc nào, chỉ cho cô gửi nuôi một thời gian thôi, bây giờ mang con chó đi đi, nếu ba cô không cho nuôi thì cô có thể nhờ bạn học hoặc nhà bạn bè nào đó. Tôi tin cô không phải là người không có lấy một người bạn.”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả.”

Anh sắp phải đi Vân Nam, sẽ vắng nhà một thời gian. Anh tuyệt đối không thể để việc không có sự giám sát của bản thân, để con bé này lấy cớ cho chó ăn mà nhảy nhót khắp nhà, cùng chó chơi đùa làm ảnh hưởng tới văn tự đồ cổ mà anh yêu quý.

Thẩm Mặc đóng cửa đánh cạch một cái, đặt Tiểu Tư và Caramen ngoài cửa, đi về phía chân núi.

“Sau này đừng tới nữa.”

Giang Tiểu Tư ngơ ngác đứng ở cửa, nhìn “giáo sư mặt lạnh” quyết tuyệt bước đi, bỗng nhiên trong nội tâm trào lên một cảm xúc như bị bỏ rơi, ngơ ngác, bất lực. Hơn nữa còn có chút gì đó mất mát.

Chẳng lẽ chỉ như vậy thôi sao? Sau này hai người họ sẽ không còn liên quan gì nữa?

Rõ ràng hôm qua còn cùng chung hoạn nạn dưới hầm mộ, nay nói rằng không còn liên hệ là không thể thấy nhau sao?

Thật vô tình. Giang Tiểu Tư thầm mắng, bé Caramen từ từ ra khỏi đại học T, nhưng cũng không dám về nhà, cũng chẳng biết đi đâu. Tiểu Tư biết nếu cô quyết tâm, ba vẫn sẽ đồng ý để cô nuôi con chó này. Trước đây, chỉ cần cô khóc, ba sẽ mềm lòng. Nhưng cô đã hứa với ba vô số lần, lần này cô không muốn không giữ lời nữa.

Thôi, đành để bên Lí Nguyệt Y vậy. Thật ra vì Lí Nguyệt Y đang đau đầu vì chuyện mang thai, cô cũng không muốn làm phiền cô ấy, nhưng ngoại trừ mấy người bạn phi nhân loại mà khi đối có thể mang Caramen ra làm cơm trưa ra, cô chẳng còn người bạn tốt bình thường nào có thể giúp cô nuôi chó.

“Thật ngại quá, Nguyệt Y, nhờ cậu chăm sóc Caramen một thời gian nha.”

“Không sao, mình rất thích động vật nhỏ.” Lí Nguyệt Y xoa đầu Caramen. “Ngày kia mình sẽ gặp Thiệu Băng, cậu định nói với anh ấy thế nào? Nếu anh ấy biết rồi có tức giận không?”

“Dù giận cũng phải nói cho anh ta, việc này anh ta phải chịu trách nhiệm, dù sao đây cũng là con của hai người, sau này nên làm thế nào phải do cả hai cùng quyết định.”

Lần này nhất định phải dạy dỗ anh ta một trận, nhưng nặng hay nhẹ còn phải xem thái độ của tên bánh nướng kia. Trải qua chuyện của Dương Ngạn, Giang Tiểu Tư không còn dễ xúc động như trước, dù sao mình chỉ là người ngoài cuộc, không hiểu hết nội tình, cũng không có tư cách thay hai người đó quyết định. Vấn đề quan trọng bây giờ không phải là trừng phạt ai, mà là giải quyết khó khăn trước mắt. Cho nên cần phải tỉnh táo, mọi người phải bàn bạc cẩn thận, nên làm gì với đứa trẻ.

“Nếu anh ấy nói phá thì sao?”

“Không được.” Giang Tiểu Tư giận dữ gờ năm đấm.

Lí Nguyệt Y thở dài, vậy còn cần bàn bạc gì nữa, rõ ràng Tiểu Tư đã có quyết định rồi, chỉ cần khuyên Thiệu Băng nhận đứa trẻ này thôi.

“Chẳng lẽ phải sinh nó ra? Mình và Thiệu Băng đều chưa đủ năng lực để nuôi con, nếu cha mẹ biết sẽ đánh chết tội mình.”

“Không sao, cậu lên sinh ra là được, mình giúp cậu nuôi.” Giang Tiểu Tư quyết tâm vỗ ngực, mèo, chó, quái thú, có gì Tiểu Tư cô chưa từng nuôi, chả lẽ lại sợ một đứa trẻ sơ sinh sao.

“Bạn sao? Ngay cả con chó con này bạn còn phải nhờ mình nuôi nữa là.” Lí Nguyệt Y bắt đầu dĩ lắc đầu.

Giang Tiểu Tư tiếc hận, đúng vậy, ngay cả con chó cũng không thể nuôi, nếu tự tay nuôi nấng một đứa trẻ lớn lên, cô sợ bản thân mình sẽ không nở buông tay, rồi tự tay biến đứa trẻ thành cương thi, làm cho nó không thể sống một cuộc sống của người bình thường.

Chủ nhật, vừa mới sáng sớm tinh mơ lại có người gõ cửa, Thẩm Mặc giận dỗi dỗi mở cửa, nhưng người tới không phải Giang Tiểu Tư nữa mà là Trần An Nguyên.

“Giáo sư...” Nhìn giáo sư mặt lạnh đã tức đen mặt, nửa ngày Trần An Nguyên vẫn lắp bắp không nói thành lời.

“Chuyện gì?”

“Bọn Hướng Nhã vừa gọi tới nói rằng đã làm theo dặn dò của thầy, mọi việc cơ bản đã được giải quyết, bây giờ công tác khảo cổ tiến hành rất thuận lợi, chắc hai tuần nữa sẽ kết thúc, có thể quay về. Họ nói nếu thầy có lịch dạy cần thiết thì không cần tới nữa, bọn họ có thể tự giải quyết.”

“Dặn dò của tôi?” Thẩm Mặc nhíu mày, mình dặn dò họ cái gì cơ, chỉ có một vài phương thuốc ức chế cổ thuật từ thời xưa truyền lại, ngay cả bản thân mình cũng không chắc sẽ có hiệu quả, sao việc lại dễ giải quyết như vậy?

“Được, cậu trả lại vé máy bay đi, nhấn bọn họ không được khinh thường, có chuyện gì phải báo ngay cho tôi.”

Trần An Nguyên gật đầu: “Giáo sư muốn đi ra ngoài không?”

“Lát nữa tôi định tới viện bảo tàng, có một nông dân vừa đào được một cái chõ có khắc mặt thú(*), họ gọi tôi tới kiểm tra một chút.”

“Có cần tôi lái xe đưa giáo sư đi không?”

“Không cần, không xa lắm, tôi đi bộ qua đó.”

Trần An Nguyên lên nhìn về phía nhà bếp và trên lầu, không thấy cô bé hôm trước, ngay cả con chó kia cũng không thấy.

Trên đường đi tới bảo tàng, Thẩm Mặc lại nhìn thấy Giang Tiểu Tư, cô đang đứng bên cạnh bồn hoa ở quảng trường. Thẩm Mặc cũng không quan tâm, tiếp tục đi về phía trước, lại loáng thoáng nghe được tiếng tranh cãi, nhìn lại, anh thấy dưới tán cây còn có một nam sinh nữa, trong khoảng mười bảy mười tám tuổi, cao ráo sáng sủa, ăn mặc rất thời thượng. Đó là bạn trai cô ta?

Nghĩ tới đó, bước chân anh không tự giác bước chậm lại, trong lòng nhen nhóm lên lửa giận.

“Sao anh dám không chịu trách nhiệm? Rõ ràng đứa trẻ là của anh.” Giang Tiểu Tư giận tới đỏ mặt, thở hổn hển, ngón tay chỉ thẳng mặt Thiệu Băng.

Thiệu Băng bực mình nhìn cô: “Sao tôi lại không có trách nhiệm? Đứa trẻ nào cơ? Cô đừng có nói láo.”

“Anh đừng có chối. Tôi chỉ hỏi anh một câu, anh định tính thế nào với đứa trẻ này?”

“Đứa trẻ nào? Đứa trẻ từ đâu đến? Rút cục cô đang nói vớ vẩn gì vậy? Cho dù đúng là có một đứa trẻ, tôi làm sao biết đứa trẻ đó là con ai.”

Thiệu Băng vừa nói dứt lời, liền chịu ngay một nắm đấm. Hắn chỉ nghe thấy rắc một tiếng, quai hàm đã bị trật, lỗ mũi chảy máu, đau đến nước mắt chảy ròng ròng.

Giang Tiểu Tư tròn mắt nhìn người đột nhiên lao tới, Thẩm Mặc, nhất thời không biết làm gì cho phải lại thấy Thẩm Mặc quay đầu, tức giận cực độ gầm lên với cô.

“Cô bao nhiêu tuổi rồi? Làm việc gì cũng phải biết động não chứ. Sao lại thích phải loại cặn bã này?”

19. Chương 19: Giáo Sư Thấm Ra Tay Đánh Đàn Ông Bội Bạc

Giang Tiểu Tư không hiểu nổi tại sao Thấm Mạc luôn tùy tiện đánh nhau với người ta ở trên đường. Nhìn anh trông lạnh lùng thản nhiên, thì ra cũng là người nóng nảy.

Lí Nguyệt Y vội vã xông tới trước mặt Thiệu Băng, người đang đau đến nỗi không dậy nổi, sốt ruột hỏi han: “Băng ca ca, anh không sao chứ?”

Thiệu Băng giận tới nghiến răng, muốn đứng dậy đánh trả nhưng lại sợ bị thương nặng hơn, muốn chửi ầm lên, nhưng miệng lại rất đau. Quay đầu nhìn thấy Lí Nguyệt Y nước mắt rưng rưng, gương mặt ấy làm cho người ta thật thương tiếc, thái độ cậu lập tức trở nên dịu dàng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

“Tiểu Nguyệt, yên tâm, anh không sao.”

Lúc này Thấm Mạc mới nhìn thấy Lí Nguyệt Y, nhìn cô và cậu ta tình chàng ý thiếp thì càng cảm thấy tức giận, tưởng Thiệu Băng vì đã có người mới cho nên mới bội tình bạc nghĩa với Giang Tiểu Tư như vậy.

Nếu không vì Thiệu Băng chỉ là người bình thường, hơn nữa còn là một đứa trẻ, anh mà chưa vận gãy cổ cậu ta sẽ chưa tha thứ. Bọn trẻ bây giờ không biết bị sao nữa, cả Diệp Miêu cũng như thế, đứa nào đứa nấy đều muốn trưởng thành sớm, thật hoang đường.

“Là đàn ông thì phải biết chịu trách nhiệm với chuyện mình đã làm, ba cậu chưa dạy cậu sao?” Thấm Mạc lạnh lùng nhìn cậu ta.

Thiệu Băng chưa từng gặp người đàn ông nào có khí thế làm cho người ta phải sợ hãi như vậy, đôi mắt đen như mực kia chỉ thoáng nhìn mình một chút cũng sắc bén như dao, làm cho xương cốt cậu cũng cảm thấy đau đau.

“Cái gì cơ, chuyện gì? Phụ trách cái gì?” Vì sao một con bé, lại thêm một ông chú, vừa mở miệng là bắt cậu phải phụ trách, cậu đã làm sai chuyện gì chứ?

Thấm Mạc nắm chặt nắm đấm, kìm chế xúc động muốn tiếp tục đánh người: “Đứa trẻ trong bụng Giang Tiểu Tư, cậu định tính sao?”

“Gi?”

“Gi?”

“Gi?”

Ba người đồng thời trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm Thấm Mạc.

Thấm Mạc nhíu mày, bực tức hỏi: “Cậu định tính sao với đứa trẻ, đừng có hết lần này tới lần khác cứ nói không phải của tôi, cũng đừng mong trốn tránh trách nhiệm.” Nhưng chẳng lẽ cứ sinh đứa bé ra sao, sau đó chờ bọn họ tốt nghiệp sẽ kết hôn? Để Giang Tiểu Tư sống cùng loại đàn ông rác rưởi này? Anh vừa nghĩ tới liền cảm thấy cực kì khó chịu.

“Tôi mang thai từ lúc nào vậy?” Giang Tiểu Tư nghiêng đầu tò mò.

“Tiểu Tư, vì sao cậu cũng mang thai?” Lí Nguyệt Y há hốc mồm ngạc nhiên.

“Cô ta mang thai thì liên quan gì đến tôi.” Thiệu Băng hừ lạnh, khinh thường.

Thấm Mạc ngăn người: “Không phải cô mang thai con của cậu ta sao?”

Giang Tiểu Tư ôm bụng cười ha ha, dường như sắp ngồi hấn xuống đất mà cười: “Ai bảo là tôi mang thai con cậu ta, cậu ta là bạn trai của Nguyệt Y, người mang thai là Nguyệt Y.”

Mặt Thấm Mạc co quắp lại, không mang thai? Chẳng lẽ mình hiểu nhầm? Vậy cô mua que thử thai làm gì? Còn ăn nhiều như vậy, còn nôn...

Quay lại đã thấy Thiệu Băng đang kích động nắm hai tay Lí Nguyệt Y.

“Cái gì? Tiểu Nguyệt, em có thai?”

Lí Nguyệt Y tội nghiệp gật gật đầu.

“Là con ai? Anh muốn đi làm thịt hân.” Thiệu Bằng thở phì phì đứng đây, định đi tìm người liều mạng.

Giang Tiểu Tư quát: “Đừng giả bộ. Không phải con anh thì là con ai?”

“Con tôi? Sao là con tôi được, sao tôi lại không hề biết gì chứ? Tôi ngay cả chạm vào cô ấy cũng chưa làm, sao có thể có con được?” Thiệu Bằng dường như sắp phát điên.

Lí Nguyệt Y kéo kéo áo cậu, nhỏ giọng nói: “Lần trước chúng ta đi chơi ở Miêu trại, vì đã muộn nên không phải đã ngủ tại khách sạn một đêm sao?”

Thiệu Bằng lấy tay ôm trán, dường như muốn ngắt xủ: “Tiểu Nguyệt, chúng ta chỉ ngủ cùng nhau thôi, chuyện gì cũng chưa làm, em mới học cao trung năm nhất, anh yêu em như vậy, thương em còn cảm thấy không đủ làm sao lại nỡ khi dễ em đây, hôn môi sẽ không mang thai.”

Lí Nguyệt Y ngạc nhiên mở to mắt: “Nhưng trên ti vi đều nói rằng hai người ngủ với nhau, sau đó có cục cứng?”

Lúc này đến lượt Giang Tiểu Tư cũng phát điên, đá vào hông Lí Nguyệt Y: “Lí Nguyệt Y, cậu làm gì trong giờ giáo dục giới tính, có nghe hiểu chút gì không?”

Lí Nguyệt Y tội nghiệp nhìn lại, hai mắt rưng rưng, vừa sợ vừa mừng: “Ý cậu là mình không mang thai?”

“Nhưng rõ ràng que thử thai ...” Giang Tiểu Tư cũng thở ra một hơi, lại mơ hồ vô đầu, chẳng lẽ mua phải đồ dỏm.

Lúc này, bỗng nhiên nghe thấy Thẩm Mặc ho nhẹ hai tiếng, vẻ mặt hơi hơi xấu hổ.

“Nếu thứ cô nhắc tới là que thử thai mua trong siêu thị hôm đó ... Tôi muốn dạy dỗ cô một chút, cho nên ...”

Giang Tiểu Tư ngây người: “Anh nói gì cơ?”

“Tóm lại không sao là tốt rồi.” Thẩm Mặc hơi xấu hổ quay qua chỗ khác.

Làm loạn nửa ngày, hóa ra chỉ là một loạt hiểu lầm, không ngờ nguyên chính là do mình xen vào chuyện người khác gây nên. Lúc ấy, anh nhìn thấy đứa trẻ nhỏ như vậy đã dám công khai mua que thử thai và “áo mưa” thì cảm thấy rất tức giận, vậy nên làm chút thủ thuật lên que thử thai kia. Chỉ nghĩ dọa đứa trẻ này một chút cũng tốt, xem về sau bọn nhỏ còn dám làm chuyện đại dột nữa không.

“Anh anh anh ...” Giang Tiểu Tư không thể ngờ rằng, Thẩm Mặc ngoài việc bề ngoài lạnh như băng nhưng tính tình nóng nảy, thích bênh vực kẻ yếu, còn là người phúc hắc.

Thiệu Bằng buồn bực, vừa bị mang tiếng oan, còn phải chịu oan một đám, mà lại không dám đánh trả. May mà có Lí Nguyệt Y ôn nhu như ánh sáng mặt trời, nhẹ nhàng xoa dịu cho cậu.

Thẩm Mặc lạnh lùng nhìn hai người trước mắt cứ chằng chằng thiếp thiếp, nghiêm khắc nói: “Tuy rằng phải sợ bóng sợ gió một trận, nhưng về sau mấy người nên suy nghĩ cho cẩn thận.” Sau đó nhanh chóng rời khỏi.

“Đợi chút...” Giang Tiểu Tư vội vàng đuổi theo anh.

Tuy Thẩm Mặc độc mồm độc miệng, tính tình cũng không tốt, nhưng dù mình có làm loạn trong nhà anh ta, quấy rầy anh ta như thế nào, anh ta cũng không tức giận đến mức đó. Lần này là do anh ấy nghĩ cô mới là người mang thai, mà đối phương lại không chịu trách nhiệm nên mới tức giận như vậy sao? Vậy là anh ấy quan tâm đến cô? Lòng đột nhiên thấy ngọt ngào, cảm thấy việc Thẩm Mặc làm loạn thành trò cười lại không chịu nhận sai, đánh nhầm người ta cũng không chịu xin lỗi, còn giữ nguyên bộ mặt hung hãn, cũng thật đáng yêu.

“Giáo sư Thẩm.” Giang Tiểu Tư vẫn bám theo phía sau anh.

Thẩm Mặc vẫn không quay lại: “Đừng đi theo tôi nữa.”

“Nếu tôi mang thai thật thì sao? Anh sẽ khuyên tôi sinh nó ra sao? Hay là sẽ như Dương Ngạn làm với Diệp Miêu, vì tương lai của tôi mà khuyên tôi đi bỏ nó?” Giang Tiểu Tư cực kỳ tò mò về điều này, lớn tiếng tra

hỏi, cũng chẳng thèm quan tâm bọn họ đang ở trên đường cái, làm người qua đường đều quay lại nhìn bọn họ.

Khóe miệng Thẩm Mặc giật giật: “Đó là chuyện của cô, không liên quan tới tôi.”

“Vậy anh cảm thấy tất cả những gì Dương Ngạn làm đều đúng sao?”

“Thứ nhất, trong mắt tôi, người làm cho người đời chán ghét không phải là người vì yêu mà trở nên tâm địa độc ác như Long Văn Thu, cũng không phải loại ích kỷ, tùy hứng như Diệp Miêu, hồn nhiên nghĩ rằng dựa vào đứa con mà có thể chiếm lấy toàn bộ người đàn ông, mà chính là Dương Ngạn. Loại người tự mình là đúng, rõ ràng làm sai, lại chỉ nghĩ tới việc trốn tránh sai lầm. Thứ hai, anh ta không có quyền quyết định thay Diệp Miêu, mỗi người đều phải tự chịu trách nhiệm với cuộc sống của mình, dám làm dám chịu. Bỏ đi đứa trẻ thì có thể xóa sạch mọi sai lầm sao? Chỉ là sai càng thêm sai thôi, nực cười. Thứ ba, cô không cần cảm thấy bọn họ đáng thương, đều là tự làm tự chịu.”

Giang Tiểu Tư hí mắt cười, nhìn Thẩm Mặc đi xa dần.

Vậy nên, đừng phạm sai lầm quá dễ dàng, nếu không phải chắc chắn mình có thể tự gánh vác hậu quả hay không. Dù sai rồi, đứa trẻ vẫn vô tội, đừng đẩy lỗi lầm lên người đứa trẻ ấy ...

Nhìn Thẩm Mặc, Giang Tiểu Tư đột nhiên nhận ra bản thân mình đã chuẩn bị tốt để đón nhận lấy hậu quả của sai lầm.

Muối đuổi tôi khỏi thế giới của anh sao? Tôi sẽ không để anh toại nguyện.

20. Chương 20: Thiên Lý Hương Ở Bách Lý Nhai

“Ông chủ Giang, buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành.”

“Ông chủ Giang, đến đây dạo phố sao?”

“Đi loanh quanh một chút.”

.....

Giang Lưu thông dong bước đi trên đường, hết người này tới người khác dừng lại chào hỏi anh, anh hòa nhã mỉm cười gật đầu, vừa đi vừa nhìn quanh, xem xét các cửa hàng mọc san sát nhau ở hai bên đường. Nhà thì theo kiểu cổ kính, xây theo kiểu lầu bát giác, mái ngói cong cong, lại có nhà thì trắng lợt ngụy nga như một cung điện nhỏ, có những nhà lại có mái vòm nhọn, nhiều cột trụ nhỏ, xây theo kiến trúc Gothic cầu kỳ hoa mỹ, còn có những nhà lại là nhà cao tầng xi măng cốt thép theo kiểu hiện đại.

Mỗi căn nhà lại mang những phong cách khác hẳn nhau, làm người ta cảm thấy khu phố tràn ngập cảm giác không hài hòa. Nhưng dường như mọi người trên đường không hề cảm thấy như vậy, bởi vì mỗi người họ cũng mang trên mình những phong cách cực kỳ khác biệt nhau.

Bên kia có một người trông rất đói bụng, mặt đỏ quạch, nhe răng nanh đứng trước tủ kính của tiệm vịt nướng mà chảy nước miếng. Bên này có một người mới ra khỏi quan tài, khuôn mặt tái nhợt, còn chưa biết đi lại nên đành duỗi thẳng hai tay mà bò lê trên đường. Phía trên không trung thỉnh thoảng có vài sinh vật bán trong suốt lơ lửng bay qua, làm cho người ta nổi cả da gà. Trên mặt đất, có rất nhiều vật hình thù kỳ quái chạy qua chạy lại, người đi đường cần cẩn thận tránh giẫm phải bọn họ.

Ngay cả những người có cử chỉ như người bình thường, cũng có người mặc cổ trang, người mặc váy ngắn, người mặc áo giáp, người mặc trang phục nữ đạo sĩ, lưng đeo một thanh đao, có người thì dán một lá bùa ở đằng sau gáy, kiểu kì lạ nào cũng có cả.

Nơi này chính là thế giới phi nhân loại ở thành phố Đào Nguyên, Bách Lý Nhai.

Khách sạn, quán cơm, khu mua sắm, bệnh viện, trường học, giáo đường, khu dân cư, tất cả đều có đầy đủ tại đây. Tất cả các loại phi nhân loại đều có mặt ở nơi này. Người thì định cư tại đây, người là đến đây mua sắm, người tới tham quan, còn có cả những quý hồn chưa muốn đầu thai ở tạm nơi này. Đường phố lúc nào

cũng vô cùng náo nhiệt, đặc biệt là buổi tối. Tuy rằng nơi này hỗn tạp, tính lưu động của dân cư cũng rất cao (hay di chuyển), nhưng luôn có quỹ sai tuần tra khắp nơi, mỗi cửa hàng cũng mời những quỹ quái lợi hại làm bảo vệ nên tính trị an ở đây không hề kém.

Lúc đầu, Giang Lưu định mở Thoát Cốt Hương ở đây, nhưng lại nghĩ nên để Tiểu Tư tiếp xúc nhiều với cuộc sống của người bình thường thì tốt hơn. Rất nhiều người ở Bách Lý Nhai đều cần máu để duy trì sự sống, họ đều là khách hàng của Thoát Cốt Hương, nhưng số người biết Giang Lưu và Giang Tiểu Tư là cường thì không nhiều, chỉ biết họ có đại tỷ của Bách Lý Nhai là Diệu Yên làm chỗ dựa chống lưng nên cũng không dám tới tiệm gây sự, hoặc lấy hàng hóa mà không trả tiền.

Lần này, Giang Lưu tới đây là để tìm Quỷ Anh (linh hồn trẻ con) trốn thoát lần trước, sau khi làm nó bị thương, lâu rồi cũng không phát hiện ra tung tích của nó. Tiểu quỷ kia rất ham chơi, Giang Lưu đoán chắc nó sẽ đến nơi này nên đã nhờ bạn bè ở đây dò la. Vừa rồi có lời nhắn rằng tiểu quỷ kia xuất hiện ở Bách Lý Nhai, anh lập tức rời bệnh viện tới đây.

Quỷ Anh kia rất lợi hại, mặc dù nó không mang oán khí quá nặng, cũng chưa từng tấn công con người, nhưng nó thích đùa dai, những nơi nó đến hầu như trở thành những đồng hỗn độn. Giang Lưu nghĩ tốt nhất phải mau chóng bắt được nó, nếu không chẳng biết thân thể nó còn chống đỡ được bao lâu nữa.

“Giang huynh.”

Đột nhiên, một giọng nam vang lên từ phía sau, một cây quạt xếp vỗ nhẹ lên vai anh.

Giang Lưu quay đầu lại thì thấy một chàng trai mặc nguyệt sắc trường bào, đầu cài phát quan (*) đang mỉm cười, gạt đầu với anh, cử chỉ của người này rất tao nhã, giống như mới xuyên không từ cổ đại tới đây.

Giang Lưu ngạc nhiên, hơi nheo mắt cố gắng nhớ lại. Mặc dù anh không phải người gặp ai một lần sẽ nhớ kỹ được, nhưng nếu đã từng gặp nhau ít nhất cũng cảm thấy quen mắt, nhưng người này hoàn toàn xa lạ với mình.

Nhìn trang phục của anh ta, Giang Lưu tưởng là người mới tới liền đáp lễ, hơi chấp tay: “Xin hỏi, huynh đài là...?”

Đối phương mở quạt lớn tiếng cười ha hả, sau đó hơi cúi người, nắm tay lại đưa lên miệng ho khan vài tiếng, rất quen thuộc, Giang Lưu lập tức nhận ra.

“Dạ bà bà?”

Thẩm Khấu Đan nhẹ nhàng gạt đầu: “Giang huynh đến đây để bắt Quỷ Anh kia sao?”

“Đúng vậy, sao cô cũng tới đây?”

“Tôi cũng nghe tin Quỷ Anh kia xuất hiện ở Bách Lý Nhai nên muốn tới giúp Giang huynh một tay, dù sao việc này cũng là do tôi mà ra.”

Giang Lưu cười lắc đầu: “Chúng ta đừng đối đáp kiểu này nữa, sao cô lại ăn mặc kiểu này?”

Thẩm Khấu Đan khẽ dùng quạt xếp vỗ đầu: “Xin lỗi, xin lỗi, thói xấu nhiều năm rồi, cải trang thành kiểu gì thì tôi sẽ nói năng kiểu đó, là phản xạ tự nhiên. Ăn vận kiểu này đẹp không? Bình thường tôi rất thích đọc tiểu thuyết võ hiệp, nhưng lúc nào cũng phải cải trang thành cảnh sát, luật sư này nọ, hôm nay đến Bách Lý Nhai nên phải trở thành người giang hồ một lần.”

“Sao không đeo thêm một thanh kiếm nào đó.”

“Người thực sự có võ công cao cường không phải không cần kiếm sao? Một cây quạt xếp có thể khuyh đảo giang hồ.” Thẩm Khấu Đan khẽ nâng tay trái, làm ra vẻ phong thái nổi bật xuất trần.

Giang Lưu cười nói: “Vậy cô đã phát hiện được tung tích Quỷ Anh chưa?”

“Vẫn chưa, phố Quỷ này dài như vậy, chỗ ăn chỗ chơi cũng rất nhiều, đã tới đây rồi, tôi đoán mới qua nửa khác chắc nó vẫn chưa đi, hay chúng ta tới Thiên Lý từ lâu uống một chén đi, lấp bụng xong lại cùng tìm tiếp, được không?”

Giang Lưu nhướn mày ngạc nhiên, nhưng cũng không từ chối, mỉm cười gạt đầu.

Bách Lý tửu lâu là quán rượu lớn nhất ở Bách Lý Nhai, có khoảng năm tầng, ghế lô hay phòng riêng đều có, còn thường xuyên có quý nương tử tới hát mua vui. Ghế ngồi cũng có cao thấp đủ kiểu, hình dạng gì cũng có, phù hợp với nhiều loài phi nhân loại khác nhau.

Giang Lưu mặc áo choàng đen còn Thẩm Khấu Đan mặc cổ trang màu trắng cùng nhau đi vào trong tiệm, tuy hoàn toàn không phù hợp, nhưng mọi người đã quen nên cũng không để tâm.

Hai người chọn một vị trí ở sảnh lầu 3 ngồi xuống, Thẩm Khấu Đan thấy thỉnh thoảng lại có người hoặc cúi đầu thăm hỏi, hoặc vẫy tay chào, hoặc nhiệt tình trò chuyện, cười nói với Giang Lưu bèn cất tiếng nói.

“Công việc làm ăn của anh tốt thật.”

“Hoàn hảo.”

“Anh là con người, sao lại làm ăn với quỷ quái?”

“Kiếm được nhiều tiền.”

“Trông anh cũng không giống người thiếu tiền, vừa làm bác sĩ vừa làm hóa trang, lại mở tiệm nữa, anh không thấy mệt sao?”

“Không mệt.” Tất nhiên làm sao cô hiểu được cái cảm giác trống rỗng của người đã sống ngàn năm, đành dựa vào sự bận rộn mà bổ sung cho sự trống trải, làm như vậy cuộc sống sẽ có ý nghĩa thêm một chút.

“Tiểu nhị, ột bình Thiên Lý Hương, hai cân thịt bò.” Thẩm Khấu Đan gọi to.

“Được, có ngay.”

Giang Lưu nhìn người trước mặt, nếu không phải đã từng gặp Dạ bà bà trước đây, đúng là nhất thời anh không có cách nào biết người này là nam hay nữ.

“Cô thường tới đây uống rượu sao?”

“Đúng vậy.”

Thẩm Khấu Đan thấy vẻ mặt Giang Lưu đầy ý cười thì bất mãn nhướn mi.

“Làm sao, không được chắc, trước cửa quán cũng không treo biển ghi sĩ (người tri thức) và chó không được vào.”

“Nếu những “người” xung quanh đây biết cô đang cùng ngồi dưới mái hiên với họ, không biết sẽ bị dọa thành như thế nào nữa.”

Thẩm Khấu Đan cười ha ha: “Tôi có phải quỷ dạ xoa đâu, cũng không giống như chú tôi, ghét quỷ như kẻ thù, chỉ cần họ không làm chuyện phi pháp thì nước sông không phạm nước giếng.”

“Rượu và thức ăn đến đây, mời hai vị khách quan thưởng thức.” Tiểu nhị là một u hồn chỉ tu luyện được một nửa thực thể, bay qua bay lại trên không trung, nhưng động tác vẫn rất nhanh nhẹn.

Thẩm Khấu Đan nâng chén, chấp tay, uống một hơi cạn sạch, Giang Lưu nhấp một ngụm nhỏ, nói: “Đừng uống quá nhanh, rượu ngon phải từ từ thưởng thức.”

“Tính tôi nôn nóng, thấy rượu ngon là mê, hay làm hỏng việc. Chú tôi bảo tiểu Miêu quản tôi, không cho tôi uống rượu, tôi đành thỉnh thoảng dịch dung trốn tới đây. Vừa mới tiến vào Bách Lý Nhai, từ xa đã ngửi được mùi hương này, tôi đã không nhịn được, một ly quán, nhị chén chúc, tam chén phẩm (ý là uống cạn ly đầu, uống từ từ ly thứ hai, đến ly thứ ba mới thưởng thức, chắc vậy), bây giờ phải giải quyết cơn nghiện đã.”

Giang Lưu gật đầu: “Rượu của Thiên Lý tửu lâu ở Bách Lý Nhai hương bay ngàn dặm. Chỉ tiếc rằng, vì thứ Quỳnh tương ngọc dịch khó tìm trên đời này, không biết bao nhiêu người vẫn lưu luyến một lần say chốn nhân gian, không chịu đi đâu thôi.”

(Quỳnh tương ngọc dịch: Quỳnh là ngọc đẹp, tương và dịch là cách gọi chất lỏng, cái này nghĩa là rượu làm từ ngọc đẹp. Thời xưa người ta tin rằng uống rượu làm từ ngọc có thể thành tiên. Thành ngữ này chỉ rượu hay đồ uống ngon)

“Đúng vậy, nếu là tôi, chắc chắn cũng sẽ luyện tiếu.”

Hai người vừa uống rượu vừa trò chuyện, ăn uống no say xong bắt đầu xuống lầu đi đuổi bắt Quỷ Anh kia.

“Hai vị, xin dừng bước.”

Đột nhiên, một giọng nói gọi hai người họ, Thảm Khẩu Đan quay lại, nhìn trái nhìn phải, lấy cây quạt chỉ vào chính mình.

“Gọi chúng tôi sao?”

Đó là một người đàn ông trung niên nhìn lấm la lấm lét, có vài sợi râu mọc thưa thớt, má phải còn có một nốt ruồi đỏ to đùng, đằng sau kéo theo một chiếc đuôi cáo thật dài. Bên cái quán nhỏ của ông ta cắm một lá cờ bằng vải, ở trên có ghi “Bán yêu bán tiên, cũng cuồng cũng điên.” Vài chữ to kia, vừa nhìn cũng biết là thầy tướng số.

“Hai vị công tử đáng vẻ bắt phàm, có muốn xem chỉ tay hay không, hoặc đoán chữ?”

Giang Lưu cười xua tay: “Đa tạ.” Anh không tin số mệnh, hơn nữa càng chẳng tin mấy thứ của thầy tướng số.

Thảm Khẩu Đan lại ngồi xuống trước quầy: “Nghe nói thầy tướng số là hồ tiên xem rất chuẩn, thử một chút được không?”

“Vị công tử này nói đúng, Cổ mỗ xem bói tuyệt đối chính xác, không đúng không lấy tiền.”

Thảm Khẩu Đan liền hủy bỏ lớp ngụy trang trên tay, để ông ta nhìn lòng bàn tay. Giang Lưu cũng là người rất ít khi từ chối ai khác, vì vậy cũng để Cổ hồ tiên nhìn chỉ tay.

Cổ hồ tiên vuốt ria mép, trầm tư một hồi lâu: “Hóa ra vị này là tiểu thư sao, tặng hai vị một câu: Vị công tử này, anh sắp mất đi thứ quan trọng nhất. Vị tiểu thư này, cô sắp tìm lại được thứ quan trọng nhất.” Nói xong cười tủm tỉm nhìn hai người.

“Như vậy là xong sao?” Thảm Khẩu Đan ngạc nhiên, cô tưởng rằng ông ta phải nói ra một đồng chữ, không phải trong tiểu thuyết võ hiệp, thầy tướng số đều nói tất cả tên tuổi đối phương, lập gia đình hay không sao?

“Bản đại tiên liệu việc như thần, không xem quá khứ, chỉ đoán tương lai, mấy việc đoán thân phận hoàn cảnh đối phương là chuyện trẻ con, tôi khinh thường.”

“Vậy chúng tôi làm sao biết được ông nói đúng hay không?”

“Chờ việc xảy ra thì cô đến trả bạc cho tôi, đến lúc đó thì phải trả nhiều hơn, không chừng tôi có thể ấy người biết nhiều hơn.”

Mơ hồ quá, chẳng thú vị gì cả, Thảm Khẩu Đan thất vọng rời đi. Giang Lưu lại nhíu mày, im lặng thật lâu.

“Giang huynh, chẳng lẽ anh tin lời ông ta?”

Giang Lưu lắc đầu, đúng là anh không tin, nhưng thứ quan trọng nhất với anh chính là Tiểu Tư và Liễu Chi, chỉ cần có vấn đề gì liên quan tới bọn họ thì đều khiến anh cảnh giác.

“Giang huynh, có một cái đuôi nhỏ đi theo chúng ta đó.”

Giang Lưu quay lại, thấy có một bóng dáng quen thuộc đang cuống quýt trốn vào sạp bánh bao bên đường, bất giác nở nụ cười.

Đi tới, người kia vẫn không dám ngẩng đầu, cắn mạnh chiếc bánh bao trong tay.

“Vũ Thần?”

“Ô ô ô...” Vũ Thần cố gắng nuốt miếng bánh bao xuống, xấu hổ đỏ mặt, vẫy tay chào hỏi: “Ha ha, Giang đại ca, thật trùng hợp, thật trùng hợp. Không ngờ gặp được anh ở đây, anh cũng đến dạo phố sao?”

21. Chương 21: Xin Chào, Giáo Sư Đại Nhân.

Nhìn cử chỉ thẹn thùng của tiểu cương thi này, Thẩm Khấu Đan đánh mắt trêu trọc, đứng một bên phe phẩy quạt khẽ cười. Thấy vậy, mặt Vũ Thần càng đỏ hơn, dường như hận không thể đem đầu mình nhét vào trong bánh bao cho rồi.

Giang Lưu cũng phát hiện ra gì đó nhưng cũng không trách, chỉ ôn hòa gật đầu: “Tôi có chút việc ở đây, đây là bạn tôi, Thẩm....” Anh định giới thiệu tên, nhưng lại nhận ra bản thân mình cũng chưa biết.

“Tôi là Thẩm Khấu Đan.”

Vũ Thần ngẩn người, sao lại là tên con gái?

“Lâu rồi không thấy cô, dạo này bạn gì vậy?”

“Em, em đi học ở trường...”

“Học thêm gì đó cũng tốt, lúc nào rảnh tới tiệm chơi nhé.” Giang Lưu chào hỏi khách sáo xong thì không nói gì thêm, xoay người rời đi thì di động lại vang lên, nhìn thấy là điện thoại của Giang Tiểu Tư thì anh bất giác mỉm cười.

Thẩm Khấu Đan khẽ nhướn mày, tuy lúc nào anh cũng cười, nhưng chỉ có lúc này, cô mới cảm thấy nụ cười này là chân thật.

“Alo, Tiểu Tư.”

“Ba.” Tiếng Giang Tiểu Tư sột ruột hét tới, sau đó trong di động có tiếng vù vù, điện thoại trên tay nổ tung.

Giang Lưu nhớ tới việc xảy ra trong khu vui chơi hôm trước thì nhú mày: “Quý Anh đang ở nhà của tôi.”

“Cái gì?” Thẩm Khấu Đan và Vũ Thần cùng trợn mắt nhìn anh.

Thẩm Khấu Đan lập tức phản ứng lại: “Ngồi xe của tôi đi.”

“Tôi cũng đi.” Vũ Thần cũng vội vàng đi theo.

Bề ngoài Giang Lưu cũng không có biểu hiện kinh hoảng, tốt xấu gì Giang Tiểu Tư cũng là nửa cương thi, còn có viên ngọc hộ thân, chắc chắn không dễ dàng bị thương, nhưng trong nội tâm anh vẫn rất lo lắng.

“Tiểu miêu, mở cửa.”

“Hôm nay có thật nhiều người, meo~”

“Đây là ông chủ Giang của Thoát Cốt Hương, còn đây là bạn anh ấy, Vũ Thần, bây giờ chúng tôi phải đến Thoát Cốt Hương ngay.”

“Meo~, hiểu rồi.”

Vũ Thần tò mò nhìn quanh: “Công nghệ thật hiện đại nha.”

Thẩm Khấu Đan cười lắc đầu: “Làm gì có nhiều tiền như vậy, tiểu Miêu là quý, chuyên lái xe giúp tôi.”

“Thẩm, Thẩm công tử là quý sao?” Vũ Thần nhìn đối phương thật lâu, nhìn sao cũng không giống a.

“Không phải, tôi là đạo sĩ.”

Sắc mặt Vũ Thần lập tức tái nhợt, sợ tới mức im bất luận.

“Giang Lưu, bây giờ ở nhà anh đang có ai vậy?”

“Con gái tôi, Tiểu Tư.”

“Anh có con gái?” Thẩm Khấu Đan thật giật mình. “Cô bé bao nhiêu tuổi, có thể đối phó được không?”

“Học cao trung năm nhất, chắc không vấn đề gì, nhưng con bé rất nhát gan.”

“Không ngờ một đứa trẻ cũng dùng chiêu diệu hổ ly sơn.”

“Có thể vì nó bị tôi đã thương nên muốn trả thù.”

“Trong tiệm của anh cũng không dán cái bùa hay đặt vật gì bắt quỷ sao?”

“VẬY còn làm ăn kiểu gì nữa.”

“Quý cũng không cần mua máu để uống.”

“Có lý, sau này tôi sẽ xem xét.” Giang Lưu nghiêm túc trả lời, Vũ Thần không kìm được che miệng cười.

Về tới cửa hàng, tìm khắp nơi cũng không thấy Quý Anh kia, cũng không thấy Tiểu Tư đâu, tầng trên tầng dưới đều không thấy.

“Chẳng lẽ cô bé bị bắt đi rồi?” Vũ Thần sốt ruột nhìn quanh.

“Không, vẫn ở trong tiệm.” Giang Lưu dựa vào tín hiệu của viên ngọc để tìm vị trí của Giang Tiểu Tư, từ từ lên lầu, vào phòng mình, sau đó mở nắp quan tài ra, quả nhiên thấy Giang Tiểu Tư cuộn mình nằm trong quan tài ngủ say.

“Tiểu Tư.” Anh lay cô bé tỉnh dậy.

“Ba, ba về rồi?” Giang Tiểu Tư khẽ dụi mắt. “Vũ Thần, chị cũng tới sao, còn đây là?”

“Tôi là Thẩm Khấu Đan.”

“A? Khấu Đan. Là cô sao.”

“Cô là?”

“Tôi là Giang Tiểu Tư, nói điện thoại với cô lần trước đó.” Giang Tiểu Tư tỉnh hẳn, bật dậy khỏi quan tài.

Thẩm Khấu Đan cũng nhớ ra, bảo sao giọng nói quen như vậy.

“Sao cô lại biến thành nam?”

“Tôi dịch dung.”

Giang Tiểu Tư cảm thấy thật tò mò, chạy tới sờ sờ mặt Thẩm Khấu Đan.

Giang Lưu vội vàng kéo tay cô: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Quý Anh tới đây sao?”

“Đúng vậy, con vừa ngủ dậy đã thấy nó chui cùng con trong chăn, nhìn con khúc khích cười, làm con sợ muốn chết luôn, liền vội vàng gọi ngay cho ba.”

“Nó không làm con bị thương chứ?”

“Không ạ, nó vừa chạm vào con đã bị viên ngọc làm văng ra.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì nó lại đuổi theo, con bỏ chạy. Con cũng thử vài phương pháp bắt quỷ, nhưng tại con học nghệ không tinh nên chẳng đuổi nó đi được, ngược lại nó còn coi như đang chơi trò chơi với con, chơi đùa rất vui. Vậy nên con mới trốn vào trong quan tài, nó không vào được nữa, chắc thấy mọi người đã về nên chạy rồi.”

Giang Lưu gật đầu, quỷ đeo bám rất dai dẳng, tiểu quỷ kia chắc còn tới nữa.

Thẩm Khấu Đan chau mày nhìn Giang Lưu hạ giọng hỏi: “Sao trong phòng anh lại có quan tài? Chẳng lẽ...”

Giang Lưu gật đầu, Thẩm Khấu Đan thực kinh ngạc: “Còn Tiểu Tư thì sao?” Có lẽ do mình đạo hạnh thấp, không phát hiện ra Giang Lưu thì thôi, nhưng nếu Tiểu Tư cũng là cương thi, chẳng lẽ chú lại không phát hiện được, sao còn để cô ấy đi cùng, chú ghét nhất phi nhân loại, nhất là cương thi.

Ngập ngừng hai giây, Giang Lưu mới lắc đầu nói: “Con bé không phải ...”

Tiến Thắm Khẩu Đan và Vũ Thần, Giang Lưu đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Tiểu Tư, sao mấy hôm nay con đều không đi học vậy?”

Chân Giang Tiểu Tư gác lên bàn, miệng găm táo: “Bởi vì con chuyển trường, hắc hắc.”

Như thường lệ, Thắm Mạc đi vào giảng đường dạy học cho sinh viên cao học khoa khảo cổ. Cả phòng chật ních toàn người là người, rất nhiều học sinh khoa khác đến dự thính, hơn nữa, đa số là nữ sinh. Dù gì thì tìm khắp trường học này cũng chẳng tìm nổi một giáo sư thứ hai vừa đẹp trai lại có tài hoa như vậy.

Tuy rất nhiều người, nhưng phòng học lại an tĩnh dị thường, các sinh viên đều biết anh là người lãnh khốc, tính tình lại kì lạ, hơn nữa, còn bị khí thế kinh người của anh tạo áp lực, không ai dám nói lung tung gì.

Bỗng trong lúc này, những tiếng thở nhẹ đều đều rất không phù hợp lại vang lên. Mọi người tuy không nghe thấy, nhưng với thính lực của Thắm Mạc thì đương nhiên nhận ra, anh lập tức ngẩng đầu không vui.

Dường như đều cảm nhận được lực sát thương từ ánh mắt của “giáo sư mặt đen”, người đó đổi tư thế khác tiếp tục ngủ, cuối cùng không phát ra tiếng vang gì nữa.

Thắm Mạc xoay người lại tiếp tục giảng bài, vừa nói được hai chữ liền quay phắt đầu lại nhìn sinh viên đang ngủ khò khò kia.

Anh không bị hoa mắt chứ?

Giang Tiểu Tư?

Sao cô ta không đi học lại chạy đến đây ngủ?

Không biết tại sao, chỉ cần vừa nhìn thấy cô, cơn tức liền lớn lên, kiềm chế lại xúc động muốn xách cô lôi ra khỏi phòng học, Thắm Mạc dùng một nửa thời gian để giảng hết bài hôm nay. Mọi người giải tán, cũng đuổi đi được những nữ sinh to gan lên hỏi này hỏi nọ, anh vẫn thấy Giang Tiểu Tư còn đang nằm úp sấp trên bàn ngủ thật ngon.

Như cảm giác được một ánh mắt giết người đang nhìn mình chằm chằm, cuối cùng Giang Tiểu Tư ngóc nghéch cũng duỗi duỗi eo, mở to mắt.

“Hello, giáo sư Thắm.” Giang Tiểu Tư dương dương tự đắc vẫy tay, cười tủm tỉm chuẩn bị nghênh đón bão nổi từ Thắm Mạc.

“Sao cô lại ở đây, không phải tôi đã nói đừng để tôi thấy cô sao?”

“Tôi là sinh viên của đại học T, đương nhiên phải ở đây.”

“Sinh viên đại học T? Không phải cô mới học cao trung năm nhất sao?” Thắm Mạc cảnh giác nheo mắt lại.

“Tôi nhảy lớp, anh chưa từng nghe thấy trên đời này có một loài sinh vật gọi là thiên tài sao?”

“Nhảy lớp?” Thắm Mạc cao giọng.

“Đúng vậy, tôi đã nghe chán ngấy chương trình học của trung học rồi, nhảy lớp cũng tốt, đổi hoàn cảnh mới, nhưng cũng hơi lưu luyến thầy cô bạn học trước kia.”

“Dù nhảy lớp, đại học T làm sao có thể gọi một học sinh trung học vào chứ?”

“Không có gì là không thể, chẳng phải lúc trước anh cũng được hiệu trưởng đặc biệt mời tới sao? Ngay cả điện thoại di động và máy tính đều không biết dùng. Vì muốn vào được đại học T, tôi đã cố ý viết mấy bài ở tạp chí chuyên nghiệp nước ngoài, lấy được vài lá thư đề cử của mấy chuyên gia trong nước, lại quyền tặng cho đại học T một cái ‘bình phượng mặc mẫu đơn’ của Thanh Hoa, hiệu trưởng đại nhân mới phê chuẩn cho tôi làm học viên đặc biệt được nhập học đó.”

Thắm Mạc tức tới khóe miệng run rẩy, việc cuối cùng mới là trọng điểm đi? Cái lão già thích sư tử tầm cỡ cổ thành bệnh kia, ngày trước ba lần đến mời mọc anh tới dạy học, thực ra đều chỉ vì muốn có một chuyên gia thẩm định đồ cổ riêng mà thôi.

“Chỉ cần tôi học đầy đủ, tôi có thể chọn khoa nào cấp nào cũng được. Vì vậy tôi đã chọn hết các môn của anh, còn chọn học nghiên cứu sinh. Hơn nữa, tôi cũng đã nói với hiệu trưởng muốn anh làm thầy hướng dẫn của tôi, sau này xin nhờ thầy giúp đỡ nhiều a.”

22. Chương 22: Sự Trả Thù Của Giáo Sư Ma Quý

Giang Tiểu Tư rút cổ, đột nhiên cảm thấy thật lạnh, bèn nghiêng đầu nhìn mặt kính cửa sổ của văn phòng có bị kết thành băng không. Cả người Thẩm Mặc dường như đang phóng ra những tia bức xạ hạt nhân, trong vòng năm thước có thể làm cây cỏ chết héo.

Nhưng ông già mặc áo dài trắng xám in hình thái cực đồ kia lại có bản lĩnh ngoan cố làm ngơ, cười tủm tỉm ngồi một chỗ gõ gõ cái tẩu. Cũng không rõ là do ông đã luyện ra công lực chống chọi được với anh hay là vì đã già rồi nên si ngốc chậm phản ứng nữa.

“Giải thích rõ mọi chuyện cho tôi. Ông nghĩ tôi là thầy giáo vườn trẻ hay sao?” Thẩm Mặc đập bàn, dường như cả tòa nhà đều đang rung lên.

Giang Tiểu Tư tức giận bất bình nghiêng răng. Cái gì cơ? Vườn trẻ? Ba mươi người Thẩm Mặc anh cộng tuổi lại cũng chưa chắc lớn bằng tôi. Tôi so với tổ tông tám đời nhà anh còn già hơn.

Hiệu trưởng đại nhân chậm rãi trượt ghế dựa tới cửa sổ sát đất, lười biếng sưởi nắng, những nếp nhăn và chòm râu càng tôn lên nét hiền lành hòa ái của ông.

“Đừng có dọa nạt học sinh mới, phải chú ý giữ gìn hình tượng giáo sư chứ, Tiểu Tư là vì ngưỡng mộ kiến thức và kĩ năng của anh mới từ chối lời mời của các đại học nước ngoài, cố ý nhập học ở trường chúng ta đó.”

Giang Tiểu Tư vẫn luôn mỉm cười, gật đầu lia lịa.

“Cô ta muốn học ở đâu, học khóa nào tôi cũng không xen vào, nhưng tôi từ chối làm thầy hướng dẫn của cô ta, ông đừng mơ tưởng chuyện tôi vừa giúp ông giải quyết rắc rối khắp nơi vừa giúp ông trông trẻ.”

Giang Tiểu Tư dụi dụi mắt, đúng là cô không nhìn lầm đấy chứ, hiệu trưởng lúc này còn đang cười tủm tỉm, giờ đã lệ tuôn như suối, vẻ mặt thê lương, ánh sáng khi nãy chiếu trên người ông còn khiến ông tỏa ra hào quang tươi sáng như mặt trời, giờ phút này lại phủ lên một màu ảm đạm, tràn ngập bi thương.

“Tiểu Thẩm a, cậu cũng biết tôi luôn luôn coi trọng người tài, cũng vì muốn sự nghiệp khảo cổ quốc gia ta góp một vài viên gạch, bồi dưỡng người nối nghiệp. Tiểu Tư là một mầm non tốt, mặc dù có thiên phú, nhưng lại còn nhiều thiếu sót về tri thức khảo cổ và hệ thống lý luận giáo dục, cùng lắm em ấy chỉ có thể làm người buôn lậu đồ cổ, chưa làm được nhà khảo cổ học. Cả đời em ấy nếu bị chôn vùi trong Thoát Cốt Hương thì thật đáng tiếc. Tôi gửi gắm em ấy cho cậu chính là hy vọng cậu có thể dạy dỗ em ấy thật tốt. Hơn nữa cô bé Tiểu Tư này thông minh lanh lợi, dù trong phương diện sinh hoạt hằng ngày hay học thuật đều sẽ mang tới trợ giúp rất lớn cho cậu nha.”

Thẩm Mặc hừ lạnh, cô ta vốn đã là một người buôn lậu đồ cổ. Trợ giúp? Không thêm phiền toái đến cho anh anh đã cảm ơn trời đất rồi. Nhưng cuối cùng vẫn hơi mềm lòng, anh đã biết trước tranh cãi với lão hồ ly này sẽ không có kết quả mà.

“Thiết bị trong phòng làm việc của tôi trước tháng sau phải đổi mới toàn bộ.” Nói xong anh quay đầu bỏ đi.

Giang Tiểu Tư nhìn vẻ mặt tươi cười vì đạt được mục đích của hiệu trưởng đại nhân, cảm thấy hơi có lỗi nói: “Ngại quá, Đoạn lão gia, đã gây phiền toái cho ông.”

Hiệu trưởng đại nhân cười hắc hắc xoa tay: “Yên tâm yên tâm, tuyệt đối không phiền, nhớ bảo ba cháu sau này giảm giá cho ta nhiều chút nha.”

“Đương nhiên, ông là khách hàng lâu năm của nhà cháu mà. Nhưng không ngờ giáo sư Thẩm sẽ tức giận như vậy, sao anh ta lại ghét cháu vậy a?”

“Thằng bé Thẩm Mặc này vốn như vậy, mạnh miệng nhưng lại dễ mềm lòng, không thích quá thân thiết với ai, nếu bắt đầu nảy sinh quan hệ sẽ thấy phản cảm và bài xích. Chỉ có thể nói rằng cháu đã tiếp xúc với nó

quá nhiều, tạo ra một vài ảnh hưởng trong cuộc sống và cảm xúc của nó nên khiến nó cảnh giác, cũng chưa thể nói rằng nó ghét cháu.”

“Cảnh giác?” Giang Tiểu Tư bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu.

Cơm nước xong xuôi đi tản bộ, Giang Lưu dẫn Giang Tiểu Tư đi ăn kem.

“Trường học mới thế nào?”

“Rất tốt ạ, đại học thú vị hơn trung học, cũng tự do hơn, sớm biết như vậy con đã nhảy lớp lâu rồi.”

Giang Lưu lắc đầu, không ai hiểu biết Tiểu Tư hơn anh, trong lòng thật ra vẫn còn rất nhớ tình bạn cũ, rất khó bỏ lại quá khứ, cho nên rất ít khi chủ động bắt đầu cuộc sống mới. Muốn cô rời thầy cô bạn bè hiện tại, còn có Lý Nguyệt Y, người bạn thân thật vất vả mới tìm được, rồi tất cả hoàn cảnh quen thuộc là rất khó. Trước kia, mỗi lần phải chuyển nhà, cô đều lặng lẽ trốn trong chăn mà khóc.

Tiểu Tư đã từng nói rằng, ước mơ lớn nhất của cô là xây một tòa thành thật lớn, đem tất cả những người yêu quý, người thân, bạn bè, những người cô quý mến trong một nghìn năm qua, dù là hàng xóm hay người qua đường vào đó sinh sống, vĩnh viễn không bao giờ rời xa.

“Con biết chủ động đổi hoàn cảnh mới khiến ba rất vui, nhưng con đã quên lời ba nói rồi sao, ít tiếp xúc với Thẩm Mặc?”

“Ba, ba không biết anh ta rất thú vị sao? Hơn nữa, ba có thể kết bạn với Thẩm Khấu Đan, vì sao không cho con tiếp xúc với giáo sư Thẩm?”

“Hai việc này không giống nhau, Thẩm Mặc có ác cảm rất lớn với phi nhân loại, ba đang lo cho con đó.”

“Việc đó ba cứ yên tâm, con chưa bao giờ làm chuyện xấu, cho dù giáo sư Thẩm có phát hiện ra con không phải người cũng sẽ không làm gì con, thật ra anh ta là người rất tốt. Công việc của ba luôn bận rộn như vậy, chẳng có nhiều thời gian chơi với con, mỗi ngày con đều đến trường, rồi lại ở nhà trông cửa hàng một mình, rất nhàm chán a. Khó khăn lắm mới tìm được một người chơi rất tốt và chuyện thú vị muốn làm .....”

Giang Tiểu Tư ôm lấy cổ anh, dùng biểu hiện cực kỳ tội nghiệp áp dụng chiến thuật làm nũng.

Giang Lưu gật đầu, anh biết lý do của mình cũng không thỏa đáng lắm nên mới không ngăn cản cô. Nhưng sâu trong nội tâm anh vẫn có cảm giác cực kỳ đề phòng Thẩm Mặc. Đây là chuyện chưa từng xảy ra trong nghìn năm qua, anh tin tưởng trực giác của mình.

“Tiểu Tư, nếu con không thích, ba sẽ bỏ việc, ở nhà cùng con giống như ngày trước, được chứ?”

“Không cần đâu ba, tuy phát triển chậm nhưng con cũng đã trưởng thành rồi, không thể bám lấy ba mãi được. Hơn nữa, con chuyển trường không chỉ vì Thẩm giáo sư. Trái qua chuyện của Diệp Miêu và Lý Nguyệt Y, con đột nhiên rất có hứng thú muốn yêu đương, con sống đã một ngàn năm, nếu đột nhiên chết đi, ngay cả lời yêu cũng chưa nói qua thì thật đáng thương. Ở đại học có rất nhiều nam sinh, có vẻ trưởng thành còn đẹp trai nữa, hắc hắc, không chừng có thể tìm được một người.”

Giang Lưu cười bất đắc dĩ, xoa đầu cô. Có đôi khi anh vẫn thực hoài nghi, nếu Tiểu Tư thật sự yêu một người, anh có thể đánh đổi mọi thứ để biến người đó thành cương thi hay không. Bởi vì trong bất cứ hoàn cảnh nào, anh cũng sẽ không để cô phải khổ sở.

Chuông tan học vang lên, Giang Tiểu Tư ôm sách vở lén lút hòa vào đám người ra khỏi phòng học.

“Giang Tiểu Tư, lát nữa tới văn phòng của tôi.” Giọng nói lạnh lùng từ bục giảng vang lên, Giang Tiểu Tư đứng giữa những ánh mắt hoặc ghen tị, hoặc hâm mộ, hoặc thông cảm, khóc không ra nước mắt.

Không biết nên cảm thấy may mắn hay bị ai trong hoàn cảnh này, vốn nghĩ Thẩm Mặc phản cảm với mình, chắc chắn anh ta sẽ áp dụng chính sách không quan tâm không để ý. Không ngờ là hoàn toàn ngược lại, cũng không biết có phải anh ta nghe lời của hiệu trưởng lão gia hay không mà lại bắt đầu dốc lực bồi dưỡng cô.

Trừ mấy môn Tiểu Tư cảm thấy hứng thú nên tự đăng kí, anh ta còn tự ý chọn cho cô số môn học gấp ba lần. Mỗi ngày cô đi sớm về muộn, ngày nhiều nhất lên tới mười một tiết học, ít nhất cũng là bảy tiết. Anh

ta còn đưa cho cô một quyển sổ nhỏ, trừ những môn của Thẩm Mặc, với những môn của thầy giáo hay giáo sư khác, sau khi kết thúc môn học anh ta bắt cô phải đưa cho giáo viên kí tên, còn phải ghi nhận xét về quá trình học tập môn đó. Nếu trốn học, đi muộn về sớm, có hiện tượng ngủ gà ngủ gật trên lớp sẽ tăng gấp mấy lần lượng bài tập.

Làm ơn đi, khó khăn lắm cô mới vào được đại học, sao lại bị quản lý như học sinh tiểu học vậy a.

Sau đó, mỗi ngày, sau khi tan học cô còn phải đi tới văn phòng của Thẩm Mặc để báo lại tiến trình và kết quả học tập, tiếp đó còn giao một đồng vấn đề để về tìm hiểu tư liệu. Anh còn giao một đồng luận văn, ra hạn thời gian, số lượng từ, đúng hạn phải nộp lên, còn liệt kê cả núi đầu sách tham khảo, bảo cô đọc xong còn phải viết thu hoạch.

Giáo sư ma quỷ. Thảo nào những sinh viên được anh hướng dẫn đều gọi anh là giáo sư ma quỷ. Cuối cùng Giang Tiểu Tư cũng hiểu được. Sinh hoạt thường ngày thì nề nếp, trên học thuật thì nghiêm cẩn đến biến thái, anh ta không đi nuôi dạy trẻ thật sự quá lãng phí.

Giang Tiểu Tư luôn luôn tiêu dao tự tại, hai tuần lễ này đều phải chịu tra tấn không dành cho người thường, nếu không phải mỗi lần sửa luận văn Thẩm Mặc còn đưa ra nhiều nhận xét cực kì nghiêm túc, cô chắc chắn sẽ cho rằng anh là đang cố ý trả thù mình, để cô biết khó mà lui.

Rốt cục cũng hiểu cái gì là ‘Thiên đường có đường người không đi, địa ngục không cửa lại xông vào.’ Cô đúng là đáng đời mà, tự mình nhảy vào hố lửa.

Giang Tiểu Tư thê thảm đi tới văn phòng Thẩm Mặc, vừa vào cửa đã thấy Trần An Nguyên và Hồ Tuệ nhìn mình với ánh mắt thương hại.

Thẩm Mặc ném cho cô hai tập tư liệu dày cộp về hình vẽ trên đồng thau và tranh sơn mài: “Đem hai bản vẽ này hoàn thiện, trước thứ hai tuần sau nộp cho tôi.”

Hai mắt Giang Tiểu Tư dường như bốc hỏa, cô đến để học khảo cổ, không phải học kĩ thuật tạo hình.

“Có ý kiến gì không?” Thẩm Mặc thấy Tiểu Tư vẫn không nhúc nhích, khoanh tay, gương mặt lạnh lùng nhìn cô.

Lập tức, Giang Tiểu Tư như quả bóng xì hơi: “Không có, giáo sư đại nhân.”

“Tốt lắm, đừng quên điều tra báo cáo tôi giao cho em lần trước ngày mai phải nộp đấy.”

Giang Tiểu Tư muốn phát điên, trước khi chính mình chưa phát tác bản tính cương thi, xé Thẩm Mặc thành hai nửa, cô nổi giận dùng đũa chọc ra khỏi văn phòng.

“Tiểu sư muội, đợi chút.”

Trần An Nguyên gọi cô lại, ôm theo một chồng sách.

“Sư huynh, chuyện gì vậy?”

“Giáo sư Thẩm bảo em nhân tiện giúp thầy ấy mang mấy quyển sách này đến thư viện, sau đó mượn mấy quyển sách khác về đây, đây là danh sách và thẻ mượn sách.”

Giang Tiểu Tư thật muốn khóc.

Trần An Nguyên nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn xinh xắn của Tiểu Tư, dù cố nghiêm mặt cũng rất đáng yêu, không nhịn được sờ sờ đầu cô.

“Đừng sợ, giáo sư Thẩm không có ý làm khó em đâu. Em phải học rất nhiều môn vì ngay cả lịch sử trung học còn chưa học hết. Cho dù trong một số lĩnh vực em có thiên phú cực cao, nhưng khảo cổ học liên quan tới nhiều lĩnh vực rộng lớn, vừa bắt đầu đã tiếp xúc với chương trình học của nghiên cứu sinh thì đúng là quá sức, giáo sư Thẩm đang giúp em xây dựng tốt căn bản đó. Lượng công việc có thể hơi lớn, nhưng hãy cố gắng nha.”

Giang Tiểu Tư lúc này mới cảm thấy hơi bình ổn trong lòng, đúng là Trần An Nguyên nói không sai, xét về lịch sử, từ đời Tống về sau, Giang Tiểu Tư thuộc như lòng bàn tay, vô cùng rõ ràng, nhưng trước đó, từ thời Tiền Tần (sau khi Tần thống nhất) có nghiên cứu qua một chút, những thời khác cô không hiểu rõ lắm.

Cô biết rất nhiều thứ, nhưng hoặc là tự tìm hiểu do hứng thú, hoặc là học để trợ giúp việc buôn bán trong tiệm, chưa bao giờ được học tập theo đúng hệ thống bài bản.

“Lúc trước mọi người cũng như vậy sao?”

“Đúng vậy, giáo sư Thẩm là người rất nghiêm khắc, em đã muốn làm học sinh của thầy ấy thì phải chuẩn bị tâm lý thật vững vàng. Thầy là người rất có trách nhiệm, cho dù em có muốn động hay không, thầy cũng sẽ dùng roi da giục em chạy về phía trước.”

“Điều đó thì em biết rồi.” Giang Tiểu Tư nhăn mặt, đúng là hối hận cũng muộn rồi, vốn cô còn ảo tưởng về một cuộc sống tự do tự tại, ngắm trai đẹp, các giáo sư dễ gần, không ngờ lại phải tiêu tốn hầu hết thời gian trên giảng đường và thư viện.

Đêm khuya, Giang Lưu vừa tan làm trở về nhà, thấy Giang Tiểu Tư vẫn ngồi trước màn hình máy tính.

“Tiểu Tư, vẫn đang chơi game sao? Mai không có môn học nào sao?”

“Có chứ, con đang viết luận văn, aiz, viết văn lúc trung học chỉ cần tám trăm từ, hiện tại, viết một bài luận văn cũng phải ba, bốn ngàn từ, đây không phải là muốn mạng người ta sao.”

Giang Lưu bắt giắc nở nụ cười: “Chương trình học rất khó sao?”

“Có lúc rất đơn giản, như là đánh giá đồ cổ, mô phỏng đồ cổ, tái tạo đồ cổ, có cái rất khó, như là khảo cổ thời kì đồ đá, khảo cổ động vật học, bản vẽ khảo cổ, đo đạc trong khảo cổ, thật là phiền, con ghét học thuộc lòng.”

Giang Lưu đi tới ôm cô ngồi vào lòng: “Đừng quá sức quá, không thích thì không học nữa, chẳng lẽ Thẩm Mặc dám bắt ép con.”

Giang Tiểu Tư vòng tay ôm lấy eo Giang Lưu, mặt cọ cọ vào lòng anh, giống hệt Caramen.

“Không phải con không thích, lần đầu tiên con hạ quyết tâm học tốt một thứ gì đó. Có thể trước kia con luôn nghĩ còn rất nhiều thời gian nên chưa từng vội vã học thứ gì, cho nên pháp lực cũng không thể tiến bộ, làm gì cũng dờ dang. Trong lòng con vẫn tức giận bản thân, bởi vì sống bao nhiêu năm cũng chưa trở thành thiên tài gì, thậm chí còn ngốc hơn trẻ con bình thường. Chuyện gì người khác thử hai ba lần có thể làm được, con lại phải làm tới bảy tám lần.”

Lợi thế duy nhất là con còn có thời gian, người khác học thuộc lòng mất một tuần, con có thể mất một năm, người khác nghiên cứu một vấn đề mất vài chục năm, thậm chí vài trăm năm, con có thể nghiên cứu một ngàn năm. Nếu như vậy còn không làm tốt bằng người ta, con sẽ thật sự đi vào ngõ cụt.

Có thể cố gắng như vậy, một phần nguyên nhân là do có Thẩm Mặc thật nghiêm túc dạy dỗ con, con không muốn làm anh ta thất vọng, cũng không muốn bị anh ta xem thường. Anh ta xem bài tập và luận văn của con, biết con am hiểu ở phương diện nào, phương diện nào cần học tập thêm thì đều tăng cường rèn luyện phần đó, ngay cả khi giảng bài trên lớp cũng có lúc vô ý nói thêm phần đó, nếu con cau mày không rõ hoặc có nghi vấn, anh ta còn nhắc lại hai lần. Con đưa ra ý kiến tranh luận, anh ta chưa bao giờ kiên quyết phủ định là con sai, mà từng bước từng bước dẫn đường, đưa cho con chỉ dẫn, để con tự mình nghiên cứu tìm tòi đáp án.”

Giang Lưu nghe cô nói một tràng dài như vậy, tự nhiên cảm thấy sợ hãi, muốn nói với vài lời an ủi hay tươi cười cổ vũ như ngày thường, không hiểu sao lại không thốt nên lời, cũng không cười nổi.

“Nghe con nói như vậy thì anh ta là một người thầy tốt.”

“Đúng vậy, anh ta tuy làm người khác thấy khó gần, nhưng thật ra rất tận tâm.” Giang Tiểu Tư nhớ tới ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Mặc, rồi nét mặt bị cô chọc tức trở nên vụn vặt nhúm, bắt giắc vui tươi hơn hỏ, cô phát hiện mình ngày càng thích anh ta.

“Còn bạn học thì sao? Đối xử thế nào?”

“Cũng rất tốt, vì con nhỏ nhất, lúc đầu mọi người đều tò mò về con, nhưng con thông minh lanh lợi, miệng lại ngọt, suốt ngày ‘ca ca tỷ tỷ’. Đương nhiên mọi người đều thích con, lúc giáo sư Thẩm làm khó con, họ

còn lên tiếng giúp con. Nếu không phải quý trọng thời gian mỗi ngày nhìn thấy ba, con đã muốn chuyển tới trường học ở, có thể trải nghiệm cuộc sống ký túc xá.”

Giang Lưu ngồi trên sofa, Giang Tiểu Tư cuộn mình tiến vào lòng anh, hưng phấn nói từng chút từng chút việc ở đại học T, bao gồm những việc như cô gia nhập câu lạc bộ cosplay, câu lạc bộ trượt patin, cả đội cổ động viên, tháng sau câu lạc bộ cosplay có hoạt động, cô sẽ lên sân khấu cos thành đội trưởng lạnh lùng cùng người gõ Lucy, ...

Nói mãi nói mãi cô đã thiếp đi trong lòng Giang Lưu từ lúc nào không hay, Giang Lưu không đưa cô về phòng, mà vẫn ngồi trên sofa, bế cô cả một đêm không nhúc nhích. Không biết vì sao, anh cảm thấy Tiểu Tư cách anh càng ngày càng xa.

23. Chương 23: Hòa Thượng Chủ Nợ Tối Cửa

Khi học lớp của Thẩm Mặc, Giang Tiểu Tư ngồi giữa đám người đông nghìn nghịt giữa hội trường, vóc dáng thật bé nhỏ. Nhà trường cử trợ lý giúp anh làm giáo trình điện tử. Giang Tiểu Tư lúc thì nhìn anh giảng bài, lúc lại nhìn màn hình máy chiếu, lúc lại vui đùa tốc ký.

Thẩm Mặc biết mình giao cho cô một lượng công việc vượt quá sức chịu đựng của người thường, cũng biết Giang Tiểu Tư thâm bất bình, nhưng không ngờ cô không tức giận tới ý kiến với anh, việc này đúng là ngoài dự kiến của Thẩm Mặc. Cơ thể nho nhỏ kia dường như ẩn chứa nguồn năng lượng kinh người, lần nào cũng hoàn thành bài tập anh giao đúng hạn, hơn nữa còn làm rất tốt.

Bây giờ Thẩm Mặc đã cảm thấy lời nói của hiệu trưởng cũng có lý, đứa trẻ này còn nhỏ, nếu bồi dưỡng tốt không chừng có thể tạo ra thành tựu lớn cống hiến cho xã hội, tài năng này nếu để lãng phí để đầu cơ trục lợi đồ cổ thì thật đáng tiếc. Anh hướng dẫn cho không ít sinh viên, người thông minh cũng rất nhiều, nhưng Giang Tiểu Tư là người có nền móng và trình độ tốt nhất, đặc biệt trên phương diện phân loại và phục hồi đồ cổ.

Nhìn cô ngáp lên ngáp xuống mấy ngày nay, lại cố gắng tỉnh táo nghiêm túc nghe giảng, anh đoán chắc tới hôm qua cô đã viết luận văn tới tận khuya.

Tan học, Giang Tiểu Tư lại tới văn phòng anh như thường lệ để báo cáo, nộp luận văn, chuẩn bị sẵn tâm lý bị giao bài tập mới, không ngờ Thẩm Mặc nhận bài tập xong chỉ xoa tay bảo cô đi về. Điều này làm Giang Tiểu Tư thật nghi ngờ, có phải ngày mai sẽ có nhiệm vụ cực kỳ gian khổ đang chờ cô không?

Học xong ca tối, Giang Tiểu Tư phấn chấn đi nhanh ra khỏi lớp, bỗng điện thoại di động vang lên, là Tiểu Đường.

“Tiểu Tư, em vẫn đang ở trường chứ?”

“Vâng, em vừa tan học.”

“Phiền em giúp anh tìm giáo sư Thẩm một chút được không, có một việc quan trọng trong vụ án gần đây anh cần báo với anh ấy, nhưng anh ấy không nghe điện thoại.”

“Anh ta không có điện thoại cố định ở nhà sao?”

“Anh ấy không thích tiếng điện thoại, nếu lắp một cái không phải nhà trường có việc gì sẽ liên tục gọi tới sao. Di động là anh ép anh ấy cầm, chỉ có vài người biết số thôi.”

Giang Tiểu Tư bất lực thở dài đi đến nhà Thẩm Mặc, rõ ràng trong nhà vẫn sáng đèn nhưng gõ mãi cửa cũng không được mở. Giang Tiểu Tư luôn thích đối nghịch với anh nên càng gõ mãi không dứt.

Thẩm Mặc nổi giận dưng dưng ra mở cửa, Giang Tiểu Tư thấy anh đang đeo tạp dề, hai tay dính đầy bùn.

“Giáo sư, sao lại không nghe điện thoại, Tiểu Đường có việc tìm thầy đó.”

Giang Tiểu Tư xua tay trước mũi, mỗi lần đến đây nghĩ phải Thương Cảm Hương cô đều rất khó chịu.

“Không nghe thấy.” Thẩm Mặc lạnh lùng trả lời, lại tiếp tục chui vào phòng làm việc.

Giang Tiểu Tư gọi vào số Thẩm Mặc, đi theo âm thanh tìm được chiếc di động ở trong ngăn kéo, vừa nhìn đã thấy rất nhiều cuộc gọi nhỡ. Đột nhiên nghĩ ra một cách, cô lấy từ trong túi ra một thứ gì đó dán lên di động.

Đẩy cửa vào phòng làm việc, Thẩm Mặc đang làm gốm, động tác nặn gốm rất thành thạo. Đĩa quay chậm chậm xoay tròn, Giang Tiểu Tư nhìn những đường nét nhu hòa trên khuôn mặt nghiêng của Thẩm Mặc, hơi xuất thần.

Gọi lại cho Tiểu Đường rồi đưa điện thoại cho anh, Thẩm Mặc trừng mắt nhìn cô, Giang Tiểu Tư nhìn hai tay Thẩm Mặc dính đầy đất sét trắng, cười gượng áp di động vào tai anh.

Thẩm Mặc hầu như không nói gì, chỉ nghe, Tiểu Đường đã lải nhải rất lâu ở đầu dây bên kia, tay Giang Tiểu Tư cũng đã mỏi nhừ.

Kết thúc cuộc điện thoại, Giang Tiểu Tư ngồi lên một chiếc ghế nhỏ bên cạnh, chống cằm nhìn Thẩm Mặc tiếp tục làm việc. Dáng vẻ nghiêm túc làm việc của anh thật đẹp mắt. Trừ ba ra, trong nghìn năm nay, lần đầu tiên cô gặp được một nam nhân dễ nhìn như vậy, nhưng sao lại là đạo sĩ chứ?

“Sao còn chưa về?” Thẩm Mặc không thích có người quấy rầy, lại càng không thích có người nhìn chằm chằm anh như vậy.

“Khuya rồi, hôm nay em có thể ở lại đây không?”

“Không được.” Thẩm Mặc từ chối thẳng thừng.

“Em sợ bóng tối, dù gì cũng không phải lần đầu ở lại.”

“Gọi điện thoại bảo ba em tới đón đi.”

“Quý hẹp hòi.”

Giang Tiểu Tư nhăn nhăn mũi đứng dậy, đưa điện thoại di động ra trước mặt anh: “Đây, trả thầy.”

Bây giờ Thẩm Mặc mới phát hiện ra trên bàn phím dán một trái tim nhỏ màu hồng nhạt: “Đây là cái gì?”

“Sticker, có cái này thì khi điện thoại kêu lên, thầy không cần phải nhớ xem phím nào là phím nghe nữa, chỉ cần bấm vào chỗ này là được, có tin nhắn cũng ấn nút này. Những phím khác thầy không cần quan tâm, chỉ cần nhớ phím có dán cái này là được.”

Trên di động màu đen tự nhiên có một hình đáng yêu, trông thật kì quái, Thẩm Mặc không khỏi nhíu mày.

“Em biết tiếng chuông kêu lên sẽ làm thầy nóng nảy, suy nghĩ không rõ ràng cho nên đã chuyển sang chế độ rung rồi, sau này thầy không cần ném linh tinh nữa, chỉ cần mang theo bên người, lúc nào có điện thoại thì ấn xuống trái tim màu hồng này là được. Em không biết trước đây đã xảy ra chuyện gì làm thầy có phản cảm với di động như vậy, thực ra mấy thứ này chỉ là đồ vật mà thôi, là vật chết, thầy không cần phải cố sức tránh né nó, rồi thầy sẽ thấy thực ra nó cũng không đáng ghét như vậy.”

Đột nhiên, Giang Tiểu Tư tiến đến phía sau anh, tay vòng qua hông anh, cả người dựa vào lưng anh, Thẩm Mặc giật mình, tim bỗng dừng chậm nửa nhịp, theo phản xạ tiến lên phía trước một chút để tránh né. Mà lúc này, Giang Tiểu Tư cũng đã vén lên tạp dề của anh, nhét điện thoại vào trong túi quần, sau đó lui lại phía sau giữ khoảng cách, sau đó bước nhanh ra cửa.

“Em về nhà đây, sau này gọi điện thoại cho thầy thầy nhớ nghe đó.”

Thẩm Mặc không đáp, nhìn cô chạy ra cửa, mày nhăn càng sâu. Đường đời ngàn dặm chông gai, có một số việc không thể ngoảnh mặt làm ngơ.

Ngày hôm sau, bầu trời quang đãng, Giang Tiểu Tư mua đồ ăn ở căng tin, sau đó ngồi một mình trên bãi cỏ ven hồ ăn cơm.

“Tiểu Tư, bây giờ mới ăn cơm sao?” Hồ Tuệ thấy cô, đi tới chào hỏi.

“Đúng vậy, em vừa đi thư viện, sư tử cũng ăn muộn vậy?”

“Ừ.” Hồ Tuệ vuốt vuốt mái tóc ngắn bị gió thổi bay, nói: “Dạo này em rất cố gắng đó.”

“Đành chịu, buộc phải vậy mà.” Giang Tiểu Tư phồng má và cơm vào miệng, dạo này sức ăn của cô tăng lên rất nhiều.

“Chắc chị và Trần sư huynh làm trợ lý cho giáo sư Thẩm rất vất vả đúng không?” Người bình thường chỉ cần một trợ lý, anh ta lại phải cần tới hai người, việc vất vả cũng đến tay bọn họ.

“Cũng rất tốt mà, có thể trau dồi năng lực, đi theo giáo sư Thẩm có thể học được rất nhiều thứ, chị cũng vì sùng bái thầy ấy mới dự tuyển làm trợ lý của thầy. Tiểu Tư, em đang uống gì vậy?”

Hồ Tuệ tò mò nhìn cái chai trong tay Giang Tiểu Tư, bên trong đó là một chất lỏng màu đỏ.

“Cái này hả, nước cà chua.” Giang Tiểu Tư lấp bắp nói, sáng nay đi vội quá, không tìm thấy bình nước mọi khi vẫn dùng, cô liền lấy một cái vỏ chai nước cà chua đổ máu vào mang đi.

“Màu sắc không giống lắm a, có phải bị quá hạn không? Em đừng uống nữa, sẽ bị đau bụng đó.” Hồ Tuệ nheo mắt nhìn, nghiêng người sang định cầm lấy để xem ngày sản xuất. Giang Tiểu Tư vội vàng giơ tay phải lên chỉ về hướng xa xa.

“Đó là gì vậy?”

Hồ Tuệ quay đầu, vừa nhìn thấy cũng buồn cười.

“Hòa thượng từ đâu tới vậy?”

“Hòa thượng?” Giang Tiểu Tư nhìn kĩ lại, đúng là một hòa thượng, mặc áo cà sa, đầu đội nón tre, trong tay còn cầm pháp trượng. Mỗi bước đi, thứ đó đều phát ra những tiếng đing đang.

Sát khí?

Từ khoảng cách rất xa Giang Tiểu Tư đã cảm thấy hơi lạnh, khí thế của hòa thượng kia cũng không khác Thẩm Mặc là mấy. Sinh viên trên đường đều tò mò nhìn lại, cũng nhanh chóng né sang nhường đường cho ông.

“Sao hòa thượng lại chạy tới trường chúng ta làm gì?” Giang Tiểu Tư nép xuống bãi cỏ, ngẩng cổ lên nhìn, muốn nhìn rõ mặt của hòa thượng này, xem có đẹp như Thẩm Mặc hay không.

Đột nhiên bước chân của hòa thượng ngừng lại, hào quang trong mắt như mũi tên nhọn hoắt xuyên thấu qua xương cốt Giang Tiểu Tư. Nét nghi hoặc chợt lóe lên trên khuôn mặt cương nghị, sát khí càng nồng đậm. Đôi môi khê mở, lạnh lùng phun ra hai chữ.

“Yêu nghiệt.”

Giang Tiểu Tư sợ tới mức suýt nữa lăn đi trên cỏ, lưng vã mồ hôi lạnh, xách túi lên, ôm khay đồ ăn vội vàng vàng chạy đi.

“Sư tử, em đi trước đây, hẹn chiều nay gặp ở văn phòng.”

Hòa thượng cũng không đuổi theo, nhìn bóng lưng cô xa dần, khê hừ lạnh, tiếp tục đi về phía sau núi.

Tan học buổi chiều, không thấy Thẩm Mặc ở văn Phòng, Giang Tiểu Tư thật vui vẻ, hôm nay cũng không có bài tập gì. Cô chạy tới nhà văn hóa của trường, tham gia hoạt động của câu lạc bộ trượt patin.

Trước đây Tiểu Tư đã từng chơi ván trượt một thời gian nên học trượt patin rất dễ dàng, đã có thể tự mình trượt. Câu lạc bộ ít nữ sinh tham gia, các sinh viên nam rất thích Tiểu Tư, đối xử với cô rất tốt. Chắc do tuổi tác cách biệt, Giang Tiểu Tư phát hiện mình rất thích hợp chơi với các thanh niên, sau khi vào đại học đã có thêm rất nhiều bạn bè. Trước đây, cô luôn phải nhường nhịn chăm sóc mọi người xung quanh, ví dụ như Lí Nguyệt Y. Nhưng ở đây, mọi người xung quanh đều cưng chiều Tiểu Tư như em gái nhỏ.

Trên mặt đất có đặt vài chương ngại vật, Giang Tiểu Tư cẩn thận trượt qua, vẫn bị đụng đổ vài cái. Vài nam sinh khác vừa giảng giải vừa làm mẫu một lần, Tiểu Tư tiếp tục luyện tập lại vài lần nữa, không hề mệt mỏi.

Vào đại học thì không phải mặc đồng phục, mỗi ngày Giang Tiểu Tư lại đổi một bộ quần áo khác nhau, phong cách nào cũng thử qua. Bên cạnh luôn có nhiều sư huynh điều kiện tốt, nhưng không hiểu tại sao, tuy mọi người đối xử với cô rất tốt nhưng không hề chủ động hẹn hò, chẳng lẽ vì cô không có ngực?

Nhìn những nữ sinh viên thỉnh thoảng đi qua, họ đầy nhiệt huyết thanh xuân, mềm mại mê người, Giang Tiểu Tư ủ rũ cúi đầu. Hôm nay Tiểu Tư đi giày da, mặc quần thô, áo phong trắng, khoác áo véc ngắn, còn đội một chiếc mũ màu đen, nhìn qua thật giống tiểu nam sinh.

Chơi được một lúc, Tiểu Tư bỗng nhớ ra hôm nay có người hẹn trước đến tiệm lấy hàng, phải về sớm, bèn tạm biệt mọi người, đi giày patin ra khỏi sân trượt. Vừa xuống tới cuối dốc, đột nhiên Tiểu Tư lại nghe thấy những tiếng chuông bạc丁丁đang, nhớ tới vị hòa thượng gặp buổi chưa, lòng chợt dạ, nghĩ bất ổn liền quay ngoắt vào ngã rẽ, lại đập phải người nào đó đúng lúc này đang đi ra.

Bởi vì cô quay người quá mạnh, người đó lập tức bị Tiểu Tư xô ngã xuống đất.

“Giang Tiểu Tư. Em không có mắt nhìn đường sao?”

Nghe thấy tiếng gầm giận dữ, mặt Giang Tiểu Tư như bị xé toạc, sao mệnh cô lại khổ như vậy, lại đụng vào đúng Thẩm Mặc.

Đề lên người người ta thật bất lịch sự, Giang Tiểu Tư chật vật định đứng dậy, không ngờ lại trượt chân, làm cho Thẩm Mặc vừa hơi ngồi dậy lại bị đè ép xuống, mặt cô áp vào ngực anh, nghe thấy trong ngực đang vang lên những tiếng thình thịch không ngừng.

Thẩm Mặc lạnh lùng đỡ cô cùng đứng dậy, nghiêm khắc khiển trách: “Sao đi xuống dốc lại đi nhanh như vậy, nếu gặp phải xe ô tô đang đi ra thì sao?”

Giang Tiểu Tư tội nghiệp chớp mắt, lén nhặt mấy cọng cỏ dính trên áo anh. Thẩm Mặc nhíu mày tránh, bàn tay to sờ sờ mắt cá chân cô.

“A, đau đau đau.”

Lại bắt đầu trả thù, nước mắt Giang Tiểu Tư chảy nhoe nhoẹt. Người ta đã lắc rồi, không biết thương hương tiếc ngọc sao.

Lúc này, có một người đi ra tới từ phía khác, pháp tượng chống mạnh xuống đất, đằng đằng sát khí, Giang Tiểu Tư và Thẩm Mặc không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên.

“Thẩm Mặc. Đưa cho tôi Tử Âm Văn Chương.”

24. Chương 24: Tử Âm Văn Chương

Thẩm Mặc thấy hòa thượng thì nhíu mày, không tự chủ được buông tay. Mất đi sự nâng đỡ, bánh xe lại tiếp tục trượt, Giang Tiểu Tư a một tiếng, lại ngã ngồi xuống đất, nhăn nhó xoa mông.

Mặt Thẩm Mặc không đổi sắc: “Diệp Hưu đại sư, tôi thừa nhận tự ý lấy Tử Âm Văn Chương khỏi Trần Dã Tự là không đúng, nhưng cũng vì phải tróc quỷ trừ yêu, cũng không phải dùng với mục đích xấu. Cũng dùng xong rồi, tôi đã bảo Khẩu Đan mang trả lại cho ông.”

Giang Tiểu Tư cúi đầu che miệng cười trộm, “Nhất Hưu” đại sư, ha ha ha. (Tiểu Tư nghe nhầm, hoặc xuyên tạc, Nhất Hưu là nghĩ ngợi 1 lát)

Diệp Hưu vung tay áo bào, ném một thứ gì đó xuống đất, thứ lăn lóc trên đất mấy vòng kia chính là Tử Âm Văn Chương mà lần trước Tiểu Tư đã nhìn thấy Thẩm Mặc dùng để câu hồn phách của Diệp Miêu ra.

“Cái này là đồ giả.” Về mặt Diệp Hưu tràn ngập giận dữ. Từ người ông lúc này hề toát vẻ từ bi hòa ái như những người xuất gia khác mà trông mày sắc trán rộng, khí thế bừng bừng, ánh mắt cực kì sắc bén.

“Giả?” Thẩm Mặc và Giang Tiểu Tư đều sửng sốt.

Giang Tiểu Tư vội vàng cầm lên xem, cẩn thận kiểm tra, đúng là chất liệu rất tốt, nhưng nếu so sánh với Tử Âm Văn Chương rực rỡ linh quang đã nhìn thấy lần trước, vật này cũng chỉ là phẩm tục. Hơn nữa, những bức họa khắc xung quang vật này rất thô cứng, nếu Thẩm Mặc cầm vào, tuyệt đối không thể không nhìn ra. Nếu Diệc Hưu đại sư nói không sai, khả năng duy nhất là bị đánh tráo trong thời gian ở trong tay Thẩm Khấu Đan.

Tất nhiên Thẩm Mặc cũng phát hiện ra vật này là giả, xét nhân cách của Diệc Hưu đại sư, ông đã vượt ngàn dặm xa xôi tới khởi binh vấn tội thì chuyện này tuyệt đối không phải bịa đặt.

“Đại sư, xin bình tĩnh, việc này có lẽ có hiểu lầm gì đó, về nhà tôi trước đã, tôi sẽ hỏi Khấu Đan, chúng ta sẽ từ từ giải quyết.” Thẩm Mặc nói xong, xoay người dẫn Diệc Hưu lên núi.

Giang Tiểu Tư bị vứt bỏ tại chỗ trông thật thê thảm, cô muốn đứng lên đi theo, nhưng còn chưa kể đến việc bị trật chân, chỉ riêng việc cô đang đi giày patin đã không thể nào đứng lên nổi.

“Giáo sư.” Tiểu Tư tội nghiệp kêu lên.

Thẩm Mặc quay lại nhìn, thấy cô vẫn đang ngồi ở giữa đường, trông thật nguy hiểm, đành phải quay lại nhắc cô lên.

“Em không phải cặp tài liệu. Thầy đừng xách em như vậy. Đau đau đau. Giáo sư đại nhân, nhẹ nhàng một chút.” Giang Tiểu Tư nhanh chóng chuyển từ kêu ca sang làm nũng, nhưng trong lòng vẫn rất bất mãn kháng nghị: cô muốn bế kiệu công chúa a.

Thẩm Mặc cũng chẳng quan tâm, cứ tiếp tục xách cô về nhà.

Hòa thượng Diệc Hưu có vẻ rất quen thuộc đường xá cảnh vật, xem ra không phải ông ta mới đến đây lần đầu. Giang Tiểu Tư đoán trưa nay lúc ông ta đến Thẩm Mặc không có nhà.

Vừa vào cửa, Diệc Hưu liền nhíu mày: “Sao vẫn còn đốt loại hương này, việc gì phải bắt bản thân không quên chứ.”

Thẩm Mặc coi như không nghe thấy, Giang Tiểu Tư tò mò nhìn Diệc Hưu, muốn biết đã xảy ra chuyện gì với Thẩm Mặc. Lúc này, cô lại bị Thẩm Mặc ném lên sofa theo cách chẳng dịu dàng gì, đành phụng phịu cúi người cời giày.

“Chẳng lẽ em không có giày khác sao?”

“Em để ở tủ để đồ rồi, vốn em định trượt thẳng về nhà.” Giang Tiểu Tư hơi nhăn mặt, cổ giày patin vốn rất cao, khéo léo bao quanh mắt cá chân, nhưng bây giờ đúng lúc bị trật trán, cổ giày ma sát với vết thương sưng to làm cô thấy rất đau.

Thẩm Mặc tìm một đôi dép lê của Thẩm Khấu Đan từ trong tủ giày đưa cho Tiểu Tư, ngồi xổm xuống giúp cô từ từ cởi từng nút thắt phức tạp trên đôi giày, sau đó cẩn thận rút chân cô ra.

Trước kia, chỉ có ba mới chăm sóc cô cẩn thận như vậy, nhưng người trước mắt không phải ba mà là giáo sư tàn ác luôn mắng cô a. Cả người Giang Tiểu Tư đều choáng váng, không dám nhúc nhích một chút, sợ chỉ một hành động nhỏ cũng dọa sự ôn nhu này của Thẩm Mặc chạy mất.

Diệc Hưu cũng đứng thẳng tắp một bên, chắc cũng bị ngạc nhiên, mặt ông giống như vừa ăn phải con ruồi bọ gì đó.

Đến khi Thẩm Mặc nhìn thấy trên đôi tất trắng của Giang Tiểu Tư có hai con thỏ nhỏ mới nhớ ra cô không phải Thẩm Khấu Đan. Bây giờ đã không phải nhiều năm trước kia, anh dẫn một cô bé sống nương tựa lẫn nhau qua ngày, Thẩm Khấu Đan đã trưởng thành rồi.

Thẩm Mặc tái mặt đứng dậy, vào bếp pha cho Diệc Hưu ly trà, sau đó lấy một bình nước cà chua trong tủ lạnh cho Giang Tiểu Tư, trong tủ vẫn còn nhiều, là do trước đây Giang Tiểu Tư thường đến đây ăn cơm đã để lại.

Anh do dự chốc lát, cuối cùng vẫn lấy một cái bình nhỏ tinh xảo gần đó, đổ một chút chất lỏng vào trong nước cà chua.

Giang Tiểu Tư vui vẻ uống nước cà chua lạnh, cảm thấy giáo sư bỗng nhiên trở nên thật ân cần, ngay cả nắp cũng mở sẵn cho cô. Nhìn thấy Thẩm Mặc móc di động từ trong túi quần ra, cô thầm đắc ý, cuối cùng thầy cũng nghe lời cô, mang di động theo bên người.

“Gọi cho Khấu Đan.” Thẩm Mặc nói kiểu ra lệnh.

Giang Tiểu Tư bĩu môi, gọi điện thoại, không ngờ đầu bên kia lại truyền tới một giọng nói hết sức quen thuộc.

“Alo, xin chào?”

Giang Tiểu Tư choáng váng, nhìn lại màn hình, rõ ràng mình không bấm sai, nhưng sao người trả lời lại là ba.

“Alo, xin chào? Khấu Đan hiện giờ không tiện trả lời điện thoại, có việc xin gọi lại sau.”

“Ba?”

Người đầu dây bên kia cũng ngẩn ra: “Tiểu Tư. Sao lại là con?”

“Câu này phải là con hỏi mới đúng. Sao người trả lời lại là ba?” Giang Tiểu Tư rít gào, ba và Thẩm Khấu Đan đang làm gì?

“Ba bị Khấu Đan kéo đến Thiên Lý Hương uống rượu, kết quả cô ấy uống say, đang ngủ.”

Giờ phút này, trên mặt Thẩm Mặc đã phủ một tầng sương lạnh: “Dùng nước lạnh tạt cho nó tỉnh lại.”

“Khấu Đan, dậy đi. Chú cô tìm cô.” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng gọi của Giang Lưu và tiếng Thẩm Khấu Đan nói mê.

“Đưa điện thoại cho nó.” Thẩm Mặc lấy điện thoại từ trong tay Giang Tiểu Tư, nói với Giang Lưu.

Giang Lưu nhìn Thẩm Khấu Đan, lần này cô dịch dung thành một ông chú trung niên, nhưng say rượu ngủ vẫn mang dáng vẻ ngây thơ của một cô gái nhỏ, cảm thấy cực kì buồn cười, cười cười giờ di động tới tai cô.

“Thẩm Khấu Đan. Không ngờ con dám đi uống rượu.” Thẩm Mặc rống lên trong điện thoại.

Thẩm Khấu Đan vừa nghe thấy giọng nói của Thẩm Mặc thì lập tức bật dậy khỏi ghế dựa, hoảng sợ nhìn khắp nơi xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng Thẩm Mặc, lại tưởng mình nằm mơ, thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống ghế dựa nằm sấp, định ngủ tiếp.

“Thẩm Khấu Đan.” Lại có tiếng quát quen thuộc vang lên, cuối cùng Thẩm Khấu Đan cũng biết mình không hề nằm mơ.

“Khấu Đan đây ạ.” Cô luống cuống nhận lấy điện thoại từ Giang Lưu “Chú có chuyện gì vậy?”

“Vì sao Tử Âm Văn Chương con mang về Trần Dã Tự lại là giả?”

“Giả?” Đầu óc Thẩm Khấu Đan còn chưa tỉnh táo hẳn “Cái gì giả cơ? Làm sao giả được? Con tự trộm cũng tự trả về, tuyệt đối không bị ai phát hiện, cũng không có ai biết con có Tử Âm Văn Chương a.”

Diệc Hư hừ lạnh một tiếng.

Thẩm Mặc không nói gì, anh biết Diệc Hư thân là trụ trì Trần Dã Tự, ngoài mặt không thể cho anh mượn Tử Âm Văn Chương, vì vậy mới mắt nhắm mắt mở để Thẩm Khấu Đan trộm đi. Nếu không, cô làm sao có thể lấy đồ ra từ nơi tường đồng vách sắt như vậy.

“Con về đây hãy nói.” Thẩm Mặc tắt điện thoại, bắt đầu suy nghĩ hoàng tước theo sau là ai. (Bọ ngựa bắt ve sâu, hoàng tước theo sau)

Một tiếng sau, Giang Lưu và Thẩm Khấu Đan đến, dĩ nhiên giờ đây Thẩm Khấu Đan đã hoàn toàn tỉnh táo, không có chút gì giống người say rượu, cũng không ngửi thấy tí mùi rượu nào.

Đây là lần thứ hai gặp mặt giữa Giang Lưu và Thẩm Mặc, hai người vẫn không thể xóa tan địch ý với nhau như cũ, nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu coi như chào hỏi. Nhưng khi ánh mắt Giang Lưu và Diệc Hư gặp

nhau, đột nhiên Diệc Hưu ngưng thần, ánh mắt trở nên sắc bén. Người nhỏ đã có gì đó kì quái, người lớn này lại càng đáng ngờ.

Nhưng Giang Lưu vẫn cực kì bình tĩnh, không hề né tránh, khuôn mặt vẫn mỉm cười lễ phép.

“Tiểu Tư, chân con bị sao vậy?” Thấy Giang Tiểu Tư hiềm khi ngồi ngoan ngoãn trên sofa như vậy, rồi còn mất cả chân đang sưng vù của cô, Giang Lưu tới ngồi bên cạnh cẩn thận kiểm tra.

“Không sao ạ, lúc trượt patin con không cẩn thận bị trật chân.”

Giang Lưu không tiện dùng pháp lực trị thương cho Tiểu Tư trước mặt Thẩm Mặc và Diệc Hưu, đành hỏi xem Thẩm Mặc có thuốc nước xoa bóp không để bôi cho cô.

“Chú ba.” Thẩm Khấu Đan chợt dạ hạ giọng. Bị anh dạy dỗ từ nhỏ, bây giờ cô vẫn rất sợ người này.

Thẩm Mặc đưa Tử Âm Văn Chương giả cho cô: “Tử Âm Văn Chương con mang trả là cái này đúng không?”

Thẩm Khấu Đan nhận lấy xem xét: “Con cũng không biết, nó luôn luôn được để ở trong hòm. Trước khi đến Trấn Dã Tự con đã kiểm tra cẩn thận một lần, không thấy có vấn đề gì, sau đó đi trên đường con không mở ra nữa.”

Thẩm Mặc nhíu mày: “Ý con là nó bị đánh tráo trong thời gian con mang về Trấn Dã Tự?”

“Không thể. Con luôn mang theo bên người, làm gì có chuyện lấy thứ gì đó trên người con rồi thay cái giả vào mà con không phát hiện ra. Còn nữa, con cũng không đi ban đêm mà đi giữa sáng tinh mơ, nhân lúc các hòa thượng đang tụng kinh buổi sớm trà trộn vào. Hay là nó bị trộm sau khi con mang đồ trả về?”

Thẩm Mặc lắc đầu, trừ Thẩm Khấu Đan, Diệc Hưu sẽ không cho phép những người khác vào. Hơn nữa, Trấn Dã Tự phòng thủ rất kiên cố, nếu kẻ trộm kia có thể trộm đồ ra khỏi Trấn Dã Tự thì đã không phải ra tay đúng thời điểm Thẩm Khấu Đan mang Tử Âm Văn Chương ra.

“Con thử nhớ lại cẩn thận xem, có người nào tiếp cận con trên đường không, hoặc có tình huống dị thường nào xảy ra không?”

“Khi đó trời đã bắt đầu sáng, không thể có người nào tới gần con mà không bị con phát hiện, ngay cả quỷ....” Thẩm Khấu Đan sững sốt, bỗng lâm vào trầm tư.

“Trên đường đi con có gặp một đám tiểu quỷ đánh nhau, con đã đuổi bọn chúng đi. Bọn chúng không có thực thể, nếu khéo léo có thể thừa dịp loạn trộm đồ của con. Nhưng yêu ma quỷ quái cũng không dám đụng vào Tử Âm Văn Chương a.”

Thẩm Mặc lại lắc đầu: “Nếu là nửa hồn nửa thần thì sao? Có thể việc này có cao thủ đứng sau lưng chỉ đạo. Ít nhất hẳn đã nắm hành tung của con rõ như lòng bàn tay, xem ra hẳn mơ ước có được Tử Âm Văn Chương đã lâu.”

Diệc Hưu cũng nhíu mày: “Tử Âm Văn Chương là bảo vật của Phật môn, có khả năng hồi sinh hồn hoặc tiêu diệt hồn, việc này gây nên hậu quả không nhỏ đâu.”

“Đại sư yên tâm, Tử Âm Văn Chương bị mất là do chúng tôi, tôi nhất định sẽ nhanh chóng tìm lại.”

Diệc Hưu và Thẩm Mặc có nhiều năm giao tình, tất nhiên tin tưởng anh, hiện tại quan trọng nhất là phải tìm được vật này trở về. Ông không thể ở bên ngoài quá lâu, việc này đành dựa vào Thẩm Mặc.

“Thôi được, trong tự vẫn chưa có ai phát hiện Tử Âm Văn Chương bị mất, các người phải tìm được trước khi có người phát hiện ra. Mặt khác, phải làm cho tôi một cái giả khác để mang về thay thế, cái này làm quá kém.”

Diệc Hưu ném Tử Âm Văn Chương giả kia lên bàn, Giang Tiểu Tư không nhịn được bật cười.

Thẩm Mặc gật đầu: “Cho tôi thời gian hai ngày, tạm thời đại sư ở lại đây đi.”

Thẩm Khấu Đan vội vàng nói: “Bây giờ tôi sẽ đi điều tra việc này ngay, nhất định mang về cho đại sư câu trả lời rõ ràng.”

Sau đó, Giang Lưu bế Giang Tiểu Tư, cùng Thẩm Khấu Đan cáo từ rời đi.

Dọc đường đi, Giang Tiểu Tư không hề nói chuyện, Giang Lưu cũng cảm thấy có chút kì lạ.

“Tiểu Tư, sao vậy? Chân vẫn còn đau sao?”

“Không ạ, con đang suy nghĩ chuyện gì đó.”

“Chuyện gì vậy?”

“Con cũng không biết, hình như có một chuyện cực kì quan trọng, nhưng con đã quên, con nghĩ mãi cũng không nhớ ra.”

Giang Tiểu Tư đột nhiên cảm thấy khóe mắt hơi lạnh, đưa tay sờ lên mặt, không ngờ đó là một giọt nước mắt.

“Giang Lưu và Giang Tiểu Tư là loại người nào?” Diệc Hưu hỏi Thẩm Mặc.

“Giang Tiểu Tư là sinh viên tôi đang hướng dẫn, Giang Lưu là cha cô ấy, mở một cửa hàng làm ăn với yêu quý ở một khu náo nhiệt trong thành phố, vì vậy trên người họ bị lây dính tà khí, lúc nhiều lúc ít. Tôi biết nghi hoặc trong lòng đại sư, lúc mới gặp hai người bọn họ tôi cũng có cảm giác như vậy.”

Diệc Hưu lắc đầu, vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không biết ở đâu.

“Gần đây có người nào khác đến tự với ý đồ trộm Tử Âm Văn Chương không?”

“Không có. Để tránh rước tới tai họa, việc Tử Âm Văn Chương được cất giữ ở Trấn Dã Tự luôn là bí mật lớn nhất, rất ít người biết. Mặc dù người người đều sợ yêu ma, nhưng họ cũng rất có ham muốn có thể chế ngự chúng. Phong ấn còn chưa được mở ra mà Tử Âm Văn Chương đã có sức mạnh cường đại như vậy, nếu phong ấn được giải mà lại dùng vào mục đích xấu, nhân gian sẽ có đại nạn.”

Thẩm Mặc nhớ tới chuyện bách quỷ đồ thành nhiều năm về trước, miệng anh hơi hơi đắng: “Tôi vẫn cảm thấy hấn còn chưa chết.....”

“Thẩm Mặc, đã là quá khứ rồi, tại sao anh còn chưa buông bỏ.”

“Ông không hiểu, kết quả cuối cùng quá đơn giản, hấn đã làm được đến mức đó, làm sao có thể bại bởi tôi dễ dàng như vậy. Tôi vẫn cảm thấy hấn còn chưa chết, cho nên tôi tuyệt đối không thể quên, không thể mất đi cảnh giác, để cho chuyện quá khứ một lần nữa tái diễn.”

Diệc Hưu lắc đầu, chuyển đề tài: “Làm Tử Âm Văn Chương giả có gặp vấn đề gì không?”

“Có, chính là chất liệu, ở chỗ tôi tạm thời không có ngọc thạch tốt, ngày mai tôi sẽ đi tìm xem.”

Giang Tiểu Tư gõ cửa thật lâu, xác định đúng là Thẩm Mặc không có nhà mà không phải anh ta nghĩ là cô nên không mở cửa, bèn lấy di động ra gọi cho anh. Chuông vang lên thật lâu, đến lúc Tiểu Tư muốn từ bỏ, không ngờ điện thoại lại thông.

Giọng nói cứng ngắt lạnh băng của Thẩm Mặc truyền ra từ trong loa.

“Nói.”

“Giáo sư. Thầy đang ở một mình sao? Thầy đã biết nghe điện thoại?” Giang Tiểu Tư thật hưng phấn.

Thẩm Mặc không kiên nhẫn hỏi lại: “Chuyện gì?”

Cô ta nghĩ anh là heo sao? Cô ta dán một cái trái tim màu hồng lớn như vậy lên di động của anh, chẳng lẽ anh không nhìn thấy?

“Thầy đang ở đâu? Em đang ở trước cửa nhà thầy, em biết thầy chưa tìm được ngọc thạch làm Tử Âm Văn Chương, chỗ em có rất nhiều, cho nên em mang một ít đến cho thầy lựa chọn.... Alo, alo?”

Giang Tiểu Tư nhú chặt mày, nhưng cô chưa kịp oán trách việc Thẩm Mặc chưa nghe một nửa đã ngắt máy thì thấy bóng dáng Thẩm Mặc xuất hiện cuối đường nhỏ của rừng trúc.

“Giáo sư.” Giang Tiểu Tư chạy tới, tay còn ôm một cái hộp.

Thẩm Mặc thấy cô bước đi như bay, không khỏi nhướn mày cười lạnh: “Chân em khỏe nhanh nhỉ.”

“Vâng, vâng, nhờ thuốc của giáo sư rất tốt.” Giang Tiểu Tư xấu hổ cười, cũng không thể khai ra vì mình là nửa cương thi, tuy không thể đạt tới đao thương bất nhập, nhưng tốc độ khỏe nhanh hơn người thường vài lần được, hơn nữa cô còn có người cha vừa biết y thuật vừa biết pháp thuật.

“Diệp Hưu đại sư đâu?” Tiểu Tư đưa cái hộp cho Thẩm Mặc.

“Đi thiền viện gần đây thăm bạn.” Thẩm Mặc mở hộp ra xem xét ngọc thạch bên trong, quả nhiên tốt hơn ngọc anh tìm được, cũng đúng, quên mất nhà người ta buôn bán cái gì sao.

25. Chương 25: Chứng Sợ Máy Móc

Giang Tiểu Tư theo Thẩm Mặc vào nhà, sau đó đi vào thư phòng làm việc.

“Giáo sư, em giúp thầy được không?”

Nhìn cô xoa xoa hai tay về nóng lòng muốn thử, thật ngạc nhiên là Thẩm Mặc không hề cự tuyệt. Ngọc thạch Giang Tiểu Tư mang tới đều là nguyên liệu thô chưa được mài giũa, Thẩm Mặc khoanh tay đứng một bên nhìn thao tác của cô.

Không giống như trong giờ học, bây giờ ánh mắt Thẩm Mặc chỉ nhìn chăm chăm vào một mình cô làm Tiểu Tư thấy hơi căng thẳng một chút. Nhưng may mắn là việc phát huy năng lực của cô không phải thất thường, Giang Tiểu Tư trầm mặc.

Chẳng biết từ lúc nào, trời đã tối dần, Thẩm Mặc luôn luôn đứng bên cạnh nhìn Tiểu Tư, thỉnh thoảng đưa ra vài hướng dẫn. Đến khi phải điều khắc phần hoa văn anh mới tự mình ra tay, Giang Tiểu Tư ở bên cạnh phụ giúp.

Dáng vẻ một người đàn ông khi nghiêm túc làm việc luôn rất mê người, đặc biệt người đó lại là Thẩm Mặc. Giang Tiểu Tư nhìn đôi tay anh đến ngẩn ngơ, dường như nó được đúc từ khuôn mẫu, hoàn mỹ đến dị thường. Ngón tay thon dài hữu lực, góc cạnh rõ ràng, móng tay gọn gàng đẹp đẽ.

Giờ phút này nhìn anh thật an tĩnh, vẻ mặt chuyên chú, ánh mắt sâu thẳm như có thể làm người ta chìm đắm trong màn đêm. Không giống như vẻ lạnh lùng miệt thị anh vẫn hay biểu hiện, không có những lời nói độc mồm độc miệng hay những rống giận bất mãn, anh cứ thờ ơ như vậy, giống như một hồ nước, phản chiếu cả trời mây.

Tim Giang Tiểu Tư đập rộn ràng, mắt cô từ từ di chuyển từ nút áo của anh hướng lên trên. Thẩm Mặc hơi mím môi, đường cong làn môi mỏng như gọi mời người ta dung nhập vào trong, lại thêm mùi hương RH-mê người, càng làm người ta say mê.

“Giang Tiểu Tư.” Đột nhiên, Thẩm Mặc lên tiếng làm cô giật mình. “Có người đang gõ cửa, xuống xem ai.”

Giang Tiểu Tư vội vàng chạy xuống lầu, mặt mình sao lại nóng thế này, kỳ lạ.

Nhìn bóng lưng Giang Tiểu Tư, Thẩm Mặc ném mạnh cây bút, chỉ mới qua một buổi tối mà thôi.

Người tới là Trần An Nguyên, anh mang thư và bưu phẩm tới cho Thẩm Mặc.

“Tiểu Tư? Muộn thế này còn chưa về sao? Giáo sư Thẩm có nhà không?”

“Có ạ.”

“Vây mang mấy thứ này đưa cho thầy hộ anh. Đúng rồi, anh dặn em trước, anh và Hồ Tuệ sư tỷ của em cãi nhau, cô ấy không để ý tới anh đã 3 ngày rồi. Nếu em gặp cô ấy, nhớ nói đỡ giúp anh nha.”

Giang Tiểu Tư cười ha ha: “Sắp tới Noel rồi, nhớ mua quà nha, con gái thích nhất được tặng quà.”

Trần An Nguyên gật đầu lia lịa rồi rời đi.

Không biết Thẩm Mạc bận rộn cả đêm có đói không, Giang Tiểu Tư vào bếp nấu một bát mì bưng lên, không ngờ tới nơi thấy Thẩm Mạc đã khắc xong rồi.

Giang Tiểu Tư nâng lên ngắm trái ngắm phải, trầm trồ tán thưởng.

Thẩm Mạc lại lắc đầu, nếu nhìn vật thật sẽ biết, vật này hoàn toàn chưa đạt đến trình độ có thể đánh tráo, tiếp theo phải làm cũ nó, nhưng quan trọng là linh khí và cảm giác thần thánh bí ẩn thì không phải cứ có kỹ thuật là làm ra được, cho nên cần tốn thêm một ngày nữa.

“Giáo sư, chắc thầy đói bụng rồi, em nấu mì sợi đây.”

“Không cần.”

“Lãng phí là không tốt.”

“Tự ăn đi.”

“Nhưng dạo này em đang giảm béo ...”

Thẩm Mạc không nói nữa, đã quen với trò quẩn quít của cô, chẳng muốn nói mấy lời vô nghĩa nữa, nhận lấy bát ăn luôn, thấy hương vị này đúng là không thể so sánh với lần trước, cô đã tiến bộ rất nhiều.

“Thế nào? Không tệ đúng không?”

Nhìn chằm chằm tới khi Thẩm Mạc ăn tới sợi mì cuối cùng, Giang Tiểu Tư vội mặt dày tới kéo tay áo anh vờ vờ: “Giáo sư, chỗ này còn rất nhiều mảnh vụn ngọc thạch, đừng lãng phí, tay nghề của thầy tốt như vậy, hay là khắc cho em một con dấu nhỏ nha.”

Khóe miệng Thẩm Mạc giật giật, cuối cùng cũng hiểu cái gì là ‘bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm.

(Nã nhân thủ đoản, cật nhân chủy nhuyễn: nã nhân thủ đoản có nghĩa là lấy thứ gì đó của người khác thì cũng rút tay lại với người ta. Cật nhân chủy nhuyễn có nghĩa là ăn đồ của người khác thì nói chuyện với người ta cũng mềm mỏng hơn. Tương tự câu ‘Cửa biểu là của lo, cửa cho là của nợ)

Một lát sau, một con dấu tinh xảo được làm xong, Giang Tiểu Tư hưng phấn phủ mực, đóng lên giấy, vài chữ xinh đẹp hiện ra: “Giang Tiểu Tư ấn”.

“Cảm ơn giáo sư.”

Giang Tiểu Tư vui vui về về về nhà, cố tìm trong kho bảo vật nhà mình một loại mực không phai màu. Đầu tiên, cô đóng dấu lên mỗi quyển sách của mình, sau đó đóng dấu lên mỗi bộ quần áo để tuyên bố quyền sở hữu. Ngày hôm sau, Tiểu Tư đi đến nhà Lí Nguyệt Y thăm chó con, nhân tiện ăn chực luôn, cũng đóng một dấu trên móng Caramen.

“Nguyệt Y, dạo này tên Bánh Nướng có đối xử tốt với cậu không?”

“Anh ấy luôn rất tốt với mình, nhưng cũng phải nói lần trước anh ấy bị giáo sư của cậu đấm một đấm đúng là quá nặng, mấy ngày mới hết sưng.”

“Lần trước là hiểu lầm, còn hại anh ấy bị đánh. Cậu giúp mình gửi lời xin lỗi anh ấy, hôm nào sẽ mời hai bạn đến Mc Donalds.”

“Cậu còn dám nói nữa, dạo này bận rộn như vậy, một tuần mới đến đây thăm mình và Caramen một lần, lên lớp cũng không gặp được, mình rất nhớ cậu.”

“Không phải ngày nào chúng ta cũng buồn điện thoại sao, có chuyện gì ở đại học mình đều kể hết với cậu. Ở đó thú vị hơn trung học, cho nên cậu hãy cố gắng lên, sẽ chọn được trường tốt.”

“Mình chưa có mục tiêu cụ thể, chờ năm sau Thiệu Băng thi xong đại học, anh ấy thi trường nào mình thi trường đó.”

“Nếu anh ta không thi đỗ thì sao?”

“Không đâu, anh ấy biết suy nghĩ của mình, cho nên vì tương lai của cả hai, anh ấy nhất định sẽ cố gắng.”

“Được rồi, anh ta đi học đại học trước, cậu không sợ anh ấy sẽ không cần cậu nữa ư? Ở đại học có rất nhiều nữ sinh xinh đẹp.”

“Mình cũng rất lo lắng, nhưng anh ấy muốn mình tin anh ấy. Anh ấy nói thích sự đơn thuần của mình, chỉ cần mình không thay đổi, anh ấy cũng vĩnh viễn không thay đổi.”

Giang Tiểu Tư lắc đầu, đúng là ở bên Lí Nguyệt Y khiến cô cảm thấy rất đơn thuần, có đôi khi cô ấy rất ngốc, rất nhát gan, nhưng như thế lại có thể kích thích ý chí muốn bảo hộ của các nam sinh.

“Tiểu Tư, bạn có phát hiện ra không, có vài điểm giáo sư Thẩm và ba cậu giống nhau. Người ta thường nói, con gái sẽ chọn người giống cha làm bạn trai, có khi nào cậu đã thích giáo sư không?”

Giang Tiểu Tư ngây người, cảm thấy thật kinh hãi.

“Gi? Mình thích giáo sư? Ba mình có chỗ nào giống anh ta?”

Lí Nguyệt Y cầm bánh qui hình gấu, cắn một cái mất luôn cái đầu: “Mình thấy rất giống nha.”

“Rõ ràng là hai hình tượng khác nhau, điểm duy nhất giống nhau là đều là ông chú.”

“Ngày nào cậu nói chuyện điện thoại với mình thì mười câu có đến chín câu là giáo sư của cậu, giáo sư này, giáo sư nọ.... Còn nói là không thích anh ta sao?”

“Mình rất kính trọng anh ấy, không có tà niệm. Mình đã tìm thấy mục tiêu, định mấy ngày nữa sẽ thổ lộ. Mình muốn hưởng thụ cảm giác cùng một người ngày ngày đến lớp, cùng ăn cơm, cùng lên lớp tự học, có những khoảng thời gian hạnh phúc.”

“Không thể nào. Nhanh vậy. Mình chưa từng nghe bạn nói gì, là ai a?”

“Mình đặc biệt danh cho anh ấy là soái ca thư viện. Anh ấy hay dựa vào cửa sổ ở thư viện tự học, hay đọc về thiên thể, vật lý, phân tử hóa học, cấu trúc gen, tế bào sinh học, toàn những loại sách mình không hiểu nổi. Hơn nữa, cả người còn phát ra mùi RH- phiếu đăng toàn bộ thư viện...”

“RH- là gì? Thảo nào mỗi lần mình gửi tin nhắn cho bạn bạn đều nói đang ở thư viện, còn tưởng bạn đổi tính, hóa ra là suốt ngày nhìn soái ca.”

“Tan học mình còn thường xuyên đến sân bóng rổ chiếm chỗ có tầm nhìn tốt xem anh ấy chơi bóng, còn phát cờ reo hò cổ vũ.”

“Vậy anh ấy có biết bạn không? Có bạn gái chưa?”

“Tạm thời vẫn chưa biết nhau, nhưng chắc chắn anh ấy có chú ý tới mình. Dù sao mình ở trường cũng là người nổi tiếng nha, ha ha, lần trước anh ấy thấy mình, còn cười với mình nữa. Yên tâm, mình điều tra rồi, anh ấy tuyệt đối chưa có bạn gái.”

Nhìn vẻ mặt ngọt ngào của Giang Tiểu Tư, Lí Nguyệt Y giả vờ buồn nôn không ngừng.

“Không ngờ bạn nhắn nài lâu vậy vẫn chưa thổ lộ nha.”

“Mình sống bao nhiêu năm như vậy còn chưa thổ lộ lần nào a. Tuy bây giờ là thời đại mới, nhưng bọn mình mới gặp nhau chưa được hai tháng. Để tránh anh ấy nghĩ mình là trẻ con, cho rằng mình là si mê nhất thời hoặc nói đùa, trước tiên mình muốn biểu hiện với anh ấy hình tượng thiên tài chăm chỉ hiếu học, sau đó mới tới gần từng bước, từ từ bắt lấy. Hiện tại anh ấy đã có ấn tượng rất tốt về mình, mình quyết định sẽ thổ lộ vào lễ Noel.”

Vì Giang Lưu phải làm việc, Giang Tiểu Tư lại bận học, hai người mời Diệu Yên tới trông cửa hàng giúp. Chưa tới 12 giờ, Giang Tiểu Tư đã trèo lên giường đi ngủ, nhưng không ngủ được, xoay trái xoay phải suốt. Rõ ràng đang nghĩ kế hoạch thổ lộ với soái ca thư viện, trong óc lại luôn xuất hiện hình ảnh Thẩm Mặc.

Biết chắc chắn anh sẽ không trả lời, cô vẫn không nhịn nổi nhắn tin cho Thẩm Mặc.

—Giáo sư, ngủ chưa?

Đợi một phút, quả nhiên không có phản ứng, cô tiếp tục nhấn.

–Bữa tối nay em ăn cà chua trộn đường và thịt băm cà tím.

Đợi nửa phút nữa, vẫn không có động tĩnh gì.

–Diệc Hưu đại sư đã đi chưa? Tử Âm Văn Chương đã giao cho ông ấy rồi chứ? Văn Chương thật đã có manh mối gì chưa? Em cũng đã nhờ Diệc Yên lưu ý tìm giúp rồi.

Lại nhấn.

–Em rất thích con dấu kia, cảm ơn. Sau điện thoại em cũng đóng một dấu, ngày mai cho thầy xem nhé?

Lại nhấn.

–Hôm nọ nhân lúc thầy không chú ý, em đã ngắt trộm một phiến lá Thông Thảo trong vườn của thầy, cắm vào bồn hoa nhỏ trên bàn của em, ngày nào cũng tưới nước, giờ đã nảy mầm rồi. Chỉ cần viết chữ lên lá cây, sau này mầm cây mọc ra mỗi lá cũng sẽ có chữ đó, thầy biết em viết gì không?

Không tin giáo sư có thể nhìn được nữa.

–Hôm nay giáo sư Mễ vừa giao cho bọn em viết một bài luận về các hoàng đế, em nghĩ mãi vẫn không ra, thầy nói em nên viết gì mới tốt đây?

Năm, bốn, ba, hai, một.

Quả nhiên, di động vang lên, Giang Tiểu Tư vui đến quay cuồng, cô biết tuy Thẩm Mặc chưa tới trình độ có thể nhấn tin lại được, nhưng gọi điện thì không có vấn đề gì, bằng cách nào cô cũng phải chữa tâm bệnh này cho anh.

Thẩm Mặc cầm lấy điện thoại mắng Giang Tiểu Tư một trận, anh cũng không tin cô không biết viết luận văn kia như thế nào, nhưng vẫn giảng giải một lúc như thường lệ. Giang Tiểu Tư không ngừng hỏi anh về những nhận xét của vài người, còn đưa ra một vài ý kiến, làm cho thời gian trò chuyện kéo dài.

Đến khi ngắt điện thoại, Thẩm Mặc phát hiện ra đã qua nửa tiếng, quả thực đã phá kỷ lục cao nhất của anh.

Nhìn di động trong lòng bàn tay, anh đã không thấy cảm giác bài xích mạnh mẽ như trước. Vậy mà chẳng bao lâu trước, khi anh cầm di động, tay thậm chí còn hơi run.

Khẽ thở dài, tắt đèn nằm xuống, lại có âm báo tin nhắn vang lên, mở ra đọc.

–Giáo sư, tối nay thầy đã ăn gì?

Thẩm Mặc cầm di động ném xuống cuối giường.

26. Chương 26: Cuộc Hẹn Đêm Giáng Sinh

Sắp tới lễ Noel, cuối cùng Dịch Phàm cũng cố lấy hết dũng khí gọi điện cho Giang Tiểu Tư.

“Tiểu Tư...”

“Tiểu Dịch, lâu rồi không gặp. Anh về nhà sao?”

“Ừ, về nhà ăn tết. Đêm giáng sinh em có rảnh không? Nhà anh mở tiệc, em và chú Giang có thể tới dự không?”

“Lâu rồi em cũng chưa đi Italy, em rất muốn đi đó, nhưng dạo này bận học quá, hơn nữa đêm giáng sinh em có hẹn rồi. Anh cho em gửi lời hỏi thăm tới cha mẹ anh nha. Em đã gửi quà giáng sinh cho anh rồi đó, nhớ kiểm tra và nhận nha.”

Địch Phàm muốn hỏi hôm đó cô có hẹn với ai, lại không dám, tự oán hận vò đầu bứt tóc, sao mình luôn nhút nhát như vậy chứ?.

Giang Tiểu Tư tắt điện thoại, tiếp tục đứng trước gương nghịch ngợm với hàng mi giả của mình. Sắp tới lễ Noel rồi, cô muốn học được cách tự trang điểm sao ỉnh trông thật xinh đẹp.

Giang Lưu tựa bên cạnh cửa, miệng ngậm kẹo que, hơi bất đắc dĩ nhìn cô.

“Lông mi của con đã đủ dài đủ dày rồi, sao còn đeo thêm đồ giả làm gì?”

Giang Tiểu Tư lắc đầu như trống bỏi, cô phải mất một tiếng mới biết cách dán mi, sau đó lục lọi trong đồng đồ trang điểm cao cấp của Diệu Yên, tìm được một cây mascara màu đen, tô tô vẽ vẽ, cuối cùng lại vụng tay vụng chân đến nỗi biến mình thành một con gấu trúc.

Giang Lưu buồn cười đến nỗi suýt đánh rơi chiếc kẹo que trong miệng: “Đang yên đang lành sao con lại phải trang điểm?”

“Ba, ba đừng cười nữa, mau đến đây giúp con, đêm giáng sinh con có một cuộc hẹn”

“Đúng là ‘phụ nữ trang điểm vì người mình yêu’, nhóc con cũng muốn học đòi tô son điểm phấn.”

Giang Lưu nhướn mày, cười tủm tỉm đi tới, cẩn thận lau đôi mắt gấu mèo của Giang Tiểu Tư bằng bông tẩy trang, sau đó cầm lấy mascara từ tay cô, động tác cực kỳ thành thục. Thực ra, anh đã trang điểm cho người chết rất nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên trang điểm cho người sống. Đôi mắt đen láy của Giang Tiểu Tư nhìn anh, chớp chớp rồi lại chớp chớp.

“Ngoan, cố nhin đi, đừng chớp mắt.”

“Aiz, không biết nữ nhân Diệu Yên kia mỗi sáng làm sao chịu nổi cực hình này nữa.”

“Muốn đẹp đương nhiên phải chịu khổ một chút chứ, chưa từng nghe câu ‘trên đời này không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ lười’ sao? Con hẹn với ai vậy, có thể nói cho ba biết không?”

“Con còn chưa hẹn thành công đây.”

“Không phải là Thẩm Mặc chứ?” Giang Lưu nhú mày.

“Đương nhiên không phải.”

“RH-?”

“Đúng là chỉ có ba hiểu con.[Hôn gió]”

Giang Lưu nhẹ cả người, không phải Thẩm Mặc là được rồi.

“Con đã lớn rồi, yêu đương ba cũng không phản đối, nhưng dù làm gì, tuyệt đối không được giấu ba.”

“Vâng, vâng, được rồi”

Giang Lưu tiện tay cầm một chiếc kẹp con bướm trên bàn hớt tóc mái của Giang Tiểu Tư lên, búng nhẹ lên trán cô. Người ta thường nói ‘Nữ nhân thập bát biến’ (Con gái khi đến 18 tuổi sẽ hoàn toàn thay đổi, theo ý xinh đẹp hơn J), nhưng vì tốc độ trưởng thành của Giang Tiểu Tư quá chậm, trong lòng anh, hình ảnh cô gần như luôn cố định, chưa hề thay đổi.

Nhẹ nhàng cầm cây mascara chải mi cho cô, hàng mi dài của Giang Tiểu Tư run nhè nhẹ, giống như đôi cánh bướm, mỗi lần chớp mắt dường như có một lớp bột tím sáng lấp lánh bay vào không trung, lan rộng ra trước mắt anh, hình thành một màn sương. Mặt Giang Tiểu Tư dần dần mờ đi, trong khoảnh khắc hòa làm một với khuôn mặt Liễu Chi. Nụ cười vô tư, nét mặt hạnh phúc, khuôn mặt hơi ngẩng nở rộ như đoá sen hồng, khi ấy anh chỉ im lặng canh giữ một bên, lặng lẽ nhìn Triệu Tật họa mi cho cô.

Tay bỗng nhiên run lên, một vệt đen dính lên khóe mắt Giang Tiểu Tư, thật giống như lệ chi. (Nốt ruồi bên dưới khóe mắt, giống giọt lệ)

Giang Lưu trả mascara cho Giang Tiểu Tư: “Tiểu Tư ngoan, từ từ tự vẽ đi, đằng nào sau này cũng phải học.”

Giang Tiểu Tư ngơ ngẩn gật đầu, nhìn Giang Lưu đi ra cửa, tiếp tục lấy hộp son nước ra, tự tô môi mình thành hồng khỉ.

Buổi sáng ngày Noel, thời tiết bỗng nhiên thay đổi, hình như sắp có tuyết rơi. Nhưng việc này cũng không ngăn được tâm lý yêu cái đẹp của Giang Tiểu Tư, cô nhảy lên đôi giày cao gót, mặc vào chiếc váy ngắn màu sắc rực rỡ, trông rất có không khí lễ hội. Giang Lưu giúp cô làm kiểu tóc quần đáng yêu, Giang Tiểu Tư đội lên một chiếc mũ có hai quả bông, với lấy túi xách đi ra ngoài.

“Tiểu tư, chờ chút, mang thêm khăn quàng và ô nữa, lát nữa có lẽ thời tiết sẽ thay đổi.”

“Vâng.” Giang Tiểu Tư chớp chớp đôi hàng mi dài, lần này cô không dùng lông mi giả nữa, trang điểm toàn thân đều xuất phát từ bút tích của Giang lão ba, trang điểm nhẹ nhàng, tự nhiên, đáng yêu tươi sáng, tuyệt đối vô địch, trông thật giống búp bê.

“Đi đường cẩn thận.”

Giang Tiểu Tư vừa quay lại hôn gió vừa nhảy lên xe đạp điện khởi động: “Ba yên tâm. Con sẽ thành công, dẫn con về cho ba.”

Giang Lưu bắt đầu cười lắc đầu, thu xếp đồ đạc chuẩn bị đi làm.

Thẩm Mặc kinh ngạc nhìn Giang Tiểu Tư hùng hùng hổ hổ đi vào phòng học, người luôn luôn mặc theo phong cách nam sinh như cô không ngờ cũng biết trang điểm. Với sự trợ giúp của giày cao gót, vóc dáng cô cũng dong dong cao, tuy rằng vẫn ‘trước sau như một’ nhưng cũng đã có nét thiếu nữ, đáng yêu mà trẻ trung tươi mới.

Giờ học hôm nay Giang Tiểu Tư chẳng tiếp thu được gì, hết nhìn đồng tới nhìn tây. Nếu không viết chữ vẽ tranh trên giấy thì cũng cúi đầu che miệng cười trộm, căn bản chẳng nghe giảng, Thẩm Mặc tràn đầy ý nghĩ muốn lấy phần ném vào đầu Giang Tiểu Tư.

Đến trưa, chuông hết tiết còn chưa vang lên, Giang Tiểu Tư đã liên tục nhìn đồng hồ, có vẻ như rất sốt ruột. Quả nhiên, Thẩm Mặc vừa nói tan học, cô đã cầm lấy túi xách, áo khoác chuẩn bị đi.

“Giang Tiểu Tư.” Thẩm Mặc gọi cô lại.

“Chuyện gì ạ? Giáo sư? Chiều này em sẽ tới văn phòng thầy được không?” Hai chân Giang Tiểu Tư đi tới đi lui.

“Em vội đi toilet sao?”

“A, không phải, em đến thư viện.”

Thẩm Mặc nhướn mày, vẻ mặt khinh bỉ không tin.

“Thật đó, thật đó.” Giang Tiểu Tư không dám giương mắt lên nhìn anh. Hôm nay Thẩm Mặc vẫn mặc nguyên cây đen đường trang, rõ ràng đó là kiểu dáng giản dị, anh mặc vào lại mang lại hiệu quả áp bức, giống như cảm giác thuần phục người khác, nhưng vẫn đẹp đến nỗi khiến người ta chảy máu mũi.

Giang Tiểu Tư cố gắng ngăn tim mình không đập nhanh hơn, nhắc nhở bản thân RH- tốt nhất đang chờ mình ở thư viện, còn RH- ở đây có thể đánh chết mình, cô uống không nổi.

“Sao lại trang điểm và ăn mặc giống như cây thông Noel thế này?” Thẩm Mặc nhíu mày.

“Đêm nay em có hẹn ạ.”

“Có hẹn?” Thẩm Mặc cao giọng, bỗng nhiên nhớ tới Diệp Miêu và Lí Nguyệt Y, không biết là nên dặn Giang Tiểu Tư buổi tối đừng chạy loạn bên ngoài hay là dặn dò cô nhớ mang theo áo mưa. Bỗng nhiên cảm thấy rung mình, anh xua xua tay đi ra khỏi giảng đường.

Giang Tiểu Tư chạy tới thư viện, soái ca vẫn chưa đến, chắc anh ấy đi ăn cơm trưa, nhưng sách và túi của anh ấy vẫn đặt ở chỗ thường ngày này. Giang Tiểu Tư vội vàng chạy tới, đem bức thư tình được viết cẩn thận đặt dưới quyển sách của anh, lại sợ anh không nhìn thấy, cố tình để lộ ra một góc. Không ngờ lại đụng trúng lúc soái ca đang trở lại, Giang Tiểu Tư hét hoảng, cười lắp liếm, vẫy vẫy tay chào anh, sau đó chạy như bay.

Chưa tới năm giờ, Giang Tiểu Tư đã đứng chờ trước cây hạch đào của trường. Lòng cô hơi bất an, chắc không phải anh ấy không đến chứ?

Sắc trời đen tối vô cùng, nhưng trên cây vẫn tỏa ra ánh sáng đèn màu long lanh, thật giống tâm trạng lúc này của Giang Tiểu tư, vừa hưng phấn vừa chờ mong. Một giờ trôi qua, quả nhiên soái ca thư viện không tới.

Chẳng lẽ anh ấy không thấy thư của cô? Hoặc không biết mình viết cho anh ấy? Không thể nào, rõ ràng đã bị anh ấy bắt gặp. Chẳng lẽ anh ấy ngại mình quá nhỏ? Nhưng dù muốn từ chối ít nhất anh ấy cũng phải nói ra chứ. Hay là đêm nay anh ấy đi chơi với cô gái khác?”

Giang Tiểu Tư càng nghĩ càng đau lòng, hình ảnh kem RH- trong đầu đang dần dần tan chảy.

Trời càng lúc càng tối đen, cuối cùng tuyết bắt đầu rơi. Giang Tiểu Tư trơ trọi ngồi xổm dưới đèn đường, vẽ vòng tròn trên tuyết, nhìn từng đôi vai sánh vai đi qua, thật náo nhiệt.

Đợi mãi đến 10 giờ, đôi chân ngồi năm tiếng đồng hồ đã trở nên tê rần, anh ta vẫn chưa tới.

Xem ra, lần đầu tiên thổ lộ này chỉ có thể chấm dứt bằng thất bại. Giang Tiểu Tư cảm thấy bản thân mình thật tội nghiệp, thật đáng thương.

“Giang Tiểu Tư, em ngồi đây làm gì, trông năm sao?”

Một thân hình thon dài che khuất ngọn đèn trước mặt, Giang Tiểu tư ngẩng đầu lên. Thẩm Mặc đứng trước mặt cô, không biết tại sao lại có cảm giác cao như vậy. Anh mặc một chiếc áo khoác dài đen, hai tay đút trong túi, vẫn mang vẻ lạnh băng dọa người như vậy, ngay cả những bông tuyết đang rơi cũng đi đường vòng, không dám dừng lại trên người anh.

“Giáo sư.....” Giang Tiểu Tư nhìn anh, hai mắt lấp lánh nước làm Thẩm Mặc cảm thấy chói mắt.

“Không phải bị ngã trật chân chứ, không phải em có hẹn sao?” Thẩm Mặc cố gắng hạ giọng chậm rãi nói.

“Em thất tình .....” Giang Tiểu Tư cúi đầu, tiếp tục khổ sở.

Thẩm Mặc khinh thường cười một tiếng, một đứa nhóc con cũng biết nói thất tình.

“Đứng lên đi, đừng ngồi ở đây ngáng đường.” Thẩm Mặc nhắc cô dậy không nhẹ nhàng chút nào, nhẹ tay phủ những bông tuyết dính trên tóc và quần áo cô, nhìn làn da bị đông lạnh mà óng ánh trong suốt, thật giống như pho tượng tuyết hình đứa trẻ.

“Em không thấy lạnh sao?” Thẩm Mặc nhíu mày không khách khí trách móc.

Giang Tiểu Tư phờ phạc, ỉu xiu lắc đầu. Cô là cương thi a, làm sao dễ bị lạnh như vậy.

Thẩm Mặc nhìn đôi mi rủ của Giang Tiểu Tư, phía trên phủ đầy bông tuyết, đưa tay nhẹ nhàng phủi, mang theo một làn gió mát lạnh. Giang Tiểu tư giật mình ngẩng đầu, vừa lúc môi chạm vào lòng bàn tay anh, lòng bỗng hoảng hốt, lùi lại hai bước.

Thẩm Mặc vẫn không hay biết, tiếp tục phủi tuyết trên lưng cô. Dưới ánh đèn mờ nhạt, Giang Tiểu Tư nhìn lên, hình dáng anh dường như được khắc họa bởi một đường viền sáng vàng. Bóng hình màu đen mờ ảo xuất hiện, lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng bình yên và an toàn.

Thời gian dường như ngừng lại, Giang Tiểu Tư đột nhiên thấy đau xót trong lòng, dường như nhớ tới cái gì đó, hô hấp dồn dập, cô khó khăn xoay người, lại ngồi xổm xuống đất, không dám nhìn anh.

Thẩm Mặc thấy cô hình như bị đả kích thật, sợ cô bị cảm, mở áo măng tô ra, nhắc Giang Tiểu Tư lên giống như mọi khi, kẹp dưới nách, đi về phía sau núi hướng nhà mình.

“Thầy muốn đưa em đi về nhà sao?” Giang Tiểu Tư giãy dụa.

“Đừng có nháo, giãy nữa là tôi ném em xuống hồ nước đó.” Thẩm Mặc lạnh lùng uy hiếp.

Giang Tiểu Tư mím môi. Cô vừa thất tình, người này không thể dịu dàng hơn một chút sao?

Mặt cọ cọ vào áo măng tô của Thẩm Mặc, chất liệu thật tốt, ấm áp dễ chịu, Giang Tiểu Tư cảm thấy dường như trên đầu mình có một lều trại nhỏ, đột nhiên rất muốn ở lại nơi này mãi mãi.

Tiểu Tư vẫn tiếp tục bị vác trong tư thế bất nhả đầu phía sau mông phía trước, nhưng áo măng tô của Thẩm Mặc đã phủ lên phía trên che khuất, cô chỉ thấy mặt đất, thấy tuyết trắng sáng lờ lờ dưới ánh đèn, thật giống như vàng. Còn có cả dấu chân Thẩm Mặc khắc trên tuyết. Cô nhìn theo từng bước, từng bước, dần dần gần gũi.

Thế giới xung quanh thật im lặng, thậm chí cô có thể nghe được cả tiếng bông tuyết sà sạt trên lá trúc, còn có tiếng động duy nhất là tiếng Thẩm Mặc bước đi, mỗi một dấu chân đều như dẫm nát lòng cô.

27. Chương 27: Có Niềm Vui Mới Quên Tình Cũ

Khi chiếc áo khoác được cởi ra, ánh sáng chiếu vào, Giang Tiểu Tư có cảm giác như mình đang đi thang máy. Khi cửa thang máy mở ra, cảm giác tiếp theo là đã tới thiên đường rồi. Để Giang Tiểu Tư cuộn mình ở một góc trên sofa cô thích nhất, Thẩm Mặc đi vào bếp pha cho cô một tách hồng trà.

Giờ phút này, Giang Tiểu Tư đã sớm vứt bỏ tất cả dả kích vì thất tình ra sau đầu, về mặt hưởng thụ nhìn tuyết ngoài cửa sổ. Khi Thẩm Mặc trở lại cũng đi ra vườn nhìn những cây hoa của anh. Trước đó, những cây không chịu được lạnh đều đã được chuyển vào trong nhà giữ ấm, nhưng Thẩm Mặc cũng không phải người thích chưng chiêu, đại đa số những loài cây có thể chịu đựng được thời tiết Thẩm Mặc đều để mặc nó bên ngoài chịu gió táp mưa sa.

“Giáo sư, thầy đã ăn cơm chưa?”

Đương nhiên, Thẩm Mặc hiểu ngụ ý trong những lời này là: Giáo sư, em đói bụng, làm gì đó cho em ăn đi.

Thẩm Mặc lạnh mặt vừa đi vào bếp vừa hỏi: “Em còn chưa ăn cơm chiều sao?”

Giang Tiểu Tư lắc đầu thở dài: “Vốn định hẹn nhau cùng đi ăn tiệc Giáng sinh.”

Chỉ một lát sau, Thẩm Mặc đã đi ra khỏi phòng bếp, cầm theo một đĩa cơm rang trứng.

Chỉ ngửi mùi, nước miếng của Giang Tiểu Tư đã chảy ra, nhìn trứng ốp lếp vàng óng ánh, từng hạt cơm bóng loáng tròn trĩnh, bụng cô đã sôi sùng sục, vội vàng vùi đầu vào ăn ngấu nghiến, có cảm giác giống như vài ngày rồi chưa được ăn cơm vậy.

“Từ từ thôi.” Thẩm Mặc sợ người luôn gấp sự cố chồng chất như cô không cẩn thận bị nghẹn cơm.

Giang Tiểu Tư cảm thấy chưa từng ăn thứ gì tuyệt như vậy, còn ngon hơn cả RH-, cô nuốt nửa thì cảm động rơi nước mắt, không để dư thừa hạt nào, ăn sạch toàn bộ.

“Cảm ơn....” Giang Tiểu Tư nhỏ giọng nói.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Mặc nghe thấy cô nói lời cảm tạ, cảm thấy có chỗ thật kỳ quái, anh hừ lạnh một tiếng, nói: “Tự đi rửa chén đi.”

Vì vậy, Giang Tiểu Tư hăng hái lao vào phòng bếp, dưới sự trợ giúp của tâm trạng tốt, lau chùi cả căn bếp đến mức phát sáng lờ lờ. Tuy rằng Thẩm Mặc không tặng cô quà Noel, nhưng bữa ăn này còn làm cho Giang Tiểu Tư vui vẻ hơn bất kì món quà nào, cái này gọi là đưa cơm dưới tuyết nha.

“Giáo sư, thầy nhận được quà Noel em gửi chưa?”

“Nhận được rồi, quá quý giá, lát nữa em nhận lại đi.”

Không ngờ cô lại tặng cho anh một cái u tứ nhĩ (vật đựng đồ ăn có 4 quai), giá trên thị trường là gần trăm vạn. Vậy mà cô chỉ tùy tiện dùng báo gói lại, đặt trong hộp giấy, dùng chuyển phát nhanh gửi tới đây, thật đúng là dọa người ta toát mồ hôi lạnh.

“Em còn tưởng thầy sẽ thích.” Giang Tiểu Tư ủ rũ cúi đầu, vì sao hôm nay luôn bị người ta từ chối chứ.

Thẩm Mặc lắc đầu, vấn đề không phải là thích hay không thích, làm gì có người nào lấy vật trị giá mấy chục vạn tặng ột người xa lạ chứ, nếu nhận anh cũng tự thấy hổ thẹn.

“Thầy đừng nghĩ đến giá của nó, em chỉ muốn tặng thầy để phục vụ cho việc nghiên cứu thôi, thầy cứ coi nó như một cái bình hay cái bồn gì cũng được. Nó cũng chỉ là đồ vật bình thường mà thôi, thầy đừng dùng tiền để đánh giá.”

Thẩm Mặc hí hóp mắt, đừng dùng tiền để đánh giá, vậy nhà cô cần gì mở tiệm buôn bán, sao không mở hẳn một sở nghiên cứu khảo cổ đi.

Lúc này, tiếng chuông cùng những âm thanh huyền ảo phảng phất vọng vào từ bên ngoài, Giang Tiểu Tư nghe rõ đồng hồ điểm 12 tiếng.

“Giáo sư, Noel vui vẻ.”

“Vui vẻ.” Thẩm Mặc đứng dậy. “Gọi điện thoại cho ba em đi, dù đêm nay có về hay không cũng phải báo với anh ta một tiếng.”

“Giáo sư, có phải em làm người ta thấy rất chán ghét không?”

“Hiếm có khi em tự nhận thức được bản thân như vậy.” Thẩm Mặc gật đầu, thấy vẻ mặt cô ảm đạm, chắc vẫn còn vì chuyện thất tình mà bận lòng, lại do dự một chút, nói tiếp: “Có một số việc, nếu tự mình ngồi một chỗ đoán này đoán kia thì thà tự bản thân đi làm rõ, không thể dễ dàng quyết định cho bất cứ việc gì, đã quyết định làm thì phải đối mặt với nó, đừng chỉ vì gặp phải chút khó khăn mà sợ hãi lùi bước.”

Hai mắt Giang Tiểu Tư bừng sáng nhìn anh, gật đầu thật mạnh.

“Giáo sư, thầy nói rất có lý, hôm nay nếu không hỏi rõ vì sao anh ấy lơ hện thì em sẽ không thể ngủ được.”

Giang Tiểu Tư hùng hực khí thế cáo từ, chạy xuống núi. Thẩm Mặc nhìn vẻ mặt kích động hưng phấn của cô, đột nhiên có cảm giác mình vừa nói sai. Rốt cuộc bản thân mình đang làm gì?

Trương Kỳ mở đèn bàn lên, nằm trên giường đọc sách, nhưng đầu óc lải nhải hỗn loạn, chẳng vào đầu được gì, cả đầu đều là hình ảnh cô bé ở thư viện vì bị bắt gặp mà mặt hồng hồng.

“Giang Tiểu Tư...”

Anh lật qua lật lại lá thư trong tay, càng nghĩ càng thấy rối tung lên, đi ngủ vẫn tốt hơn. Vừa tắt đèn, anh lại nghe thấy có người nhẹ nhàng gõ cửa sổ, bỗng thấy nổi hết da gà, mình đang ở lầu 4 a.

Những người khác trong ký túc xá nếu không phải đang đi chơi suốt đêm thì cũng đang ngủ như heo trên giường.

Anh đứng dậy bật đèn, liền thấy Giang Tiểu Tư ghé vào cửa sổ vẫy tay cười với mình, mặt bị dọa tới trắng bệch, chân cũng hơi lảo đảo. Anh vội vàng chạy tới cẩn thận mở cửa sổ, bởi vì cửa sổ mở ra phía ngoài, nếu anh không chú ý sẽ đẩy Giang Tiểu Tư xuống, lòng bàn tay anh ướt đầm cả mồ hôi.

Bởi vì Giang Tiểu Tư vẫn chưa biết bay, nên trèo lên lầu vẫn phải tốn chút thời gian.

Trương Kỳ thấy thân hình Tiểu Tư nhỏ nhắn, đi giày cao gót, lại đứng trên mái hiên của lầu 3, bây giờ đã bị tuyết phủ đầy, cảm thấy lúc nào cô cũng như sắp bị ngã xuống.

“Em, em..... Như vậy thật nguy hiểm.”

Giang Tiểu Tư mở cửa sổ rộng ra, vươn chiếc cổ dài vào trong phòng: “Em không sao, em chờ anh thật lâu, sao anh lại không đến? Anh có nhìn thấy thư của em không vậy?”

Trương Kỳ xấu hổ gãi đầu: “Thật xin lỗi, anh tưởng đó là một trò đùa, anh rất hay bị người khác trêu chọc, cho nên không thể tin được, làm sao có người có thể thích anh chứ.”

Giang Tiểu Tư lắc đầu như trống bỏi: “Em không đùa anh. Anh tốt như vậy sao lại không có ai thích anh chứ?”

“Bây giờ thì anh biết rồi, biết rồi. Em mau xuống dưới đi.”

Giang Tiểu Tư tiếp tục lắc đầu, tay vẫn bám cửa sổ không buông.

“Vậy anh đồng ý cùng em kết giao không?”

“Em còn nhỏ....”

“Em đã hiểu rất nhiều chuyện rồi, chuyện cần biết em đều biết, chuyện nên làm em đều làm được, cái gì cần có...em rất nhanh sẽ có ...”

“Được được được, anh đồng ý, em mau vào nhà đi.”

“Không được, em phải đi đây. Không làm phiền anh và bạn học nghỉ ngơi nữa. Em tên là Giang Tiểu Tư, anh nhớ nha. Trong thư có số điện thoại của em, từ giờ trở đi em là bạn gái anh, trưa mai em sẽ làm cơm hộp cho anh, tan học gặp nhau ở thư viện.”

Trương Kỳ liên tục gật đầu, Giang Tiểu Tư còn buông một tay ra để vẫy tay tạm biệt anh, làm anh sợ tới mức một tay giữ cổ áo cô, một tay giữ lấy quả bóng trên mũ cô kéo lại.

“Em đi đây, ngủ ngon.Noel vui vẻ.” Giang Tiểu Tư mỉm cười nói.

Nhất thời Trương Kỳ hoài nghi có phải mình đang nằm mơ không: “Ngủ ngon, đi đường cẩn thận. A, thật sự không vào ngồi một chút sao?”

“Không được, bye bye.” Giang Tiểu Tư lại leo tường xuống theo đường cũ, người nào đó ở lầu hai thấy có bóng người leo bên cửa sổ, sợ hãi kêu lên “Có trộm”, cả tòa nhà phía đông liền sáng đèn.

Giang Tiểu Tư nhảy thẳng xuống, vũng vàng tiếp đất, trái tim Trương Kỳ như bật ra khỏi cổ họng, lại nhìn thấy cô cười vui vẻ vẫy tay với mình, sau đó chạy biến, không khỏi lau mồ hôi trên trán, thở nhẹ một hơi.

Ngày hôm sau, sau khi kết thúc khóa buổi trưa Giang Tiểu Tư không đi thẳng tới thư viện mà đi thẳng tới văn phòng Thẩm Mặc.

“Giáo sư.”

Thẩm Mặc rời mắt khỏi đồng ảnh chụp hiện trường khai quật, ngẩng đầu lên, Giang Tiểu Tư lập tức bị dọa ngốc. Không ngờ hôm nay thầy còn đeo kính.

Khí thế lãnh khốc bị giảm đi một chút, lại thêm vào vài phần nho nhã thoát tục.

“Chuyện gì?” Đáng tiếc là giọng nói vẫn lạnh băng như trước.

Giang Tiểu Tư phải mất một lúc mới khép lại cảm, cường chế bản thân thay đổi tầm mắt: “Giáo sư, thầy ăn cơm trưa chưa?”

“Vẫn chưa?” Thẩm Mặc mặc kệ cô, tiếp tục xem ảnh chụp trong tay.

“Em làm cơm hộp, thầy ném thử đi.” Giang Tiểu Tư hưng phấn đem cặp lồng cơm đặt trên bàn anh, mở nắp ra.

Thẩm Mặc nhướn mày, tối hôm qua chỉ cho cô một chén cơm rang trứng, nhanh như vậy đến báo đáp tri ân ư?

Ánh mắt Giang Tiểu Tư tha thiết nhìn anh, Thẩm Mặc bắt đắc dĩ, cầm chiếc đũa tùy tiện ăn hai miếng. Không ngờ bên trong còn có một trái tim làm bằng gì đó đen sì, nếu không phải anh đang đeo kính sẽ không nhận ra đó là quả trứng ốp lếp.

“Hương vị thế nào?”

“Bình thường.”

“Có tiến bộ hơn lần trước không?”

Thẩm Mặc miễn cưỡng gật đầu.

Giang Tiểu Tư vô cùng phấn khởi: “Vậy là tốt rồi, trước đây em chưa bao giờ làm cơm hộp, biết bản thân không khéo tay, cũng không biết sẽ làm ra thế nào, thầy là chuyên gia ẩm thực đã nói là tốt, em có thể yên tâm mang cho anh ấy. Cảm ơn giáo sư, bye bye.”

Giang Tiểu Tư ôm một hộp cơm khác, như một cơn gió vui sướng bay ra khỏi văn phòng.

Khóe miệng Thẩm Mặc giật giật, làm bộ lâu như vậy, hóa ra là muốn mình ăn thử a.

28. Chương 28: Ra Mắt Nhạc Phụ Đại Nhân

Giang Tiểu Tư chạy đến thư viện, quả nhiên đã thấy Trương Kỳ ngồi ở chỗ cũ ngẩn ngơ nhìn ra cửa sổ. Cô nhảy chồm tới như con mèo nhỏ, dọa anh giật mình.

“Xin lỗi em tới muộn, chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Trương Kỳ đi theo Giang Tiểu Tư đến băng ghế bên hồ ngồi xuống, phong cảnh rất đẹp, nhưng từng cơn gió rét buốt thổi tới làm anh nổi hết cả da gà. Mở hộp cơm, nhìn trứng ốp lếp đen sì sì, anh bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Lấy tinh thần quyết tử cầm lấy đôi đũa, anh nếm thử một miếng, kết quả là mặt lúc vàng lúc hồng lúc xanh, giống hệt đèn giao thông, cố gắng nuốt xuống, anh có cảm giác vừa qua cửa tử nhất sinh.

Giang Tiểu Tư cũng là người biết mình biết ta, lập tức phát hiện ra điều bất thường. Nhưng rõ ràng mình đã nếm thử rồi, cảm thấy có thể thành công về mặt hương vị chứ, đã cho ít muối hơn lần trước rồi, giáo sư Thẩm cũng nói không có vấn đề gì mà....

Giật lại hộp cơm trong tay Trương Kỳ: “Lúc này em vừa hâm nóng lại ở lò vi sóng trong căng tin, không ngờ một lát đã bị nguội rồi, đừng ăn nữa, chúng ta đi ăn lẩu đi.”

Trương Kỳ gật đầu lia lịa, hai người đi tới một quán lẩu trong trường học, vừa hay gặp được bạn học của Trương Kỳ, liền gọi bọn họ ngồi chung.

“Trương Kỳ, em gái ông đến sao? Lại đây cùng ăn đi, lẩu thịt bò ở đây rất ngon.”

Giang Tiểu Tư nhiệt tình chào hỏi: “Em là bạn gái Trương Kỳ, học ngành khảo cổ, em tên là Giang Tiểu Tư.”

Trương Kỳ cúi đầu, mặt đỏ đến không cất nên lời.

Tất cả mọi người tròn tròn mắt.

“Hóa ra em chính là học sinh trung học thiên tài nhảy lớp lên đại học T hả? Thằng nhãi Trương Kỳ, cậu gặp may đấy, tìm được bạn gái đáng yêu như vậy cũng không nói với bọn tớ.”

Giang Tiểu Tư cười, liên tục gật đầu.

“Tôi có chút việc phải đi trước, mọi người từ từ ăn.”

Một nữ sinh trông cực kì xinh đẹp đứng dậy, xách túi lên đi ra cửa, không hề quay đầu lại. Giang Tiểu Tư nhìn Trương Kỳ, khuôn mặt đỏ bừng giờ đã trắng bệch.

Khi ăn cơm, Trương Kỳ rất ít khi nói chuyện, nhưng trái lại, Giang Tiểu Tư lại tán gẫu rất sôi nổi với mọi người.

Trên đường trở về, hai người cứ câu được câu không, thường là Giang Tiểu Tư hỏi, Trương Kỳ trả lời. Cho đến khi nói tới chuyên ngành của mình, Trương Kỳ mới mở ra máy hát, nói một đồng thứ về phương diện phần tử và tế bào sinh vật học, Giang Tiểu Tư nghe xong như lọt vào sương mù, cảm đường như sắp rơi xuống đất.

Về nhà, Giang Tiểu Tư buồn bực lật đi lật lại sách dạy nấu ăn, lần này cô đã đo đếm rất kĩ các loại gia vị mới cho vào, rốt cuộc đã làm sai ở đâu chứ?

“Tiểu Tư, ngày đầu tiên hẹn hò thế nào?” Giang Lưu hỏi.

Giang Tiểu Tư lắc đầu: “Cùng ăn cơm trưa.”

Giang Lưu nhìn nhìn quyển sách nấu ăn trong tay cô: “Không phải con tự làm chứ?”

“Đúng vậy.”

“Con đã tìm được người thứ hai có thể ăn được đồ ăn con làm rồi sao?”

Giang Tiểu Tư gấp cuốn sách nấu ăn lại, chau mày: “Ý ba là gì?”

Giang Lưu cười: “Không thể tin nổi trên thế giới này, trừ ba còn có người thứ hai ăn được đồ ăn con làm, con không biết tay nghề của mình kém cỡ thế nào đâu.”

Giang Tiểu Tư cầm chiếc gối ôm ném về phía Giang Lưu: “Còn lâu, Giáo sư nói đồ ăn con làm ngon đó.”

“Ăn ngon?”

“Dù sao thầy cũng ăn hết.”

Giang Lưu chăm chú nhíu mi trầm tư suy nghĩ, vẻ mặt đầy ngạc nhiên: “Hóa ra đúng là có người thứ hai”

Giang Tiểu Tư bị đả kích nặng nề, vẻ mặt ỉu xiu: “Thực sự rất khó ăn sao?”

“Cũng không phải là khó ăn, nhưng mùi vị rất kỳ quái, con không cảm nhận được sao?”

Giang Tiểu Tư lắc đầu, tội nghiệp nhìn Giang Lưu: “Có phải anh ấy sẽ bị con dọa chạy không?”

“Chắc là không đâu, nếu không ngày mai con hẹn cậu ta về đây ăn cơm chiều đi, ba sẽ trở tài, giúp con lấy lại một chút ấn tượng tốt. Ba cũng không yên tâm, muốn gặp mặt cậu ta một lần” Giang Lưu xoa xoa đầu cô.

“Ý kiến này rất hay, ngày mai con sẽ nói với anh ấy.”

Ngày hôm sau, đúng là Trương Kỳ bị Giang Tiểu Tư dọa giật nảy mình, mới yêu đương hai ngày, hai người còn chưa hiểu biết về nhau cái gì đã cùng bạn gái về ra mặt cha mẹ sao? Anh rất sợ a, có thể không đi được không?

Nhưng cuối cùng anh vẫn bất đắc dĩ về nhà cùng Giang Tiểu Tư, kết quả vừa vào Thoát Cốt Hương đã bị các loại đồ chơi người lớn chắt đầy trong tủ kính đả kích. Cô bạn gái nhỏ của anh xuất thân từ gia đình gì a?

“Lí Nguyệt Y, sao cậu cũng tới đây?” Giang Tiểu Tư nhìn bóng dáng màu phấn hồng đang nhàm chán ngồi giúp đếm ở sau quầy hàng.

“Không phải hôm qua cậu nói trong điện thoại sẽ mời bạn trai về nhà ăn cơm sao? Cậu miêu tả anh ấy đẹp trai như vậy, đương nhiên mình thấy tò mò rồi. Ban ngày phải đi học, không thể đến trường đại học tìm cậu, cậu lại mang người ta về nhà, đương nhiên mình phải đến nhìn xem chứ.” Lí Nguyệt Y vươn cổ nhìn về phía sau Giang Tiểu Tư, nam sinh này vóc dáng cao ráo, nhưng hơi xấu hổ cúi đầu, không nhìn rõ mặt lắm.

Giang Lưu đi ra từ phòng bếp, người đeo tạp dề, một tay cầm chảo khuấy khuấy.

“Về rồi à. Xin chào, Trương Kỳ, bác là ba của Tiểu Tư.”

Cuối cùng Trương Kỳ cũng chịu ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: “Chào bác ạ.”

Giang Lưu và Lí Nguyệt Y đồng thời như bị sét đánh trúng, cùng lui một bước, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Giang Tiểu Tư, Giang Tiểu Tư lại vẫn hồn nhiên không thấy gì, dẫn Trương Kỳ vào nhà sau.

“Anh ngồi một chút đã, em đi pha trà sữa cho anh uống.”

Giang Lưu và Lí Nguyệt Y vội vàng chen vào phòng bếp, Lí Nguyệt Y lắp bắp hỏi: “Tiểu Tư, đó là ‘siêu cấp vô địch đại soái ca’ mà cậu nói sao?”

“Đúng thế, sao vậy?”

“Cho dù thẩm mỹ của hai chúng ta bất đồng, nhưng điều kiện đầu tiên để được gọi là đẹp trai không phải là ngũ quan đoan chính sao?”

Giang Tiểu Tư nhún nhún vai: “Bạn muốn nói tới rằng anh ấy sao?”

Lí Nguyệt Y gạt đầu thật mạnh, coi như không tính đến việc rằng cửa anh ta rất to đi, nhưng còn là 4 cái cùng hở ra ngoài (răng hô), điều này đúng là vô cùng thâm a.

“Rất đẹp mà, bạn đừng chỉ nghĩ tới rằng người ta, bạn phải nhìn vào ánh mắt anh ấy, rất sâu nha, bạn nhìn mũi anh ấy đi, rất cao a. Bạn có ngửi thấy mùi anh ấy không, rất mê người a. Bạn nhìn lại khí chất phong độ của anh ấy đi, rất tuyệt.”

Lí Nguyệt Y không còn gì để nói, mũi và mắt còn được, còn mùi hương là ở đâu chứ?

“Nhưng lúc bạn và anh ta.....ừm, hôn môi thì sao, sẽ không cảm thấy kì quái sao?”

Giang Tiểu Tư nghiêm túc suy nghĩ, “Hôn môi sao? Không biết, lần sau mình sẽ thử, xong kể với bạn.”

Giang Lưu đứng một bên điên cuồng cười đến gấp cả người, con mèo tham ăn này rõ ràng là bị mùi máu RH- trên người Trương Kỳ và hương vị linh hồn sạch sẽ của anh ta hấp dẫn, lại nghĩ là thích người ta, chẳng lẽ sau này con bé định ăn luôn Trương Kỳ sao?

Trương Kỳ thì như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Nhưng không ngờ, ngoài dự kiến của anh là bữa cơm này rất thuận lợi trôi qua. Vốn tưởng rằng Giang lão ba biết mình cùng con gái vị thành niên của ông yêu đương mới gọi anh tới ăn cơm là để giáo huấn, nên đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, không ngờ bữa ăn diễn ra cực kì bình yên. Giang Tiểu Tư và Lí Nguyệt Y cười cười đùa đùa, Giang Lưu chăm sóc ân cần, ánh mắt rất dịu dàng, mọi người đều không coi anh là người ngoài. Hơn nữa tài nấu nướng của Giang Lưu cũng thật là cao siêu, anh chưa từng ăn qua đồ ăn mỹ vị như vậy, Từ từ thăm hỏi, anh bắt đầu cởi mở hơn, hiểu thêm rất nhiều về Giang Tiểu Tư, cảm thấy cô đúng là một tiểu muội muội đáng yêu. Không biết mình có tài đức gì, ông già Noel lại tặng ỉnh một cô bé từ trên trời rơi xuống làm bạn gái?

Sau Giang Lưu lái xe đưa Trương Kỳ và Lí Nguyệt Y về nhà, anh liền thấy Giang Tiểu Tư đang ngồi trước máy tính, tươi cười rất quý dị dọa người.

“Đang làm gì vậy?”

“Hắc hắc, ba, xem này, đây là ảnh con lén chụp giáo sư bằng di động khi ở lớp.”

Giang Lưu liếc nhìn lại, trên bức giăng, các loại thần thái động tác, biểu cảm gì của Thẩm Mặc cũng có, nhưng không có bức ảnh nào mặt anh ta không lạnh lùng, trong lòng anh lại dâng lên cảm giác lo lắng.

“Thẩm Mặc không làm khó con chứ, dạo này việc học có vất vả không? Theo kịp bài chứ?”

“Đương nhiên, giáo sư đối xử với con rất tốt. Ba, ba thấy Trương Kỳ thế nào?”

“Rất tốt, tuy tính cách có vẻ nhất gan, tự ti, nhưng cậu ta là người dịu dàng hiền lành.”

“Con cũng thấy vậy, lần đầu tiên con chú ý tới anh ấy là khi anh ấy bị hai nữ sinh tranh chỗ ngồi trong phòng tự học. Họ nói mình đã giữ chỗ này trước rồi, anh ấy liền yên lặng đứng dậy đi ra khỏi chỗ đó, sau đó mượn cô trông thư viện cái ghế nhỏ ngồi ở góc phòng đọc sách. Anh ấy thường ở một mình, hay đến hồ cho cá chép ăn, con còn lén nghe anh ấy nói chuyện với cá chép. Con còn cảm thấy anh ấy và ba có gì đó giống nhau.”

“Giống ba? Ba có nói chuyện với cá chép sao?”

“Ha ha, ý con là cảm giác ôn nhu an tĩnh của hai người hơi giống nhau, hơn nữa đều hay mềm lòng, không hay từ chối người khác.”

Giang Lưu đang định nói gì đó, nghe vậy lại ngẩn người: “Vậy là tốt rồi, con thử cùng cậu ta kết giao đi.”

Tuyết tan, mặt trời ló dạng. Giang Tiểu Tư và Trương Kỳ đang tản bộ sau bữa ăn, nhìn từng đôi ôm nhau sánh vai vô cùng thân mật đi qua, Giang Tiểu Tư cũng đưa tay ra khoác tay Trương Kỳ, hai người đều thấy hơi xấu hổ, cúi đầu nhìn mặt đất, từ từ đi về phía trước.

Không ngờ mới đi được vài bước, họ chợt nghe thấy một giọng nói lạnh như băng.

“Giang Tiểu Tư.”

Giang Tiểu Tư ngẩng đầu, thấy là Thẩm Mặc thì cười tủm tỉm chào hỏi: “Giáo sư.”

“Ai vậy?” Thẩm Mặc nghiêm mặt hỏi, dám ở trong vườn trường ngang nhiên câu kết làm bậy.

“Anh ấy là Trương Kỳ, chính là bạn trai mới của em. Cảm ơn những lời nói hôm đó của thầy, nhờ vậy em mới không bỏ cuộc.”

Đầu Thẩm Mặc rơi đầy hắc tuyến, hóa ra tất cả đều là lỗi của anh, không ngờ anh lại cổ vũ học sinh chưa thành niên yêu sớm. Mà cái tên để Giang Tiểu Tư chờ năm giờ đồng hồ dưới tuyết đêm giáng sinh, anh còn tưởng là loại người giỏi giang nào, quả nhiên con bé này có thẩm mỹ không giống với người thường.

Hừ lạnh một tiếng, anh xoay người rời đi, đột nhiên lại nhớ tới chuyện của Diệp Miêu, quay người lại nhìn Trương Kỳ: “Cậu phải nhớ kỹ, Giang Tiểu Tư còn chưa trưởng thành.”

Trương Kỳ nghĩ một lúc lâu cũng không rõ những lời này là có ý gì, nhưng vẫn gật đầu, xoa mồ hôi lạnh, đại danh “Giáo sư lạnh lùng” vẫn như sấm bên tai, hôm nay mới được tiếp xúc lần đầu tiên, đúng là làm cho người ta cảm thấy rất áp lực.

Giang Tiểu Tư nhìn bóng lưng Thẩm Mặc, vẻ mặt mang nét ngẩn ngơ, đột nhiên nghiêng đầu hỏi: “Trương Kỳ, anh rất để tâm đến cái nhìn của những người ngoài sao?”

“Em ổn chứ, sao lại hỏi vậy?”

“Bởi vì khi anh đi cùng em, anh không được tự nhiên, cũng không ngẩng đầu lên, có phải vì em quá nhỏ nên anh sợ mọi người bàn tán không?”

“Không phải không phải đâu, chỉ là anh cảm thấy mình không xứng với em?”

“Không xứng với em? Nếu là bởi vì răng của anh.....Đúng rồi, em có một tấm danh thiếp, anh đi tìm người này đi, bảo anh ta trông răng mới miễn phí cho anh. Anh cứ nói là em giới thiệu, sau này em sẽ giảm giá cho anh ta còn 60%.”

“Không cần đâu Tiểu Tư, anh rất sợ gặp bác sĩ, đặc biệt là nha sĩ.”

“Đừng sợ, không đau chút nào đâu, hơn nữa nhổ rất nhanh, răng rất trắng sáng nha. Em thích ăn đường như vậy, nhiều năm mỗi lần hỏng răng đều đến chỗ đó khám.”

Trương Kỳ ngẩn người. Nhiều năm là bao nhiêu năm? Cô đổi được bao nhiêu lần răng chứ?

“Giang huynh.”

Giang Lưu vừa từ phòng giải phẫu của bệnh viện đi ra, đột nhiên thấy có người gọi anh từ phía sau. Anh quay đầu nhìn, là một nam sinh cao trung (cấp 3). Sắc mặt cậu ta tái nhợt, tay trái ôm vai phải, hình như có máu chảy ra, anh cảm thấy mờ mịt không nhận ra người này.

“Tôi là Thẩm Khấu Đan.”

“Sao lại thế này, bị thương?” Giang Lưu vội vàng đi tới kiểm tra vết thương của cô.

“Tôi bắt được Quỷ Anh lần trước rồi, thật xin lỗi đã làm phiền anh.” Thẩm Khấu Đan đưa cho anh một cái túi thêu, trên túi dán rất nhiều bùa chú.

“Nó làm cô bị thương sao?” Trong lòng Giang Lưu hơi tức giận, biết vậy đã không nung tay với nó, dám tấn công người lần nữa.

“Không phải, Quỷ Anh này hành tung khó dò, cho nên tôi phải mất một thời gian lâu mới tóm được nó, năng lực của nó còn chưa thể thương tổn tôi. Đây là chuyện của Tử Âm Văn Chương, sau này tôi sẽ từ từ kể cho anh.”

29. Chương 29: Thao Thiết Thịnh Yển

Thẩm Khấu Đan cởi cúc áo, cẩn thận kéo cổ áo xuống để lộ ra vai phải, trên đó hiện lên năm dấu móng tay thật rõ ràng, da thịt đều rách ra. Giang Lưu nhíu mày, miệng vết thương có thi độc (một loại độc hình thành trong xác chết thối rữa), hơn nữa độc tính khá mạnh, may mà không rơi vị trí quan trọng. Đường

như Thẩm Khấu Đan đã có nhiều kinh nghiệm về việc này, đã tự sơ cứu trước ngăn cản độc tính lan tràn, nhưng cánh tay phải của cô vẫn tê liệt không thể động đậy nổi.

Giang Lưu vừa giúp cô trị liệu bằng bó vừa hỏi: “Sao lại thành ra thế này?”

“Chuyện Tử Âm Văn Chương bị đánh tráo tôi lần theo dấu vết điều tra đến Mai Trạch Thiên Phủ thì phát hiện thấy bên trong phủ có một cửa sau cực kì bí ẩn, được bảo vệ nghiêm ngặt, những người ra vào đều là “phi nhân loại” nên định trà trộn vào xem. Tôi đã đóng giả thành rất nhiều loại người nhưng lại không thể đóng giả thành quý, dù bề ngoài có thay đổi nhưng mùi người vẫn khó che dấu, gặp yêu quái bình thường còn qua được, nhưng không tránh được dụng cụ chuyên dùng để dò xét (Chẳng hạn như máy đo thân nhiệt...). Sau đó tôi bị phát hiện, cuối cùng trong lúc va chạm bị chút thương tích.”

Thẩm Khấu Đan kể lại sự việc hời hợt một người chống lại gần trăm thi hồn chỉ như lời nói gió bay, từ nhỏ tới lớn cô đã suốt ngày mò mẫm, leo trèo, lẩn lộn đánh nhau, những chuyện như vậy mãi cũng thành quen rồi.

“Mai Trạch Thiên Phủ?” Giang Lưu nhíu mày. Đó là thực phủ (khu phố ăn uống) nổi tiếng của thành phố Đào Nguyên, món ăn nào cũng có, đặc biệt nổi tiếng nhất là vịt nướng, anh đã đưa Giang Tiểu Tư tới đó không dưới mười lần cũng chưa từng phát hiện ra có gì kì lạ.

“Nếu cô cảm thấy nơi đó có vấn đề, chúng ta có thể đến đấy ăn một lần, lần này sẽ dùng thân phận cương thi đi vào từ cửa sau.”

“Chúng ta?”

Giang Lưu lấy viên ngọc trong người ra: “Thứ này có thể khiến người khác nghĩ tôi là người, tất nhiên cũng có thể khiến người khác nghĩ cô là quý.”

Đã lâu Giang Tiểu Tư chưa chơi game, chân tay ngứa ngáy, vừa mở máy tính lại nghe thấy tiếng chuông gió vang lên, theo sau đó là một luồng gió lạnh thổi tới, bất giác rung mình. Nhưng tình hình này cũng không phải chưa gặp qua, cô ngẩng đầu lên.

“Xin chào, xin hỏi quý khách muốn thứ gì, ở đây chúng tôi có tất cả các loại đồ chơi Âu Mỹ Nhật Hàn.....”

“Tôi không cần mấy thứ đó, tôi đến mua máu.” Người này có giọng nói trầm thấp mà lạnh như băng, khoác áo choàng dài màu đen giống như thầy mo, mũ đội che khuất mắt chỉ để lộ ra nửa mặt dưới, da tái nhợt dị thường, môi lại đỏ như máu, nếu trong tay cầm thêm lưỡi hái sẽ giống hệt tử thần.

Giang Tiểu Tư quan sát một lúc, xác nhận hẳn đúng là “phi nhân loại” mới nói: “Lần đầu tiên đến đây? Có người giới thiệu không?”

“Không có, chỉ là do tôi ngưỡng mộ đại danh Thoát Cốt Hương đã lâu nên hôm nay mới tới tham quan.”

“Vậy sao, anh muốn nhóm máu nào, còn tươi hay quá hạn? Máu tươi giá 800, quá hạn 200, có thêm đặc thù nhóm máu thì thêm tiền, mỗi túi 200cc.....”

Người đó cắt ngang lời nói của Giang Tiểu Tư: “Máu tươi, nhóm B, hai tấn.”

Giang Tiểu Tư tròn mắt, suýt chút nữa thì cảm rơi xuống mặt bàn: “Hai tấn?” Nhà hắn muốn mở party mà cà rồng hay chuẩn bị xây một Huyết Trì Thập Lâm sao? (Áo máu rừng thối)

“Tiên sinh, anh mua nhiều máu như vậy làm gì a? Để lâu quá thời hạn thì thật lãng phí. Hơn nữa, nơi này của chúng tôi cũng không có nhiều hàng như vậy.”

“Vết sạch đi, có bao nhiêu tôi mua bấy nhiêu, giá tôi trả gấp mười lần. Ngày mai tôi sẽ phái xe qua đây lấy hàng, đây là tiền đặt cọc.”

Tử thần tiên sinh thả một tờ chi phiếu hai mươi vạn trên bàn sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Tiên sinh, anh họ gì?”

“Mai.”

Giang Tiểu Tư lắc đầu, đầu năm nay đúng là loại yêu ma kỳ lạ nào cũng có. Thoát Cốt Hương bán máu chỉ vì muốn cung cấp một con đường dễ dàng hơn cho những “phi nhân loại” cần máu để sống, cũng không phải vì mục tiêu kiếm tiền, nếu là để kiếm tiền thì qua đồ cổ đương nhiên tốt hơn nhiều.

Giang Lưu vốn định để Thẩm Khấu Đan nghỉ ngơi một hai ngày mới đi Mai Trạch Thiên Phủ, nhưng Thẩm Khấu Đan lại nằng nặc đòi đi ngay.

“Tôi vừa bị thương, bọn chúng tuyệt đối sẽ không ngờ tới tôi sẽ quay lại nhanh như vậy.”

Giang Lưu nhìn Thẩm Khấu Đan lần này dịch dung thành nữ diễm quý, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc: “Đây là vẻ ngoài thật của cô?”

Thẩm Khấu Đan lắc đầu: “Đương nhiên không phải.”

“Nói mới nhớ, tôi còn chưa thấy vẻ ngoài thật của cô trông như thế nào.”

Thẩm Khấu Đan trầm mặc không nói, chính cô cũng đã quên.

“Tôi cũng dịch dung cho anh nhé, tránh gây phiền toái cho Thoát Cốt Hương.”

Giang Lưu gật đầu.

Khi đến Mai Trạch Thiên Phủ đã là buổi tối, ngôi nhà ba tầng mang kiến trúc cổ kính vẫn luôn đèn đuốc sáng trưng. Trước cửa, đoàn xe đỗ nối tiếp nhau trông như con rồng khổng lồ, hơn nữa toàn là xe hơi cao cấp. Thẩm Khấu Đan dẫn Giang Lưu vòng ra phía sau, ở trong ngõ nhỏ rẽ qua rẽ lại, đến một lối vào khác, rõ ràng không giống đèn kết hoa phô trương như cửa trước. Người tới đây đều thần bí cổ quái, rất ít người lộ mặt thật.

Giang Lưu và Thẩm Khấu Đan giải quyết hai oan hồn bán thực thể (chỉ có nửa người trên), cầm thực thiếp (gần giống như thẻ thành viên) của hai bọn họ, thuận lợi tiến vào trong Mai Trạch Thiên Phủ.

Người phục vụ đều là các loại yêu quái, mặc sườn xám đỏ thẫm, dáng người thướt tha mềm mại, phục vụ nhiệt tình chu đáo. Giang Lưu và Thẩm Khấu Đan được dẫn tới ngồi một góc ở lầu hai. Giang Lưu đảo mắt nhìn các ‘phi nhân loại’ chung quanh, cũng phát hiện ra vài khách hàng đã tới tiệm mình, nhìn rất quen.

“Hai vị muốn gọi món gì?”

Giang Lưu và Thẩm Khấu Đan cầm lấy thực đơn, vừa mở ra nhìn thì đồng thời cả kinh nhìn nhau, trong lòng đã hiểu được phần nào. Các món ăn trong thực đơn nào là thịt má kho tàu, lưỡi sốt, mắt bung, ruột mù tạc, tất cả đều là thịt người, đây đúng là Thao Thiết đại tiệc chân chính. (Thao Thiết là một con ác thú trong thần thoại ăn không biết no, Thao Thiết thịnh yến ý chỉ bữa tiệc của bọn yêu quái)

Thẩm Khấu Đan nhìn vài bức ảnh “mỹ vị” trên thực đơn thì sắc mặt tái nhợt, cảm thấy ngũ tạng quay cuồng. Tuy cô đã chứng kiến không ít trường hợp máu chảy đầm đìa, nhưng nhìn đến những thứ này vẫn không nhịn được cảm giác muốn nôn mửa.

Lúc này, bàn bên cạnh đã bắt đầu được đưa đồ ăn lên, là một phần “Tay trẻ con hấp”, cánh tay nhỏ bé phần điều ngọc mài kia, trắng trắng non mềm..... bị hấp trở nên óng ánh trong suốt, giống như một cây cải củ bằng thủy tinh, còn bốc lên hơi nóng.

Nhìn bọn đầu trâu mặt ngựa xung quanh đó một ngụm đã ăn luôn một ngón tay, trông rất ngon lành, Thẩm Khấu Đan rốt cục không chịu nổi nữa.

“Xin hỏi toilet ở đâu?”

“Ở bên kia, đi thẳng rồi rẽ phải.”

Thẩm Khấu Đan đứng dậy vội vàng rời bàn, Giang Lưu đưa thực đơn lại cho người phục vụ: “Chờ cô ấy trở lại hãy gọi món.”

Người phục vụ mỉm cười gật đầu, tạm thời rót thêm trà cho bọn họ, ‘trà’ trong ấm đồ ra đều là máu loãng.

Giang Lưu nhú mày, nhìn chung quanh chướng khí mù mịt, đối với thân phận cương thi của chính mình càng thêm chán ghét.

Khoảng một khắc sau Thẩm Khấu Đan trở lại, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“Cô đi đâu vậy?”

Nhìn Thẩm Khấu Đan thật lâu vẫn không thể nói nên lời, trong lòng anh đã sáng tỏ.

“Phòng bếp?”

Thẩm Khấu Đan gật đầu, cô vốn định đi loanh quanh điều tra một chút, không ngờ vừa khéo đi ngang qua phòng bếp, nhìn thấy một con yêu quái mặc trang phục đầu bếp đang chặt thịt trên sàn, lòng thấy phát lạnh.

“Đây là thịt người sống hay người chết?”

“Có khác nhau sao?” Giang Lưu thở dài một tiếng. “Nhìn số lượng khách nơi này, tất cả đều là người sống là điều không thể, nếu không sẽ rất nghiêm trọng, cũng không thể duy trì bình yên vô sự nơi này đến bây giờ. Nhưng tôi đoán chắc vẫn có thịt người sống, nhưng sẽ ra giá rất cao, những phi nhân loại bình thường sẽ không trả nổi.”

“Thật muốn san bằng chỗ này?”

“San bằng nơi này thì lại có nơi khác, chỉ cần có nhu cầu tất sẽ có những nơi như thế này tồn tại. Dù sao quỷ ăn thịt người có lẽ vẫn tốt hơn người ăn thịt người, chuyện như vậy, dù là hòa bình hay chiến loạn vẫn luôn có, nhìn mãi cũng quen.....”

Anh cũng vì không muốn nhìn thấy những chuyện như vậy xảy ra cho nên muốn mở Thoát Cốt Hương.

“Có manh mối của Tử Âm Văn Chương không?”

“Không, dù sao tôi cũng đã thăm dò kĩ địa hình trong này rồi, lần sau lại đến tìm hiểu, hôm nay tôi chưa chuẩn bị tâm lý, không chịu nổi, chúng ta đi về đã.”

“Về?”

“Chẳng lẽ anh muốn ở lại đây ăn thịt người?” Thẩm Khấu Đan trợn mắt nhìn Giang Lưu.

Giang Lưu nhún vai: “Cũng có thức ăn chay mà....” Nói vậy nhưng vẫn đứng dậy cùng Thẩm Khấu Đan, làm bộ như đột nhiên có việc gấp phải đi.

Trong một căn phòng được bài trí toàn màu đỏ sậm, một người đứng quan sát camera, nhìn bóng Thẩm Khấu Đan và Giang Lưu rời đi, phát ra tiếng cười âm trầm mà bén nhọn, nghe như tiếng móng tay cào mạnh vào thủy tinh.

“Tiểu Khấu Đan, cho dù vẻ ngoài của người có thay đổi, làm sao ta lại không nhận ra chứ.....”

Tiểu Đường mang hồ sơ vụ án cho Thẩm Mạc: “Đây là tư liệu cá nhân của hơn ba mươi người mất tích gần đây, tất cả đều khác nhau về tuổi tác, giới tính, quê quán, chỉ có một điểm giống nhau là đều nhóm máu B. Có một trường hợp hai người đồng thời mất tích ở hai khu vực nam bắc, nên loại trừ khả năng là một người gây án, chắc là một đội tội phạm lớn. Thật ngang ngược, tôi đoán số lượng người mất tích không chỉ có vậy, nhưng chúng bắt cóc những người này vì lý do gì chứ?”

“Nhóm máu B?”

Thẩm Mạc đứng trước cửa sổ văn phòng, phía đối diện là sân thể dục, ngoài đó có rất nhiều người đang đá cầu, chơi bóng, chạy bộ. Đột nhiên, một bóng dáng nho nhỏ xông vào tầm mắt anh, anh liếc mắt một cái cũng nhận ra đó là Giang Tiểu Tư.

Cô chạy ra nhặt bóng, sau đó lại ôm bóng chạy về. Trên sân, cô và Trương Kỳ độc chiếm một rổ, chơi rất vui vẻ.

Vóc dáng Giang Tiểu Tư nhỏ nhắn, di chuyển bóng cực kì linh hoạt, nhưng mỗi lần ném rổ đều trượt. Nhìn Trương Kỳ vào rổ hết quả này tới quả kia, Tiểu Tư nổi hứng đùa giỡn, không chần tay cậu ta cướp bóng mà ôm lấy cậu ta từ phía sau, không cho ném vào rổ.

Thẩm Mặc cầm tập hồ sơ vụ án quăng mạnh lên bàn dọa Tiểu Đường giật nảy mình, Tiểu Đường tò mò nhìn ra cửa sổ, hóa ra là Giang Tiểu Tư, còn nam sinh kia là ai?

“Tiểu Tư có bạn trai?”

Thẩm Mặc hừ lạnh một tiếng: “Suốt ngày không lo học tập.”

“Trẻ con đều như vậy, hơn nữa bây giờ Tiểu Tư đã lên đại học rồi, xem ra cảm tình của họ vô cùng tốt.”

Tiểu Đường chợt thấy trong phòng lạnh hơn, vốn đang định hỏi nam sinh kia học ngành gì, nhưng nhìn Thẩm Mặc đang bực bội, chỉ đành cố gắng nuốt ngược lời định nói vào.

Lúc này, Giang Tiểu Tư nhìn thấy Tiểu Đường đứng trước cửa sổ lầu 3, vẫy tay cười chào hỏi, Tiểu Đường cũng vội vàng vẫy tay.

Giang Tiểu Tư biết Tiểu Đường đến đây tìm Thẩm Mặc nhờ hỗ trợ phá án, vội nói với Trương Kỳ: “Anh cứ tự mình chơi nha, em lên xem chút.” Sau đó chạy tới văn phòng Thẩm Mặc.

30. Chương 30: Mai Trạch Thiên Phủ

“Tất cả những người mất tích đều nhóm máu B?” Giang Tiểu Tư nghe Tiểu Đường kể lại tình tiết vụ án xong, mở to mắt kinh ngạc.

Tiểu Đường gật đầu, nghĩ mãi cũng không hiểu điểm này.

“Chẳng lẽ...” Giang Tiểu Tư nhớ tới người đàn ông đến tiệm đặt nhóm máu B ngày hôm qua.

“Tiểu Tư, em có manh mối gì sao?”

Giang Tiểu Tư lắc đầu: “Chờ em xác định lại chút sẽ nói cho anh.” Dù sao cũng là khách hàng của tiệm, giữ bí mật cho khách hàng là quy tắc thứ nhất của thương gia, cô cũng không thể tùy tiện nghi ngờ người khác. Còn nữa, việc Thoát Cốt Hương ngâm buôn bán máu cũng không thể cho cảnh sát biết a.

Giang Tiểu Tư nhìn Thẩm Mặc đang đứng bên cạnh bàn chưa hề nhìn sang đây, thầm nghĩ rõ ràng người này đem bình an còn đối xử với mình tốt lắm, không biết vì sao mấy hôm nay hoàn toàn không để ý tới mình, ngay cả bài tập cũng giao rất ít. Người đàn ông này có quá nhiều biên độ cảm xúc, cô cũng không biết bản thân đã chọc giận anh ta lúc nào.

“Tiểu Tư, mau đến đây xem này.” Tiểu Đường chỉ vào bên ngoài.

“Sao vậy?” Giang Tiểu Tư đi đến bên cửa sổ, thấy Trương Kỳ và một nữ sinh đang đứng dưới cột bóng rổ nói gì đó. Nữ sinh vóc dáng cao lớn kia nhìn quen quen, Giang Tiểu Tư nhớ ra đó là một trong những bạn học của Trương Kỳ đã gặp lúc ăn lẩu lần trước. Cô ấy có vẻ rất tức giận, Trương Kỳ cúi đầu. Cuối cùng, không biết họ nói gì, nữ sinh kia dùng sức ném quả bóng rổ thẳng tới mặt Trương Kỳ.

Giang Tiểu Tư kinh ngạc há hốc miệng, thấy Trương Kỳ ngồi xổm xuống, mũi chảy máu, còn nữ sinh kia nghênh ngang xoay người bỏ đi. Giang Tiểu Tư thở phì phì chạy ra cửa văn phòng, ai dám bắt nạt bạn trai cô.

Tiểu Đường chờ cô ra khỏi cửa liền bắt đầu cười ha ha, Thẩm Mặc nhú mày ngẩng đầu lên: “Sao vậy?”

“Bạn trai của Tiểu Tư bị đánh, hình như là quan hệ tay ba.”

Thẩm Mặc lại không nói gì.

Giang Tiểu Tư đưa Trương Kỳ tới trạm xá, trên đường đi Trương Kỳ vẫn một mực lắc đầu nói không sao, chỉ là chút hiểu lầm.

Vì người đàn ông kia bảo sẽ tới tiệm lấy hàng, Tiểu Tư đi về trước, trên đường về nhận được điện thoại của Diệu Yên.

“Tiểu Tư, gần đây có người thu mua nhóm máu B với giá cao ở khắp nơi, tất cả các cơ sở ngầm bán máu giống Thoát Cốt Hương trên cả nước và các kho máu hợp pháp đều đang báo nguy. Nếu có người đến tiệm mua nhóm máu B số lượng lớn, đừng bán cho hẳn nha.”

“Có tiền sao lại không làm? Hơn nữa hôm qua em đã nhận tiền đặt cọc của người ta rồi.”

“Ngốc vậy, hiện tại nhóm máu B khan hiếm như vậy, có khi còn quý hơn vàng. Tích lũy lại sau này sẽ kiếm đủ.”

“Chị còn chê tiền chưa đủ nhiều sao, kệ đi, em còn muốn thông qua đó tìm hiểu nguồn gốc của vụ án đặc biệt nữa, ngặt nha.”

“Này này, chị nói cho em đừng cùng Thẩm Mạc....”

Giang Tiểu Tư nhanh chóng ngắt điện thoại, le lưỡi.

Quả nhiên, đúng giữa trưa người kia tới lấy hàng, Giang Tiểu Tư giao cho hắn ta hai trăm túi máu nhóm B.

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Dạo này không hiểu sao nơi nào cũng thiếu nhóm máu B, hàng tồn kho của chúng tôi chỉ có vậy.”

Người họ Mai kia không nói thêm gì nữa, thanh toán chỗ còn lại rồi cho vào hòm, mang đi. Giang Tiểu Tư chờ 5 phút sau thì ngồi xe đạp điện ra cửa, lần theo mùi máu B lưu lại trên đường, đến được cửa sau của Mai Trạch Thiên Phủ, nhưng cửa này phòng vệ quá nghiêm ngặt, không thể vào được.

Trước đó Giang Lưu đã kể cho cô nghe chuyện nhìn thấy ở Mai Trạch Thiên Phủ, nghĩ: “Đúng là nơi này sao?”

Sau khi xác định, Giang Tiểu Tư gọi điện cho Tiểu Đường, bảo anh điều tra kĩ về Mai Trạch Thiên Phủ. Sau đó gọi cho Diệu Yên, liền bị cô ấy dạy dỗ một trận.

Khởi động xe đạp điện chuẩn bị về, khi đi ngang qua cửa trước, Giang Tiểu Tư kinh ngạc khi gặp Thẩm Mạc và một nhóm học sinh, thật trùng hợp họ cũng đi vào Mai Trạch Thiên Phủ. Giang Tiểu Tư vội vàng theo vào.

“Tiểu thư, xin hỏi cô đi mấy người?”

“Tôi đi cùng với mấy người phía trước.”

“Vậy là Hành Hương Tử ở lầu hai, xin mời đi theo tôi.”

Giang Tiểu Tư đi theo người phục vụ vào bên trong, trong đó có lối đi khác, quang cảnh thanh tịnh, lịch sự tao nhã, còn có một con đường ven hồ nhỏ, bên trong hồ có từng đàn từng đàn cá chép màu đỏ. Lên lầu hai, mỗi phòng đều được đặt tên theo thơ từ. Người phục vụ dẫn Giang Tiểu Tư tới trước cửa phòng “Hành hương tử”, mở cửa, mời cô vào. (Hành Hương Tử - Tô Thức *)

Mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy không phải là người mang đồ ăn tới mà là một cô bé, đều không hiểu tại sao, chắc là đi nhầm phòng. Khuôn mặt Thẩm Mạc vốn khó có dịp có được một tia sắc màu, bỗng nhiên lại trầm xuống.

“Ha ha, chào giáo sư, chào các vị sư huynh sư tỷ.” Giang Tiểu Tư mặt dày chạy tới cạnh Thẩm Mạc, người bên cạnh anh chỉ đành ngơ ngác đứng lên nhường chỗ.

“Cảm ơn, cảm ơn....”

Giang Tiểu Tư cũng không khách sáo, đặt mông ngồi xuống.

“Giáo sư, vị này là?”

Thẩm Mạc đen mặt nói: “Giang Tiểu Tư, học sinh tôi mới hướng dẫn.”

Nghe tới đây mọi người đều giật mình, từ xa đã nghe nói trong khoa có một thiên tài học sinh trung học nhảy lớp, còn là học sinh được Thẩm Mặc hướng dẫn, thì ra chính là vị này. Tưởng Thẩm Mặc cố ý gọi tới, cả đám đều cực kỳ niềm nở đón tiếp.

“Sao em lại tới đây?” Đối diện với ánh mắt sắc bén của Thẩm Mặc, Giang Tiểu Tư đã hoàn toàn học được cách như không nhìn thấy.

“Em đến ăn tiệc. Đây chính là học sinh thầy cử đi Vân Nam khảo cổ mới về sao?”

Thẩm Mặc gật đầu, bảy người họ trước đó đều trúng cổ, lần này có thể bình yên trở về cũng coi như mệnh lớn, mời riêng họ đến Mai Trạch Thiên Phủ ăn bữa tiệc này xem như tẩy trần.

Một lát sau, đồ ăn đã được mang lên đầy bàn, trước kia Giang Tiểu Tư rất thích đồ ăn nơi này, hiện tại biết được ngay tại phía sau và phía dưới đất còn có một bộ phận ‘phi nhân loại’ đang ăn gì đó, cô lại cảm thấy không ngon miệng. Ngược lại, các sư huynh sư tỷ lại rất nhiệt tình gấp thức ăn cho cô.

Thẩm Mặc cũng thấy rất kỳ lạ, dường như hôm nay Giang Tiểu Tư đổi tính, ngoại trừ ăn chút rau thì hầu như chỉ và cơm trắng.

Mọi người vừa ăn vừa kể lại việc đã trải qua cho Thẩm Mặc, từ trước tới giờ Giang Tiểu Tư chưa từng tham ra hoạt động khảo cổ thực tế, nghe rất hăng say.

Ngồi bên trái Giang Tiểu Tư là một thanh niên mập mạp, miệng còn đang nhét đầy đồ ăn, âm ờ nói: “Mấy hôm nay đúng là làm khổ dạ dày em, cuộc sống thật là gian khổ, giáo sư còn dặn chúng em không được uối vào đồ ăn, miệng nhạt muốn chết, lâu lắm rồi mới được ăn một bữa cơm đầy đủ như vậy.”

Thẩm Mặc còn chưa hiểu ra sao, nhưng Giang Tiểu Tư đã thầm giật mình. Nguy rồi. Cô vừa buông đũa đứng lên, thanh niên kia liền ngã ngửa xuống đất, thân thể giống như đang run rẩy.

“Sao vậy?” Toàn bộ mọi người đều xông tới, thấy bên ngoài làn da cậu ta bắt đầu xuất hiện vẩy rắn, đúng là dấu hiệu cổ độc phát tác, cả đám đều sợ tới mức sắc mặt tái nhợt. Chưa kịp lấy lại tinh thần, mấy người khác cũng liên tiếp ngã xuống.

“Gọi xe cứu thương.” Người phục vụ bên ngoài đẩy cửa tiến vào nghe được Thẩm Mặc hét lên đều bị dọa tới mức chân mềm nhũn.

Giang Tiểu Tư cảm thấy thật áy náy, hắc hủi cổ này thật ra còn chưa được giải hoàn toàn, chỉ mới bị ngăn chặn tạm thời, không ngờ cô lại để xảy ra sai sót lớn, quên không nhắc nhở mọi người.

Đưa mọi người tới bệnh viện, các bác sĩ đều bó tay. Trừ tà đối với Thẩm Mặc thì không thành vấn đề, giải cổ thì hơi khó khăn, mặc dù anh đã tạm thời ổn định trạng thái của mọi người, nhưng đây không phải biện pháp lâu dài.

Tối ngày hôm sau, Giang Tiểu Tư mang máy tính xách tay đi tìm Thẩm Mặc.

“Giáo sư, cho thầy xem cái này.”

Giang Tiểu Tư mở ra hệ thống định vị trên máy tính, trên bản đồ có một điểm nhỏ màu đỏ.

“Đây là cái gì?”

“Đây là vị trí các sư huynh sư tỷ tiến hành hoạt động khảo cổ, đồng thời cũng là nơi rất nhiều máu nhóm B Thoát Cốt Hương bán ra được vận chuyển đến.”

“Nhóm máu B?”

“Đúng, gần đây có người thu mua nhóm máu B trên khắp thị trường ‘phi nhân loại’, em nghi ngờ việc này có liên quan tới việc người có nhóm máu B bị mất tích. Hôm qua em theo dõi xe chở máu mới tới được Mai Trạch Thiên Phủ, đúng lúc gặp mọi người. Mặt khác, Khẩu Đan nói chị ấy tìm kiếm Tử Âm Văn Chương cũng điều tra tới Mai Trạch Thiên Phủ.”

“Em tự đặt máy theo dõi vào rương máu của bọn họ sao?” Thẩm Mặc nhíu mày, ba sự kiện đều liên quan tới Mai Trạch Thiên Phủ, thế lực của bọn họ không nhỏ, làm việc cũng cẩn thận, nếu đúng là đặt máy theo dõi thì không thể không bị phát hiện.

“A.....” Giang Tiểu Tư nhất thời không biết nên giải thích thế nào. Cô không thể nói rằng trùng hợp là mình cũng nhóm máu B, cho nên trong số máu đưa cho bọn họ có một túi là của chính mình, đồng thời bởi vì mình là cương thi, chỉ cần làm chút thủ thuật, muốn theo dõi máu bị đưa đến đâu thật ra chẳng khó khăn gì.

Trời chứng giám, bản năng của cương thi là uống máu, bắt cô lấy máu mình đã đau lòng biết bao. Giang Lưu nghe Giang Tiểu Tư đề xuất cách này, vốn định thay cô hiến máu, nhưng thật bất đắc dĩ, anh lại là cương thi hoàn toàn, máu đã không thể dùng được, hơn nữa, anh cũng không phải nhóm máu B.

“Em đã nguy trang một loại dụng cụ đặc biệt, bọn họ sẽ không phát hiện đâu.”

Thẩm Mặc trầm tư, xem ra phải đi Vân Nam một chuyến.

31. Chương 31: Tháp Lăng Mộ Dưới Lòng Đất

Thẩm Mặc ngồi ở sảnh chờ của sân bay, lòng mơ hồ có dự cảm không tốt, anh nhìn bầu trời đen kịt bên ngoài, dường như luôn cảm thấy trong mưa gió thổi tới lo lắng. Tiểu Đường ngồi bên cạnh anh vẫn chăm chú cắn hạt dưa, Lâm Cường thì vẫn hút thuốc như mọi khi. Thẩm Mặc cảm thấy ở cùng một chỗ với bọn họ, mệnh của anh như bị thiêu sống vài năm. Lần này đi Vân Nam chủ yếu là vì Tử Âm Văn Chương và tìm cách giải cổ cho học sinh, còn hai người bọn họ đi điều tra vụ án.

Tiểu Đường cắn hạt dưa vừa nói không ngừng, Thẩm Mặc cũng cảm thấy không biết cậu ta có mấy cái miệng.

“Giáo sư Thẩm, không phải anh nói mấy học sinh kia của anh trúng cổ độc, cách quá xa ỏ sẽ phát tác sao? Sao anh không đưa bọn họ về nơi đó luôn?”

“Nếu trở lại phạm vi cổ độc không chế một lần nữa, tuy không bị đau đớn nữa nhưng chỉ trị ngọn chứ không trị gốc, lâu dần sẽ càng nặng hơn.”

“Đến thời gian lên máy bay rồi, Thẩm Khẩu Đan đâu?” Lâm Cường tắt thuốc, nhìn đồng hồ đeo tay, đang nói thì có một người xách theo túi lớn túi nhỏ chạy tới từ phía khác, chính là Giang Tiểu Tư.

“Giáo sư”

Thẩm Mặc nhíu mày: “Sao em lại đến đây?” Không phải đã dặn dò cô ngoan ngoãn ở trường lên lớp rồi sao.

“Kinh nghiệm thực tiễn có giá trị hơn so với lý thuyết trên lớp nha” Giang Tiểu Tư hắc hắc cười, “Hơn nữa, có em ở đây sẽ giúp mọi người tìm được vị trí cất giữ máu nhanh hơn.”

Chuyến đi này chắc chắn sẽ có nguy hiểm, Thẩm Mặc đang muốn ra lệnh bắt cô đi về, vừa ngẩng đầu lại nhận ra Giang Lưu cũng đang xách túi đi tới. Chẳng lẽ ngay cả ba cô cũng mang theo sao?

“Chú, là con mời Giang Lưu đến hỗ trợ.” Thẩm Khẩu Đan đang đứng bên cạnh vội vàng mở miệng nói.

“Hỗ trợ?” Thẩm Mặc không vui. Tiểu Đường lại cực kỳ vui mừng, hồ hởi tiến lên, gần như cả người đều dựa vào Giang Lưu, dù sao trước đây người ta đã cứu cậu một mạng.

Giang Lưu khẽ mỉm cười, gật đầu chào hỏi với mọi người. Kì thực anh cũng không muốn nhúng tay vào chuyện này, nhưng Giang Tiểu Tư muốn đi, anh lo lắng nên đành đi theo.

Thẩm Mặc không nói gì thêm, xoay người đi vào cửa lên máy bay, trong tay vẫn mang theo chiếc hòm bằng gỗ tử đàn. Nhóm sáu người chậm rãi xuất phát, sau khi xuống máy bay, họ thuê một chiếc xe du lịch cỡ nhỏ.

“Tiểu Miêu, lên lái xe đi.”

“Được, meo~ ”

Thẩm Khấu Đan mở một cái túi bên người ra, một luồng u hồn không thể nhìn thấy bay ra, tiến tới vị trí điều khiển xe.

Tiểu Đường thấy mấy người nhàn rỗi buồn chán, đề xuất mọi người cùng chơi bài.

Thẩm Mặc luôn luôn say xe, nhắm mắt nghỉ ngơi, Lâm Cường lật lại tư liệu nghiên cứu tình tiết vụ án. Vì thế chỉ có bốn người Giang Tiểu Tư, Giang Lưu, Thẩm Khấu Đan và Tiểu Đường cùng chơi. Tiểu Đường còn kêu ca không gian quá chật hẹp, không thể mở bàn mặt chược.

Đích đến lần này của bọn họ là biên cảnh Cao Lễ ở vùng núi Cống (Cống sơn) giáp ranh giữa Trung Quốc và Myanmar, hướng núi từ nam xuống bắc. Đi lên hướng Bắc là cao nguyên Nam Duyên, phía Nam là địa khu Đức Hoàn, toàn bộ dãy núi dài hơn 500 km, vượt qua vĩ độ năm. Nội địa nhiều núi lửa, ôn tuyền (suối nước nóng), địa phương này trước đây có một tòa núi thần, có rất nhiều ngôi chùa cổ tiếng tăm, là nơi phong thủy, đó cũng là nguyên nhân từ trước tới nay các trọng thần, phiên vương, thủ lĩnh đều mong muốn chọn nơi đây là nơi an nghỉ.

Xe chạy tới một thôn nhỏ thuộc tộc Hà Nhì (hay là tộc Cáp Nê) dưới chân núi, vì trước đây một đoàn khảo cổ đã đi qua nơi này, việc nghỉ lại trở nên rất thuận lợi. Mọi người nghỉ tạm trong thôn một đêm, dự tính sáng sớm hôm sau sẽ vào núi.

Ban đêm, Giang Tiểu Tư và Thẩm Khấu Đan ngủ chung một phòng, Thẩm Khấu Đan đang rửa mặt thì thấy Giang Tiểu Tư đang lén lút thò đầu vào.

“Sao vậy, tiểu quý?” Thẩm Khấu Đan ôn hòa cười.

Giang Tiểu Tư vượt cửa nhìn vẻ ngoài khác hẳn so với ban ngày của Thẩm Khấu Đan, thậm chí cả giọng nói cũng hơi khác.

“Khấu Đan tỷ, đây là vẻ ngoài thật của chị?” Mặc dù cô để mặt mộc không trang điểm nhưng vẫn không kém phần xinh đẹp.

“Không phải.” Thẩm Khấu Đan lắc đầu.

“Sao em cứ cảm thấy quen quen nhỉ?” Giang Tiểu Tư vò đầu.

“Ha ha, em nhận ra sao? Có phải rất đẹp không?” Thẩm Khấu Đan dương dương tự đắc mở di động, trên màn hình là một bức hình. “Đây là chị bất chúc theo hình của ngôi sao chị thích, Nhiếp Tiểu n, em biết cô ấy không? Chính là bóng hồng gần đây mới nổi trong giới điện ảnh đó. Nhưng miệng là của một ca sĩ khác chị thích.”

Giang Tiểu Tư hắc tuyến rơi đầy đầu, cầm lấy di động xem ảnh ngôi sao kia.

“Tiểu Tư, em thích ngũ quan kiểu gì? Lúc nào rảnh chị sẽ giúp em vẽ nha.” Thẩm Khấu Đan ném cho cô một quyển sổ nhỏ, bên trong dán toàn ảnh tuần nam mỹ nữ các quốc gia, tất cả đều là do Thẩm Khấu Đan thuận tay cắt ra mỗi khi nhàn chán xem tạp chí, lấy làm tư liệu sống.

“Thật sao? Biến em trở nên vừa cao vừa trưởng thành, vẻ ngoài giống như hai mươi tuổi cũng không thành vấn đề sao?”

“Đương nhiên.”

Lòng Giang Tiểu Tư rục rịch, cô rất muốn lớn lên a.

“Vì sao chị chưa bao giờ dùng bộ mặt thật gặp người khác vậy? Đôi khi em thấy việc đó thật nguy hiểm, nếu bỗng dưng có người tới nói với em đó là chị, em sẽ không biết tin hay không tin hẳn.” Thẩm Khấu Đan luôn giả trang thành người khác, nhưng thật ra chính cô mới là người dễ bị người khác giả dạng nhất.

Thẩm Khấu Đan ngẩn người, thật ra cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ tới điều này, bỗng thấy hoảng hốt.

“Khấu Đan tỷ, giáo sư luôn luôn như vậy sao?”

“Như vậy là sao?” Thẩm Khấu Đan trèo lên giường, Giang Tiểu Tư cũng cuộn tròn chui vào ổ chăn, không có điều hòa cũng không có máy sưởi, lạnh đến mức run cầm cập. Cô rất muốn ngủ cùng ba, nhưng dù sao cũng không phải ở nhà, như vậy không tốt lắm.

“Thì là luôn lạnh như băng, không quan tâm nhân tình thế sự đó.”

“Thực ra chú tốt lắm.” Thẩm Khấu Đan vỗ vỗ vị trí bên người, ý bảo Giang Tiểu Tư sang ngủ cùng cô, Giang Tiểu Tư cầu còn không được, đương nhiên vội vàng nhảy xuống giường chui vào trong chăn Thẩm Khấu Đan.

“Thầy ấy....có bạn gái không?”

“Chắc là không có đâu, chú rất chán ghét phụ nữ.”

“A?” Giang Tiểu Tư chần kín “Chẳng lẽ thầy thích đàn ông?”

“Đương nhiên là không, chỉ là không thích tiếp xúc và giao tiếp với phụ nữ nhiều quá thôi, ít nhất thì mấy năm nay chị cũng không gặp người bạn nào là nữ bên cạnh chú.”

“Em cũng cảm thấy giáo sư hơi chán ghét em, nhưng vẫn đối xử với em rất tốt.”

“Đó là vì chú xem em như một đứa trẻ.”

“Chẳng lẽ trước đây giáo sư từng bị phụ nữ vứt bỏ?”

“Cũng không hẳn là bị vứt bỏ, giống như bị phản bội thì đúng hơn....” Thẩm Khấu Đan nhớ tới rất nhiều năm về trước, trước mắt hiện lên ánh lửa dữ dội, bất giác nhắm mắt lại, nhưng ánh lửa vẫn cứ hừng hực.

“Trước đây tuy rằng chú cũng rất lạnh lùng, nhưng không đến mức tuyệt tình như vậy, từ sau chuyện đó, dường như chú không còn tin tưởng bất luận kẻ nào nữa.”

Giang Tiểu Tư dường như cảm thấy trong lòng bị nhéo một cái: “Nữ nhân đó làm thầy bị đội nón xanh sao?”

Thẩm Khấu Đan ha ha cười: “Em nghĩ lung tung gì vậy, bọn họ chỉ là bạn thôi.”

“Sau đó thì sao? Người đó có nhận sai không? Giáo sư có tha thứ cho người đó không?”

Đột nhiên, sắc mặt của Thẩm Khấu Đan trầm xuống, khe thở dài.

“Đã là chuyện quá khứ rồi, ngủ đi ...”

Giang Tiểu Tư nhắm mắt lại, nhưng mãi vẫn không ngủ được, quanh chóp mũi dường như vẫn phảng phất một mùi hương nhàn nhạt, là mùi của Thương cảm hương mà Thẩm Mặc vẫn luôn đốt trong phòng.

Ngày hôm sau, đoàn người mang đầy đủ dụng cụ đi lên núi. Vốn đang là mùa đông, càng lên núi gió càng lớn, tất cả mọi người đều mặc kín bưng, rất không tiện cử động, hơn nữa, đường núi lại khó đi, đi khoảng năm sáu giờ, xuyên qua một mảng rừng rậm, cuối cùng mới thấy được tòa cổ mộ nơi đỉnh núi. Trong mấy người thì Giang Tiểu Tư và Tiểu Đường thể lực hơi yếu hơn, lúc đầu hai người này còn nói nói cười cười dọc đường đi, bây giờ cũng đã chẳng còn hơi sức nói chuyện.

Giang Tiểu Tư mệt mỏi còn có Giang Lưu ôm, Tiểu Đường thì không có ai đỡ, từ từ tụt xuống cuối cùng.

“Tiểu Đường, cố lên nha, thấy không, Phấn Hồng Phiêu Phiêu đang đứng trên đỉnh núi vẫy tay với anh.” Đột nhiên, Giang Tiểu Tư quay lại gọi cậu.

Tiểu Đường nghe vậy lão đảo một chút, ngã sấp xuống, hồi lâu không đứng dậy được.

Lâm Cường xoay người lại quát lớn: “Đi núi cũng không nổi mà làm được cảnh sát sao.”

Tiểu Đường vừa xấu hổ gật đầu liên tục, vừa thở hổn hển đuổi theo đội, liếc mắt lườm Giang Tiểu Tư.

Lần trước khi điều tra vụ án của Diệp Miêu, bởi vì Phấn Hồng Phiêu Phiêu của tờ ‘Chuyện Lạ Đào Nguyên’ có điểm đáng nghi, cậu phải đi điều tra, cô ấy tự xưng là có thể thông hiểu mọi việc. Cũng không biết là cô ta thích Tiểu Đường hay có mục đích gì khác, ba ngày thì phải hẹn cậu đi chơi hai lần. Vốn Tiểu Đường cũng mừng rỡ vì được mỹ nữ theo đuổi, nhưng sở thích của cô Phấn Hồng Phiêu Phiêu này lại quá khủng bố, hoạt động giải trí ưa thích nếu không phải là vào nhà ma, đi cáp treo thì cũng là leo núi nhảy cầu. Hơn nữa, khi đi cùng với cô ta thì sẽ luôn thấy vài chuyện quỷ thần linh tinh xuất hiện. Tiểu Đường nhát gan, không chịu nổi sự hành hạ của cô ấy, lại dễ bắt nạt, khiến cô ta lại thêm càn quấy.

Trùng hợp là mấy hôm trước đi chơi lại bị Giang Tiểu Tư bắt gặp, cô ta ngang nhiên nói là bạn gái mình, Tiểu Đường buồn bực, mình có bạn gái lúc nào vậy. Giang Tiểu Tư lại vui mừng vỗ tay, nói luyên thuyên rằng sớm biết cậu có số đào hoa.

Tiểu Đường khóc không ra nước mắt, đóa đào hoa này rất phấn hồng, nhưng cậu khiêng không nổi. Đặc biệt là mỗi lần hẹn nhau ra ngoài, thỉnh thoảng Phấn Hồng Phiêu Phiêu lại nói chuyện ở nơi không một bóng người, có cảm giác như đi chơi không chỉ có hai người họ mà là cả một đám, làm trán cậu ứa ra đầy mồ hôi lạnh.

Thẩm Khấu Đan vừa nghe đến đó thì cảm thấy hứng thú, tò mò hỏi: “Phấn Hồng Phiêu Phiêu là ai?”

“Bạn gái Tiểu Đường a, phóng viên của tờ Chuyện Lạ Đào Nguyên.”

“Tiểu Đường, cậu đang yêu?”

“Không phải, không phải.....” Tiểu Đường vội vàng lắc đầu “Chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Rõ ràng thấy hai người nắm tay.” Giang Tiểu Tư nhìn mặt với cậu.

Lâm Cường đi bên cạnh lạnh giọng nói: “Bảo cậu đi tra án, hóa ra cậu đi tán gái.”

Tiểu Đường uất ức đến sắp khóc, vội vàng chạy nhanh tới liều mạng giải thích.

Tiến vào rừng rậm, tìm được vị trí cụ thể của tòa cổ mộ, chung quanh đã được san một khoảng đất trống bằng phẳng.

Thẩm Mặc nói với Giang Tiểu Tư như đang giảng bài trên lớp: “Đây là một trong số ít các tòa lăng mộ xây theo dạng tháp dưới lòng đất, chiếm diện tích không lớn, cấu tạo đơn giản, nhưng tổng cộng có bao nhiêu tầng còn chưa rõ. Do không đủ điều kiện kỹ thuật, hiện tại mới khai quật tới tầng thứ ba cho nên chưa xác định được có trộm mộ tặc đi vào hay chưa. Ba tầng phía trên cơ bản không có gì quan trọng, cũng chưa tìm được tư liệu gì để chứng minh thân phận của chủ mộ, năm xây mộ chắc là trong những năm Đường Tống.”

“Còn về phong cách kiến trúc thì sao?” Giang Tiểu Tư vừa chụp ảnh vừa hỏi.

“Không phải phong cách dân tộc thiểu số, toàn bộ ngôi mộ đều dùng những tảng đá to lớn xây thành tháp tứ phương, bịt kín, mỗi một tầng đều có kết cấu ngang nhau.”

Giang Tiểu Tư lấy điện thoại trong túi ra, giả vờ xem GPS.

“Vị trí của cái túi máu ngay tại phía dưới nơi này.”

Tiểu Đường hoảng hốt: “Bọn họ mang nhiều máu như vậy đến trong ngôi mộ này làm gì a?”

Thẩm Mặc lắc đầu: “Dù sao cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, chung quanh nơi này có một cổ khí âm tà. Xuống nhìn kĩ trước đã.”

Mấy người mang theo bình dưỡng khí và các công cụ cần thiết chui xuống thông đạo, Thẩm Mặc và Lâm Cường đi ở phía trước, Giang Lưu và Thẩm Khấu Đan đi phía sau, Giang Tiểu Tư và Tiểu Đường đi giữa đội ngũ. Thẩm Mặc lấy một chút đất trên tường đưa lên mũi ngửi. Đất mang màu nâu đỏ sậm, phẳng phất mùi máu tanh hôi.

Vì chuyện Long Văn Thu lần trước, Tiểu Đường vẫn sợ hãi đối với cổ mộ. Giang Tiểu Tư thì đã sớm quen thuộc, nhìn ngang ngó dọc khắp nơi.

“Thông đạo mở từ đỉnh mộ sao?”

“Không phải, tòa mộ tháp này bít kín từng tầng, không tìm thấy thông đạo liên tiếp, tựa như một đám lá lấp kín một cái hòm. Đỉnh mộ là một khối đá nặng ngàn cân, dày không dưới ba mét, nếu cố tình khoan đục sẽ làm cho tòa mộ tháp sụp xuống, cho nên thông đạo là mở từ bên cạnh.”

“Không thể đào cả tòa tháp ra sao? Hoặc là mở thẳng một đường từ đáy lên, như vậy chẳng phải sẽ biết có bao nhiêu tầng sao, sau đó trực tiếp đi vào tầng cuối cùng, chủ nhân ngôi mộ chắc hẳn ở đó đúng không?”

“Không được, chôn quá sâu, hướng chi địa chất nơi này là nham thạch, rất cứng, chỉ dựa vào sức người thì không thể khai quật được, những máy móc lớn lại khó vận chuyển đến đây.”

“Em chỉ tò mò không biết trước đây những người đó đã xây dựng tòa tháp này như thế nào.” Giang Tiểu Tư nhíu mày, càng khó chịu là cô cảm giác vị trí của các túi máu ở rất sâu phía dưới, như vậy thì những người đó đi xuống thế nào chứ?

Trong thông đạo không hề có luồng gió nào lưu động, mấy người đi vào tầng đầu tiên, Thẩm Mặc đi đầu, soi đèn nhìn quét qua một lượt, không gian bên trong không đến một trăm mét vuông, hoàn toàn trống trải, có thể thấy rõ bốn vách tường. Giống như một chiếc hòm nặng nề, cũng giống như một cỗ quan tài đá khổng lồ, nơi này làm cho những người đứng bên trong cảm thấy cực kỳ đè nén khó chịu.

“Ngay cả một bức bích họa cũng không có sao?” Giang Tiểu Tư quan sát vách tường trống rỗng nói. “Không chừng nơi này không phải lăng mộ, chỉ là nơi tổ chức nghi thức gì đó.”

“Tầng thứ ba có phát hiện quan tài, những người bị trúng cổ chính là ở nơi đó.”

Vì thế đoàn người lại chui vào thông đạo, từ tầng thứ nhất tiến vào tầng thứ ba, trong tầng thứ ba cũng như vậy, không có gì cả, nhưng chính giữa có mấy cỗ quan tài lớn được sắp xếp chỉnh tề, trông rất quỷ dị khiến người ta sợ hãi.

“Đã mở ra chưa?”

“Đã mở, có một ít tàn cốt, nhưng không có vật gì bồi táng.”

Giang Tiểu Tư vươn cổ, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm phía trung tâm, chậm rãi đi vào trong. “Nơi này không phải gian để quan tài chính, hay là.....”

“Đừng đụng vào linh tinh.” Thẩm Mặc vội vàng ngăn lại.

Giang Tiểu Tư cẩn thận quan sát khối đá cao nửa người, tự nhiên lại đặt ở nơi đó, không biết để làm gì.

Đột nhiên, Tiểu Đường đang đứng bên cạnh sợ run cả người, nhíu mày nói: “Lạnh quá.”

Giang Lưu kéo Giang Tiểu Tư và Thẩm Khấu Đan lùi lại vài bước: “Cẩn thận.”

Lúc này, Thẩm Mặc vung tay phải lên, tung một thứ bột màu trắng không rõ là gì ra, lập tức trong không khí lơ lửng mùi xạ hương nồng đậm, Giang Tiểu Tư cúi đầu, phát hiện thấy không biết từ khi nào dưới đất đã bò đầy những con sâu lớn bằng ngón út, màu vàng nhạt, đang bò nhanh về phía mấy người họ, chỉ có nơi Tiểu Đường đứng là không có.

“Lui lại.” Hai tay Thẩm Mặc kết hợp lại, đầu ngón tay đảo nhanh trên đất, tỏa ra những tia hào quang màu bạc, giống như những tia nước nhỏ, vẽ một đường ranh giới giữa mọi người và đàn sâu.

Dường như bị giam cầm, tất cả những con sâu ở trước đường ranh giới đều không thể tiến lên, giãy dụa kịch liệt, lại có càng nhiều sâu bò ra từ giữa tảng đá. Giờ thì Giang Tiểu Tư cũng nhận ra, thứ kia đâu phải tảng đá, rõ ràng là quả trứng sâu khổng lồ.

Những con sâu đã qua đường ranh giới đều bị đồng tiền của Giang Lưu lướt qua, đứt thành hai đoạn ào ào rơi xuống, hóa thành bột phấn. Thẩm Khấu Đan thì trực tiếp đốt bùa, cũng tiêu diệt một lượng lớn.

Thẩm Mặc túm lấy tay trái của Tiểu Đường, trên tay phải anh lóe lên hàn quang, dao sắc đã rạch tay áo của cậu ra, giơ tay chém xuống, lấy từ trong thịt cậu ra một con sâu. Con sâu kia lớn gấp ba con sâu khác, nó phi thân nhảy ra, nhảy lên trên quan tài, sau đó dường như định hòa tan vào đá, xuyên thấu qua quan tài đá chui vào bên trong.

Lập tức, Thẩm Mặc giơ tay lên đâm mạnh, con dao đã vững vàng đóng đinh con cổ trùng kia ở mặt trên quan tài.

“Bắt mấy con sâu về giải độc cho bọn họ.” Không biết từ khi nào Thẩm Mặc đã mang vào bao tay đen, bàn tay chuyển qua một lượt, nhanh chóng nắm lấy, nhẹ bóp làm nổ tung con sâu đầu đàn, sau đó ném vào trong một chiếc hòm nhỏ. Những con cổ trùng còn lại ở sau đường ranh giới thấy vậy ào ào lui về phía sau, chui vào trong tảng đá trứng.

Thẩm Mặc chờ chúng nó chui vào hết, đổ lên tảng đá một lớp chất lỏng đỏ như máu, xoay cổ tay, trong bàn tay hiện lên một ngọn lửa nhỏ, ngón tay khẽ bắn, ngọn lửa giống như viên đạn bắn ra, tảng đá lập tức vỡ

thành tro bụi. Thảm Mạc đứng chắn phía trước mọi người, áo đen tung bay, Giang Tiểu Tư đứng phía sau anh, ngay cả chút gió cũng chưa bị thổi tới, chỉ nghe thấy tiếng nổ.

32. Chương 32: Kim Ngân Tài Bảo, Cương Thi Nhảy Múa

Không khí lại trở nên yên tĩnh như trước, Tiểu Đường ôm hai tay, hai mắt ngẩn lẹ.

“Vì sao lần nào người bị thương cũng là tôi?”

Lâm Cường lạnh lùng lườm cậu ta một cái: “Ai bảo cậu yếu nhất.”

“Giáo sư Thảm, tôi không bị trúng cổ độc chứ?”

Thảm Khẩu Đan cười an ủi: “Yên tâm đi, không sao rồi.”

Thảm Mạc nói: “Hắc hử cổ mặc dù không phải loại cổ lợi hại nhưng cũng rất nguy hiểm. Người trúng cổ ngoại trừ việc chịu sự khống chế của người hạ cổ, nếu rời khỏi một phạm vi nhất định thì trên người sẽ mọc ra một lớp vảy, biến thành quái vật thân rắn, dần dần kiệt sức mà chết, loại cổ này thường được hạ trên người tù binh. Lúc về cậu vẫn nên cùng học sinh của tôi ăn hai liều thuốc giải để đề phòng đi.”

“Ý anh là tôi phải uống con cổ trùng anh vừa bắt?”

“Cậu nghĩ sao?”

“Tôi không cần a.” Tiểu Đường khóc không ra nước mắt, đột nhiên sinh ra xúc động muốn nôn mửa. Cậu thả để con sâu kia đi vào thân thể cũng không muốn ăn vào bằng miệng.

Giang Tiểu Tư nhìn quanh, nói: “Trừ loài cổ trùng này, trong mộ không có cơ quan hay cạm bẫy nào khác sao?”

“Quá trình khai quật rất thuận lợi, cơ bản không gặp phải trở ngại nào.”

“Lạ thật, bọn họ làm thế nào mang máu xuống dưới đây chứ?”

“Máu ở dưới đây sao?”

“Đúng, ở ngay dưới này, rất sâu.”

Thảm Mạc nhíu mày trầm tư một lát, đột nhiên nghĩ ra: “Cách đây không xa có một vách núi đá.”

Mọi người theo đường cũ trong mộ đi ra, tới vách đá bên cạnh. Đứng ở nơi này, nâng tầm mắt nhìn ra xa chỉ thấy cả biển mây mênh mang, xa xa, núi non trùng trùng điệp điệp giống như tiên cảnh trong bức tranh thủy mặc. Vách đá đen treo ngược, đưa tay ra là có thể chạm đến mây bay.

Giang Tiểu Tư đi đến bên vách đá, chống tay lên cây nhìn xuống phía dưới. Khe núi kín bưng, phía dưới chỉ thấy mây mù quanh năm không tiêu tan, không nhìn được gì thêm. Không ai biết đáy vực sâu bao nhiêu, phía dưới có cái gì. Một cơn gió lạnh thổi lên chân Giang Tiểu Tư khiến cô lạnh thấu xương, cơ thể dường như bắt đầu cảm thấy lạnh lạnh, bỗng nhiên sinh ra loại xúc động muốn thả người nhảy xuống biển mây.

Thảm Khẩu Đan gọi Tiểu Miêu ra, bảo nó bay xuống dưới tìm hiểu. Tiểu Miêu bay vào biển mây, chẳng mấy chốc đã hòa hợp cùng mây làm một, không thể nhìn thấy.

Hơn mười phút sau, Tiểu Miêu quay lại, nói: “Dưới vách đá có sạn đạo dẫn tới sơn động.” (Sạn đạo: Một con đường làm bằng cọc gỗ, lát ván, ở trong hẻm núi hay bờ vực)

“Sạn đạo? Tiểu Đường, cậu đang bị thương nên ở lại đây cùng Giang Tiểu Tư, hai người canh giữ ở trên này.” Thảm Mạc xác định phương hướng, thả dây thừng xuống dưới.

“Em cũng muốn đi.” Giang Tiểu Tư cũng không muốn bị bỏ lại trên này.

“Không sao, cứ để con bé đi, Tiểu Tư, con phải đi phía sau ba, đừng chạy lung tung.” Giang Lưu cũng lên tiếng, đối với anh mà nói, chỉ có khi Giang Tiểu Tư ở bên anh mới là an toàn nhất.

Cha người ta đã mở miệng, Thảm Mạc cũng không có ý kiến gì nữa.

Lâm Cường móc ra bao thuốc trong túi quần, nói với mọi người: “Tôi ở lại đây, mọi người đi xuống đi.”

Dù sao cũng cần phải có người trông coi dây thừng, đảm bảo cho bọn họ có thể trở về an toàn, đồng thời cũng để phòng có người chạy trốn. Trong mộ có rất nhiều thứ cổ quái, súng đôi khi cũng không thể giải quyết vấn đề, Lâm Cường cũng không muốn vào cho thêm phiền. Hơn nữa, để một mình Tiểu Đường ở lại đây, chẳng may có chuyện gì nguy hiểm, cậu ta cũng chẳng chạy được.

Thẩm Mặc bám dây thừng leo xuống, Tiểu Miêu bay bên người anh. Theo vách đá đi xuống hơn hai mươi mét rồi cục nhìn thấy sạn đạo, có vẻ được làm từ rất xa xưa, nhưng rõ ràng mới được con người sửa chữa lại cho nên rất vững chắc.

Gió rất lớn, anh cẩn thận bám vào vách đá đi vài bước trên sạn đạo, xác định không có vấn đề gì, ra hiệu cho những người khác tiếp tục đi xuống.

Trong lòng Giang Tiểu Tư rất căng thẳng, cứ như thần lẩn dán vào vách đá, cẩn thận di chuyển từng bước chân. Sạn đạo cổ này hình như được xây dựng ở lưng chừng núi cao, mấy người bước chậm trong mây, chỉ cần không cẩn thận là có thể rơi vào vực sâu không đáy.

Đi được hơn mười phút, men theo sạn đạo quanh co chậm rãi đi xuống phía dưới, quả nhiên gặp được một cái cửa động tối om.

Sau khi đi vào trong, mọi người phát hiện nơi này cũng không hẹp dài như lối đi vào mộ khi nãy, trong này khá trống trải, đèn pin chiếu vào làm bừng tỉnh không ít dơi.

“Đây là hang động thiên nhiên, hẳn là có đường nối thẳng xuống dưới đáy mộ tháp.” Giang Tiểu Tư đi phía sau Thẩm Mặc và Giang Lưu, Giang Lưu nắm lấy tay cô, Thẩm Khấu Đan đi sau cùng, để lại dấu hiệu tìm đường về.

“Ba, nhìn nè, thật nhiều cây nấm nhỏ phát sáng.” Giang Tiểu Tư buông tay Giang Lưu ra, sôi nổi chạy lên phía trước.

Xa xa, trong bóng đêm, những ngọn lửa lấp lánh chuyển động giống như dòng nước đang quanh co chảy về phía trước, hình thành một con đường nhỏ, đi vào càng sâu càng u ám.

“Tiểu Tư, đừng động vào, có độc.” Giang Lưu dặn dò.

Giang Tiểu Tư vội vàng nhảy sang một bên, cũng không dám tùy tiện dẫm chân lên.

Thẩm Khấu Đan mang bao tay vào, hái vài cây nấm bỏ vào trong chai: “Không hiểu những người đó mang nhiều máu như vậy vào bằng cách nào, xem quy mô mua bán của bọn họ, ít nhất cũng phải mấy chục tấn đúng không?”

“Cho nên cần phải lắp đặt ống dẫn.” Giang Lưu chỉ chỉ vào những dấu vết cho thấy từng có ống dẫn ở ven đường.

“Nhưng vận chuyển được lên núi này cũng không phải dễ.”

“Dùng máy bay trực thăng đưa đến, người này tài lực không nhỏ, nhưng nếu là sở hữu Mai Trạch Thiên Phủ thì hoàn toàn có khả năng làm được.”

Đoàn người đi dọc theo con đường thấp sáng bởi những cây nấm, do đã từng được con người sửa chữa nên cũng không quá khó đi. Độ ẩm trong động so với bên ngoài cao hơn rất nhiều, dường như trong nháy mắt, từ mùa đông đã sang mùa hè, mọi người đều nóng không chịu nổi, cởi bỏ áo khoác.

“Con đường vẫn tiếp tục dẫn xuống phía dưới, có lẽ chúng ta đã đi xuống đến hai mươi, ba mươi tầng tháp rồi. Ngọn tháp này rốt cuộc sâu bao nhiêu?” Lần này Thẩm Khấu Đan hóa trang thành một cô bé xấp xỉ tuổi Giang Tiểu Tư, giọng nói lạnh lạnh, Thẩm Mặc đã sớm nhìn thấy nhưng cũng chẳng trách làm gì, Giang Lưu thì vẫn cảm thấy không quen lắm.

Đang nói, phía trước bỗng xuất hiện một cổng lớn hình vòm, trên cửa có khắc chín con rồng vàng ba chân trông rất sống động, dù đang ở trong bóng đêm cũng phát ra hào quang rực rỡ.

Giang Tiểu Tư thấy thì vui vẻ: “Không phải là chôn cất hoàng đế triều đại nào đó chứ? Vật bồi táng chắc là không ít, chúng ta lấy nhiều một chút về Thoát Cốt Hương bán, nhất định bội thu”

Tuy Diệu Yên thường xuyên giúp bọn họ, nhưng con quỷ keo kiệt đó mỗi lần giúp đều phải lấy tiền, hơn nữa còn ra giá rất cao. Ba lại thích làm việc thiện, thường quyên góp rất nhiều tiền, vì vậy trong tiệm luôn nhập vào không đủ xuất. Lúc này có thể trả hết nợ cho nữ quỷ kia. Ha ha ha. Giang Tiểu Tư vừa nghĩ vừa hớn hờ cười, hận không thể lập tức nhào tới cạo bột vàng rắc trên cánh cửa.

Nhưng, cửa này mở như thế nào chứ? Giang Tiểu Tư cẩn thận kiểm tra, ngay cả một khe hở cũng không thấy, cũng không thấy trên cửa có cơ quan gì.

Thẩm Mặc ngồi xổm xuống, nhìn vết tích vài giọt đỏ sẫm trên đất, lấy một ít đưa lên chớp mũi ngửi ngửi. Anh lại cẩn thận nhìn phía dưới cánh cửa khác hình rồng, quay đầu hỏi: “Giang Tiểu Tư, em có nhóm máu B?”

Giang Tiểu Tư gật gật đầu.

“Em nhỏ vài giọt máu lên miệng 9 con rồng xem.”

Giang Tiểu Tư há hốc mồm, lại muốn lấy máu sao, lúc trước cô đã tổn thất 400cc máu, còn chưa ăn bù lại. Cuối cùng, Giang Tiểu Tư đành miễn cưỡng cắt một đường nhỏ trên ngón trỏ, nhỏ vào mỗi miệng con rồng một giọt máu.

Thời điểm máu rơi xuống miệng con rồng cuối cùng, bỗng nhiên thấy những con rồng này dường như sống lại, di động nhanh chóng trên bề mặt cánh cửa, tựa như sắp nhảy ra rồi bay về trời. Mấy con rồng hợp lại thành một hình dạng kì quái, sau đó có âm thanh răng rắc vang lên, cửa lớn bắt đầu nâng lên phía trên.

Một luồng gió lạnh lẽo thổi ra từ phía trong, bốn người đều bất giác rung mình một cái.

“Cẩn thận.”

Cảm giác được nguy hiểm, Giang Lưu vươn tay kéo Giang Tiểu Tư, cái người ngốc ngếch, vì tài bảo mà vọt vào đầu tiên, lại không bắt được gì, Thẩm Mặc đã đi trước một bước kéo cô lui sang một bên.

Thấy có năm ngón tay đen xì như cành khô chộp về phía mình, Giang Lưu nhẹ nhàng nhảy lên, giống như một phiến lông vũ đáp xuống cách đó hơn một mét. Tập trung nhìn về phía trước, anh thấy trước mắt là hai cương thi, một nam một nữ, là hai cương thi cực tuấn thủ hình tượng cương thi, mặc sườn xám, áo dài, đi giày hoa có đế to, tết tóc đuôi sam, hình như còn dán một dải giấy trắng trên mặt, lộ ra hai bên má hồng.

Giang Tiểu Tư cũng chẳng cảm thấy nguy hiểm, ôm bụng cười ha ha, chủ nhân của bọn họ chắc xem quá nhiều Cương Thi Đạo Trưởng đi, lại còn trang điểm thành như vậy.

Giang Tiểu Tư đã gặp rất nhiều cương thi, loại nào cũng có, nhưng chưa từng thấy người nào mang đặc thù điển hình như vậy.

Thẩm Mặc xách cô lên ném tới một góc xó phía sau, sau đó cùng Giang Lưu tiến lên giải quyết hai cương thi. Đối phó với loại cương thi không có ý thức này, không cần phải làm gì phức tạp, chỉ cần trực tiếp đầu võ.

Hai con tiểu cương thi này gặp phải hai người, một đạo sĩ, một là cương thi ngàn năm, đúng là toi cả tám đời, căn bản nửa phần thắng cũng chẳng có, rất nhanh bị giải quyết, trên trán mỗi con dán một lá bùa, đứng im ở hai bên giống như thần canh cửa.

Giải quyết xong hai cương thi trông cửa, mọi người bắt đầu quan sát bốn phía. Không giống như bên ngoài tối đen, bên trong là một mật thất đã được con người tu tạo, phía trên bốn góc đều gắn dạ minh châu, trong góc chất đống rất nhiều thứ, nếu không là vàng bạc tài bảo cũng là từng thùng từng thùng binh khí, áo giáp, dù đã qua không biết bao nhiêu năm, nhưng vẫn rạng rỡ phát ra ánh sáng chói mắt.

Bốn người tiếp tục đi vào bên trong, vài phòng tiếp theo đều để chứa binh khí.

“Chú, chúng ta đang ở bên trong tháp mộ sao?” Thẩm Khấu Đan hỏi.

Thẩm Mặc lắc đầu: “Xung quanh tháp mộ thôi, có lẽ là một tòa địa cung.”

Giang Tiểu Tư lần mò khắp nơi: “Sao lại có người có thể xây dựng địa cung ở nơi sâu như vậy nhỉ, việc đào bới ở đây là không có khả năng, hơn nữa đi lên vách đá cũng quá khó.”

“Nếu tôi đoán không lầm, nơi này chắc là một ngọn núi lửa đã chết. Chủ của ngôi mộ đi theo miệng núi lửa xuống xây dựng một tòa địa cung, sau đó từ miệng núi lửa xây lên một tòa mộ tháp, rồi tiến hành chôn lấp. Qua rất nhiều năm, cuối cùng trở nên thế này.”

Giang Tiểu Tư vỗ tay nở nụ cười: “Nếu núi lửa bùng nổ, thổ táng sẽ biến thành hỏa táng.”

“Trước khi xây dựng chắc chắn đã cẩn thận nghiên cứu địa chất, xác định sẽ không phun trào nữa. Hơn nữa, thương hải tang điền, trên đời này làm gì có nơi nào mãi mãi yên vui chứ.” (Thương hải tang điền: nương dâu hóa biển rộng, ý chỉ không có nơi nào là mãi mãi bất biến)

Nghe Thẩm Mạc nói, Giang Lưu cũng không ngẩng đầu nhìn anh ta một lần. Một đường này, ánh mắt Giang Tiểu Tư luôn đuổi theo hình bóng anh ta, biểu cảm khi thì kích động khi thì vui vẻ, cực kỳ giống thời gian Liễu Chi yêu Triệu Tật, anh đều nhìn thấy cả, nếu nói không cảm thấy hoảng hốt sợ hãi, đó cũng là lừa mình dối người.

Nếu không ngăn cản sẽ không kịp nữa, Giang Lưu quyết định sau khi trở về sẽ chuyển đến một thành phố khác. Anh và Giang Tiểu Tư phiêu bạt khắp nơi đã quen. Miệng anh tuy nói là hy vọng Tiểu Tư yêu đương, nhưng trong thâm tâm anh vẫn không hy vọng cô yêu một ai khác, thay đổi cuộc sống hiện tại rời khỏi mình. Cho nên, trước hết anh phải trợ giúp bọn Thẩm Mạc tìm được Tử Âm Văn Chương, sau đó mang Tiểu Tư đi.

Đương nhiên bên trong mộ thất có trận pháp, nhưng dù sao Thẩm Mạc và Giang Lưu cũng là người có kinh nghiệm, nhanh chóng tìm được cửa vào, bốn người lại tiến vào bên trong ngôi mộ tháp. Tầng này lớn hơn rất nhiều so với mấy tầng trên lúc nãy, chia ra vài gian mộ thất. Thẩm Mạc đoán chắc đây là tầng dưới cùng, tính toán một chút, tháp này ít nhất có ba mươi tầng. Dù sao ngọn núi này có đỉnh cao ba ngàn mét so với mặt biển, ba mươi tầng cũng chưa tính là quá sâu.

Trong mấy gian mộ thất đều khá hoa lệ, Giang Tiểu Tư trợn mắt há mồm, nước miếng cũng chảy ra. Cả mặt tường đều khảm đầy đá quý trân châu đủ màu sắc, trong rương chứa đầy ngọc khí vàng bạc, đồ cổ tranh chữ, bảo kiếm, cung nỏ, còn có vài chai lọ, chắc là dược liệu. Giang Lưu tiện tay mở ra, thấy có rất nhiều đồ là công phẩm.

“Ngôi mộ tháp này là thời Tống.” Giang Lưu nhíu mày, trong lòng phảng phất có dự cảm không may.

Đột nhiên, có một âm thanh quỳ dị vang vang, không biết từ chỗ nào truyền tới.

“Thẩm Mạc?”

33. Chương 33: Lương Họa

Hai vai Thẩm Mạc chợt trở nên cứng ngắc, trong nháy mắt, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt. Mọi người cũng cảm thấy thật sợ hãi nhìn quanh bốn phía, nhưng không hề thấy người nào. Giang Tiểu Tư nhận ra hai tay Thẩm Mạc đang run run, đang định tới gần thì đã thấy anh không nói một lời, chạy như bay qua mộ đạo, nhanh chóng tiến hướng về phía trước.

“Giáo sư.” Giang Tiểu Tư vội vàng đuổi theo, trong tình hình đang ở trong mộ như vậy mà không chú ý cẩn thận xung quanh, tùy tiện tiến lên là cực kỳ nguy hiểm, nhưng tốc độ của Thẩm Mạc quá nhanh, chẳng mấy chốc đã không thấy bóng dáng anh. Cũng may không có lối rẽ nào, ba người tiếp tục đi qua hai gian mộ thất bày đầy các loại bảo vật quý hiếm, đuổi theo người phía trước. Hiện tại Giang Tiểu Tư cũng chẳng bận tâm xem xét đồ vật nữa, trong lòng cô có vô số nghi vấn không thể giải đáp. Nhân vật lên tiếng lúc này là người hay quỷ, sao lại biết Thẩm Mạc?

Không gian phía trước dần dần tối lại, hào quang của dạ minh châu trở nên yếu ớt, trước con đường xuất hiện một cổng vòm, cửa mở lớn, Thẩm Mặc đứng ngay cạnh cửa. Trong mộ thất phát ra từng tầng ánh sáng đỏ nhạt, chuyển động lặn dần như những gợn sóng. Ba người vội chạy tới bên cạnh Thẩm Mặc, vừa nhìn vào trong gian mộ thất, đều bất giác ngừng thở.

Một khối đá thủy tinh không có hình thù xác định đang bay lơ lửng giữa không trung, cao khoảng hai người, ở giữa được khoét rỗng, đỏ đầy máu tươi, có một người được ngâm trong đó, mái tóc dài vụn vụn chuyển động che khuất khuôn mặt người đó.

Ngay tại phía dưới ‘thủy tinh huyết thạch’ là một người mặc áo choàng dài, người kia đứng khoanh tay, quay lưng về phía bọn họ. Người này đúng là người tự xưng họ Mai mà Giang Tiểu Tư gặp dạo trước đến tiệm thu mua máu. Giang Tiểu Tư bừng tỉnh, hóa ra hẳn mua nhiều nhóm máu B như vậy là để chuyển tới đây, đổ vào bình thủy tinh ngâm người kia.

Hai bàn tay Thẩm Mặc nắm chặt, khớp hàm run run không nói nên lời, Thẩm Khấu Đan cũng hơi hơi lùi lại hai bước, theo trực giác lui đến phía sau anh, tóm chặt lấy áo Thẩm Mặc. Giang Tiểu Tư cảm nhận được hai người họ hành động rất kỳ quái, lại nhìn về phía Giang Lưu, cũng thấy anh dường như bị mất đi thần trí, hai mắt mở to trống rỗng, từng bước từng bước lại gần khối thủy tinh chứa máu kia, cũng không nhìn đến người đàn ông mặc áo đen mà nhìn chăm chăm vào người bị ngâm trong bình máu kia.

“Giáo sư? Ba?” Giang Tiểu tư nhìn người này, lại nhìn người kia, lòng bỗng cảm thấy hốt hoảng, chìa ngón tay chỉ thẳng vào người đàn ông áo đen kia hét lên: “Người là loại quái vật gì?”

Người đàn ông kia chậm rãi quay lại, rõ ràng đã đối diện với ánh sáng, nhưng bên dưới áo choàng vẫn không thấy có mặt người, chỉ có một khoảng tối đen, thăm thẳm như động sâu.

“Ta họ Mai, Mai Tân.”

Thân thể Thẩm Mặc thoáng run lên, dường như lại trở về nhiều năm trước.

–Ta họ Mai, Mai Tân. Ngươi Đồng là yêu quái của nhà ta, ta muốn xử lý thế nào cũng không đến lượt người ngoài can thiệp. Nhưng cũng nghe nói tiên sinh rất am hiểu về sửa chữa bảo khí, trong nhà có một cây dù, được truyền từ đời này qua đời khác, nghe nói là vật tiên, có thể che chở cho gia đình an bình, con cháu vinh hoa phú quý. Nhưng chẳng may ô bị gãy mất nan, tiên khí đã mất hết, có thể nhờ tiên sinh giúp sửa chữa được không?

Thẩm Mặc nhắm mắt lại, khi mở mắt ra đã nồng đậm sát khí, nâng tay về nửa vòng tròn giữa hư không, động tác giống như rút ra một thanh loan đao hình bán nguyệt từ trong tay áo ra, nhưng thanh đao cũng chỉ là một lớp sương mờ tỏa sáng, không phải thực thể. Những nơi thanh đao xẹt qua như có những con đom đóm bị đụng vào, rớt xuống rất nhiều bụi hoa lửa, trông cực kỳ rực rỡ tươi đẹp.

Giang Tiểu Tư hít vào một ngụm khí lạnh, đây là lần đầu tiên thấy Thẩm Mặc để lộ ra binh khí, cũng là lần đầu tiên thấy anh ta tỏa ra sát khí dày đặc như vậy, cô bỗng cảm thấy người đó thật xa lạ.

Thanh đao nâng cao che khuất đi khuôn mặt tái nhợt của Thẩm Mặc, chỉ để lộ ra một đôi mắt lạnh như băng, ánh mắt tàn nhẫn, dữ dội. Không khí xung quanh căng thẳng đến cực điểm, dường như chỉ cần một hòn đá nhỏ động đậy cũng đủ kích động thể giới giết chóc, Giang Tiểu Tư bất giác bước lên một bước, ngăn cách giữa Thẩm Mặc và người đàn ông mặc áo choàng đen.

“Mai Tân cái gì, ta thấy là bệnh giang mai thì đúng hơn. Ta không quan tâm ngươi là người hay là quỷ, ngươi hãy nói xem ngươi mang nhiều máu vận chuyển đến ngôi cổ mộ này là có ý đồ gì?”

“Không có ý đồ gì cả, để chơi cho vui thôi.” Vẫn là giọng nói trống rỗng quỷ dị như trước vang lên, lần này còn kèm theo ý châm biếm.

– Vì sao lại làm vậy?

– Chẳng vì sao cả, để chơi cho vui thôi.

Thẩm Mặc đau đớn nhắm mắt lại, giống như pháo đã châm ngòi, mũi chân nhẹ nhàng phóng lên cao, tấn công về phía Mai Tân, tốc độ cực nhanh khiến người khác nghẹn họng. Giang Tiểu Tư chỉ nhìn thấy ánh đao lấp lánh vẽ ra những đường ngang dọc, không thể nhìn thấy bóng anh. Nhưng Mai Tân dường như lại

có thể di động trong nháy mắt, bóng dáng hần biến ảo không ngừng, biến mất, lại xuất hiện tại chỗ khác, cũng không ra tay, chỉ không ngừng né tránh.

“Thẩm Mặc, bao nhiêu năm mới gặp lại, sao chưa chào hỏi một tiếng đã lao vào đánh giết rồi?”

Thẩm Mặc vẫn không nói gì, chỉ dốc toàn lực công kích.

“Có học sinh trúng cổ, ta cũng đoán được người sẽ tìm tới đây, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, đúng là lần nào người cũng làm cho ta ngạc nhiên.”

Lúc này, hiển nhiên Thẩm Mặc đã biết là Mai Tân cố ý dụ anh tới đây, nhưng cũng không muốn đi tìm hiểu mục đích của hần là gì, chỉ cảm thấy lửa giận lan tràn toàn thân, một lòng muốn giết hần.

Mai Tân trôi nổi giữa không trung, tiếng cười đầy âm dương quái khí.

“Thẩm Mặc, người thiêu kim thân của ta, hủy đạo hạnh của ta, diệt hồn phách của ta, thống khổ này ta sẽ trả lại cho người gấp trăm ngàn lần.”

Thẩm Mặc hừ lạnh: “Trước đây lúc người là người đã không đấu lại được ta, biến thành quỷ rồi thì càng không thể. Người chẳng lẽ đã quên ta là ai rồi sao?” Loạn đao của Thẩm Mặc quét qua, Giang Tiểu Tư nghe thấy tiếng lụa bị xé vang lên dữ tợn. Từ giữa áo choàng dài của Mai Tân cứ thế bị tách thành hai nửa, bên trong trào ra một luồng khí đen.

“Hiện tại ta đã có thể hóa thành quỷ thì ngày nào đó cũng có thể hoàn hồn. Thẩm Mặc, người cứ cẩn thận, đừng để ta đi được, nếu không, những đau khổ trước đây, ta sẽ giúp người có lại một lần nữa.”

Giang Tiểu Tư chưa bao giờ thấy Thẩm Mặc có biểu cảm tàn nhẫn như bây giờ, bỗng nhiên trong tay anh lại tràn đầy ánh sáng vàng rực, đâm tới chói lọi khiến cô không mở nổi mắt.

Thẩm Khẩu Đan vội vàng ôm chặt lấy Thẩm Mặc từ phía sau.

“Chú, không được. Mộ sẽ sập mất.”

Nhưng lúc này, trong không trung đột nhiên một tiếng gầm rú vang vọng, gian mộ thất vẫn bị chấn động mạnh mẽ, Giang Tiểu Tư phải bám lấy tường mới đứng vững, vội ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Giang Lưu đang dùng hết toàn lực đâm thẳng vào khối ‘thủy tinh huyết thạch’ kia, liên tục không ngừng đánh mạnh lên, mặt ngoài khối thủy tinh bắt đầu xuất hiện vết rạn.

Mai Tân kinh hãi: “Người là ai?”

Bóng đen muốn lao tới, lại bị Thẩm Mặc ném kim phẫn, luồng khí đen lập tức tản ra bốn phía, nhưng rất nhanh đã tụ lại ở phía sau Giang Lưu, muốn ngăn cản việc anh tiếp tục phá khối thủy tinh. Nhưng dường như phía sau Giang Lưu lại có một đôi mắt, đột nhiên xoay tay lại, một tia chớp lóe sáng đánh thẳng về chút linh thể mà Mai Tân thật vất vả mới tụ lại được. Mà khối máu kia cũng cùng lúc vỡ tan, máu xối xả chảy ra, tanh hôi không thể chịu được, người bên trong như cái xác chết trôi, đổ ụp trên mặt đất, để lộ ra một khuôn mặt sưng vù tái nhợt như bị ngâm trong nước lâu ngày.

“Thái Vấn.”

Giọng nói Giang Lưu tràn đầy hận ý, hai mắt đỏ sẫm. Quả nhiên là hần, ngay cả vết thương trên ngực kia cũng rõ mồn một ngay trước mắt, hóa ra tòa tháp mộ này là lăng tẩm của hần. Lúc trước, dù hần đã chết, thi thể lại biến mất không tìm ra tung tích, hóa ra là bị thủ hạ mang đi, chôn ở tòa mộ đã xây dựng cẩn thận này. Sống hần muốn làm hoàng đế, chết còn muốn đứng đầu bọn quỷ. Anh đã sớm phát hiện ra lăng mộ này sắp xếp không hợp lý, rõ ràng có thuật sĩ thiết kế theo kiểu nghịch thiên. Bảo dưỡng thi thể ngàn năm, hiện tại còn được Mai Tân nuôi dưỡng bằng máu, đã có thể làm cương thi vạn năm, hiện thời không ai có thể địch nổi. Nếu có thể hồi sinh, hần sẽ là thiên tai của loài người, nhân gian sẽ đại loạn.

“Ba, ba biết hần sao?”

Giang Lưu rất muốn nói rằng hần là hung thủ hại chết con và mẹ con. Nhưng lại nhìn Thẩm Mặc, cố gắng nhịn xuống, nhưng đồng tiền cũng lượn vòng bay đến, muốn bám lấy Thái Vấn.

Mai Tân sao có thể để tâm huyết của mình chuẩn bị bao lâu hủy hoại trong chốc lát như vậy, luồng khí đen phân ra thành mấy đám, trong đó một đám cuốn lấy xác chết của Thái Văn bay ra khỏi tháp mộ, một đám bay ra khỏi động cơ quan tự hủy của tòa tháp, một đám đánh tới phía sau Giang Lưu.

Trời đất như sụp xuống, đáy mộ xuất hiện một cái khe to lớn.

“Nguy rồi, đi mau.” Giang Tiểu Tư hoảng sợ lùi về phía sau, nhìn thấy ở giữa sụp xuống tạo thành một cái động đen cực lớn, mảnh vỡ thủy tinh và máu nhanh chóng rơi xuống, giống như bị hút vào khoảng không.

Giang Lưu nhanh chóng thấy đồng tiền lên, tiếp tục đánh thẳng tới thi thể Thái Văn.

“Cẩn thận.” Thẩm Khấu Đan thấy anh đang đứng ở giữa không trung, cũng không có đến nửa điểm tựa, mà luồng khí đen kia đã tới phía trước anh, tim như nhảy khỏi cổ họng, nhanh chóng tung ra vũ khí trong tay áo.

‘Đình.’ một tiếng vang lên, không ngờ lưỡi dao của Thẩm Khấu Đan đúng lúc đập vào sợi xích bạc nối với đồng tiền của Giang Lưu, Giang Lưu ngăn người, không biết con dao của Thẩm Khấu Đan là bảo vật gì, tuy rằng đã bị mẻ một mảnh ở lưỡi, những cũng cắt đứt sợi xích bạc. Chưa đợi anh phản ứng lại, đồng tiền đã nhanh chóng rơi xuống đáy, mà đồng thời, luồng khí đen kia cũng xâm nhập vào ngực anh, mạnh mẽ xuyên qua.

“Người...” Mai Tân kinh hãi, vô dụng sao, hẳn không phải con người? Khi nào thì Thẩm Mạc đã bắt đầu làm bạn với phi nhân loại?

Ánh mắt Giang Lưu sắc lạnh, bàn tay nắm chặt, bỗng chốc đã đem một bộ phận linh thể kia phá nát, sau đó lập tức rơi xuống, đuổi theo hướng đồng tiền kia.

“Ba”

“Giang Lưu”

Hai tiếng thét đồng thời vang lên, thẩm thiết đau đớn, nhưng rất nhanh lại bị âm thanh sụp đổ bao trùm. Ban đầu Thẩm Mạc định đuổi theo Mai Tân, lúc này tuyệt đối không thể thả hổ về rừng, hơn nữa hẳn ta còn đang mang theo thi thể có gây ra đại tai đại họa kia; nhưng không ngờ lúc này Thẩm Khấu Đan và Giang Tiểu Tư lại liều lĩnh nhảy xuống theo Giang Lưu.

“Khấu Đan” Anh phi thân tiến đến, tay trái tóm lấy cổ tay cô, sau đó tay phải cũng đúng lúc tóm được Giang Tiểu Tư, sợ tới mức toát mồ hôi lạnh.

“Ba.” Giang Tiểu Tư hét xuống phía dưới tối đen, sâu không thấy đáy, bắt đầu nghẹn ngào.

Cùng lúc đó, hàng loạt tiếng ầm ầm vang lên, phía trên có một tiếng động lớn, cô cuống quýt ngẩng đầu lên thì thấy một khối đá to lớn được khí đen bao quanh đang rơi xuống, mũi nhọn nhằm lưng Thẩm Mạc nện xuống, hai tay anh đang kéo hai người, rõ ràng không có khả năng né tránh hoặc quay lại ngăn cản, phun ra một ngụm máu. Hai tay bắt giác hơi buông lỏng, vì tuổi của Thẩm Khấu Đan lớn hơn nhiều, thân thể cũng nặng hơn, bị tuột tay.

“Khấu Đan”

Khuôn mặt Thẩm Mạc nhăn nhúm, gân xanh nổi lên, nhưng chỉ đành trơ mắt nhìn Thẩm Khấu Đan rơi xuống. Hai tay anh tóm lấy Giang Tiểu Tư, cắn răng dùng sức một lần, kéo cô lên, cố gắng ôm vào ngực, xoay người né tránh, cuối cùng cũng tránh được khối đá thứ hai đang ném về phía anh. Lúc này đỉnh mộ đã mở rộng, đã nứt lên hơn năm tầng, thỉnh thoảng có rất nhiều tứ linh tinh rơi xuống, thậm chí còn có cả quan tài to lớn.

Thẩm Mạc cố gắng chịu đựng nội thương, thở sâu, không để ý tới Giang Tiểu Tư đang đầm đìa, đem cô cặp ở dưới tay, nhanh chóng đi theo mộ đạo chạy ra địa cung. Tiếng nổ, tiếng sụp đổ vang lên bên tai không dứt.

“Không được bỏ lại bọn họ” Giang Tiểu Tư vừa khóc vừa giãy dụa.

Sắc mặt Thẩm Mạc âm trầm, không nói một câu, di chuyển nhanh đến nỗi người thường không thể nhận ra. Thông đạo phía sau từng bước từng bước đổ sụp, khi chạy ra tới cửa động, anh nhận ra sạn đạo đã bị

hủy hoàn toàn. Anh cũng chỉ là người thường, không thể trực tiếp bay lên, mà dù có thiên phú dị bẩm cũng không thể trong lúc đang bị thương còn mang một cô bé leo lên vách đá thẳng đứng cao ngàn trượng.

Dưới chân vẫn không ngừng chấn động, Thẩm Mạc cúi đầu nhìn không thấy đáy, ngẩng đầu không thấy đỉnh, nhìn ngang thì chỉ là một biển mây mênh mông, nhất thời không nghĩ ra ý tưởng gì. Nhưng lúc đó lại nghe thấy tiếng vang phật phật truyền tới, từ trong biển mây bay tới một chiếc trực thăng.

“Giáo sư, mọi người không sao chứ?”

Tiểu Đường vẫy tay, hô to gọi anh, Lâm Cường lái máy bay trực thăng cũng không thành thạo lắm, chỉ đành chậm rãi đưa máy bay gần tới vách núi đá, nhưng không dám tới quá gần, rất dễ dàng đâm vào. Một thang dây dài được thả xuống, lắc lư giữa không trung, nhưng vẫn cách khá xa Thẩm Mạc. Thẩm Mạc lùi lại phía sau, lấy đà, một tay ôm chặt Giang Tiểu Tư, xác định đúng thời cơ, nhảy tới.

Tiểu Đường mất thấy cánh tay anh sắp chạm tới đoạn thang dây, sợ hãi kêu lên, nhắm tịt mắt, lại nghe thấy Lâm Cường thở phào một hơi, mở mắt ra xem, một bàn tay của Thẩm Mạc đã cầm lấy đoạn thang dây phía dưới cùng, tay kia vẫn ôm chặt Giang Tiểu Tư, lắc lư lắc lư trên không trung.

34. Chương 34: Chia Tay Trong Hòa Bình, Cả Hai Điều Vui Vẻ

Máy bay từ từ chuyển động, Tiểu Đường quay đầu nhìn phía trước, toàn bộ vách núi như gặp phải động đất, bắt đầu sụp đổ, cậu vừa hoảng hồn vỗ ngực vừa thu thang dây lên.

“Giang Lưu đâu, Khấu Đan đâu?” Thấy chỉ có hai người chạy ra, cậu phát hiện ra có điều không ổn.

Giang Tiểu Tư nghe thấy cậu hỏi, nước mắt ràn rụa, lại xoay người mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cố gắng xác định vị trí của Giang Lưu thông qua hạt châu, nhưng lại không thể cảm nhận được gì, chẳng lẽ ba đã gặp chuyện không may thật rồi?

Tuy thân là cương thi, không thể vì bị ngã xuống vực mà chết thêm lần nữa, nhưng nếu bị nhiều vật như vậy nện xuống cũng có thể bị chôn sống, kẹt lại không ra được. Hơn nữa ai biết dưới hố đen kia là cái gì chứ, chỗ đó vốn là miệng núi lửa, nếu không may dưới đó tràn ngập dung nham thì sao? Mà đáng lo nhất không phải là ba mà là chị Khấu Đan, cho dù cô ấy có chút đạo hạnh thì cũng chỉ là một người bình thường, đúng là cứu tử nhất sinh. Giang Tiểu Tư càng nghĩ càng sợ hãi.

Thẩm Mạc luôn luôn cầm chặt tay Giang Tiểu Tư, lòng bàn tay anh còn lạnh hơn tay cô, nhưng sắc mặt vẫn trấn tĩnh, chậm rãi đáp lại: “Bọn họ không chạy kịp.”

Mặt Tiểu Đường biến xanh, quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Cường, cố gắng nuốt nước miếng nói tiếp: “Vậy bây giờ phải làm gì?”

Thẩm Mạc lắc đầu, nhìn lại vách núi đã bị sụp hơn một nửa, phía dưới, mấy chục tầng tháp đã bị chôn vùi, trừ khi có ngu công dời núi, nếu không cũng không ai cứu được, chỉ đành cầu cho bọn là cát nhân thiên tướng, tìm được đường ra từ phía dưới.

“Máy bay trực thăng này là lấy đâu ra?”

“Vận chuyển máu tới, bị chúng tôi phát hiện được, phi công đang ở phía sau.”

Thẩm Mạc quay lại, đúng là có hai người bị trói lại ở trong góc.

“Chúng tôi không biết gì cả, chỉ nhận tiền rồi mang hàng hóa vận chuyển tới đây, chúng tôi cũng không biết mình vận chuyển cái gì, ngọn núi này bị sụp không liên quan gì tới chúng tôi, đồng chí cảnh sát, những lời chúng tôi nói đều là thật.”

Tiểu Đường nhún nhún vai với Thẩm Mạc, ý nói hình như đúng là bọn họ không biết gì, bỗng nhiên thấy thân mình Thẩm Mạc hơi run lên, cậu vội vàng vươn tới gần.

“Giáo sư, không sao chứ? Bị thương sao? Chỗ này có hòm y tế đây. Rốt cuộc trong đó đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Mặc nhẹ nhàng lắc đầu, anh bị chảy máu trong rất nghiêm trọng, cần phải vận khí điều trị ngay: “Trở về tôi sẽ từ từ nói cho hai người.”

Nhìn Giang Tiểu Tư vẫn luôn ghé vào cửa sổ, anh kéo cô lại, dùng chân lông bao lấy.

“Tiểu Tư, ba em sẽ không sao đâu, đừng lo lắng.”

Giang Tiểu Tư cảm nhận được bàn tay to kia khẽ vuốt đầu cô, kinh ngạc ngẩng đầu lên. Lần đầu tiên cô nghe được Thẩm Mặc gọi mình là Tiểu Tư mà không phải Giang Tiểu Tư, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng: “Thật xin lỗi, nếu không phải tại lúc ấy em quá kích động, muốn nhảy xuống cùng ba, thầy đã giữ chặt được chị Khấu Đan.”

Thẩm Mặc lắc đầu, con bé kia rõ ràng đã thích Giang Lưu, làm sao kéo nó lại được. Hơn nữa, đồng tiền kia cũng là do Khấu Đan lỡ tay mới bị rơi xuống, nếu con bé không làm gì bù lại sẽ càng cảm thấy khó chịu.

Giang Tiểu Tư dần thiếp đi trong lòng Thẩm Mặc, trên mặt vẫn còn vết nước mắt. Thẩm Mặc nâng tay nhẹ nhàng lau đi, trong đầu tràn đầy kí ức đáng sợ về Mai Tân, mối hận thù thấu xương ấy, dù đã qua rất nhiều năm vẫn luôn luôn tổn thương mạnh mẽ đến anh. Lần này, nhất định phải chấm dứt tất cả.

Trở về thành phố Đào Nguyên, Giang Tiểu Tư nắm chặt tay áo Thẩm Mặc, không chịu buông ra.

“Giáo sư, em có thể tạm thời ở lại nhà thầy không?”

Theo bản năng, Thẩm Mặc đang muốn từ chối, nhưng lại nhớ tới chuyện cô phải về nhà một mình, trong tiệm lại luôn luôn có đám đầu trâu mặt ngựa ra vào, đúng là không an toàn, huống hồ Mai Tân đã gặp Giang Tiểu Tư một lần... cuối cùng vẫn gật đầu.

Lần này, Giang Tiểu Tư cùng không hoan hô nhảy nhót như mọi khi, lúc nào cũng ủ rũ.

Lâm Cường và Tiểu Đường mang hai người đã bắt được lúc trước về thẩm vấn, cố gắng tìm thêm một chút manh mối, đồng thời bắt đầu điều tra toàn bộ Mai Trạch Thiên Phủ.

Thẩm Mặc vừa về đến nhà liền vội vàng viết thư cho Diệc Hưu, đề nén nỗi lo lắng của bản thân, đi vào bếp làm cho mình và Giang Tiểu Tư hai tô mì sợi. Mở tủ bếp, do dự một lát, cuối cùng anh vẫn như trước, cầm một chai đựng chất lỏng nhỏ vài giọt vào bát của Giang Tiểu Tư.

Người luôn luôn thích ăn đồ ăn anh làm như Giang Tiểu Tư lúc này cũng chỉ ăn mấy miếng đã buông đũa. Nghe thấy Thẩm Mặc luôn khẽ ho khan, cô cũng lo lắng nhăn mày lại gần.

“Giáo sư, thầy có bị thương nặng lắm không, em về Thoát Cốt Hương một chuyến, mang ít thuốc tới cho thầy nha?”

“Chỗ tôi còn rất nhiều thuốc, bị thương nhẹ thôi, đừng lo.”

Giang Tiểu Tư biết anh vẫn đang gắng gượng chịu đựng, tảng đá lớn như vậy, người thường dù không bị đè nát bươm cũng gãy xương sống, lúc ấy anh chỉ toàn tâm cố gắng cứu cô và Khấu Đan, làm sao kịp phòng hộ gì, cũng chỉ là thân thể người phàm, lẽ nào lại không bị thương nặng.

“Tôi chỉ bị cảm nhẹ, lát nữa trên đường về em mua hộ tôi chút thuốc cảm, tôi vào phòng nghỉ ngơi một chút.” Thẩm Mặc ho khan, trở về phòng.

Giang Tiểu Tư không còn gì để nói, anh ta luôn luôn ho khan, hóa ra là bị cảm? Trong nhà còn rất nhiều thuốc nhưng lại không có thuốc cảm, chẳng lẽ anh ta chưa bao giờ bị cảm sao?

Mang đi động cảm sặc, Giang Tiểu Tư đi ra cửa hiệu mua thuốc. Chủ hiệu thuốc thấy Giang Tiểu Tư còn nhỏ, giới thiệu cho cô đủ loại thuốc cảm linh tinh, Giang Tiểu Tư cũng không quan tâm, mua hết cả đồng, nào là thuốc hạ sốt, thuốc chữa ho, thuốc thanh nhiệt nhét đầy cả túi mang về.

Gõ cửa phòng ngủ của Thẩm Mặc, thấy không có phản ứng gì, đoán anh đang ngủ, cũng không tiếp tục quấy rầy anh. Mở đi động lên, có thông báo rất nhiều tin nhắn, cuộc gọi nhỡ, cô cũng chưa xem vội, trước

tiên gọi điện thoại cho Diệu Yên, kể lại chuyện vừa xảy ra, nhờ cô ấy tìm cách giúp tìm ba, cũng điều tra thêm về Mai Trạch Thiên Phủ.

Vừa ngắt cuộc gọi với Diệu Yên, di động lại vang lên.

“Tiểu Tư.”

“Trương Kỳ?”

“Tiểu Tư, mấy hôm nay em chạy đi đâu vậy? Anh gọi cho em nhiều lần, cũng gửi rất nhiều tin nhắn em đều chưa trả lời.”

“Em đi thực địa khảo cổ.” Giang Tiểu Tư le lưỡi, lúc đi quên mất thông báo cho Trương Kỳ.

“Về rồi sao? Đang ở tiệm à, bây giờ anh đến được không?”

Giang Tiểu Tư then thùng cúi đầu: “Anh nhớ em sao?”

“Anh, anh anh anh có điều muốn nói với em.”

“Được, tối nay cùng ăn cơm được không? Em sẽ chờ anh dưới biển quảng cáo cạnh cửa hàng Pizza Hut, ăn xong chúng ta đi xem phim đi, hai ngày nay xảy ra quá nhiều việc, hiện tại nếu em ở một mình thì càng lo lắng sợ hãi.”

“Được, vậy sáu giờ gặp”

Giang Tiểu Tư vào phòng tắm tắm rửa qua, sau đó mở tủ quần áo của Thẩm Khẩu Đan xem có bộ nào thích hợp không, dù sao kiểu dáng nào cô ấy cũng có, nhưng càng nhìn cô càng ngẩn ra, lòng lại cảm thấy khổ sở, áy náy.

Vốn Giang Tiểu Tư định làm một chút cháo nóng cho Thẩm Mặc, nhưng lại lo ngại tay nghề của bản thân, bây giờ cũng không phải thời điểm tạo thêm bệnh nhân bị ngộ độc, đành phải gọi mua cháo và dưa cải từ cửa hàng, để ở trong cặp lồng giữ nhiệt.

Ra cửa, gọi xe tới Pizza Hut, dạo một vòng cũng không nhìn thấy bóng dáng Trương Kỳ, nhưng lại có một soái ca vẫy tay với cô. Đi đến cửa gọi điện cho Trương Kỳ, bỗng nhiên phía sau có người vỗ vai Giang Tiểu Tư, quay lại nhìn, vẫn là soái ca kia, nếu là bình thường, cô còn có hứng thú bắt chuyện với anh ta, nhưng hiện giờ mới gặp phải phải biến cố, hơn nữa còn đang hẹn hò với bạn trai.

Trương Kỳ thấy cô vẫn không chú ý đến mình: “Tiểu Tư. Anh là Trương Kỳ đây, em không nhận ra anh?”

Giang Tiểu Tư giật bắn, sợ tới mức suýt nữa ném di động xuống đất: “Anh anh anh.....”

“Anh xem cái danh thiếp em đưa cho, đi chỉnh lại răng. Thay đổi lớn như vậy sao, chẳng lẽ em nhận thức anh chỉ thông qua răng?”

Giang Tiểu Tư liên tục xua tay, mồ hôi lạnh ứa ra: “Sao thế được, chỉ là trước đây anh vốn rất đẹp trai rồi, bây giờ lại đẹp trai hơn, em nhất thời chưa quen chút thôi.”

Giang Tiểu Tư thực hoảng sợ, cô bỗng dưng phát hiện ra trong đầu không có ấn tượng gì đối với nam sinh này, chỉ có giọng nói là còn cảm thấy hơi quen quen. Cho dù răng của anh ta thay đổi, nhưng ánh mắt chắc chắn vẫn không thay đổi, sao lại không nhận ra chứ, chẳng lẽ, thật ra trước kia cô chưa từng nhớ kỹ?

Hai Người vào lại Pizza Hut, gọi pizza ăn, Giang Tiểu Tư thấy nữ sinh chung quanh, rồi cả nữ phục vụ đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn cô, bất giác cảm thấy lâng lâng.

“Tiểu Tư, chuyện là.....” Trương Kỳ nhìn Giang Tiểu Tư vẫn đang chiến đấu với khay đồ ăn, bỗng nhiên không mở miệng được, nhưng vừa nghĩ tới gì đó, lập tức lấy lại được dũng khí, trình trọng tuyên bố.

“Tiểu Tư, chúng ta chia tay đi.”

Miếng xúc xích trong miệng Giang Tiểu Tư rơi luôn vào ly kem: “Cái gì?”

Anh ta hẹn cô tới đây, chẳng lẽ không phải là muốn nói với cô: Tiểu Tư, mấy hôm nay em đi vắng anh rất nhớ em, đột nhiên anh nhận ra mình đã yêu em rất sâu đậm?

Trương Kỳ tay chân luống cuống, xé khăn giấy giúp cô lau miệng: “Tiểu Tư, em ngàn vạn lần đừng đau lòng, em là một cô gái rất tốt, là anh không xứng với em. Lúc đầu anh cũng muốn yêu đương nghiêm túc với em, nhưng anh phát hiện ra mình chỉ xem em như em gái. Anh đã có người trong lòng, tinh thần dũng cảm lạc quan của em đã cổ vũ anh, anh quyết định đổi mặt với trái tim mình, dứt khoát theo đuổi hạnh phúc.”

Giang Tiểu Tư ngây người một lát, rồi cực phản ứng được, Trương Kỳ đang muốn chia tay với cô. Trời ạ, vì sao vừa mất đi ba cô lại tiếp tục gặp phải đả kích lớn như vậy chứ?

“Anh đã có người trong lòng?”

“Em đã gặp rồi, chính là người bạn học lần trước của anh.”

“Chính là nữ sinh cao lớn dùng bóng rổ ném anh sao?”

Trương Kỳ xấu hổ gật đầu, Giang Tiểu Tư khóc không ra nước mắt. Không phải người ta vẫn nói đàn ông đều muốn che chở người khác, luôn thích những cô gái bé bỏng sao, không ngờ cô lại bại bởi một nữ sinh béo có đôi mắt bé như hạt đậu, chẳng lẽ thời buổi này lưu hành một bạn gái lưu manh? Chẳng lẽ Trương Kỳ khuyết thiếu cảm giác an toàn? Người ta vẫn nói đàn ông có tiền sẽ trở nên hư hỏng, sẽ bỏ vợ bỏ con, hóa ra trở nên đẹp trai cũng sẽ như vậy a. Giang Tiểu Tư lại khóc không ra nước mắt.

“Được rồi, chia tay thì chia tay, chúc anh hạnh phúc. Anh nói với nữ sinh kia là, cô ấy nên giảm béo hoặc là đi phẫu thuật chỉnh sửa đi, ở đây em có một danh thiệp bác sĩ, trai tài gái sắc, phải như vậy thì hai người nhìn mới xứng đôi.”

“Thật sao? Em thật sự tha thứ cho anh?”

“Thật, sao lại không chứ. Thích một người thì có gì sai, hơn nữa hai người cũng không lừa gạt em.”

Giang Tiểu Tư phát hiện bản thân cũng không quá bị thương như trong tưởng tượng, chỉ là lần đầu tiên bước vào yêu đương đã bị người ta đá, cảm thấy hơi mất mát. Nhưng bây giờ chuyện của ba cũng đủ làm cô lo lắng, cũng chẳng còn sức lực lo lắng chuyện yêu đương nữa.

“Vậy, em có thể ăn nốt chỗ kem này không?” Giang Tiểu Tư tội nghiệp ngẩng đầu, dù sao cũng là Trương Kỳ thanh toán a.

“Được chứ, đương nhiên là được” Trương Kỳ cảm động không ngớt, rất hào phóng trả lời.

35. Chương 35: Vụng Về Thỏ Lọ

Không khí hết sức mỏng manh, giống như vẫn còn lưu lại mùi thuốc súng từ cơn giận dữ của Giang Tiểu Tư. Ngực Thẩm Mặc dường như bị một tảng đá khổng lồ đè nén, ngay cả sức để ho khan cũng không có. Trước khi khởi hấn bệnh cảm, anh không thể điều trị tốt nội thương được. Khuôn mặt tức giận ửng đỏ nước mắt của Giang Tiểu Tư không ngừng xuất hiện trước mắt anh. Chẳng lẽ, thực sự anh đã làm sai sao?

Anh luôn luôn thích sự thanh tĩnh, thứ không thích nhất chính là cảm tình rắc rối, cũng chưa bao giờ bận tâm việc tự ý làm cho đối phương quên đi cảm tình với anh là công bằng hay không? Nhưng bây giờ, Giang Tiểu Tư đã phát hiện ra, anh không ngờ chuyện này sẽ làm cô tức giận như vậy. Quên mất cảm tình thì cũng có nghĩa là nó chưa từng tồn tại, một người hiện tại đối với mình hoàn toàn không hề quan trọng, có gì đáng phải đau lòng chứ?

Dù sao Giang Tiểu Tư cũng chỉ là một đứa trẻ, anh không nghĩ là tình cảm cô dành cho anh quá sâu. Hơn nữa nếu là người phụ nữ khác, anh còn có thể nói rõ ràng, nhưng với người không quan tâm lý lẽ như hoàn toàn Giang Tiểu Tư, thẳng tay dùng Tán Tâm Thủy còn thực tế hơn.

Toàn thân anh nóng rẫy, lại giống như bị rơi vào đầm lầy, cả người mềm nhũn dường như đang trầm xuống. Ngủ tới nửa đêm, anh cảm thấy khát nước đến phát điên, cổ họng dường như đang bốc hơi, nhưng lại không cần thận trọng vào cốc nước, làm đổ xuống đất. Thẩm Mặc đành gắng gượng ngồi dậy đi rót nước.

Lúc này, cửa phòng bỗng bật mở, Giang Tiểu Tư mặc áo ngủ bước vào, hai mắt vẫn còn hồng hồng giống con thỏ.

“Sao em còn chưa ngủ?” Thắm Mạc nhận ra giọng mình đã khàn đến mức nói không nên lời.

Giang Tiểu Tư trừng mắt lườm anh, đi tới sờ sờ trán: “Thầy bị sốt.”

Cô vẫn luôn ngồi ở phòng khách cố gắng nhớ lại những khi ở bên Thắm Mạc trước đây, mỗi một chuyện đều nhớ rất rõ ràng, nhưng đã thiếu hụt mất cảm xúc, trong đầu chỉ còn lại những hình ảnh lướt qua.

“Nằm xuống đừng nhúc nhích.”

Giang Tiểu Tư chạy đi chạy lại, lấy nước, lấy thuốc hạ sốt cho anh, rồi lấy cả túi chườm đá. Túi chườm đá nện mạnh lên trán Thắm Mạc, suýt nữa thì đập cho anh ngất xỉu, Thắm Mạc tuyệt đối có cơ sở để hoài nghi rằng Giang Tiểu Tư muốn mưu sát anh để trả thù.

Nhìn Thắm Mạc ho khan dữ dội trông cực kỳ suy yếu, Giang Tiểu Tư vừa đau lòng lại vừa tức giận, hận không thể đá vào mặt anh một cái. Nhìn đi, báo ứng đó.

“Sau này đừng dùng Tán Tâm Thủy với em nữa. Tình cảm của em em sẽ tự nắm lấy, nếu thầy thực sự ghét em thì cứ bảo em cút đi, không cần dùng cách đó.”

Thắm Mạc không nói lời nào, Giang Tiểu Tư chống tay lên giường cúi đầu nhìn anh, mặt cô cách mặt anh không tới mười cm, thậm chí anh có thể ngửi được mùi kẹo ngọt ngào trên người cô. Thắm Mạc chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể trải qua cảm giác bị người khác gây áp lực, gượng gạo quay đầu sang chỗ khác, nhưng lại bị Giang Tiểu Tư giữ lấy khuôn mặt xoay lại chỗ cũ.

“Thầy đừng trốn tránh em. Rõ ràng thầy cũng biết em thích thầy.” Giang Tiểu Tư nghiêng rằng chính thức thổ lộ, lần này phải nói ra trước khi mình quên đi.

Thắm Mạc im lặng một lúc, mặt anh không mang theo biểu cảm gì nhìn cô: “Vậy thì sao?”

Giang Tiểu Tư cảm thấy lúc này thật có ý muốn tự tay bóp chết anh ta. Đây là câu trả lời của anh ta sao? Nhất thời cũng không biết nên nói gì tiếp.

“Chẳng sao cả, em chỉ muốn nói cho thầy biết.”

“Tôi đã biết trước rồi.”

“Nhưng bản thân em vẫn luôn không biết.”

Thắm Mạc cười khẩy: “Em nghĩ tôi là ai? Nửa người tôi cũng giống như bị vùi vào trong đất rồi, còn lớn tuổi hơn so với ba em, em mới bao nhiêu tuổi chứ?”

Buồn cười, anh ta lớn hơn ba? Thậm chí anh ta còn không nhiều tuổi bằng cô, tốt xấu gì cô cũng là cương thi ngàn năm đó.

“Em thích thầy thì liên quan gì đến tuổi tác?”

Thắm Mạc bắt đắc dĩ thở dài, anh đã sớm biết Giang Tiểu Tư sẽ chẳng thêm quan tâm tới lý lẽ gì.

“Nhưng tôi không thích trẻ con, em hiểu không?”

Mắt Giang Tiểu Tư bỗng ngập nước, cúi đầu nhìn nhìn: “Thầy chê em không có ngực?”

Thắm Mạc vừa nghe xong, tức giận đến mức ho không ngừng.

“Rồi một ngày nào đó em cũng sẽ lớn lên, tuy rằng.....” Tuy rằng chậm hơn một chút so với người bình thường, có thể không đợi đến khi về bề ngoài của cô trở nên quyến rũ, hờn Thắm Mạc cũng đã về nơi cực lạc.....

“Ngay cả một cơ hội thầy cũng không thể cho em sao?”

Bởi vì đang bị bệnh, vẻ mặt Thắm Mạc không còn lạnh như băng như ngày thường, trong vẻ hờ hững lại có thêm vài phần bất đắc dĩ.

“Thật xin lỗi.”

Cho cô dùng Tán Tâm Thủy là anh sai, nhưng mỗi khi dự đoán tới ngày này, anh nếu không muốn dùng câu chối từ để làm tổn thương cô thì chỉ đành làm cho cô quên đi.

“Trừ việc tuổi em có hơi nhỏ, em có gì không tốt?” Rốt cục nhịn không được nữa, nước mắt Giang Tiểu Tư nặng nề rơi xuống, cô cũng muốn lớn lên lắm chứ, nhưng cô không có cách nào.

Thẩm Mặc nhắm mắt, khe thở dài, mắt Giang Tiểu Tư đen quá, sáng quá, làm cho anh không đành lòng nhìn tiếp. Cô vẫn không hiểu sao, tuổi tác chỉ là cái cớ, căn bản là vì anh không thể thích cô, cũng sẽ không thích bất kỳ ai khác.

“Em còn nhỏ, sau này lớn lên sẽ tìm được bạch mã hoàng tử của riêng mình. Tôi thì có gì tốt?”

“Em không cần hoàng tử nào hết. Thầy là quốc vương của em. Em thích thầy, cả đời sẽ mãi thích thầy.”

Lòng Thẩm Mặc chấn động, đột nhiên anh cảm giác bị cái gì đó ép tới, chưa kịp phản ứng, Giang Tiểu Tư đã cúi người xuống hôn lên môi anh.

Mắt Thẩm Mặc mở lớn, hít vào một ngụm khí lạnh. Mã thất tiền đề, mã thất tiền đề rồi. Không ngờ anh lại bị chính học sinh của mình phi lễ.

(*)Mã Thất Tiền Đề: ngựa mất móng trước, ý nói trượt ngã, ẩn dụ phạm sai lầm.

Giang Tiểu Tư đổ người xuống, dường như dồn toàn bộ sức nặng lên người anh. Anh muốn đẩy cô ra, nhưng cả người đều mềm nhũn, không chống lại được sức mạnh của cô. Nhiệt độ trên mặt anh dâng cao, môi Giang Tiểu Tư man mát lành lạnh, dường như còn mang theo hương vị ngọt ngào của kem.

“Đừng làm loạn... Tôi đang bị cảm, sẽ lây cho em....” Nhận thấy Giang Tiểu Tư vẫn đang từng bước xâm nhập muốn hôn sâu, anh vội vã ngậm miệng không thêm nói gì nữa.

“Em không sợ....”

Giang Tiểu Tư nhẹ nhàng thở ra, đầu lưỡi ngóc ngách dò xét, nhưng môi Thẩm Mặc vẫn đóng chặt, dù cho cô tí mĩ hôn, lại cẩn nhẹ, anh cũng không hề đáp lại. Nhưng Giang Tiểu Tư cũng cảm nhận thái độ của anh đang dần mềm đi, như vậy cũng mừng lắm rồi. Đôi môi vẫn luôn khe mím của Thẩm Mặc vì cơn sốt mà hơi khô nứt, cô liếm liếm, toàn thân Thẩm Mặc run lên, muốn quay đi nhưng vẫn không trốn thoát được sự truy đuổi của đôi môi cánh hoa.

Giống như một đứa trẻ đang ăn kẹo, hôn thế nào vẫn cảm thấy không đủ, đã qua một phút, Giang Tiểu Tư vẫn còn đang hôn anh. Mặt Thẩm Mặc đỏ dóa người, cũng không biết là vì xấu hổ hay tức giận, toàn thân bỗng rẩy cũng bởi vì Giang Tiểu Tư mà toát ra đầy mồ hôi.

“Em hôn đủ chưa.” Thẩm Mặc cố nén xúc động muốn bóp chết cô, lạnh lùng nhìn Giang Tiểu Tư. Nếu không phải anh đã cho cô ăn Tán Tâm Thủy, vẫn cảm thấy có lỗi với cô thì...

Giang Tiểu Tư luyến tiếc ngẩng đầu lên, vẫn cảm thấy không đủ, lại hôn nhẹ hai cái, hóa ra hôn môi là trò chơi thú vị như vậy nha.

“Giáo sư, em biết thầy cũng thích em.”

Thẩm Mặc hừ lạnh, cũng chẳng buồn nhìn, cô thật biết tưởng tượng.

“Nếu không thầy cũng không lãng phí Tán Tâm Thủy cho em, Diệu Yên nói Tán Tâm thủy cực kỳ trân quý, điều chế cũng không dễ dàng. Rõ ràng thầy không muốn đối mặt nói lời cự tuyệt làm em tổn thương nên mới hy vọng em quên đi, thầy vẫn luôn luôn che chở em.”

Thẩm Mặc trầm mặc không nói, đúng vậy, mặc dù có Tán Tâm Thủy nhưng từ trước tới nay anh vẫn chưa từng sử dụng. Dù sao phụ nữ thích anh cũng không phải ít, việc đó cũng có liên quan gì đến anh. Anh tự nhận mình không phải là người ôn nhu thiện lương gì, cũng không bận tâm đến cảm thụ của người khác, phụ nữ tới gần anh, chỉ cần một chữ ‘không’, một ánh mắt đóng băng của anh cũng đủ để đối phương biết khó mà lui. Nhưng anh lại lãng phí nhiều Tán Tâm Thủy như vậy cho Giang Tiểu Tư, hết lần này tới lần khác, nhưng vì sao lại không có tác dụng chứ, chẳng lẽ cô là yêu quái?

Anh thật tình trân trọng cô, coi cô như mầm non tốt mà bồi dưỡng, cho nên, anh không muốn cô bị anh làm tổn thương, vì chuyện tình yêu vợ vẫn mà ảnh hưởng tới mối quan hệ của hai người.

“Em đã trưởng thành, biết rõ bản thân mình muốn gì, đó tuyệt đối không phải là cảm xúc nhất thời. Đừng đẩy em đi quá xa, cũng đừng bởi vì em còn nhỏ mà xem nhẹ tình cảm này. Thử một lần được không? Thử chấp nhận em, em hứa sẽ không làm loạn, không bốc đồng.”

Thẩm Mặc vẫn tiếp tục im lặng, vài ngày nay xảy ra quá nhiều việc, anh thật chẳng có tâm tư suy nghĩ về mấy vấn đề như thế này.

“Em định làm gì?” Anh phát hiện ra một thân hình nho nhỏ đang cố gắng chui vào trong ổ chăn của mình.

“Em muốn ngủ với thầy.”

“Cút xuống ngay.” Thẩm Mặc nóng nảy, cũng chẳng thèm giữ hình tượng nữa, một cước đá lăn cô xuống giường. Giang Tiểu Tư vội vàng giang tay ôm lấy ‘Thẩm đại lò sưởi’.

“Ở nhà em vẫn luôn ngủ cùng ba, ngủ một mình rất lạnh, rất sợ hãi.” Cô cười tủm tỉm khẽ làm nũng.

Thẩm Mặc càng ngày càng giận, đúng là được một tác lại muốn tiến thêm một thước.

“Em bao nhiêu tuổi rồi, vẫn còn cùng ba ngủ?.”

“Không phải thầy vừa nói là em còn nhỏ sao.” Giang Tiểu Tư dựa vào hõm vai anh, giống như con lợn con cọ đi cọ lại.

Thẩm Mặc tức giận đến mức không nói thành lời, cảm thấy máu đang dồn hết lên não, đầu vầng mắt hoa, anh cảm thấy thật mệt mỏi, cũng chẳng còn sức cãi nhau với cô nữa. Hôn cũng bị cô hôn rồi, miễn cưỡng cho cô ôm một đêm cũng chẳng sao. Chờ anh hết bệnh rồi dạy dỗ lại cô, nếu không mạnh tay thì cô cũng không biết ai là giáo sư của cô nữa.

Giang Tiểu Tư mỉm cười nhìn khuôn mặt của Thẩm Mặc, rõ ràng đã ngủ rồi, sắc mặt vẫn còn tức giận. Đột nhiên, hạt châu trên người bắt đầu lóe sáng, hơi nóng lên, lòng cô bất giác vui vẻ. Cuối cùng thì ba cũng không sao. Nhưng không biết vì sao vẫn chưa có cách nào liên hệ được, chị Khấu Đan nếu đang ở cùng ba chắc cũng không có nguy hiểm gì đúng không?

Tâm trạng Giang Tiểu Tư đã hoàn toàn yên ổn, ngọt ngào ôm Thẩm Mặc, đưa tay lên sờ sờ đôi môi mỏng manh của anh, dư vị lúc trước còn chưa tan, không nhận được lại hôn trộm thêm một cái. Nhớ đến chuyện lúc trước anh ta inh ăn Tấn Tâm Thủy, cô cảm thấy tức giận còn chưa tiêu. Đột nhiên, có ý tưởng lóe lên, cô quyết định giở trò nghịch ngợm.

Ngày hôm sau, lúc Thẩm Mặc tỉnh lại thì trong nhà chỉ còn mình anh, Giang Tiểu Tư để lại lời nhắn rằng có tin tức của Giang Lưu, phải đi tới chỗ Diệu Yên. Thẩm Mặc nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời đầu đông thật tươi sáng, tinh thần anh dường như rất tốt, xem ra, bệnh cảm của anh đã bắt đầu khỏi rồi. Rời giường đi rửa mặt, sau đó, bỗng nhiên trong nhà vệ sinh phát ra tiếng rít gào giận dữ.

“GIANG — TIỂU — TƯ.”

Thẩm Mặc đứng trước gương tỏa ra sát khí, trên trán có bốn chữ cực kì không hài hòa.

“Giang Tiểu Tư ần.”

Không ngờ cô dám... cô dám dùng con dấu anh khắc cho cô đóng dấu lên trán anh. Hơn nữa còn không biết loại mực gì, rửa thế nào cũng không sạch.

Ở chỗ Diệu Yên, Giang Tiểu Tư liên tục hất xì, mặt như đưa đám, aizzzz, đến lượt cô bị cảm rồi.

36. Chương 36: Bình Yên Là Phúc

Không phải Giang Lưu chưa từng rơi xuống từ trên cao lần nào, nhưng lần này đặc biệt hơn. Những tảng đá lớn, quan tài, binh khí, rương châu báu và những đồ vật không biết tên khác rơi xuống như mưa từ phía trên, quan trọng nhất là còn rơi xuống thêm một cô nương như hoa.

Anh vừa lao xuống như một mũi tên, vừa tinh chuẩn tránh né các đồ vật nện vào. Trong bóng đêm, hai mắt đỏ rực lóe sáng thu lại tất cả cảnh vật lại một cách rõ ràng. Mắt thấy tay mình sắp nắm được đồng tiền, lại nhìn về phía Thảm Khẩu Đan đang rơi xuống, anh đành phải thu tay lại. Cánh tay đẩy vào một tảng đá đang rơi xuống, anh lấy đà nhảy lên cao, dùng một tay ôm Thảm Khẩu Đan vào lòng.

Nhìn đồng tiền kia dần dần biến mất khỏi tầm mắt, rơi vào khoảng không hắc ám, anh vẫn chưa từ bỏ ý định, ôm Thảm Khẩu Đan tiếp tục rơi xuống đuổi theo. Mặt Thảm Khẩu Đan tái đi, cô không biết đồng tiền kia là thứ gì, đối với Giang Lưu nó quan trọng như vậy?

“Cẩn thận.”

Phía trên có một khối đá sắp nện xuống, chỉ thiếu một chút nữa là Giang Lưu có thể bắt được đồng tiền, làm sao nỡ từ bỏ, anh cũng chẳng buồn tránh né, một tay ôm chặt lấy Thảm Khẩu Đan vào trong ngực, một tay vươn tới, cuối cùng bắt được đồng tiền.

Song, tảng đá khổng lồ giáng xuống cũng làm anh mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, đồng tiền lại tuột ra khỏi tay anh, rơi vào vực sâu không đáy. Giang Lưu hít sâu một hơi, không tiếp tục đuổi theo nữa. Nhìn thấy một phiến đá bằng phẳng chồi ra trên vách đá, anh tung mình nhảy tới, đứng vững trên đó. Cự vật vẫn ào ào rơi xuống, anh nhanh nhẹn nghiêng người né tránh, chui vào một khe nhỏ bên vách núi. Rầm rầm vài tiếng, trùng hợp là cửa động vừa lúc bị một tảng đá to rơi xuống chặn lại.

Thảm Khẩu Đan vẫn chưa hết hoảng loạn, mạnh mẽ thở dốc. Cô nghĩ vừa rồi chắc là đầu mình bị nước vào. Giang Lưu là cương thi đó, cho dù rơi xuống cũng chưa chắc đã làm sao, mình thì chỉ mang thân xác của một người bình thường, rơi xuống còn phiền thêm cho người ta. Nhưng vì sao lúc đó mình lại lo lắng xúc động tới mức không màng nguy hiểm để nhảy xuống chứ? Trái tim khi ấy dường như vỡ vụn ra, ngấm lại vẫn thật đáng sợ.

Cô nhìn quanh tìm kiếm Giang Lưu, bốn phía tối đen, gờ bàn tay lên cũng chẳng thấy được năm ngón, Giang Lưu giống như dây núi ngủ đông, im lặng ngồi trong góc, trong động chỉ nghe thấy hơi thở và tiếng tim đập của mình cô.

“Giang Lưu...”

Giang Lưu ngẩng đầu lên, đột nhiên, Thảm Khẩu Đan nhìn thấy một đôi mắt đỏ như máu, không khỏi giật mình kinh ngạc.

“Đồng tiền đó...”

“Là mẹ của Tiểu Tư cho tôi.” Giang Lưu xòe bàn tay ra nhìn nhìn, không ngờ mình không chỉ giữ không được người kia, ngay cả một đồng tiền nho nhỏ cũng không giữ nổi.

“Thật xin lỗi.” Nghe anh trả lời, Thảm Khẩu Đan cũng lơ mơ đoán ra thân phận cương thi của Giang Tiểu Tư, đồng thời cảm giác được giữa Giang Lưu và mẹ của Tiểu Tư có một quan hệ không bình thường.

“Không sao, mất thì mất, cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi. Nơi này tương đối an toàn, tôi hơi mệt, ngủ một lát đã, sau đó sẽ nghĩ cách đưa cô ra ngoài.”

Giang Lưu không hỏi cô vì sao lại nhảy xuống cùng anh, Thảm Khẩu Đan khe khẽ thở ra. Cô không biết trả lời thế nào, ngay cả bản thân cô cũng không biết đáp án.

Sau khi xác định Giang Lưu và Thảm Khẩu Đan không sao, Giang Tiểu Tư cảm thấy nhẹ cả người. Ra khỏi Bách Lý Nhai, cô hưng phấn gọi hẹn Lí Nguyệt Y ra ngoài. Hai người vào một quán cà phê, gọi hai cốc nước có ga.

“Tiểu Tư à, sao lại phải đến đây, mình muốn đi Mc Donalds ăn hamburger cơ.....” Lí Nguyệt Y mở to cặp mắt ngập nước, cắn ống hút tội nghiệp nhìn cô.

“Không gian nơi này thanh u mới thích hợp để bàn về khuê phòng bí sự.” Giang Tiểu Tư dùng ống hút thổi bọt nước.

“Bí sự gì?”

“Có hai việc.” Giang Tiểu Tư thì thầm bên tai Lí Nguyệt Y.

“Thần bí vậy sao?” Lí Nguyệt Y cũng bắt đầu thấy háo hức.

“Chuyện thứ nhất là mình đã chia tay với Trương Kỳ.”

“A” Lí Nguyệt Y kinh ngạc kêu lên. “Hai người mới bên nhau được bao lâu đâu, nhanh vậy đã chia tay sao? Không phải bạn rất thích anh ta sao?”

Giang Tiểu Tư nhú chặt mày: “Mình không thích anh ta, hơn nữa, không phải mình muốn chia tay với anh ta mà là anh ta đá mình, mình nói tiếp cho bạn chuyện thứ hai nhé”

“Không phải bạn định nói với mình là sẽ giết anh ta để báo thù chứ?” Lí Nguyệt Y tóm lấy tay Giang Tiểu Tư, kích động hỏi lại, việc này rất giống phong cách làm việc của Giang Tiểu Tư.

“Không phải, là mình và giáo sư hôn môi.” Giang Tiểu Tư tỏ ra ngượng ngùng che mặt.

Lí Nguyệt Y choáng một lúc lâu, sau đó kinh hãi hét lên hấp dẫn sự chú ý của mọi người xung quanh.

“Cái gì. Cái ông chú mặt đen đó sao?. Tiểu Tư, rốt cục bạn đã cho đi nộ hôn đầu tiên rồi.” Đồng chí Lí Nguyệt Y kích động tới mức lệ tuôn ngàn hàng.

Giang Tiểu Tư vội vàng che miệng cô cô lại.

“Nộ hôn đầu tiên của mình đã sớm đưa cho ba từ mấy trăm năm trước rồi, hồi còn nhỏ mình vẫn thường xuyên hôn ba, về sau trưởng thành ba không cho mình hôn môi ba nữa.”

Lí Nguyệt Y bỗng có xúc động muốn phun máu: “Cái đó không tính là nộ hôn đầu tiên mà.”

“Sao lại không tính? Hồi nhỏ mình còn muốn làm tân nương tử gả cho ba đó. Người đàn ông vừa tốt vừa si tình như vậy làm sao tìm nổi ở đâu chứ, đáng tiếc, trong lòng ba chỉ có mình mẹ mình thôi.” Giang Tiểu Tư ưu thương ngửa mặt lên trời một góc 45°.

Lí Nguyệt Y nhún vai: “Không phải bạn và Trương Kỳ đang rất tốt đẹp sao, sao lại cùng giáo sư hôn nhau? Lần trước mình hỏi bạn còn mạnh miệng nói không thích người ta.”

Nói tới đây, Giang Tiểu Tư lại cảm thấy tức giận: “Việc này rất phức tạp, ngày từ đầu mình đã không biết.”

“Là do bạn quá trì độn thôi.....”

“Việc này không liên quan tới trì độn, là do anh ta không muốn ỉnh biết.”

“Mình đã bảo bạn ngốc rồi mà. Vậy bây giờ hai người đang yêu nhau sao? Anh ta chủ động hôn bạn?”

“Đương nhiên không phải, là mình áp đảo anh ta, anh ta đang ốm.” Giang Tiểu Tư lại tiếp tục che mặt.

Khóe miệng Lí Nguyệt Y giật giật: “Ngay cả anh ta mà bạn cũng dám áp đảo. Không phải bạn rất sợ anh ta sao?”

“Lúc đó người ta đang kích động mà, còn nghĩ là không ăn thì phí.”

“Cảm giác hôn môi thế nào?”

“Lúc đó đầu óc mình rất trống rỗng nên không nhớ rõ, chờ lần sau mình hôn sẽ nói cảm giác cho bạn nha.”

“Bạn còn dám nữa sao. Đúng là lợn chết không sợ nước sôi.”

“Làm ơn đi đại tiểu thư của tôi, câu đó không dùng trong hoàn cảnh này, không biết sau này bạn thi đại học kiểu gì nữa. Mình hẹn bạn ra đây là muốn bạn đi dạo phố cùng mình, mình định mua mấy bộ trưởng thành, gợi cảm, anh ta chê mình còn nhỏ, hu hu hu.”

“Đang giữa mùa đông, bạn muốn gợi cảm kiểu gì chứ.” Lí Nguyệt Y bất đắc dĩ bị Giang Tiểu Tư lôi đi dạo phố, thầm nghĩ hình như mình bị gọi đến xách đồ.

Giấc ngủ này của Giang Lưu kéo dài hai ngày, Thẩm Khấu Đan ngồi ở trong động đen không một tiếng động cảm thấy thật nhàm chán, bụng lại hơi đói, thật muốn uống Thiên Lý Hương ở Bách Lý Nhai, còn cả thịt bò kho nữa. May mà còn có Tiểu Miêu nói chuyện cùng cô nên cũng không cảm thấy quá khó chịu, nếu không, một mình mình bị giam giữa không gian kín mít, nhìn lên không thấy đỉnh, nhìn xuống không thấy đáy, chắc đã phát điên rồi.

Nơi này rất sâu, khá gần miệng núi lửa, trong động cực kỳ oi bức, chẳng khác gì phòng tắm hơi, nếu Giang Lưu còn chưa tỉnh lại thì cô định sẽ đá tỉnh anh ta, nếu không thì cho dù không bị chết đói cô cũng sẽ chết vì mất nước.

Lúc Giang Lưu tỉnh lại, các vết thương nhẹ đã gần như lành hẳn, anh lấy hạt châu ra định liên hệ với Tiểu Tư, nhưng không có cảm ứng gì.

“Rất nóng sao?” Nhìn thấy Thẩm Khấu Đan đã cởi hết quần áo rét, trên người chỉ mặc mỗi áo sơ mi và quần lót đang ngồi trong góc, mồ hôi đầm đìa, anh hơi kinh ngạc.

Thẩm Khấu Đan trừng mắt nhìn anh, chẳng lẽ anh không cảm nhận được chút nào sao.

Giang Lưu nhìn khuôn mặt trắng nõn trong vắt của cô hồi lâu: “Đây là khuôn mặt thật của cô?”

Nóng như vậy, lại đã qua hai ngày, lớp hóa trang trên mặt cô đương nhiên hết tác dụng rồi. Thẩm Khấu Đan gật gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Giang Lưu nghĩ rằng cô đã suy yếu tới mức hồ đồ rồi, đi tới đỡ cô đứng lên. Là tại anh sơ ý, nếu trước khi ngủ anh đẩy tảng đá chặn cửa động ra thì đã không bí bách như vậy. Chắc hẳn trong tiềm thức anh muốn làm nơi này trở thành quan tài, cảm thấy bị kín lại sẽ an toàn hơn chẳng. Song, ‘ngọa tháp chi trắc, khởi dung hân thụ’. Tính anh luôn luôn cẩn thận đề phòng, có Thẩm Khấu Đan ở bên cạnh quấy rối như vậy làm sao mình có thể ngủ yên được. (Ngọa tháp chi trắc, khởi dung hân thụ: ở bên giường có người, làm sao có thể an tâm ngủ ngon, đại ý là người bên cạnh làm mình không an tâm ngủ được)

Giang Lưu phải mất khá nhiều sức lực mới đẩy được tảng đá lớn và những vụn đá chặn trước cửa động. Thẩm Khấu Đan phờ phạc nhìn anh: “Những ngôi cổ mộ khác đều là nơi chí âm, quỷ mị có thể tự do hoành hành, nơi này lại là chí dương, cũng không hiểu là dựng theo kết cấu gì, hạn chế pháp lực, rất khó sử dụng. Tôi đã bảo Tiểu Miêu thử đi ra, nhưng nó cũng không ra được.”

Lúc này, Giang Lưu mới để ý thấy bên cạnh mình có một luồng u hồn của Tiểu Miêu, gần như trong suốt, rất khó nhận ra. Anh thử bay lên, quả nhiên không nhảy được quá cao.

“Không sao, tôi công cô lên trên.”

Giang Lưu đỡ cô lên vai, bắt đầu bám vào vách đá leo lên. Dựa theo thời gian bọn họ rơi xuống và kết quả của máy đo độ cao, trèo lên như vậy mất ít nhất một ngày, anh mang theo sức nặng của hai người, chắc chắn không thể bay nhảy, nhưng nếu cố gắng thì cũng không thành vấn đề.

“Thật xin lỗi, làm phiền anh rồi.”

“Không sao, cô cứ nhắm mắt lại nghỉ ngơi đi.” Hai ngày ở trong động cô vẫn canh giữ cho anh, chưa từng chớp mắt.

Thẩm Khấu Đan tựa lên lưng anh, khước miệng khẽ nhếch lên: “Hồi nhỏ tôi có một biệt danh là ‘tiểu xui thần’, đi tới đâu thì sẽ mang xui xẻo tới đó, người nào tiếp xúc với tôi cũng sẽ gặp điều không may, người nào càng được tôi quan tâm lại càng đen đủi. Cả Thẩm gia bị giết hại, chú vẫn nghĩ là trách nhiệm của chú, nhưng tôi vẫn luôn biết đó là sai lầm của tôi.”

Giang Lưu nhớ lại lần đầu tiên gặp, cô coi Quỷ Anh như một quả bóng đánh ra ngoài, bắt giắc mỉm cười. Cảm giác luôn làm hỏng việc chắc là rất tệ đúng không? Tiểu Tư cũng rất ngốc, nhưng vẫn chưa tới mức kéo theo người bên cạnh gặp rủi ro.

“Cô đã nghĩ quá nhiều rồi.” Tay anh dường như dán chặt lên vách đá, di chuyển vẫn rất vững vàng.

“Mấy năm nay chú vẫn luôn nghĩ cách sửa mệnh cho tôi, nhưng những việc hay những người tôi quan tâm vẫn cứ gặp phải chuyện không tốt nên tôi đã sớm chuyển ra ngoài sống một mình, cũng không gặp chú quá nhiều.”

“Tôi biết một người bạn rất tinh thông về phương diện này, sau này tôi sẽ đưa cô tới gặp anh ta.”

“Được, vậy thì chúng ta phải ra khỏi đây đã, hy vọng anh sẽ không bị tôi ám cho rơi xuống.”

Vừa dứt lời, tay phải Giang Lưu đã buông lỏng, trượt xuống một đoạn dài, Thẩm Khấu Đan ôm chặt lấy cổ anh, hít vào một ngụm khí lạnh.

Giang Lưu lại cười ha ha: “Đồ ngốc, dọa cô thôi. Cô nghĩ tôi là ai, một người chết đó, chẳng lẽ trên đời này lại có người khắc được mạng của tôi sao.”

Bình thường Giang Lưu vẫn luôn ôn hòa, lần đầu tiên Thẩm Khấu Đan nghe thấy anh cười lớn như vậy, bỗng cảm thấy an tâm rất nhiều, dựa vào lưng anh từ từ thiếp đi

37. Chương 37: Giáo Sư Thật Kỳ Quái

Đã hai ngày liền Thẩm Mạc không ra khỏi cửa, đương nhiên hôm nay lại càng không muốn ra ngoài. Loại mực Giang Tiểu Tư dùng để đóng dấu trông thì đơn giản, nhưng nếu không biết trình tự phối chế thì không thể chế tác ra loại thuốc tẩy sạch được, anh đã hoàn toàn bó tay.

Sau khi sai vài quỷ hồn và thức thần đi ra ngoài thám thính tin tức, anh dự định bắt đầu chữa thương. Đúng lúc này lại có người gõ cửa, anh tới mở cửa ra, là Tiểu Đường.

“Có việc gì?” Giọng nói lạnh băng dữ tợn hơn hẳn bình thường của anh cảnh báo cho đối phương rằng, tâm trạng bây giờ của anh không tốt.

“Giáo.. giáo sư, vết thương của anh đã tốt hơn chưa?”

“Tôi không sao.” Thẩm Mạc đứng chắn ngang cửa như nói rõ ý định không cho đối phương vào. Tiểu Đường vươn người nhìn vào trong cười hì hì, bên ngoài gió lạnh rít lên từng cơn, thực lạnh lẽo.

“Cậu tới làm gì?”

Đi vào phòng khách, đối mặt với ánh mắt sắc bén như có ngàn mũi dao đang phóng ra của Thẩm Mạc, Tiểu Đường lén nuốt nước miếng, không biết nhiệt độ trong phòng là bao nhiêu nữa, biết thế cậu đã đứng ngoài rồi. Tiểu Đường thầm nghĩ, hai ngày trước chúng ta còn đồng sinh cộng tử, trở mặt cũng nhanh thật.

Thẩm Mạc không biết cậu đang lẩm bả lẩm bảm cái gì, lạnh băng quát: “Nói mau.”

Thân mình Tiểu Đường lại run lên.

“Giáo sư, chuyện là sau khi trở về, tôi định tra xét về Mai Trạch Thiên Phủ, nhưng không ngờ nó lại hoàn toàn biến mất chỉ sau một đêm, biến thành một mảnh đất trống, không lưu lại chút manh mối nào cả.” Tiểu Đường nói không kịp thở.

Thẩm Mạc đã sớm dự tính được việc này: “Vậy còn nhân viên ở đó thì sao?”

“Bọn họ đều nói là không biết, họ nói là tất cả được nghỉ một ngày, khi trở về thì không thấy khu nhà đâu nữa. Không phải Khấu Đan còn nói là họ có một nhà hàng dưới đất chuyên tổ chức tiệc ăn thịt người sao, cảnh cực vẫn đang thẩm vấn, chúng tôi không tin là những người này không biết một chút gì.”

“Không cần thăm vấn nữa, bọn họ chỉ thuê đầu bếp quý, theo phong cách làm việc cẩn thận của Mai Tân chắc chắn sẽ không dễ dàng để lại manh mối cho các cậu đâu.”

“Tục ngữ có câu, chạy được hòa thượng chứ sao chạy được miếu, tôi vẫn không thể tin nổi một ngôi nhà lớn như vậy lại tan biến ngay được.”

“Việc quan trọng nhất bây giờ là phải kiểm soát chặt chẽ tất cả các con đường mua bán nhóm máu B, kho máu ở các nơi cũng phải canh phòng nghiêm ngặt.”

“Việc này hơi khó, nếu dồn ép hần quá, không sợ hần trực tiếp giết người sống sao, quá nhiều người bị giết rồi.”

“Hần vẫn chưa hoàn toàn thành hình, bây giờ nguyên khí lại bị hao tổn rất nhiều. Biết tôi đang giăng lưới để tóm hần, chắc hần sẽ không dám mạo hiểm như vậy đâu. Tóm lại phải kéo càng dài thời gian càng tốt, chờ tôi dưỡng thương và tìm được Khấu Đan đã.”

“Chưa có tin gì của Khấu Đan sao? Đội tìm kiếm ở đó vẫn đang tìm, nhưng tới giờ vẫn chưa có thu hoạch gì.”

“Phía Giang Tiểu Tư hình như đã có tin tức.”

“Giáo sư, có gì trên trán anh vậy?” Tiểu Đường loáng thoáng nhìn thấy trên trán Thẩm Mặc có vết gì hồng hồng, tò mò hỏi.

Thẩm Mặc nghiêng người né khỏi mấy cái móng vuốt đang có ý định vén tóc anh lên xem xét, quay phắt lên lầu.

“Tạm biệt, không tiễn.”

Rầm một tiếng, cửa phòng làm việc mạnh mẽ đóng lại, Tiểu Đường ôm bàn tay tội nghiệp đứng đó, cậu chỉ muốn hỏi thăm tình hình sức khỏe của anh ta thôi mà, cần gì phải hung dữ vậy chứ, uống công cậu còn mua thuốc tới cho anh ta. Hừ, không phải chỉ là sáng dậy chưa rửa mặt lại bị người khác phát hiện thôi sao.

Tiểu Đường lấy từ trong túi ra một bình thuốc bột Vân Nam đặt lên bàn, đúng lúc này di động lại vang lên. Vừa thấy số điện thoại, đôi mày cậu tự giác nhíu chặt lại, bà cô Phấn Hồng của tôi ơi, cứ phải gọi mười cuộc điện thoại một ngày để quấy rầy tôi mới được sao?

Tiểu Đường vừa nghe điện vừa ra khỏi nhà Thẩm Mặc, lúc đi ngang qua cổng trường, nhìn thấy một hòa thượng đội nón đi qua, cậu không nhận nổi tò mò lại quay đầu lại nhìn thêm một lần nữa.

Buổi chiều, sau khi dạo phố xong, Giang Tiểu Tư ngáp ngừng đứng trước cửa hồi lâu mới chịu lấy chìa khóa ra mở cửa bước vào, thấy Thẩm Mặc không có nhà, cô an tâm thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời lại cảm thấy hơi mất mát. Tối qua cô kích động quá mức, lại nhân lúc giầu đồ bìm leo để làm chuyện xấu, bây giờ đúng là hơi ngại gặp người ta, cô xấu hổ nhớ tới nụ hôn ngọt ngào kia, che miệng cười đến ngẩn ngơ.

Thẩm Mặc vừa vào đến cửa đã phát hiện có gì đó không bình thường. Giang Tiểu Tư vui tươi hơn hờn hờ đầu ra từ phòng bếp, trên người mặc tạp dề, đôi má phớt hồng.

“Giáo sư, thầy đã về rồi sao.” Cô di chuyển tầm mắt, phát hiện phía sau Thẩm Mặc còn có một người, là Diệc Hưu.

“Diệc Hưu đại sư cũng tới nữa sao? Mau ngồi xuống ăn cơm đi, thật ngại quá, tôi không biết hôm nay ngài tới nên nấu toàn món mặn, ngài đành ăn cơm trắng vậy.”

“A di đà phật.” Diệc Hưu vẫn giữ nguyên vẻ nghiêm túc, ngồi vào bàn chuẩn bị ăn cơm.

Thẩm Mặc nhìn quanh một lượt, lạnh nhạt nói: “Sao em lại thay đổi mùi hương trong nhà tôi?”

Giang Tiểu Tư hơi sững sốt, vội vàng giải thích: “Ngửi nhiều Thương cảm hương không tốt cho sức khỏe nên em...”

“Ai cần em quản?”

Thẩm Mặc lạnh lùng ngắt lời làm Giang Tiểu Tư khẽ giật mình, cô như đứa trẻ phạm lỗi đáp: “Vây lát nữa em sẽ đổi lại cho thầy nhé?”

“Sau này nếu không có sự cho phép của tôi thì đừng tự ý đụng vào đồ đạc trong nhà”

Thẩm Mặc không ăn cơm mà vào thư phòng luôn, Diệc Hưu nhìn Giang Tiểu Tư vẫn đang ngăn người đứng giữa phòng, khẽ gõ bàn gọi cô tới ăn cơm.

Giang Tiểu Tư lấy lại tinh thần, vội vàng tới xới cơm cho Diệc Hưu. Diệc Hưu từ tốn ăn cơm vừa khẽ nói: “Khi nào cô có thể làm cậu ta tắt được Thương cảm hương thì đó là lúc cô đạt được điều cô muốn.”

“Đại sư biết tôi muốn gì sao?”

“Vây cô có biết cô muốn gì không?” Diệc Hưu hỏi lại.

Giang Tiểu Tư trầm mặc không nói.

“Tính Thẩm Mặc vừa khó chịu vừa cứng nhắc, nhưng cô phải biết nhược điểm lớn nhất của cậu ta là dễ mềm lòng, dù xin lỗi hay kêu gào ăn vạ gì đó cũng sẽ trị được cậu ấy, chắc cô cũng biết hiện giờ cậu ấy đang ước gì tìm được nhiều lý do để trách mắng cô.”

Giang Tiểu Tư nghe xong lại càng mơ hồ, giáo sư ăn no rồi việc sao? Cố tìm cớ để mắng cô? Không phải bọn họ đêm qua còn rất “thân mật” sao? Chắc anh ta không hẹp hòi như vậy chứ, thù dai vậy. Không phải chỉ hôn vài cái sao, cũng có thiếu miếng thịt nào đâu chứ.

Giang Tiểu Tư lật đật chạy lên lầu, gõ gõ cửa, thấy bên trong không có phản ứng gì liền đẩy cửa vào.

“Đi ra.” Một giọng nói uể oải vang lên, Thẩm Mặc đang dựa vào đầu giường đọc sách.

Giang Tiểu Tư mặt dày bước tới, cẩn thận quan sát, dường như trên trán Thẩm Mặc chẳng có dấu vết gì nữa.

Thẩm Mặc thấy Giang Tiểu Tư đi đến trước mặt mình, nghĩ tới việc đêm qua vừa bị cô áp đảo thì lại thấy sợ hãi, vội vàng đứng dậy, rời khỏi giường ngồi lên một chiếc ghế tựa.

“Giáo sư, dấu hiệu đâu rồi?”

“Dấu hiệu nào?”

“Là con dấu của em đó, đâu rồi?”

Nhắc tới con dấu Thẩm Mặc lại tức giận: “Tôi khắc con dấu cho em là để em làm loạn sao?”

“Em có làm loạn gì đâu, em chỉ đóng vào những thứ của em thôi, quần áo của em, sách vở của em đều có, trên móng Caramen cũng có nha.”

Thẩm Mặc tức giận đến mức khóe miệng run run, chẳng lẽ cô nghĩ trán anh là móng con chó con sao.

“Nhanh tẩy sạch cho tôi”

“Không phải thầy đã lau đi rồi sao?”

Lau cái gì, chỉ dùng chút thủ thuật để che mắt thôi.

38. Chương 38: Tiểu Đường Xuất Giá

“Giáo sư, thầy vẫn còn giận sao?”

“Không hề.” Thẩm Mặc lập tức phủ nhận, anh còn lâu mới tức giận chỉ vì một con nhóc cường hôn, có phải là đàn bà con gái đâu.

Thẩm Mặc vẫn tiếp tục đọc sách, không thèm ngẩng đầu lên. Giang tiểu Tư trưng ra nụ cười nịnh nọt với anh, sau đó lấy trong túi ra một cái bình nhỏ.

“Được rồi, để em lau giúp thầy.” Cô lấy ra một chiếc khăn tay trắng tinh in hình con chó nhỏ, đổ một ít thuốc nước lên sau đó bước tới gần, giơ tay vén mấy lọn tóc trên trán Thẩm Mặc lên.

Thẩm Mặc nghiêng đầu né tránh: “Để tôi tự làm.”

“Thầy có nhìn thấy gì đâu.”

“Chẳng lẽ em thì thấy sao?” Thẩm Mặc hừ lạnh.

“Em vẫn nhớ vị trí mà.” Giang Tiểu Tư áp khăn tay lên trán Thẩm Mặc, con dấu màu đỏ dần dần hiện ra. Cô vẫn không nở lau đi.

Nhưng thực ra, trong lòng Giang Tiểu Tư âm thầm đắc ý cười gian, đó chỉ là đánh lạc hướng mà thôi, cô đã lén đóng ở phía dưới gáy Thẩm Mặc một cái rồi, nhất định anh ta vẫn chưa phát hiện, vị trí đó khó thấy như vậy, ha ha. Ai bảo cả đêm anh ta dám quay lưng mà ngủ với cô.

Trán man mát lạnh lạnh, Thẩm Mặc bỗng nhớ tới đêm qua mình sốt cao, bờ môi lạnh lẽo của Giang Tiểu Tư..... Anh gấp mạnh cuốn sách lại, đứng bật dậy.

“Lê mê cái gì.” Giật lấy khăn trong tay Giang Tiểu Tư lau bừa hai cái trên trán, Thẩm Mặc ném trả lại cô. “Bọn Khẩu Đan thế nào rồi?”

Giang Tiểu Tư nhận lấy khăn gấp lại, cất vào túi: “Bọn họ không sao, đã ra khỏi mộ rồi, đang trên đường về. Ba nói chị Khẩu Đan bị ốm, chắc sẽ về muộn hai ngày.”

“Bị ốm?” Thẩm Mặc quay lại nhìn cô.

“Đừng lo, ba bảo chỉ là bị suy nhược cơ thể cộng thêm mất nước, nghỉ ngơi vài ngày là ổn.”

Thẩm Mặc gật đầu nhưng nét mặt vẫn tràn ngập lo lắng, Giang Tiểu Tư thấy vậy cũng không nói thêm nữa. Không ngờ Thẩm Khẩu Đan lại mạo hiểm mà nhảy xuống vực cùng Giang Lưu, việc này đã làm anh giật mình, thích ai không thích lại đi thích Giang Lưu, sau này sẽ phiền đây.

“Cổ độc của các sư huynh sư tỷ đã được giải chưa?”

“Vừa giải xong, Diệc Hưu đại sư đến là vì việc này.” Tử Âm Văn Chương vẫn chưa tìm được, lần này anh lại nợ đại sư một lần nữa.

“Tên Mai Tân kia rốt cuộc là ai? Trước đây mọi người đã biết hắn sao?” Hơn nữa, hình như ba còn biết cái thi thể tên Thái Vấn kia.

Thẩm Mặc im lặng hồi lâu: “Tóm lại hắn không phải người tốt, về sau nếu gặp hắn thì em cứ tránh xa ra.”

“Hắn là quỷ đúng không? Cho nên mới làm nhiều chuyện như vậy..... là để mượn thi thể của chủ nhân lăng tẩm về dùng sao?”

“Chắc là như vậy.”

Tất cả quỷ hồn đều không có thực thể, đối phó với người bình thường thì được nhưng nếu muốn tranh đấu với người có pháp thuật thì vô dụng. Cương thi thì khác, dù đạo hạnh có cao thâm tới đâu thì cũng chỉ là một con người, con người thì có thể bị thương, cũng có thể bị chết, mà cương thi thì đao thương bất nhập, bách độc bất xâm, thân thể đã chết rồi thì khó mà bị thương tổn gì thêm nữa. Nếu Mai Tân thành công, muốn thu phục hắn e là rất khó.

“Giáo sư, người đó bị thầy giết sao?”

Thẩm Mặc chậm rãi gật đầu.

“Đạo này hình như có một con quỷ luôn luôn theo dõi em, là do hắn phái tới sao?”

Thẩm Mặc cứng người, lấy ra một lá bùa: “Mang theo thứ này bên người.”

Giang Tiểu Tư thấy anh hình như đã hết giận, còn tỏ ra quan tâm mình thì tủm tỉm cười: “Thật xin lỗi, lần sau em sẽ không nghịch ngợm nữa. À, chuyện hôm qua, là do em xúc động nhất thời.....”

Thẩm Mặc quay đầu nhìn ra cửa sổ: “Việc đó đừng nhắc lại nữa, trước đó cũng là do tôi sai. Em cứ cố gắng học hành cho tốt.....”

Đang nói thì âm báo tin nhắn từ di động của Thẩm Mặc vang lên, Thẩm Mặc mở ra xem, đứng chờ ra hồi lâu không hề nhúc nhích. Giang Tiểu Tư nhìn về mặt đầy nghi hoặc của anh thì định vươn tới xem trộm, nào ngờ đúng lúc này, di động của cô cũng vang lên, mở ra xem, cầm cô suýt nữa bị rơi xuống đất.

–Tiểu Tư, anh và Phiêu Phiêu tình cảm sâu đậm, quyết định thành hôn vào tám giờ tối ngày 7 tháng 12, đã đặt tiệc rượu tại Khách sạn Kim Hồ, ở số 8, đường Lí Tử, khu Tường Vân, Thiên Giang. Kính mời tới dự. Xin lỗi vì không kịp gửi thiệp mời. Tiểu Đường kính gửi.

“Giáo, giáo sư.....” Cô trở mắt nhìn Thẩm Mặc.

“Em cũng nhận được sao?” Thẩm Mặc bình tĩnh nhét di động vào túi.

“Không ngờ Tiểu Đường lại muốn kết hôn. Còn là với Phần Hồng Phiêu Phiêu. Sao có thể chứ.”

“Đúng là không thể.” Mới ban ngày Thẩm Mặc còn gặp cậu, khi đó cậu ta còn chưa nói gì, việc này quá đột ngột.

“Hóa ra Tiểu Đường vẫn luôn giấu diếm nha, chắc chưa thành hôn sẽ bị đội trưởng Lâm bóp chết đó. Ngày 7, ngày 7 là ngày nào, trừ hồng bao ra em có cần phải mua thêm quà tặng gì khác không, xe đẩy trẻ con hay gì đó.....” Tuy Giang Tiểu Tư rất kinh ngạc nhưng cũng rất hưng phấn, bắt đầu xây dựng ý tưởng.

“Ngày mai.”

“Cái gì?”

“Tôi nói ngày bảy là ngày mai.”

“A?” Giang Tiểu Tư lại tiếp tục giật mình kinh ngạc, như vậy thì quá gấp rồi. Ngày mai đã kết hôn sao. Tiểu Đường này thật thiếu nghĩa khí, còn chưa chính thức giới thiệu bạn gái ọi người đã kết hôn rồi. Vậy thì không có thời gian mua quà rồi, sau này bổ sung vậy, ngày mai tặng bọn họ hồng bao to một chút là được, hay là lấy đồ cổ bình hoa gì đó trong tiệm nhĩ.

Việc này rất kỳ quái, Tiểu Đường không phải người tùy tiện như vậy, Thẩm Mặc đoán có lẽ cậu ta gặp chuyện phiền toái gì đó. Nhưng nếu kết hôn thật thì cũng tốt. Mặc kệ ra sao, mai cứ đi rồi tính sau. Anh vẫy vẫy tay ý bảo Giang Tiểu Tư xuống lầu ăn cơm.

Giang Tiểu Tư thấy anh không giận nữa, ba cũng sắp trở về, Tiểu Đường lại sắp có chuyện vui, tâm trạng hết sức vui vẻ. Cô lôi kéo Thẩm Mặc xuống lầu lại phát hiện ra cả nồi cơm đều đã bị một mình Diệc Hưu ăn sạch. Ông ta vẫn nghiêm túc ngồi tựa vào ghế, còn bày ra cái vẻ ‘ta không vào địa ngục thì ai vào ’ nữa chứ, đúng là không nói nổi. Giang Tiểu Tư đành phải đi nấu cơm lần nữa.

Cùng lúc đó, bên ngoài truyền vào tiếng đập cửa vội vã, Thẩm Mặc ra mở cửa, không ngoài dự đoán của anh, người tới là Lâm Cường.

Lâm Cường vô cùng lo lắng, dáng vẻ như vừa bị cướp mất người thân vậy.

“Tiểu Đường xảy ra chuyện rồi.”

Lâm Cường đã làm cảnh sát rất nhiều năm, kinh nghiệm tích lũy được vô cùng phong phú, Thẩm Mặc đã hợp tác cùng anh phá rất nhiều vụ án. Anh ta luôn luôn bình tĩnh ổn trọng, không sợ hiểm nguy, đây là lần đầu tiên Thẩm Mặc thấy anh ta hoảng hốt lo lắng như vậy, bất giác nhăn mày lại.

Giang Tiểu Tư hớn hở lộ đầu ra từ trong bếp: “Chúng tôi biết rồi, anh ấy sắp kết hôn. Đội trưởng Lâm cũng phải đi uống rượu mừng đúng không? Tường Vân rất xa, mai anh cho tôi và giáo sư đi nhờ xe nhé.”

“Không phải, lúc này tôi nhận được điện thoại của cậu ấy, cậu ấy chỉ nói một câu ‘Sếp lâm, cứu mạng’ thì điện thoại mất tín hiệu.”

Lúc đó, Lâm Cường đang tắm, sau khi nhận được anh còn tưởng Tiểu Đường nói đùa. Nhưng sau đó vài phút, khi nhận được tin nhắn thông báo Tiểu Đường và Phần Hồng Phiêu Phiêu kết hôn, anh bắt đầu nhận

thấy sự việc không ổn. Nhưng không thể gọi được cho Tiểu Đường nữa, anh đành lập tức lau người, thay quần áo rồi chạy vội về cảnh cục.

Tra xét cả buổi, anh biết được khu Tường Vân không hề có khách sạn Kim Hồ, số 8 đường Tử lộ vốn là một mảnh đất hoang rất lớn ở vùng ngoại thành. Còn cái cô phóng viên có bút danh Phấn Hồng Phiêu Phiêu của Đào Nguyên Chuyện Lạ tên thật là Hách Hồng, một năm trước đã nhảy hồ tự sát rồi. Gọi cho người thân và bạn bè của Tiểu Đường thì không một ai biết chuyện Tiểu Đường sắp kết hôn, cũng không ai nhận được tin nhắn hay thiệp mời gì cả. Anh càng nghĩ càng thấy khả nghi, vì vậy vội vàng tới chỗ Thẩm Mặc.

Giang Tiểu Tư và Thẩm Mặc nghe anh nói vậy thì biết Tiểu Đường chắc chắn đã gặp chuyện. Nhưng cậu ấy dù sao cũng là một người đàn ông trưởng thành, chẳng lẽ lại bị một người phụ nữ bức hôn sao? Hay là....nữ quỷ?

Giang Tiểu Tư nghĩ vậy thì rùng cả mình, lo lắng quay sang nhìn Thẩm Mặc.

Thẩm Mặc khinh thường cười nhạt: “Ngày mai cứ đi uống rượu mừng sẽ biết thôi.”

39. Chương 39: Hôn Lễ Ma Quỷ

Khu Thiên Giang không được phồn hoa như khu Vạn Hà, nằm ở ngoại ô thành phố. Bởi vì hơi tắc đường, đã qua được hai giờ đồng hồ mà họ vẫn bị kẹt trên đường. Lâm Cường một tay hút thuốc, một tay lái xe, ngoặt trái rẽ phải giữa dòng xe cộ, chỉ cần thấy có chỗ trống thì sẽ nhích vào, ra khỏi nội thành, anh bắt đầu biểu hiện kỹ xảo đua xe cao siêu.

Diệp Hưu ngồi ở ghế phụ lái, một tay tóm chặt lấy tay vịn, một tay cầm lấy dây an toàn trước ngực tái mặt nói: “Thí chủ, đừng vội, đừng vội.” Công đức phổ độ chúng sinh của ông còn ít lắm, chưa muốn đi gặp Phật quá sớm.

Thẩm Mặc cũng bị anh ta lắc qua lắc lại làm cho hơi say xe, mặt tái mét, trông như sắp nôn đến nơi. Bỗng nhiên, anh cảm thấy cánh tay phải bị giữ chặt, một thân thể ấm áp dựa vào thật gần, đôi tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay anh, ngón tay ấn lên huyệt Hợp Cốc (huyệt nằm gần vị trí giữa ngón trỏ và ngón cái trên mu bàn tay, bấm vào có thể giảm say tàu xe)

“Giáo sư rất khó chịu sao?”

Thẩm Mặc không đáp, nhìn ngón tay ngắn ngắn vừa trắng vừa mềm kia, rõ ràng vẫn còn là tay trẻ con, anh thầm nghĩ. Lúc bằng tuổi Giang Tiểu Tư bây giờ, Thẩm Khấu Đan đã cao hơn cô, đôi tay cũng có rất nhiều vết sẹo và chai sần, ánh mắt cũng thành thực kiên nghị hơn cô nhiều. Rõ ràng cùng là trẻ mồ côi như nhau, nội tâm cũng đều mơ hồ tùy hứng, vì sao Giang Tiểu Tư lại có thể sống vô tư như vậy trong khi Khấu Đan lại phải sống mệt mỏi dưới lớp mặt nạ? Vì mình làm không tốt bằng Giang Lưu sao? Trừ uống rượu ra, Khấu Đan không có sở thích nào khác, mỗi ngày đều chạy đi chạy lại bắt quỷ. Nhớ lại khi xưa, có một cô bé nữa hay đi cùng Khấu Đan, hai người vẫn dùng đôi bàn tay bé xíu, còn nhỏ hơn tay của Giang Tiểu Tư rất nhiều, túm lấy áo anh đòi kẹo, một người kéo anh đi bên trái xem cá, một người kéo anh đi bên phải chơi diều...

Thẩm Mặc nhắm mắt lại, để mặc Giang Tiểu Tư khẽ nắm lấy tay anh, bị bàn tay lạnh lẽo chạm vào, trong anh bỗng sinh ra cảm giác là lạ. Xua đi một chút khác thường trong lòng, anh khẽ nhún mày, tay của con bé này, mùa đông vẫn luôn lạnh băng như vậy sao?

Giang Tiểu Tư đột nhiên cảm thấy bàn tay mình được một bàn tay khác bao lấy, lòng khẽ run lên, phảng phất như bị ai đó chọc ngứa, mặt bất giác đỏ bừng, xấu hổ lén nhìn mấy người phía trước. Lâm Cường vẫn đang tập trung lái xe, Diệp Hưu đại sư cũng nhắm mắt, chắc đang tụng kinh cầu bình an.

Giang Tiểu Tư nhét nốt tay còn lại vào dưới cánh tay Thẩm Mặc để sưởi ấm, giả vờ ngủ gật, nghiêng đầu tựa vào vai anh. Cô biết Thẩm Mặc vẫn luôn nghĩ cô là một đứa trẻ, coi cô như một Thẩm Khấu Đan thứ hai mà dạy dỗ, chăm sóc. Nhưng chắc vẫn có một ít cảm giác thích đúng không? Chỉ cần anh không đề phòng, trốn tránh nữa, cô tin một ngày nào đó có thể hạ gục được trái tim người này.

Ngủ chưa được bao lâu thì xe ngừng lại, Giang Tiểu Tư mở mắt ra, phát hiện không biết từ lúc nào cô đã chuyển từ gối lên vai Thẩm Mặc thành gối lên đùi anh, mà bàn tay Thẩm Mặc lúc đầu vẫn phủ trên tay cô giờ phút này đang áp lên đầu cô.

Giang Tiểu Tư hơi giật mình, thấy Lâm Cường và Diệc Hưu vẫn đang quay lại nhìn mình thì vội vàng lau nước miếng, ngượng ngùng ngồi dậy. Lúc này, Thẩm Mặc cũng tỉnh lại, nhìn ra cửa sổ quan sát cảnh vật hoang vắng.

“Đến rồi sao?”

Lâm Cường lắc đầu: “Không còn đường nữa, muốn tới Kim Hồ phải đi bộ.”

“Mấy giờ rồi?”

“Sắp năm giờ rồi.” Lâm Cường trông hơi sốt ruột, anh định điều người tới tìm kiếm nơi này từ hôm qua, thời gian càng trôi qua, càng không thể đảm bảo Tiểu Đường có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không, nhưng Thẩm Mặc nói sẽ không xảy ra chuyện gì, đến sớm cũng sẽ không tìm thấy ai cả.

Mấy người xuống xe tiếp tục đi bộ. Đi qua một đoạn đường núi, xuyên qua một khoảng rừng nhỏ, cảnh vật bỗng bừng sáng trước mắt họ.

“Hồ không nhỏ chút nào nha, lạnh quá, sao lại có người đi một đoạn đường xa để đến đây tự sát chứ.” Giang Tiểu Tư cảm thấy thật mơ hồ.

“Bây giờ thì trông vậy thôi chứ mùa hè nơi này rất đẹp.”

“Anh đã tới đây rồi sao?”

“Vụ án Hách Hồng mất tích một năm trước, tôi có đến nơi này xem qua. Dựa vào di thư được tìm thấy tại nhà và một số vật tìm được ở đây, chúng tôi đưa ra kết luận là cô ta tự sát, nhưng vẫn chưa tìm được thi thể. Trông hồ này gió êm sóng lặng nhưng phía dưới có rất nhiều mạch nước ngầm, có lẽ thi thể đã bị cuốn đi đâu đó, không có cách nào xuống quá sâu để tìm kiếm.”

“Hồ này thường xuyên có người chết đuối đúng không?” Thẩm Mặc nhìn quanh, ba mặt nơi này được núi bao quanh, có kết cấu đường âm lợi thủy.

Lâm Cường gật đầu: “Vì vậy nên dù phong cảnh rất đẹp cũng rất ít người đặt chân tới.”

Thẩm Mặc ngồi xổm xuống, nhặt những hòn đá nhỏ ven hồ xếp thành hai ký hiệu kỳ quái trên mặt đất.

“Đây là gì vậy?” Giang Tiểu Tư cũng ngồi xuống giúp anh nhặt đá.

“Ngựa và chim.”

“Gì cơ?” Giang Tiểu Tư tròn mắt, cô còn tưởng anh ta định xếp bùa để tìm Tiểu Đường nữa chứ. “Cái này còn trừu tượng hơn cả hình thù của các chòm sao nha.” Đánh chết cô cũng không nhìn ra nó giống ngựa hay giống chim ở chỗ nào.

“Mấy giờ rồi?” Thẩm Mặc lại hỏi.

Lâm Cường nhìn đồng hồ đeo tay lo lắng, gõ gõ tàn thuốc lá: “Sắp sáu giờ rồi, tiệc cưới sắp bắt đầu rồi.”

“Đừng vội, sắp xuất hiện rồi.”

Một ngọn sóng lớn dâng lên từ phía xa, chỉ trong giây lát đã đổ tới trước mặt họ. Sau đó, cuộn sóng dường như bị đóng băng, một cánh cửa xuất hiện ở chính giữa, một tấm thảm đỏ thẫm phủ lên mặt nước, trải dài từ cánh cửa tới chân mọi người.

Lâm Cường dờ mắt ra, đánh rơi cả thuốc lá xuống đất, mấy năm nay cùng phá án với Thẩm Mặc, anh đã gặp không ít những chuyện kỳ quái, nhưng chưa bao giờ thấy ngạc nhiên như lúc này.

Thẩm Mặc bước lên thảm đỏ, dẫn đầu đi vào trong, Giang Tiểu Tư và mọi người cũng bước theo sau.

Lúc đầu cảnh vật tối sầm, mọi người đều cảm thấy hơi mất thăng bằng như đang đi trong thang máy. Sau đó, cảm thấy bên tai vang lên tiếng chiêng trống dồn dập, tiếng người huyên náo. Cảnh vật xung quanh

dần sáng lên, Giang Tiểu Tư trợn mắt, há hốc mồm nhìn những gì đang xảy ra trước mắt, phản ứng đầu tiên của cô là: bọn họ xuyên không.

Người qua người lại trên đường, ai nấy đều mặc trang phục cổ đại, ngẩng đầu nhìn phía đối diện, đập vào tầm mắt mọi người là một biển hiệu sơn đen, trên đó thiếp bốn chữ vàng to tướng: “Kim Hồ tửu lâu.”

Trời còn chưa tối, lúc này đang là hoàng hôn, mặt trời le lói tại đường chân trời. Trong ngoài tửu lâu và trên đường đều được giăng đèn kết hoa, cách đó không xa còn có một đội ngũ khua chiêng gõ trống đang đốt pháo, múa sư tử trông rất náo nhiệt.

Giang Tiểu Tư thấy trên cửa có một tấm bảng được trang trí bằng lụa đỏ, trên nền giấy đỏ viết hai cái tên ‘Đường Hành Chi’ ‘Lục Tiểu Văn’ thì tò mò quay lại hỏi Lâm Cường: “Hóa ra tên đầy đủ của Tiểu Đường là Đường Hành Chi à?”

Lâm Cường cau mày lắc đầu: “Không phải.”

“Chẳng lẽ chúng ta tới nhầm chỗ rồi?” Giang Tiểu Tư đang gãi đầu thì bỗng có hai người ăn mặc rực rỡ, trang điểm kỹ lưỡng, trông hơi giống tú bà ở kỹ viện đang cười tủm tỉm tiến về phía họ.

“Là Thắm tiên sinh và Lâm công tử đúng không, xin mời vào chỗ ngồi.”

Mấy người nhìn nhau, mông lung suy nghĩ, không biết trong hồ lô của mấy người này chứa thứ gì đây. Lúc này, một trong hai ‘tú bà’ đầu cài hoa giả bước lên lối kéo Giang Tiểu Tư: “Vị cô nương này trông thật xinh xắn nha, đã hứa gả cho ai chưa? Ca ca của Lục tiểu thư cũng là nhân trung long phượng, dự tính sau khi lo liệu xong hôn sự của muội muội sẽ thành thân, muốn nhờ tôi tìm một cô nương trong gia đình tốt.....”

“Đã hứa gả rồi, hứa rồi, cảm ơn bà.” Giang Tiểu Tư nhanh chóng ngắt lời, những lời này cô đã nghe đến phát chán rồi. Hiểu rồi, người này là bà mối, suốt nghìn năm nay, cô không biết đã có bao nhiêu người làm mối cho cả cô lẫn ba ba rồi.

“Đã hứa hôn rồi sao? Ai nha, thật đáng tiếc, vị công tử nào có phúc như vậy?”

Giang Tiểu Tư cười hắc hắc, giơ ngón tay chỉ Thắm Mạc, thấy Thắm Mạc quay sang trừng mắt với mình thì vội vàng thu tay về, để cho bà mối lôi kéo vào trong tửu lâu.

Thắm Mạc phát hiện ra chẳng những Giang Tiểu Tư hoàn toàn không biết thẹn thùng là gì mà còn không biết hai chữ sợ hãi viết như thế nào nữa, dù trong bất kỳ tình huống gì cũng vậy. Anh chỉ đành kết luận là do Giang Lưu đã bảo bọc quá tốt, làm cho cô không biết nguy hiểm thật sự ra sao.

Mọi người đi vào bên trong, thấy những bàn tiệc rượu bày đầy đại sảnh và trên lầu, bà mối dẫn họ ngồi vào một bàn bên cửa sổ, tiệc rượu vẫn chưa chính thức bắt đầu. Tính cả bọn họ, bàn này có tất cả tám người, Giang Tiểu Tư thử quay sang hỏi một cô nương đang không ngừng cắn hạt dưa bên cạnh.

“Tỷ tỷ, nơi này là chỗ nào vậy?”

Cô nương kia quay lại nhìn, thấy Giang Tiểu Tư tuy ăn mặc hơi kỳ quái nhưng trông rất đáng yêu, miệng lại ngọt bèn đáp: “Nơi này là Tiểu Lê thôn, mấy người từ bên ngoài tới à?”

Giang Tiểu Tư không biết ‘bên ngoài’ mà vị cô nương này nói có phải là thế giới hiện tại bên ngoài không, đành gật bừa: “Chú rể và tân nương từ đâu?”

“Một lát nữa sẽ đi ra bái thiên địa.”

“Nơi này thật nhiều người nha. Náo nhiệt ghê.”

“Đúng vậy, hôm nay là ngày vui của tiểu thư Lục gia, tất cả mọi người trong thôn đều tới uống rượu mừng, bàn rượu trải dài tới tận đầu phố đó.”

Nói xong, cô nương kia lấy một ít hạt dưa cho cô. Giang Tiểu Tư nhận lấy định đưa lên miệng cắn thì bỗng thấy đùi mình bị Thắm Mạc nhéo mạnh một cái, cô khẽ giật mình, suýt nữa thì la lên, tuy kịp thời nén được nhưng vẫn làm nắm hạt dưa văng đầy đất. Giang Tiểu Tư vội vàng cúi đầu xin lỗi người kia, sau đó quay đầu nhìn Thắm Mạc. Thắm Mạc thấy hai má cô đỏ bừng, đang phồng mồm trợn mắt với mình thì bỗng muốn cười, khẽ liếc mắt ý bảo cô đừng có mà tham ăn.

Giang Tiểu Tư nhăn mũi, vừa ngẩng đầu lên thì thấy một người đang đi vào đại sảnh. Người này mặc áo gấm, choàng thêm áo ngoài lông cao, dáng người thon dài, đôi mắt đen trầm hơi xéch đong đầy ý cười, ánh mắt ấy dường như làm cho tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy người đó đang nhìn mình vậy.

Cô vội vàng ghé vào ‘cô nương hạt dưa’ bên cạnh: “Người đó là ai vậy?”

“Đại công tử Lục gia, ca ca của Lục tiểu Tư.”

Giang Tiểu Tư thấy anh ta ngồi lên vị trí cao đường, động tác mềm nhẹ như nước chảy mây trôi, lại hết sức phong lưu. Cũng giống như cô, đại đa số hoàng hoa khuê nữ trên sảnh đường và các đại thẩm đã kết hôn đều đang nhìn người đó.

“Thế nào, cảm thấy hối hận vì lúc nãy từ chối bà mối sao?” Diệc Hưu bất thành linh ném ra một câu.

“Nào có, nào có....” Giang Tiểu Tư luyến tiếc thu hồi lại tầm mắt, liên tục xua tay, quay sang nhìn nhìn Thẩm Mặc. Thấy Thẩm Mặc vẫn đang nhìn đi chỗ khác, dường như không để ý tới cuộc trò chuyện của bọn họ thì hận không thể ngay lập tức ôm lấy anh mà thổ lộ, tình yêu của cô dành cho giáo sư có nhật nguyệt chứng giám a.

Lâm Cường quan sát một vòng, hạ giọng hỏi nhỏ: “Nhiều người thế này, là ảo ảnh được biến ra hay là.....”

“Tất cả đều là quỷ, còn có vài quỷ núi, thủy quái linh tinh nữa.” Thẩm Mặc cầm lấy một ly rượu trên mặt bàn gỗ nhẹ, ly rượu liền biến thành vỏ sò, lại gõ lần nữa, vỏ sò lại biến thành ly rượu.

Giang Tiểu Tư há hốc miệng, tò mò lấy tay mình gõ khắp bàn.

“Làm gì bây giờ?” Lâm Cường hỏi, không phải anh chưa từng thấy quỷ, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới việc xung quanh mình toàn là quỷ thì cũng thấy rùng mình, nếu muốn cướp lại chú rể đúng là hơi khó đây.

Thẩm Mặc vẫn bình tĩnh, theo thói quen nâng ly trà trong tay lên định uống, bỗng nhiên anh lại nhớ ra đây không phải trà ở nhà thì lại buông chén xuống, tiếc thay cho Giang Tiểu Tư đang kích động, bàn tay đang định nhéo anh trả thù đành phải rụt về chỗ cũ.

“Không biết Tiểu Đường bị họ giấu ở đâu, cứ chờ cậu ta ra bãi đường đi.”

Lâm Cường sững sốt: “Cứ để cậu ta thành thân với cô Phấn Hồng Phiêu Phiêu gì đó sao?”

Giang Tiểu Tư gật đầu lia lịa, cười xấu xa: “Tiểu Đường tính tình tốt, bị Phấn Hồng Phiêu Phiêu nhìn trúng, cướp về làm áp trại tướng công cũng có gì kỳ quái đâu. Tôi thấy Tiểu Đường cũng rất thích người ta đi, có khi là tự nguyện ở đây bãi đường đó, cũng không phải tất cả yêu tinh quỷ quái đều là người xấu mà. Chúng ta cứ quan sát tình huống trước, đừng vội vàng nhúng tay vào mà hỏng chuyện tốt của người ta.”

“Nếu thật là như vậy thì cậu ấy sẽ không gọi điện kêu cứu mạng.” Mặt Lâm Cường lúc này đã đen như Bao Công.

“A. Ra rồi.” Mọi người chung quanh bỗng cười nói ồn ào huyền não hơn, Giang Tiểu Tư phát hiện ra quả nhiên có một đôi tân lang tân nương đang mặc hỉ bào đỏ thắm bước ra từ sau hỉ đường.

40. Chương 40: Nguyện Nên Vợ Chồng

Tân nương đầu phủ hỉ khăn, dáng người uyển chuyển, bước chân nhẹ nhàng. Chú rể trắng trẻo thanh tú, mặt mày như họa. Người ngoài nhìn vào đều cảm thán hai người này là một đôi trời sinh. Chỉ tiếc là chú rể cười thật cứng nhắc, khóe miệng luôn gượng gạo giữ nguyên một độ cong, giống như bị ai đó làm cho dừng hình vậy. Cậu vẫn tự nhiên di chuyển bước chân, chấp tay cảm ơn mọi người, nhưng đôi mắt lại nhìn quanh bốn phía.

“Tiểu Đường, nơi này.” Giang Tiểu Tư nhảy loạn xạ, dùng sức mà vẫy tay gọi cậu.

Tiểu Đường vừa thấy họ thì cảm động đến suýt rơi nước mắt, nháy mắt liên tục ra hiệu cầu cứu.

Lâm Cường định đứng dậy thì lại bị Thẩm Mạc giữ chặt.

“Đừng nóng vội.”

“Đã tới mức này rồi, chẳng lẽ phải chờ bọn họ thành thân xong sao?”

“Người họ Lục kia không đơn giản chút nào, Tiểu Đường vẫn đang nằm trong tay họ, chưa nắm chắc cơ hội thì đừng hành động thiếu suy nghĩ.”

Lâm Cường đành tiếp tục ngồi xuống, Thẩm Mạc thì lại tiếp tục trưng ra vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Tiểu Đường bị kéo đi bái thiên địa.

Tiểu Đường vẫn tin là bọn họ nhất định sẽ đến cứu mình, nào ngờ họ chỉ yên lặng ngồi ở phía xa mà nhìn lại, chẳng lẽ đúng là đến uống rượu mừng thôi sao? Cậu thật sự muốn khóc, đường đường là một người đàn ông trưởng thành mà còn bị ép cười, không hiểu tên họ Lục kia làm phép thuật gì với mình, ngoài việc ý thức vẫn thanh tỉnh thì thân thể đã hoàn toàn không thể khống chế được nữa, lại không thể nói được.

Chờ quá trình bái đường thuận lợi kết thúc, Tiểu Đường khóc không ra nước mắt, ba, mẹ, con rất xin lỗi hai người, nhà chúng ta tuyệt hậu rồi.

Giang Tiểu Tư thì đang bày ra vẻ mặt cực kỳ hâm mộ nhìn hai người họ, trăm ngàn năm nay, những cô nương quanh mình cứ mười mấy hai mươi tuổi đều được lập gia đình, mà cô thì vẫn mãi là một đứa trẻ chưa trưởng thành. Hiện tại, cô thật vất vả mới tìm được một người trong lòng, cảm thấy trái tim tràn đầy ngọt ngào như bánh xốp vậy, chỉ hận không thể gói người ta lại mà chôn chặt vào lòng. Cô nhớ lại lúc mới gặp Thẩm Mạc bị hiểu lầm cản trở, tiếp xúc với nhau cũng thật khó khăn, rồi đến về sau dùng trăm phương nghìn kế để trở thành học sinh của anh, chỉ để có thể thường xuyên ở bên người ấy, chẳng phải mình đã sớm yêu mến anh ta rồi sao?

Nhưng dù tràn ngập tình ý, lại vì Tán Tâm Thủy mà làm cô quên mất người mình thích là ai. Nhớ mãi đêm bình an ấy, chiếc áo choàng của anh bao bọc lấy thân thể lạnh lẽo của mình, giống như một chiếc lưới thật lớn đang vây lại tất cả, dù cô có trốn cũng không thoát được nữa. Đợi cả trăm ngàn năm, hóa ra là vì chờ đợi người này xuất hiện. Bắt đầu từ thời điểm thích người này, cô cảm thấy mình đang mau chóng trưởng thành, mỗi một bộ phận trong cơ thể đều đang kêu gào, cần nhanh chóng lớn lên.

Một ngày nào đó, em cũng sẽ trở thành tân nương của anh..... Giang Tiểu Tư nghiêng đầu nhìn Thẩm Mạc khẽ cười. Thẩm Mạc ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của cô, anh lập tức bình thần đưa mắt sang chỗ khác. ‘Hạt dưa cô nương’ bên cạnh vừa đỏ mặt vừa ngượng ngập bắt chuyện với anh, Thẩm Mạc hết gật đầu lại lắc đầu.

Diệp Hưu thấp giọng nói: “Lục công tử kia thật kỳ lạ.”

“Đúng vậy, có quỷ âm khí, yêu linh khí, nhưng lại có cả tiên khí, không biết là nhân vật gì nữa.”

Nếu chỉ có một đám tiểu quý ban đầu và một nữ quý đạo hạnh thấp như Phấn Hồng Phiêu Phiêu, anh và Diệp Hưu có thể dễ dàng giải quyết rồi đoạt lại Tiểu Đường, nhưng bỗng nhiên lại nhảy ra một Lục công tử, nhân lực của anh và Diệp Hưu đều không nhìn được rõ ràng người này, đành phải yên lặng quan sát trước rồi chờ thời cơ cứu người vậy.

Sau khi bái xong thiên địa thì tiệc rượu bắt đầu, Giang Tiểu Tư nhìn cả bàn đầy thịt cá nuốt nước miếng, nhưng nhìn ánh mắt lạnh như băng của Thẩm Mạc, ngay cả chiếc đĩa cô cũng không dám động tới. ‘Hạt dưa cô nương’ bên cạnh vẫn nhiệt tình gấp thức ăn cho Thẩm Mạc, anh cũng không có ý từ chối, thỉnh thoảng còn ăn mấy miếng. Giang Tiểu Tư biết anh ta lại bắt đầu giở thủ thuật che mắt, đáng tiếc là mình không biết làm, Lâm Cường cũng không biết, Diệp Hưu thì không ăn mặn, ba người đành ngồi đó mà đợi mất.

Xung quanh đây ập tiếng cười đùa hoan hỷ, mọi người đang ăn uống rất nhiệt tình, chú rể đi kính rượu từng bàn, đã tới bàn họ ngồi. Giang Tiểu Tư tròn mắt, không ngờ Tiểu Đường lại có tửu lượng tốt như vậy, tiếp hết ly này đến ly khác mà bước chân vẫn không hề loạn chút nào.

Thực ra trong lòng Tiểu Đường đang thầm than, cậu đã say đến mức sắp ngủ gục rồi, chỉ là chân tay tự động di chuyển thôi.

Lục công tử tới bên bàn bọn họ lịch sự trò chuyện.

“Các vị đây đều là bằng hữu của Hành Chi, không quản đường xa tới đây, nếu chúng tôi chiêu đãi có gì sơ suất, mong các vị lượng thứ cho.”

“Lục công tử khách khí quá.” Giang Tiểu Tư vui vẻ chấp tay đáp lại.

Những người còn lại nghe một tràng lời thoại y như trong phim truyền hình thì cảm thấy rung cả mình. Lâm Cường lên nhéo tay Tiểu Đường khẽ nói: “Tiểu Đường, cậu không sao chứ?”

Tiểu Đường nhìn sang nhe răng cười với anh, tuy trông rất cứng ngắc nhưng trông lại càng tuấn tú hơn làm Lâm Cường suýt thì nhảy dựng lên, chẳng lẽ Tiểu Đường cũng biến thành yêu tinh rồi?

Lục Lâm nhìn nhìn bàn ăn: “Sao vậy, đồ ăn không hợp khẩu vị của mọi người sao? Ông chủ Diêu, đồ thức ăn bàn này hộ tôi, bảo phòng bếp làm vài món chay rồi bưng lên.”

“A di đà phật.” Diệc Hưu gật đầu với hần tỏ vẻ cảm tạ.

“Cũng muộn rồi, hôm nay mọi người cứ ở đây nghỉ ngơi đi. Cha mẹ Hành Chi qua đời sớm, ngày thành hôn là ngày quan trọng nên tôi đã bảo cậu ấy mời bằng hữu tới dự, cậu ấy chỉ mời các vị tới, vậy chắc là quan hệ với các vị rất tốt. Thôn của chúng tôi tuy nhỏ nhưng phong cảnh cũng không tồi, các vị ở lại vài ngày đi, để Hành Chi đưa các vị thăm thú quanh đây.”

Lục Lâm tươi cười cực kỳ thân thiết, đôi mắt trong veo làm người khác không thể cự tuyệt. Tiểu Đường im lặng đứng bên cạnh, chỉ gơ cốc lên kính rượu với mọi người. Bọn Lâm Cường nhìn ly rượu tiểu nhị mới bưng lên, lại nhìn Thẩm Mặc, thấy Thẩm Mặc nhẹ nhàng gật đầu thì cũng nâng chén lên uống. Sau đó, Tiểu Đường lại tiếp tục đi theo Lục Lâm tới bàn khác kính rượu.

Giang Tiểu Tư bị cay thì lè lưỡi thở phì phì, nhìn sang Thẩm Mặc, anh vẫn dùng thủ thuật che mắt, căn bản là không uống chút nào.

“Rượu này?”

“Rượu này đã được Lục Lâm đổi rồi, không có vấn đề gì, đồ ăn cũng đã bình thường rồi, nếu đói bụng thì cứ ăn một chút đi.”

“Vậy sao thầy không uống?”

“Tôi không biết uống rượu.”

“Vậy mỗi khi thầy đi xã giao này kia đều dùng thủ thuật che mắt sao?”

Thẩm Mặc quay sang nhìn cô: “Tôi không cần xã giao.”

“Ra vậy.” Giang Tiểu Tư không còn gì để nói, đành cúi xuống bắt đầu công cuộc càn quét bàn ăn.

Ban đêm, bốn người họ được sắp xếp nghỉ tại lầu hai. Đây là lần đầu tiên Thẩm Mặc, Lâm Cường và Diệc Hưu trải nghiệm qua cảm giác được ngủ tại khách sạn thời cổ đại, Giang Tiểu Tư thì chỉ cảm thấy lâu lắm rồi mới về nhà cũ mà thôi.

Lâm Cường đi đi lại lại quanh phòng đã nửa giờ, thậm chí có khi bây giờ Tiểu Đường đã vào động phòng rồi, càng ngày càng sốt ruột. Đến khi không nghe thấy tiếng động nào bên ngoài nữa, anh mới lén lút đẩy cửa ra, đi tới trước phòng Thẩm Mặc gõ cửa, vào trong mới phát hiện Diệc Hưu cũng đã tới, đang ngồi cạnh bàn.

“Lúc nào thì đi cứu người? Phải đợi tới nửa đêm sao? Chỉ chút nữa thôi là Tiểu Đường có thể bị...”

“Không sao đâu, cứ yên tâm, Tiểu Đường chỉ bị khống chế thôi, nếu cậu ta không tự nguyện thì sẽ không rơi vào tình trạng thất thân đâu.”

Diệc Hưu gật đầu: “Tôi vừa đi ra ngoài điều tra, thôn này không lớn, khoảng tám mươi hộ gia đình, chắc là trước đây đã gặp thiên tai động đất, hoặc là đá lở, sạt lún làm toàn bộ thôn bị chôn vùi. Trong một đêm, người trong thôn chết hết, vì vậy mới có nhiều u hồn như vậy.”

“Bây giờ chúng ta đang ở dưới đáy hồ sao?”

“Hắn là vậy, trải qua năm rộng thág dài, nơi này đã hình thành hồ nước, phế tích của thôn trang kia bị chôn dưới đáy hồ, chưa từng được khai quật, cũng chưa có ai phát hiện ra. Những người ở đây dù đã chết nhưng vẫn muốn sống, thường lợi dụng những người bị chết đuối để mượn xác hoàn hồn, chắc Phần Hồng Phiêu Phiêu cũng là một trong những trường hợp đó. Thực ra cô ta là một tiểu thư nhà họ Lục ở trong thôn, là thanh mai trúc mã với một người tên là Đường Hành Chi, hai người đã có đính ước. Sau này, Đường Hành Chi đi thi, nhưng đi liền năm năm không về, Lục Tiểu Văn vẫn chờ đợi năm năm không hề lập gia đình, nhưng chưa đợi được Đường Hành Chi trở về thì thôn đã gặp chuyện không may, không ai còn sống sót.”

Lâm Cường ngăn người nhìn Diệc Hưu: “Ý của ngài là Tiểu Đường là Đường Hành Chi đầu thai?”

“Lục Tiểu Văn lấy thân phận của Phần Hồng Phiêu Phiêu để lẫn vào nhân thế, rồi cố tình tìm cậu ấy về để báỉ đường thành thân, tôi nghĩ phải tám chín phần mười là cậu ta rồi.”

Thẩm Mặc nói tiếp: “Tôi cũng vừa tới chỗ ở của Lục Lâm, còn hỏi thăm một ít chuyện của hắn, nếu tôi đoán không lầm, hắn hẳn là một Thụ yêu (yêu tinh cây) sắp đắc đạo thành tiên, chân thân ở trong thôn, lần đó thôn gặp phải đại nạn, hắn cũng bị thương nặng nên mới bị kẹt lại dưới này. Hắn có chút tu vi và pháp lực, khác với những yêu quái khác, chúng ta cần tập trung đối phó với hắn.”

Lâm Cường trầm mặc hồi lâu, anh không ngờ rằng trong khoảng thời gian mình chỉ biết lo lắng sông thì hai người họ đã điều tra rõ ngọn nguồn sự việc, nhất thời cảm thấy thật hổ thẹn, thật chẳng biết mình là cảnh sát hay bọn họ mới là cảnh sát nữa rồi.

Tất nhiên Thẩm Mặc đã rõ ràng người này quan tâm sẽ bị loạn, nhưng bình thường tính cách hai người đều quật cường cao ngạo, nên anh cũng chẳng thêm nói thêm nữa câu an ủi, bây giờ cũng chẳng có Tiểu Đường ở đây để làm cầu nối chạy đi chạy lại giữa hai bên.

“Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Thẩm Mặc nói: “Tôi sẽ nghĩ cách giữ chân Lục Lâm, trong lúc đó Diệc Hưu đại sư sẽ đi cứu Tiểu Đường ra. Anh thì bảo vệ tốt Giang Tiểu Tư, trong thôn này cũng không hề có ác quỷ, chỉ cần không đụng tới họ thì họ cũng không tấn công con người, anh yên tâm.”

Lâm Cường gật đầu: “Tiểu Tư đâu?”

“Ở phòng bên cạnh, chắc là đang ngủ, lúc này cô ấy uống không ít rượu.” Thẩm Mặc bắt đầu đi lách đầu, vừa dứt lời thì chợt nghe một tiếng thét chói tai như giết heo vọng tới từ trên lầu, là giọng của Giang Tiểu Tư.

Ba người vội vàng ra cửa, đẩy cửa phòng Giang Tiểu Tư thì phát hiện trong phòng đã không có ai. Chạy vội lên lầu, không ngờ tiếng động phát ra là từ sân phòng của Tiểu Đường và Lục Tiểu Văn.

“Giáo sư.” Giang Tiểu Tư vừa thấy Thẩm Mặc liền kích động kể tội “Người này muốn phi lễ em.”

Thẩm Mặc sững sốt hồi lâu mới phản ứng lại, thấy Giang Tiểu Tư và Tiểu Đường mỗi người ngồi trên một chiếc ghế dựa bằng gỗ tử đàn, tay chân đều như bị đóng đinh, dù có giấy dựa thế nào cũng không nhúc nhích được. Lục Tiểu Văn thì đã gỡ bỏ khăn voan, đang ngồi ở mép giường, khuôn mặt đoan trang tú lệ, làn da trắng nõn như ngọc. Lục Lâm đang đứng cạnh Giang Tiểu Tư, tay chống lên thành ghế, mắt mang ý cười nhìn ba người họ.

“Người định làm gì?” Thẩm Mặc lạnh lùng hỏi.

“Câu này phải do tôi hỏi mới đúng, các vị là khách từ xa tới, nếu có gì bất mãn với Lục mỗ thì cứ nói thẳng ra. Sao đang ở giữa đêm tân hôn mà lại định cướp chú rể chứ?”

“Đừng có nói nhảm. Cướp Tiểu Đường tới rồi bắt ép anh ấy thành thân là các người mới đúng.” Giang Tiểu Tư thở phì phì nói.

“Vậy sao? Hành Chi, là chúng tôi ép cậu?” Ánh mắt Lục Lâm đảo tới chỗ Tiểu Đường, cậu rất muốn giải thích, nhưng không thể nói thành lời.

Đột nhiên, hai tay Lục Lâm vươn tới nắm chặt cổ Tiểu Đường và Giang Tiểu Tư. Giang Tiểu Tư cảm thấy dường như có vô số cánh khô đang quần quanh người, ép cô không thở nổi.

“Lục Lâm, đừng làm Hành Chi bị thương.” Lục Tiểu Văn đau lòng đứng dậy, muốn ngăn hấn lại, nhưng vẫn không dám tới gần.

“Người muốn gì?” Thảm Mạc lạnh lùng nhìn Lục Lâm, cả người anh tỏa ra sát khí bùng bùng.

Lục Lâm nhún vai, lấy ra hai viên thuốc ép Tiểu Đường và Giang Tiểu Tư ăn vào.

“Yêu cầu của tôi rất đơn giản, tôi muốn mấy người lập tức thành thân.”

Mọi người nghe tới đây đều trợn tròn mắt. Lâm Cường còn cho rằng mình bị ảo thanh, cố gắng hỏi lại: “Muốn chúng tôi thành thân?”

“Đúng vậy, tôi muốn ba người thành thân với mấy cô nương chưa gả trong thôn, còn Giang cô nương, cứ gả cho tôi được rồi.”

“Dựa vào cái gì chứ, quý mới thêm gả cho người.” Giang Tiểu Tư thở hổn hển xong mới phát hiện mình lỡ lời rồi.

Lục Lâm cười lạnh một tiếng, nắm lấy cảm cô: “Cô nghĩ vậy sao, thành quý.....”

“Buông cô ấy ra, cô ấy không thể gả cho người được, đời này cô chỉ có thể là vợ của ta, Thảm Mạc.”

Đột nhiên, Thảm Mạc dùng giọng điệu lạnh băng mà bá đạo thốt ra những lời này, tất cả mọi người ở đây đều ngẩn ra, Giang Tiểu Tư thì hoàn toàn hóa đá, trời ơi, cô say rồi sao?

Lục Lâm nhìn sang, Thảm Mạc đang dùng ánh mắt như đã nhìn thấu tất cả mà nhìn hấn, ánh mắt mang theo ý cười nhạo, lại mang theo cảm giác thương hại như vậy làm hấn cảm thấy thật khó chịu.

“Người muốn lấy cô ấy?”

“Tôi và cô ấy đã có hôn ước, đương nhiên muốn lấy cô ấy rồi.”

Lục Lâm trầm mặc một lát, bà mối ở cửa ban chiều lạch bạch chạy vào, nói thầm vài câu bên tai Lục Lâm. Lục Lâm nhíu mày nói: “Đã có hôn ước trước rồi, vậy hai người thành thân, hai vị còn lại thì cũng thành thân với hai cô nương trong thôn đi. Các vị yên tâm, cô nương ở thôn Tiểu Lê đều hiền lương thực đức, xinh đẹp đoan trang. Hơn nữa, tôi sẽ thay các vị chọn ra người ưu tú nhất. Chọn ngày không bằng gắp ngày, hôn lễ cứ định vào ngày mai đi, tôi sẽ chủ trì hôn lễ cho các vị.”

Sắc mặt Diệc Hưu đại biến. “Vị thí chủ này, lão nạp là người xuất gia.”

“Thanh đăng cổ Phật làm sao bì được với như hoa mỹ quyến, đại sư nên hoàn tục đi.”

Diệc Hưu cũng chẳng tiếp lời nữa, nghĩ thật dở khóc dở cười.

Thảm Mạc nhướn mày nhìn Lục Lâm: “Ta còn tưởng là yêu quái gì, hóa ra là cây nhân duyên.”

Lục Lâm cũng không tức giận, cười gật đầu: “Năm đó Hành Chi và Tiểu Văn trước hoa dưới trăng, chính là hẹn ước chuyện chung thân trước mặt ta, hôm nay cuối cùng cũng kết thành vợ chồng dưới sự chủ trì của ta, người có tình sẽ thành thân thuộc, chẳng lẽ không đáng mừng hay sao? Cả đời ta đã chứng kiến nhân duyên tốt đẹp của một trăm linh ba đôi, chỉ cần se duyên cho năm đôi nữa là sẽ thành chính quả. Nhưng trong thôn lại toàn quý, không thể sinh dưỡng, vì vậy đã hết nam tử chưa thành thân. Các vị đã tới đây, vậy ở lại thành thân đi.”

“Lục Lâm, nhân duyên do ép buộc làm sao mà thành? Người sống bao nhiêu năm như vậy, thấy bao nhiêu yêu hận ly biệt, nghe bao nhiêu lời thề non hẹn biển, đạo lý dễ hiểu như vậy đều chưa rõ ràng sao? Huống chi, chân thân người đã bị hủy, người còn cho là.....”

“Đừng có dài dòng. Sao ta là không rõ chứ, nhưng không phải người và vị Giang cô nương này tình đầu ý hợp sao? Ta chỉ hỏi người một câu thôi, cưới hay không?”

Thảm Mạc nắm chặt nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cưới.”

Lục Lâm phát tay áo lụa trắng, quay lại nói với bà mối: “Bà chủ, bảo mọi người chuẩn bị cẩn thận, ngày mai tiếp tục cử hành hôn lễ. Phải làm náo nhiệt hơn hôm nay.”

41. Chương 41: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

“Đợi đã.”

Nghe Lục Lâm nói mai sẽ cử hành hôn lễ, cảm Giang Tiểu Tư suýt rơi xuống đất, mặt cũng không rõ là buồn hay vui nữa. Mặc dù cô rất muốn được ở bên Thẩm Mặc, nhưng không thích bị ép buộc như vậy.

“Thế nào, hối hận sao? Không muốn gả cho Thẩm Mặc nữa mà muốn gả cho ta?” Lục Lâm nhẹ nhàng lại gần bên tai Giang Tiểu Tư nói nhỏ khiến cô nổi da gà da vịt.

Cô cất cao giọng, ra vẻ nhõ nhõ đáp: “Cao đường của tôi vẫn còn, chưa có sự cho phép đã tự tiện thành thân là quá bất hiếu. Hơn nữa, sao lại làm như thế được, hôn lễ là việc đại sự, làm sao lại không có sự có mặt của lão nhân gia.”

Lục Lâm nhẹ nhàng gõ cây quạt vào lòng bàn tay trái, sau một hồi lâu suy nghĩ cũng gật đầu: “Đó là đương nhiên, đại sự của đời người tốt nhất nên được người thân bạn hữu cùng chúc mừng. Đừng lo, tôi không phải là người không thông tình đạt lý, cô muốn ai tham dự cứ việc mời.”

Giang Tiểu Tư dần dần đã nắm được tính tình của Lục Lâm, cũng học Tiểu Đường tìm viện binh. Nếu ba và Diệu Yên đến đây thì đương nhiên mọi việc sẽ được giải quyết. Dù họ không đến được thì cũng có thể kéo dài thời gian thêm vài ngày.

“Nhưng cha tôi đang đi Vân Nam, mấy hôm nữa mới về, có thể cử hành hôn lễ chậm hơn chút được không? Dù sao anh cũng đợi lâu như vậy rồi, bây giờ cần gì gấp gáp quá.”

Thấy Lục Lâm lại do dự, cô vội vàng bồi thêm một câu: “Mẹ tôi qua đời đã nhiều năm, cha tôi vẫn luôn muốn tái giá, lần này đến đây, nếu ba muốn cưới vợ, nhà tôi không phải sẽ có song hỷ lâm môn sao, anh cũng thêm một phần công đức.”

Lục Lâm ngẫm thấy cũng đúng, liền đẩy lại hôn lễ lại ba ngày sau, bảo Giang Tiểu Tư nhanh chóng liên hệ với Giang Lưu để anh trở về sớm một chút. Giang Tiểu Tư thầm cười khổ: Ba ba, con bị bắt đắc dĩ mới đành mang ba đi bán, ba ngàn vạn lần đừng giận con a.

Lục Lâm bảo bọn họ lần lượt viết ra những người muốn mời, loại địa phương quý quái này, Lâm Cường và Diệc Hưu đương nhiên sẽ không muốn kéo thêm ai khác vào, Giang Tiểu Tư viết Giang Lưu, Diệu Yên, Thẩm Mặc chỉ viết Thẩm Khấu Đan.

Báo cho Diệu Yên bằng một tin nhắn, Giang Lưu và Thẩm Khấu Đan thì Giang Tiểu Tư vẫn chưa tìm được vị trí cụ thể, hồn phách của bọn Lục Lâm đều bị kẹt dưới đáy hồ, nếu không mượn xác hoàn hồn thì rất khó để ra ngoài, chỉ có thể áp dụng hình thức báo mộng. Giang Tiểu Tư nói không cần phiền như vậy, để Diệu Yên thông báo cho hai người họ là được rồi.

Vốn Thẩm Mặc chán ghét phi nhân loại đến cực điểm, bây giờ thấy yêu tinh cây nhân duyên này vì đắc đạo mà không từ thủ đoạn, những năm gần đây không biết đã dùng cách này cưỡng ép bao nhiêu người phải thành thân thì lòng anh đã nảy sinh sát ý.

Lục Lâm xin lỗi Lục Tiểu Văn vì đã quấy nhiễu đến đêm động phòng hoa chúc của cô, sau đó nhốt cô và Tiểu Đường vào trong phòng, khóa lại. Lại lấy lý do là phải bồi dưỡng tình cảm, nhốt Giang Tiểu Tư cùng Thẩm Mặc, Lâm Cường và Diệc Hưu thì nhốt cùng hai quý cô nương ở trong thôn lại một chỗ.

Vốn Tiểu Đường đang có cảm tình với Lục Tiểu Văn, cậu cảm thấy cô không giống những cô gái khác, rất đặc biệt, nếu không cậu cũng sẽ không chạy ngược chạy xuôi theo sự sai phái của người này. Nhưng bây giờ biết được chân tướng, trong cậu chỉ còn lại sợ hãi. Lục Tiểu Văn gọi cậu là Hành Chi, Tiểu Đường biết cô vẫn luôn nhớ thương người yêu trước đây, cố sức khua môi múa mép giải thích hồi lâu, nhưng Lục Tiểu Văn vẫn chỉ cười.

“Hành Chi, dù huynh có biến ra hình dạng thế nào muội vẫn yêu huynh, trước sau như một.”

“Muội yêu ta, vậy tại sao lại nhốt ta ở nơi này, ép ta làm chuyện ta không muốn? Hai ta người quý khác biệt, muội đừng bám theo ta nữa.” Tiểu Đường ngồi sụp xuống góc tường, cảm thấy cực kỳ khó chịu. Lúc này uống nhiều rượu như vậy, trong rượu còn có cả mị dược, người cậu toát mồ hôi như suối chảy, hơi thở cũng thật gấp gáp.

Lúc trước, Giang Tiểu Tư đã nhìn ra, sợ cậu không nhận được nên mới lén tới đưa thuốc giải, nào ngờ lại bị Lục Lâm bắt được. Bây giờ thì tốt rồi, vốn chỉ có một người bị ép cưới lại biến thành tất cả mọi người cùng thành thân. Tiểu Tư và giáo sư Thẩm còn được đi, cho dù không hợp lắm nhưng ít nhất cũng đã có cảm tình, hôn sự của đội trưởng Lâm và Diệc Hưu đại sư thì thật vỡ vụn, lúc về chắc sẽ bị sếp Lâm bẻ xương mất.

“Hành Chi....” Lục Tiểu Văn chậm rãi lại gần cậu.

“Muội đừng tới đây.”

“Vì sao?” Lục Tiểu Văn cũng chán giả bộ thực nữ rồi, giờ tay nắm mũ phượng ném xuống đất, chống nạnh thở phì phì trừng mắt nhìn cậu.

“Ta, ta sợ quý.....”

“Huynh ghét bỏ ta sao. Rõ ràng trước kia huynh đã nói rằng cho dù ta biến thành bà lão bảy tám mươi tuổi, rằng có rụng hết thì vẫn yêu ta.” Lục Tiểu Văn chồm tới, Tiểu Đường chạy vòng quanh bàn né tránh, do dược hiệu đã bắt đầu phát tác mà hai chân run lên bần bật.

“Đại tiểu thư, người đó không phải ta, Đường Hành Chi đã sớm chết rồi. Tóm lại, dối chết là chuyện nhỏ, thất tiết là chuyện lớn, các người có thể buộc ta kết hôn nhưng ta không tin các người có thể buộc ta động phòng.”

Tiểu Đường cầm lấy ấm trà trên bàn, tu đầy một bụng nước, cuối cùng cũng thấy tỉnh táo hơn một chút, sau đó đập ấm trà xuống bàn, cầm một mảnh vỡ giờ lên sát cổ.

“Ta thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành.”

Lục Tiểu Văn tức giận nghiêng răng ken két, vung một cái, một ly trà đánh bay mảnh sứ trong tay Tiểu Đường, sau đó điều khiển những ly trà khác ném tới chỗ Tiểu Đường, miệng liên tục lầm bầm.

“Huynh nghĩ ta muốn cho huynh thấy bộ dáng lúc này sao? Huynh có biết ta đã chờ huynh mấy trăm năm, phải qua bao nhiêu khó khăn mới tìm được huynh không? Ta không bắt huynh cùng ta thành thân ngay từ đầu, bởi vì ta biết huynh không nhớ gì cả. Ta cố gắng học làm người hiện đại, cố gắng đuổi kịp bước chân của huynh, cố gắng bồi dưỡng tình cảm với huynh. Ta thấy huynh làm cảnh sát mới đi leo núi, nhảy Bungee, nhảy dù với huynh, ta nghĩ đàn ông bây giờ đều thích phụ nữ có cá tính nên cố gắng độc lập tự cường. Nếu Lục Lâm không nhắc nhở rằng thời gian có hạn, đã tới thời điểm rồi, bắt ta phải mang huynh về thành thân, còn lấy Lục gia ra uy hiếp ta, ta sao nỡ ép huynh chứ. Rốt cuộc ta đã làm sai điều gì, tại sao hết lần này tới lần khác huynh cứ đối xử như vậy với ta.” Lục Tiểu Văn nói tới đây thì không nhận được nữa, bưng mặt khóc. Tiểu Đường cũng cảm thấy xót xa, do dự trong chốc lát rồi chậm rãi bước tới.

“Ta cũng không muốn trách muội, chỉ tức giận bản thân vô dụng để liên lụy tới bạn bè. Tuy ta có chút sợ hãi nhưng tuyệt đối không ghét bỏ muội mà.”

Lục Tiểu Văn vươn tay nắm chặt cổ tay cậu: “Trước đây huynh đi một lần là mất năm năm không có lấy một tin tức, ta nhờ người hỏi thăm mới biết được có một thám hoa họ Đường đã lấy tiểu thư nhà tuần án đại nhân, tình cảm trước đó huynh dành cho ta chỉ là giả dối. Tới bây giờ ta vẫn không tin đó là thực, ta không hề tin, nhưng lại không dám đi chứng thực, chỉ ở nhà chờ huynh, thậm chí một ngày nào đó huynh sẽ nhớ đến ta, quay về tìm....”

“Thực xin lỗi.”

Tiểu Đường nhìn Lục Tiểu Văn lại cảm thấy phiền muộn, không hiểu sao mình chưa từng làm chuyện gì áy náy với lương tâm mà phải xin lỗi.

Lục Tiểu Văn ngẩng lên, lấy ra một gói nhỏ đưa cho cậu.

“Cho huynh giải được, huynh hãy tin ta, ta yêu huynh, sẽ không hại huynh, cũng sẽ không ép huynh làm chuyện huynh không muốn.”

Tiểu Đường mừng rỡ, vội vàng ăn vào: “Đây là giải được của thứ mà yêu tinh cây kia vừa bắt ta và Tiểu Tư uống sao?”

“Không phải, ta không biết hần bắt bọn huynh ăn thứ gì, đây là giải được của mị được trong rượu, mị được đó là do yêu tinh cây kia đặc chế, chỉ có tác dụng đối với những đôi chính thức bái đường thành thân do anh ta se duyên, dù có nhịn thế nào cũng cũng thoát khỏi được tính đầu.

Tiểu Đường kinh hãi: “Vậy bọn sắp Lâm sau khi thành thân thì không xong rồi.”

Lục Tiểu Văn gật đầu.

“Còn giải được không?”

“Ta chỉ trộm được một viên này, nhưng mai huynh vẫn phải giả bộ chúng ta đã động phòng, biểu hiện rằng vợ chồng hòa thuận. Lục Lâm không phải là người cẩn trọng, nhưng phi thường cố chấp. Chuyện hần muốn làm thì sẽ không bao giờ từ bỏ.”

Tiểu Đường cảm thấy lo lắng trùng trùng, náo loạn cả ngày rồi thật mệt mỏi, thầm nghĩ: nhất định phải cảnh cáo mọi người trước, mơ mơ màng màng ngủ gục xuống bàn.

Lục Tiểu Văn dìu cậu lên giường rồi cũng nằm xuống bên cạnh. Bàn tay cô nhẹ nhàng phác họa đường nét mũi, môi rồi đến cảm đối phương.

“Hành Chi, lần này dù xảy ra chuyện gì đi nữa, ta cũng không để huynh rời xa ta.”

42. Chương 42: Hôn Lễ Dự Hoặc

Mấy người Thẩm Mặc, Lâm Cường ...thì vẫn ở trong khách sạn Kim Hồ, riêng Giang Tiểu Tư thì bị giữ làm con tin, nhốt trong nhà của Lục Lâm. Lục Lâm không biết rõ thân phận của bọn Thẩm Mặc, cũng chẳng có hứng thú quan tâm, mục đích của hần chỉ là tìm mấy người tới đây để thành thân mà thôi. Hần vẫn luôn xem mấy người trong thôn như người nhà mình, đương nhiên sẽ không chọn những người có nhân phẩm và tướng mạo quá kém làm rể nhà người ta, cũng chưa từng chặt đứt nhân duyên của người khác. Khó có dịp gặp được bọn Thẩm Mặc đều có dáng vẻ đoan chính lại chưa lập gia đình, hần cảm thấy đây đúng là cơ hội tốt.

Lục Lâm không hề giam cầm họ, chỉ tạm thời giam giữ Giang Tiểu Tư, nếu như họ bỏ mặc bạn đồng hành mà chạy thoát khỏi đây thì cũng không xứng ở lại thôn Tiểu Lê. Trong mấy người, thân phận hòa thượng của Diệc Hưu làm hần hơi e ngại, nhưng Thẩm Mặc mới là người hần cảm thấy thâm sâu khó dò.

Lúc này, Giang Tiểu Tư đang lăn qua lộn lại trên giường, không ngủ được. Cuộn mình trong ổ chăn, cô bắt đầu tưởng niệm đến vòng ôm ấm áp của Giang Lưu, thậm chí, cô còn nhớ tới cái ‘tủ lạnh’ Thẩm Mặc kia.

Bóng trúc lay động bên cửa sổ, mặt trăng tròn trĩnh treo cao, trong bóng đêm, mắt cô vẫn mở thao láo, nhớ tới tình cảnh cô bắt nạt Thẩm Mặc tối hôm đó, rõ ràng anh ta đã tức giận tới tái mặt, nhưng vì áy náy đã làm ra việc sai lầm mà vẫn để mặc cho cô ăn đậu hũ không hề phản kháng, coi như là trong họa có phúc đúng không?

Quen biết nhau lâu như vậy, cô chưa từng thấy Thẩm Mặc cười, thậm chí, vẻ mặt lúc cười nhạo cũng thật lạnh lùng. Nhưng thật ra anh đối xử với mọi người tốt lắm, không giống ba, trông thì có vẻ rất ôn hòa với mọi người, kỳ thực trừ mình và mẫu thân, ba không hề quan tâm tới bất cứ ai nữa, thái độ của hai người này rất khác nhau. Nhưng điều này không quan trọng, việc quan trọng bây giờ là làm sao để biến tình cảm thầy trò trong Thẩm Mặc thành tình yêu đây?

Từ khi còn nhỏ cô vẫn cảm thấy thực hâm mộ mẫu thân, có một người đàn ông dù trải qua trăm ngàn năm vẫn yêu bà sâu đậm như ba. Lúc đầu, cô tiếp cận Thẩm Mặc là vì tò mò, cũng vì vẻ ngoài và mùi RH- của anh thật hấp dẫn, rồi càng ở bên, hiểu biết về người này càng sâu, yêu mến trong cô lại càng nhiều. Thích kiểu lạnh lùng của người ấy, thích tính cách kỳ quái của người ấy, lời nói độc địa vờ vịt của người ấy, thậm chí, cả dáng vẻ giận dữ của người ấy.....

Bỗng nghe thấp thoáng có tiếng nhạc truyền vào phòng mang theo nỗi đau thương, phiền muộn triền miên. Nơi này rất nhỏ, tổng cộng có ba gian phòng hợp thành một tiểu viện, chỉ có một mình Lục Lâm ở lại. Giang Tiểu Tư lẩn lộn một vòng rồi ngồi dậy, quyết định ra ngoài xem cái tên yêu tinh cây kia đêm hôm không ngủ lại chạy ra ngoài làm cái quỷ gì. Chẳng lẽ hẳn nghĩ cứ đánh đàn ghi ta, hát tình ca bên cửa sổ giống mấy nam sinh không bình thường theo đuổi nữ sinh thì mình sẽ đổi ý muốn lấy hắn sao?

Khoác thêm áo rồi chạy ra cửa, quả nhiên cô thấy Lục Lâm đang ngồi trên đỉnh một cái cây trong viện, nhìn lên vầng trăng thối kèn lá. Nhưng vấn đề là, giữa trời đông giá rét, trên cây mọc đâu ra lá chứ.

Giang Tiểu Tư tới dưới tàng cây ngẩng đầu nhìn hắn: “Anh tự nhổ lá trên người mình xuống đấy à?”

Lục Lâm không thèm để ý tới lời trêu chọc của cô, tiếp tục thổi, Giang Tiểu Tư cảm thấy thật mất mặt, sờ sờ mũi, hỏi tiếp: “Rốt cuộc anh bắt tôi và Tiểu Đường ăn độc được gì vậy, làm gì có người nào hạ độc lại không nói cho người ta mình hạ độc gì, lợi hại đến đâu chứ?”

Cuối cùng Lục Lâm cũng dừng lại, dùng ánh mắt vô cảm nhìn xuống: “Không phải độc được, nhưng có nó lúc nào tôi cũng có thể biến mấy người thành một cái cây.”

Giang Tiểu Tư giật mình, không những không buồn mà còn tươi tỉnh: “Vậy có thể biến tôi thành cây thông Noel được không?”

Lục Lâm phát tay áo, từ trên cây nhẹ nhàng nhảy xuống, trông thật giống như một đóa hoa bồ công anh mềm mại yếu đuối, chỉ cần một cơn gió sẽ tan ra.

“Có vẻ cô không hề sợ tôi?” Vậy mà lúc này bị hắn bắt thì gào khóc, giãy dụa kịch liệt, còn la hét thảm thiết.

“Lúc đầu tôi sợ thật đó, nhưng sau đó tôi phát hiện anh không muốn giết tôi, ngược lại còn muốn tôi và giáo sư thành thân, anh là đại ân nhân của tôi nha.” Giang Tiểu Tư nhận thấy Lục Lâm cũng không phải là tội ác tày trời như trong tưởng tượng, là một người biết cách lắng nghe và cảm thông với người khác, còn là một yêu tinh biết cò kè mặc cả với người ta, chắc cũng không quá hư hỏng đâu.

Lục Lâm ngưng thần nhìn cô, nhanh chóng bấm đốt ngón tay rồi nhẹ nhàng lắc đầu: “Tôi cũng chỉ vì lợi ích của bản thân mới vun vào cho đoạn nhân duyên này của hai người, nhưng kiếp này hai người nhất định không thể thành đôi, không sớm thì muộn cũng sẽ tách ra, tôi chỉ quản việc hợp lại chứ không quản chia ly, nếu cô thật sự yêu anh ta, về sau hãy nghĩ cách giải quyết cho tốt.”

Giang Tiểu Tư bắt giác run sợ, nụ cười bỗng cứng lại. Cô biết Lục Lâm không cần phải lừa cô, mà khả năng Thẩm Mặc có thể chấp nhận thân phận cương thi của cô là cực kỳ nhỏ bé. Nhưng cô vẫn muốn đánh cược một lần, cược Thẩm Mặc sẽ mềm lòng, nếu anh thực sự yêu thương mình, thân phận đó chắc cũng chẳng còn quan trọng nữa.

“Vì sao lúc đầu anh lại muốn cưới tôi? Chắc không phải công đức của anh phải dùng tới nhân duyên của chính mình để bồi dưỡng chứ?”

Lục Lâm lắc đầu: “Chỉ là tôi luôn phải chủ trì hôn lễ cho người khác, đột nhiên tò mò nếu mình thành thân thì sẽ có cảm giác gì mà thôi.”

“Anh rất cô đơn sao? Cũng không trách được, nhìn người khác sống giữa phồn hoa rực rỡ, tự dung bản thân cũng thấy thật quạnh hiu. Tôi còn đang thắc mắc đêm hôm khuya khoắt anh đứng đây thổi lá cây làm gì, hóa ra là tư xuân.”

Lục Lâm đưa mắt lườm cô.

Giang Tiểu Tư vẫn cười tủm tỉm: “Không phải trong thôn còn vài cô nương chưa gả sao?”

“Tôi coi họ như muội muội, khó có dịp gặp một cô gái từ bên ngoài tới.”

“Rất rất xin lỗi, làm anh thất vọng rồi, vẫn phải tiếp tục lẻ bóng thôi. Tôi thấy thật ra anh rất tốt đó, tiệm nhà tôi cũng có mấy khách quen rất tốt, lúc nào có cơ hội sẽ giới thiệu cho anh, nhưng điều kiện tiên quyết là anh phải thả chúng tôi đi a.”

“Nhà cô mở tiệm sao?”

“Đúng vậy?”

“Bán gì vậy?”

“Đồ cho người lớn.”

“Trang sức?”

“Không phải.....”

“Cuộc xê?”

“.....”

Cứ nói chuyện băng quơ như vậy, chẳng biết khi nào đã hết một đêm. Trời sáng, Lục Lâm đi ra ngoài thu xếp ấy hôn lễ tiếp theo, lại khóa trái chốt Giang Tiểu Tư trong nhà. Giang Tiểu Tư trở về giường ngủ bù. Cô tưởng rằng bọn Thẩm Mạc nhất định sẽ tìm cách tới thăm cô, không ngờ một ngày trôi qua, trừ hai bà lão tới đưa cơm thì chẳng gặp được ai khác. Tối đến, Lục Lâm trở về, Giang Tiểu Tư vu vơ hỏi thăm tình hình mấy người kia.

“Hành Chi và Tiểu Văn dẫn họ đi thăm thú trong thôn.”

Thấy Giang Tiểu Tư nghiêng rằng tỏ vẻ không thể hiểu nổi, Lục Lâm nói tiếp: “Thế nào, cô cũng muốn đi sao? Chờ lúc nào mấy người thành thân xong thì sẽ được tự do.”

“Anh chịu thả chúng tôi về à?”

Lục Lâm trầm tư một lúc: “Cô và Thẩm Mạc có thể đi, nếu Tiểu Văn đồng ý trở về thế giới bên ngoài thì Tiểu Đường cũng có thể đi. Diệc Hưu và Lâm Cường phải ở lại thôn.”

“Vì sao?” Giang Tiểu Tư kháng nghị.

“Dù sao vợ chồng không thể tách ra, nếu họ có thể nghĩ ra cách để nửa kia của mình rời khỏi thôn thì tôi cũng không phản đối.”

Giang Tiểu Tư hoàn toàn bó tay, không còn gì để nói.

Một ngày nữa lại trôi qua, vẫn không có ai tới thăm cô, vừa không biết ba có nhận được tin mà tới hỗ trợ không, vừa không biết tình cảnh của bọn Thẩm Mạc bên ngoài như thế nào, cô không thể ngồi yên nữa. Tiểu Tư bắt đầu thử lén chuồn ra, nhưng cô còn chưa ra hết nửa sân đã bị cái cây trong viện quán về. Vì thế, cô mất cả một ngày để đấu trí với mấy cái cây. Sau đó, Lục Tiểu Văn tới, mang giá y cho cô mặc thử. Giang Tiểu Tư nhìn tới y phục rực lửa kia, bỗng nhiên cảm thấy một bụng buồn bực đều trở nên bừng sáng. Cô bắt đầu nghĩ, có lẽ cứ an phận là thiếu nữ xinh đẹp chờ thành hôn cũng tốt.

Cuối cùng cũng tới ngày cử hành hôn lễ, Giang Tiểu Tư vẫn không gặp được bọn Thẩm Mạc, cảm thấy thật hồi hộp, cũng thật lo âu. Vô số lần hỏi Lục Tiểu Văn, kết quả vẫn nhận được đáp án, ba và Diệc Yên còn chưa tới.

Chẳng lẽ Diệc Yên không nhận được thông báo sao? Chắc không phải đâu.

Giờ lành đã đến, Lục Lâm ép cô nuốt thứ gì đó, sau đó hành động của cô trở nên giống với Tiểu Đường, không thể tự điều khiển được nữa. Bị người phía sau đẩy đẩy, mơ hồ bước lên phía trước, đầu đội hỉ khăn, chung quanh có tiếng người râm ran, tiếng pháo nổ ù ù ù ù, cô cứ thế dờ dẫm bị người ta dắt đi bái đường thành thân.

Đầu kia của hồng trù là Thẩm Mạc ư? Cô vẫn không dám tin, cảm thấy hình như mình đang nằm mơ hoặc đang đóng phim gì đó, những người quanh mình đều chỉ là ảo ảnh.

Bên cạnh còn có hai đôi nữa, nhưng Giang Tiểu Tư đã không còn tâm trí đâu mà để ý, cô cảm thấy đầu nặng như chì, ngực như bị bàn ủi đè nén, dường như có một ngọn lửa đang bùng bùng trong bụng, sắp sửa phun trào lên cuống họng.

Rất muốn nhìn hình ảnh Thẩm Mặc bái đường, cô nghĩ nhất định rất buồn cười, nhưng trước mắt mình vẫn chỉ có một màu đỏ chói. Ừ ừ cạc cạc hoàn thành bái đường rồi, cuối cùng ba vẫn không tới. Không biết mình làm thế nào trở về phòng, làm thế nào ngồi xuống, thân thể dường như không phải của cô nữa, muốn thở mạnh cũng không được.

Cũng không biết cứ tiếp tục ngồi đó bao lâu, Giang Tiểu Tư nhớ tới chuyện hồi bé, có lần chạy theo mấy tiểu yêu quái tới vườn cây của một lão bá ăn trộm đào, lúc về bị ba phạt đứng góc tường. Từ trước tới giờ ba vẫn không nổi đánh chửi cô, đó đối với cô đã là hình phạt nghiêm khắc nhất. Nhưng sự im lặng cùng nhàm chán khi đó còn khiến người ta khó chịu hơn việc bị đánh đòn, Giang Tiểu Tư đành tự mình tán gẫu với bức tường, đôi khi lẩm bẩm một mình....

Tiếng người bên ngoài dần tắt, đột nhiên cửa bị đẩy ra, trái tim Giang Tiểu Tư như nảy tới cổ họng, không phải sẽ động phòng với giáo sư thật chứ? Cô cũng không phải kẻ ngốc, Thẩm Mặc đồng ý cưới cô thực ra chỉ là kế hoãn binh, cô không tin trong mấy hôm nay họ không có chuẩn bị gì.

Người tới phẳng phất mang theo hương rượu nhưng vẫn có chút hương vị RH-, chắc là Thẩm Mặc đứng không, cô bị trằm khấn, không thấy gì cả, đầu óc cũng không thanh tỉnh lắm, không dám khẳng định. Tim Giang Tiểu Tư đập tình thích, người kia vẫn đứng im trước mặt cô không lên tiếng, không biết đang nghĩ gì.

Giáo sư, mau kéo hỉ khăn xuống đi, Giang Tiểu Tư thầm thúc giục. Cuối cùng người ấy cũng động, nhưng không ngờ rằng lại đưa tay kéo xiêm y của cô xuống. Giang Tiểu Tư bị dọa tới ngẩn ngơ, phản ứng đầu tiên chính là, người này không phải Thẩm Mặc.

Chẳng lẽ là Lục Lâm?

Giang Tiểu Tư thật muốn khóc, cô cảm thấy một đồng nút thắt phía trước đã bị tháo ra. Bàn tay người đó đụng tới cổ cô, nóng tới dọa người. Xong rồi xong rồi, chẳng lẽ trình tiết cô giữ gìn ngàn năm sẽ bị hủy hoại trong chốc lát như vậy? Thẩm Mặc đâu rồi? Ba ba đâu rồi? Ai tới cứu cô với.

Đột nhiên, người nọ đổ về phía trước, đè lên người cô, một tay buông rèm, một tay lặn vào trong quần áo của cô. Giang Tiểu Tư thẫn thờ ra tất cả những gì thô tục nhất, thẫn quyết tâm, khi hoạt động lại mà không phể tên hồn xược này cô sẽ không mang họ Giang.

Cảm giác bàn tay kia động tới trước ngực, cô khóc không ra nước mắt, bà nó chứ, người sờ thế chứ sờ nữa thì lão nương vẫn không có ngực. Nước mắt không nén nổi nữa, hai giọt khe chảy xuống gối. Người phía trên cũng ngẩn người, nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô.

“Tiểu Tư, đừng sợ.”

Sợi dây cung trong lòng Giang Tiểu Tư lập tức đứt phụt, nặng nề thở ra một hơi. Đúng là Thẩm Mặc rồi, bà nó chứ, dọa chết cô. Cô còn tưởng mình phải làm Tiểu Long Nữ. Nhưng anh ta bị sao vậy, đang khinh bạc mình? Trả thù lần trước mình bị bắt nạt mà anh ta lại không thể động đây?

Bàn tay Thẩm Mặc vẫn lặn mò trong y phục của Giang Tiểu Tư, tay kia kéo xuống hỉ khăn trên đầu cô. Lúc này, Giang Tiểu Tư đang mở to đôi mắt ngập nước long lanh nhìn anh, trông thật tội nghiệp, rất giống chuột Hamster.

Thẩm Mặc cảm thấy buồn cười lại không thể cười được, ăn phải mì được của thụ yêu cũng không phải quá nghiêm trọng, nhưng lại uống thêm hai ly rượu nên đúng là hơi khó khăn. Anh vốn không định cho Giang Tiểu Tư nhìn thấy bộ dáng của mình bây giờ, làm sụp đổ hình tượng cao vời vợi của bản thân. Nghĩ đến chuyện hình tượng, lúc này anh mới nhớ ra mình còn đang đè trên người Giang Tiểu Tư, thật bất nhã. Đang định đứng lên, đột nhiên, Giang Tiểu Tư lại vươn hai tay ôm lấy cổ anh, cánh môi anh đảo nhỏ nhẩn phũ lên.

Thẩm Mặc không kịp phòng bị, bất ngờ bị cô hôn thì sửng sốt, người làm sao có thể ngã hai lần cùng một chỗ, bị cùng một kẻ khi dễ hai lần chứ?

“Giang Tiểu Tư.” Thẩm Mặc quát lớn, bây giờ là lúc nào rồi, cô vẫn còn tâm tình làm loạn sao.

Giang Tiểu Tư nháy mắt liên tục với anh, không phải cô cố ý a, là thân thể tự động di chuyển.

“Em.....”

Thẩm Mặc vừa mở miệng, đầu lưỡi phản nộ lập tức luồn vào, kỹ xảo hoàn toàn khác hẳn lần trước, linh hoạt cuốn lấy lưỡi anh, thuần thực khiêu khích, còn khe cắn lấy môi anh. Thẩm Mặc hít vào một hơi khí lạnh, lần trước anh có thể giữ vững bình tĩnh thì lúc này thật sự hơi hoảng hốt. Ý chí kiên định đã bị xé toạc lộ ra nội tâm mềm mại, để tiểu Hamster kia dùng răng cắn cắn nó. Sâu trong cơ thể nhen nhóm lên một ngọn lửa, Thẩm Mặc tự nhủ thầm với bản thân, là mị được và rượu đang phát huy tác dụng. Mỗi lần anh uống rượu sẽ trở nên không bình thường, rất muốn lao động chân tay, ví dụ như tổng vệ sinh, ra ngoài chạy marathon gì đó, sau đó đến khi kiệt sức thì ngủ gục.

Nhưng việc này thì liên quan gì tới lao động chân tay?.

Trong óc Thẩm Mặc chợt trống rỗng, đặc biệt là còn phải đối mặt với một đôi mắt vô tội cực kỳ tội nghiệp kia. Lần này anh không mím chặt môi như trước, mà lại còn ôm lấy thân người nhỏ nhắn ấy, bắt đầu chuyển từ bị động sang chủ động đáp lại.

Chẳng lẽ anh lại bị một tiểu Hamster dụ dỗ? Anh thích một tiểu Hamster?

Giang Tiểu Tư không ngờ Thẩm Mặc có thể tiếp nhận mình, nhất thời hưng phấn, lại sợ hãi, hóa ra là vì lần trước kỹ thuật của mình không bằng người a. Hôn nhẹ là vô dụng, phải hôn sâu mới hiệu quả nha. Xem ra hôm nay đúng là đêm động phòng hoa chúc rồi, nhưng cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, làm sao bây giờ.

Đúng lúc này, cánh cửa truyền tới một tiếng nổ, giống như một tầng pháp thuật đã bị phá vỡ vậy. Một đoàn người đẩy cửa lần lượt bước vào, đi đầu là Giang Lưu.

“Thẩm Mặc, đã giải quyết xong toàn bộ, vậy.....” Câu chữ dường như bị tảng đá chặn lại nơi cuống họng, không dùng cách gì phun ra được nữa.

Nhìn thấy con gái mình thân thiết với một người đàn ông trên giường, là một người cha, bạn sẽ nghĩ gì?

43. Chương 43: Hoa Rơi Từng Có Ý

“Giang Lưu, ta không muốn bị gả cho tên tiểu bạch kiểm kia đâu, huynh dẫn ta đi đi, chúng ta cùng nhau bỏ trốn thôi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt vì thở gấp mà ửng hồng, bàn tay kia không thềm quan tâm đến lễ nghi, cứ nắm tay anh không chịu buông ra.

Giang Lưu hơi nhăn mày: “Tiểu thư, công tử nhà Huyện lệnh tri thư đạt lễ, không kém như trong tưởng tượng của người đâu. Nếu người không muốn gả thì cứ nói rõ với lão gia đi, lão gia sẽ không ép buộc người.”

“Sao ông ấy có thể không ép buộc ta chứ. Ông ấy, ông ấy và tên Huyện lệnh kia đều cùng một giuộc, cấu kết với nhau làm việc xấu. Hừ, tất cả cũng tại huynh. Phụ thân đã đề cập tới hôn sự của chúng ta với huynh, sao huynh lại cự tuyệt.” Liễu Chi phồng má trợn mắt lườm Giang Lưu.

“Tiểu thư yên tâm, chỉ cần ngày nào Giang Lưu còn sống thì nhất định sẽ không để tiểu thư chịu bất kỳ thiệt thòi gì, cũng sẽ không bao giờ làm trái ý muốn của tiểu thư.”

“Ta sẽ không bao giờ tin huynh nữa. Không phải huynh nói việc gì cũng nghe ta sao? Vậy vì sao huynh không chịu cưới ta?”

Giang Lưu trầm mặc hồi lâu: “Giang Lưu chỉ là một hạ nhân.....”

“Đủ rồi, đủ rồi. Ta không thích nghe mấy thứ đó. Tóm lại là huynh ghét ta. Huynh cảm thấy từ nhỏ ta đã bị chiều chuộng thành hư hỏng, điêu ngoa, tùy hứng lại vô lý. Lại còn hô đến gọi đi với huynh, lúc nào cũng trêu chọc bắt nạt huynh. Sau này ta sẽ sửa mà, ta sẽ ngoan ngoãn, không làm loạn hay tức giận nữa, sẽ làm hiền thê lương mẫu, vậy được chưa?”

“Tiểu thư, người còn nhỏ, chưa tìm được một người tương xứng với mình thôi, đến lúc người gặp được rồi sẽ hiểu cảm tình dành cho thuộc hạ không giống như người tưởng tượng.....”

“Huynh không phải ta, làm sao huynh biết chứ.” Liễu Chi bực tức ngắt lời, “Nói đi nói lại thì vẫn là huynh không thích ta.”

“Ta.....” Giang Lưu ghen lời. “Dù sao đi nữa, ta vĩnh viễn sẽ bảo hộ người.”

Hốc mắt Liễu Chi dần đỏ lên, oán hận đậm chân chạy đi.

Hình ảnh trong đầu lại biến ảo lần nữa.

“Tiểu Tư, con thăm thì với mẫu thân chuyện gì mà bí mật vậy? “

Giang Tiểu Tư tay cầm hương ghé vào mộ phần làm cả người dính đầy bùn.

“Con nói với mẫu thân là lúc nào con lớn lên sẽ gả cho ba Giang Lưu. Mẫu thân đã đồng ý rồi.”

Giang Lưu bật cười lắc đầu: “Mẫu thân con làm sao đồng ý được.”

“Không nói cho ba biết đâu.”

“Chờ lúc nào con lớn lên, tìm được người mình thực sự yêu thương thì sẽ rời khỏi ba.”

“Con sẽ không, con muốn gả cho ba. Vĩnh viễn không bao giờ rời đi.” Giang Tiểu Tư ôm lấy cổ Giang Lưu từ phía sau, nhảy lên.

Giang Lưu công cô lên: “Tiểu Tư, đừng tùy tiện hứa với người khác như vậy, không ai có thể đoán trước được tương lai. Đến thời điểm thích hợp, con sẽ giống như mẫu thân con gặp phụ thân ruột của con, gặp được người trong lòng thực sự.”

“Nếu con không gặp được thì sao?”

“Không phải còn có ba vẫn bên con sao?”

Anh vẫn nghĩ rằng mặc dù không được ở bên Liễu Chi, ít nhất vẫn có thể ở bên Giang Tiểu Tư cả đời.

Nhìn Thẩm Mặc và Giang Tiểu Tư đang hôn môi, dường như Giang Lưu không đứng thẳng nổi nữa. Trái tim bị đâm mạnh một nhát, lõm xuống một hố sâu, có gì đó đang mãnh liệt chảy ra, đồng thời trong đầu anh không ngừng lướt qua những hình ảnh cùng Liễu Chi, cùng Giang Tiểu Tư làm bạn sớm chiều bao năm ấy.

Tất cả đều đúng như lời nói của anh khi ấy, Liễu Chi dần lớn lên, không còn tùy hứng nữa mà ngày càng dịu dàng. Càng ngày càng xa cách anh, không còn thân thiết như hồi còn nhỏ nữa, cũng không còn bắt nạt hay sai bảo anh. Cô hay nói cảm ơn, hay hỏi ý kiến anh, không tiếp tục gọi anh là Giang Lưu mà gọi là ca ca. Rồi cô tìm được người mà cô thực sự yêu thương. Không giống với tình cảm ngây thơ dành anh khi còn nhỏ dại, tình yêu ấy thật trọng mà lại nóng bỏng. Còn người đàn ông kia, tuy chói sáng vô cùng nhưng cũng yêu sâu đậm Liễu Chi, đó là người cách xa đến mức anh chẳng thể nào với tới. Anh nhìn Liễu Chi cùng người ấy sống vai kề vai trên cao, nắm giữ địa vị vương phi cao quý, cười hạnh phúc. Anh nghĩ rằng mình làm đúng.

Bây giờ Tiểu Tư cũng đã trưởng thành, cái cô bé luôn miệng nói muốn gả anh năm nào cũng đã tìm được người để yêu thương cả đời. Anh đề phòng Thẩm Mặc như vậy, sợ hãi Thẩm Mặc như vậy là vì dự cảm sẽ có ngày này đúng không? Dự cảm sẽ có ngày anh ta mang Tiểu Tư từ bên người mình đi, giống như Triều Tật mang Liễu Chi đi năm đó.....

Trái tim Giang Lưu như bị ai nắm chặt lấy, cổ sức đè ép, dưỡng khí và sức lực trong thân thể dường như bị rút cạn. Anh không biết, trái tim lúc này hay lúc trước, lần nào đau hơn. Nhưng, anh vẫn tự động kiểm chế, chịu đựng đau đớn, thậm chí ngay cả xúc động muốn tiến lên đánh Thẩm Mặc một đòn cũng không có. Anh chỉ kinh ngạc đứng nơi đó, phát hiện một lần nữa mình lại trở thành một người dư thừa trên thế gian, mãi mãi chỉ có thể đứng nhìn.

Thẩm Mặc hốt hoảng bật dậy, đây là lần đầu tiên Tiểu Đường và Lâm Cường thấy anh chật vật như vậy. Khuôn mặt đã không còn vẻ lạnh lùng khinh miệt như ngày thường, đưa tay giật lấy tấm chăn phủ lên người trên giường, rõ ràng anh đang vô cùng quần bách, kích động, xấu hổ, áy náy và cả sợ hãi.

Thẩm Mặc sợ hãi, nhưng không phải vì bị những người này nhìn thấy mà vì anh phát hiện, mình đã động tâm với Giang Tiểu Tư rồi. Tâm động một lần, vạn kiếp bất phục. Anh chưa từng động tâm đối với bất kỳ ai, anh biết điều này có nghĩa là gì. Đứa trẻ luôn làm anh lo lắng, luôn chọc giận anh, bắt đầu từ khi nào đã đi vào lòng anh đây?

“Giáo sư Thẩm? Thật xin lỗi, đã quấy rầy việc động phòng của hai người rồi.....” Tiểu Đường đỏ mặt ôm đầu xoay người lại.

Vị điểm tâm ngọt ngào từ Giang Tiểu Tư vẫn đang tan chảy trong miệng Thẩm Mặc, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không phải như mọi người nghĩ.....”

Còn chưa nói xong, Giang Tiểu Tư đã bật dậy từ trên giường áp lên lưng anh, ôm lấy cổ anh, cắn cắn vành tai, nhưng ánh mắt cô thì tràn ngập kinh hãi, nhìn Giang Lưu cầu cứu.

Giang Lưu bước tới kéo cô ra khỏi người Thẩm Mặc, ấn liên tiếp lên mấy huyệt vị trên lưng cô. Giang Tiểu Tư vọt tới góc tường nôn ra. Đến khi một phiến lá cây trôi ra khỏi miệng, Giang Tiểu Tư mới tê liệt ngã xuống, cuối cùng cũng không bị khống chế nữa.

“Ba.....”

Nhìn thấy Giang Lưu đã bình an trở về, Giang Tiểu Tư buồn vui lẫn lộn, nhào vào lòng anh khóc lớn. Giang Lưu hơi cứng ngắc, rồi ôm chặt cô vào lòng, giống như sợ đánh mất đi, đưa mắt nhìn Thẩm Mặc.

Thẩm Mặc tự biết mình đuối lý, đã khinh bạc khuê nữ nhà người ta, dù sao cũng phải giải thích rõ ràng. Thuật khống chế đơn giản như vậy làm sao anh lại không giải được. Lúc đó mình hồ đồ, nếu như họ không tới thì không biết đã gây ra sai lầm gì, đành chuyển chủ đề: “Khẩu Đan và đại sư đâu?”

Nhắc tới đây Tiểu Đường mới nhớ ra, vội la lên: “Tiểu Văn mất tích rồi, Khẩu Đan đang trông chừng thụ tinh kia, còn Diệc Hưu đại sư thì không biết tại sao lại đánh nhau với Diệc Yên, hai người đó hết lên trời lại độn thổ, chúng tôi khuyên bảo không được, anh mau ra ngoài nhìn xem sao.”

Thẩm Mặc ngẩn ra: “Đánh nhau?”

Lâm Cường gật đầu: “Theo kế hoạch vốn là Khẩu Đan giả làm tân nương thành thân với tôi, sau đó cứu tôi ra. Diệc Yên thì thành thân với Diệc Hưu đại sư để che mắt thụ tinh. Không ngờ vừa vào động phòng chưa lâu thì hai người đó bắt đầu đánh nhau, kế hoạch bại lộ. May mà đúng như anh nói, Lục Lâm vì một lòng bảo vệ Lục Tiểu Văn, ném chuột sợ vỡ đồ, cuối cùng hắn bị Giang Lưu khống chế, nhưng không may đã để Lục Tiểu Văn chạy thoát.”

Thẩm Mặc gật đầu: “Bắt được Lục Lâm là tốt rồi.” Chỉ cần giải độc cho Tiểu Đường và Giang Tiểu Tư là được, mục đích của họ tới đây cũng phải là trừ quỷ, không cần đuổi tận giết tuyệt. Nghĩ tới đây đột nhiên sôi sục, từ khi nào anh đã sinh lòng từ bi đối với bọn quỷ quái rồi?

“Phải tìm được Lục Tiểu Văn.” Cuối cùng Giang Lưu cũng mở miệng nói chuyện, nhưng giọng nói không còn ấm áp như ngày xưa mà trở nên lạnh như băng.

Nói xong, anh giơ tay đẩy một chút lên lưng Tiểu Đường, theo lực đẩy của anh, một luồng trong suốt tách ra khỏi thân thể cậu ta. Tiểu Đường bán trong suốt kia hoảng sợ nhìn hai tay mình, hoảng hốt thét lên, sau đó vội vàng lùi lại phía sau, trở về trong thân thể của mình.

Lâm Cường cũng sợ hãi: “Hồn lìa khỏi xác?”

Giang Lưu lắc đầu: “Trên cơ bản, Tiểu Đường đã là nửa người chết. Nếu cố gắng đưa ra ngoài thì chỉ mang được thi thể, hồn phách vẫn ở lại đây.”

Thẩm Mặc nhíu mày, xem ra Lục Tiểu Văn kia dù chết cùng sẽ không để Tiểu Đường rời khỏi đây.

Đột nhiên, ngoài phòng vang lên âm thanh sụp đổ, mọi người vội vàng đi ra thì thấy Diệc Hưu và Diệc Yên đang đại chiến kịch liệt trên không trung. Diệc Yên thân mặc hỉ phục còn chưa cởi, hai mắt đỏ sẫm lại điểm lệ như lệ quỷ, xuống tay ngoan độc, mỗi chiêu đều mang sát ý. Còn Diệc Hưu thì tay nắm pháp trượng, nét mặt giận giữ, né trái tránh phải, chỉ nhượng bộ không đánh trả.

“Yêu nữ, đừng có quá đáng, coi chừng bản tăng thu phục ngươi.”

“Muốn thu phục ta? Về tu luyện thêm một trăm năm đi.” Đôi mắt đẹp của Diêu Yên phun lửa.

Thẩm Mặc và Giang Lưu đồng thời nhảy lên, mỗi người ngăn một người.

Giang Tiểu Tư sốt ruột chạy tới đứng giữa hai bên.

“Đại sư, Diêu Yên tuy hành sự hơi nóng nảy nhưng không phải là loại tà ác, nếu có điểm nào có lỗi với ông thì tôi xin thay cô ấy nhận tội được không?”

“Chị có lỗi với hắn?” Diêu Yên giận dữ chỉ vào Diệc Hưu, “Là hắn có lỗi với chị. Chị chờ hắn tám trăm năm. Lên trời xuống đất tìm hắn khắp nơi. Khó trách vì sao không thể tìm được, hóa ra hắn trốn vào trong miếu làm hòa thượng.”

Diệc Hưu hít sâu một hơi, kiên nhẫn giải thích: “Thí chủ, cho dù lời cô nói là thật thì cũng là chuyện từ mấy trăm năm trước, đã sớm qua rồi, pháp hiệu hiện thời của bản tăng là Diệc Hưu, không phải người mà cô nói. Mong rằng thí chủ nghĩ thoáng ra, đừng cố chấp nữa.”

Lửa giận của Diêu Yên lại bùng lên, Giang Tiểu Tư ôm chặt lấy eo cô từ phía sau: “Diêu Yên, bây giờ ông ấy là hòa thượng, chuyện trước kia đã không còn nhớ rõ nữa, chị nói gì với ông ấy cũng vô dụng a.”

Diêu Yên tỉnh táo lại, hai nắm tay buông thông rồi lại nắm chặt, lại buông.

“Được, người cứ chờ đi, dù lên trời xuống đất ta cũng sẽ tìm được ức hồn đan để người nhớ lại chuyện cũ. Dù thế nào đi nữa ta cũng muốn giải quyết rõ ràng với người.”

Diêu Yên tức giận bay thẳng lên trời tạo thành một lỗ thủng trên tầng mây, chẳng mấy chốc đã mất hút.

44. Chương 44: Chuyện Nhà

Diệc Hưu đứng lặng nhìn bóng Diêu Yên xa dần, chậm rãi nhúu mày, sắc mặt hơi tái nhợt, đôi mắt vốn luôn bình tĩnh phẳng lặng giờ phút này bỗng trở nên thâm sâu khó lường, luồng khí thể cuộn cuộn như muốn nuốt trôi vạn vật quanh thân ông giờ đã ngưng tụ một đường mỏng dòn vào giữa mi tâm.

“Đại sư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Giang Tiểu Tư hỏi, không ngờ Diệc Hưu lại là người Diêu Yên tìm kiếm suốt mấy trăm năm nay.

Diệc Hưu lắc đầu không nói, Giang Tiểu Tư muốn hỏi thêm lại bị Giang Lưu giữ chặt.

“Lúc khác nói sau. Đi xem liền cảnh thụ tình trước đã.”

Trong một căn phòng lịch sự tao nhã, Thẩm Khẩu Đan mặc hỉ phục ngồi trên ghế tựa thản nhiên uống trà, Lục Lâm ngồi trên một chiếc ghế khác, vẫn chưa bị trói chặt, nhưng trên cổ chân đã bị thắt một sợi tơ hồng mảnh khảnh, hai đầu tơ hồng đang ghim thẳng xuống đất.

Giang Tiểu Tư vừa vào cửa thì lập tức kéo tay Thẩm Khẩu Đan, xem xét từ trên xuống dưới, nhưng dù sao cô cũng đang cải trang nên không thể nhìn ra bèo gầy. Thấy khí sắc cô vẫn tốt thì lòng Tiểu Tư cũng thoáng an ổn, bớt đi vài phần áy náy.

“Muốn giết muốn chém thì cứ tự nhiên.” Lục Lâm từ từ nhắm mắt, vẫn giữ vẻ mặt bình thản như trước, khóe miệng khẽ nhếch toát ra ý khinh miệt.

Giang Tiểu Tư thấy hắn giống như bị giam cầm, không nhúc nhích được, chỉ vào sợi tơ hồng trên chân hắn hỏi: “Sao lại thế này?”

Thẩm Khẩu Đan nói: “Cố định được rễ cây, đương nhiên hắn sẽ không chạy nổi nữa.”

Lục Lâm không ngờ mấy người Thẩm Mặc lại biết pháp thuật, lại có thêm ba người Giang Lưu, Thẩm Khẩu Đan, Diêu Yên hỗ trợ, giả treo đầu dê bán thịt chó, diễn trò ngay trước mắt hắn. Đã vậy còn đào ba thước đất tìm được rễ bản thể của hắn, lần này hắn thua tâm phục khẩu phục.

Giang Tiểu Tư không biết sự việc đã diễn ra như thế nào, cảm thấy như lọt vào sương mù, nhưng nghĩ tới lúc trước, khi Lục Lâm bắt cô làm con tin đối xử với cô rất tốt, có ăn có uống còn có nhạc nghe, nếu ở trong phạm vi cho phép thì vẫn được tự do hoạt động. Hiện tại tình thế đảo ngược, cô cũng không muốn đối phương chịu thiệt thòi, liền ngồi xuống định tháo tơ hồng trên chân hần, dù sao nơi này cũng có rất nhiều người, hần muốn chạy cũng không thoát được.

Mọi người cũng không ngăn cản, nhưng Thẩm Mặc thấy cô ngồi khom lưng bên chân một người đàn ông hời hợt thật không ra thể thống gì, khẽ động ngón tay, tơ hồng đứt đoạn.

Thân thể đang ngồi cương cứng của Lục Lâm dần thả lỏng, thụ tinh bị buộc rẽ chẳng khác nào con người bị bóp cổ.

“Lục Tiểu Văn đâu?” Lâm Cường hỏi hần.

Lục Lâm chỉ nhắm mắt lại, không nói lời nào.

“Lục Lâm, Tiểu Văn đâu? Cô ấy đã đem linh phách trong cơ thể Tiểu Đường rút đi rồi, không có nó Tiểu Đường không thể trở về.” Giang Tiểu Tư sốt ruột nhìn Lục Lâm.

Lục Lâm khoanh tay hời hợt, cuối cùng cũng chịu mở miệng: “Muội ấy đi ra ngoài rồi, các người không thể tìm được muội ấy đâu, muội ấy sẽ không để Hành Chi rời đi.”

Thẩm Khẩu Đan nói: “Không phải cô ta muốn ở bên Tiểu Đường sao, tôi không tin không đợi được cô ta về.”

Lục Lâm cười lạnh: “Muội ấy đã đợi mấy trăm năm rồi, rời xa vài thập niên thì có sao, nếu các người thích thì cứ ở lại mà đợi, thôn thêm vài người thì càng náo nhiệt.”

Mặt Tiểu Đường đau khổ nhăn nhúm đến mức sắp nặn ra nước rồi, nhìn Thẩm Mặc, nhìn sang Giang Lưu, nhìn tiếp sang Diệc Hưu, lại nhìn sang Lâm Cường, vừa định nhìn sang Giang Tiểu Tư thì Giang Tiểu Tư vội vàng vươn tay chắn mặt cậu ta.

Thẩm Mặc nói: “Tiểu Đường cứ ở lại thôn đi, tạm thời cũng không còn nguy hiểm nữa, chúng ta về tìm Lục Tiểu Văn.”

Tiểu Đường kinh hãi: “Nếu tìm mãi vẫn không thấy thì sao?”

Giang Tiểu Tư vui vẻ cười trên nỗi đau khổ của kẻ khác: “Vậy anh đành vĩnh viễn ở lại nơi này thôi.”

“Tôi không muốn.” Tiểu Đường khóc không ra nước mắt, “Tôi không muốn ở cùng cả một thôn toàn quỷ, tôi rất sợ.”

“Ha ha, Tiểu Đường, hiện tại anh cũng chẳng hơn quỷ bao nhiêu.”

Tiểu Đường bị dọa quá mức, tội nghiệp túm lấy tay áo Thẩm Mặc.

“Tôi ở lại cùng Tiểu Đường, mọi người đi ra cố gắng mau chóng tìm người.” Lâm Cường châm thuốc, nhìn nhìn Lục Lâm: “Yêu quái này xử lý thế nào bây giờ?”

Thẩm Mặc không chớp mắt nói: “Ngâm rượu thuốc.”

Giang Tiểu Tư giật nảy mình, vội vàng nói: “Cần gì nghiêm trọng như vậy. Hần cũng đâu có quá xấu, chỉ ép chúng ta thành thân mà thôi, cũng không hại người. Hần làm tất cả cũng vì thôn dân thôn Tiểu Lê, vẫn luôn luôn bảo vệ bọn họ, sẵn sàng cẩn thận ổn thỏa. Lý do hần cưỡng chế Tiểu Đường cũng là vì thích Lục Tiểu Văn, muốn hoàn thành tâm nguyện của cô ấy thôi.”

Lúc này Lục Lâm cũng nhảy dựng lên: “Cái gì?”

Mặt Lục Lâm lúc đỏ lúc trắng, tình cảm chôn dấu trong lòng bao năm như vậy bỗng chốc bị vạch trần ra ánh sáng, thật khó xử, đặc biệt còn ngay trước mặt Hành Chi nữa, điều may mắn duy nhất lúc này là không có Tiểu Văn ở đây.

Giang Tiểu Tư thấy Lục Lâm phản ứng như vừa bị ai đập phải rễ cây thì thầm đắc chí với suy đoán của bản thân.

Tiểu Đường thì buồn bực: Ô ô ô, rõ ràng anh thích cô ấy như vậy, sao lại cưỡng ép gả cô ấy cho tôi chứ.

Thẩm Khấu Đan đưa một sợi tơ hồng cho Lâm Cường: “Nếu hấn gỡ trò gây rối thì cứ kéo sợi chỉ này.”

Lâm Cường vừa chạm vào, sợi tơ hồng dường như có sinh mệnh, cuộn lên cổ tay anh.

Lục Lâm hừ lạnh, biết trên rễ cây mình vẫn còn buộc tơ hồng, yêu tình quý quái gì cũng không lại gần được, bản thân vẫn bị người khác trông giữ.

Ngón tay Thẩm Mạc xoay tròn trên không trung hình thành một vòng sáng nhỏ, đẩy tay một cái, vòng sáng bay lên không trung rồi lớn dần, tỏa ra xung quanh ánh sáng màu lam, ở giữa cũng có màu xanh nhạt. Không bao lâu, một con ngựa và một con chim lớn bay ra khỏi vòng, chính là vật mà Thẩm Mạc chuẩn bị lúc trước ở trên bờ, có thể tiếp ứng bất kỳ lúc nào.

Giang Lưu và Giang Tiểu Tư lên ngựa, Thẩm Mạc và hai người còn lại cưỡi lên con chim lớn, dặn dò Lâm Cường và Tiểu Đường thêm vài câu nữa, sau đó tất cả bay khỏi thôn Tiểu Lê.

Đường về rất thuận lợi, Thẩm Mạc thầm nghĩ may mà bắt Tiểu Đường không phải yêu ma quá lợi hại, chỉ là gặp chút rắc rối tình cảm mà thôi.

Vì quá mệt mỏi, Giang Tiểu Tư luôn cuộn mình ngủ say trong lòng Giang Lưu. Về mặt Giang Lưu nhìn Giang Tiểu Tư ngủ làm Thẩm Mạc cảm thấy hơi chói mắt, có lẽ có vài việc, bản thân Giang Lưu cũng chưa nhận ra, nhưng cũng vì chưa nhận ra mà không hề che dấu.

Diệc Hưu suốt cả quãng đường không hề nói chuyện, còn ánh mắt Thẩm Khấu Đan thì luôn lưu luyến trên người Giang Lưu. Thẩm Mạc nghĩ tới nụ hôn mất kiểm soát vừa rồi, nhận ra lần này trở về, hình như tất cả mọi người đều có biến đổi.

Ngày hôm sau, khi Giang Tiểu Tư tỉnh lại đã là hơn mười giờ sáng, bên cạnh có dấu vết vừa có người ngủ lại. Giang Lưu đi vắng, cửa tiệm đóng. Cô rửa mặt xong liền hùng hực khí thế tiến tới trường học. Giang Tiểu Tư không như Thẩm Mạc, đi vắng còn có giáo viên khác dạy thay. Khoảng thời gian vừa qua, cô đã thiếu rất nhiều giờ học, có mấy môn chắc đã không được thi, cô phải đi tìm Thẩm Mạc nói giúp.

Giờ của Thẩm Mạc vẫn do người khác dạy thay, tan học, Giang Tiểu Tư tới phòng làm việc cũng không thấy, đành đi thẳng tới nhà Thẩm Mạc. Chìa khóa nhà anh cô vẫn đeo trên cổ, Giang Tiểu Tư không hề khách sáo, tự nhiên mở cửa vào, lên lầu hai, thấy Thẩm Mạc đang đứng trên cái thang sắp xếp lại giá sách trong thư phòng.

“Giáo sư?” Giang Tiểu Tư ngẩng đầu nhìn anh, người phía trên thỉnh thoảng phủi một ít tro bụi xuống dưới.

“Đưa mấy quyển sách dưới đất lên cho tôi.” Thẩm Mạc vẫn chăm chú xếp sách, không nói gì thêm.

Giang Tiểu Tư ôm lấy chồng sách dưới sàn lên, kiễng chân, đưa ba bốn quyển cho anh.

Không ai nói gì, sau thời gian giữa trưa, không gian đặc biệt yên tĩnh. Giang Tiểu Tư thực hy vọng mình có thể cao lớn lên chút nữa, hy vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại tại khoảnh khắc này. Đến khi tất cả đều được sắp xếp hoàn chỉnh, Thẩm Mạc xuống lầu rót cho cô một cốc nước cà chua.

Giang Tiểu Tư chưa dám uống ngay, cười nói: “Không bỏ thêm cái gì chứ?”

Thẩm Mạc không nói, không khí xung quanh dường như trở nên gượng gạo. Giang Tiểu Tư sờ sờ mũi, thầm mắng mình thật ngốc, đùa kiểu này chẳng buồn cười tý nào. Mang theo chút khẩn trương, cô cố lấy dũng khí mở miệng hỏi: “Giáo sư, chúng ta đã thành thân rồi, hiện tại xem như vợ chồng đúng không?”

Thẩm Mạc sớm biết mục đích Giang Tiểu Tư đến đây để nói gì, cũng đã chuẩn bị sẵn lời lẽ ứng đối, nhưng vẫn không ngờ cô nói trắng ra như vậy.

“Em cũng biết đó là bất đắc dĩ nên mới phải giả bộ mà.”

“Vậy, vậy nụ hôn thì sao? Cũng là giả sao?”

Thẩm Mặc im lặng.

Giang Tiểu Tư nhìn anh tha thiết, hy vọng anh có thể nói thật ra, nhưng cuối cùng Thẩm Mặc vẫn lắc đầu: “Đương nhiên, cũng là giả.”

“Nhưng lúc đó chỉ có chúng ta, nếu là giả bộ thì thầy định diễn cho ai xem chứ?”

Mặt Thẩm Mặc vẫn không lộ cảm xúc: “Cứ nói mãi vấn đề này cũng chẳng có kết quả gì, cũng không quan trọng nữa, em chỉ cần nói ra mục đích và yêu cầu của em, sau đó tôi cho em trả lời và kết quả.”

Giang Tiểu Tư không phải kẻ ngốc, không phải cô sẽ nói là thích Thẩm Mặc sao, sau đó Thẩm Mặc sẽ trả lời cô là “No”. Đã biết trước kết quả, cần gì hỏi thêm lần nữa. Hơn nữa, chính cô cũng không tin Thẩm Mặc tự nguyện đáp lại nụ hôn của mình khi ấy, có lẽ lúc đó anh cũng bị khống chế, hoặc là vì trúng mị dược. Bây giờ Thẩm Mặc nói là giả, cô cũng không quá thất vọng. Nhưng lòng vẫn đau như có kim châm, người trước mắt mới đây rõ ràng còn cùng cô bái đường, hứa hẹn đầu bạc răng long, cùng nhau có những cử chỉ thân mật, hiện tại lại khôi phục dáng vẻ lạnh như băng đẩy người ta xa cách ngàn dặm sao.

Giang Tiểu Tư cố gắng nén lại cảm xúc, thu lại vẻ tùy hứng vốn có của mình, nhẹ nhàng gạt đầu rồi đứng dậy cáo từ.

Thẩm Mặc chứng kiến vẻ trấn tĩnh của cô hiện tại thì cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cô thích nhất giờ chiều làm nũng khóc nháo ăn vạ, anh đã chuẩn bị ứng đối sẵn sàng rồi. Khó gặp được dịp cô bình tĩnh như vậy, đương nhiên anh càng muốn rèn sắt khi còn nóng.

“Mặt khác, Giang Tiểu Tư, dạo này tôi rất bận, có thể phải thường xuyên đi công tác. Tôi nhờ Sử giáo sư kèm em một thời gian được chứ? Trong quá trình học tập nếu em có gì không hiểu cứ đi hỏi thầy ấy.”

Giang Tiểu Tư mơ hồ suy nghĩ, hồi lâu mới nhớ Sử giáo sư mà Thẩm Mặc nói là ai.

“Vì sao?” Nếu không phải là giáo sư Thẩm, cô đến đại học T còn có ý nghĩa gì nữa? Một thời gian, nói thật dễ nghe, ai biết một đoạn thời gian đó dài bao lâu?

“Theo thầy ấy hay theo tôi học đều như nhau. Những gì em cần biết giáo sư Sử sẽ dạy hết cho em.”

“Thầy ấy cũng sẽ dạy em hôn môi sao?”

“Giang Tiểu Tư.” Thẩm Mặc đỏ mặt giận dữ mắng.

“Thật xin lỗi, giáo sư, em hiểu rồi, bên phía hiệu trưởng thầy không cần lo lắng, em sẽ nói lại với ông ấy.”

Giang Tiểu Tư cúi gầm mặt, đứng dậy ra cửa, sợ Thẩm Mặc thấy được hai hốc mắt cô đỏ hồng. Cô đã biết trước tính cách của Thẩm Mặc, nếu đã thích anh thì không thể ngay cả điều ấy cũng không nhận biết. Dù sao Thẩm Mặc cũng không phải ba, chỉ dựa vào làm nũng ăn vạ không thể giải quyết hết tất cả mọi chuyện.

Về nhà, ngồi trước máy tính ngẩn người, cô không hề chú ý thấy tất cả tủ đồ trong tiệm đều trống rỗng. Ngày hôm sau, khi Thẩm Mặc đang xử lý một đồng công việc dồn tích trong văn phòng, Trần An Nguyên dẫn một người tiến vào, anh ngẩng đầu lên nhìn, là Giang Lưu.

Từ trước tới nay, họ chưa từng gặp riêng mà không có Giang Tiểu Tư hay bất kỳ ai khác ở cạnh. Lúc này đây, Giang Lưu không còn ôn hòa mỉm cười nhã nhặn như lúc trước, ngược lại vẻ mặt đậm mạc của anh ẩn dấu những tia lạnh như băng khó có thể nhận ra, ánh mắt sắc như kiếm nhưng chỉ thu lại bên trong không có ý phóng ra làm bị thương ai, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, dường như mang theo vẻ ngạo mạn không để thứ gì trong mắt.

Thẩm Mặc nghi hoặc, cũng hơi hốt hoảng lo âu nhìn anh, thầm nghĩ: Không phải Giang Tiểu Tư xảy ra chuyện gì chứ?

Không ngờ Giang Lưu chỉ đưa cho anh một bao tài liệu đã được đóng cẩn thận.

“Tôi tới làm thủ tục thôi học giúp Tiểu Tư, cần anh ký tên, hai ngày nữa chúng tôi sẽ chuyển tới nơi khác.”

45. Chương 45: Mặt Trời Là Sáng Nhất, Ba Là Thân Yêu Nhất

“Thôi học?” Thắm Mạc sững sốt, anh không ngờ Giang Tiểu Tư lại muốn thôi học, là vì những gì anh nói hôm qua sao? Bởi vì anh không muốn làm giáo sư của cô nữa, hay vì anh từ chối?

“Cô ấy mới nhập học chưa được một năm, sao lại từ bỏ dễ dàng như vậy. Giang Lưu, anh thân là người giám hộ của Giang Tiểu Tư, hẳn là biết được cái gì là tốt nhất cho cô ấy, sao lại luôn để cô ấy tùy ý làm bậy, hành sự cẩu thả như vậy.”

Khóe miệng Giang Lưu khẽ nhếch, mặt vẫn không có thêm biểu cảm gì, Thắm Mạc biết anh ta đang cười nhạo.

“Giáo sư Thắm, tôi nghĩ anh nhầm rồi. Không phải là Tiểu Tư muốn thôi học, chuyện này hoàn toàn là ý của tôi. Chính vì tôi biết cái gì là tốt nhất cho con bé nên mới không muốn nó tiếp tục ở lại đây. Chúng ta đều là người thông minh, cứ nói trắng ra luôn đi. Tiểu Tư thích anh, nhưng anh chỉ coi nó như một đứa trẻ, sớm muộn gì con bé cũng sẽ bị tổn thương. Anh cảm thấy việc con bé tiếp tục ở lại đại học T có lợi đối với con đường trưởng thành của nó ư?”

Thắm Mạc chậm rãi đứng dậy đi tới trước cửa sổ nhìn sân thể dục bên dưới, không làm sao xua tan hết phiền muộn trong lòng.

“Nếu là vì chuyện ngày đó mà anh có thành kiến với tôi, vậy thì tôi rất xin lỗi anh. Tình cảnh lúc đó hơi đặc biệt, chúng tôi đột ngột thành thân là chuyện bất đắc dĩ.”

“Thắm Mạc, anh không có con, anh không hiểu được tâm tình của người làm cha đâu. Nếu nói chuyện cấp tốc bái đường thành thân là bất đắc dĩ, vậy nụ hôn đó là sao?”

Thắm Mạc khẽ thở dài, nhắm mắt lại.

“Thật ra, tôi cũng không biết.”

Giang Lưu sững sốt, anh nghĩ Thắm Mạc sẽ giải thích gì đó, nhưng anh ta lại nói anh ta không biết. Lui ra phía sau một bước, anh từ từ ngồi xuống ghế tựa, nỗi sợ hãi lúc trước lại trào lên, dường như đang nhấn chìm anh xuống.

Thắm Mạc nhìn sắc mặt Giang Lưu đột nhiên tái nhợt, lòng ngập tràn áy náy.

“Anh đừng hiểu lầm, tôi thực sự không có ý gì đối với Tiểu Tư, sau này cũng sẽ không có. Cô ấy là một đứa trẻ thông minh lanh lợi, cũng là học sinh ưu tú nhất của tôi, nhưng chỉ dừng lại ở đó. Đối với việc xảy ra ngày đó, nếu tôi bắt buộc phải giải thích, tôi chỉ có thể nói rằng, trước đây tôi luôn nghĩ mình ‘tọa hoài bất loạn’, xem ra là đánh giá cao chính mình. Anh hoàn toàn có thể coi tôi là tên tiểu nhân bỉ ổi, mất tư cách làm thầy, tôi sẽ từ chức ngay lập tức. Nhưng Giang Tiểu Tư là mầm non tốt, nên được giáo dục bài bản tại trường lớp, ít tiếp xúc với yêu ma, không nên vì tôi mà thôi học. Tôi đã đổi vị giáo sư khác cho cô bé, chắc chắn cô bé sẽ thích ứng nhanh thôi.”

(Tọa hoài bất loạn: bắt nguồn từ điển tích về Liễu Hạ Huệ, có đàn bà ngồi trong lòng mà tâm không loạn)

Mắt Giang Lưu dường như đang xuyên qua thời không xa xôi, thấy một Triệu Tật khác.

Anh biết như thế nào là tốt cho Giang Tiểu Tư, nhưng anh không muốn mất đi cô, dồn lại quyết tâm, cố chấp lắc đầu.

“Tôi hiểu rõ tính Tiểu Tư, cũng biết việc đó thật ra không phải lỗi của anh, nhưng tôi đã từng thề, dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ bảo vệ con bé, không để nó chịu bất kì thương tổn nào.”

Thắm Mạc nhíu mày: “Anh vẫn không thể ngăn cản hết các mối nguy hiểm muốn tới gần cô ấy được. Giang Tiểu Tư vẫn là một đứa trẻ, không thể vĩnh viễn dựa vào người khác, cần phải học cách tự lớn lên, học cách đối mặt với những tổn thương trong tình cảm, không phải cứ chạy trốn là được.”

Giang Lưu trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn đưa xấp tài liệu tới trước mặt Thắm Mạc.

“Cái gì? Chuyển nhà?” Chân gà trong miệng Giang Tiểu Tư rơi xuống.

Giang Lưu vươn tay, dịu dàng cầm khăn giấy lau miệng giúp cô.

“Không phải con vẫn thích biển sao, lần này chúng ta sẽ chuyển tới một thành phố ven biển.”

Cô thích biển, nhưng cô thích Thẩm Mặc hơn nha.

“Sao đang sống rất tốt lại phải chuyển đi? Bệnh viện thuyền chuyển công tác ạ?”

“Không phải, chúng ta đã ở đây gần hai năm rồi, con lại chỉ lớn lên một chút, cũng nên đổi chỗ khác rồi, để tránh gặp phiền toái.”

“Chẳng lẽ chúng ta lại sợ loại phiền toái vụn vặt đó sao? Ba, con rất thích nơi này, chúng ta đừng chuyển nhà có được không? Con không muốn xa Diệu Yên, không muốn xa bọn Nguyệt Y.”

“Ba lúc nào cũng chiều con, con không thể nghe lời ba một lần sao?” Giang Lưu nắm lấy hai tay của cô, vẻ mặt vẫn hết sức dịu dàng.

“Nhưng ba phải nói cho con nguyên nhân là gì chứ?”

“Nguyên nhân rất đơn giản, ba không muốn con tiếp tục tiếp xúc với Thẩm Mặc.”

“Ba, lần đó chỉ là hiểu lầm thôi, do con bị Lục Lâm khống chế, chủ động hôn giáo sư, giáo sư không hề có ý gì đối với con.”

“Ba biết, nhưng con thích anh ta là sự thật.”

“Con..... Ba, không phải ba vẫn không phản đối việc con có bạn trai sao, lúc trước Trương Kỳ, ba cũng rất thích người ta, hơn nữa, con cũng không còn nhỏ mà.”

“Trương Kỳ là Trương Kỳ, Thẩm Mặc là Thẩm Mặc, anh ta không phải người thường, anh ta là một đạo sĩ, hơn nữa, còn là người bài xích ngoại tộc, một đạo sĩ máu lạnh vô tình. Hiện tại anh ta bận rộn nhiều việc, không có thời gian tróc quỷ trừ yêu, nhưng trước đây..... Con muốn ba kể một đồng những phi nhân loại bị hồn phi phách tán trong tay anh ta cho con nghe không?”

Giang Tiểu Tư ỉu xiu cúi đầu, đứng thế, thân phận cương thi của cô không có cách gì thay đổi được.

“Ba đã giúp con làm thủ tục thôi học rồi, Thẩm Mặc cũng đã ký tên. Nếu con thích học đại học, lúc đó ba sẽ giúp con chuyển sang trường khác.”

Giang Tiểu Tư ngẩng đầu lên, hai mắt đã hồng hồng, vừa mới bị những lời tuyệt tình của Thẩm Mặc làm tổn thương một chút, giờ lại gặp chuyện đả kích này. Lúc này cô mới phát hiện, thì ra so với việc bị Thẩm Mặc từ chối, cô càng sợ hãi phải rời khỏi anh hơn. Cô không cần đáp lại cũng không được sao, cô không cầu Thẩm Mặc có thể chấp nhận ở bên cô, chỉ thầm nghĩ trở lại như trước kia, nghe anh giảng bài, làm học sinh của anh, cùng anh tra án.... Hai người bọn họ đừng ép cô đi được không?

Giang Lưu nhìn đôi mắt hồng hồng như thỏ con của cô, không khỏi mềm lòng. Anh chán ghét bản thân lại mềm lòng, rõ ràng đã dự đoán trước sẽ có ngày này, nếu lúc trước anh nhẫn tâm một chút, ngăn cản sớm một chút thì sẽ không sinh ra tình cảnh hiện nay.

“Tiểu Tư, con thích Thẩm Mặc đến thế sao?”

Giang Tiểu Tư gật đầu lia lịa: “Anh ấy cự tuyệt con, con cảm thấy rất khổ sở. Nhưng mà ba biết không, ba nói chúng ta phải đi, sẽ không được gặp lại anh ấy nữa, con cảm thấy giống như mình đang chết. Ba, chúng ta không chuyển đi có được không? Ít nhất tạm thời đừng chuyển đi, trước khi anh ấy phát hiện ra thân phận của con. Con sẽ không làm loạn nữa, chỉ cần có thể ở bên anh ấy thêm một thời gian nữa là con mãn nguyện rồi. Con biết những gì ba nói đều đúng, đều vì tốt cho con, nhưng con thực sự không nỡ mà.”

“Tiểu Tư, cho dù có hạt châu, nếu anh ta thấy con mãi vẫn không lớn lên, sớm muộn gì cũng sẽ bị bại lộ thân phận.”

“Thời điểm anh ấy bắt đầu nghi ngờ, con sẽ rời khỏi đây, hơn nữa ai cũng sẽ có cảm tình, cho dù anh ấy trở nên chán ghét con, nhưng đã qua bao nhiêu chuyện như vậy, chắc chắn sẽ không làm nguy hại đến tính mạng của con đâu.”

Giang Lưu bắt đầu dĩ lắc đầu: “Tiểu Tư, không phải ba sợ anh ta sẽ làm nguy hại tới tính mạng của con, ba chỉ sợ anh ta làm tổn thương trái tim con. Con luôn nghĩ mọi việc rất đơn giản, nhưng chuyện tình cảm rất khó điều khiển. Trước đây lúc mới gặp Thẩm Mặc, không phải con vẫn cảm thấy không bao giờ thích anh ta sao?”

Giang Tiểu Tư cúi đầu tự hỏi, thật sự cô sẽ chỉ yên lặng đứng bên anh ta, cho dù anh ta ghét mình, cho dù đến một ngày nào đó anh ta kết hôn, sinh con sao?

Giang Lưu ôm lấy cô, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc: “Con đã trưởng thành rồi, ba tôn trọng lựa chọn của con, cũng hy vọng con sẽ hiểu cho nỗi khổ của ba.”

Giang Tiểu Tư bắt đầu do dự, đành nhẹ nhàng gật đầu. Ba là người thương yêu cô nhất, bao năm nay vẫn sống nương tựa lẫn nhau, nếu ba kiên quyết muốn rời khỏi đây, cô sẽ không vì Thẩm Mặc mà ở lại.

46. Chương 46: Nhập Xác

Giang Lưu chuyển quyền sở hữu Thoát Cốt Hương cho Diệu Yên, bắt đầu đóng gói hành lý từ vài ngày nay. Chuyển nhà cũng nhiều lần, đã sớm quen với việc chia ly, anh cũng không cảm thấy có gì quá khó khăn, cũng không ôm nhiều chờ mong về cuộc sống ở nơi mới. Với anh, chỉ cần có Tiểu Tư ở bên là được rồi. Có một khoảng thời gian kéo dài rất nhiều năm, anh vẫn luôn suy nghĩ, nếu lúc trước anh chấp nhận yêu Liễu Chi, có phải sau đó sẽ không có Triệu Tật không, Liễu Chi cũng sẽ không phải chịu nhiều đau khổ như vậy, rồi cuối cùng sẽ không chết?

Triệu Tật có thể cho nàng ấy tình yêu, nhưng lại không thể cho nàng ấy được hạnh phúc của cuộc sống bình thường. Mà bản thân anh, rõ ràng có thể cho nàng ấy, cuối cùng lại trở mắt chấp tay tặng nàng cho người khác. Không phải vì anh không yêu nàng, mà bởi vì quá yêu, cho nên chỉ đành tác thành cho nàng. Bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu xót xa bỏ ra, ở khoảnh khắc anh nhìn thấy nàng cười hạnh phúc trong lòng Triệu Tật, anh biết, tất cả đều đáng giá. Anh không phải là thánh nhân, nếu người Liễu Chi yêu là anh, dù xảy ra chuyện gì anh cũng không buông tay, sai thì cứ để sai đi, anh cũng không phải là người quá cầu toàn.

Nhưng cuối cùng, sự tác thành của anh chỉ đổi lấy cái chết của Liễu Chi, anh biết đó không phải lỗi của Triệu Tật, nhưng vẫn không tự chủ được mà đi hận cái người chỉ biết lấy đại cục làm trọng đó. Nếu là anh, vì Liễu Chi, đừng nói là tha cho Thái Vấn một mạng, dù bắt anh phải hy sinh tính mạng, bỏ đi toàn bộ giang sơn anh cũng cam lòng

Lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Mặc, anh cảm thấy người này thật giống Triệu Tật. Tuy rằng hai người bọn họ, một người toát ra vẻ kiêu ngạo, một người toát ra vẻ băng lãnh, nhưng đều là người sẽ không hề do dự hy sinh tình yêu vì đại cục.

Lúc đầu, anh mặc kệ tình ý phát triển là bởi vì nghĩ rằng, Tiểu Tư thích Thẩm Mặc đa phần là vì máu RH-. Hơn nữa, cho dù con bé thật sự thích anh ta, Thẩm Mặc cũng không có ý gì đối với một đứa trẻ như cô, lâu dần, tình cảm của Tiểu Tư cũng nhạt đi. Giống như Tiểu Tư bất ngờ thích Trương Kỳ, sau đó chia tay trong chớp nhoáng. Hay giống như phụ thân và mẫu thân của anh, rõ ràng lúc đầu yêu đậm sâu như vậy, từ bỏ tất cả để trốn đi, trải qua bao đau khổ mới được bên nhau, cuối cùng, không phải nói không còn tình cảm gì là xong sao, mỗi người đều có niềm vui mới, lại lao đầu vào một đoạn tình yêu khác cũng kích tình như lửa. Trăm ngàn năm qua, những chuyện như vậy chẳng nhẽ anh còn chứng kiến chưa đủ nhiều?

Không có tình cảm nào có thể thiên trường địa cửu. Những người thề nguyện yêu nhau đến biển cạn đá mòn kia, chắc chắn chưa từng trải qua biển cạn hóa nường dâu. Bọn họ không hiểu, tình cảm có sâu đậm thế nào, trăm mê vào đó bao nhiêu, cũng không thể chống chọi lại thời gian. Còn những người vẫn mãi yêu người cũ, thực ra chỉ vì họ trải qua thời gian chưa đủ lâu mà thôi.

Chỉ cần thêm một thời gian nữa, anh cũng sẽ quên Liễu Chi. Không biết bắt đầu từ bao giờ, hình ảnh nàng đã từ từ nhạt nhòa trong lòng anh, anh cũng đã sắp quên hẳn cảm giác lúc yêu nàng trước đây, dần quên đi cả đau đớn đến tê tâm liệt phế khi nàng chết. Thứ mà anh vẫn luôn cẩn thận đặt tại đáy lòng, chưa bao giờ quên, thật ra chỉ là một lời hứa. Có đôi khi, một lời hứa còn dài hơn tình yêu nhiều.

Giờ đây, điều quan trọng nhất với anh là Tiểu Tư.

Nhưng, Thẩm Mặc lại dần cảm động trước Tiểu Tư, giống như khi xưa Triệu Tật động lòng yêu Liễu Chi. Bạn có lý do gì để ngăn cản hai người yêu nhau không? Trong mắt họ, yêu là động lực, làm gì cũng là đúng, tất cả những khó khăn nảy sinh đều là những đau khổ mà họ cần phải trải qua mà thôi. Vậy nên, trong cuộc sống, có rất nhiều người yêu nhau, thực ra chỉ giống như bạn bè, cùng trải qua khó khăn hoạn nạn, lại không thể cùng hưởng phú quý, có thể cố gắng đi qua một tình yêu gian nan, lại không thể chờ đợi một tình yêu bình dị.

Anh càng ngăn cản, lại càng đẩy hai người đó lại gần nhau. Anh đưa Tiểu Tư đi, lại để trái tim cô vĩnh viễn đặt tại nơi này. Đó là kết quả mà Giang Lưu không muốn nhìn đến nhất, vì thế vài ngày nay, anh vẫn luôn do dự. Có lẽ nên để Tiểu Tư tự quyết định là tốt nhất. Đối với những chuyện tình cảm, từ trước tới nay, anh đều bất lực.

Thẩm Khấu Đan đóng giả làm Tiểu Đường, ngày ngày nghênh ngang ra vào mọi nơi, cô không tin như vậy mà không dụ được Lục Tiểu Văn.

Giang Lưu muốn chuyển nhà, tin đó cô biết được từ Vũ Thần. Thực ra cô không nhiều bạn bè lắm, Giang Tiểu Tư lại hơi nhỏ, Vũ Thần vẫn chơi thân với cô hơn, cô ấy là cương thi nên cũng không sợ ma quỷ, lại có thể cùng uống rượu với cô, qua lại thường xuyên, cuối cùng hai người trở thành bạn thân thiết. Lúc đầu, Vũ Thần rất sợ cô, sau đó quen nhau lâu dần, Vũ Thần phát hiện tính cách Thẩm Khấu Đan rất thoải mái, không hề có thành kiến với phi nhân loại, vì vậy dần trở nên thân thiết, thường xuyên bám lấy cô kể Giang Lưu thế này, Giang Lưu thế nọ, nói nhiều đến mức lỗ tai Thẩm Khấu Đan sắp có vết chai.

Giang Lưu muốn chuyển nhà, đương nhiên Vũ Thần cũng muốn chuyển, mấy năm nay cô ấy vẫn lén lút đi theo Giang Lưu, chứng kiến bao nhiêu thăng trầm của họ, bởi thế dù Giang Lưu đi đâu cũng có thể “tình cờ” gặp cô. Thế nhưng cô ấy lại là người da mặt mỏng, biết Giang Lưu chỉ yêu mẹ Giang Tiểu Tư, chết cũng không dám thổ lộ.

Thẩm Khấu Đan thầm day dứt không nguôi, cô mơ hồ biết được mình có cảm tình với Giang Lưu, nhưng Giang Lưu là cương thi, bọn họ không thể ở bên nhau. Có lẽ Vũ Thần thích hợp với anh hơn, vì vậy cô cố gắng chặt đứt hy vọng. Nhưng dù sao mình cũng được anh ấy giúp đỡ rất nhiều lần, nên đưa quà chia tay gì đó mới có tình người chứ, những đồ vật bình thường chắc chắn không lọt vào mắt Giang Lưu, tranh chữ đồ cổ chẳng phải đây ắp Thoát Cốt Hương sao. Cô vừa nghĩ vừa đi dạo cùng Vũ Thần trong Bách Lý Nhai, thoáng thấy biển hiệu cổ kính của “Ngân Thiên Các”, mắt cô sáng bừng lên, lập tức tiến vào.

Lúc đi ra, một cô gái buộc tóc đuôi ngựa mặc áo hồng đậm đứng trước mặt cô, tức giận chỉ vào Vũ Thần đứng bên cạnh hỏi: “Hành Chi, cô gái này là ai?”

Thẩm Khấu Đan ngăn ra, tập trung nhìn kĩ, người trước mắt không phải Lục Tiểu Văn thì còn ai vào đây, vội vàng bình tĩnh nói: “Đương nhiên là bạn gái tôi.”

Vũ Thần nghe xong suýt nữa bật cười, bị Thẩm Khấu Đan lén nhéo một cái.

Lục Tiểu Văn thổ hồn hển, cô đi theo anh mấy hôm nay, luôn luôn giấu mặt, không ngờ hôm nay lại thấy Hành Chi và người con gái khác tay trong tay cùng đi dạo phố, không thể nhịn nổi nữa, bất chấp nguy hiểm nhảy ra.

“Nhưng hai chúng ta đã thành thân rồi mà.”

“Là do cô ép tôi thôi, không tính.” Thẩm Khấu Đan lạnh giọng nói.

“Sao lại không tính, chúng ta đã bái thiên địa rồi.”

“Không có giấy đăng ký kết hôn, đương nhiên là không tính rồi.”

Lục Tiểu Văn bỗng lặng đi, hai mắt rưng rưng: “Sao huynh có thể ra khỏi thôn? Huynh định bỏ rơi muội lần nữa sao? Muội sẽ giết ả này.”

Móng tay Lục Tiểu Văn dài ra, vươn lên đâm thẳng vào tim Vũ Thần. Thấm Khấu Đan ôm lấy Vũ Thần vào lòng, quay lưng lại chắn, quả nhiên Lục Tiểu Văn lập tức thu tay lại, không ngờ ngay lúc đó Đường Hành Chi trước mắt cô đột nhiên quay lại, ngón tay kết ấn điểm vào mi tâm của cô.

“Hành Chi, huynh.....”

Lục Tiểu Văn cứng đờ như tượng gỗ, muốn động cũng không thể động được. Huynh ấy học được chiêu số lợi hại như vậy từ lúc nào? Là đạo sĩ thôi hay là xú hòa thượng dạy huynh ấy?

Thấm Khấu Đan thấy thật vui vẻ, cuối cùng cũng bắt được rồi, bỗng nhiên lại thấy một luồng u hồn bay ra từ thân thể kia, chỉ trong chớp mắt đã biến mất giữa không trung, cô nhíu mày: “Lại để cô ta chạy thoát.”

Vũ Thần kinh ngạc thốt lên: “Cô ta có thể chạy trốn theo gió sao?”

“Lục Lâm có một cái Thính phong đồng (ống thu gió), làm từ cành cây của hắc, góp nhặt gió mấy trăm năm, sau đó đưa cho cô ta, vì vậy lần nào cô ta cũng thoát nhanh như vậy. Hình như dùng pháp thuật không có tác dụng mấy, phải đổi cách khác bắt cô ta thôi.”

“Hình như cô ta vẫn chưa nhận ra cô là Tiểu Đường giả?”

“Những người bị tình yêu che mắt thường không phân rõ phải trái mà, hơn nữa đối với Tiểu Đường hiện tại, ngoại trừ tướng mạo giống nhau, cô ta có hiểu thêm gì về cậu ấy đâu.”

“Ngốc quá ngốc quá, còn ngốc hơn cả tôi nữa, thế nếu cô ấy quay về thôn Tiểu Lê thì sao?”

“Diệc Hưu đại sư đã bày trận ở bên hồ rồi, cô ta không dám trở về đâu, nếu không thì thành bắt ba ba trong rọ rồi.”

“Aizzz, ngày nào cũng phải trốn đông trốn tây như vậy thật nhàm chán mà, sớm đem linh pháp trả lại cho người ta không tốt sao. Chỉ cần không làm chuyện gì quá đáng, mọi người cũng không làm khó cô ấy.”

“Cô ấy chỉ không muốn Tiểu Đường bỏ đi thôi.”

“Nhưng hiện tại họ cũng không có cách nào ở bên nhau.”

Thấm Khấu Đan lắc đầu, tâm tư của phụ nữ rất kỳ lạ, cô cũng không lý giải được.

“Thân thể này xử lý thế nào đây? Cũng không thể ném lại ven đường đúng không?” Vũ Thần vươn ngón tay chọc chọc lên mặt của Phần Hồng Phiêu Phiêu, thật đàn hồi nha, cô cũng muốn có một thân thể như vậy, cô không muốn làm cương thi.

“Mang về đi, nhất định Lục Tiểu Văn sẽ quay lại tìm, chúng ta chuẩn bị tốt cạm bẫy chờ cô ta tới.”

Giang Tiểu Tư vẫn lên lớp đều đặn, cô tìm Thấm Mặc rất nhiều lần, nhưng đều không gặp. Trần An Nguyên nói anh ấy đi công tác rồi, lòng cô dần ảm đạm, chẳng lẽ ngay cả cơ hội gặp mặt lần cuối anh ấy cũng không muốn cho cô?

Trên đường trở về, cô loáng thoáng cảm thấy có ai đó đang đi theo mình, là cảm giác bị ai đó nhìn lén, cứ lúc nào đi một mình là lại xuất hiện cảm giác này, nhưng lần này dường như đặc biệt hơn hẳn.

Đã khuya, ba vẫn chưa về, Giang Tiểu Tư nhìn từng hòm từng hòm hành lý được đóng cẩn thận, ngay cả máy tính cũng được cho vào hòm, đành tiện tay rút một quyển sách ra lật lật, trên trang sách có rất nhiều hình người cô vẽ lúc học trên lớp, toàn hình chi bi của Thấm Mặc. Cau mày, khoanh tay, lạnh lùng..... Càng xem càng phiền muộn, cô đành đi tắm rửa, lúc ra khỏi phòng tắm còn đang ngẩn ngơ, hạt châu đặt cạnh bồn rửa tay lại quên đeo vào.

Hình như gió bên ngoài rất lớn, thổi cho chuông gió vang lên không ngừng, Giang Tiểu Tư vừa đóng kín cửa sổ lại nghe thấy tiếng động ở cửa chính, cô tưởng Giang Lưu đã về, ai ngờ không có ai vào. Mở cửa, vừa thò nửa bàn chân ra ngoài, một bóng đen liên ập tới, sau đó cô không biết được gì nữa.

Lục Tiểu Văn ngập tràn vui sướng, cô theo dõi Giang Tiểu Tư cả đoạn đường, lại không thể tiếp cận gần cô, cũng không biết là có cái gì bảo vệ nữa. Bỗng nhiên, phát hiện kim quang vây quanh cô biến mất, hơn nữa trên người lại có mùi vị của tử thi, đương nhiên cô ta không thể bỏ qua cơ hội, vừa ra tay đã dễ dàng thành công.

Đáng tiếc, thân thể này xương cốt quá nhỏ, đứng bên trong thật ngọt ngào, hồi lâu mới biết thì ra Giang Tiểu Tư là nửa cương thi, nhưng không có một chút pháp thuật nào hết. Đứa trẻ này thật không có tiền đồ.

Hình như quan hệ giữa Tiểu Đường và Giang Tiểu Tư rất tốt, cùng lắm thì không cần thân thể trước đây nữa, dùng Giang Tiểu Tư để tiếp cận huynh ấy. Nếu huynh ấy thích hình dáng Giang Tiểu Tư này, vậy thì lại dẫn huynh ấy đi kết hôn, lần này nhất định phải đăng kí kết hôn để huynh ấy không thể chối cãi, hơn nữa, nhất định phải tổ chức trong giáo đường. Lục Tiểu Văn sung sướng nghĩ, cứ thế mặc áo choàng tắm mà nghênh ngang đi ra phố.

47. Chương 47: Bị Thương

Lục Tiểu Văn tới nhà Tiểu Đường nhưng không thấy ai ở đó, lòng càng khó chịu, chẳng lẽ Hành Chi đang ở cùng cô gái kia?

Trời đã tối, một thiếu nữ chỉ mặc áo choàng tắm đi ngoài đường, rất nhanh sẽ gặp những người đàn ông có ý xấu tới bắt chuyện.

Cô hất tay người kia ra, cố tình lơ đi mà bước tiếp, nhưng không ngờ thân thể mình lại không khống chế nổi, tự động quay lại tới gần người đàn ông kia. Cô cảm thấy thật kỳ quái, ý thức của Giang Tiểu Tư này không hề mạnh mẽ, vì vậy cô xâm chiếm thân thể này rất dễ dàng, nhưng sao bây giờ lại không điều khiển được?

Cô không biết là do người đó có máu RH-, Giang Tiểu Tư hiện tại đã không còn lý trí, thân thể hoạt động hoàn toàn là bởi ham muốn, chỉ đi theo mùi. Mà sự khống chế của Lục Tiểu Văn đương nhiên không thể mạnh mẽ bằng cơn thèm khát của Giang Tiểu Tư đối với RH-.

Người đàn ông kia thấy cô hồn nhiên bước tới, lại chú ý tới đôi chân trắng nõn lộ ra dưới áo choàng thì chảy đầy nước miếng. Thiếu nữ vị thành niên đây. Hắn vội vàng kéo Giang Tiểu Tư vào lòng, nhìn quanh thấy bốn bề vắng lặng, há miệng định hôn xuống mặt cô.

Lục Tiểu Văn thầm kêu oai oái, cô chỉ yêu mình Hành Chi thôi, không muốn một ông chú xấu như vậy ôm. Giang Tiểu Tư theo phản xạ né tránh cái miệng thối đang tới gần kia, sau đó há miệng nhe răng định cắn lên cổ người nọ.

Bỗng, một tiếng gầm vọng tới từ phía sau.

“Giang Tiểu Tư. Em làm trò gì vậy.”

Giang Tiểu Tư giật mình, ý thức bỗng thanh tỉnh, lần áp hôn phách của Lục Tiểu Văn.

Lục Tiểu Văn vừa nhìn thấy Thẩm Mặc thì cũng sợ tới mức cứng đờ, im bất không dám động đậy gì nữa.

Giang Tiểu Tư vẫn còn chưa phản ứng lại được, vừa khôi phục ý thức đã phát hiện ra mình đang bị một người đàn ông xa lạ ôm, một cái miệng đỏ lỏm đang định hôn lên mặt cô. Cô vội vàng giơ tay dấn vào mặt người kia, đẩy được mặt đối phương ra, nhưng vẫn không thoát khỏi hai cánh tay lợn vừa to vừa cứng như thép kia.

Đúng lúc đó, phía sau họ bị một bóng đen bao phủ, tên đàn ông xa lạ kia cũng ngẩn ra, từ từ quay đầu lại, nhưng còn chưa nhìn rõ thứ gì, hắn đã bị ném ra xa gần năm mét, ngã chổng vó. Hắn đứng lên, vừa thấy trước mặt là một người đàn ông mặc đồ đen đằng đằng sát khí thì sợ tới mức cong đuôi mà chạy.

“GIANG-TIỂU-TƯ.” Thẩm Mặc nghiêng răng nghiêng lợi nắm lấy cổ áo choàng nhấc lên, hung tợn trừng mắt nhìn cô.

Giang Tiểu Tư bị nhấc lên, hai chân chơi với chạm đất. Cô sợ tới mức nhũn chân, vội vã xua tay lắc đầu liên tục: “Không phải vậy đâu, không phải như thế thật mà.....”

“Em giải thích rõ ràng cho tôi.”

“Em, em không biết vì sao lại ở đây.....”

“Ăn mặc thành dạng này, còn cùng loại đàn ông kia tình chàng ý thiếp ngay trên đường, rốt cuộc là em không có đầu óc, không biết nguy hiểm là gì hay không biết thế nào là xấu hổ hả? Hay là em biết tôi sẽ đến nơi này nên cố ý chọc giận tôi?”

Thẩm Mặc chưa từng nổi trận lôi đình như thế này, Giang Tiểu Tư đứng trong vòng tay anh run rẩy y hệt con gà con, thầm kêu oan không ngừng. Cô chỉ cảm thấy thân thể bỗng hơi lạnh, sau đó mất đi tri giác, rồi ngửi thấy loáng thoáng có mùi RH-, sau đó mở mắt ra thì đã là tình cảnh này, hơn nữa còn bị người ta bắt gặp thật đúng lúc, đúng là nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch nổi.

“Không phải mà, em không biết hấn, ô ô ô...” Giang Tiểu Tư khóc không ra nước mắt.

“Không biết?” Nghĩ tới hai cái miệng của họ suýt nữa đã dính với nhau, hơn nữa, rõ ràng đôi môi kia mấy ngày trước mình còn hôn qua, Thẩm Mặc vừa tức vừa buồn bực, hận không thể ném Giang Tiểu Tư xuống hồ nước ngay lập tức.

“Em bao nhiêu tuổi rồi, đừng có làm những chuyện vừa ngu vừa bốc đồng như vậy có được không hả?”

Giang Tiểu Tư nghẹn lời, chỉ im lặng nhìn anh, không hiểu sao lần nào mình cũng bị Thẩm Mặc hiểu lầm. Đầu tiên là ăn cắp que thử thai, sau đó là mang thai, hiện tại là bị bắt quả tang tại hiện trường dành cho trẻ trên 13 tuổi.

“Em không biết gì thật mà, em cũng không biết thầy sẽ tới đây, ngay cả đây là đâu em cũng không biết mà, thầy tin em đi. Nhưng sao thầy lại tới đây, không phải thầy đang đi công tác sao?” Hay thật ra là anh cố tình bảo Trần An Nguyên lừa cô?

“Đúng, tôi không đi công tác. Tôi chỉ không muốn gặp em thôi.”

Giang Tiểu Tư nghe vậy bỗng thấy tủi thân, sống mũi cũng xót xót.

“Vậy thầy quan tâm em làm gì. Em không cần thầy quan tâm. Em thích thân mật với ai thì cứ thân mật đấy.”

Thẩm Mặc tức suýt ngất: “Em.....”

Cuối cùng, tiếng xoẹt xoẹt vang lên, cổ áo choàng bị anh xách lên rốt cục không chịu nổi sức nặng nên bị rách ra, để lộ ra làn da trắng nõn, phát ra ánh sáng đâm vào mắt anh tới phát đau. Bỗng chốc mọi thứ trở lại yên lặng, hai người đều xấu hổ. Thẩm Mặc buông tay, cởi áo khoác ra thô lỗ bọc cô lại. Thấy cô không biết là vì lạnh hay vì sợ hãi mà run rẩy đứng trên mặt đất, tức giận trong anh bỗng vơi đi một nửa, lại theo thói quen nhấc cô lên kẹp dưới cánh tay, thờ phì phì bước đi.

Giang Tiểu Tư cắn răng không lên tiếng, lòng vừa tức vừa tủi. Cô rất nhớ tới khoảnh khắc được làm “Túi công văn” của người nào đó, nhưng người đó từ trước tới giờ vẫn không hề tin tưởng cô, luôn hiểu lầm cô, thậm chí còn ước gì cô mau chóng biến mất.

Đi hết cả đoạn đường, hai người vẫn chưa lên tiếng, bầu không khí xung quanh thật căng thẳng. Giang Tiểu Tư cố thuyết phục bản thân, có lẽ vì Thẩm Mặc quan tâm tới mình nên mới luôn hung dữ với mình thôi. Sắp chuyển nhà rồi, dù đi cũng phải đi cho thoải mái, rõ ràng, nếu không sau này nhớ lại sẽ nuối tiếc, vẫn nên giảng hòa đi.

Giang Tiểu Tư cúi đầu, hình như đã quen với việc bị Thẩm Mặc kẹp đi như vậy rồi, quen nhìn dấu chân phía sau anh, không kìm lòng được vươn tay ôm lấy eo Thẩm Mặc. Cô cảm thấy người anh hơi cứng lại, rất rõ ràng.

“Thầy đi tới đó làm gì vậy?”

Thẩm Mặc im lặng một lát, hình như để bình ổn giọng điệu: “Khẩu Đan nói Lục Tiểu Văn hôm nay chắc chắn sẽ tới chỗ Tiểu Đường nên bảo tôi tới đó bắt cô ta.”

“Vậy thầy còn không đi bắt đi, bây giờ đang đi đâu vậy? Hình như đường nhà em không đi bên này.”

“Nhà tôi.”

Giang Tiểu Tư ngẩn ra, thầm nghĩ, hừ hừ, đêm hôm khuya khoắt đem hoàng hoa khuê nữ chỉ khoác mỗi cái áo như mình về nhà là có ý đồ gì?

Lục Tiểu Văn vốn đang ở trong thân thể Giang Tiểu Tư, nghe vậy thì cảm thấy thật bức mình, hóa ra là tới bắt tôi, nếu mang mình về chỗ đó thì khác gì bắt ba ba trong rọ? Cô thầm tính kế, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, cùng lắm thì cá chết lưới rách.

Nghĩ vậy, trong nháy mắt cô ta đã đoạt đi ý thức của Giang Tiểu Tư, móng tay nhanh chóng mọc dài ra, tay vươn ra phía sau định tặng Thẩm Mặc một trảo xuyên tim. Nhưng cô ta không ngờ rằng, cánh tay nhanh chóng bị tay kia của Thẩm Mặc nắm chặt, vặn ra sau không thương tiếc. Anh dán một lá bùa đỏ lên trán Giang Tiểu Tư, dễ dàng chế trụ cô ta.

“Lục Tiểu Văn.”

Lục Tiểu Văn oán hận trừng mắt: “Hóa ra anh đã sớm phát hiện ra tôi rồi?”

Thẩm Mặc lạnh nhạt đáp: “Toàn mùi tử thi.”

Lục Tiểu Văn thầm kêu oan, rõ ràng cô chỉ có mùi quỷ khí thôi, mùi tử thi là của Giang Tiểu Tư.

“Vậy mà anh còn diễn trò trước mặt tôi, đạo sĩ mấy người thật xấu xa.”

Thẩm Mặc không đáp, thật ra lúc đó anh tức giận đến phát điên nên không hề phát hiện ra. Mãi đến lúc mang Giang Tiểu Tư về, tỉnh táo lại mới phát hiện ra có điểm kỳ quái, bấy giờ mới tự trách mình quá sơ suất. Bất kì việc gì dính đến Giang Tiểu Tư đều làm anh giảm thông minh.

Hiện tại, cứ nhốt Lục Tiểu Văn trong cơ thể Giang Tiểu Tư, lúc nào về ép cô ta giao linh phách Tiểu Đường ra là được. Không chịu giao anh cũng sẽ ép cô ta giao ra, anh là Thẩm Mặc, không phải người nhân từ hay nương tay.

Trói hai tay Giang Tiểu Tư lại, anh cưỡng chế kéo cô đi về phía trước. Lúc này, bỗng nhiên Giang Tiểu Tư mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt vừa vô tội vừa mờ mịt nhìn anh, còn hơi nhú mào, hình như bị anh trói nên đau.

“Giáo sư?”

Thẩm Mặc hơi thất thần, tay bắt giác buông lỏng, Lục Tiểu Văn nhân cơ hội đó xòe móng vuốt đâm tới, mặc dù Thẩm Mặc kịp thời tóm được, nhưng một nửa móng tay vẫn đâm được vào người anh. Mùi máu RH- nồng đậm trong không trung làm Giang Tiểu Tư tỉnh táo lại ngay lập tức. Cô cảm thấy trên tay có gì đó dính dính, lại nóng hừng hực, nâng tay lên nhìn, cả bàn tay toàn máu.

48. Chương 48: Sự Thật Chết Trẻ Che Dấu Năm Đó

Trong khoảnh khắc ấy, Lục Tiểu Văn đau đớn gào thét trong thân thể Giang Tiểu Tư, cô ả không rõ vì sao ý thức và sức lực của Giang Tiểu Tư lại bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy, dường như muốn đè bẹp cô, hơn nữa, lúc này đang bị bùa của Thẩm Mặc giam giữ, không thể nào thoát thân nổi. Cuối cùng, cô ta đành bất đắc dĩ lui vào một góc hấp hối, thều thào nguyên rủa, biết vậy đã không chọc vào cương thi.

“Giáo sư, thầy không sao chứ?” Giang Tiểu Tư nhìn bàn tay phải đầy máu của mình, căng thẳng tới mức nước mắt giàn dụa. Mùi RH- đang ùn ùn xông tới mũi cô làm cô sắp không khống chế nổi bản thân để rằng

nanh mọc dài ra. Hơn nữa, máu này còn là máu của Thẩm Mặc, bỗng nhiên chảy ra nhiều như vậy, thật sự có sức mê hoặc hơn bình thường ngàn vạn lần. Nhưng cô lại nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Thẩm Mặc, cuối cùng nổi lo lắng cũng chiến thắng lòng tham.

Cô đỡ lấy Thẩm Mặc, muốn mở lời giải thích gì đó, nhưng lại không biết gì cả, hồi lâu vẫn chỉ lắp bắp “em em em...”

“Em bị Lục Tiểu Văn nhập vào.”

Giang Tiểu Tư thấy mình đang trong tình cảnh kì lạ này, trên trán còn được dán một lá bùa thì cũng đoán được phần nào.

“Thầy không sao chứ? Làm thế nào bây giờ?”

“Tôi không sao. Ăn cái này vào, tạm thời cô ta sẽ không dám làm liều nữa, em đỡ tôi về.”

Giang Tiểu Tư đón lấy chiếc lọ của Thẩm Mặc, đổ một viên thuốc ra ăn vào. Cô thầm ước mình có thể cao lớn hơn một chút, bây giờ có thể công anh ấy. Cô nén dục vọng, kiểm tra sơ qua vết thương của Thẩm Mặc, thấy mặc dù nó gần vị trí quan trọng nhưng tạm thời không nguy hiểm tới tính mạng, bèn xé một mảnh vải trên áo choàng băng bó cầm máu cho anh, kết quả là áo choàng tấm đã ngắn nay càng ngắn.

Cô quan sát xung quanh, đêm đã khuya, trong khu dân cư không đã không còn người qua lại, tên lúc này cũng bị hành động vừa rồi của Thẩm Mặc dọa chạy, hơn nữa lúc này cũng không gọi được taxi. Chết lòng dính dính vẫn phủ đầy tay Giang Tiểu Tư, càng lúc cô càng cảm thấy căng thẳng, mắt hồi lâu mới bình ổn trở lại. Nhìn dưới hiên nhà cách đó không xa dựng mấy chiếc xe đạp, cô nhanh chóng chạy tới, nhặt một thanh sắt rỉ trong đồng rác làm công cụ bẻ khóa.

Thẩm Mặc đứng tựa vào cột đèn đường, một tay giơ lên giữ lấy miệng vết thương. Nhìn cái bóng Giang Tiểu Tư bị kéo ra thật dài, trên trán cô vẫn đang bị dán bùa, che khuất tầm mắt, cứ vừa bẻ khóa vừa thối không ngừng trông cực kỳ buồn cười. Anh bất giác nở nụ cười, tay vô tình chạm vào miệng vết thương, nụ cười bỗng chốc biến thành tiếng ho khan dồn dập.

Đáng tiếc Giang Tiểu Tư vẫn đang rất chăm chú nên không hề nhận ra, cô cũng không thể ngờ tới Thẩm Mặc sẽ có tâm trạng dễ cười ở giờ phút này. Đã lâu không làm, hành động hơi ngập ngừng, hơn nữa máu dính trên tay làm cô hơi run run, mất một lúc lâu cô mới bẻ khóa xong. Giang Tiểu Tư đỡ Thẩm Mặc ngồi lên đằng sau, tay Thẩm Mặc tự động giữ lấy vòng eo nhỏ, thật giống như trèo lên cả người cô, bỗng chốc cô cảm thấy thật an toàn, thật ấm áp. Nhưng chẳng bao lâu sau Giang Tiểu Tư đã cảm nhận được gì đó ấm nóng, máu tươi của Thẩm Mặc đã ứa sùng lưng áo cô.

“Nắm chặt.”

Giang Tiểu Tư tăng tốc đạp xe, mồ hôi toát ra đầy đầu. Lá bùa trên trán đã bị cô cuốn lên trông càng buồn cười hơn, vừa đi cô vừa nuốt nước miếng, vừa cố gắng nhắc nhở mình không được nghĩ tới dòng máu kia.

Hơi thở của Thẩm Mặc vẫn thật vững vàng, không hề giống người bị thương nặng, chỉ là do mất máu quá nhiều nên không có sức lực. Anh đã điểm mấy huyết đạo nhưng máu vẫn không ngừng chảy, Giang Tiểu Tư thậm chí hiểu được, là do đầu ngón tay mình có thi độc.

Thẩm Mặc biết chắc chắn lúc này Giang Tiểu Tư rất áy náy, nhưng không biết phải an ủi ra sao, chỉ giơ tay lên khẽ lau đi mồ hôi trên tóc mai, không ngờ lại làm Giang Tiểu Tư sợ tới mức suýt nữa lao xuống hố.

“Có mệt không?”

“Không mệt, đường bằng mà. Nhưng tý nữa thì phải dựa vào sức của thầy rồi, ai bảo thầy không chịu sống sung sướng ở khu tập thể giáo viên, có thang máy lên xuống lại chạy lên núi sống làm chi. Có cần em gọi điện cho chị Khấu Đan tới đây giúp không?”

“Không cần, đâu phải chuyện lớn gì, đừng nói cho nó, ảnh hưởng tới uy tín của bề trên như tôi.”

Giang Tiểu Tư bật cười.

“Giang Tiểu Tư, thầy giáo em không dạy em không được tự tiện lấy đồ của người khác sao?”

“Chưa dạy, nếu thầy không vừa lòng sau này có thể dạy thêm cho em một khóa về phẩm đức con người đi.” Nói xong, cô bỗng nhiên nhớ ra, bọn họ không có sau này, vội vàng nói tiếp “Sáng mai em sẽ nhờ Nguyệt Y mang xe trả lại, em cũng không thêm thứ này, Tiểu Cường nhà em oai phong hơn nó nhiều.”

“Tiểu Cường?”

“Chính là chiếc xe đạp điện của em đó, nó rất lợi hại nha, đã được ba em tân trang lại, dù có chở em đi một vạn tám ngàn dặm cũng không thành vấn đề, vì vậy em đặt tên cho nó là Tiểu Cường.”

Thẩm Mặc không còn gì để nói.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, trăng non lấp ló sau những áng mây mỏng, thỉnh thoảng có một hai chiếc xe chạy ngang qua, thành phố Đào Nguyên lúc này mĩ lệ mà an tĩnh, nhưng làm anh thấy hơi buồn ngủ. Đầu khẽ tựa vào vai Giang Tiểu Tư, nhớ tới cô sắp đi rồi, lòng anh mơ hồ đau đớn.

“Giang Tiểu Tư.....”

“Gì cơ?”

Cuối cùng vẫn không nói ra được, anh nhắm mắt lại, mái tóc ngang vai của Giang Tiểu Tư tung bay trong gió, thỉnh thoảng lướt qua mặt anh, mang theo mùi dầu gội hương dâu tây.

Mất khoảng 20 phút thì tới được đại học T, Giang Tiểu Tư đỡ Thẩm Mặc đi lên núi, nhìn từng giọt máu rơi xuống mặt đường, cô cảm thấy thật lãng phí, nếu có thể lấy một cái bát hứng lại thì tốt biết bao.

Về tới nhà, hai người cũng thở phào nhẹ nhõm, Thẩm Mặc nằm lên giường để Giang Tiểu Tư giúp anh băng bó. Có thêm thuốc, Giang Tiểu Tư thành thạo xử lý vết thương, sau đó không nhịn nổi cơn khát nữa, cô chạy tới phòng tắm liếm sạch lượng máu trên từng ngón tay. Nếu cô bị dụ hoặc cả đêm, không chừng sẽ không tìm lòng được mà vô lấy Thẩm Mặc mất. Hương vị máu tươi của Thẩm Mặc ngon hơn bất kì loại máu nào cô đã uống trước đây, mỗi dây thần kinh của cô đều hưng phấn tới mức run rẩy, cô sợ sau này mình sẽ nghiện mất.

Cởi ra áo choàng tắm dính đầy máu, giữ lại để kỷ niệm, cô tắm rửa qua loa một chút, nhưng vẫn đảm bảo lá bùa không bị dính nước, cuối cùng mất một lúc lâu mới ra khỏi nhà tắm. Cô nhìn thấy trên bàn cực kỳ lộn xộn, thầm nghĩ Thẩm Mặc là người ưa sạch sẽ thế nào chứ, trong nhà rất ít xuất hiện tình trạng này. Cô tới gần xem, tất cả đều là tài liệu liên quan tới Mai Trạch Thiên Phủ, còn cả tư liệu về Thập Mộ lần trước nữa. Thẩm Mặc chắc đang điều tra Mai Tân, Tử Âm Văn Chương chắc đang nằm trong tay hắn.

Dù sao những việc đó sau này cô không thể xen vào được nữa, cũng không giúp nổi, sâu trong nội tâm, Giang Tiểu Tư hiểu được, quyết định của ba là chính xác. Cô nên rời khỏi đây khi còn chưa chìm sâu vào vũng bùn tình cảm đối với Thẩm Mặc, nếu không sẽ muộn mất, lúc đó cũng bước không nổi nữa. Chưa nói tới việc anh ấy có ghét bỏ thân phận của cô hay không, chỉ riêng việc cô mãi không lớn lên thôi, có thể giúp cho anh được gì không?

Trước đây cô vẫn luôn nhiệt tình tác hợp cho Vũ Thần và ba, nhưng Vũ Thần luôn thẹn thùng nhát gan, không dám chủ động, cô vẫn than rên suốt mãi không thành thếp. Rồi Vũ Thần nói, sinh mệnh bọn họ quá dài, không cần tiếc vài buổi sớm chiều, nếu thổ lộ ra sẽ chỉ làm ba thêm phiền não, mà cũng chưa chắc cô có thể cho đối phương hạnh phúc mãi mãi, vậy thì cần gì mạo hiểm, chỉ cần luôn được ở bên cũng đã rất vui vẻ rồi.

Trước đây Giang Tiểu Tư không hiểu, hiện tại hình như đã hiểu được đôi chút rồi. Cô luôn lo nghĩ phải làm thế nào Thẩm Mặc mới thích cô, nhưng lại chưa từng nghĩ rằng, thích mình có tốt cho Thẩm Mặc không, có ích lợi gì không.

Giang Tiểu Tư cúi đầu nhìn Thẩm Mặc ngủ, nhìn bờ môi mỏng của anh, cảm thấy vừa ngọt ngào vừa chua xót, cũng vừa khổ sở.

Chậm rãi tới gần, Thẩm Mặc vẫn chưa thêm mở mắt ra, xoay người, ngữ điệu lưỡi nhác vang lên: “Đừng có hôn trộm tôi.”

Mặt Giang Tiểu Tư lập tức đỏ bừng, hai má hơi phồng lên.

Cùng lúc đó, chuông cửa kêu vang, Giang Tiểu Tư đoán chắc Giang Lưu đã đến rồi, cô vừa gọi điện cho ba. Lát nữa chắc chắn Thẩm Mặc sẽ lòi hồn phách của Lục Tiểu Văn ra, mình còn chưa đeo hạt châu, lúc đó thân phận sẽ bại lộ, cô không thể để tới lúc sắp đi rồi còn rơi vào tình cảnh kiểm củi ba năm thiêu một giờ được.

Giang Lưu vừa vào nhà lập tức đeo ngay hạt châu lên cho cô. Thấy trên trán cô dán bùa, anh cũng hơi buồn cười, cũng hơi giống cương thi trong phim đó.

Thẩm Mặc cũng đã tỉnh dậy, đang đứng ở trước cửa, trên tay cầm theo một chiếc gương chuyên dùng để thu hồn.

“Giáo sư, sao thầy lại đi ra rồi?” Giang Tiểu Tư thấy sắc mặt anh vẫn còn tái nhợt thì hơi lo lắng, sau đó bỗng chốc nhớ ra, sau này không thể gọi là giáo sư nữa.

“Tôi không sao, lòi Lục Tiểu Văn ra trước đã, đừng để đêm dài lắm mộng.”

“Thầy cứ nghỉ ngơi thêm chút nữa đi, sáng mai tính sau.”

Thẩm Mặc lắc đầu, đưa mắt nhìn Giang Lưu, Giang Lưu lập tức giơ tay gỡ xuống lá bùa trên trán Giang Tiểu Tư. Hai người tập trung đề phòng, song Lục Tiểu Văn cũng không nhân cơ hội này mà chạy trốn. Cô ta vừa bị thương quá nặng, lúc này chỉ cố chấp cuộn mình trong một góc thân thể của Giang Tiểu Tư. Tiếp đó, cô ta bị Thẩm Mặc dùng gương chiếu vào, bị hút ra ngoài cũng không hề phản kháng.

“Lục Tiểu Văn, linh phách của Tiểu Đường đâu? Mau giao ra đây.”

“Đã bị tôi nuốt rồi, huynh ấy đã bỏ tôi đi một lần, tôi sẽ không để huynh ấy bỏ tôi lần thứ hai đâu.”

Trong mắt Thẩm Mặc lóe lên ánh sáng lạnh lẽo: “Giang Tiểu Tư, em đi ra ngoài trước đi.”

Lục Tiểu Văn hơi co người lại, nhưng vẫn cố chấp ngẩng đầu.

Giang Tiểu Tư cũng không có phản cảm với Lục Tiểu Văn, chỉ cảm thấy cô ta ngu ngốc như vậy thật không đáng. Cô đã sớm nghe qua thủ đoạn của Thẩm Mặc dùng để đối đãi với phi nhân loại, hơi cảm thấy sợ hãi, khẽ mở lời nói giúp: “Không muốn đi.....”

Giang Lưu cũng nói: “Đừng vội, cô ta đã chịu đựng nhiều năm như vậy rồi, Tiểu Đường là tử huyết duy nhất của cô ta, anh có ép cũng chưa chắc đã hiệu quả, không chừng còn làm tổn thương tới linh phách của Tiểu Đường. Mai mang cô ta về thôn Tiểu Lê đi, anh cứ nghỉ ngơi cho tốt trước đã. Đêm nay tôi và Tiểu Tư xin quấy rầy ở đây vậy.”

Thẩm Mặc biết Giang Lưu sợ mọi người đi rồi, anh sẽ hành hạ Lục Tiểu Văn, chỉ lạnh lùng cười rồi đi vào phòng.

Lục Tiểu Văn bị nhốt vào trong gương, biết Tiểu Đường vẫn bị kẹt trong thôn Tiểu Lê chưa ra được, sắp gặp lại nhau, cô không biết nên vui vẻ hay khổ sở.

Giang Tiểu Tư ngủ trong phòng Thẩm Khấu Đan, Giang Lưu ngủ ở phòng khách. Sáng hôm sau, mọi người dậy sớm chuẩn bị đi thôn Tiểu Lê, Thẩm Khấu Đan cũng được gọi tới. Tình trạng của Thẩm Mặc lúc này đã ổn định, không hề nhìn ra được tối hôm qua từng bị thương. Giang Tiểu Tư không biết anh lại dùng thủ thuật che mắt hay đã khôi phục thật sự rồi.

Đến thôn Tiểu Lê, cảnh vật vẫn không khác trước. Gà gáy chó sủa, bờ ruộng dọc ngang giao nhau, thôn dân qua lại, mỗi người một việc, ngẫu nhiên có người dừng bước chào họ một tiếng. Tiểu Đường khóc oa oa lao tới, đương nhiên không dám ôm Thẩm Mặc hay Giang Lưu, muốn ôm Thẩm Khấu Đan, lại nghĩ người ta là một thiếu nữ, rất ngại, đành kéo Giang Tiểu Tư vào lòng xoa nắn. Sau đó, Lâm Cường và Giang Lưu mỗi người kéo một, tách hai người ra.

“Ô ô ô, tôi còn tưởng mấy người bỏ mặc tôi rồi.”

Giang Tiểu Tư cười: “Sao lại bỏ mặc anh được, chỉ là do Lục Tiểu Văn giáo hoạt, chúng tôi phải vất vả lắm mới bắt được. Thế nào, ở đây không tốt sao? Không phải có đội trưởng Lâm ở cùng anh sao.”

Tiểu Đường nghiêm túc suy nghĩ một hồi, đúng là nơi này có phong cảnh tuyệt đẹp, an nhàn thoải mái, hoàn toàn không có không khí bận rộn ồn ào của đô thị, rất giống tưởng tượng của cậu về cuộc sống về hưu. Không cần phá những vụ án đau đầu, sếp Lâm cũng không chỉ vào đầu mà mắng cậu, còn thường xuyên xuống bếp nấu cơm cho cậu ăn, dạy cậu đánh cờ vây, cờ vua. Nhưng cậu vẫn rất nhớ thế giới phồn hoa bên ngoài kia, rất nhớ người thân bạn bè.

“Đương nhiên ở nhà vẫn tốt hơn mà, sếp Lâm, anh nói đúng không?”

Lâm Cường mọi khi mặt không đổi sắc, nay cũng phụ họa gật đầu: “Nơi này không có thuốc hút.”

Mọi người suy tởm, Tiểu Đường liền nói: “Không phải hai hôm trước tôi đã làm cho anh cái tẩu sao?”

“Hút không quen, vứt rồi.”

Tiểu Đường tức giận nghiêng răng ken két.

“Tôi muốn về nhà. Để cảm tạ anh, lúc đó tôi sẽ tặng anh một xe thuốc, hút hút hút, cẩn thận viêm phổi.”

Giang Tiểu Tư cười thầm, đứa trẻ này mấy hôm nay bị bức đến mức dám cùng đội trưởng Lâm tranh luận rồi: “Muốn về sợ không dễ đâu, Lục Tiểu Văn vẫn không chịu trả lại linh phách của anh, anh tự đòi cô ấy đi.”

Lục Lâm đứng một bên lo lắng. Bỗng nhiên, Lục Tiểu Văn phóng ra khỏi gương, trở lại thôn Tiểu Lê, lập tức biến ra hình dáng của bản thân, cô bỏ nhào vào lòng Tiểu Đường.

“Hành Chi. Ta rất nhớ huynh.”

Tiểu Đường sụt khóc: “Bà cô ơi, làm ơn thương xót tôi với, tôi không phải Đường Hành Chi, cô trả vật kia lại cho tôi đi.”

Hai mắt Lục Tiểu Văn phủ một lớp sương mờ: “Hành Chi, huynh thật muốn vứt bỏ ta sao?”

“Dù thế nào đi nữa tôi cũng sẽ không ở với cô.”

“Vì sao?”

“Người quỷ khác đường. Hơn nữa tôi không hề thích cô.” Tiểu Đường nói chắc như đinh đóng cột làm lòng Giang Tiểu Tư lạnh lạnh.

“Vậy nếu ta biến huynh thành quỷ thì sao?” Lục Tiểu Văn thét chói tai, mắt biến thành màu đỏ, mặt mũi trở nên hung tợn: “Cùng lắm thì cùng nhau hồn phi phách tán, có chết huynh cũng đừng mong bỏ đi lần nữa.”

Thấy cô ta định ngọc đá cùng vỡ, hủy diệt linh phách Tiểu Đường, mọi người vội ra tay ngăn cản.

Lục Lâm vội la lớn: “Tiểu Văn, đừng làm vậy, năm đó Hành Chi không hề vứt bỏ muội, cũng chưa từng phụ muội.”

Mọi người ngẩn người, Lục Tiểu Văn cũng ngây dại ra, quay đầu lại: “Huynh nói gì?”

“Năm đó Hành Chi lên kinh đi thi, giữa đường gặp phải cướp, bị dọa cho chấn kinh, hơn nữa lại bị thương, cuối cùng chết ở nửa đường, không hề tham gia khoa cử. Muội vì chờ cậu ấy nhiều năm không về mà tương tư thành bệnh, nhờ người hỏi thăm tin tức khắp nơi. Lúc đó, ta vừa mới biến thành người, giả làm lang trung tới chữa bệnh uội, không dám nói cho muội vì sợ muội sẽ nghĩ quẩn mà đi cùng cậu ấy, mới bịa ra chuyện Hành Chi đậu thám hoa, giống Trần Thế Mĩ cùng người khác thành thân để gạt muội. Tình yêu của muội biến thành hận thì đáng lẽ cũng dần dần hồi phục, nhưng không ngờ thôn lại gặp phải thiên tai, thành ra để muội ôm hận nhiều năm như vậy. Hiện giờ, Tiểu Đường chỉ là Tiểu Đường, dù trước đây có thể nào đều chẳng còn liên quan gì tới muội và người trong thôn nữa. Hơn nữa cậu ấy cũng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với muội, không hề có ý nghĩ vứt bỏ muội. Nếu muội muốn hận cậu ấy, vậy thà hận ta đi.”

Nghe hắn nói vậy, tất cả mọi người đều im lặng, tình yêu rất tốt đẹp, nhưng thực ra đều thật thê thảm yếu đuối.

Lục Tiểu Văn cảm thấy trời đất như đang xoay vần, oán hận nhiều năm như vậy, đột nhiên lại có người nói với cô, cô hận sai người rồi. Hành Chi chưa từng muốn rời bỏ cô, chỉ do ông trời không muốn để bọn họ bên nhau. Vậy cô cố chấp lâu như vậy, mãi mãi không chịu buông tay là vì mục đích gì? Tới khoảnh khắc này, tất cả những gì cô làm đều biến thành trò cười trong mắt người khác.

Lục Tiểu Văn cúi đầu, hai hàng nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Giang Tiểu Tư càng cảm thấy cô thật đáng thương: “Tiểu Văn, người thực sự yêu cô, luôn luôn canh giữ bên cô là Lục Lâm đó, cô cần gì phải cố chấp vì những chuyện đã qua chứ?”

Lục Tiểu Văn biết, sao mà cô không biết Lục Lâm tốt với mình bao nhiêu chứ. Nhưng lúc nào trong mắt cô cũng chỉ có Hành Chi mà thôi, yêu huynh ấy, hận huynh ấy, trách huynh ấy, muốn cướp lại huynh ấy, đôi khi rất muốn huynh ấy chết, nhưng trong mắt vẫn không thể nhận thêm ai khác.

Cuối cùng Lục Tiểu Văn vẫn hé miệng, từ từ phun ra một luồng sáng. Mọi người mừng rỡ, là linh phách của Tiểu Đường.

Thẩm Mặc giúp Tiểu Đường độ linh phách vào cơ thể, Tiểu Đường kích động nắm chặt tay anh, hận không thể lao ra khỏi đáy hồ ngay lập tức, chạy về thế giới bình thường.

Lục Tiểu Văn đau thương nhìn cậu, dường như lúc này đã nhận ra, người này dù là tính cách hay hành động đều hoàn toàn khác với Hành Chi vẫn nhược nhã nhặn, đây là một người khác. Cô chậm rãi xoay người, cô quạnh bước đi.

“Từ nay về sau, người và ta không còn liên quan nữa.”

“Tiểu Văn.” Lục Lâm vội vàng đuổi theo.

Tiểu Đường le lưỡi với hai bóng lưng kia: “Đi đi, đi đi, hai người cứ thân mật đi. Bản thiếu gia về nhà.”

Mọi người ra khỏi hồ, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng việc này cũng kết thúc rồi.

“Giang Lưu.” Trước khi lên xe, Thẩm Khấu Đan khẽ gọi anh, hai người đi phía cuối cùng.

“Sao vậy?” Giang Lưu nhìn cô, diện mạo thật giống như lúc bị nhốt dưới hang, bất giác anh cười lên, rất dịu dàng.

“Hai người phải đi thật sao?”

Giang Lưu gật đầu: “Tiểu Đường bình an trở về, Tiểu Tư cũng hiểu rõ tâm tư rồi, mai chúng tôi sẽ đi.”

Thẩm Khấu Đan ngừng thở, lấy một chiếc hộp trong túi ra đưa cho anh: “Tặng cho anh thứ này, coi như quà chia tay.”

Giang Lưu nhận lấy rồi mở ra, không ngờ bên trong là một đồng tiền dính trên xích bạc, đã được tu luyện bởi phép thuật nên phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, cũng cực kỳ tinh xảo.

“Cái này.....”

“Lần trước hại anh đánh mất đồng tiền, rất xin lỗi, cái này coi như bồi thường, tuy rằng nó không là gì so với đồng tiền kia.” Thẩm Khấu Đan cúi đầu.

“Đừng nói thế, đẹp lắm, cô đừng lo. Tôi rất thích, sẽ nhận không khách khí.” Giang Lưu thâm cảm động, cất vào ngực áo.

Lát sau, Giang Tiểu Tư lén ghé lại hỏi: “Ba, chị Khấu Đan đưa gì cho ba vậy.”

“Quà chia tay.”

“A? Có phải con cũng nên đưa một cái cho Thẩm Mặc?”

“Tùy con.”

“Không nghĩ ra được gì, anh ta cũng không thêm cái gì của con, hay thôi vậy.”

Giang Lưu xoa đầu cô: “Thế nào, nghĩ thông rồi? Không khó chịu nữa?”

Giang Tiểu Tư nhìn bóng lưng Thẩm Mặc đang đi phía trước, buồn rầu cười khổ: “Con có thể làm gì hơn?”

Đây là lần đầu tiên Giang Lưu nghe cô nói vậy, lòng bỗng đau xót: “Ba không ép con, nếu con thật sự không nỡ, chúng ta không đi nữa được không?”

Giang Tiểu Tư cười gượng lắc đầu: “Không sao, cứ đi thôi, nếu cố ở lại, con sợ mình không kìm lòng được.”

“Không kìm lòng được?”

“Hút máu anh ta a...”

Cha và con gái nhìn nhau cười.

Tiểu Đường biết họ phải đi, giữ lại hồi lâu không có kết quả gì, cậu tiếp tục làm ầm lên mai muốn đi tiễn. Đến trước cửa Thoát Cốt Hương, bọn họ xuống xe, Thẩm Mặc ngồi bên trong cửa sổ nhìn họ, không hề nói một lời, xe lại nổ máy chạy đi. Giang Tiểu Tư cho rằng, ít nhất anh ấy sẽ nói với cô một câu “hẹn gặp lại”.

Đứng lặng thật lâu, cô đi vào thu dọn chút đồ đạc cuối cùng. Ngày hôm sau, xe của công ty chuyển nhà chạy tới, đến tiễn họ có Diêu Yên, Vũ Thần, Thẩm Khấu Đan, Tiểu Đường, Lâm Cường, Lí Nguyệt Y, thậm chí cả “Bánh Nướng” nhà cô bạn. Từ biệt mọi người, mang theo kí ức tốt đẹp mấy năm nay, xe chậm rãi chạy khỏi thành phố Đào Nguyên, Thẩm Mặc không hề tới.

Xe chạy qua đại học T, Giang Tiểu Tư áp mặt vào cửa kính, nhìn ngọn núi xa xa phía sau đại học T, chỉ có một màu xanh um, không nhìn thấy được ngôi nhà đó. Trong tay cô nắm chặt lấy chìa khóa nhà của Thẩm Mặc, xuất phát từ tư tâm, cô không trả lại, Thẩm Mặc cũng không hỏi, hình như đã quên.

Giang Lưu ngồi bên cạnh dùng một cánh tay ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ vai cô giống như ru ngủ hồi bé.

Đúng lúc đó, âm báo tin nhắn từ di động vang lên. Giang Tiểu Tư mở ra xem, cuối cùng cũng không kìm được nước mắt nữa, cứ thế tràn xuống.

Tin nhắn là Thẩm Mặc gửi đến, chỉ có ngắn ngủn ba chữ.

“Không được đi.”

49. Chương 49: Giao Ước Ba Điều

Buổi chiều trời trong nắng ấm, sau vài lần nói sai, vài lần lơ đãng ngăn người, Thẩm Mặc nổi giận dùng dùng tuyên bố chấm dứt sớm tiết học của chương trình đại học năm ba. Dọc đường về, người đi đường đều bị khí lạnh quanh thân anh dọa cho, tự động cách xa ba bước.

Đầu tràn ngập hình ảnh của con bé Giang Tiểu Tư kia, mình làm sao thế này, không phải chỉ là một học sinh chuyển đi thôi sao. Bao năm nay, số lần mình chia tay học sinh còn ít sao?

Nhưng rồi vừa đẩy cửa vào nhà, anh lại chứng kiến một sự kiện làm cho bản thân cảm thấy vừa kinh hỉ, vừa buồn bực, Giang Tiểu Tư đã trở lại. Hai chân bắt chéo đang ngồi trên sofa của anh, uống nước cà chua của anh, đọc sách của anh.

Không rõ cảm xúc bây giờ là gì, nhưng anh cảm nhận rõ ràng một chuyện, tảng đá đè ép trong lòng cả ngày nay đã rơi xuống rồi, anh khẽ thở ra, xụ mặt bước vào nhà.

“Sao em còn ở đây?”

Giang Tiểu Tư ngẩng đầu lên, làm ra vẻ mặt tràn ngập vui sướng như đã cách xa thật lâu, nở nụ cười tươi sáng làm cả căn phòng trở nên rực rỡ. Thẩm Mặc ngẩn ngơ. Bỗng nhiên, thân thể nhỏ nhắn kia chạy ập tới, nhảy lên nhào vào lòng anh, hai chân không thềm khách sáo đã quặp lấy vòng eo anh.

Trước hành động kịch liệt ấy, Thẩm Mặc cũng theo đà mà lui bước, nhiệt tình của Giang Tiểu Tư làm anh quá ngạc nhiên, hồi lâu vẫn chưa phản ứng lại được.

“Giáo sư, em đã trở lại.”

Thẩm Mặc cố gắng đẩy cô xuống dưới, không đẩy ra được lại bắt đầu gỡ ra: “Em trở lại làm gì?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Tiểu Tư đỏ bừng: “Thầy giữ em lại, đương nhiên em phải về rồi.”

Đầu Thẩm Mặc rơi xuống đầy vệt đen: “Tôi giữ em lại lúc nào?”

Giang Tiểu Tư giờ di động ra cho Thẩm Mặc xem tin nhắn anh gửi, chỉ có ba chữ đơn giản “Không được đi”, lại làm cho Thẩm Mặc buồn nôn, khắp người nổi đầy da gà, nhưng rõ ràng nó được gửi từ di động của anh. Anh cố gắng suy nghĩ lại, chẳng mấy chốc lửa giận đã cao ngút trời: Trần-An-Nguyên. Còn dám lấy di động của anh gửi tin nhắn, nói cái gì hay ho không nói, lại nói một câu buồn nôn như vậy. Không được đi gì chứ. Anh ước gì Giang Tiểu Tư nhanh chóng biến đi. Để xem ngày mai anh có lột da thằng nhóc đó hay không.

“Đây không phải tôi gửi.” Tâm trạng Thẩm Mặc xuống thấp tới mức độ âm.

Giang Tiểu Tư dụi đầu thật mạnh vào lòng anh: “Đáng ghét quá, không nỡ xa người ta thì cứ nói thẳng ra, đừng xấu hổ, em sẽ không kể cho bọn Tiểu Đường đâu.”

Mặt Thẩm Mặc càng lúc càng đen.

“Giáo sư, thầy biết không, lúc em nhìn thấy tin nhắn đã rất cảm động. Khi đó em đã nghĩ: đời này, chỉ cần một câu nói này của thầy, phải trả giá ra sao cũng đáng. Em không cần biết sau này phải chịu những khó khăn, hiểu lầm hay tủi hờn gì, em vẫn quyết định sẽ ở lại, chỉ cần được ở bên thầy là tốt rồi. Sau này em sẽ không bao giờ chọc tức thầy nữa, tất cả đều nghe theo thầy.”

Lòng Thẩm Mặc bỗng tràn ngập căng thẳng, nhất thời không biết nói gì, phản ứng lại ra sao. Giang Tiểu Tư im lặng rúc vào lòng anh, lại làm anh gợi nhớ tới con chuột Hamster nhỏ Thẩm Khẩu Đan nuôi trước đây. Bỗng nhiên, anh lại không đành lòng giải thích rõ cho cô nữa, tận đáy lòng mình, chẳng lẽ không hy vọng cô ở lại sao?

Anh thở dài, gấp gờ Giang Tiểu Tư là định mệnh của anh sao?

Tay bắt giắc nhẹ nhàng ôm lấy cô, ngồi lên ghế sofa, nếu cứ giữ mãi tư thế này của Giang Tiểu Tư thế này thì thật khó coi.

“Nếu em đã ở lại rồi, lại đồng ý tất cả đều nghe theo tôi thì tôi muốn giao ước với em ba điều kiện.”

Giang Tiểu Tư ngồi ngoan trên đùi anh, vòng tay lên ôm lấy cổ người trước mặt: “Chẳng lẽ thầy muốn em theo học giáo sư khác?”

“Em muốn đổi sao?”

“Không muốn.” Giang Tiểu Tư phụng phịu lắc đầu.

“Vậy tạm thời sẽ không đổi.”

“Tốt quá đi.” Giang Tiểu Tư kích động ôm lấy Thẩm Mặc, định tặng anh một cái hôn thật kêu, rất tiếc bị anh nhanh tay gạt ra.

“Nhưng....” Thẩm Mặc nghiêm túc nhìn cô. “chúng ta phải giao ước ba điều kiện. Thứ nhất, kể từ bây giờ em phải chuyên tâm học khảo cổ, trước khi lấy được bằng tốt nghiệp không được phân tâm làm việc khác.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ như yêu đương, chơi game, buôn bán với yêu quái.”

“A? Không thể yêu đương.....”

“Thứ hai, không cần biết là học pháp thuật hay võ thuật, em nhờ ba giúp cũng tốt, bám lấy Lâm Cường cũng được, tôi muốn trong vòng một năm em ít nhất phải có được năng lực tự bảo vệ bản thân.”

“Việc này không thành vấn đề, em có thể học thầy được không?”

“Tôi bận rất nhiều việc, không có thời gian. Thứ ba, trong khoảng thời gian em chưa lấy được bằng tốt nghiệp, giữa chúng ta chỉ có thể tồn tại quan hệ thầy trò. Em không được làm bất kì việc gì vượt ra ngoài khuôn phép, nhất là có những biểu cảm hay hành động vô cùng thân thiết, nếu không tôi sẽ đổi giáo sư cho em ngay lập tức.”

Mắt Giang Tiểu Tư bỗng chói sáng rực lên: “Ý thầy là sau khi em lấy được bằng cấp thầy sẽ chấp nhận em?”

Mắt Thẩm Mặc lại càng đen hơn: “Tôi không nói vậy, ý tôi là trong khoảng thời gian này em phải nghiêm túc, chờ sau khi em nhận được bằng, cũng là bốn năm sau, lúc đó em đã đủ tuổi rồi, em muốn thích ai, bày tỏ thể nào là quyền tự do của em, tôi cũng không có quyền gì mà can thiệp nữa. Nhưng trước lúc đó, không được bám lấy tôi.”

Giang Tiểu Tư im lặng một chút, lại tiếp tục căn vặn: “Nhưng sau lúc đó, em lại có hi vọng đúng không? Sẽ được chính thức theo đuổi thầy?”

Thẩm Mặc bị sắc tới mức ho sặc sụa: “Em nghĩ vậy cũng được.”

Lập tức Giang Tiểu Tư lại khôi phục trạng thái vô cùng phấn khởi, gật đầu lia lịa: “Được, em đồng ý, em hoàn toàn đồng ý.”

Thẩm Mặc lạnh lùng lườm cô một cái, hoàn toàn đồng ý sao còn ngồi trên người anh.

Lúc này Giang Tiểu Tư mới phản ứng lại, vội vàng nhảy ra khỏi đùi anh, khép nép đứng cạnh anh như cô dâu nhỏ.

Thẩm Mặc tạm thời vừa lòng gật đầu.

Tâm trạng Giang Tiểu Tư bay vọt lên chín tầng mây, bắt đầu ảo tưởng tới ngày nào đó mình tốt nghiệp, rồi một ngày nào đó họ sẽ kết hôn.

Sáng hôm sau, Trần An Nguyên nhanh chóng gấp xúi quẩy, bị gọi tới văn phòng, nửa giờ ăn mắng.

“Giữa trưa hôm qua ai cho cậu lấy đi động của tôi gửi tin nhắn cho Giang Tiểu Tư?”

Trần An Nguyên cúi đầu nhận sai: “Giáo sư, cũng vì em nhìn thấy thầy chẳng buồn ăn cơm trưa, lại cứ luôn luôn ngẩn ngơ nhìn đi động, rõ ràng đã mở ra sổ của tiểu sư muội rồi nhưng tay cứ vuốt qua vuốt lại nút gọi mà không bấm nên em và Hồ Tuệ đều sốt ruột a. Em cũng không muốn tiểu sư muội đi mà, thế nên mới giả làm thầy để giữ lại em ấy...”

Thẩm Mặc tái mặt, dù là thế cũng đừng viết mờ ám buồn nôn như vậy chứ. Trước đó vất vả lắm mới làm Giang Tiểu Tư chết tâm đối với anh, kết quả là bây giờ tình cảm lại nảy sinh trở lại rồi.

.....Nhưng, cuối cùng cũng giữ được cô lại.

Thẩm Mặc xoa xoa tay ý bảo Trần An Nguyên đi ra, đến cả Trần An Nguyên cũng chưa tin mình có thể thoát được kiếp nạn dễ dàng như vậy. Vừa vuốt ngực, cậu vừa đi cùng Hồ Tuệ đi khỏi văn phòng. Nhưng dù là vậy, lần này nhất định vẫn phải bóc lột của tiểu sư muội một bữa cơm mới được.

50. Chương 50: Năm Xưa

Lại tới đêm Giáng Sinh, tuyết vẫn rơi nhiều như lúc trước, trắng xóa như cơn mưa dày lông ngỗng. Mới gần tới 7 giờ chiều mà sắc trời hầu như đã tối đen, Giang Tiểu Tư tạm biệt bạn học, chạy thật nhanh ra khỏi viện bảo tàng thành phố. Hơn hai năm trôi qua, dường như cô vẫn không có thay đổi gì, vì cố gắng che giấu việc mình không hề lớn lên, ngày nào cô cũng mặc rất nhiều quần áo bên trong, mua trang phục cũng chọn những kiểu trưởng thành, nhưng khuôn mặt trẻ con thì vẫn không thể nào che giấu được.

Thẩm Mặc cầm một chiếc ô màu đen đang đứng dưới cột đèn ven đường đối diện chờ cô, không hề nhúc nhích, như thể đã bị đông cứng thành một pho tượng nghệ thuật vậy.

Giang Tiểu Tư thấy anh thì khoe miệng giương lên càng cao, chân bước càng mau, nhanh chóng băng qua đường lớn chui vào dưới ô cùng anh.

“Chậm thôi.” Thẩm Mặc bắt mồm trách. Cô bé trước mặt đang nhìn anh, hai má bị lạnh đỏ rực lên, miệng nhỏ không ngừng hà hơi vào lòng bàn tay, anh khẽ nhủ mày.

Hai năm trôi qua, đúng là Giang Tiểu Tư hoàn toàn tuân thủ giao ước giữa hai người, rất cố gắng học tập, rất cố gắng luyện công, luôn luôn kính trọng anh như những học sinh bình thường, không còn hơi tí là tựa vào hay làm nũng với anh nữa. Nhưng việc đó cũng không có nghĩa là tình cảm của cô đã dần dần phai nhạt đi, ngược lại, ánh mắt ấy nhìn anh ngày càng lấp lánh nồng nhiệt, làm anh chẳng mấy khi dám nhìn thẳng vào nó.

Trước đây anh nói vậy thật ra là muốn dùng kế hoãn binh, anh nghĩ, cần thêm bốn năm nữa cô mới lấy được học vị, đến lúc đó, trà nóng cũng đã trở nên nguội lạnh. Trong bốn năm ấy, cô có thể gặp được rất nhiều nam sinh xuất sắc, rồi tất nhiên sẽ quên anh. Nhưng không ngờ, Giang Tiểu Tư giống như nổi điên, trong hai năm ngắn ngủi đã hoàn thành tất cả những chương trình cần học, bao gồm cả những môn anh cố tình đăng kí thêm cho cô. Hơn nữa, cô còn tự đọc thêm rất nhiều sách, ngày nào cũng vậy, nếu không ở phòng học thì sẽ đi thư viện, căn bản cũng chẳng có thời gian mà bám dính lấy anh như trước, thời gian họ gặp nhau giảm đi rất nhiều, đa phần là trong giờ học mà thôi.

Giang Tiểu Tư ngoan ngoãn nghe lời như vậy, cố gắng nhiều như vậy, yêu cầu duy nhất của cô đơn giản chỉ là được cùng Thẩm Mặc ăn một bữa cơm đạm bạc mỗi tháng. Hơn nữa, cô còn dùng giọng điệu tràn ngập mong chờ để cầu xin anh điều này. Tất nhiên, anh làm sao có thể không đồng ý được, cô bé này ngày xưa còn có thể mặt dày xông vào nhà anh ăn chực được cơ mà.

Tháng này, Giang Tiểu Tư chọn cuộc hẹn đúng vào đêm Giáng Sinh, lại đúng vào chủ nhật, theo lịch thì hôm nay cô phải đến bảo tàng thực tập, đợt thực tập này là do Thẩm Mặc liên hệ giúp. Đối với những cuộc hẹn hàng tháng, Giang Tiểu Tư luôn đặc biệt chờ mong, tuy lần nào cũng chỉ đơn giản là ăn một bữa cơm, nhân tiện trao đổi vài vấn đề trong quá trình học tập, nhưng Giang Tiểu Tư vẫn cảm thấy rất vui rồi. Sau đó mỗi khi trở về, cô đều cảm thấy như được tiếp thêm động lực, tinh thần trở nên phấn chấn hơn rất nhiều. Rồi cứ thế, lại tiếp tục chờ mong tới cuộc hẹn tháng sau. Cô vẫn cầm chìa khóa nhà Thẩm Mặc, nhưng không hề dùng thêm lần nào nữa.

Hai năm nay mặc dù hơi vất vả nhưng cũng đem đến cho cô những trải nghiệm chưa từng có, cô cảm thấy nó còn ý nghĩa rất nhiều so với hai trăm năm trong quá khứ trước kia. Hơn nữa, Thẩm Mặc ở đây, có mục tiêu, có hy vọng, cô cảm thấy hạnh phúc, ngọt ngào đến kì lạ. Thẩm Mặc vẫn mặc áo khoác màu đen, tỏa ra luồng sát khí dọa người như trước kia. Nhưng chỉ cần được nhìn thấy anh, Giang Tiểu Tư vẫn cảm thấy ấm áp lắm.

“Muốn ăn gì?” Thẩm Mặc cẩn thận giơ ô sang che kín cho cô.

“Đồ ăn thầy làm.”

“Muộn rồi, ăn luôn ở ngoài đi.”

“Vây em muốn ăn lẩu dê.”

“Được.”

Hai người bước đi thật chậm, Giang Tiểu Tư nhìn những cặp đôi tay trong tay lướt qua đường, những cột đèn màu treo cao, đột nhiên nhớ tới đêm thất tình năm ấy, cô ngồi xổm trên tuyết, sau đó bị Thẩm Mặc nhặt được, kẹp dưới cánh tay mang về nhà, bất giác bật cười.

“Cười gì mà ngốc vậy?”

Giang Tiểu Tư lắc đầu, nhét bàn tay nhỏ vào trong túi áo khoác anh, trong này ấm thật.

Thẩm Mặc khẽ nhướn mày, hơi chần chờ, sau đó trộn mắt với cô, ý bảo cô phạm quy rồi.

Giang Tiểu Tư nhe răng cười, từ trước đến giờ cô vẫn rất ngoan, khó khăn lắm mới có dịp như hôm nay, chiều cô một chút không được sao? Anh ta không biết hằng ngày cô phải cố gắng thế nào đâu, phải cực kì kiềm chế bản thân mới không xông tới bổ nhào lên người anh. Dù sao giữa họ cũng từng có quan hệ bất thường mà, đột nhiên muốn cô lui về vạch xuất phát, làm sao thích ứng được chứ.

Nhưng nghĩ tới việc chỉ mấy tháng nữa thôi mình sẽ lấy được học vị, chính thức tốt nghiệp, cô phấn chấn hẳn lên, mồm cười toe toét. Đến lúc đó cô sẽ được công khai cầm tay anh ấy rồi. Vì vậy, vẫn nên tiếp tục kiên trì chịu đựng đi.

Hai người cứ đi dưới tuyết như vậy, một người anh tuấn, một người đáng yêu, thỉnh thoảng, có vài người đi đường lướt qua vụng trộm quay lại nhìn họ.

Thẩm Mặc đưa cô tới một tiệm thịt dê cách đó không xa, dạo này Giang Tiểu Tư rất lao lực, ăn đặc biệt nhiều.

“Chỉ biết ăn, vóc dáng cũng chẳng dài ra chút nào, ngực ngực thì cần tắm bổ như vậy làm gì.” Thẩm Mặc vừa châm chọc khiêu khích vừa không ngừng gấp thêm thịt dê nóng hổi vào đĩa của cô.

Giang Tiểu Tư nghe vậy thì lập tức ho sặc sụa, Thẩm Mặc đưa nước cà chua cho cô, cô uống một hơi hết nửa bình, sau đó lại tiếp tục vùi đầu vào chiến đấu. Ăn hết khoảng tám phần mười, cô cảm thấy tương đối no rồi, bắt đầu tán gẫu cùng Thẩm Mặc về vài vấn đề ở trường học. Hai người nói với nhau thật dè dặt, không hề nhắc tới chuyện trước kia, cũng không hề mang theo ý tứ gì mờ ám.

Ăn no, hai người ra về, đúng lúc gặp được một nhóm sinh viên cùng trường, cùng thoải mái chào hỏi. Giang Tiểu Tư không hề để bụng tới những lời chế nhạo hay ánh mắt phỏng đoán của bọn họ, dù sao những lời đồn về chuyện của cô và Thẩm Mặc đã sớm lan truyền khắp nơi rồi. Ngược lại, điều này còn làm cho cô hơi thỏa mãn, bởi vì Thẩm Mặc chỉ thân thiết hơn với một mình cô, cho nên mới truyền ra những tin đồn như vậy.

Nhưng sắc mặt Thẩm Mặc thì đang càng ngày càng xấu, Giang Tiểu Tư đang đếm ngược từng ngày, thực ra anh cũng vậy. Nhưng cô đếm ngược tới ngày được tự do, còn anh, dường như đang đếm ngược tới ngày tử vong. Giang Tiểu Tư tốt nghiệp trước một năm, đây là việc anh không hề ngờ tới.

Không phải anh chưa từng thấy tác phong mặt dày hay những thủ đoạn của cô. Đến lúc đó bản thân sẽ đối phó với sự theo đuổi mãnh liệt hay những chiêu ăn vạ của cô thế nào đây? Chẳng lẽ lại từ chối ác liệt như lần trước, làm tổn thương cô? Hay là lại dùng thêm Tán Tâm Thủy một lần nữa?

Mỗi lần nhìn thấy Giang Tiểu Tư ôm ấp hy vọng để cố gắng tiến lên như vậy, anh đều cảm thấy tội ác đang trào lên từ trong tim phổi. Dù sau này cô có trưởng thành thì đã sao, trong mắt anh, cô vẫn chỉ là một đứa trẻ, làm sao anh có thể ở bên cô như thế, anh đã ba mươi có lẽ rồi.

Nhưng Giang Tiểu Tư vẫn chẳng quan tâm chuyện đó, cô đã cố gắng thật lâu như vậy là để đợi tới ngày đó, nếu bị từ chối thêm lần nữa, anh không tưởng tượng được cô sẽ phát điên thành thế nào nữa. Một khúc hai nháo ba thất cổ? Chắc chắn cô có thể làm được những chuyện ấy. Hai năm nay, trông cô có vẻ trưởng thành vậy thôi, thật ra bên trong vẫn chẳng khác gì trước đây cả.

Càng nghĩ, Thẩm Mặc càng đau đầu, chân bước mỗi lúc một nhanh. Đột nhiên, anh phát hiện bên cạnh trống không, Giang Tiểu Tư chưa theo kịp. Vừa quay lại nhìn, một nắm tuyết đã bay tới trước mắt, anh cũng chẳng thèm tránh, mặc kệ nắm tuyết đập vào người.

Giang Tiểu Tư thấy Thẩm Mặc trúng đạn thì cười ha ha, vẻ mặt tràn ngập vui sướng giống hệt như vừa trúng xổ số vậy.

Thẩm Mặc chẳng thèm quan tâm cô nữa, tiếp tục quay lại đi về phía trước. Giang Tiểu Tư giả hoạt đuổi theo. Khi đi cùng Thẩm Mặc, nếu không phải quãng đường đặc biệt xa, anh đều đi bộ. Trước đây cô rất lười, ghét nhất là đi bộ, lúc nào cũng thích được Giang Lưu bế. Hiện tại cô lại tiếc đường chẳng đủ xa, không thể cùng Thẩm Mặc đi mãi.

Thẩm Mặc đưa cô tới tận cổng Thoát Cốt Hương, nói một câu: “Em vào đi.” Sau đó quay bước rời đi.

Giang Tiểu Tư gật đầu, nói hẹn gặp lại, sau đó đứng ở cửa vẫy vẫy tay chờ anh đi khuất. Giang Lưu ngồi trong tiệm, nhìn xuyên qua tủ kính thủy tinh, mãi tới khi Thẩm Mặc đi xa, anh mới cất bước ra ngoài.

“Ba, ba về rồi sao. Ba ăn cơm chưa, lúc này con đi qua phố ăn uống, con mua đồ nướng cho ba này.”

Giang Lưu vẫn giống hệt như hai năm về trước, không hề thay đổi chút gì, ngay cả là thêm một nếp nhăn. Anh đang khoác một chiếc áo lông, làm cho người nhìn cảm thấy càng ôn hòa hơn.

“Đó không phải là con tự mua ình sao?”

“Bị ba phát hiện rồi.” Giang Tiểu Tư chạy vọt vào trong tiệm. “Vũ Thần đi rồi sao?”

“Ba về sớm nên bảo cô ấy về rồi.”

“Đáng tiếc thật, chán ghê, chỉ có hai chúng ta ăn.”

Vũ Thần nói cô ấy rất nhàn rồi nên tự đề cử mình làm nhân viên cửa hàng, lúc nào Giang Lưu và Giang Tiểu Tư đi vắng cô ấy vẫn tới đây giúp đỡ.

“Ồ trường vẫn tốt chứ?”

“Tốt ạ, sắp sửa hoàn thành tất cả chương trình học rồi, dạo này con đang bắt đầu viết luận văn tốt nghiệp. Ba, ba và chị Khấu Đan tiến triển tới đâu rồi?”

“Cái gì?” Giang Lưu sững lại.

“Ba trang điểm cho người chết, chị ấy đứng bên cạnh hỗ trợ hóa trang. Chị ấy trừ linh phía trước, ba đứng phía sau bắt quỷ. Rõ ràng là phụ xướng phụ tùy còn gì. Thỉnh thoảng, hai người còn cùng đến Thiên Lý Hương ở Bách Lý Nhai uống rượu nữa chứ, còn cùng nhau đi dạo phố, xem phim này nọ, còn nói không phải là yêu đương, chỉ có Vũ Thần ngu ngốc kia mới tin thôi.”

(phụ xướng phụ tùy: vợ hát chồng khen hay)

Giang Lưu trầm mặc, hai năm nay, đúng là anh ngày càng tới gần Thẩm Khấu Đan. Bởi vì Thẩm Khấu Đan là một người rất lý trí, biết rõ anh là cương thi, xác định hai người không thể ở bên nhau, cô không nói ra để rồi tự làm tổn thương, vậy nên anh luôn cư xử tự nhiên với người con gái này. Trăm ngàn năm qua, có thể có một người bạn thân thiết cùng chung chí hướng với mình như vậy đối với anh là vô cùng khó gặp, anh vẫn thật quý trọng người này, vậy nên cũng chẳng quan tâm bị người khác hiểu lầm. Nhưng đối với Tiểu Tư lại khác, giải thích rõ cho cô có lẽ vẫn tốt hơn.

“Ba và cô ấy chỉ là bạn bình thường.”

Giang Tiểu Tư vừa gặm xương thịt dê vừa lắc đầu: “Sở dĩ hai người vẫn còn ở trong giai đoạn bạn bè là vì cả hai đều nghĩ đối phương là không thể, ba vẫn không thể quên được mẫu thân, con chị ấy biết ba là cương thi. Nhưng ba à, chắc ba cũng nhận ra chị ấy thích ba rồi chứ, tình cảm không thể khống chế được, khi sâu tới mức nào đó, nó sẽ bùng nổ. Ba hãy suy nghĩ cho kĩ đi, đừng để lúc đó cả làm bạn cũng không thể nha.”

Giang Lưu không kìm được cười: “Tiểu Tư nhà ta thành chuyên gia tình yêu khi nào vậy?”

“Lúc rảnh rồi con có xem vài quyển bí kíp tình yêu linh tinh mà. Đúng rồi, ngày mai Trương Kỳ hẹn con đi ăn.”

Giang Lưu nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra đó là ai: “Không phải cậu ta lại quay lại thích con chứ?”

“Không hề, anh ấy và bạn gái mời con đi ăn, anh ta khổ cực theo đuổi hai năm, cuối cùng nữ sinh kia cũng đồng ý rồi, đúng là cặp đôi oan gia.”

“Con định đi không?”

“Có cơm ăn sao lại không đi, con còn muốn kéo thêm Lí Nguyệt Y đi cùng đây.”

“Lí Nguyệt Y bây giờ chắc cao hơn con nhiều rồi đúng không?”

“Rầm thúì, rầm thúì, rầm thúì.” Giang Tiểu Tư tức giận đến mức thở phì phì, chạy rầm rập lên lầu, lại bắt đầu đo chiều cao.

“Con gái không được nói bậy nha.” Giang Lưu dựa vào tường cười ha ha.

51. Chương 51:

Hôm nay chỉ có một mình Giang Tiểu Tư ở tiệm, chẳng mấy khi có dịp thả lỏng đầu óc như thế này, cô vui vẻ ngồi sau quầy nặn búp bê sứ. Hai năm nay, mỗi khi rảnh rỗi cô đều dành thời gian để hoàn thiện một bộ mô hình gồm đầy đủ bàn ghế, bộ tách trà, bình phong, sau đó đặt vào đó những hình nhân nhỏ bằng sứ giống như ba ba, Thảm Mạc, Thảm Khẩu Đan, Tiểu Đường....., trông cực kì đáng yêu. Lí Nguyệt Y rất thích những thứ này, ngày nào cũng bám lấy cô vùi vỉnh, còn nhõng nhẽo rằng lúc nào có con sẽ nhờ cô nặn một đôi búp bê sơ sinh bằng sứ.

Đột nhiên, chuông gió vang lên, có khách đến. Giang Tiểu Tư lau tay, người vừa đến mặc áo tím, trông khoảng trên dưới 30 tuổi, tóc dài, là nữ. Không phải khách quen, cô quan sát thật kĩ người này, chắc đây là lần đầu tiên cô ấy tới đây. Người phụ nữ này không quá xinh đẹp nhưng lại tạo cho người nhìn một cảm giác rất dễ chịu, nhưng sắc mặt cô ấy lúc này đang cực kì tái nhợt. Người như vậy chắc chắn không phải là tới để mua đồ chơi người lớn rồi, hơn nữa, đây rõ ràng là một cương thi.

“Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cô?” Giang Tiểu Tư nở một nụ cười chuyên nghiệp, lễ phép hỏi.

“Nghe nói ở đây có bán Thoát Cốt Hương, tôi muốn mua Thoát Cốt Hương.”

Nụ cười của Giang Tiểu Tư chợt đông cứng, đôi mắt khẽ nheo lại quan sát người phụ nữ trước mắt thật kĩ một lần nữa.

“Thế nào? Có bán không?” Người phụ nữ kia thấy cô không nói gì, tưởng rằng không có hàng.

“Xin hỏi chị họ gì?”

“Tôi họ Tô, Tô Bích.”

“Là ai giới thiệu chị tới đây vậy?”

“Không ai giới thiệu, tôi chỉ tình cờ nghe được người ta nói tới nơi này có thể mua được Thoát Cốt Hương. Không sao, nếu bây giờ chưa có hàng, tôi có thể chờ.”

“Vậy chắc chị biết hiệu quả của Thoát Cốt Hương chứ?”

Tô Bích gật đầu: “Có thể biến cương thi trở lại làm người bình thường.”

Giang Tiểu Tư lắc đầu, nói tiếp: “Rất nhiều người đều hiểu lầm như vậy, nói đúng ra thì Thoát Cốt Hương là một loại thuốc chuyên dùng để chữa những vết thương do cương thi hoặc ma cà rồng cắn. Những người bị cắn vốn là người bình thường, chỉ vì bị trúng độc nên cơ thể mới bị biến đổi, họ không muốn trường sinh bất lão, trở thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, họ chỉ muốn làm một con người bình thường nên mới dùng Thoát Cốt Hương để biến đổi lại trạng thái ban đầu. Nhưng nếu bản thân đã chết, thân xác đã hóa thành cương thi thì dùng Thoát Cốt Hương cũng không có tác dụng gì nữa. Có lẽ trên đời này có thuốc trường sinh, nhưng không hề có thuốc hồi sinh. Cho dù có thể dùng Thoát Cốt Hương thành công cũng sẽ phải trả giá rất đắt.”

“Ý cô là dù tôi có ăn Thoát Cốt Hương cũng không thể trở lại làm người thường sao?” Sắc mặt Tô Bích càng tái hơn, những ngón tay ghì chặt lên mép quầy hàng.

Giang Tiểu Tư đã từng đối mặt với rất nhiều tình huống như vậy rồi, cô nhìn thẳng vào mắt đối phương, nhả ra từng chữ: “Tô Bích, chị đã chết.”

Tô Bích khẽ run bờ vai gầy, dường như đang cố gắng không khóc, cô im lặng một lúc, sau đó bỗng nhiên nắm chặt lấy tay Giang Tiểu Tư.

“Nhưng cũng có người thành công đúng không?”

“Có, nhưng tỷ lệ cực kì nhỏ.”

“Tôi vẫn muốn thử một lần. Dù sao tôi cũng chết rồi, cùng lắm thì chết thêm lần nữa thôi.”

“Vấn đề không phải là chết, mà là hồn phi phách tán đó.”

“Tôi cứ sống như bây giờ thì có ý nghĩa gì chứ? Tôi muốn trở về bên anh ấy, thà rằng tôi cứ biến mất hoàn toàn còn hơn sống như quái vật thế này.”

Giang Tiểu Tư sững sốt, cố gắng nuốt nước miếng, tiếp tục: “Chị cứ sống cùng người ấy như bây giờ không được sao? Nếu người ấy thật sự yêu chị thì chỉ cần chị được khỏe mạnh, được vui vẻ thôi, sẽ không quan tâm gì khác nữa.”

Tô Bích lắc đầu: “Cô mới chỉ là một đứa trẻ thì làm sao hiểu được, mặc dù anh ấy yêu tôi, nhưng nếu biết tôi đã thành ra thế này, chắc là chỉ biết sợ tôi, ghét tôi. Tôi muốn kết hôn với anh ấy, sau đó cùng nhau già đi. Nguyên vọng lớn nhất của tôi là sinh được một đứa con, của riêng hai chúng tôi.”

Tô Bích tha thiết nhìn Giang Tiểu Tư: “Vì vậy, xin cô hãy bán Thoát Cốt Hương cho tôi đi. Dù có phải gánh chịu hậu quả gì tôi cũng chấp nhận.”

Lòng Giang Tiểu Tư tràn ngập buồn bã, không biết vì sao, lúc này cô không ngừng nghĩ về Thẩm Mặc.

“Không phải em không muốn bán cho chị, được hưởng lợi thì đương nhiên em sẽ đồng ý thôi. Nhưng chị đã nghe câu chuyện Nàng tiên cá rồi chứ, Nàng tiên cá dùng giọng hát tuyệt vời để đổi lấy đôi chân từ mù phù thủy, nếu nàng không có được tình yêu thì sẽ hóa thành bọt biển. Nếu ăn Thoát Cốt Hương để trở lại làm người, cái giá phải trả có lẽ sẽ lớn hơn nàng tiên cá rất nhiều, chị đã nghĩ kĩ chưa?”

Tô Bích gật đầu kiên định: “Chúng tôi sắp kết hôn rồi. Công ty cử tôi đi tới nơi khác làm việc tạm thời, sau đó tôi gặp cướp, bị giết rồi giấu xác đi, hình như chúng chỉ ném tôi vào một hố cát chảy, rồi không hiểu tại sao tôi sống lại. Khi tôi trở lại thành phố Đào Nguyên, tôi nhận ra anh ấy đang điên cuồng tìm mình, đăng quảng cáo, dán tờ rơi khắp nơi. Đáng lẽ thứ hai tuần sau chúng tôi sẽ đi chụp ảnh cưới.....”

Tiếng nói dần nghẹn ngào, cô che mặt khóc nức lên: “Tôi không muốn bỏ lại anh ấy mà đi. Từ nhỏ anh ấy đã bị cha mẹ vứt bỏ, phải lớn lên trong cô nhi viện, khi trưởng thành lại bị bạn gái vứt bỏ để chạy theo người có tiền. Hai chúng tôi cũng chẳng giàu có gì, cùng nhau cố gắng bao năm, cuối cùng cuộc sống cũng bắt đầu khá lên. Anh ấy đi sớm về khuya, chăm chỉ làm việc chỉ muốn chuẩn bị cho hai chúng tôi một tương lai thật tốt. Anh ấy mua nhà, rồi kích động cầu hôn tôi, nói rằng cuối cùng cũng có thể có một gia đình. Làm sao tôi có thể rời xa anh ấy vào lúc này đây....”

Cổ họng Giang Tiểu Tư cũng nghẹn nghẹn: “Chị cứ như vậy mà kết hôn cùng anh ấy không được sao, có gì không thể đâu, chắc anh ta cũng chưa biết chị đã gặp chuyện không may.”

Tô Bích giơ tay lên, trong nháy mắt móng tay đã trở nên dài ngoằng, cô chọc mạnh lên cánh tay tạo thành một lỗ hồng lớn, nhưng miếng vết thương lại liền lại nhanh chóng.

“Như vậy mà trở về được sao? Tôi không biết làm cách nào để khống chế bản thân, tôi muốn uống máu, mỗi khi ngửi thấy mùi máu tanh răng nanh sẽ dài ra. Rồi một ngày nào đó anh ấy sẽ phát hiện ra thôi, tôi không muốn cứ lừa dối mãi.”

Giang Tiểu Tư nhìn ánh mắt cố chấp của người này, cuối cùng cũng gật đầu: “Em đi lấy thuốc cho chị, hy vọng chị không hối hận.”

Mở cửa ngầm ra, cô đi xuyên qua một hành lang thật dài, phía sau mỗi cánh cửa đều chứa đựng những bảo vật vô cùng quý hiếm, phía sau mỗi cánh cửa đều có một câu chuyện. Thoát Cốt Hương, được cất giữ sau cánh cửa ở phía sâu tận cùng. Sở dĩ nó có thể trở thành bảo vật trấn điểm là bởi nó không chỉ là vị thuốc quý chuyên trị vết cắn cương thi mà thật ra, thuốc đúng như tên gọi, có thể làm cho những phi nhân loại thoát cốt để sống lại, ngay cả cương thi như Giang Lưu hay Giang Tiểu Tư đều có thể.

Thứ này sinh ra có tác dụng chẳng khác gì như khởi tử hồi sinh, làm trái với đạo trời, tuy rằng tỷ lệ thành công là cực kì nhỏ bé, nhưng chỉ cần có cơ hội, chắc chắn sẽ có người dám thử. Nhưng cả trăm ngàn năm nay, những người có thể thực sự trở lại làm người có được bao nhiêu đâu? Người bán nó như Giang Lưu hay Giang Tiểu Tư không phải chưa từng có mong muốn trở lại làm người, nhưng họ rõ ràng hơn ai hết rằng đó là một phép thử vô cùng mạo hiểm.

Đẩy cửa ra, khắp tường đều chôn chôn những ngăn tủ gỗ, mỗi ngăn được đánh số cẩn thận. Giang Tiểu Tư đi vào trong cùng, kéo ngăn kéo ở chỗ sâu nhất, kéo lớp giấy da vàng vàng ở bên trên ra, một mùi hương nồng đậm lập tức trào ra khắp phòng. Đó là một mùi hương khó có thể miêu tả bằng lời, không có thứ gì

để so sánh với nó được, dường như nó là hữu hình vậy, chỉ cần một tia nhỏ chui vào lỗ mũi, nó sẽ len lỏi tới từng lỗ chân lông trong cơ thể, mỗi lần ngửi được, Giang Tiểu Tư đều hoảng hốt.

Lấy một hộp gấm ra khỏi ngăn kéo, mở ra, bên trong lại có một cái hộp gấm, cô lại mở ra, trong đó lại có một cái. Cứ mở liên tiếp bảy lần như vậy, cuối cùng cô cũng nhìn thấy những viên thuốc nhỏ lấp lánh ánh bạc được bọc dưới lớp giấy bạc, dường như bọc kín bao nhiêu lớp cũng chẳng ngăn nổi mùi hương của nó.

Giang Tiểu Tư chỉ lấy một chiếc hộp gấm trong cùng ra, sau đó đóng từng tầng lại, kéo giấy da phủ lên, đóng ngăn kéo. Mùi hương lập tức biến mất.

Đứng dậy, cảm thấy hơi vắng đầu, mỗi khi đối mặt với mùi hương này, cô càng không thể che giấu khát vọng muốn trở thành người trào lên từ tận đáy lòng. Lúc lắc bước ra, cô không cẩn thận đụng vào thành cái giá gỗ bên cạnh, tiếp đó, làm một chiếc chai trên đó rơi xuống.

Bỗng nhiên, trước mắt lóe lên một vệt sáng màu lam, Giang Tiểu Tư thầm kêu ‘nguy rồi’, nhưng chưa kịp phản ứng gì thì vệt sáng màu lam kia đã bay ra khỏi khu nhà kho. Giang Tiểu Tư ngồi xuống kiểm tra, trong chai kia hoàn toàn trống rỗng.

Đi tới gian ngoài, Tô Bích vẫn đang sốt ruột chờ đợi.

Giang Tiểu Tư đưa cho cô ấy hộp gấm trên tay, Tô Bích mở hé ra, thoáng ngửi thấy mùi hương thoang thoang trong tiệm.

“Chỉ cần nuốt vào là được à?”

“Đúng vậy?”

Tô Bích nhìn vẻ mặt lo lắng của cô, khẽ nói: “Tôi bắt cô bán cho tôi, ông chủ cô trở về có thể làm khó cô không?”

Giang Tiểu Tư cười trấn an: “Không đâu. Ba em là người làm ăn, nếu chị muốn mua thật sự thì chắc chắn ba sẽ bán luôn cho chị, sẽ không lằng nhằng như em đâu, em chỉ lo cho chị thôi. Những trường hợp không chịu đối mặt với cái chết của mình mà muốn dùng Thoát Cốt Hương để trở lại làm người bình thường, để được sống với người mình yêu như chị có rất nhiều trong mấy năm qua, nhưng theo em được biết, hầu như chẳng có ai có kết cục tốt. Chị đã nghĩ kỹ thật sự chưa?”

“Tôi nghĩ kỹ rồi, thường thì sẽ gặp phải tình huống gì?”

“Mỗi người mỗi khác. Có một số ít may mắn, không gặp phải chuyện gì, có người trở thành tàn tật. Cũng có người sau khi biến hóa thất bại lại trở thành quái vật đáng sợ hơn rất nhiều, hoặc là lập tức hóa thành tro bụi, biến mất mãi mãi. Nhưng trường hợp xảy ra nhiều nhất là có thể trở lại làm người, nhưng lại thành người vô hình.”

“Người vô hình?”

“Chính là những người mà không ai nhìn thấy đó.”

“Không nhìn thấy, không nghe thấy, hoàn toàn không cảm nhận được có người đó tồn tại sao? Vậy chẳng phải là giống quỷ hồn sao?”

“Có thể nghe thấy hay sờ thấy hay không là tùy vào từng người. Nhưng khác hẳn với quỷ hồn, quỷ hồn có thể làm được rất nhiều việc mà con người không làm được, song nếu trở thành người vô hình, người khác chỉ không nhìn thấy chị, nhưng chị vẫn cần ăn cơm, ngủ, vẫn có thể bị ốm. Em chỉ thấy một vài người sau khi ăn Thoát Cốt Hương đã trở thành người vô hình thôi, thời gian đầu họ cảm thấy rất phấn khích, cảm thấy có thể làm được những việc mà bình thường không dám làm, nhưng rồi sau một thời gian sẽ cảm thấy cô độc và sợ hãi. Mãi đến lúc chết cũng sẽ không ai nhìn thấy họ, bị xe đâm cũng chẳng có ai cứu, người qua đường đi qua thì họ chỉ ngửi thấy một mùi hương mà thôi.”

“Mùi hương?”

“Người ăn Thoát Cốt Hương sẽ tỏa ra một mùi hương đặc biệt, cả đời không bao giờ phai. Khi bị thương hay bị bệnh, tình trạng càng nặng, càng gần với cái chết thì mùi hương càng nồng đậm. Nếu chị trở nên như vậy thì sẽ không ai còn nhìn thấy nữa, em muốn giúp cũng không giúp được.”

“Cảm ơn, chị hiểu rồi. Em yên tâm đi, chị sẽ không sao. Chiếc nhẫn này, trả cho em để thanh toán Thoát Cốt Hương, chị không biết có đủ không, nếu không đủ chị sẽ tìm cách bù thêm.”

Giang Tiểu Tư cúi nhìn, là một chiếc nhẫn khảm viên kim cương màu hồng nhạt, chắc là chiếc nhẫn mà bạn trai cầu hôn cô ấy, cái này ít nhất cũng mấy chục vạn, cô sửng sốt.

“Bạn trai chị là?”

“Anh ấy là Phó Vân Khai.”

Giang Tiểu Tư bình tĩnh, gạt đầu, Phó Vân Khai, đại gia bất động sản trẻ tuổi mới nổi của Thành phố Đào Nguyên, không biết vì sao, lòng nhen nhóm lên dự cảm xấu.

“Thật ngạc nhiên là không bị kẻ cướp lấy mất.”

Tô Bích ngưng ngưng cúi đầu, cười: “Bị cướp gì thì chị cũng không thể để bọn chúng lấy nhẫn chứ, trước đó chị đã lén nuốt vào bụng rồi.”

Giang Tiểu Tư gạt đầu, cầm nhẫn trả lại cho cô.

“Không cần, hy vọng chị có thể đeo nó trong ngày cưới. Nếu thành công, đến lúc đó chị lại tới Thoát Cốt Hương cảm ơn em nhé, chúc chị may mắn.”

Tô Bích gạt đầu kiên định, cầm Thoát Cốt Hương ra cửa.

Giang Tiểu Tư ngăn người thật lâu, mãi sau mới nhớ ra phải gọi điện cho Giang Lưu.

“Ba, cái chai trên giá ở gian phòng sâu nhất trong nhà kho đựng gì vậy?”

“Trên giá sao? Để ba nghĩ xem. Đúng rồi, là hồn phách của Quỷ Anh mà Thảm Khẩu Đan bắt được, con còn nhớ không?”

Tất nhiên là Giang Tiểu Tư còn nhớ, khi bắt được nó đã quá muộn, thân thể trẻ con kia đã chết hẳn, nhưng hồn phách nó vẫn bướng bỉnh không chịu nhập luân hồi. Giang Lưu cảm thấy anh cũng có trách nhiệm trong việc này, đành đóng băng thân thể kia lại, chờ ngày nào đó khoa học phát triển có thể cứu lại được không, sau này vẫn chưa có cách cứu chữa nên hồn phách kia vẫn bị giam cầm. Giờ thì bị cô thả ra rồi, lại sắp gây ra cả đống rắc rối đây. Giang Tiểu Tư thở dài.

“Sao vậy?”

“Ba, con vô ý để nó chạy mất rồi.”

“Đừng lo, ba sẽ bắt nó lại mà.”

“Sợ là nó ra ngoài sẽ gặp rắc rối thôi.”

“Nó đã bị nhốt hai năm, chắc tính cách đã ngoan ngoãn hơn rồi.”

“Hy vọng là vậy.”

52. Chương 52: Tình Định Xuất Hiện

Giang Tiểu Tư rất bận rộn, cho nên có rất ít thời gian để tu luyện, nhưng dù sao cũng có chút ít pháp lực, cô quyết định tự bắt tiểu quỷ kia về. Vì vậy ban đêm, nhân dịp Giang Lưu đi ra ngoài làm việc, cô cũng không ngủ mà đi bộ quanh Bách Lý Nhai, tìm vài chỗ quen biết, nhờ họ lúc nào thấy tiểu quỷ kia xuất hiện thì truyền tin cho cô. Sau đó cô đến tìm Diệu Yên, kết quả không gặp được.

Từ lúc gặp được Diệc Hưu ở thôn Tiểu Lê, Diệu Yên đã thay đổi hoàn toàn. Cô đã không còn hô hoán đi chơi suốt ngày nữa, chỉ biết điên cuồng lên trời xuống đất, tìm Ưc Hồn Đan gì đó. Thật ra, nếu muốn tìm thứ thuốc có thể nhớ lại kiếp trước thì ở Thoát Cốt Hương có rất nhiều, nhưng Diệc Hưu đã chuyển kiếp

quá nhiều lần rồi. Dù là một người bất tử, chuyện từ mấy trăm năm trước có đôi khi cũng sẽ quên mất, huống chi ông đã từng uống canh Mạnh Bà hết lần này tới lần khác. Vậy nên Diệu Yên chỉ còn cách đi tìm Úc Hồn Đan, thứ mà trong truyền thuyết cho rằng có thể làm người ta tìm lại trước trí nhớ của linh hồn lúc ban đầu, làm cho người ta rõ ràng đến mức có thể nhớ ra cả màu sắc của nhành hoa mọc bên đường từ ngàn năm trước.

Cũng vì thành phố Đào Nguyên có Diệu Yên, từ sau lần đó, Diệc Hưu cũng không dám đến đây nữa, ngay cả Tử Âm Văn Chương cũng chẳng thèm đòi Thẩm Mặc. Mai Tân vẫn chẳng rõ tung tích, có lẽ đã trốn đi đâu đó dưỡng thương và “dưỡng thi” rồi. Nhưng Thẩm Mặc vẫn chưa từng từ bỏ, không ngừng tìm kiếm hần.

Sáng sớm hôm sau, cô đi thẳng tới trường học. Sau khi học xong hai tiết thì có giờ trống, cô tiếp tục lên thư viện. Giữa trưa, đến căng tin ăn cơm, Hồ Tuệ vừa nhìn thấy cô đã ôm dính lấy, trông chẳng khác gì con bạch tuộc khổng lồ, biểu cảm của cô ấy bây giờ là vừa khiếp sợ, vừa lo âu.

“Tiểu sư muội.” Cô nắm chặt lấy tay Giang Tiểu Tư.

“Sao vậy?” Giang Tiểu Tư vừa nhét cá sốt cà chua đầy miệng, vừa cười nói, “Sư huynh có niềm vui mới rồi?”

Sau khi hoàn thành chương trình nghiên cứu sinh, Trần An Nguyên tiến thẳng tới làm việc tại Sở Khảo Cổ học, Hồ Tuệ lại vẫn tiếp tục theo học Thẩm Mặc, Giang Tiểu Tư vẫn hay cười cô, cô cứ mãi làm nữ tiến sĩ, cẩn thận sư huynh di tình biệt luyện.

Hồ Tuệ vẫn lắc đầu quầy quậy: “Sư muội, em phải bình tĩnh nha. Người có niềm vui mới không phải là sư huynh của em mà là Giáo sư.”

Giang Tiểu Tư ngó người ra, nhưng nhanh chóng mỉm cười lắc đầu: “Là tiểu sư muội ở khoa nào bạo gan vậy, dám chạy tới đây thổ lộ với thầy cơ à?”

Có những người mới bước vào đại học T chưa biết tính Thẩm Mặc, thường thì sẽ bị vẻ ngoài và phong độ của anh che mắt, nhưng nếu muốn tiến thêm bước nữa, khỏi nói cũng biết, kết cục đều khá bi thảm.

Hồ Tuệ sốt ruột: “Không phải mà là một người phụ nữ không biết nhảy ra từ đâu cơ. Sáng sớm hôm nay người đó tới văn phòng tìm giáo sư, trông cũng đẹp lắm. Chị vừa nhìn người đó đã cảm thấy không ổn rồi, bèn nói với cô ấy là giáo sư chưa tới, cô ấy lại nói sẽ đi thẳng tới nhà riêng để tìm thầy, chị còn lắp liếm rằng giáo sư đã tới bảo tàng rồi, bảo cô ấy ngồi chờ thầy ấy về. Nhưng sau đó giáo sư đã về thật, nhìn thấy cô ấy tới thầy ấy còn rất vui, hai người đó còn ôm nhau, nói nói cười cười cả buổi sáng đó.”

Giang Tiểu Tư nhăn mày, lập tức đề cao cảnh giác. Thứ làm cô chú ý không phải là việc người đó và Thẩm Mặc ôm nhau mà là Hồ Tuệ nói, hai người họ nói nói cười cười. Mấy năm nay, cô đã nhìn thấy Thẩm Mặc cười được mấy lần? Nếu thật sự đó là tình địch, vậy thì tình địch này là đại tình địch số 1 rồi.

“Có phải là họ hàng thân thích nhà thầy ấy không?”

Hồ Tuệ dứt khoát lắc đầu: “Không thể như vậy được, theo chị được biết thì trừ Khẩu Đan, giáo sư Thẩm không có họ hàng nào khác.”

Đúng là vậy, chuông cảnh báo của Giang Tiểu Tư đã réo vang ở cấp mười hai: “Bây giờ người đó đang ở đâu? Đi chưa?”

“Chưa đâu, đã về nhà cùng giáo sư rồi. Giáo sư nói phải chiêu đãi cô ấy một bữa thịnh soạn, hình như là để chào mừng cô ấy trở về.”

Giang Tiểu Tư giận, lâu lắm cô chưa được ăn cơm Thẩm Mặc nấu rồi. Không được, cô phải đi thăm dò tình địch.”

“Sư tỷ. Em đi đây.”

“Đi đi.” Hồ Tuệ cứng nắm tay với cô, ánh mắt hai người dường như đang hùng hực lửa quyết thắng.

Cũng bởi vì đã thu mua được vị gián điệp Hồ Tuệ này, hai năm qua, tuy không tiếp xúc được với Thẩm Mạc quá nhiều nhưng cô vẫn nắm rõ hành tung của anh trong lòng bàn tay. Có khi ngay cả việc trưa nay anh ăn món gì cũng được họ mang ra làm đề tài thảo luận.

Giang Tiểu Tư nhấc túi xách lên, thẳng tiến về phía sau núi. Đắn đo thật lâu trước cửa nhà Thẩm Mạc, cô phân vân không biết nên bấm chuông hay lấy chìa mở khóa xông thẳng vào đây?

Cô đang tới bắt gian nha, trong đó là vị hôn phu chính thức của cô mà, nếu ấn chuông cửa thì sẽ bị phát hiện, chắc chắn chẳng bắt được gì. Nhưng nếu không ấn, lúc vào lại thấy hai người kia chẳng hề làm gì thì sao, vậy thì mình sẽ rất mất mặt đúng không?

Cuối cùng Giang Tiểu Tư cũng nghĩ ra một lý do hợp lý, lấy một quyển sách ra, tìm đại một vấn đề cần hỏi, sau đó lén lút mở cửa vào nhà. Vào tới phòng khách, không ngờ chẳng có ai, trong bếp đồ ăn đang bốc khói nghi ngút, nhưng cũng chẳng có bóng người. Giang Tiểu Tư kêu thầm, nguy rồi, chẳng lẽ đã thẳng tiến tới phòng ngủ?

Rón rén lên lầu hai, sau đó, đẩy mạnh cửa phòng ngủ của Thẩm Mạc—

Vẫn không thấy một bóng người, cuối cùng Giang Tiểu Tư cũng thở phào nhẹ nhõm. Bỗng, một giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị vang lên từ phía sau.

“Giang Tiểu Tư, em đang làm gì vậy?”

Giang Tiểu Tư lập tức đóng băng, cười hì hì quay lại, nhưng lại thấy bên cạnh Thẩm Mạc còn có một người khác, nụ cười đông cứng lại trên mặt.

“Giáo sư.....” Giang Tiểu Tư thầm than khóc, quả nhiên Hồ Tuệ nói không sai, người phụ nữ này trông thật xinh đẹp.

Làn da trắng nõn, mắt phượng trầm lặng như nước sơn, tuổi tác cũng không lớn. Mái tóc lượn sóng dài tới eo, buông xõa tự nhiên. Áo khoác màu kem, kiểu dáng khá thời thường, trong nét ôn nhu của người này lại mang theo vài phần anh khí, quần bó đen, dây cao gót mũi nhọn tôn lên đôi chân thon gọn.

Giang Tiểu Tư cúi đầu nhìn lại bản thân, áo lông quần bò, giày thể thao lót đế bên trong, mái tóc ngang vai rối tung chẳng khác gì ổ gà. Thôi xong, bị kịch rồi.....

“Đang hỏi em đó? Làm gì ở đây?” Giọng điệu Thẩm Mạc đã hơi nóng nảy.

Giang Tiểu Tư lập tức phản ứng lại, vội vàng nhét sách vào tay anh: “Em tới hỏi thầy bài tập.”

“Có gì lên lớp hỏi sau, bây giờ tôi đang bận.” Thẩm Mạc ném sách lại cho cô.

Người phụ nữ bên cạnh nở nụ cười, ngay cả Giang Tiểu Tư cũng không thể không thừa nhận rằng cô ấy cười trông thật quyến rũ, nhịp tim của bản thân cũng đập nhanh hơn, huyết áp tăng lên vòn vọt.

“Thẩm Mạc, đây là học sinh của anh sao?”

Thẩm Mạc cũng chẳng buồn gật đầu.

“Tôi không ngờ đó, hóa ra anh dạy ở trung học hả?”

Hai mắt Giang Tiểu Tư lập tức bốc hỏa, một chút hảo cảm đối với cô ta cũng biến mất sạch.

Thẩm Mạc đi thẳng xuống lầu: “Được rồi, em có thể đi về.”

Giang Tiểu Tư mặt dày nói: “Giáo sư, em có thể ở lại ăn bữa cơm rau dưa được không?”

Thẩm Mạc lạnh lùng quét mắt tới: “Giang Tiểu Tư, em quên mình đã hứa gì rồi sao?”

Giang Tiểu Tư vội vàng giơ tay thề: “Em chỉ muốn ăn chút cơm rau dưa thôi, đã lâu chưa được ăn đồ ăn thầy làm rồi.”

Người phụ nữ bên cạnh cũng nói: “Thẩm Mạc, thêm một người thì càng náo nhiệt chứ sao, dù sao anh làm nhiều thức ăn như vậy, chúng ta cũng ăn không hết được.”

Giang Tiểu Tư gật đầu liên tục.

Thẩm Mạc hừ lạnh một tiếng, đi vào phòng bếp. Giang Tiểu Tư hí hửng, biết là anh ngầm đồng ý rồi.

Người phụ nữ bên cạnh tò mò nhìn cô: “Em tên là Giang Tiểu Tư hả? Cũng là sinh viên được Thẩm Mạc hướng dẫn sao?”

Giang Tiểu Tư rất không muốn nói chuyện với cô ta, nhưng vì thăm dò tình địch, đành phải gật đầu: “Chị là ai?”

“Chị tên là Ngư Thủy Tâm.”

“Chị là bạn (bằng hữu) của giáo sư à?”

“Ừm... chị là đạo hữu của anh ấy...” Ngư Thủy Tâm cười thật tươi.

Giang Tiểu Tư bị sét đánh rồi. Thôi xong, đây là một người giống Thẩm Khấu Đan, nữ đạo sĩ đội lốt dê non. Giang Tiểu Tư bắt đầu không khống chế nổi tay chân nữa, cúi đầu không dám nhìn vào mắt đối phương.

Lúc này, Ngư Thủy Tâm bỗng ghé sát lại, nhẹ nhàng nói bên tai Giang Tiểu Tư: “Em thích giáo sư Thẩm của các em đúng không?”

“A?”

“Nếu không sao em lại nhìn anh ấy với biểu cảm như vậy, quan hệ giữa hai người là gì?”

Giang Tiểu Tư lại: “A?”

“Không phải em có chìa khóa nhà anh ấy sao? Lúc vào chị nhớ Thẩm Mạc đã khóa cửa rồi.”

Giang Tiểu Tư vội vàng xua tay lắc đầu liên hồi, cố gắng giải thích: “Thầy ấy thầy ấy thầy ấy, em em em, lần trước khi chúng em đi tới nơi khác khảo cổ đã xảy ra chuyện, em ở tạm nhà thầy ấy một thời gian, nhưng chúng em không có bất cứ quan hệ gì.”

Lúc bấy giờ Ngư Thủy Tâm mới lùi lại chỗ cũ: “Mình biết ngay mà.” Cô thỏa mãn nâng tách trà lên uống một ngụm.

“Chị và giáo sư quen nhau như thế nào, lúc bắt quỵ sao?” Giang Tiểu Tư thử tiến lên thăm dò.

Ngư Thủy Tâm bĩu môi: “Chúng tôi à, Thẩm gia và Ngư gia là thế giao, từ nhỏ đã biết nhau, suýt nữa còn thành người một nhà.” Trí nhớ của cô bỗng ủa về, ánh mắt trở nên trầm tĩnh hơn: “Nhưng rồi, mười năm trước đã xảy ra một việc...”

Giang Tiểu Tư rất muốn biết hàm ý trong “thành người một nhà kia”, nhưng cô thấy sắc mặt cô ấy không tốt, không dám hỏi thêm nữa, cô cũng lờ mờ đoán ra, việc đó liên quan tới việc Thẩm gia bị diệt môn. Lòng bỗng cảm thấy thê lương buồn bã, thảo nào lần đầu tiên gặp mặt Ngư Thủy Tâm cô lại cảm thấy tim đập nhanh, ra là vấn đề từ khí chất của người này, người ta là đạo sĩ mà, trời sinh ra đã là khắc tinh của người rồi. Aiz, Giang Tiểu Tư, người đầu nổi với người ta không?

Thẩm Mạc chế biến một hồi nữa, sau đó bưng đồ ăn ra khỏi phòng bếp, Giang Tiểu Tư tròn mắt, lúc hai người ăn cơm với nhau, sao chẳng bao giờ thấy anh ta làm nhiều đồ ăn như vậy chứ? Lần nào cũng chỉ có mấy món xào đơn giản, lúc này còn có cả thịt cá, hừ hừ.

Dường như Giang Tiểu Tư có thù oán với cái đầu cá kia, cầm chiếc đũa chọc chọc đầy oán giận, sau đó dùng miệng, cắn cắn cắn.

Ngao, hóc rồi.....

Giang Tiểu Tư ho khan dữ dội, Ngư Thủy Tâm cười cười, đưa nước cho cô.

“Ăn từ từ, những cũng chẳng trách được, kĩ thuật nấu nướng của Thẩm Mạc càng ngày càng tiến bộ. Còn nhớ ngày nào, ngay cả trứng gà anh ấy cũng chẳng biết luộc, bỏ vỏ ra rồi thả vào, còn ột đồng muối, còn thêm cả ớt và hạt tiêu nữa.”

Giang Tiểu Tư mở to mắt ngạc nhiên, sau đó không nhịn được che miệng cười phá lên. Khóe miệng Thẩm Mạc bắt đầu giật giật.

“Trước đây giáo sư cũng đối xử với mọi người lạnh lùng như vậy sao?” Giang Tiểu Tư tò mò hỏi.

Ngư Thủy Tâm nhún vai: “Đúng vậy, với ai cũng bày ra cái bản mặt hung dữ đó, hồi nhỏ chị thường xuyên bị anh ta dọa khóc. Lúc đó chúng tôi còn bị dính hôn, ngày nào chị cũng khóc nháo với ông nội, nói rằng không muốn gả cho anh ta.”

“Thủy Tâm.” Đột nhiên Thẩm Mặc nhíu mày, lên tiếng quát, ý bảo ngưng lại, chiếc đĩa Giang Tiểu Tư dừng lại giữa không trung, thân mình đã bị tin tức này dọa choáng váng.

“Được rồi được rồi, không nói nữa.” Ngư Thủy Tâm cười xấu xa với Thẩm Mặc, còn chưa từ bỏ ý định, ghé sát vào Giang Tiểu Tư nói: “Thấy không, bao nhiêu năm rồi vẫn giữ bản mặt hắc ám kia.”

Giang Tiểu Tư cảm thấy bản thân mình đã bị đả kích đến mức hồn lìa khỏi xác rồi, tai mũi miệng đều đang xì khói, rốt cuộc không chịu đựng được nữa, đứng dậy.

“Giáo sư, em ăn no rồi, cảm ơn thầy đã chiêu đãi, chị Thủy Tâm cứ ăn từ từ nha, em về trước đây.” Sau đó thần thờ đi ra ngoài giống như u hồn.

Đứng giữa rừng trúc hồi lâu vẫn chẳng thể nào hồi phục tinh thần, đột nhiên cô nghĩ tới một việc, hay là lần này Ngư Thủy Tâm đến là để tìm giáo sư thực hiện hôn ước? Nhưng giáo sư đã thành thân với cô rồi mà. Tuy rằng chưa đăng kí kết hôn nhưng dù sao cũng đã cưới hỏi đàng hoàng đó.

Cô vội vàng lấy di động ra gọi điện cho Thẩm Khấu Đan.

Bên kia, Thẩm Khấu Đan vừa tiêu diệt xong quái vật, đang ngủ ngon trên xe, lười biếng tiếp điện thoại.

“Alo?” Vừa lên tiếng đã nghe Giang Tiểu Tư phun ra một đồng như pháo ran.

“Chị Khấu Đan, aaaaaaaa, Ngư Thủy Tâm kia là ai vậy, có phải trước đây cô ấy đã được hứa hôn với giáo sư không, cô ấy về có phải vì muốn tìm giáo sư kết hôn không, có phải giáo sư cũng muốn kết hôn với cô ấy không? A a a, vậy em phải làm sao bây giờ đây?”

Thẩm Khấu Đan nghĩ có lẽ mình nghe nhầm: “Ai? Em nói ai cơ?”

“Cái người tên là Ngư Thủy Tâm đó.”

Thẩm Khấu Đan nhảy dựng lên: “Ngư Thủy Tâm? Em gặp cô ta? Cô ta đã về rồi? Đang ở đâu?”

“Ở trong nhà giáo sư, em vừa đi tới đó ăn tiệc, rốt cuộc cô ấy là ai.....A a a, chị Khấu Đan, sao lại ngắt máy rồi? Chị còn chưa trả lời em mà?”

Trong nháy mắt Thẩm Khấu Đan đã thanh tỉnh lại, ném điện thoại ra ghế sau: “Tiểu Miêu, quay đầu, đi nhà chú.”

Sau đó bắt đầu hóa trang, thay quần áo.

Đáng thương cho Giang Tiểu Tư, gọi lại hết lần này tới lần khác cũng chẳng được hồi đáp, lòng cô càng thấp thỏm không yên.

53. Chương 53: Hiểu Lầm Và Hoan Hỉ

Ngư Thủy Tâm vừa ăn cơm tiếp vừa cười tủm tỉm: “Học sinh này của anh thật thú vị.”

Thẩm Mặc không đáp, chỉ chọn thêm vài miếng thịt nạc gấp vào bát của cô, Ngư Thủy Tâm thật không hổ danh là động vật ăn thịt, tất cả mấy thứ như hành, ớt, hạt tiêu đều bị cô gặm ra hết.

“Vẫn khó ăn như vậy sao?”

Lòng Ngư Thủy Tâm chợt thấy ấm áp, rất muốn nắm lấy tay Thẩm Mặc, nhưng cuối cùng đầu ngón tay chỉ hơi giạt giạt.

“Thật xin lỗi, sau khi chuyện năm đó xảy ra, tôi đã trốn ra nước ngoài, để một mình anh nuôi dưỡng Khấu Đan chắc rất vất vả đúng không?”

Nét mặt Ngư Thủy Tâm phảng phất bi thương và áy náy. Cô lặng nhìn Thẩm Mặc, dường như làm vậy cô có thể biết trong mấy năm qua anh đã trải qua bao nhiêu khổ khó. So với trước đây, anh ấy đã thay đổi rất nhiều rồi, chín chắn hơn, đôi mắt cũng trở nên sâu xa hơn, không còn ngông cuồng lớn tiếng, hùng hổ dọa người như trước nữa. Không biết từ khi nào, ngũ quan và khéo miệng đã có thêm một đường cong rất nhu hòa. Thời gian thực sự có thể thay đổi được tất cả sao, ngay cả người cố chấp như Thẩm Mặc? Thời gian thực sự có thể làm phai nhòa mọi kí ức ư, ngay cả việc người mình yêu nhất chết ngay trước mắt, mình lại chỉ có thể trở mặt bất lực?

“Tạm tạm.” Thẩm Mặc hạ mắt xuống, nghiêm túc ăn cơm.

“Dao này Khấu Đan sao rồi?”

“Vẫn như vậy, rất chăm chỉ, tự lập, không hề khiến tôi lo lắng. Nhưng tuổi nó còn trẻ, vậy mà mỗi ngày của nó trải qua còn tẻ nhạt hơn cả tôi, ngoài bắt quỹ uống rượu thì chẳng có ham thích nào nữa, ngoại hình thì ngày nào cũng thay đổi.”

“Thật đáng thương, khi đó nó mới chỉ là một đứa trẻ.” Ngư Thủy Tâm nhìn quanh, nơi nơi đều bao phủ mùi hương của Thương Cẩm Hương, “Còn anh thì sao?”

Thẩm Mặc chỉ nói: “Cô và người nhà đang sống tốt ở nước ngoài, về đây làm gì?”

Nhắc tới việc này, Ngư Thủy Tâm trầm mặt: “Về làm gì ư? Nếu không phải có người nói với tôi anh đang điều tra chuyện Mai Tân ở khắp nơi, còn cả tin tức hắc ta đã trở lại, anh định vĩnh viễn không nói cho tôi sao?”

“Chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi, cô còn quan tâm nhiều như vậy làm gì?”

“Quan tâm quá nhiều? Vậy tôi hỏi anh, ngày ngày anh dùng Thương Cẩm Hương, cứ nhớ mãi không quên chuyện cũ để làm gì chứ?”

Thẩm Mặc lắc đầu, bàn tay khẽ nắm lại, giọng nói vừa trầm thấp vừa kiềm chế: “Không phải không quên mà là không thể quên.”

Ngư Thủy Tâm đập bàn đứng dậy: “Thẩm Mặc. Thù này không phải của mình anh.”

Mặt Thẩm Mặc chẳng đổi sắc, lại gấp thêm thịt nướng vào bát của cô.

Ngư Thủy Tâm như bị hút hết khí lực, đột nhiên ngã ngồi xuống ghế, gơ tay đỡ trán.

“Thẩm Mặc, mấy năm qua, tôi vẫn thường xuyên mơ thấy Thẩm Lương, người anh ấy đầy máu, sau đó thân thể anh ấy bốc cháy, chạy tới ôm lấy tôi, thiêu tôi đau tới tận xương tủy. Tôi rất hận, hận rằng người tự tay giết chết Mai Tân không phải tôi, giờ hắc ta đã ngóc đầu sống dậy, không có thứ gì có thể ngăn cản tôi báo thù nữa.”

Thẩm Mặc đang muốn mở miệng nói gì đó thì đã thấy cánh cửa bật mở, tướng Giang Tiểu Tư quay lại, không ngờ lại là một cô gái xa lạ xuất hiện.

“Chị Thủy Tâm....” Thẩm Khấu Đan vừa kích động vừa vui sướng nhìn Ngư Thủy Tâm.

Ngư Thủy Tâm kinh ngạc quay đầu nhìn Thẩm Mặc, Thẩm Mặc khẽ gật đầu.

“Khấu Đan?”

Cô chưa kịp lấy lại tinh thần, Thẩm Khấu Đan đã vui vẻ ôm lấy cô.

Ba người vừa ăn cơm vừa trò chuyện về những việc xảy ra gần đây, không hề nhắc tới chuyện Mai Tân nữa, không khí khá dễ chịu.

“Sao em lại biết chị đã về vậy? Chị còn định bảo chú em không nói gì, sau đó sẽ đến gặp em, tặng em một sự ngạc nhiên.” Ngư Thủy Tâm nhìn Thẩm Khấu Đan, đã không còn là một cô bé rồi, lòng ngổn ngang bao cảm xúc.

“Giang Tiểu Tư gọi điện nói cho em.”

Chiếc đĩa trên tay Thẩm Mặc hơi dừng lại, không nói lời nào. Ngự Thủy Tâm liếc nhìn anh, cười nói: “Có phải là cô học sinh của Thẩm Mặc vừa tới ăn cơm lúc này không?”

Thẩm Khấu Đan gật đầu, nhìn cái bát thừa ra trên bàn ăn: “Tiểu Tư vừa đi sao?”

“Đúng vậy, vừa nghe chị nói trước đây có đính ước với Thẩm Mặc thì đã ử rũ ra về rồi. Đúng là trẻ con, nghĩ gì cũng viết hết lên mặt, cũng chẳng nghe chị nói nốt câu sau nữa.”

Thẩm Khấu Đan có thể tưởng tượng được hình ảnh Giang Tiểu Tư bị đả kích khi đó, bất giác cúi đầu nở nụ cười. Đúng là Tiểu Tư rất đơn thuần, khi bị trêu chọc thường xù lông, giương nanh múa vuốt, nhào lên người cô mà lấn qua lộn lại. Thẩm Khấu Đan thường lôi chuyện Thẩm Mặc ra mà chế nhạo cô, cô cũng chẳng hề thẹn thùng, còn đồng dạng nói rằng, cô sẽ làm dì ba của cô.

Nhìn lại thái độ của Thẩm Mặc, cô cũng thấy có gì đó hơi kì lạ. Thẩm Khấu Đan thử hỏi vài lần, Thẩm Mặc đều lấp liếm cho qua. Thật ra, Thẩm Khấu Đan cảm thấy Thẩm Mặc cũng hơi hơi thích Tiểu Tư, bởi vì chứng kiến từ nhỏ tới lớn, cô chưa từng thấy anh đối với một người ngoài vừa quan tâm vừa đặc biệt như vậy.

Nhưng dù sao Giang Tiểu Tư cũng là cương thi, không thể lớn lên, cuối cùng cũng sẽ lộ ra. Giang Lưu nói, hơi thở cô còn chưa tắt hẳn, nhân khí vẫn còn tồn tại, cho nên cô là nửa người nửa cương thi. Hai năm qua, hai người họ đã tra cứu bao nhiêu sách cổ, phối chế đủ loại thuốc, còn xâm nhập vào vài tòa cổ mộ để sưu tầm bảo vật, cũng chỉ vì muốn tìm xem có cách nào giúp Giang Tiểu Tư trở thành người bình thường hay không.

Đương nhiên, chuyện này Giang Lưu chưa từng nói với Giang Tiểu Tư, Giang Tiểu Tư vẫn nghĩ, Giang Lưu không thích cô ở bên Thẩm Mặc, cho nên rất ít khi nói về chuyện tình cảm khi ở nhà. Chắc cô không thể biết rằng ba cô luôn luôn làm không biết bao nhiêu chuyện vì cô đi.

Bên nhau càng lâu, Thẩm Khấu Đan càng cảm thấy Giang Lưu là một người tốt, cô cố gắng xua tan đi nghi kỵ, lén lút nuôi dưỡng cảm tình. Sau này cứ dễ thuận theo tự nhiên đi, nhưng cô vẫn không dám tiến thêm một bước, cuộc đời con người là hữu hạn, chỉ cần cùng anh ấy làm bạn đi qua hết cuộc đời ngắn ngủi này là được rồi, như vậy thì lúc rời đi mới không cảm thấy bất lực, oán trách. Chưa biết cô sẽ ra sao, nhưng chẳng phải Giang Lưu đã từng tro mắt nhìn người mình thương yêu chết một lần rồi sao.

Cơm nước xong xuôi, Thẩm Khấu Đan dọn dẹp bát đĩa mang vào bếp, không biết từ khi nào Thẩm Mặc đã tiến vào.

“Con và Giang Lưu đang yêu đương?”

Thẩm Khấu Đan giật mình, suýt nữa ném luôn cái mâm trên tay đi mất. Cô còn nhớ rõ khi xưa, thời còn cấp sách đến trường, trên đường cô và Khấu Thanh về nhà toàn bị mấy bạn nam theo dõi, Thẩm Mặc biết được, hàng đêm thả ra mấy con quỷ đi bám lấy người ta, làm ấy đứa trẻ kia sợ tới mức lâm bệnh nặng. Nếu gặp được kẻ bắt cóc, vậy thì chắc chắn hẳn sẽ bị đánh gãy chân, nếu là yêu ma quỷ quái gì đó thì càng thảm hơn.

Thẩm Mặc luôn lạnh nhạt với người khác, nhưng lại cực kì thiên vị Thẩm Khấu Đan. Anh không giỏi xã giao nên chẳng có mấy bạn bè, người nhà là quan trọng nhất với anh. Biết Thẩm Mặc không thích Giang Lưu, Thẩm Khấu Đan vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Thẩm Mặc khẽ vuốt cằm, hình như đang suy tư gì đó, cuối cùng nói: “Chuyện của chú và Thủy Tâm, đừng giải thích gì với Giang Tiểu Tư.”

“A?” Thẩm Khấu Đan vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Thẩm Mặc cũng không nhắc lại nữa, xoay người đi vào trong viện tưới hoa.

Thẩm Khấu Đan nhăn mày, suy nghĩ hồi lâu mới hiểu được câu nói kia của Thẩm Mặc là có ý gì, âm thầm giật mình kinh hãi. Chú muốn làm Tiểu Tư hiểu lầm chuyện chú và chị Thủy Tâm sao? Thẩm Khấu Đan nở nụ cười.

Thật ra đây là tin tốt nha. Có lẽ bản thân Thẩm Mặc cũng chưa nhận ra, anh làm vậy đã thể hiện mình có bao nhiêu quan tâm. Ngay cả dùng khí trực tiếp cự tuyệt Giang Tiểu Tư anh cũng không có? Phải dùng

cách này sao? Đúng là chú đã thích Giang Tiểu Tư rồi? Trước đây cô vẫn nghĩ chuyện này là không thể, hiện tại, tổng kết những hành động kì lạ mỗi khi chú đối mặt với Giang Tiểu Tư, càng nghĩ cô càng thấy có hi vọng. Oa, hóa ra chú ba là một luyện đồng.

Ngư Thủy Tâm đứng tựa bên cửa bếp, nhìn Thẩm Khấu Đan đang che miệng cười trộm, lại quay đầu nhìn Thẩm Mặc đang đứng trong viện, bỗng nhận ra rằng mình đã cách cuộc sống của họ quá xa.

“Giang Tiểu Tư?” Khóe miệng cô hơi nhếch lên.

Giang Tiểu Tư phờ phạc ỉu xìu hoàn thành khóa học buổi chiều, bút bi đã bị cô cắn hỏng mấy cái. Gọi điện cho Thẩm Khấu Đan, vẫn không liên lạc được, cô không hề biết rằng, Thẩm Khấu Đan đang ở cùng Vũ Thần, cả Dịch Phàm nữa, ba người cùng chơi Tú Lơ Khơ.

Ván bài này thật quý dị, một đạo sĩ, một cương thi, một con ma cà rồng cùng chơi bài...

Giang Tiểu Tư gào lên một tiếng, ném đi tâm trạng không vui vì có tình địch xuất hiện, hưng phấn gia nhập đội ngũ chiến đấu. Đánh xong bài, Giang Lưu vẫn đi làm chưa về, Vũ Thần đành phải xuống bếp. Ba ngày thì có hai ngày Dịch Phàm đều chạy tới Thoát Cốt Hươu, nghiễm nhiên trở thành nhân viên bán hàng thứ hai của cửa hàng bán đồ chơi người lớn. Ở bên Vũ Thần một thời gian dài, cảm tình giữa hai người càng ngày càng tốt lên, thấy không, anh ta lại chạy vào bếp giúp đỡ rồi.

Thẩm Khấu Đan cười: “Thật ra hai người họ rất xứng đôi.”

“Vũ Thần chờ ba đã lâu lắm, cảm tình vẫn luôn luôn không được đáp lại, cương thi cũng biết mệt mà.”

“Có thể nghĩ thông là tốt rồi.”

“Có một khoảng thời gian, cô ấy hiểu lầm chị và ba đang yêu đương, vất vả lắm cô ấy mới trà trộn vào làm y tá ở bệnh viện của ba, kết quả lại phát hiện ra chị làm người dọn vệ sinh ở đó, tưởng rằng chị cũng thích ba, vậy là chạy tới đây khóc một trận, nói rằng cô ấy là cương thi, làm sao tranh giành với đạo sĩ được, nói chị bắt nạt người ta.”

Thẩm Khấu Đan cười đến nổi ho sặc sụa: “Chị chỉ đi bắt quỷ thôi mà.”

“Vậy rốt cuộc chị có thích ba không?”

“Thích chứ.”

Giang Tiểu Tư cười bốn cợt: “Muốn em giúp chị nói tơ hồng không?”

“Điều kiện tiên quyết là phải mau mau nói cho em biết giữa chú và chị Thủy Tâm có chuyện gì đúng không?”

Giang Tiểu Tư chống nạnh cười cười: “Nói mau. Em đã buồn bực cả một buổi trưa rồi.”

“Thật ra Tiểu Tư à, em nhìn Dịch Phàm mà xem, tình cảm có thể thay đổi, chỉ có người có thể yêu em đến mức moi ra cả trái tim, một người đáng giá để em đánh đổi mọi thứ mới có thể cho em hạnh phúc. Em và chú chị có quá nhiều vướng mắc không thể vượt qua, tuy chị vẫn luôn ủng hộ hai người nhưng vẫn cảm thấy có dự cảm không lành.”

“Em thích giáo sư, sẽ không bao giờ thay đổi.”

“Không phải chỉ cần yêu mến là được đâu. Trước đây chị Thủy Tâm cũng thích chú ba, nhưng sau này lại thích chú hai của chị. Một khúc hai nháo ba thắt cổ đòi từ hôn. Chắc cô ấy cũng hiểu ra, ai mới là người có thể mang lại cho cô ấy hạnh phúc đích thực.”

Giang Tiểu Tư ngẩn ngơ: “Vậy lúc đó chẳng phải giáo sư rất tổn thương?”

Thẩm Khấu Đan lắc đầu: “Không biết, chú cũng chẳng nói gì.” Có lẽ chú cũng quên mất việc hứa hôn này rồi, Thẩm Khấu Đan thở dài.

Giang Tiểu Tư đau lòng: “Giáo sư thật đáng thương.”

Thẩm Khấu Đan thầm trợn trắng mắt: đáng thương cái quỷ gì, không chừng chú ấy còn thầm ăn mừng ấy chứ.

“Vây lần này chị Thủy Tâm trở về có phải vì đối với giáo sư có tro tàn cháy lại không?”

“Có khả năng là vậy đó.” Thẩm Khấu Đan gật đầu thật mạnh, chú à, con đã đem những gì người muốn nói nhấn lại rồi, làm cho đồng chí Tiểu Tư hiểu lầm thật rồi. Nhưng chú nghĩ chướng ngại vật bé nhỏ này có thể làm cho cô ấy biết khó mà lui ư? Sai, mười phần sai rồi. Cô biết đề nén càng lớn thì cô ấy càng hăng mà, chú cứ chờ mà khóc đi.

Thẩm Khấu Đan nhận ra mình càng ngày càng đen tối.

Quả nhiên, rất nhanh Giang Tiểu Tư đã chuyển mục tiêu từ học tập quay lại quanh các vấn đề của Thẩm Mặc. Thẩm Mặc đang nằm ở trên giường, nhìn cả đồng ảnh tự sướng Giang Tiểu Tư gửi tới trên di động, đúng là dở khóc dở cười. Mâm mê phím hủy hồi lâu, lại chẳng thể ấn xuống được, cuối cùng tắt máy luôn, đi ngủ.

Sáng sớm chủ nhật, khó có dịp được nhàn rỗi thế này, Giang Tiểu Tư và Giang Lưu đang ngồi trong tiệm chơi cờ nhảy. Đột nhiên, có người đẩy cửa vào, một mùi hương quen thuộc theo gió truyền tới. Giang Tiểu Tư vừa ngửi thấy mùi hương này đã có dự cảm không tốt, ngẩng phắt đầu lên, không ngờ người đến là Lâm Cường và Tiểu Đường.

“Đội trưởng Lâm, Tiểu Đường, chẳng mấy khi thấy hai người có thời gian tới đây? Vì việc công hay việc tư vậy? Ấn điểm tâm sáng chưa?” Lúc Giang Tiểu Tư nói đến việc tư còn khẽ đánh mắt về phía tủ kính chứa đồ chơi người lớn, chớp chớp mắt. Mặt Tiểu Đường đỏ bừng ngay tức thì. Da mặt cậu ta mỏng, cho dù thỉnh thoảng lái xe đến gọi Giang Tiểu Tư đi chơi hay ăn cơm gì đó cũng chỉ đứng ở cửa, chẳng dám tiến vào.

Lâm Cường và Giang Lưu khẽ gật đầu chào hỏi nhau. Anh khẽ liếc mắt một vòng trong tiệm, nói: “Có vụ án đặc biệt cần hai vị phối hợp điều tra.”

“Vụ án? Không phải luôn luôn gọi giáo sư hỗ trợ sao?” Hai năm nay Giang Tiểu Tư rất bận, thời gian đi theo họ điều tra vụ án đã giảm đi khá nhiều.

“Không phải, có một người phụ nữ tên là Tô Bích, hình như đã từng dùng một loại thuốc gì đó, thi thể phát ra mùi thơm rất lạ lùng, quá trình tử vong cũng rất kỳ quái. Giáo sư Thẩm khám nghiệm tử thi xong nói đó là Thoát Cốt Hương, cho nên chúng tôi tới mời hai người về phối hợp điều tra.”

“Cô ấy lại chết rồi?” Giang Tiểu Tư giật mình, “Vài hôm trước cô ấy còn nhờ người ta đem tiền đến đây, nói rằng đã về nhà mà?”

Tiểu Đường rối rắm vò đầu, ‘lại chết rồi’ là sao chứ?

54. Chương 54: Ngọc Hóa Thành Máu

Giang Tiểu Tư và Giang Lưu đi theo bọn Lâm Cường tới hiện trường vụ án. Tô Bích và Phó Vân Khai ở một căn hộ cao cấp trong khu biệt thự xa hoa phía tây thành phố. Vừa xuống xe, Giang Tiểu Tư đã ngửi được mùi hương của Thoát Cốt Hương xộc vào mũi, nồng đậm nhưng lại chẳng thể nắm lấy, nếu bị mùi hương này bao phủ, có lẽ bạn sẽ nhận ra rằng, hóa ra hương thơm cũng thật lạnh lẽo, nó cũng biết xâm nhập vào tận cốt tủy.

Giang Tiểu Tư không nhận được cảm giác sợ hãi, khẽ rùng mình. Giang Lưu khẽ nhìn, nhẹ nhàng ôm chặt lấy vai cô, họ cùng nhau tiến vào trong.

Đây là một căn nhà hai tầng mang kiến trúc châu Âu, có bể bơi, quang cảnh không tồi chút nào. Nhưng hiện tại, nơi này lại bị dây nhựa chằng chịt, chỉ có những nhân viên khám nghiệm hiện trường đi qua

đi lại. Giang Tiểu Tư chỉ liếc mắt một cái đã tìm thấy Thẩm Mặc, anh vẫn mặc bộ áo đen trang nghiêm, đeo thêm bao tay khám nghiệm màu trắng ngồi bên thành bể bơi.

“Giáo sư.” Cô chạy tới cạnh anh, Thẩm Mặc chỉ quay đầu lại nhìn lướt qua cô rồi lại tiếp tục mãi miết như mảy suy tư.

Giang Tiểu Tư đã sớm quen với cách đối xử lạnh nhạt của anh, nhưng lần này cô lại cảm thấy hơi lạc lõng, không biết có phải vì chuyện của Ngư Thủy Tâm không, cô cảm thấy mình mãi mãi cảm hơn rất nhiều. Cô không hiểu tại sao lần nào Thẩm Mặc nhìn thấy mình cũng tỏ ra vừa lạnh nhạt vừa khó chịu như vậy? Chẳng lẽ mình đáng ghét như vậy sao?

Thẩm Mặc đã từng hôn cô, đã từng giữ cô ở lại đây, từ tận đáy lòng, cô vẫn luôn tin rằng Thẩm Mặc cũng thích cô, nhưng lúc này đây, không hiểu vì sao niềm tin ấy đang dần dần mất đi.

Bên cạnh, Tiểu Đường đã bắt đầu máy móc kể lại tình tiết vụ án.

“Tô Bích bị chết đuối trong bể bơi, do không có dấu vết gãy dựa nào nên có thể là do bị sát hại, cũng có thể là tự sát. Thi thể có một mùi hương rất kì quái, toàn bộ nước trong bể bơi đều có mùi hương này, đậm đặc đến mức có thể cô đặc thành nước hoa khô để bán. Vì vậy, chúng tôi mới mời hai người tới đây để hỗ trợ điều tra, bởi vì rất có thể Tô Bích đã bị trúng độc mà chết, hoặc bị thuốc này làm cho thần trí không tỉnh táo dẫn tới việc sơ sẩy ngã xuống nước.”

Giang Lưu gật đầu: “Mùi hương này đúng là từ Thoát Cốt Hương của tiệm chúng tôi, Tô Bích cũng đúng là khách hàng của tiệm. Mùng 8 tháng trước cô ấy đã tới tiệm, chúng tôi có thể cung cấp hóa đơn và sổ sách để chứng minh. Còn về Thoát Cốt Hương, đó chính là một loại thuốc làm say mê trong tình dục, một loại thuốc đã thông qua cuộc kiểm tra đo lường hợp pháp, có thể làm cho cơ thể con người phát ra một mùi hương hấp dẫn người khác phái, làm cho sinh hoạt vợ chồng trở nên thú vị hơn. Vì tháng trước Tô Bích tiểu thư kết hôn nên cô ấy mới tới tiệm chúng tôi mua loại thuốc này, nó tuyệt đối không hề có tác dụng phụ nào cả. Hiện tại vẫn có rất nhiều khách hàng của chúng tôi đang sử dụng nó, nếu cảnh cục có nghi ngờ nào khác, chúng tôi sẵn sàng chấp nhận kiểm nghiệm và phối hợp điều tra.”

Đúng là những gì Giang Lưu nói là hoàn toàn chính xác, đối với những người bình thường, Thoát Cốt Hương chỉ là một loại thuốc kích thích tình dục, một loại thuốc bình thường có tác dụng làm cơ thể tỏa ra hương thơm mà thôi. Nếu nó được trộn với các hương liệu khác, có thể bán ra như một loại đồ chơi tình dục. Không phải anh muốn lừa bọn Tiểu Đường, anh biết họ có thể hiểu được chuyện kia, dù sao trước đây họ đã cùng trải qua rất nhiều những việc như vậy. Nhưng hiện tại có rất nhiều người, suy nghĩ mỗi người mỗi khác, có rất nhiều chuyện không tiện nói ra, tạm thời anh cần phải đưa ra một câu trả lời hợp lý thì bọn Lâm Cường mới có thể hoàn thành tốt báo cáo kết quả công tác được.

Đương nhiên Tiểu Đường tin anh, nhưng vẫn không xua tan hết nghi hoặc: “Nhưng không phải mùi hương này quá nồng nặc sao?”

“Có thể là do sau khi chết, toàn bộ thuốc trong cơ thể đã bị khuếch tán ra ngoài, tan vào nước. Cũng có thể là lúc đó Tô Bích tiểu thư có đem thuốc trong người, sau đó bị rơi xuống nước, Thoát Cốt Hương nếu gặp nước sẽ lập tức tan ra. Hơn nữa, nếu mùi hương này không đủ sâu, không giữ được đủ dài, không có chút đặc biệt nào thì làm sao có thể trở thành ‘Trần điểm chi bảo’ của Thoát Cốt Hương chúng tôi được.”

“Ra vậy.” Tiểu Đường gật đầu, nhưng cậu vẫn cảm thấy, mùi hương này tuy rất thơm, nhưng dường như lại phảng phất hương vị của sự chết chóc, nếu không phải vậy thì có lẽ cậu cũng mua một ít về rồi, để trong xe hoặc trong nhà làm cho không khí tươi mát hơn chẳng hạn. Sếp Lâm suốt ngày hút thuốc, có ngày hun chết cậu mất.

Lâm Cường nhìn Giang Lưu: “Trước đây tôi cũng từng ngửi được mùi hương này, lúc phá vụ án tìm người mất tích một năm trước, trong hành lang khu nhà đó tràn ngập mùi hương này. Khi đó tôi còn tưởng ai đó đánh đổ nước hoa, đã từng điều tra theo hướng này, nhưng lại chẳng có manh mối gì, hôm nay mới biết hóa ra nó là Thoát Cốt Hương.”

Giang Tiểu Tư rùng mình, có lẽ một cường thi nào đó đã uống thuốc này nhưng thất bại, sau đó bị biến thành người vô hình, chết ở nơi nào đó mà không ai phát hiện ra.

Giang Lưu bình tĩnh đáp: “Việc này thì tôi không biết, dù sao chúng tôi cũng có rất nhiều khách hàng, không thể nào nhớ hết được, chúng tôi cũng không dám chắc trong số họ có người xấu hay không nữa.”

Thẩm Mặc vẫn ngồi một bên mà trầm tư như trước, đương nhiên anh biết Thoát Cốt Hương này có tác dụng gì. Trước đây, anh đã từng bắt được một con quái vật, người

chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ, cơ thể cứng rắn như sắt đá, tay dài gấp bảy lần tay người thường, chân cao gấp đôi một người thường, thân nó cũng phát ra mùi hương này, sau này anh mới biết được, đó là một cương thi, muốn dùng Thoát Cốt Hương để trở lại làm người, nhưng thất bại.

Anh không ngờ Tô Bích cũng từng uống Thoát Cốt Hương. Thực ra, Thoát Cốt Hương chỉ là một loại thuốc mà thôi, hơn nữa, còn là một loại thuốc tốt để trị những vết thương do cương thi hay ma cà rồng cắn, nó không phải là một vật phẩm tội ác. Nhưng thuốc nào cũng có ba phần độc, những người đó không cam lòng sống trong một cái xác đã tử vong, chấp nhận dùng nó, vậy thì cũng phải tự gánh vác lấy hậu quả khi thất bại.

Lý do anh gọi bọn Giang Lưu tới đây phối hợp điều tra là vì muốn biết trước đây tại sao Tô Bích lại phải dùng Thoát Cốt Hương, là do bị cắn, hay là do đã chết? Nếu đã chết, vậy tại sao trước đó lại chết? Nhìn dáng vẻ hiện thời của cô ấy, có lẽ cô là một trong những người may mắn đã trở lại làm người bình thường, vậy hiện tại, lại tiếp tục chết đi như thế nào? Vụ án này không hề rắc rối, nhưng anh vẫn cần xâu chuỗi các tình tiết lại với nhau.

Tiểu Đường thì hiển nhiên đã hoàn toàn tin tưởng mùi hương này là một hương liệu bình thường, tiếp tục kể lại cho họ nghe về tình tiết vụ án.

“Tô Bích và Phó Vân Khai đã mến nhau rất nhiều năm, vừa kết hôn tháng trước. Sau khi kết hôn mới chuyển đến ngôi nhà này, tuy nơi đây lớn, nhưng chỉ thuê người giúp việc theo giờ tới dọn dẹp hàng ngày. Hôm nay, lúc chín giờ hai mươi sáng, Tô Hồng, em gái của Tô Bích đến rủ chị gái đi dạo phố thì phát hiện thấy Phó Vân Khai đang ngâm mình trong bể bơi, ôm thi thể Tô Bích, thần trí đã không còn minh mẫn. Sau khi pháp y giám định, Tô Bích được kết luận là bị chết đuối, thời gian tử vong nằm trong khoảng từ nửa đêm qua đến ba giờ rạng sáng nay, không có người nào chứng kiến vụ việc. Chúng tôi cho rằng Phó Vân Khai, chồng của Tô Bích, là người bị tình nghi số 1, nhưng hình như anh ta đã chịu kích thích quá lớn, tinh thần hiện tại của anh ta rất rối loạn, hỏi thế nào cũng chỉ nói một câu là ‘Đừng rời bỏ anh’, chúng tôi đã tra hỏi hồi lâu mà chẳng có kết quả gì.”

Giang Tiểu Tư tức giận nói: “Việc này còn phải nghĩ gì nữa. Tôi đã biết trước là loại đàn ông này không hề đáng tin mà. Vừa có tiền là đã ruồng bỏ người vợ khi nghèo khó. Chắc chắn Tô Bích bị hãm giết.”

Giang Tiểu Tư càng nhớ lại càng xót xa, Tô Bích trải qua bao khó khăn như vậy, mạo hiểm lớn như vậy chỉ vì muốn được trở lại làm người bình thường, về bên anh ta, nhưng cô ấy lại không ngờ rằng, người ta đã sớm ghét bỏ cô. Có lẽ ngay từ đầu, Tô Bích cũng bị Phó Vân Khai phỉnh người tới sát hại, cô ấy lại vẫn ngốc như vậy, dốt dè vào miệng cọp một lần nữa.

Thẩm Mặc lại lắc đầu, nói: “Chưa chắc, đúng là Phó Vân Khai là kẻ đáng nghi ngờ nhất nhưng với thể lực hiện nay của anh ta, hoàn toàn không cần thiết để xảy ra tình trạng để cho vợ chết trong lòng mình mà không có ai chứng kiến. Muốn tạo ra một tai nạn ngoài ý muốn, đối với anh ta mà nói là cực kì dễ dàng.”

Giang Tiểu Tư cảm thấy nói vậy cũng có lý. Đột nhiên, Giang Lưu hỏi: “Thi thể Tô Bích đâu?”

Tiểu Đường chỉ chỉ về phía một chiếc xe: “Mùi hương quá nồng, làm cho con người ta choáng váng cả đầu óc, đã bị bọc vào gói to, chúng tôi chuẩn bị mang về đồn.”

Giang Lưu đi tới đó quan sát thi thể, dù đã bị ngâm nước tới sưng vù, trắng bệch nhưng nó vẫn tỏa ra hương thơm, không hề có chút mùi thi thể thối rửa.

Giang Tiểu Tư cố gắng nhìn thoáng qua, không phải cô chưa từng nhìn thấy người chết, ngay cả những cảnh tượng máu me đáng sợ cô cũng đã từng gặp, nhưng kì lạ là thi thể của Tô Bích lại làm cho cô cảm thấy hoảng hốt và sợ hãi.

Đó đúng là Tô Bích, trên khuôn mặt trắng bệch phẳng phất nét bi ai, đôi môi hơi nhếch, khóe miệng cong cong, hình như muốn nói lên tâm trạng không cam lòng.

Đúng vậy, làm sao cam lòng cho được, vất vả lắm mới thành, nghĩ rằng có thể nắm tay người mình yêu đến mãi khi cùng già đi, nhưng không ngờ lại là công dã tràng.

“Phó Vân Khai đâu?” Giang Tiểu Tư hỏi.

“Bên trong, đang được thẩm vấn.”

Đoàn người đi vào phòng khách, nơi này lấy màu trắng làm chủ đạo để trang trí, trên mặt bàn bày hoa tươi, dưới chân trải thảm, sofa mềm mại thoải mái, tất cả đều mang lại cho người ta cảm giác rất ấm áp, mỗi một góc nhỏ đều được nữ chủ nhân chăm sóc cẩn thận.

Phó Vân Khai ngồi đó, cúi đầu, hai tay che mặt, cơ thể hơi run. Một cô gái trẻ hao hao giống Tô Bích ngồi bên cạnh anh ta, một bàn tay cô ta đang đặt trên lưng anh ta, vỗ nhẹ trấn an, tay kia lau nước mắt của chính mình. Giang Tiểu Tư đoán có lẽ đó là Tô Hồng, em gái của Tô Bích.

Một viên cảnh sát ngồi bên cạnh đang đặt câu hỏi với Phó Vân Khai, anh ta chỉ biết lắc đầu, luôn miệng gọi Tô Bích, ra về cực kì thống khổ. Giang Tiểu Tư cũng không nhìn ra nổi, hẳn ta đau lòng thực sự hay chỉ đang diễn trò.

“Chị tôi không thể nào bị anh rể giết được. Họ yêu nhau như vậy. Đồng chí cảnh sát, xin anh nhất định phải bắt được hung thủ.” Tô Hồng khóc lóc nhìn Lâm Cường.

Tiểu Đường không nỡ chứng kiến cảnh phụ nữ nhỏ lệ, lập tức nổi lòng thương, lên tiếng an ủi: “Tạm thời vẫn chưa phát hiện ra dấu vết có kẻ trộm hay người ngoài đột nhập vào. Đầu mối quan trọng hiện giờ chính là anh rể cô, anh ta vẫn không chịu mở miệng, không nói rõ tình hình lúc đó thì vẫn không thoát khỏi tình nghi, chúng tôi bắt hung thủ thế nào đây.”

Giang Lưu bước đến nhìn Phó Vân Khai, hạ giọng nói với Lâm Cường: “Đúng là anh ta đã chịu kích thích quá lớn, không phải giả vờ. Cứ tiếp tục như vậy cũng chẳng hỏi được gì đâu, cứ để anh ta nghỉ ngơi trước đi.”

Năm người cùng đi xe về, Lâm Cường lái xe, Tiểu Đường ngồi ghế phụ lái, Giang Tiểu Tư ngồi giữa Giang Lưu và Thẩm Mặc, cảm giác rất kỳ quái.

Lúc này Giang Lưu mới nói cho Lâm Cường và Tiểu Đường nghe, thật ra Thoát Cốt Hương là loại thuốc trị những vết thương do bị yêu quái cắn. Giang Tiểu Tư cũng kể lại chuyện lúc trước Tô Bích đi công tác gặp phải tai kiếp giết người cướp của cho họ, xem có thể giúp gì cho việc phá án không.

Tiểu Đường giật thót: “Ý em là Tô Bích đã từng chết một lần?”

Giang Tiểu Tư gật đầu: “Tám chín phần mười là do Phó Vân Khai làm, Trần Thế Mĩ, phụ lòng hán.”

(Trần Thế Mĩ: ai đã xem Bao Công chắc biết thằng này, nhà có vợ với hai đứa con ngày ngày cày cuốc chăm lo cho nó đọc sách học bài, sau nó đi thi đỗ Trạng Nguyên, bỏ hết bố mẹ vợ con ở nhà, đi làm Phò Mã, cuối cùng bị bác Bao điều tra ra, chém đầu =))). Phụ lòng hán: người đàn ông phụ bạc.)

“Nhưng sau đó Tô Bích đã trở về, không phải họ vẫn cử hành hôn lễ bình thường sao?” Tiểu Đường thấy một người đàn ông mà lại thất hồn lạc phách thành ra như thế, lòng cũng hơi đồng tình, “Hiện tại chưa có điểm nào để đột phá, xem ra đành phải chờ Phó Vân Khai khôi phục lý trí xem có hỏi được gì thêm từ miệng anh ta không, đương nhiên, anh ta có thể tự động nhận tội là tốt nhất.”

Đột nhiên, Thẩm Mặc lên tiếng: “Phái người đi tới nơi Tô Bích bị giết người giấu xác thăm dò xem.”

“Đi tới đó điều tra à? Vì sao, anh đang nghi ngờ kẻ giết Tô Bích trước đó và hiện tại là cùng một người? Đúng vậy, rất có khả năng này, nếu là đối thủ trên thương trường hay kẻ thù của Phó Vân Khai thuê người giết thì chắc sẽ không dễ dàng dừng tay.”

Thẩm Mặc lắc đầu: “Không nhất định là một người, nhưng nếu có một người rõ ràng đã bị cậu giết chết, chôn kĩ rồi, sau đó đột nhiên lại sống lại, cậu sẽ làm gì?”

Tiểu Đường bình tĩnh: “Hôn lễ của Phó Vân Khai long trọng xa hoa như vậy, bản tin hay báo chí đều có đăng, nhìn một người rõ ràng đã bị mình giết rồi giờ lại đi kết hôn, tôi chắc sẽ nghĩ mình trúng tà. Nếu tôi

là sát thủ được thuê, chủ mưu chắc chắn sẽ không chịu trả thù lao. Tôi không cam lòng, chắc chắn sẽ quay lại hiện trường dấu xác để xem xét.”

Thẩm Mặc gật đầu: “Nhận tiền giết người thì luôn luôn chờ xác nhận mục tiêu đã chết mới tính là đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng giờ hung thủ lại biết được mục tiêu vẫn đang sống, chắc chắn không tin nổi, sẽ quay lại đào xác, khi phát hiện thì thể biến mất, khó tránh khỏi sợ hãi rối loạn, chắc chắn sẽ lưu lại dấu vết ở hiện trường, nếu có người chứng kiến thì càng tốt. Như vậy có thể xác nhận xem lần trước Tô Bích là gặp phải tai nạn ngoài ý muốn hay là bị người khác thuê người sát hại. Nếu là kẻ cướp bình thường, hơn nữa còn là ở thành phố khác thì sẽ không chú ý xem người bị giết là ai, đã chết hay chưa hay có sống lại hay không, tất nhiên sẽ không quay lại tìm hiểu. Nếu đó là xác định sát nhân được thuê thì hãy hỏi cảnh sát địa phương hay những người nằm vùng xung quanh xem gần đây có kẻ nào hay than vãn mình bị trúng tà hay kêu ca phí công làm lụng vất vả mà không lấy được tiền gì đó không. Bình thường, nếu gặp phải chuyện này, dù có dồn ép thế nào hắn cũng sẽ không nhận tội, nhưng nhất định hắn sẽ nghĩ mãi không ra, tích tụ cả bụng oán khí, chắc chắn không thể ngậm chặt miệng được.”

Tiểu Đường gật đầu lia lịa, gọi điện sắp xếp người điều tra. Nếu có thể tìm được hung thủ giết người đầu tiên, chân tướng vụ này càng gần một bước.

55. Chương 55: Chết Trong Tay Người Yêu

Chẳng mất bao lâu đã có kết quả vụ án, còn chưa tới ba ngày.

Không ngoài dự đoán của Thẩm Mặc, những kẻ được gọi là “cướp đường” đó vì không giết được người nên không nhận được tiền, lúc đầu chúng còn không tin, tưởng chủ mưu định quỵt nợ, nhưng sau đó xem tin tức mới biết, đúng là người kia còn sống. Chúng quay về đào xác, quả nhiên phát hiện thấy thi thể đã biến mất, lúc này chúng mới biết, hóa ra cũng có chuyện bị trúng tà, cổ người phụ nữ kia suýt bị chúng cắt đứt hẳn rồi, sao có thể sống lại được? Hai kẻ đó sợ tới mức bỏ quên luôn cả dụng cụ đào bới mà chạy té khỏi. Không cần điều tra thêm nữa, chỉ cần có dấu vân tay trên vật chứng đã có thể bắt hai người đó về quy án.

Qua một hồi thẩm vấn cực kì thuận lợi, mọi việc đều sáng tỏ. Bao gồm chuyện được Tô Hồng, em gái Tô Bích sai phái như thế nào, theo dõi Tô Bích đến nơi khác ra sao, sau đó cải trang thành cướp đường để giết người..... Lúc đầu, Tô Hồng đã nói rõ rằng muốn bọn chúng lấy nhẫn cưới của Tô Bích, nhưng hai người họ tìm khắp nơi cũng không thấy, cô ta đã tức giận vô cùng, còn nghi ngờ bọn họ lấy làm của riêng. Không những thế, vài ngày sau, chẳng biết tại sao Tô Bích lại lạnh lặn trở về, cử hành hôn lễ cùng Phó Vân Khai đúng theo kế hoạch, cô ta lại càng tức giận hơn, không chịu đưa tiền. Đây là lần đầu tiên cô ta thuê sát thủ giết người, chẳng có kinh nghiệm gì, mặc dù cô ta không trực tiếp tham gia giao dịch với sát thủ nhưng vẫn bị cảnh sát điều tra ra một cách dễ dàng.

Biết được kết quả này, Giang Tiểu Tư chấn động, hỏi Thẩm Mặc: “Thầy đã biết trước là Tô Hồng giết sao?”

Thẩm Mặc nói: “Động cơ giết người thường chỉ vì những lí do đơn giản như vì tình, vì tiền hay vì thù oán. Hôm đó, khi Tô Hồng ngồi bên cạnh Phó Vân Khai, cô ta tỏ ra rất lo lắng cho anh ta, nếu đang đau buồn vì chị gái vừa qua đời, trong tình huống bình thường, chắc chắn chị gái quan trọng hơn anh rể, chị gái chết trong lòng anh rể, một người bình thường chắc chắn sẽ nảy sinh nghi ngờ. Nhưng, Tô Hồng lại có thể khẳng định chắc chắn, Tô Bích không phải do Phó Vân Khai giết, nhưng lại chẳng đưa ra lý do thuyết phục nào, chỉ nói là họ rất yêu nhau. Thời buổi này, không phải có rất nhiều người yêu nhau, kết quả cũng chỉ mang lại cho nhau tổn thương sao?”

Động tác, nét mặt của cô ta lúc đó đã biểu hiện rất rõ ràng, cô ta yêu thầm anh rể này, hai chị em cùng yêu một người đàn ông, khó tránh trở mặt thành thù, cho nên, cô ta đã có động cơ muốn Tô Bích chết. Không những thế, nước mắt của cô ta lúc đó rất giả, rõ ràng đang tỏ ra mừng thầm. Nhưng những điều này đều là suy đoán chủ quan của tôi, cô ta có ý nghĩ đó nhưng chưa chắc đã hành động, tạm thời chưa thể làm gì cô ta, cần có chứng cứ xác thực. Hơn nữa, hôm đó Tô Bích chết đuối ở bể bơi, cô ta đang đánh mặt chược

suốt đêm với cả đám người, đã có chứng cứ ngoại phạm không hề có mặt tại hiện trường, cho nên, so với lần đầu, lần này cô ta càng dễ ra tay hơn.”

Giang Tiểu Tư hiểu ra, gật đầu: “Nhưng cô ta đã tạo ra chứng cứ ngoại phạm như thế, làm sao có thể lên vào nhà Phó Vân Khai vào lúc ba giờ sáng được, người chết đuối khi đó không phải đáng lẽ nên ở trên giường sao?”

Bên cạnh, Tiểu Đường cũng gật đầu lia lịa, tò mò nhìn Thẩm Mặc.

Thẩm Mặc nhìn quét qua bọn họ: “Tôi nói Tô Bích bị Tô Hồng dìm chết lúc nào?”

“Không phải thầy vừa nói.....”

“Tôi chỉ nói là Tô Bích bị Tô Hồng thuê sát thủ giết chết, lần thứ hai, Tô Bích bị chết đuối không phải do Tô Hồng hại chết, là do Phó Vân Khai.”

“À?” Giang Tiểu Tư há hốc miệng, vừa rồi cô còn thăm giải oan cho Phó Vân Khai trong lòng, kết quả là Thẩm Mặc lại tặng cô một đạo sấm sét giữa trời quang.

“Vì sao? Sao Phó Vân Khai lại muốn giết Tô Bích, hay là thật ra hắn đã sớm gian díu với Tô Hồng, lần đầu tiên Tô Hồng ra tay không thành nên lần thứ hai hắn tự làm?”

Thẩm Mặc cười lạnh: “Vì sao ư? Cái này phải hỏi chính Phó Vân Khai mới biết được.”

Đoàn người tới bệnh viện, vì tinh thần Phó Vân Khai vẫn không tỉnh táo nên được cảnh sát trông giữ để tiến hành trị liệu.

“Hắn giả ngây giả dại sao?” Giang Tiểu Tư nhìn ánh mắt trống rỗng của Phó Vân Khai.

Thẩm Mặc lắc đầu: “Chỉ là không muốn chấp nhận sự thật thôi.”

“Sự thật?”

Giang Tiểu Tư nhìn Thẩm Mặc tới cạnh giường bệnh của Phó Vân Khai, kéo ghế tới, thản nhiên ngồi xuống.

Phó Vân Khai đang tựa vào đầu giường, ngẩn ngơ nhìn chiếc nhẫn cưới đã đưa cho Tô Bích trước đây.

Trong phòng chỉ có sáu người, Lâm Cường, Tiểu Đường, Giang Lưu, Thẩm Mặc, Giang Tiểu Tư và anh ta. Trong không gian tĩnh lặng, chỉ có chiếc chai dốc ngược phát ra tiếng nhỏ giọt đều đặn của những giọt thuốc nước.

Thẩm Mặc lên tiếng: “Phó Vân Khai, vì sao anh lại sát hại Tô Bích?”

Phó Vân Khai vẫn ngơ ngác, không phản ứng.

Thẩm Mặc hỏi tiếp: “Vậy anh có biết vì sao Tô Hồng lại muốn giết Tô Bích không?”

Lúc này, Phó Vân Khai ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt đục ngầu lúc đầu từ từ bừng sáng.

“Tô Hồng giết Tô Bích, anh có biết không?”

Phó Vân Khai lắp bắp: “Anh nói gì?”

“Vì thích anh, cho nên Tô Hồng luôn luôn muốn Tô Bích chết đi, như vậy cô ta có thể thuận lợi chiếm lấy anh. Tôi nghĩ chắc anh cũng biết tình cảm của cô ta giành cho anh đúng không, có khi cô ta đã từng thổ lộ với anh rồi cũng nên, hoặc nói đúng hơn là, đã từng có ý đồ quyến rũ anh vài lần, nhưng đều bị anh cự tuyệt nghiêm khắc hoặc dạy bảo. Cho nên, đáy lòng cô ta càng hận Tô Bích hơn. Chúng tôi đã bắt giữ cô ta, cô ta cũng đã thừa nhận tất cả, Tô Bích là do cô ta giết.”

Đến lúc này, dường như Phó Vân Khai mới hoàn toàn thức tỉnh, rời khỏi thế giới tràn ngập bi thương của bản thân, dần khôi phục lý trí.

Anh ta là một người vừa thông minh, vừa có tài, Giang Tiểu Tư thăm đánh giá như vậy, nếu không thì không thể từ một kẻ nghèo hèn vươn tới thành công như ngày hôm nay, hơn nữa, hai chị em người ta đều yêu anh ta, không phải sao.

“Không phải Tô Hồng giết Tô Bích, chắc cô ấy muốn gán tội thay tôi, Tô Bích là do tôi giết.”

Đột nhiên Phó Vân Khai mở miệng nhận tội làm những người khác sợ hết hồn, không ngờ lại biết được sự thật dễ dàng như vậy, nhưng họ không chỉ cần kết quả, còn muốn biết quá trình nữa.

Tiểu Đường tức giận nói: “Sao anh lại giết Tô Bích, không phải anh yêu cô ấy sao?”

Phó Vân Khai thu tay, nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, đôi mắt tràn ngập căm giận đau xót, cả không cam lòng: “Đúng, tôi yêu cô ấy, nhưng cô ấy không yêu tôi. Cô ấy muốn rời bỏ tôi, muốn bắt chước những người khác, rời bỏ tôi. Tôi làm sao chấp nhận đây. Tôi chìm cô ấy xuống bể bơi hết lần này tới lần khác, lúc đầu cô ấy còn giãy dụa, dùng ánh mắt cầu xin mà nhìn tôi. Tôi mềm lòng rồi, nhưng vừa nghĩ tới việc cô ấy sẽ rời bỏ tôi, tôi lại không khống chế được, tôi.....”

Giang Tiểu Tư sững sờ nhìn anh ta, lớn tiếng nói: “Không thể như vậy. Sao Tô Bích lại muốn rời bỏ anh chứ. Anh có biết vì muốn trở về bên anh, cô ấy đã phải trải qua bao nhiêu phiêu lưu mạo hiểm, chịu đựng bao nhiêu đau khổ không? Làm sao cô ấy nỡ rời bỏ anh.”

Phó Vân Khai cười cay đắng: “Trước đây tôi cũng nghĩ như vậy, cũng cho rằng cô ấy thật sự yêu tôi. Tôi cố gắng hết sức chỉ vì muốn cho cô ấy một cuộc sống tốt, tôi làm tất cả đều vì cô ấy, nhưng cô ấy ra đi, tất cả đều trở thành vô nghĩa..... Tôi sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa....”

Cô ấy mất tích một tháng trời, một tin tức cũng chẳng có, tôi sốt ruột phát điên, đăng tin tìm người khắp nơi, hỏi thăm khắp nơi. Nhưng rồi cô ấy bất ngờ trở về, không hề nói gì, tôi vẫn vô cùng vui sướng, tôi có thể tặng cho cô ấy một hôn lễ long trọng nhất. Nhưng cô ấy thay đổi, kể từ khi đó, mỗi khi chúng tôi ở bên nhau, cô ấy thường hay ngăn ngại, cô ấy ít cười hơn, lúc nào cũng tỏ vẻ u sầu.

Tôi biết cô ấy có người đàn ông khác, cô ấy yêu người khác rồi, trong một tháng mất tích kia, chắc chắn là cô ấy chạy theo tên đàn ông đó. Tôi ghen đến phát cuồng, thuê thám tử điều tra, theo dõi cô ấy. Sau đó, tôi phát hiện ra, mỗi tối, khoảng hai giờ sáng, cô ấy đều biến mất khỏi tôi. Tôi biết là cô ấy đi hẹn hò với tên đàn ông kia, tôi thức trắng đêm canh giữ, nhưng chỉ trong nháy mắt đã chẳng thấy tăm hơi cô ấy, tôi vẫn chẳng giữ được người yêu. Đêm đó, tôi xuống lầu tìm vợ, thấy cô ấy ngồi bên thành bể bơi, tôi không biết khi đó là cô ấy vừa đi hẹn hò về hay là do ngủ không yên vì nhớ tên kia, tôi không chịu nổi nữa, tôi biết cứ để như vậy, sớm muộn gì cô ấy cũng rời bỏ tôi, giống như lần trước, mất tích luôn, tìm đâu cũng không thấy. Vậy thì, thà rằng tôi giết cô ấy.....”

Phó Vân Khai kích động nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt rừng rực lệ.

Bấy giờ Giang Tiểu Tư mới hiểu, hóa ra Tô Bích chết như vậy, thật nực cười, không ngờ hai lần liền, cô ấy đều chết trong tay người thương yêu nhất.

“Không phải Tô Bích muốn rời bỏ anh, cô ấy chưa từng có ý nghĩa rời bỏ anh. Thực ra chẳng có người đàn ông nào cả, tất cả đều do anh đoán mò mà thôi. Sở dĩ Tô Bích mất tích là do Tô Hồng đã phái người đi giết cô ấy. Mà thời điểm ấy, cô ấy cũng đã chết rồi. Cô ấy biến thành cương thi, không dám về gặp anh, sợ bị anh ghét bỏ. Cô ấy tới Thoát Cốt Hương mua thuốc, chấp nhận mạo hiểm, chẳng sợ biến thành quái vật, chẳng sợ hồn phi phách tán, chẳng sợ tất cả mọi người đều không thấy cô ấy nữa, cô ấy vẫn uống thuốc, chỉ vì có thể biến trở lại làm người, có thể được cùng anh trải qua những ngày tốt đẹp. Cô ấy phái người tới nói rằng cô ấy thành công rồi, tôi vẫn nghĩ người này thật may mắn mới thành công được, đáng lẽ không nên chết như thế. Hóa ra được liệu vẫn để lại tác dụng phụ, mỗi tối cô ấy vắng mặt, không phải vì lên đi ra ngoài, mà bởi vì anh không thể nhìn thấy cô ấy, thật ra cô ấy chưa bao giờ đi đâu cả, chỉ vì anh đa nghi, thiếu lòng tin mà hại chết người mình yêu.”

Chiếc nhẫn trong tay Phó Vân Khai rơi xuống đất kêu leng keng, mảnh đá quý lấp lánh phản xạ lại những tia hào quang chói mắt. Ấm áp mà xinh đẹp, tựa như khi xưa, hai người họ cùng nhau bán hạt dẻ rang đường trên chiếc xe kéo nhỏ, ngọn đèn đường cũng lấp lánh như vậy.

56. Chương 56: Cự Tuyệt

Cho dù Phó Vân Khai có hối hận thế nào đi chăng nữa, sự việc cũng đã xảy ra. Đoàn người ra khỏi bệnh viện, Tiểu Đường tò mò hỏi Thẩm Mặc: “Giáo sư Thẩm, sao anh lại khẳng định lần này Tô Bích chết đuối không phải do Tô Hồng hại chết mà là Phó Vân Khai?”

Thẩm Mặc liếc nhìn Giang Tiểu Tư, hình như cảm xúc của cô hôm nay rất sa sút, vì cảm thấy áy náy đối với cái chết của Tô Bích sao?

“Tôi chỉ suy luận theo lẽ thường thôi, Phó Vân Khai đang là kẻ tình nghi lớn nhất, không có nhân chứng hay lời khai nào khác, với một người bình thường, khi người thân thiết nhất bị hại chết, ngoại trừ cảm giác bi thương, tất nhiên phải có cả oán giận nữa, ít ra phải giống như Tô Hồng, muốn chúng ta nhanh chóng tìm ra hung thủ mới là bình thường. Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng Phó Vân Khai bị thương quá độ, nhưng từ đầu tới đuôi anh ta chỉ biết gọi tên Tô Bích, hoặc là nói “Đừng rời bỏ anh” linh tinh, đây chính là biểu hiện điển hình sau khi giết người tình, cảm xúc quá thất thường. Chỉ không ngờ là Phó Vân Khai lại vì suy đoán vớ vẩn này mà giết chết Tô Bích, có lẽ ghen tị và ham muốn chiếm hữu không phải nguyên nhân chính. Người ngoài chỉ nhìn thấy anh ta rất thành công, nhưng không biết thật ra anh ta rất yếu đuối, có lẽ trong mấy năm qua, Tô Bích chính là toàn bộ trụ cột tinh thần của anh ta, Tô Bích ra đi, anh ta cũng sụp đổ.”

Giang Tiểu Tư vừa cúi đầu bước đi, vừa nghe Thẩm Mặc phân tích lại tình tiết vụ án, cô thích đi bên cạnh cùng anh tra án, cũng thích nghe anh đứng giảng bài trên bục giảng, bởi vì chỉ có những lúc ấy, anh sẽ nói rất nhiều rất nhiều, không còn lạnh lùng như trước nữa.

Bao nhiêu năm qua, dưới sự bảo bọc cưng chiều của Giang Lưu, cô hầu như hoàn toàn không biết thế nào là muốn có mà không được. Có lẽ vì vậy đã tạo nên niềm lạc quan và tự tin đến mù quáng trong cô, cô luôn cảm thấy chỉ cần có nhiều thời gian thêm chút nữa, Thẩm Mặc đối xử với cô đặc biệt như vậy, hai người họ không thể không ở bên nhau. Cô chờ đợi cả ngàn năm không lớn chỉ vì được gặp Thẩm Mặc như vậy. Làm sao anh ấy lại không muốn ở bên cô đây?

Nhưng thi thể Tô Bích cứ lạnh băng nằm đó, ngăn cách giữa cô và Thẩm Mặc. Giang Tiểu Tư chưa bao giờ chán ghét thân phận phi nhân loại của bản thân như bây giờ.

Tiểu Đường nói cảm ơn Giang Lưu xong thì lái xe đưa mấy người về, Lâm Cường ở lại bệnh viện điều tra thêm. Bên trong xe, Giang Tiểu Tư nhìn Thẩm Mặc đang ngồi bên cạnh, Thẩm Mặc lại nhìn thẳng về phía trước. Ngay cả Tiểu Đường cũng cảm thấy không khí hơi kỳ lạ, đương nhiên Giang Lưu phải nhận ra được, hơi hơi nhú mày.

Lúc này, điện thoại của Thẩm Mặc reo vang, tiếng chuông chính là tiếng Giang Tiểu Tư mô phỏng tiếng chuông gió mà kêu lên, có lần cô cố tình cướp lấy điện thoại của anh để thu âm, bởi vì nếu cài chuông quá ồn ào, chắc chắn Thẩm Mặc sẽ đổi đi, dù không biết đổi thế nào cũng sẽ bảo người khác đổi cho, vậy nên cô rất nghiêm túc bắt chước tiếng chuông gió, đúng là hơi giống thật, không ngờ Thẩm Mặc vẫn để vậy hơn hai năm.

Tiểu Đường nín cười, vênh tai nghe Thẩm Mặc nói chuyện điện thoại. Hai năm nay, chứng sợ máy móc đã tốt hơn nhiều rồi.

“Ở đâu?”

“Được.”

Nhưng vẫn ngắn gọn súc tích như vậy, nói được ba chữ đã ngắt điện thoại, nói chung là chẳng nghe được gì, Tiểu Đường thở dài.

“Không cần quay lại trường học.”

Thẩm Mặc bảo Tiểu Đường quay xe, nói tên một nhà hàng Pháp, ở ngay gần khu phố quán bar chứa Thoát Cốt Hương, rất trùng hợp.

“Hẹn người nào ạ?” Giang Tiểu Tư hỏi.

Thẩm Mặc khề ừ, coi như đã trả lời, đôi môi mỏng hơi mấp máy, giống như chẳng muốn động đậy quá nhiều.

Đến nơi, Thẩm Mặc vừa xuống xe, phía sau cũng có một chiếc taxi dừng lại. Quả nhiên, người bước xuống là Ngư Thủy Tâm, dung nhan xinh đẹp, cười nói tự nhiên, uyển chuyển bước tới trước mặt Thẩm Mặc, vòng qua tay anh thật tự nhiên, sau đó, hai người cùng nhau đi vào nhà hàng ăn.

Lần đầu tiên Giang Tiểu Tư nhận ra rằng, người mang đậm chất hương vị Phương Đông như Thẩm Mặc đứng cạnh một người yêu kiều như Ngư Thủy Tâm, dù gờ tay hay nhắc chân cũng có thể bộc lộ ra được khí chất quý tộc rất tự nhiên, thời thượng mà tao nhã.

“Đó là bạn gái của giáo sư Thẩm ư?” Tiểu Đường há hốc miệng ngạc nhiên, nét mặt tràn ngập sửng sốt.

Giang Tiểu Tư nhìn bóng hai người đi xa dần rồi biến mất sau cửa nhà ăn, hai bóng lưng xứng đôi đến cực điểm, đột nhiên cảm thấy thật mờ mịt. Rõ ràng Thẩm Mặc biết cô thích anh ta, vậy mà chẳng hề né tránh gì trước mặt cô, là vì trong lòng anh, cảm nhận của cô chẳng hề quan trọng sao?

Ngư Thủy Tâm vừa trở về đã ở lại luôn nhà Thẩm Mặc, chắc là hai người đi ăn tối đúng không. Nhưng cô biết Thẩm Mặc luôn luôn không thích ăn đồ Tây mà. Cô thật hâm mộ Ngư Thủy Tâm, hâm mộ cô ấy biết rõ về quá khứ của Thẩm Mặc. Còn cô, gặp Thẩm Mặc quá muộn, chẳng hề hiểu gì về anh. Cô còn hâm mộ cô ấy có thể không hề kiêng nể mà kéo lấy tay anh, đã rất lâu rồi, cô chẳng hề chạm được đến một sợi tóc của Thẩm Mặc. Hai năm nay, cô luôn cảm thấy trái tim tự do tự tại của mình đã bị nhốt lại trong một chiếc hộp nhỏ. Cô vẫn nghĩ sau khi lấy được bằng tốt nghiệp là có thể nắm được chìa khóa, xem ra sự thật chẳng phải vậy.

Trên đường, thỉnh thoảng Giang Lưu lại lo lắng nhìn Giang Tiểu Tư, vẻ mặt cô vẫn ổn định, thỉnh thoảng còn tán gẫu với Tiểu Đường về vụ án Tô Bích, anh cũng không nói gì nữa. Sau khi về nhà, Giang Tiểu Tư bắt đầu chỉnh sửa lại bản nháp của Luận văn, ngày hôm sau cũng không đến lớp, ngồi liên tục ba ngày đêm trước máy tính, cuối cùng cũng hoàn thành luận văn.

Sau đó, cô bê một chiếc hộp lớn tới chỗ Hiệu trưởng dứt lốt, yêu cầu được phát bằng tốt nghiệp trước. Hiệu trưởng vừa chảy nước miếng vừa khó xử, một tay từ ái vỗ đầu cô, một tay vuốt ve bình hoa cổ trong rương: “Vội gì chứ, chỉ còn mấy tháng thôi, chẳng lẽ bằng tốt nghiệp có thể chạy mất sao?”

“Bằng tốt nghiệp không biết chạy, nhưng mà giáo sư sẽ chạy nha.” Giang Tiểu Tư kéo tay áo vị ‘Hiệu trưởng gia gia’, lay lắc liên hồi.

“Được rồi được rồi, để ta nghĩ cách.....” Hiệu trưởng đang mãi nhìn bình hoa, làm sao nghe thấy cô nói gì, “Nhưng Tiểu Tư à, có thể phát bằng tốt nghiệp trước cho con, nhưng có vài lớp học con vẫn phải tham gia nha, nếu không giáo sư của con sẽ đến đây làm ồn lên với ta mất.”

“Biết ạ, vậy từ bây giờ con đã chính thức tốt nghiệp rồi đúng không?”

“Thừa đủ ấy chứ, hai năm qua con cố gắng như vậy, còn giúp ta viết không biết bao nhiêu luận văn học thuật, đúng là xuất sắc mà, sau này con định làm gì, đi làm hay muốn thi nghiên cứu sinh?”

“Kết hôn.”

“Gì?” Hiệu trưởng tưởng rằng mình nghe lầm.

Giang Tiểu Tư đã chạy ra khỏi cửa rồi: “Trong tuần này gia gia giúp con làm tốt thủ tục nha, càng nhanh càng tốt, ngày mai con sẽ mặc áo cử nhân tới chụp ảnh chung với người, người phải đội mũ cho con đó.....”

Nhìn bóng lưng phấn khởi của Giang Tiểu Tư, hiệu trưởng lắc đầu bất đắc dĩ: “Con bé ngốc này, bằng tốt nghiệp làm sao giống giấy đăng ký kết hôn được.”

Giang Tiểu Tư tốt nghiệp sớm, thủ tục tuy rất rườm rà, nhưng do người nào đó một tay che trời nên vẫn dùng đủ loại lý do lý tưởng để hoàn thành tốt. Sáng sớm tinh mơ, Giang Tiểu Tư nâng bằng tốt nghiệp thẳng tiến tới nhà Thẩm Mặc. Mặc dù có chìa khóa, cô vẫn lễ phép gõ cửa thật lâu, nhưng chẳng ai đáp lại cô.

Không thể không có ai ở nhà đâu. Cô lấy chìa khóa ra định mở cửa vào nhà chờ Thẩm Mặc về. Không biết việc này là niềm vui bất ngờ đối với anh ấy hay là tin dữ đây? Giang Tiểu Tư tưởng tượng biểu cảm khuôn mặt anh.

Vừa định mở, không ngờ cửa lại bật mở, quần áo tóc tai của Thẩm Mặc hỗn độn, trong mắt có tơ máu thể hiện rõ ràng, anh mới rời khỏi giường.

“Giáo sư.”

“Chuyện gì?” Thẩm Mặc đứng chắn trước cửa, xem ra không định cho cô vào nhà.

“Em tốt nghiệp rồi.” Giang Tiểu Tư hưng phấn giơ lên bằng tốt nghiệp.

Thẩm Mặc cũng chẳng thèm liếc nhìn, chỉ nhàn nhạt nói: “Đã biết.” Chuẩn bị đóng cửa.

Giang Tiểu Tư vội vàng giơ tay ra chặn cửa.

“Thầy không vui sao? Em đã tốt nghiệp rồi đó.”

Thẩm Mặc bực bội nhìn cô, chẳng lẽ cô cho rằng tốt nghiệp sớm thì không cần lời phê trong luận văn, giáo sư hướng dẫn sẽ không biết sao? Không được anh cho phép, lão già kia cũng không dám phát bằng tốt nghiệp cho cô.

“Về nhà chuẩn bị bảo vệ luận văn tốt nghiệp đi.” Thẩm Mặc bình thản nói, cô có thể tốt nghiệp sớm, giấy chứng nhận chỉ là hình thức mà thôi, còn về quy trình, anh sẽ không bỏ qua đâu.

Giang Tiểu Tư thấy anh lại muốn đóng cửa, bèn cúi đầu chui qua nách anh mà vào.

Phòng khách hơi lộn xộn, đồ ăn tối qua vẫn còn bày trên bàn chưa thu dọn, trên sàn lán lóc vài vỏ chai bia.

“Thầy uống rượu à? Không phải thầy không thể uống rượu sao?”

Thẩm Mặc chẳng buồn giải thích, quay người đi thu dọn bàn ăn.

Đột nhiên, Giang Tiểu Tư bỗng ôm lấy eo anh từ phía sau làm anh giật nảy mình.

“Vì sao thầy chẳng bao giờ nói chuyện tử tế với em, em đáng ghét như vậy sao?”

Đã lâu không cảm nhận được độ ấm của Giang Tiểu Tư gần như vậy, cơ thể Thẩm Mặc hơi cứng lại, suy nghĩ hồi lâu, không biết nên nói gì, chỉ khẽ trách cứ: “Giang Tiểu Tư, buông ra....”

“Em tốt nghiệp rồi, thầy đồng ý bên em chứ?”

“Tôi chưa từng đồng ý với em việc gì.”

“Thầy nói em có thể có cơ hội....”

Không đợi Giang Tiểu Tư nói hết, Thẩm Mặc lạnh lùng cắt ngang: “Nhưng tôi vẫn từ chối.”

“Vì sao?”

“Không có vì sao.”

“Là vì chị Thủy Tâm....” Giang Tiểu Tư siết chặt vòng eo Thẩm Mặc, mặt áp lên lưng anh, dường như làm vậy cô có thể nghe được nhịp tim của anh, tình cảm thật sự từ anh.

“Không liên quan tới cô ấy.”

“Vậy thầy giữ em lại.....”

“Tin nhắn đó không phải do tôi gửi.” Thẩm Mặc vẫn lạnh băng, “Là Trần An Nguyên gửi.”

Giống như bị bỏng, Giang Tiểu Tư buông Thẩm Mặc ra, lui một bước. Thẩm Mặc quay lại nhìn cô, bây giờ cô mới nhận ra, mình thật nhỏ bé, vẫn nhỏ như vậy, hôm nay đi giày đế bệt, giống như hai năm trước, chẳng hề thay đổi gì.

Bỗng nhiên, cô chẳng biết nói gì, khuôn mặt Thẩm Mặc vẫn thật bình yên tĩnh lặng. Cô không thể tưởng tượng nổi, lời lẽ làm cô đau lòng như vậy, anh lại có thể bình thản nói ra như thế. Đột nhiên, Giang Tiểu

Tư nhận ra, có lẽ mình sai rồi, có lẽ bao lâu nay, tất cả những gì cô thấy đều là giả dối, cô vẫn lừa mình dối người mà sống trong ảo tưởng của bản thân. Ví dụ như thỉnh thoảng Thẩm Mặc làm cô cảm thấy quanh mình tràn ngập dịu dàng, ví dụ như nụ hôn bất ngờ, ví dụ như giả dối giữ lại.

Cô không cảm thấy muốn khóc hay cực kì bị thương, chỉ cảm thấy lúc này thật lúng túng. Cô cũng không phải kẻ ngốc, thái độ gần đây của Thẩm Mặc, rồi sự xuất hiện của Ngư Thủy Tâm, cô cảm bằng tốt nghiệp tới đây, là muốn hỏi anh lấy một kết quả. Đối với đáp án như vậy, không phải cô không có chuẩn bị. Cô chỉ cảm thấy rằng, so với những tháng ngày chờ mong bất an, chết sớm đầu thai sớm tốt hơn nhiều.

Cô là Giang Tiểu Tư, nếu thích cô sẽ tranh thủ cơ hội, sẽ thật cố gắng, nhưng không có nghĩa là cô sẽ không buông tay hay nhận thua, chỉ là, cô tuyệt đối sẽ không ngậm ngùi chờ đợi.

Nhưng mà, Thẩm Mặc nói ra ôn hòa như vậy, làm cho tất cả cố gắng của cô đều trở thành vô nghĩa. Cô khó xử, bởi vì cảm thấy bản thân thật nực cười.

“Em....”

Giang Tiểu Tư nắm chặt vạt áo của mình, thầm mong có thể lấy được chút dũng khí, nhưng đúng lúc này, cửa phòng ngủ trên lầu của Thẩm Mặc mở ra, Ngư Thủy Tâm cuốn khăn tắm đi ra, chống lan can nhìn xuống hai người họ, mái tóc dài vẫn còn ẩm ướt, nhỏ nước tí tách, vừa khéo nhỏ tới trên má Giang Tiểu Tư.

“Còn chưa nói xong à? Thẩm Mặc, tôi đói bụng, hôm nay tôi muốn ăn sủi cảo. Tiểu Tư, em cũng ở lại ăn chứ?”

Giang Tiểu Tư không ngờ mình còn có sức lực trả lời cô ấy: “Không ăn ạ, cảm ơn, em vừa ăn bánh bao rồi.”

Cô giơ tay lau đi giọt nước trên mặt, bước nhanh ra ngoài, cảm thấy cơ mắt thật căng, thật mỏi, mệt chết mất.

Bên ngoài, một trận gió thổi qua, cô bất giác rung mình. Đi tới cổng trường, đột nhiên nhớ ra đã để quên bằng tốt nghiệp ở nhà Thẩm Mặc rồi, nhưng mà kệ đi, thứ đó đối với cô đã chẳng còn ý nghĩa nữa. Cô liều mạng cố gắng hai năm, tưởng rằng có thể lấy được giấy thông hành, kết quả hóa ra nó lại là bản án tử vong.

Về tới Thoát Cốt Hương, Vũ Thần và Dịch Phàm đang se tơ hồng, hai người nắm lấy tay nhau, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn nhau cười, Giang Tiểu Tư cảm thấy thật tốt đẹp. Cô vào bếp, rót cho họ hai ly nước trái cây, sau đó rót ỉnh một ly máu đậm đặc. Cô vừa uống vừa cảm nhận rằng nanh từ từ dài ra, cô nhớ tới mùi RH- của Thẩm Mặc. Cô từng nghĩ rằng, thân phận cương thi sẽ trở thành trở ngại lớn nhất giữa hai người, hóa ra cô nhầm rồi. Cho dù cô là gì đi nữa, Thẩm Mặc vẫn không thích cô.

Thật ra, cô không phải là người dễ dàng buông tay như vậy, nhưng là trong lúc ấy, cô có thể làm gì đây. Về việc tối hôm qua, giữa Thẩm Mặc và Ngư Thủy Tâm đã xảy ra chuyện gì, hoặc là thật ra luôn luôn xảy ra chuyện gì, ngay cả tư cách quan tâm cô cũng không có. Cô vốn đã đến chậm, chẳng lẽ định làm người thứ ba sao?

Cảm thấy trong bụng quay cuồng, cô úp mặt xuống bồn cầu, nôn ra toàn bộ số máu vừa uống, cô cảm thấy đầu mình đầy mồ hôi, hình như đang bốc hơi. Ba sắp về rồi, trước mặt người ngoài, cô có thể tỏ ra rất tốt, nhưng đối mặt với ba, chắc chắn cô sẽ khóc.

Khoác áo choàng lông dê thật dày, cô bọc mình lại thật kín, sau đó đi ra ngoài.

Thời gian chạng vạng là thời điểm khu phố quán bar cực kì náo nhiệt, Giang Tiểu Tư chậm rãi bước đi trên bờ đê, từng ngọn, từng ngọn đèn đường lần lượt bừng sáng. Đã sang xuân rồi, dương liễu bên bờ xanh non, khe phiêu đảng trong gió.

Cô cứ đi mãi, không hề cảm thấy mệt, chẳng biết qua bao lâu, đã tới ba bốn giờ sáng, trên đường chẳng có một bóng người. Bỗng nhiên cô thấy quang cảnh xung quanh quen quen, nhìn kỹ, cô mới nhận ra, hóa ra ở nơi này, đêm Giáng sinh năm ấy, cô thất tình, Thẩm Mặc đã nhạt cô về từ đây.

Nhất thời cô chẳng còn khí lực nữa, dựa vào đèn đường ngồi tụt xuống. Có lẽ do cô quá chậm chạp rồi, hiện tại mới cảm thấy được tim đau thắt từng cơn. Nhớ lại những ngày ở bên Thẩm Mặc, cô cảm thấy thật vui. Cô vẫn không hiểu, nếu Thẩm Mặc không thích cô, vì sao trước đây lại đối xử với cô tốt như vậy?

Ôm lấy chân, cô khe khẽ nức nở. Lần này cô thất tỉnh, khó chịu hơn lần trước rất nhiều, hơn nữa, sẽ chẳng còn ai đến nhặt cô về nhà nữa. Đang mải nghĩ, bỗng nhiên cô cảm thấy bên cạnh có người. Ngẩng đầu lên, cô thấy một cây kẹo đường lơ lửng giữa không trung, chậm rãi bay tới trước mặt cô.

57. Chương 57: Tiểu Quỷ Và Bóng Ma

Trần Tự Như là một người đàn ông vô cùng bình thường, vô cùng mờ nhạt, không cao không thấp, không gầy không béo, không trắng không đen, lông mi luôn rũ xuống, trông chẳng có tí tinh thần nào. Nếu ném hắt vào đám đông, có lẽ mẹ ruột cũng chẳng nhận ra hắt ngay lập tức. Lúc không bắt buộc phải nói chuyện, hắt cố gắng giữ im lặng, chỗ nào vắng người, hắt chui vào chỗ đó. Hồi nhỏ, người ta đá cầu ngoài sân, hắt lại trốn ở mép giường đọc truyện tranh. Trưởng thành, người ta đến quán bar của gái đi tình một đêm, hắt lại chỉ ngồi trước màn hình máy tính xem AV rồi dùng tay giải quyết.

Nói ngắn gọn thì hắt là một trạch nam điển hình nhất, tự khép mình, vừa tự ti vừa tự đại một cách khó chịu. Tốt nghiệp đại học, hắt từng làm việc hai tháng ở bên ngoài, nhưng thật sự là không thể thích ứng được, đành từ chức, trở về trốn trong phòng, thỉnh thoảng cũng sẽ viết lách vài thứ để kiếm cơm qua ngày. Chẳng biết khi nào, đã tới tuổi ba mươi, ngày đó là sinh nhật, hắt thăm nghĩ, lâu rồi chưa ra khỏi nhà, chớp mắt một cái mà đã qua thật nhiều năm, mình chưa từng quen bạn gái, chưa từng có ai cùng mình trải qua ngày sinh nhật, thật là bi kịch, hôm nay phải tự chúc mừng cho bản thân thôi, đi mua một cái bánh ngọt về ăn đã. Kết quả là, vừa mới ra khỏi cửa hàng bánh ngọt, hắt bị xe đâm.

Lúc ấy, đầu óc hắt trống rỗng, bên tai chỉ nghe thấy một âm thanh cực lớn vang lên, cảm giác rất giống những lúc chơi trận giả bị trúng đạn, nhưng đúng là chẳng thấy đau gì cả, hắt chỉ cảm thấy, sao hôm nay xui xẻo vậy.

Hắt từ từ đứng lên, dọa tên lái xe vừa gây tai nạn sợ tới mức mặt mũi trắng bệch. Hắt ta lắp bắp hỏi hắt có sao không. Trần Tự Như xoay xoay cổ, trợn mắt lườm tên lái xe kia. Chiếc bánh sinh nhật nát bét, bơ vương đầy đất, trộn lẫn với máu thành hỗn hợp bầy nhầy, trông cực kì ghê tởm.

Trong họng hình như bị cái nghẹn gì đó, hắt ho khan vài lần vẫn không thông được. Chẳng biết vì sao, hắt thấy đầu mình rỗng tuếch, trong óc xuất hiện một hình bóng trần trụi cứ bay qua bay lại mãi.

“Tối đây” một giọng nói lớn tiếng gọi hắt. Vì thế, hắt kéo theo đôi chân khập khiễng chạy thật nhanh tới phố làng chơi, khuôn mặt nghiêm túc trịnh trọng, xông lên như một tử sĩ, thấy chết cũng không lùi bước. Sau một hồi vận động kịch liệt trên người một cô gái tự xưng là Marine, hắt ho khan kịch liệt, phun ra một luồng khí mờ nhạt, sau đó mỉm cười, thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

Vội vàng sống trên đời ba mươi năm, kéo theo cơ thể chỉ còn chút hơi tàn đi bộ ba mươi dặm, chiến đấu hằng hái 3 phút, có thể coi đó là hành động vĩ đại nhất của hắt. Đồng chí Trần Tử Như ở thời điểm hoàn thành nguyện vọng không phải làm xử nam đã mỉm cười đi xuống cửu tuyền, cũng không biết mình đã dọa Marine chết khiếp.

Sau đó, Marine phát hiện ra mình mang thai, nhưng lại không thể bỏ đi được đứa trẻ. Bác sĩ cũng rất nghi hoặc, rõ ràng thai nhi đã không còn hô hấp, là một thai chết, nhưng vẫn chậm rãi thành hình ở trong bụng. Marine đành phải bắt đấng di sinh đứa trẻ ra, sau đó bỏ mặc nó ở bệnh viện, không biết trốn đi đâu. Đứa trẻ mà ba chết mẹ không yêu, từ một con quỷ phát triển thành hình hài một đứa trẻ này, chính là Quỷ Anh sau này.

Nó không biết thiện ác, không phân biệt được thị phi, từ lúc bắt đầu sinh ra, nó chỉ hành động theo bản năng, đó là đi tìm mẹ. So với những đứa trẻ bị giết chết từ trong bụng mẹ kia, nó ít oán hận hơn, cho nên, dù nó làm rất nhiều điều quá đáng nhưng đa phần cũng chỉ mang tính chất đùa dai. Nhưng nó lại có linh lực rất lớn, lực phá hoại của nó cũng rất kinh người.

Ngay từ lúc đầu, nó đã thấy thích Giang Tiểu Tư, bởi vì Giang Tiểu Tư là nửa người nửa cương thi, người có có mùi đồng loại của nó, hơn nữa, Giang Tiểu Tư lại là nữ. Một đồng loại, lại là nữ, nó cảm thấy người này chính là mẹ nó. Vì vậy, trước đó, nó thường lén đi theo Giang Tiểu Tư, thậm chí không sợ chết, còn chui vào trong chăn ngủ cùng cô.

Lần này, vất vả lắm mới được thả ra, nó tìm khắp nơi vẫn chẳng tìm được mẹ đẻ Marine, đành phải đi theo người rất giống mẹ, Giang Tiểu Tư. Nhưng là nó nhớ mình đã gặp bao nhiêu rắc rối trước đây, cũng rất sợ Giang Lưu và Thẩm Khấu Đan, chỉ dám trốn ở phía xa nhìn trộm “mẹ”. Tuy rằng nó biết nếu mình xuất hiện, chắc chắn sẽ bị bắt lại, nhưng lúc này thấy Giang Tiểu Tư đang khóc một mình, nó vẫn không nhẫn tâm nổi, lộ mặt ra.

Giang Tiểu Tư nhìn cây kẹo bông trước mặt, cảm thấy nó thật giống một đám mây trắng trôi nổi giữa không trung, những hạt đường phản quang dưới ánh đèn, phát ra những tia sáng chói mắt.

Quý Anh trốn ở phía sau cột đèn, rụt rè thò đầu ra nhìn cô.

Giang Tiểu Tư nhìn thấy thân thể bán trong suốt của nó cũng giật nảy mình, nhất thời quên cả khóc. Cô lấy ống tay áo lau đi chút nước mắt nước mũi, từ từ đứng lên. Quý Anh kia vội vàng trốn vào phía sau cột đèn, nhưng không chạy đi.

Giang Tiểu Tư vẫn luôn muốn tự tay bắt nó về, nhưng giờ phút này, cô lại chẳng có hứng nữa. Nhìn cây kẹo bông kia, lòng cô cảm thấy vài phần ảm áp. Nó đang an ủi mình sao? Lần trước nó cũng cướp kẹo bông của cô, hình như nó rất thích cô?

Giang Tiểu Tư nhận lấy cây kẹo, nhẹ nhàng cắn một miếng, mềm mềm, thật ngọt. Trước đây ba cũng thường mua cho cô ăn, cả Thẩm Mặc nữa....

Cô vẫn còn nhớ rõ, một năm trước, họ cùng nhau đi thăm hội chùa, rõ ràng khi đó vẫn còn tốt đẹp.

Giang Tiểu Tư bắt đầu dĩ cười khổ, vẫy vẫy tay với Quý Anh. Nó do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng bay tới, nhưng không dám tới gần Giang Tiểu Tư quá. Giang Tiểu Tư lục lọi túi xách, muốn tìm đồ chơi gì đó đồ nó, nhưng trừ mấy đồng tiền xu ra cũng chỉ có một hộp bao cao su, lúc này chào hàng cho khách ở tiệm, không cần thận cất nhảm vào đây.

Cô tiện tay lấy nó ra, cầm cái bao cao su kia xoa xoa vào quần, tay phải lấy hai đồng tiền xu kia quơ quơ, Quý Anh tò mò nhìn cô. Nó chỉ thấy tay cô giơ lên, tiền xu biến mất, đã chui vào trong bao cao su. Tay phải Giang Tiểu Tư nắm lấy gì đó giữa không trung, nhìn giống như đang nắm lấy không khí thả vào bao cao su bên tay trái, như có ma thuật, bao ngày càng phồng lên. Quý Anh tò mò lại gần, muốn xem rõ hơn. Chẳng bao lâu, bao cao su đã căng phồng thành một quả cầu nhỏ, hai đồng tiền xu ở bên trong phát ra những tiếng kêu đinh đang, Giang Tiểu Tư buộc phần đuôi lại, nhẹ nhàng tung lên rồi bắt lấy.

“Muốn chơi không?”

Quý Anh mở to mắt nhìn Giang Tiểu Tư ném nhẹ quả cầu bao cao su tới, không tìm lòng được nữa, vui vẻ chạy tới định bắt lấy, nhưng bởi vì nó không có thực thể, chẳng bắt được, lại vội vàng đuổi theo, thối thối quả cầu, thối mãi mới mang được quả cầu về trong tay Giang Tiểu Tư. Giang Tiểu Tư lại nhẹ nhàng đẩy ra, Quý Anh lại chạy ra thối. Chưa từng có ai chơi đùa với nó, nó rất vui vẻ, cười khanh khách.

Giang Tiểu Tư cảm thấy cực kì hăng hái, góc độ phát cầu ngày càng khó, nhưng lần nào Quý Anh cũng bay rất nhanh qua, đón được.

Thấy vậy, cô liền chơi ăn gian, chỉ ra phía sau nó: “Em xem đó là gì?”

Quý Anh vừa quay lại, cô liền nhảy lên tung đòn sát thủ, Quý Anh vội vàng quay lại, định chuẩn bị thối, cầu đã tới trước mặt, nhưng không thối được mà lại trù lên người nó. Cơ thể nó bị bao thành hình quả bóng, trông càng giống hoạt hình hơn lúc trước, mặt nó cứ như soi vào gương phóng đại, biến dạng thành to đùng, đôi mắt to vô tội chớp chớp.

Giang Tiểu Tư bắt đầu cười ha ha, Quý Anh vốn không có hình dáng cụ thể, nó dùng chút lực, vươn ra hai cánh tay, sau đó duỗi hai chân bé xíu ra, lục đục lặn vài vòng trên mặt đất, không biết đụng phải vật gì bèn nhón, bao cao su không chịu nổi áp lực, nổ tung. Quý Anh đặt mông ngồi xuống đất, sưng sốt hồi lâu vẫn chưa phản ứng lại, sau đó bỗng nhiên òa lên khóc.

Giang Tiểu Tư vừa cười vừa chạy vội tới, ngồi xổm trước mặt nó: “Bị dọa rồi?”

Quý Anh lắc đầu, chỉ chỉ chiếc bao cao su rách bươm trên mặt đất, còn cả hai đồng tiền xu nữa. Ý nó là, bóng vỡ rồi.

“Không sao, nếu em thích, ngày mai chị sẽ mua cho em, có rất nhiều hình dáng màu sắc khác nữa, còn bay được nữa.”

Quỷ Anh cái hiểu cái không, gật gật đầu.

Giang Tiểu Tư xoa xoa đầu nó, mặc dù nó không có thực thể, nhưng vẫn hơi hơi cảm nhận được hình dáng tròn tròn, giống như một luồng khí có mật độ cao vậy.

“Đã khuya rồi, chị phải về đây, nếu không ba sẽ lo lắng, em có về cùng chị không? Nếu vẫn muốn đi chơi bên ngoài, chị sẽ mở một mắt nhắm một mắt cho qua lần này, nhưng em không được đi phá rối khắp nơi.”

Quỷ Anh gật gật, lại lắc lắc, trông rất do dự.

“Em sợ sau khi về nhà sẽ bị nhốt tiếp sao? Chỉ cần em không bướng bỉnh, luôn ngoan ngoãn, không gây rối thì sẽ không nhốt em nữa, thật ra ba chị là người rất tốt.”

Quỷ Anh do dự một lúc, cuối cùng ngồi dưới đất vươn tay với cô. Giang Tiểu Tư liền khom người xuống bế đứa trẻ nhẹ như lông chim gần như vô hình dậy, làm như đang ôm vào ngực.

“Chị đặt cho em một cái tên để gọi nha, tên là Tiểu Quỷ được không?”

Tiểu Quỷ gật đầu, mắt nhìn xuống hai đồng tiền xu trên mặt đất, tiền xu tự động bay vào trong túi Giang Tiểu Tư.

Tối nay, bị tên tiểu tử này đùa nghịch một hồi, Giang Tiểu Tư cũng không còn cảm thấy khổ sở nữa. Sau khi trở về, cô cầu xin Giang Lưu thật lâu, Tiểu Quỷ trốn ở sau lưng cô, tò mò nhìn xung quanh.

Giang Lưu vẫn chưa tán thành lắm việc để Tiểu Quỷ ở bên ngoài, tuy rằng hiện tại nó rất nghe lời Giang Tiểu Tư, nhưng trời sinh trẻ con luôn rất hiếu động, hơn nữa nó còn quá nhỏ, không thể nghe hiểu đạo lý, rất dễ hành động nông nổi, không thể thông cảm được. Lúc tâm trạng tốt, nó đúng là thiên sứ, nhưng lúc nào nó tức giận thì sao, sẽ rất khó không chế được, huống chi, lực phá hoại của nó lại lớn như vậy.

Nhưng Giang Tiểu Tư cứ nắm lấy tay áo anh làm nũng mãi, Giang Lưu đành phải đồng ý, trẻ còn sinh ra đúng là để làm khổ cha mẹ mà.

Giang Tiểu Tư chạy đi ngủ, Tiểu Quỷ cùng vui vẻ đi theo. Trước đây, Giang Tiểu Tư toàn quấn lấy Giang Lưu đòi ngủ chung, hai năm nay, hầu như cô chỉ ngủ một mình. Giang Lưu khó tránh được cảm giác mất mát, nhìn cô lớn lên từng chút một, anh cảm thấy dường như mình đang đếm ngược thời gian cô sẽ rời đi.

Ngư Thủy Tâm cực kì ngạc nhiên, sau khi Giang Tiểu Tư đi khỏi, Thẩm Mặc vẫn chậm rãi uống trà, không nói lời nào. Tuy rằng anh vẫn thường như vậy, nhưng chưa bao giờ giống như bây giờ, quanh người tản mát ra một cảm giác chua xót mà bí ẩn. Giống như anh vừa nghĩ một đằng nói một nẻo, cũng giống như, anh nói vậy là vì bất đắc dĩ.

Ngư Thủy Tâm hơi run run, sau đó cười cười, nhặt bằng tốt nghiệp lên, ngồi xuống bên cạnh anh từ từ mở ra xem: “Sao lại u sầu như vậy, lúc này không phải anh đã từ chối rất kiên quyết sao? Chắc là anh không phải thích cô bé kia chứ?”

Chén trà trong tay Thẩm Mặc hơi khựng lại, nhưng anh vẫn không nói gì. Không nghe được lời phản bác từ anh, Ngư Thủy Tâm kinh ngạc ngồi thẳng dậy, trợn mắt nhìn anh.

“Anh thật sự thích cô bé?”

Thẩm Mặc nhúu chặt mày, vẻ mặt lộ ra chút hoang mang.

Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên Ngư Thủy Tâm gặp một Thẩm Mặc như vậy, bèn trở nên trịnh trọng hơn, nghiêm túc hỏi: “Vậy sao anh không giải thích gì cả, sao lại cố ý làm cô bé hiểu lầm?”

Vừa nghe cô bạn hỏi như vậy, Thẩm Mặc càng thêm rối loạn, nhìn tấm bằng tốt nghiệp kia, anh càng cảm thấy rằng, hai năm qua, anh như đang lợi dụng tình cảm của Giang Tiểu Tư, còn cố tỏ ra mờ ám để lừa gạt cô. Lúc trước, rõ ràng anh đã cho cô hy vọng, hiện tại, lại từ chối dứt khoát, ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy mình càng ngày càng lạ lùng. Nhưng hai người họ làm sao có thể ở bên nhau.....

Hiện tại, anh từ chối dứt khoát như vậy, rõ ràng như vậy, có phải cô đã hoàn toàn hết hy vọng rồi hay không? Có phải cô hận mình thấu xương không?

Thẩm Mặc đứng lên, đi ra ngoài, đột nhiên, anh cảm thấy bản thân thật khốn nạn. Những người, những vật quan trọng mình càng muốn bảo vệ thì kết quả lại càng làm nó mệt mỏi và tổn thương.

Ngư Thủy Tâm nhìn theo bóng lưng anh, dần dần rơi vào trầm tư. Cô bé Giang Tiểu Tư kia đúng là hơi kì lạ, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, có bản lĩnh gì chứ, sao lại có thể khiến Thẩm Mặc biến đổi lớn như vậy?

Cô làm động tác vẽ bùa trên không trung, đầu ngón tay khẽ động, một bóng đen không có mặt mũi hiện ra, đứng ngay trước mặt cô, đó là tùy tùng Anh Tử, yếu quái cô đã thu phục nhiều

năm.

“Chủ nhân có gì sai bảo?”

“Giúp tôi điều tra về người này, thân phận, gia thế, hoàn cảnh sống, tất cả cần phải rõ ràng, sau đó nhanh chóng báo lại cho tôi.” Ngư Thủy Tâm cảm bằng tốt nghiệp lên, chỉ ảnh chụp cho hắn xem.

“Dạ.” Bóng đen biến mất trong chớp mắt.

58. Chương 58: Buông Tay Ra

Ba ngày rồi Giang Tiểu Tư không tới lớp, chỉ ở nhà ngoan ngoãn trông tiệm, hoặc đưa Tiểu Quỷ tới Bách Lý Nhai chơi. Từ trước tới giờ, cô vẫn không phải là người có thể vì tình yêu mà không màng sống chết. Nghìn năm nay, tuy rằng tâm trí phát triển chậm chạp kém gì cơ thể, nhưng cũng đã từng chứng kiến không biết bao nhiêu chuyện tình, cô hiểu, tình cảm miễn cưỡng sẽ chẳng có kết quả. Thẩm Mặc cho cô hy vọng, cô sẽ thật cố gắng để đuổi kịp bước chân anh, Thẩm Mặc từ chối, cô cũng sẽ dứt khoát ra đi.

Đã nói rõ với cô như vậy, người ta không thích cô, tất cả chỉ là ảo giác mà cô dùng để huỷ hoại bản thân. Chuyện đã thành ra như vậy, nếu cô còn cố gắng níu kéo, cố chấp mà ôm lấy niềm oán hận thì chẳng phải là tự làm khổ mình sao. Bắt buộc một người phải yêu mình, cho dù cuối cùng thành công đi nữa thì cũng có ý nghĩa gì đâu.

Tuy rằng cô chưa thực sự trưởng thành, nhưng cô cũng không hề ngốc. Trên thế gian này, không phải cứ người nào không có được người mình yêu là không sống được, cô sẽ không tìm một cái cây để treo cổ tự tử, cương thì cũng có danh dự của cương thi. Không phải người ta vẫn nói rằng mối tình đầu nào cũng xót xa sao, cô cảm thấy mình đã trưởng thành lên rất nhiều rồi, thời gian học đại học của cô đã kết thúc. Thẩm Mặc dạy cho cô rất nhiều điều, cũng để lại cho cô rất nhiều kỉ niệm đẹp, cô không hề trách anh ta.

Một tuần sau, Hồ Tuệ gọi điện cho cô, hỏi có phải cô bị ốm không, sao lâu rồi không tới trường. Vì Giang Tiểu Tư được tự do chọn môn học nên không có tình trạng sắp tốt nghiệp thì không có tiết cần lên lớp. Hơn nữa, mục tiêu của cô là, chỉ cần có môn nào Thẩm Mặc dạy mà cô chưa từng nghe thì sẽ đăng kí toàn bộ, thế nên, bây giờ nghỉ một chút các lớp học đã chất đống chờ cô.

Nhưng dù sao cô cũng đã lấy được bằng tốt nghiệp rồi, sợ gì bị đánh trượt chứ. Tuy cô có thể bình tĩnh mà đối mặt với lời từ chối kiên quyết của Thẩm Mặc, nhưng cũng không có nghĩa là cô còn có đủ dũng khí đối mặt với anh mỗi khi lên lớp. Nhưng trốn tránh mãi cũng chẳng phải cách hay, cô vẫn còn rất nhiều sách cần trả lại cho anh, cả cho thư viện ở trường nữa. Và lại, cũng không phải là kết thù hằn gì sâu nặng, không thể nói không gặp là không gặp luôn được, tình thầy trò vài năm nay, ít nhất cô cũng phải nói với anh một câu cảm ơn, còn nữa, phải mang bằng tốt nghiệp về.

Vì vậy, sáng thứ Hai, Giang Tiểu Tư sắp xếp sách cẩn thận, chuẩn bị tới trường. Giang Lưu làm cho cô bữa sáng thật ngon, đối với biểu hiện bình tĩnh đáng ngạc nhiên của cô trong lần thất tình này, anh cũng hơi giật mình, đồng thời cũng thầm thốt lên rằng, Tiểu Tư đã trưởng thành thật rồi.

Giang Tiểu Tư lái xe máy điện tới trường, đi thư viện trước, sau đó tới nhà Thẩm Mặc, người mở cửa lần này là Ngư Thủy Tâm.

“Chào chị Thủy Tâm, em tới tìm giáo sư.”

Ngư Thủy Tâm che miệng hắt xì một cái, sau đó mời cô vào nhà. Giang Tiểu Tư nhìn mười ngón tay thon dài trắng nõn và bộ móng tay đỏ tươi của cô, lại cảm thấy bồi ngùi xúc động, nhớ trước đây Thẩm Mặc từng nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, giờ đây anh nắm một đôi tay đẹp đẽ như vậy, chắc cảm giác rất khác đúng không. Công bằng mà nói thì nếu cô là Thẩm Mặc, cô cũng không bao giờ bỏ lại Ngư Thủy Tâm mà chọn mình.

“Hình như sáng nay Thẩm Mặc có giờ dạy, hay là em chờ anh ấy về đi, em muốn uống gì?”

“Cảm ơn chị, không cần đâu ạ, em chỉ định trả lại sổ sách đã mượn lúc trước cho thầy, cả chìa khóa nhà nữa.” Đương nhiên cô biết bây giờ anh ta đang dạy học thì mới tới đây chứ, cuối cùng cô vẫn chẳng đủ dũng cảm để đối mặt với người ta, cô sợ mình sẽ không nở buông tay.

Ngư Thủy Tâm nhìn cô kéo vào từng túi to túi nhỏ thì khẽ nhướn mày, không phải chỉ có sách thôi sao? Dao khắc, bút lông, áo ngủ, ngay cả chậu hoa cũng có nữa sao? Còn có cả chìa khóa nữa, xem ra cô bé này hết hỷ vọng rồi?

“Lần trước em để quên bằng tốt nghiệp này.” Ngư Thủy Tâm đến thư phòng lấy bằng tốt nghiệp trả lại cho cô.

Đúng lúc Giang Tiểu Tư giơ tay ra nhận, Ngư Thủy Tâm bỗng bắt lấy cổ tay cô.

“Chị Thủy Tâm?” Giang Tiểu Tư giật nảy mình, theo phản xạ định phản kháng lại, nhưng không thoát ra được.

“Rốt cuộc em là người như thế nào?” Ngư Thủy Tâm hơi nheo mắt, nhưng vẫn giữ nụ cười trên môi.

Giang Tiểu Tư thầm căng thẳng, dùng ánh mắt nghi hoặc đáp lại cô.

Ngư Thủy Tâm có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể người dưới lòng bàn tay, chẳng có gì khác thường hết, nhưng cô vẫn cảm thấy có chỗ kì lạ. Không những thế, Anh Tử điều tra lâu như vậy mà không hề tìm được gì về hoàn cảnh sống của cô, cô có thân phận gì, sao lại phải che dấu kín kẽ như vậy?

“Tôi không cần biết cô là người như thế nào, nhưng hãy tránh xa Thẩm Mặc ra, tôi và anh ấy sẽ kết hôn.”

Cảm nhận được cơ thể Giang Tiểu Tư khẽ run lên, Ngư Thủy Tâm nhướn mày cười lạnh.

“Em biết rồi.” Giang Tiểu Tư cúi đầu, “Giúp em chuyển lời cảm ơn tới giáo sư.”

Ngư Thủy Tâm buông tay ra, nhìn bóng lưng cô từ từ rời khỏi trong yên lặng, đột nhiên cô cảm thấy dường như mình hơi hơi giống mù phù thủy trong những câu chuyện cổ tích, chuyên môn bắt mắt công chúa. Nhưng mà công chúa này cũng không hề đơn giản nha, dùng phép thuật thăm dò cả cơ thể cô ấy mà cũng không tìm hiểu được gì.

Lúc Thẩm Mặc về nhà đã là chạng vạng, mấy ngày nay tâm trạng luôn không tốt, quanh thân anh tràn ngập khí lạnh thấu xương. Lúc nhìn thấy đồng sách và chìa khóa trên bàn, tay anh không tự chủ được nắm chặt thành nắm đấm.

Được lắm, Giang Tiểu Tư, bỏ học liên tục một tuần cũng còn chưa tính, lại còn dám đến nhà anh trả chìa khóa. Cô nghĩ rằng cô tốt nghiệp rồi thì anh không thể làm gì được cô nữa sao?

Mắt Ngư Thủy Tâm tối lại, lặng lẽ quan sát vẻ mặt u ám đang biến hóa của người trước mắt.

“Tiểu Tư vừa tới, cô bé đem trả chìa khóa, đúng lúc có thể đưa cho tôi dùng, ra vào cũng tiện hơn.” Nói xong, cô thử vươn tay ra lấy chìa khóa, Thẩm Mặc hành động trước một bước, nắm lấy chìa khóa, cô đành bực tức rút tay về.

“Con bé có nói gì không?”

“Không nói gì, chỉ bảo tôi chuyển lời cảm ơn anh. A, còn nữa, tôi thấy lần trước anh từ chối cô bé, chắc là sợ cô bé ấy cứ bám lấy anh đúng không. Lần này tôi đã làm người tốt một lần, giúp anh giải quyết triệt để luôn, nói với cô bé rằng chúng ta sắp kết hôn.”

Thẩm Mặc kinh ngạc quay lại, nhìn cô chăm chăm. Ngư Thủy Tâm giả vờ không phát hiện ra, tiếp tục nói như muốn tranh công: “Lần sau phải mời tôi ăn cơm đó, tôi muốn ăn đồ Thái Lan.”

Thẩm Mặc không nói gì, quay người đi lên lầu, bàn tay phải vẫn nắm chặt lấy chìa khóa, lòng anh lúc này cảm thấy thật trống vắng, dường như có gió đang thổi vù vù qua. Thấy cô không tới lớp nhiều ngày, anh biết, cô thực sự đã bị anh làm tổn thương rồi, hiện tại, cô trả lại chìa khóa, cô đã hoàn toàn từ bỏ anh.....

Thẩm Mặc không hiểu tại sao mình lại thấy khó chịu như vậy, chỉ là, mỗi khi nghĩ tới việc người vẫn luôn bám lấy anh lâu nay, bóng dáng vẫn qua lại trước mắt anh lâu nay, sẽ không còn xuất hiện nữa, anh đột nhiên cảm thấy mình thật lạc lõng, cuộc sống trong nháy mắt chỉ còn lại hai màu đen trắng tĩnh mịch, đêm... lại thật dài. Bây giờ anh mới phát hiện, hóa ra trong mấy năm nay, chẳng biết từ lúc nào Giang Tiểu Tư đã trở thành mặt trời của anh, làm cho anh, người vẫn luôn sống trong bóng tối và sự cô độc từ sau khi thảm kịch kia xảy ra, lại cảm nhận được sự ấm áp, ánh sáng bao phủ khắp thế giới của anh, không có góc ngách nào mà nó không vươn tới. Anh quyết định từ chối cô, nhưng lại chưa sẵn sàng để chuẩn bị để mất đi ánh sáng mặt trời một lần nữa. Từ khi nào, cô đã trở nên quan trọng với anh đến vậy?

Giang Tiểu Tư đã học xong đại học, không thể chạy về học trung học với Lý Nguyệt Y được nữa. Chơi điện tử mãi cũng hết hứng, ngồi trông tiệm mãi cũng không được, cô bắt đầu suy nghĩ đến việc tìm việc làm. Dù sao cũng là người có bằng cấp, nhưng chắc chắn không thể tới bảo tàng kia nữa, nếu không cô sẽ phải tiếp tục gặp Thẩm Mặc. Nộp sơ yếu lý lịch tìm việc được không, nhưng mà nói mình đủ mười tám tuổi rồi người ta cũng không tin.

Hay là tự mở một tiệm gì đó, đương nhiên phải là tiệm buôn bán bình thường. Để ba lo liệu hết mọi việc, sau đó mình làm quản lý, công việc bận rộn sẽ quên đi những chuyện khác. Được, thế là tốt nhất. Vậy mở tiệm gì đây? Tiệm mỹ phẩm? Tiệm đồ chơi? Tiệm quần áo? Đúng rồi, mở quán đồ uống, bán kem, cà phê, trà sữa....., có thể bán thêm ít bánh ngọt và cơm hộp nữa, như thế thì có thể hẹn bạn bè tới chơi thường xuyên, gọi cả chị Khẩu Đan, Tiểu Đường và mọi người nữa, buổi tối có thể chơi trò sát nhân.

Suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy đây là ý kiến hay, Giang Tiểu Tư cảm thấy thật hưng phấn, lập tức chạy tới thương lượng với Giang Lưu. Đương nhiên, Giang Lưu cũng biết đây là cô nổi hứng nhất thời, chỉ muốn chuyển sự quan tâm của mình sang hướng khác.

“Không cần rắc rối như vậy, ba có một người bạn luôn luôn muốn đi du lịch thế giới nhưng lại đang mở tiệm, không đi được. Ba có thể nói với anh ta, tạm thời chúng ta sẽ quản lý giúp một thời gian, nếu sau đó mà con thực sự thích thì chúng ta sẽ mua lại, được không?”

Giang Tiểu Tư rất phấn khích, ôm lấy Giang Lưu thơm thật kêu.

Ba hôm sau, Giang Lưu đưa Giang Tiểu Tư tới thăm cửa hàng kia. Nó mở gần đại học Sư Phạm của thành phố Đào Nguyên, rất gần trung tâm thành phố, tuy mặt đường không lớn nhưng làm ăn rất tốt. Trang trí rất ấm áp và độc đáo, lấy màu trắng và xanh nhạt làm chủ đạo. Đương nhiên ông chủ cũng là “phi nhân loại”, vừa nghe tin Giang Lưu sẽ trông tiệm hộ, anh ta lập tức đặt vé máy bay vào ngày hôm sau, chuẩn bị đi du lịch nước ngoài. Tiệm vốn có bốn nhân viên phục vụ, đa số là sinh viên đại học sư phạm tới làm part-time, họ nghe tin ông chủ sắp đi có việc, không biết bao giờ mới về, để ột con nhóc tới lãnh đạo thay thì nhanh chóng bỏ việc, tiệm chỉ còn lại 1 nhân viên.

Giang Tiểu Tư cũng chẳng bận tâm, đến lúc đó lại tuyển người khác là được, cô cũng không cần kiếm tiền, chỉ cần chơi vui là được. Thấy người ở lại không những là một nghiên cứu sinh mà còn là một soái ca, lại còn là một soái ca RH-, cô lập tức tăng lương cho người ta gấp đôi.

Giang Lưu nhìn Giang Tiểu Tư hưng phấn làm việc trong tiệm, âm thầm quan sát cậu thanh niên tên Mặc Dương kia. Tuy rằng anh nghe nói cậu ta làm việc trong tiệm đã nhiều năm, nhìn cũng không có điểm nào kì lạ, nhưng anh vẫn cảm thấy có gì đó không thích hợp. Đặc biệt là nhóm máu của cậu ta, chẳng lẽ dạo này có nhiều sự trùng hợp thế sao?

Anh day day huyết thái dương, trách bản thân lại bắt đầu buồn lo vô cớ. Trước đây, chẳng phải cũng từng sợ Giang Tiểu Tư sẽ bị Thẩm Mặc làm tổn thương đó sao, sự thật chứng minh rằng Tiểu Tư chẳng hề yếu ớt như trong tưởng tượng của anh, ngược lại, tình cảm ngăn ngủi này lại càng làm cô trưởng thành hơn. Cảm ơn trời đất, hy vọng từ nay về sau họ sẽ không còn mối liên quan nào với Thẩm Mặc nữa.

Tiệm tên là “Một ngôi nhà”, tên thật kỳ quái, là do ông chủ trước đây đặt, vì có một số công việc cần bàn giao, tiệm ngừng kinh doanh hai ngày. Lễ khai trương lại được tổ chức vào buổi tối, Giang Tiểu Tư gọi Lý Nguyệt Y, Tiểu Đường, Dịch Phàm, Vũ Thần và một đám bạn bè quý quái hỗn tạp tới.

Mạc Dương rất được việc, một người có thể làm việc của vài người, Giang Tiểu Tư đã thay đổi lại thực đơn, tiệm bây giờ chỉ bán những món đơn giản và có sẵn như kem....., hai người tự lo được, vì vậy không cần tuyển thêm người nữa.

Giang Tiểu Tư đã nghĩ rằng, sau này nếu yêu ai, người ấy chỉ cần có hai tiêu chuẩn, một là có nhóm máu RH-, hai là người đó thật lòng thích mình, đừng giống như Trương Kỳ hay Thẩm Mặc, nhưng không ngờ mục tiêu xuất hiện nhanh như vậy.

Mạc Dương đã làm việc trong tiệm nhiều năm, cũng gặp không ít những người bạn kì lạ của ông chủ. Lâu dần, ông chủ trả lương cao, lại không phải chịu nhiều áp lực công việc, sắp tốt nghiệp nghiên cứu sinh rồi, cậu cũng chưa vội tìm việc, vẫn ở lại tiệm làm phục vụ.

Cậu ta là một người nói nhiều, hầu như chuyện gì cũng biết một chút, lại có thể kể rất nhiều chuyện cười, Giang Tiểu Tư luôn bị cậu chọc cười tới mức phải gục xuống vỗ bàn. Hai người thường ngồi ở quầy thu ngân cùng nhau, vừa ăn kem vừa xem phim trong máy tính. Đương nhiên, Tiểu Quỷ cũng không chịu ngoan ngoãn ở lại Thoát Cốt Hương, liền bám lấy bọn họ. Mạc Dương không nhìn thấy nó, nhưng cũng có thể đoán ra sự tồn tại nó, thỉnh thoảng Tiểu Quỷ sẽ ném cho cậu cái khăn lau, cậu cũng sẽ nói tiếng cảm ơn với khoảng không, không cảm thấy sợ hãi, cũng không hỏi nhiều.

Đảo mắt đã trôi qua một tháng, Giang Tiểu Tư không hề bước lại một bước vào Đại học T, cũng không gặp Thẩm Mặc thêm một lần nào nữa. Cô cảm thấy, có lẽ duyên phận giữa cô và Thẩm Mặc ở kiếp này đã hết rồi, có lẽ chẳng bao lâu nữa, Thẩm Khấu Đan hoặc Hồ Tuệ sẽ gọi điện nói với cô, Thẩm Mặc sắp kết hôn, rồi hỏi cô có muốn tới hôn lễ hay không.

Mạc Dương tung hứng hai trái táo trong tay, ngồi xuống cạnh cô, hỏi cô đang nghĩ gì vậy, cô chỉ cười khổ, lắc đầu. Cô vẫn cho rằng, thời gian trôi đi, cô sẽ quên được Thẩm Mặc, lại không hề biết rằng, nhớ nhung lại có thể cháy bỏng như vậy. Trước mắt cô luôn hiện ra hình ảnh của Thẩm Mặc, lại không hề biết rằng, thực ra, giờ phút này Thẩm Mặc đang đứng ở ven đường đối diện, nhìn xuyên qua tường thủy tinh ngắm cô.

Một tháng qua, cứ mỗi thứ Hai là anh lại “ngẫu nhiên” đi qua đây, anh không biết tại sao phải như vậy, cũng không thể khẳng định được mình có thích Giang Tiểu Tư hay không. Có lẽ, anh chỉ cần ánh mặt trời chiếu rọi thôi, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô, dường như anh lại thấy mình sống lại.

Một nguyên nhân khác chính là Mạc Dương. Từ trong tiềm thức, anh cảm thấy người này có gì đó rất kì lạ, nhưng dù là mình hay Tiểu Đường điều tra đều nhận lại được kết quả là không có vấn đề gì. Anh nghi ngờ chẳng lẽ mình đã coi cậu ta là tình địch trong tưởng tượng?

Khóe miệng lạnh lùng vẽ nên vẻ cười nhạo, mấy lần anh từng nghĩ mượn cớ công việc, có xúc động vọt vào cửa tiệm kia mà giận dữ mắng Giang Tiểu Tư, ra lệnh bắt cô về trường học, nhưng lý trí hiểu được, đã không thể làm như vậy nữa. Giống như Giang Tiểu Tư từng hỏi anh, sao lại hành động mờ ám như vậy, làm cô hy vọng. Mặc dù bản thân mình không nở bung cô ra, nhưng tâm lý đã hình thành một thói quen cô độc. Cuối cùng, anh không thể từ bỏ thói quen để chấp nhận cô.

Nhìn Mạc Dương gọt táo cho Giang Tiểu Tư, hai người nói nói cười cười, không biết nói tới chuyện gì, Giang Tiểu Tư cười lớn, vỗ lên vai Mạc Dương, tay Mạc Dương run lên, cắt vào ngón tay. Giang Tiểu Tư ngơ ngác nhìn một lúc lâu, sau đó đột nhiên nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay cậu ta, nhẹ nhàng ngậm vào hút.

Ánh nắng đang chan hòa, đột nhiên, Thẩm Mặc lại cảm thấy mình đang đứng dưới mưa. Hai bàn tay nắm chặt, anh cố gắng kìm chế xúc động muốn băng qua đường cái rồi vọt vào tiệm, nhưng anh vẫn không kìm lòng được, lấy di động ra, lần đầu tiên bấm số Giang Tiểu Tư.

Giang Tiểu Tư lấy điện thoại trong túi ra, dù rất xa, Thẩm Mặc vẫn có thể nhìn thấy cô nhăn mặt nhú mày. Sau đó, ngoài dự đoán của Thẩm Mặc, không ngờ cô không hề do dự, ngắt điện thoại.

Có làm không vậy? Lửa giận Thẩm Mặc đè nén bấy lâu rốt cục đã bùng nổ trong nháy mắt, lại gọi, Giang Tiểu Tư lại tắt ngay.

Được. Được lắm. Không ngờ ngay cả điện thoại của anh cô cũng dám không nhận. Thẩm Mặc tức giận tận trời, đang định băng qua đường cái, lại thấy Mạc Dương ngẩng đầu lên, mỉm cười với anh, trong nụ cười đó tràn đầy chế giễu và khiêu khích, làm Thẩm Mặc đóng băng trong nháy mắt, nụ cười như vậy, anh rất quen thuộc.....

Một chiếc xe tải chạy qua, nhìn sang, Mạc Dương vẫn đang nhìn Giang Tiểu Tư cúi đầu ngậm lấy vết thương của cậu, nụ cười vừa đơn thuần vừa dịu dàng, không hề che dấu chút tình yêu nào. Nụ cười vừa rồi, hình như chỉ là ảo ảnh do anh tưởng tượng ra mà thôi.

59. Chương 59: Di Tình Biệt Luyện

(di tình biệt luyện: yêu một người rồi, sau đó lại ko yêu người đó nữa mà có tình yêu mới)

Sở dĩ Giang Tiểu Tư ngắt điện thoại của Thẩm Mặc mà không hề do dự là bởi vì từ trước tới giờ, Thẩm Mặc chưa từng gọi điện thoại cho cô, cũng giống như việc thực ra anh ấy chưa từng nhắn tin cho cô, chưa từng thích cô vậy. Cô sẽ không bao giờ hiểu lầm nữa, không bao giờ tự lừa dối bản thân mình nữa. Cho dù đúng là anh gọi, có lẽ cũng chỉ là để gọi cô đi học lại, hoặc là chuẩn bị bảo vệ luận văn tốt nghiệp. Thậm chí, đáng sợ nhất là nếu anh gọi tới để mời cô tham dự hôn lễ của anh và Ngư Thủy Tâm thì sao?

Cô có cả trăm lý do để tin tưởng Thẩm Mặc chắc chắn là vậy, cho nên, thà rằng cứ cho là chưa nghe thấy gì.

Nhưng rồi, ngắt điện thoại xong, cô lại cảm thấy hối hận, nhờ đâu Thẩm Mặc có chuyện gì quan trọng cần nói thì sao? Miên man suy nghĩ, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, thoáng cái đã hết cả buổi trưa, cô trả lại tiền cho khách nhầm mấy lần.

Mạc Dương vỗ đầu cô: “Tiểu Tư, em cứ như vậy thì chẳng qua nổi một tháng tiệm mình sẽ phải đóng cửa mất.”

Giang Tiểu Tư cười khổ, khẽ lắc đầu, đột nhiên, cô thấy cảm giác mệt mỏi lan tràn khắp cả thể xác lẫn tinh thần. Quả thật là cả tháng nay cô phải chịu rất nhiều áp lực vất vả, rõ ràng chẳng có lúc nào không nhớ tới người ấy, lại phải giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Em mệt quá, lên lầu nghỉ chút đây, tạm thời anh trông quầy nha.”

Nhân lúc tiệm vắng khách, Giang Tiểu Tư đi lên lầu hai, lúc đầu nơi này chất đống rất nhiều đồ đạc và hàng hóa linh tinh, bây giờ đã được mắc rèm ngăn thành hai gian, mỗi gian đều có trải nệm để phục vụ việc nghỉ ngơi.

Tiểu Quỷ bay theo cô lên lầu, Giang Tiểu Tư đặt một chiếc giường trẻ con ở bên cạnh cho nó, trên đầu giường có treo rất nhiều đồ chơi và bóng bay. Nhưng, Tiểu Quỷ vẫn thích chui vào trong chăn cùng cô hơn, phải đến lúc bị cô ra lệnh, nó mới chịu ngoan ngoãn về giường của mình.

Ngủ chẳng sâu giấc, thỉnh thoảng, dưới lầu lại có khách vào, cô loáng thoáng nghe thấy những tiếng nói chuyện, cười đùa vọng lên. Giang Tiểu Tư mơ thấy cô biến thành một người có thân người nhưng đầu lại là đầu con lừa, mọi người trên đường vây quanh cô, có bàn tán, có chê cười lớn tiếng. Còn Thẩm Mặc, chỉ đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt. Ba kéo dây thừng buộc cổ cô vừa đi vừa rao bán. Sau đó, có người mua cô mang đi, làm thành bánh nướng nhân thịt lừa. Người đó mặc áo choàng, tối om, nhìn không rõ mặt, tay cầm dao lớn. Cô hoảng sợ, hét lên cầu cứu, nhưng chỉ nghe thấy bản thân mình không ngừng phát ra tiếng lừa hí.

“Tiểu Tư, Tiểu Tư.”

Có người đang vỗ nhẹ mặt cô, ngón tay lạnh lạnh, cô mơ màng mở mắt ra, là Mạc Dương. Trời bên ngoài đã tối đen, không biết mình đã ngủ bao lâu.

“Mấy giờ rồi?”

“Sắp mười giờ rồi, đã đóng cửa tiệm rồi, hình như em hơi sốt, hay là hôm nay cứ ở lại đây, không về nhà có được không?”

Giang Tiểu Tư lắc đầu, nhìn lại di động, Thảm Mạc không gọi tới nữa.

“Vậy anh lái xe đưa em về.”

“Được.”

Mạc Dương đi chiếc mô tô màu trắng, tuy rất cũ nhưng khi chạy trên đường trông vẫn rất bắt mắt. Giang Tiểu Tư cũng tự đi xe máy nên từ trước tới giờ chưa từng ngồi trên chiếc xe này.

Dọc theo đường đi, gió tấp vào mặt cô thật mạnh, quả nhiên tốc độ hơn hẳn chiếc xe nhỏ chạy bằng điện của cô. Tay Giang Tiểu Tư vòng qua eo Mạc Dương, Tiểu Quỷ đang ngủ trong ba lô của cô.

Dạo này hình như thân thể cô không được tốt lắm, đứng ra thì, mặc dù cô không đao thương bất nhập, bách độc bất xâm như những cường thi khác, nhưng ít ra cô cũng sẽ không dễ bị bệnh hoặc buồn ngủ chứ.

Quả nhiên là vẫn gặp bất lợi mà, nguyên nhân là dạo này tiếp xúc với Tiểu Quỷ quá nhiều, dạo này, ngay cả Tiểu Quỷ cũng không còn hoạt bát như trước nữa, thân thể nó càng ngày càng mờ nhạt. Tình trạng như vậy đã từng xảy ra trước đây, khi cô phải tiếp xúc quá nhiều với yêu quái khác, cũng với khoảng cách gần như bây giờ. Tình trạng của cô sẽ hơi giống như bị quỷ ám, còn Tiểu Quỷ bị suy yếu đi là do phải chịu ảnh hưởng từ hạt châu bất ly thân cô đeo trên người. Với cô thì không sao, dù sao cô cũng không phải là người bình thường, chỉ cần uống bổ sung nhiều máu hơn là được. Nhưng nếu cứ thế này mãi thì tới một lúc nào đó, Tiểu Quỷ sẽ suy yếu rồi biến mất, mà cô lại vẫn phải che dấu thân phận, không thể cởi hạt châu ra.

Giang Tiểu Tư vùi mặt vào lưng Mạc Dương, từ từ nhắm mắt lại, khe thở dài, dạo này thật nhiều việc cần giải quyết, mà việc nào cũng không thể qua loa được.

Xe dừng lại, Giang Tiểu Tư xuống xe, cởi mũ bảo hiểm ra trả lại cho Mạc Dương, chào tạm biệt. Đang định quay người vào nhà, Mạc Dương lại gọi cô lại.

“Tiểu Tư.”

“Dạ?”

“Chiều mai đi xem phim không?”

“Được.” Giang Tiểu Tư chẳng cần suy nghĩ, gật đầu chấp nhận luôn. “Chiều mai anh tới đón em.”

Vì mục đích chính không phải là kiếm tiền, cũng chỉ có hai người thay phiên nhau trông nên tiệm chỉ mở cửa từ thứ Tư đến Chủ Nhật.

Mạc Dương phóng xe rời đi, biểu cảm trên mặt Giang Tiểu Tư trở nên nghiêm túc thâm sâu. Tối khuya, Giang Lưu tỉnh dậy uống nước, thấy cô vẫn đang đọc sách trong thư phòng, liếc nhìn quyển sách nhỏ ố vàng trong tay cô, anh biết, cô đang lo lắng chuyện của Tiểu Quỷ.

“Vẫn nên để nó đi sớm thôi, cứ để lâu cũng không tốt cho cả con lẫn nó.”

Giang Tiểu Tư cắn ngón tay: “Nhưng Tiểu Quỷ không muốn mà....” Cô cũng không nở đầu.

“Nó còn là trẻ con, đương nhiên không hiểu được hậu quả việc này, nhưng con phải biết chứ.”

“Con biết, con sẽ nghĩ cách.”

Sáng tinh mơ ngày hôm sau, Vũ Thần gọi điện nói cho cô nói Diệu Yên đã về. Giang Tiểu Tư cực kỳ mừng rỡ, vội vàng chạy tới Bách Lý Nhai.

Nhìn cô gái để mắt một tái nhợt, gầy gò trước mắt, cô suýt nữa không nhận ra được. Chấn chấn Diệu Yên đã trải qua một khoảng thời gian khá khó khăn, ánh mắt cô chẳng đầy tơ máu. Thiếu nữ này trước kia yêu dã, diễm lệ, giờ phút này lại làm cho người nhìn sinh ra vài phần cảm thông.

“Chị bị thương à?” Giang Tiểu Tư thấy pháp lực của cô yếu đi rất nhiều, cả nụ cười cũng chẳng còn tí sức sống nào.

“Không sao, cuối cùng vẫn còn sống mà về đây.”

“Tìm được Úc Hồn Đan rồi?”

“Vẫn chưa, nhưng đã tìm được công thức luyện chế rồi.”

Giang Tiểu Tư cũng không quan tâm công thức này là do cô tìm được hay trộm được, cướp được, cô chỉ hy vọng rằng sau này sẽ không để lại hậu quả gì. Chỉ là một hòa thượng đã quên cô ấy mà thôi, đáng để cô ấy trả giá nhiều như vậy sao.

“Chị không sao mà, em đừng lo, chị cũng không phải loại si tình gì, chỉ cảm thấy mình đã đợi nhiều năm như vậy, không cam lòng mà thôi. Tại sao chỉ có mình chị nhớ mãi không quên chứ, chị phải làm cho hắn nhớ lại tất cả. Có lẽ em cảm thấy chị ngốc, nhưng nếu không làm vậy thì chị sẽ không nuốt trôi cục tức này.”

“Có ai bảo chị ngốc đâu, nếu thế thì chẳng phải em còn ngốc hơn sao, em có chuyện này cần chị giúp đây.”

Buổi chiều, Mạc Dương tới đón Giang Tiểu Tư đi xem phim. Cậu cao gần 1m80, mặc áo sơ mi kẻ caro màu lam đậm, ngũ quan lập thể, đường nét rõ ràng, đứng dưới ngọn đèn đường, tóc ngắn phất phơ trong gió, là điển hình của hình mẫu chàng trai hào hoa phong nhã.

Vào rạp chiếu phim, rốt cục cậu cũng nhẹ nhàng nắm lấy tay Giang Tiểu Tư. Thật ra, ngay từ lần đầu gặp mặt cậu đã không hề che dấu cảm tình của bản thân, từ lúc bắt đầu tiếp xúc đến lúc theo đuổi, cảm xúc luôn được bộc lộ rất tự nhiên. Tay Giang Tiểu Tư khẽ run lên, nhưng không tránh.

Mãi đến lúc hết phim, Mạc Dương vẫn không buông tay ra.

“Đói không? Chúng ta đi ăn khuya nhé?” Ở trong mắt người khác, nghiêm nhiên hai người đã trở thành một đôi tình nhân trẻ đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt.

“Vâng, em muốn ăn đồ nướng.”

Giang Tiểu Tư vừa nói xong thì đã thấy Mạc Dương ngồi sụp xuống, cậu giúp cô buộc lại dây giày.

Một cảm giác kì lạ dâng lên trong cô, cảm thấy ấm áp, lại hơi hoảng hốt, khiến cô khẽ lùi lại một bước.

“Đi thôi.”

Mạc Dương khoác vai cô, đang định tiến lên phía trước thì đột nhiên lại dừng lại, hướng mắt về cột đèn đường cách đó không xa.

Giang Tiểu Tư nhìn theo ánh mắt cậu ta: “Đang nhìn gì vậy?”

“Không có gì.” Dương nhiên cậu ta sẽ không nói rằng Thẩm Mạc luôn dùng thuật ẩn thân đứng gần đó quan sát bọn họ.

Lúc này, tâm trạng của Thẩm Mạc đang phức tạp đến mức không thể diễn tả nổi, giận giữ, đố kị, lo lắng, thất vọng cùng đan xen. Anh đã điều tra, xác nhận Mạc Dương chính là kẻ mà anh tìm kiếm lâu nay, Mai Tân. Không ngờ lần xuất hiện trở lại này của hắn ta lại là ở cạnh Giang Tiểu Tư, điều này làm cho Thẩm Mạc cực kỳ lo lắng. Mục đích của hắn là gì? Bắt Giang Tiểu Tư làm con tin ư?

Anh biết chắc chắn rằng, trải qua trận thương nặng lần trước, hiển nhiên hắn ta đã không còn là đối thủ của mình nữa. Nhưng, Mai Tân vẫn luôn giáo hoạt như vậy, chưa nắm rõ tình hình mà đã để bại lộ thân phận là điều hắn sẽ không bao giờ để xảy ra. Hắn dám khiêu khích trực tiếp với anh, chứng tỏ hắn đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Nếu anh tùy tiện ra tay, không biết có làm bị thương Giang Tiểu Tư không?

Dùng lý trí áp chế ngọn lửa báo thù đang bùng cháy, anh không thể để cho những người thân gặp chuyện ngoài ý muốn một lần nữa. Về bản chất, Mai Tân chính là một kẻ điên, người mãi mãi cũng không đoán được bước tiếp theo hắn ta sẽ làm gì. Chuyện hắn thích nhất là tìm niềm vui từ sự khổ đau, sợ hãi, phần nộ của những người khác.

Mục đích của hắn là báo thù anh, vậy chắc hắn đã hiểu lầm quan hệ giữa anh và Giang Tiểu Tư. Hắn có thể làm ra hành động ngây thơ là tiếp cận Giang Tiểu Tư để làm anh ghen, vậy thì hắn cũng rất có thể làm tổn thương Giang Tiểu Tư để làm tổn thương anh. Hiện tại, anh vẫn chưa biết chính xác có phải Mai Tân mượn xác hoàn hồn không, hồn phách đã khôi phục được bao nhiêu phần, nhưng anh có thể chắc chắn rằng, việc nhập vào cái xác kia của hắn đã bị thất bại, ít nhất thì trong khoảng thời gian này hắn ta sẽ không thể tập hợp sức mạnh để khôi phục cho cái xác ướp cổ kia, chỉ có thể dùng Tử Âm Văn Chương để nhập vào người khác.

Nhưng anh cũng thật không ngờ, Giang Tiểu Tư có thể dễ dàng bị hắn ta dụ dỗ như vậy. Đáng chết. Rõ ràng vài ngày trước còn thổ lộ son sắt với anh.

Thẩm Mặc đắn đo mãi, không quyết định được bước tiếp theo nên làm gì. Anh luôn theo sát bọn họ, là bởi vì lo rằng Mai Tân sẽ làm gì gây hại cho cô. Giang Lưu kia chẳng lẽ là heo sao. Một con người nguy hiểm như vậy ẩn núp ngay bên cạnh mà cũng không phát hiện sao.

Ngày hôm sau, trên đường đi tới tiệm cà phê, Giang Tiểu Tư bị Thẩm Mặc chặn lại, đối với việc anh xuất hiện, dường như Giang Tiểu Tư không hề ngạc nhiên. Hai người đứng đối diện nhau, hồi lâu vẫn không nói lời nào.

Cuối cùng, người không nhận được vẫn là Giang Tiểu Tư, cô nhìn đồng hồ, tỏ vẻ nóng nảy: “Có chuyện gì vậy?”

Thẩm Mặc nhíu mày, thái độ của Giang Tiểu Tư làm anh cảm thấy hơi khó chịu.

“Người tên Mạc Dương kia đó, tốt nhất em nên tránh xa hắn ra.”

“Vì sao?”

Thẩm Mặc không muốn kéo cô vào chuyện báo thù lần này, hơn nữa, nếu để cô biết được sự thật, rồi không cẩn thận để lộ ra dấu vết gì trước mặt Mạc Dương thì còn nguy hiểm hơn nhiều. Dường nhiên, anh sẽ không nói thật với cô.

“Chẳng vì sao cả, ít tới tiệm thôi, cũng đừng tùy tiện đi ra ngoài cùng hắn ta.”

Giang Tiểu Tư nổi giận rồi, anh luôn như vậy, không chịu giải thích, không chịu nói lý.

“Chẳng lẽ thầy đang ghen sao?”

“Em nghĩ vậy cũng được, tóm lại cứ tránh xa hắn ra, lá bùa này em phải luôn giữ trong người.”

Thẩm Mặc đưa lá bùa được gấp thành hình tam giác cho cô. Trước kia cũng như vậy, mỗi lần đi phá án hoặc tham gia vào những chuyện có thể gặp phải nguy hiểm, anh đều viết cho cô một lá bùa. Trước đây, Giang Tiểu Tư vẫn luôn coi nó như báu vật, hiện tại, nhận lấy cũng chỉ tiện tay cất vào túi.

Thẩm Mặc định nói gì đó rồi lại thôi, nhìn cô cúi đầu đá đá mấy hòn sỏi dưới chân, bao nhiêu lời nói quan tâm vẫn chẳng thốt ra được.

“Đừng hành động theo cảm tính....”

Giang Tiểu Tư bỗng mỉm cười: “À, thầy lo lắng chuyện này sao, sợ em bị thầy từ chối sẽ tìm một người tới bù đắp? Yên tâm, em thật sự thích Mạc Dương, những chuyện trước kia em đã quên gần hết rồi. Lần này, tự em đã uống Tán Tâm Thủy.”

Thẩm Mặc ngẩng phắt đầu lên, ngạc nhiên nhìn cô, cô đã tự uống Tán Tâm Thủy rồi, đã quên đi tình cảm đối với anh sao? Trong khoảnh khắc đó, Thẩm Mặc cảm thấy dường như không khí xung quanh đã bị hút sạch, chuyện đã xảy ra rồi, anh cũng chẳng thể nói được gì nữa, sợ mình mất lý trí, anh đành vội vàng quay người bỏ đi.

Lúc này, Giang Tiểu Tư mới ngẩng lên nhìn theo bóng lưng anh, trong mắt hiện lên một tia bia ai.

Tối hôm ấy, vì cô đề cập với Tiểu Quỷ chuyện nó phải sớm đi đầu thai nên Tiểu Quỷ giận dữ trốn đi, sang hôm sau mới chịu về. Nó tỏ vẻ nặng nề tâm sự, Giang Tiểu Tư rủ nó chơi tung bóng nó cũng chẳng có hứng thú, Giang Tiểu Tư đành phải để việc này tính sau.

Lại một tuần nữa trôi qua, tình cảm giữa Giang Tiểu Tư và Mạc Dương vẫn phát triển rất thuận lợi, Giang Tiểu Tư cười ngày càng nhiều. Nhưng mỗi khi trở về Thoát Cốt Hương, trông cô đều rất mệt mỏi, Giang Lưu sợ cô làm việc trong tiệm quá mệt, đề nghị thuê thêm vài người nữa, Giang Tiểu Tư lại nhất quyết không đồng ý.

Đến buổi tối thứ Năm, trời nổi mưa lớn. Sấm sét đùng đùng. Giang Tiểu Tư nhìn ra ngoài, có lẽ hôm nay không về được, đành nghỉ lại trong tiệm cùng Mạc Dương, mỗi người ngủ một gian, ngăn cách bởi rèm che.

“Mạc Dương, anh ngủ chưa?”

“Vẫn chưa....”

Mạc Dương vén rèm lên, nhìn thấy bộ dạng của cô, nở nụ cười: “Sợ gì chứ, sét đánh thôi mà.”

Giang Tiểu Tư cảm thấy có người ôm lấy mình từ phía sau, cô hơi hoảng hốt, lại nhớ tới lần Thẩm Mạc bị ốm, bộ dạng khi bị cô bắt nạt của anh ta.....

“Mạc Dương? Anh thích em ở điểm nào?” Giang Tiểu Tư quay lại nhìn hắn. “Em trông không xinh đẹp, dáng người cũng chẳng có, thậm chí ngực cũng chưa phát triển.”

Mạc Dương bật cười, chuyện đó thì có gì quan trọng đâu, chỉ cần trong mắt Thẩm Mạc, cô đặc biệt là được rồi. Lúc đầu, hắn vẫn chưa chắc chắn điều này, chỉ cảm thấy con bé trước mặt mình chỉ là một đứa trẻ, nhưng chứng kiến sự lo lắng của Thẩm Mạc mấy hôm nay, thậm chí anh ta còn thay đổi hẳn tác phong, không ra tay ngay lập tức với hắn, chỉ yên lặng quan sát, hắn liền hiểu được, Giang Tiểu Tư quan trọng với anh ta như thế nào.

“Chỉ là thích thôi, có thể anh chính là lolicol trong truyền thuyết đó.” (lolicol:kẻ mê các bé gái, shotacol: kẻ mê các bé trai)

Giang Tiểu Tư cũng bị chọc cho bật cười. Mạc Dương ôm cô vào lòng, thâm tình mà chân thành nhìn chăm chú vào đôi mắt cô, sau đó chậm rãi cúi xuống, tới gần định hôn lên môi cô.

Đột nhiên, thân thể Giang Tiểu Tư khựng lại, dường như khẽ lui ra, nhưng cuối cùng vẫn khép hai mắt. Khoảnh khắc đôi môi lạnh băng phủ lên, cô không hề có được cảm giác bị điện giật. Hôn môi, hút, vuốt phẳng, chỉ là những vận động vật lý đơn giản thôi. Giang Tiểu Tư cố gắng nói với mình như vậy, phải nhập tâm, phải nhập tâm.

Tay Mạc Dương thông thả vuốt ve khắp thân thể cô, giống như có một con rắn độc trườn qua, những nơi đó nổi đầy da gà. Giang Tiểu Tư cố gắng trấn an bản thân, phải chịu đựng, phải chịu đựng.

Hai tay cô ôm lấy Mạc Dương, kéo hắn lại gần mình hơn, làm nụ hôn càng thêm sâu. Đến khi tay Mạc Dương từ từ len vào trong quần áo cô, cuối cùng, cô không chịu nổi nữa.

60. Chương 60: Cuộc Chiến Trên Giường

Bên ngoài, một tia chớp lóe lên rạch ngang bầu trời đêm, chiếu sáng cả trời đất, rõ như ban ngày.

Thẩm Mạc biết hôm nay cả Giang Tiểu Tư và Mạc Dương đều ở lại tiệm, không về nhà, không dám lơ là một chút nào, luôn canh chừng ở phía ngoài. Nước mưa xối xả rơi xuống dưới mái hiên, làm ướt nhẹp ống quần anh. Anh đã nghe lén được hết thấy hành động giữa hai người kia, nhưng lại không thể làm gì, chỉ biết cắn chặt răng, thầm mắng cả ngàn lần rằng, con bé Giang Tiểu Tư này thật ngu ngốc. Nếu biết trước quan

hệ giữa họ tiến triển nhanh như vậy, anh đã nói rõ thân phận thực sự của Mạc Dương cho cô rồi. Nhưng anh cũng biết, chỉ cần Giang Tiểu Tư thật sự thích, thân phận gì cũng chẳng ngăn cản nổi cô.

Đúng lúc này, một tiếng thét thê lương thấm thiết từ trên lầu truyền tới. Máu trong người Thẩm Mạc gần như lập tức đóng băng, anh phá cửa vào, xông thẳng lên lầu.

Trước mắt, Mạc Dương đang quỳ rạp trên đất mà run rẩy, trên lưng hắn bị cắm một móc câu nằm lưỡi đang tỏa ra ánh sáng vàng lấp lánh. Lúc này, Giang Tiểu Tư đã lùi vào góc tường, đang trợn mắt nhìn Thẩm Mạc, hiển nhiên rằng, sự xuất hiện của anh khiến cô khá ngạc nhiên.

“Sao thầy lại tới đây?”

Thẩm Mạc không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, anh chỉ lo lắng không biết Giang Tiểu Tư có bị thương không, nhanh chóng vọt tới, nhưng không ngờ lại đụng phải một bức tường trong suốt, bị bắn ngược trở lại.

Anh cúi đầu xuống nhìn, trên sàn chẳng một vòng tơ hồng, một đầu dây đang nằm trong tay Giang Tiểu Tư, bèn quát lên: “Giang Tiểu Tư. Em đang làm gì vậy?”

Cơ thể Giang Tiểu Tư hơi run lên, từ trước tới giờ, cô chưa từng thấy Thẩm Mạc tức giận như thế này. Cả nửa người anh đều ẩm ướt, tóc dán lên mặt, gân xanh trên cổ hằn lên rõ ràng, tay anh nắm mạnh một quyền lên vách tường đang tỏa ra vàng hào quang nhàn nhạt.

Lúc này, kẻ quỳ trên mặt đất, Mạc Dương, đang gắng sức vươn tay lên định nhổ móc câu trên lưng ra. Về mặt Giang Tiểu Tư tỏ ra hơi kích động, không kịp giải thích gì thêm với Thẩm Mạc, hai đầu tơ hồng đã bị cô thất lại nút thắt, cô và Mạc Dương đều bị nhốt ở bên trong, nhất thời không thể thoát ra được.

Việc quan trọng bây giờ là phải khống chế được hắn ta trước đã. Giang Tiểu Tư lấy từ trong ngăn tủ đầu giường một sợi xích bạc đã chuẩn bị từ trước, cẩn thận tiến lên hai bước, định trói Mạc Dương lại.

Thẩm Mạc hoảng hốt, lúc này anh mới hiểu ra, hóa ra Giang Tiểu Tư đã sớm nhận ra Mạc Dương chính là Mai Tân, cô tiếp cận hắn, là để giăng một cái bẫy. Trời ạ. Chẳng lẽ cô mạo hiểm lớn như vậy là để bắt Mai Tân giúp anh sao? Chẳng lẽ cô nghĩ rằng chỉ dựa vào sức mình mà có thể khống chế được Mai Tân sao? Đồ ngốc này. Thẩm Mạc cắn nát ngón tay, gắng sức vẽ bùa trên vách tường trong suốt.

Bỗng nhiên, Tiểu Quỷ đột nhiên bay ra từ trong nôi, thân thể nó giờ đã mở nhật đến mức gần như chẳng thể nhìn ra. Nó mơ màng nhìn quanh, không biết trong lúc mình ngủ đã xảy ra chuyện gì. Nó cảm thấy bản thân mình càng ngày càng yếu ớt, nhưng nó lại không muốn rời xa Giang Tiểu Tư, khó khăn lắm mới có một người đối xử tốt với nó trên cõi đời này như vậy. Giang Tiểu Tư cũng hoảng hốt, rõ ràng hôm nay cô đã bảo nó ở nhà mà. Sợ nó bị Mạc Dương tấn công, cô vội vàng gọi nó trốn ra phía sau mình.

Mặc dù Mạc Dương đã có Tử Âm Văn Chương hộ thân nên chỉ bị thương bên ngoài, nhưng móc câu nằm lưỡi này cũng thật lợi hại, xỏ xuyên qua cả linh hồn và thân thể của hắn, khiến hồn phách của hắn bị cố định tại cái xác này, không thể thoát ra nổi. Gương mặt của hắn trở nên rất dữ tợn, dường như toàn thân hắn đang ngập trong một ngọn lửa hừng hực, thấy Giang Tiểu Tư định dùng xích bạc trói mình, hắn đánh ra một chưởng, uy lực không nhỏ. Tuy rằng Giang Tiểu Tư đã kịp thời né tránh, nhưng cách một cm mà tay áo vẫn bị đốt trọi.

“Tiểu Tư.” Thẩm Mạc ở bên ngoài chứng kiến, trái tim suýt bật ra khỏi cổ họng.

Giang Tiểu Tư đọc khẩu quyết, ném xích bạc về phía Mạc Dương, sợi xích vừa chạm vào mục tiêu thì bỗng như một con rắn, cuốn lấy cơ thể hắn, hắn càng giãy dụa, sợi xích càng siết chặt. Mấy thứ này cô đều mượn ở chỗ Diệu Yên. May mà tất cả đều thuận lợi như những gì cô dự tính, tuy rằng sự xuất hiện của Tiểu Quỷ và Thẩm Mạc không hề có trong kế hoạch.

Mạc Dương như con thú bị vây hãm, cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng, điên cuồng nhảy ra phía ngoài cửa sổ, hắn muốn chạy trốn, nhưng lại đập phải vách tường trong suốt, ngã xuống mặt đất. Giang Tiểu Tư không ngờ hắn bị trói chặt đến thế mà vẫn mạnh mẽ như vậy, may mà mình đã giăng sẵn kết giới. Thấy cuối cùng cũng khống chế được Mạc Dương, cô vẫn chưa bình tĩnh lại được, định cởi bỏ tơ hồng để Thẩm Mạc vào. Nhưng nút thắt quá chặt, dao cũng không cắt được, chỉ đành dùng tới răng để cắn.

Đột nhiên, cô nghe thấy Thẩm Mạc hét lớn: “Tiểu Tư. Cẩn thận.”

Giang Tiểu Tư vội quay đầu lại, thấy Mạc Dương đã đứng lên từ bao giờ, cơ thể hắn phình to lên, cơ bắp gồ lên, phá nát xiềng xích.

Giang Tiểu Tư kinh ngạc mở lớn hai mắt, ngũ trảo kim câu trên lưng hắn đã được rút ra, giờ phút này đang nằm trên tay Tiểu Quỷ.

“Tiểu Quỷ, em.....”

Tiểu Quỷ nhìn vẻ mặt của Giang Tiểu Tư, biết hình như mình đã làm chuyện sai lầm rồi, vội vàng ném móc câu xuống đất.

Hai mắt Mạc Dương đỏ lôm, lúc này, hắn đã tới trước mặt Giang Tiểu Tư, tung ra một chưởng.

“Tiểu Tư.” Thấm Mạc gần như phát điên, tập trung tất cả sức mạnh đẩy vào bức tường trong suốt. Cuối cùng, kết giới cũng từ từ nứt ra từ lá bùa máu, bức tường giống như tấm kính thủy tinh, vỡ tan tành, những mảnh vụn phép xẹt qua hai tay anh, làm hai bàn tay đầm đìa máu thịt.

Nhưng vẫn chậm, Giang Tiểu Tư bị luồng khí nóng cuộn cuộn tỏa ra từ người Mạc Dương áp bức, liên tục lùi về phía sau. Tiểu Quỷ liều mình lao ra trước mặt cô ngăn cản. Nhưng bàn tay Mạc Dương vẫn thẳng tắp, xỏ xuyên qua hồn phách nó, chỉ hơi chậm lại, rồi lập tức đập mạnh vào vai Giang Tiểu Tư.

Bùa hộ mệnh và hạt châu trên người Giang Tiểu Tư chột lóe lên, giúp cô đỡ được một nửa chưởng lực. Nhưng Giang Tiểu Tư vẫn phun ra một ngụm máu tươi, thân mình bị bật ra, đập vào vách tường, sau đó rơi xuống.

Chưa để cô kịp thở, Mạc Dương lại tiếp tục đá mạnh tới, nhưng đã bị Thấm Mạc chặn phía trước cô đánh bật ra xa hai mét.

“Mai Tân.” Thấm Mạc gầm lên, lao vọt tới, một tay tóm lấy cánh tay trái của hắn, mạnh mẽ moi ra Tử Âm Văn Chương được chôn chặt trong da thịt thân thể kia, máu thịt lập tức văng ra khắp nơi.

Đồng thời, hồn phách Mai Tân cũng thoát ra khỏi thân thể Mạc Dương, hắn nhìn Thấm Mạc lúc này đã lửa giận ngút trời, biết mình không phải là đối thủ, lúc trước, vất vả lắm mới tránh được một kiếp, lúc này, vẫn nên “tẩu vi thượng” thôi (chạy là thượng sách). Như mũi tên rời cung, hắn bay vọt ra ngoài cửa sổ, nháy mắt đã biến mất trong màn mưa.

Tuy rằng biết lúc này là cơ hội báo thù tốt nhất, Thấm Mạc cũng chẳng còn tâm trí đâu mà đuổi theo nữa, chỉ muốn mau mau đi tới chỗ Giang Tiểu Tư, xem tình hình vết thương của cô. Nhưng Giang Tiểu Tư lúc này lại đang nhìn chăm chăm về phía trước, hô lên một tiếng, Tiểu Quỷ.

Vừa rồi, vì muốn làm suy yếu chưởng lực của Mạc Dương, Tiểu Quỷ đã dùng hết tất cả sức mạnh, bị thương rất nặng. Nó cúi đầu nhìn lại chính mình, thân thể của nó giờ phút này đã mong manh như sương khói. Nó biết, mình không thể tiếp tục ở lại nhân thế được nữa. Lúc trước, Mạc Dương biết rằng nó không nở rời khỏi Giang Tiểu Tư, hắn nói hắn có cách, có thể giúp nó vĩnh viễn ở lại bên cạnh Giang Tiểu Tư, chỉ cần sau này nó phải nghe lời hắn hết thảy. Cho nên, lúc này nó mới nghe lệnh của hắn, nhổ ngũ trảo câu (móc câu năm lưỡi) trên người hắn ra.

Nó chỉ biết rằng Giang Tiểu Tư và người này đang yêu nhau, cảm tình giữa hai người rất tốt, mà không hề biết rằng đó chỉ là cái bẫy của Giang Tiểu Tư. Nó cũng không biết, móc câu trên người Mạc Dương là do Giang Tiểu Tư nhân lúc hai người hôn môi cắm vào, hắn bảo rút thì rút thôi, nào ngờ nó lại bị lợi dụng, gây ra họa lớn, còn hại Giang Tiểu Tư bị thương.

Nó rất áy náy, nhưng nó không muốn phải rời xa Giang Tiểu Tư như vậy....

Mẹ, cùng đi với con thôi.

Đột nhiên, Tiểu Quỷ hóa thành một luồng khí lạnh, quần lấy ngón út tay trái của Giang Tiểu Tư, định câu hồn phách của cô đi.

“Nghịch chương. Đến giờ còn muốn hại người.” Thấm Mạc giận dữ, nắm lấy Tử Âm Văn Chương, Tử Âm Văn Chương biến lớn lên, áp thật mạnh lên quỷ anh.

“Đừng.” Giang Tiểu Tư thê lương thét lên, vươn hai tay ra muốn bảo vệ quý anh. Trong cái khoảnh khắc Tiểu Quý bị Tử Âm Văn Chương áp xuống, nó thét lên một tiếng khóc xé ruột xé gan, sau đó, trong nháy mắt đã hôn phi phách tán, chẳng còn để lại vết tích gì nữa.

Thẩm Mặc vẫn chưa bình tâm lại, tiến đến ôm Giang Tiểu Tư đang khóc lớn vào ngực, hiềm khi tay anh hơi run run như bây giờ, nghĩ lại chuyện vừa rồi, anh vẫn không nén nổi sợ hãi.

“Tiểu Quý, vì sao lại giết nó....” Giang Tiểu Tư giãy dụa, đá đánh, cô biết bản tính lệ thuộc của Tiểu Quý đối với cô, nó chỉ không nở, mới nghĩ rằng, không thể cùng nhau sống, vậy thì cùng nhau chết. Tiểu Quý còn chưa thật hiểu biết, vì sao Thẩm Mặc lại giết nó.

Thẩm Mặc không nói lời nào, chỉ ôm chặt cô vào lòng. Suýt nữa anh đã mất đi cô.

“Yêu ma quỷ quái, chết cũng không tiếc, tôi chỉ cần em còn sống là tốt rồi.”

Mặt Thẩm Mặc lộ ra vẻ xơ xác tiêu điều, nhưng vòng ôm của anh lại càng thêm ấm áp, Giang Tiểu Tư vẫn đang tiếp tục dấm dáp, bỗng nhiên rùng mình một cái.

61. Chương 61: Bị Knockout

Nếu anh không nhận ra Mạc Dương chính là Mai Tân, nếu anh không canh chừng ở bên ngoài, sự việc sẽ đi đến đâu, Thẩm Mặc thực sự không dám tưởng tượng tiếp. Anh không rõ Giang Tiểu Tư đã lấy thêm được một lá gan từ đâu mà lại dám tin rằng chỉ dùng năng lực của bản thân cô có thể bắt giữ được Mai Tân. Cho dù trong quá trình vừa qua không có Tiểu Quý ngáng đường, e rằng Mai Tân cũng có cách khác thoát thân.

Giữa Giang Tiểu Tư và Mai Tân không hề có thù hận, thế mà cô lại lo nghĩ trăm phương ngàn kế để bắt hãm, đơn giản là vì anh. Hai người họ, không phải là quan hệ yêu đương, chỉ là quan hệ thầy trò bình thường. Hành động này của cô, cho dù đặt vào hoàn cảnh trước kia, khi quan hệ giữa hai người được coi như hòa hoãn, anh cũng không thể lý giải nổi. Huống chi, trước đây không lâu, hai người vừa mới trở mặt, anh cũng tự thấy mình đã làm cho Giang Tiểu Tư chết tâm, vậy thì tại sao cô lại gạt mình mà mạo hiểm đến vậy, còn lừa mình rằng đã tự uống Tán Tâm Thủy? Vì một người đã cự tuyệt mình, một người vô tình, ích kỷ mà trả giá lớn như vậy, là vì sao? Đầu óc cô có vấn đề?

Thẩm Mặc đứng dậy, lần đầu tiên, anh bế ngang Giang Tiểu Tư lên, ôm vào trong ngực. Mặt cô vùi vào trước ngực anh, nước mắt làm ướt đầm vạt áo, mà tim của anh, dường như cũng bị làm ướt, lạnh lạnh, mang theo cả thương tiếc và buồn lo. Đang định vén áo lên để kiểm tra vết thương trên vai cô, anh bỗng thấy một bóng đen vụt tới, như sao băng, phá tan cửa sổ bay vào phòng, sau đó hạ xuống trước mặt họ.

“Tiểu Tư.” Giang Lưu tiến đến gần hơn, hiển nhiên, nét mặt anh lúc này khá hoảng loạn.

Giang Tiểu Tư ngẩng đầu lên với một đôi mắt sưng đỏ, giãy ra khỏi Thẩm Mặc, nhào vào lòng Giang Lưu, thút thít nói: “Tiểu Quý chết rồi.”

Giang Lưu nhìn quang cảnh bữa bọn xung quanh, khẽ nhíu mày.

“Mạc Dương chính là Mai Tân.”

Nghe Thẩm Mặc nói vậy, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, anh cũng đoán được tám chín phần. Sau khi Giang Tiểu Tư bị thương, hạt châu cảm ứng được nguy hiểm, anh mới vội vàng tới đây. Anh vẫn tưởng rằng sau khi thất tình, Giang Tiểu Tư đang cố gắng quên đi Thẩm Mặc, vốn thấy rất vui mừng, cuối cùng cô cũng trưởng thành rồi. Nhưng không ngờ, anh hoàn toàn bị tiểu nha đầu này che mắt.

Giang Lưu không nói gì, cũng không hề biểu lộ chút bất mãn nào với Thẩm Mặc, chỉ khẽ bế Giang Tiểu Tư lên, đi xuống lầu.

Thẩm Mặc giữ anh lại: “Để tôi giúp cô bé chữa trị vết thương trước đã.”

“Không cần, cảm ơn.” Dĩ nhiên, Giang Lưu không thể giao Giang Tiểu Tư cho anh ta, nếu không thân phận cường thi của cô sẽ bị bại lộ, có lẽ, đó chính là chuyện Giang Tiểu Tư không mong muốn xảy ra nhất.

Thẩm Mặc cũng không ngăn trở thêm nữa, một chuông vừa rồi của Mai Tân tuy rằng rất nặng, nhưng sau khi đã đi qua mấy lớp cản trở thì độ sát thương của nó đã giảm đi rất nhiều, không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Giang Lưu bế Giang Tiểu Tư, chạy như bay trên nóc các tòa nhà, chẳng mấy chốc đã về tới Thoát Cốt Hương. Giang Tiểu Tư uống một chút máu thì bắt đầu sốt cao, dần lịm đi. Giang Lưu xử lý tốt miệng vết thương, trời đã dần sáng lên, mưa cũng ngừng hẳn. Anh đi rửa mặt, ra mở cửa hàng, chợt phát hiện ra, bên cạnh lan can dưới cây liễu ở vỉa hè đối diện có một bóng lưng thon dài rất quen thuộc. Đúng là Thẩm Mặc.

Thẩm Mặc nghe thấy tiếng mở cửa, xoay người lại. Sáng sớm, mặt sông có sương, làm cho hình bóng anh phẳng phất như bị bao phủ trong đó, chẳng rõ ràng như trong quá khứ, bớt đi chút lạnh lùng, lại thêm vào một chút do dự, bồn chồn.

Đột nhiên Giang Lưu nhớ tới Triệu Tật, người đàn ông lạnh lùng cao ngạo ấy, bình thường luôn ngạo ngễ, vào khoảnh khắc Liễu Chi chết đi, hình như hai vai trông cũng yếu ớt nặng nề như vậy. Bỗng dưng lúc này, buồn bã và may mắn lại đan xen trong anh, bởi trong nháy mắt này, anh có thể khẳng định rằng, tròng lòng Thẩm Mặc đã yêu Tiểu Tư rất sâu đậm. Nhưng chỉ yêu thôi cũng không thể quyết định vận mệnh của hai người này, chỉ có thể chọn lựa.

Thẩm Mặc chậm rãi băng qua đường, bước tới: “Cô ấy ổn không?”

Trong câu nói thản nhiên ấy bao hàm biết bao lo lắng và tình cảm không sao kìm nén được, khiến người vẫn do dự lâu nay, Giang Lưu, cuối cùng cũng buông bỏ thành kiến, chấp nhận dỡ bỏ đi trái tim mình. Cũng giống như trước đây đối đãi với Triệu Tật, sau khi đã hoàn toàn chấp nhận, anh sẽ dùng hết khả năng lực của mình để bảo vệ người mà anh tin tưởng này, người đàn ông có thể mang đến hạnh phúc cho Liễu Chi, cho dù phải làm thủ hạ của anh ta, nghe theo sự sai phái của anh ta, thậm chí có thể mất mạng vì anh ta. Từ nay, anh cũng sẽ cố gắng giúp đỡ Thẩm Mặc, bảo vệ hạnh phúc của anh ta và Tiểu Tư.

Nhưng mà anh đã từng nghe Thẩm Khấu Đan kể lại rằng: Trước đây, Thẩm Mặc trong cơn giận dữ đã lỡ tay giết chết yêu quái Ngư Đồng, vì vậy khiến Mai Tân phản bội. Mai Tân mất đi người yêu nhất, đã sử dụng Tử Âm Văn Chương giết chết cả nhà Thẩm Mặc. Lúc ấy, chỉ có Thẩm Khấu Đan còn sống, mà Thẩm Mặc lại cách ngàn dặm xa xôi nhận được điện thoại của Mai Tân, có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của người nhà trong trận chém giết, lại hoàn toàn bất lực. Trong một khoảng thời gian rất dài sau đó, ngay cả điện thoại Thẩm Mặc cũng không dám nhận, chỉ cần nghe được tiếng chuông, anh cũng sẽ bị ác mộng làm tỉnh giấc. Sau này, Thẩm Mặc lại giết Mai Tân báo thù, nhưng giận giữ vẫn không thể tiêu tan, làm tất cả yêu quái trong thành phố Đào Nguyên đều bị liên lụy. Trước đây trong mắt anh, “phi nhân loại” có phần rõ thiện ác, vì vậy mới hoàn toàn tin tưởng Ngư Đồng, kết quả cuối cùng nhận được lại là bạn tốt phản bội, cả nhà chết thảm.

Thành kiến của anh ta đối với ‘phi nhân loại’ quá sâu, cho dù có thật sự yêu Tiểu Tư, nếu biết thật ra cô không phải người thường, anh ta có thể chấp nhận cô không? Có phải lúc đó cũng sẽ cảm thấy bị lừa gạt, phản bội? Giang Lưu rất lo lắng.

“Con bé vẫn đang hôn mê, anh vào thăm nó chút đi.” Giang Lưu chỉ chỉ lên lầu.

Thẩm Mặc cũng cảm giác được người này bỗng nhiên thay đổi thái độ với anh, nhẹ nhàng gật đầu đi vào Thoát Cốt Hương.

Giang Tiểu Tư nằm trên giường, an tĩnh ngủ. Mặt cô thật hồng, trên trán còn đang bị phủ lên túi chườm đá. Thẩm Mặc đưa tay sờ lên mặt cô, sau đó khẽ chạm vào vai cô, bắt mạch cho cô, đến khi chắc chắn cô không sao, anh mới nhẹ nhàng thở ra. Ngồi bên giường nhìn Giang Tiểu Tư, nhớ tới những lúc ở bên cô mấy năm nay, từng chuyện qua từng chuyện, khóa miệng bất giác nhếch lên. Bàn tay lớn chui vào trong chăn, cầm lấy bàn tay nhỏ bé nóng bỏng của cô.

Vì quá khát, Giang Tiểu Tư tỉnh lại. Vừa mở mắt ra, cô liền thấy Thẩm Mặc đang ngủ trên chiếc ghế dựa kế bên.

“Nước....” Cô khàn khàn lên tiếng, Thẩm Mặc lập tức bừng tỉnh, cầm lấy cốc nước bên cạnh giúp cô uống.

“Để chịu hơn chưa?”

Giang Tiểu Tư biết, Tiểu Quỷ chết đi cũng không thể trách Thẩm Mặc, nhưng cô vẫn giận anh, nhắm mắt lại, không nói lời nào.

Thẩm Mặc cũng không nói nữa, lặng lẽ nhìn cô. Cảm giác của Giang Tiểu Tư nói rằng, tầm mắt anh luôn luôn dừng ở mặt mình, vì thế mở mắt ra nhìn anh chằm chằm.

“Em đã không sao rồi, thầy có thể đi về đi.”

“Lần này may mắn thoát chết, nhưng sau này thì sao? Sao em lại làm chuyện nguy hiểm như vậy một mình?” Thẩm Mặc muốn nói ra vài câu quan tâm, nhưng vẫn không nhịn nổi mà trách móc cô.

“Chuyện nguy hiểm nào cơ, em chỉ yêu đương một chút mà thôi.” Giang Tiểu Tư nói dối.

“Em dám nói trước đó em không biết hắn là Mai Tân không? Dụng cụ cũng đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi còn gì.” Thẩm Mặc cười lạnh.

Giang Tiểu Tư biết mình đuối lý, giọng cũng dần dần nhỏ lại: “Dù sao cũng chẳng liên quan gì đến thầy.”

“Em nói lại lần nữa xem.” Thẩm Mặc trừng mắt nhìn cô.

Vậy là, hốc mắt Giang Tiểu Tư đỏ lên, cô trèm chần quá đầu: “Thầy mau mau kết hôn đi. Chuyện của em thầy không cần quan tâm.” Vốn cô không định nói cho anh biết, cô thực sự đã chết tâm với anh rồi, chỉ cảm thấy rằng, mấy năm nay, cô vẫn đem đến cho anh rất nhiều phiền toái, đến cuối cùng cô muốn giúp anh làm chuyện gì đó mà thôi.

Thẩm Mặc lắc đầu. Qua chuyện vừa rồi, anh cảm thấy kỹ thuật diễn xuất của cô không tồi, vạch mưu tính kế cũng rất tốt, vẫn tưởng rằng cuối cùng cô đã trưởng thành lên một chút, hóa ra vẫn trẻ con như vậy.

Vươn tay ôm cả cô lẫn chần vào lòng, anh khe khẽ nói: “Thật xin lỗi, chuyện của tôi và Thủy Tâm là hiểu lầm thôi.”

Giọng nói buồn rầu của Giang Tiểu Tư vọng ra từ trong chần: “Không phải hai người định kết hôn sao?”

“Ai nói với em là vậy, cô ấy là chị dâu tôi.”

“Hừ, dù hai người có thể nào cũng không liên quan đến em, tình yêu của em thất bại, kế hoạch cũng thất bại, làm thầy chê cười rồi. Tóm lại, cảm ơn thầy đã cứu em, thầy giết Tiểu Quỷ, em cũng sẽ không tìm thầy báo thù. Thầy về đi, muốn kết hôn với ai thì kết, sau này chúng ta không ai nợ ai.”

Thẩm Mặc trầm mặc hồi lâu, đến khi Giang Tiểu Tư bắn khoả anh có phải đã ngủ rồi không, cô lại nghe được một giọng nói nhỏ hết mức có thể cất lên.

“Không phải chúng ta đã thành thân rồi sao, sao có thể không ai nợ ai được? Tôi làm sao kết hôn với người khác được nữa?”

Rốt cục Giang Tiểu Tư cũng chịu nhô đầu ra khỏi chần, tròn tròn mắt nhìn Thẩm Mặc: “Thầy nói gì cơ?”

“Không nghe thấy thì thôi.” Thẩm Mặc quay mặt đi, nhìn sang chỗ khác. Giang Tiểu Tư không thể tin nổi, sờ sờ trán mình, sợ rằng cô sốt cao quá nghe lầm rồi. Qua một lúc lâu sau, cô đột nhiên đứng thẳng dậy, vỗ tay hoan hô, bắt đầu nhảy nhót loạn xạ, sau đó, ôm lấy cổ Thẩm Mặc.

Lúc đầu là cô ngồi trên đùi Thẩm Mặc, nhưng do trọng tâm bất ổn, ghé dựa nhanh chóng bị đổ về phía sau, hai người bị chôn vùi dưới chần.

Thẩm Mặc cảm thấy thật bất đắc dĩ, muốn xóc chần đứng lên. Nhưng Giang Tiểu Tư đang ngồi trên người anh lại ép chặt anh xuống, hai tay nâng mặt anh lên, anh có thể cảm nhận được, hơi thở nóng rực của cô gần trong gang tấc.

“Thẩm Mặc.....” Cô khẽ gọi, sau đó, đôi môi nóng rực khẽ lướt qua đôi má anh.

“Anh thích em không?” Nói xong một câu, cô lại nhẹ nhàng hôn anh một chút.

Giống như bị luồng điện truyền qua, mặt Thẩm Mặc cũng dần trở nên nóng bỏng.

“Tôi không biết.” Thẩm Mạc đặt tay lên ngực tự hỏi, rốt cuộc thích là gì? Là luôn nghĩ về cô, nhưng lại vừa chán ghét cô vừa giận cô? Là khi thấy cô cười anh cũng vui vẻ, khi cô khóc, anh lại hận không thể phá hủy tất cả sự vật làm cô đau lòng khổ sở, bao gồm cả chính anh? Có lẽ, tình cảm anh dành cho cô không chỉ là thích rồi?

“Tôi không biết, nhưng tôi đồng ý với em, sẽ không tiếp tục trốn tránh nữa.”

Giang Tiểu Tư rất vui vẻ, hai mắt mở to: “Ý anh nói là anh đồng ý chấp nhận em?”

Qua hồi lâu, Thẩm Mạc mới khẽ ừ, làm được đến thế này, đã là cực hạn của anh.

Tuy rằng đã chuẩn bị tinh thần trước, nhưng bỗng nhiên bị Giang Tiểu Tư hôn xuống, anh vẫn hít vào một ngụm khí lạnh. Hai năm rồi, họ chưa từng gần sát nhau như lúc này. Nụ hôn mà anh chưa bao giờ dám nhớ lại, hiện tại lại đang diễn ra. May mà có chăn che lại, tối như mực, nếu không chắc chắn Giang Tiểu Tư sẽ thấy được mặt anh hồng đến thế nào. Có một chuyện anh vẫn không sao hiểu nổi, sao lần nào mình cũng là người phía dưới.

Anh giờ hay tay lên, kéo đầu của Giang Tiểu Tư gần mình hơn. Giang Tiểu Tư vẫn đang sốt, từ đầu đến chân đều nóng bỏng, mỗi chỗ bị cô hôn, cắn, hút đường như đang tan chảy. Anh hé môi ra, làm nụ hôn này sâu hơn, hoàn toàn khác với trước đây, anh chủ động cướp đoạt lấy cánh môi của cô, cuốn lấy đầu lưỡi của cô.

“Ừm.....” Giang Tiểu Tư khẽ rên, bởi vì không thể tin nổi Thẩm Mạc lại trở nên nhiệt tình như vậy. Hóa ra đối phương là một cao thủ đầy kinh nghiệm hơn cô, rất nhanh quyền chủ động của cô đã bị cướp đi, bao nhiêu ý nghĩ đều tan thành bột phấn, đầu óc dường như không ngừng có sao băng vụt qua.

Cảm giác này lâng lâng giống như đang bay trên trời, hóa ra khi hai người yêu nhau hôn môi, có thể khiến cho thời gian cũng phải ngừng lại, làm cho thế giới xung quanh, nháy mắt đã tan thành mây khói. Cô không tự chủ cọ lên thân thể Thẩm Mạc, lại nhanh chóng bị anh ôm cứng lại. Mãi đến khi cảm giác mình sắp vì ngạt thở mà chết đi, Thẩm Mạc mới buông cô ra. Cô há mồm thở dốc, trán nhỏ vẫn dán lên trán Thẩm Mạc, mũi cũng chạm vào mũi anh.

“Thẩm Mạc....” Cô khàn khàn nói. “Quả nhiên, hôn anh vẫn tốt hơn nhiều....”

“Đáng chết.” Thẩm Mạc lập tức nghĩ tới việc cô ngốc nghếch sử dụng mỹ nhân kế với Mai Tân. Mà kỳ thực, Mai Tân cũng chẳng để ý cô có đẹp hay không, hẳn ta chỉ muốn cướp đi mọi thứ của anh.

“Sau này không được chủ động hôn bất kì ai.”

“Hôn ba cũng không được sao?”

“Không được.”

“Vậy còn anh?”

“Không cần, bởi vì tôi sẽ hôn em.”

Nói xong, một đôi môi mỏng lại phủ lên, triền miên mất hồn, đảo lộn trời đất. Giống như là, anh đang muốn bồi thường lại cho những nước mắt và tổn thương trước nay lại cho cô. Giang Tiểu Tư cảm thấy mình sắp chết rồi, cô không biết hóa ra Thẩm Mạc lại bá đạo và nhiệt tình đến thế. Giữa không gian nhỏ hẹp được bao bởi một tầng chăn, cô thấy mình đang dần tan ra, như kem vậy.

Lại tách ra, giữa môi hai người kéo theo một sợi tơ trong suốt, trông cực kì mê hoặc. Lúc này, cửa phòng bỗng bị đẩy ra, Giang Lưu nghi hoặc lên tiếng “Tiểu Tư.”

Giang Tiểu Tư vội vàng xốc chăn lên, mặt đỏ bừng, gấp rút hô hấp, nhảy ra khỏi người Thẩm Mạc. Thẩm Mạc không hiểu vì sao lần nào mình khinh bạc con gái nhà người ta cũng đều bị bắt gặp như vậy, thong thả đứng lên, nâng dậy ghế dựa, sau đó cúi xuống nhặt chăn lên.

Giang Lưu thấy hai người như vậy, đương nhiên cũng đoán ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, sờ sờ mũi, cũng cảm thấy hơi xấu hổ. Anh quay đầu nhìn Diệu Yên đang đứng phía sau, lại nhìn sang Giang Tiểu Tư.

“Tiểu Tư, Diệu Yên đến thăm con này.”

Giang Tiểu Tư vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

“A, Diệu Yên, ngại quá, những thứ chị cho em mượn em không cần thận làm hỏng mất rồi.”

Diệu Yên nhìn cô và Thẩm Mặc, hơi hơi nhú mào: “Không sao, bình an là tốt rồi, thành công không?”

“Không, chạy mất rồi.” Tuy rằng nói vậy, nhưng trông Giang Tiểu Tư không hề ủ rũ, trong họa có phúc, cuối cùng Thẩm Mặc cũng chấp nhận cô rồi.

“Chỉ kết giới tôi sẽ sửa chữa lại cẩn thận, sau đó trả cho cô.” Lúc này, dĩ nhiên Thẩm Mặc đã hoàn toàn khôi phục lại vẻ lạnh lùng nghiêm nghị bình thường, là kiểu không cười không nói nhiều.

“Chúng ta xuống lầu tán gẫu đi. Tiểu Tư, con cảm thấy sao rồi, ba thấy hình như vẫn còn sốt, muốn ngủ tiếp không?” Giang Lưu hỏi.

“Con không sao.”

Bốn người cùng xuống lầu, Thẩm Mặc hỏi Giang Tiểu Tư làm sao biết được Mạc Dương là Mai Tân.

“Trước đó, em luôn cảm thấy có người đang theo dõi em, vậy nên nhờ bạn bè ở Bách Lý Nhai điều tra, sau đó biết được đó là thức thần bị người khác khống chế. Việc này xảy ra sau khi thoát khỏi Thập Mộ không lâu, em đoán có thể là Mai Tân nhưng không dám khẳng định. Sau đó, Mạc Dương xuất hiện, đúng vào lúc em thất tình, quá trùng hợp rồi, hơn nữa, sao lại đúng lúc người này cũng thích em. Em biết mình không phải đại mỹ nữ, không thể làm cho người ta nhất kiến chung tình dễ dàng như vậy. Hắn cũng không sợ hãi trước sự tồn tại của Tiểu Quỷ. Rồi, em điều tra ra được, thức thần luôn luôn theo dõi em là do hắn khống chế, nên em chắc chắn là hắn. Vậy nên, đâm lao phải theo lao....”

Giang Tiểu Tư thấy sắc mặt của Thẩm Mặc ngày càng âm trầm, giọng cô cũng càng ngày càng nhỏ đi. Đương nhiên, còn có một nguyên nhân quan trọng giúp xác định rõ được thân phận Mai Tân mà cô chưa nói ra, đó là nhóm máu RH- của Mạc Dương, nhóm máu này không hề phổ biến, hắn không bỏ đi như những người khác mà cố tình ở lại, lại còn thích cô, lấy đầu ra sự trùng hợp như vậy. Có lẽ, hai năm qua là thời kì Mai Tân tu dưỡng để phục hồi pháp lực, mà thức thần theo dõi cô đã phát hiện ra thân phận cương thi của cô, cho nên hắn mới cố ý trêu đùa cô, sau đó dụ hoặc cô. Hắn cũng không biết giấu lại cho kĩ gì cả, khối tình si cô dành cho Thẩm Mặc có nhật nguyệt chứng giám, làm sao dễ dàng di tình biệt luyện như vậy được.

Thẩm Mặc nghe xong thì có hơi chút tức giận, hóa ra Mai Tân luôn luôn ẩn nấp xung quanh họ, còn cô sớm đã phát hiện ra, nhưng lại không nói với anh mà tự ý hành động.

Giang Lưu xoa đầu Giang Tiểu Tư: “Ngay cả ba cũng không nói sao?”

“Ba mà biết được, chắc chắn không cho con tiếp cận hắn. Vất vả lắm mới đoán ra thân phận của hắn, nếu đợi tới lần sau, không biết có thể tìm ra hắn không nữa.” Giang Tiểu Tư giải thích. Thật ra ở một góc độ nào đó, cô muốn chứng minh cho Giang Lưu thấy, cô trưởng thành rồi, không những có thể tự bảo vệ mình, cô còn có thể thu phục người xấu nữa. Không ngờ cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc. Nhưng dù sao cũng cướp lại được Tử Âm Văn Chương, còn làm hắn ta bị trọng thương, bây giờ cô muốn chờ xem hắn còn muốn giở trò gì nữa.

Thẩm Mặc về trước, Giang Tiểu Tư lên lầu nghỉ ngơi.

Diệu Yên nghiêm túc nói: “Giang Lưu, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Có lẽ Giang Lưu cũng đã đoán được, sợ bị Giang Tiểu Tư nghe thấy, chỉ chỉ ra ngoài, hai người đi ra tận bờ ven bờ sông.

“Anh quyết định buông tay để Tiểu Tư và Thẩm Mặc ở bên nhau ư?”

Giang Lưu gạt đầu.

Diệu Yên nổi điên: “Lúc trước, anh tặng Liễu Chi cho Triệu Tật, hiện thời lại tặng Tiểu Tư cho Thẩm Mặc, Giang Lưu, trong tình cảm, chẳng lẽ anh định làm người nhu nhược cả đời sao?”

Sắc mặt Giang Lưu hơi tối đi, lắc lắc đầu: “Họ yêu nhau, nên được ở bên nhau.....”

Diệu Yên lớn tiếng ngắt lời anh: “Anh đừng cho rằng mình thật vĩ đại, lần nào cũng phải giúp người khác hoàn thành mong ước. Liễu Chi và anh là thanh mai trúc mã, anh dám chắc chắn là chỉ có một mình anh lâu ngày sinh tình không? Mà anh, rõ ràng thích Tiểu Tư, cũng biết khi con bé rõ ràng nó thích anh, luôn dựa dẫm anh, có cả ngàn năm bên nhau, sao anh không lợi dụng triệt để, lại khẳng khái gạt bỏ những suy nghĩ ấy của con bé, chỉ lấy danh nghĩa cha và con gái để ở bên nhau. Đến khi Liễu Chi gặp gỡ Triệu Tật, Tiểu Tư yêu Thẩm Mặc, anh lại ngấm ngầm khổ sở. Giang Lưu, anh có biết là anh rất ngu xuẩn không? Cảm tình có được không phải nhờ nhường nhịn, mà là cần phải biết thời cơ mà nắm lấy.

Như bị trúng một đòn đánh mạnh, Giang Lưu gian nan lắc đầu, lại không thốt ra nửa lời.

“Cái gì mà họ yêu nhau chứ, thậm chí anh còn chưa từng cố gắng một lần cho tình yêu của mình đúng không? Sao anh biết hai người yêu nhau nhất định là bọn họ mà không phải hai người? Sao anh biết mình sẽ không thành công chứ? Anh yếu đuối đến mức thử cũng không dám thử, là vì anh không muốn sao? Hay là anh sợ thua?”

Sắc mặt Giang Lưu tái nhợt như tờ giấy, mỗi câu nói của Diệu Yên đều đánh vào chỗ đau nhất của anh. Nắm chặt lại hai bàn tay, anh hạ giọng nói: “Các cô ấy xứng đáng với những gì tốt nhất, mà đó không phải tôi...”

“Giang Lưu, anh không có quyền thay họ nói những lời này, yêu ai, đồng ý ở bên ai, chỉ có thể do bản thân tự quyết định, anh dựa vào cái gì mà quyết định thay họ. Nếu phải nói là hai người họ bị anh chấp tay nhường cho người khác, thà rằng nói họ bị anh đẩy vào lòng người khác còn đúng hơn.”

Giang Lưu nhắm mắt lại, đưa tay vịn lên lan can. Những lời Diệu Yên nói là những chuyện thật mà bao nhiêu năm nay anh vẫn không chịu đối mặt. Cho tới bây giờ, anh vẫn không dám suy nghĩ sâu xa xem rốt cuộc là bản thân tự ti, không tin tưởng rằng mình có thể đem lại hạnh phúc cho họ hay là căn bản mình không tin vào tình yêu? Khi Liễu Chi nói thích, không dám nhận, cuối cùng đành trở mặt nhìn cô yêu người khác. Rồi vào thời điểm nhiều năm về trước Tiểu Tư bắt đầu nảy sinh tình cảm ái mộ anh, anh cũng lập tức bóp chết.

Anh tình nguyện vĩnh viễn yên lặng yêu, bảo vệ người kia, lại không dám chạm vào tình yêu, là vì anh sợ hãi sao?

Anh cúi đầu nhìn hai bàn tay mình, đột nhiên cảm thấy hơi bội phục Thẩm Mặc, đối mặt với Tiểu Tư, anh ta cũng từng bàng hoàng, từng do dự, nhưng lúc anh ta quyết định, sẽ dùng tất cả năng lực để yêu, không bao giờ thay đổi nữa. Triệu Tật cũng giống như thế, dù cho lợi hại vinh nhục, luôn luôn không rời bỏ Liễu Chi.

Mọi người đều nhìn thấy sự cuồng dại của anh, không hối hận, ngàn năm chờ đợi, lại không hề biết rằng, trong đáy lòng anh vẫn luôn do dự yếu đuối với tình yêu, tất cả đều do anh tự làm tự chịu.

Diệu Yên biết mình quá nặng lời, khẽ thở dài: “Tôi cũng thường tự hỏi, vì người kia, chờ đợi, truy đuổi nhiều năm như vậy có đáng không? Tôi không biết, nhưng ít nhất tôi không hối hận, không thẹn với lòng mình. Giang Lưu, anh thì sao? Chẳng lẽ anh chưa từng hối hận?”

Giang Lưu quay lưng về phía cô.

Anh có chứ, nhưng đã không kịp rồi.....

62. Chương 62: Trong Tình Yêu Cuồng Nhiệt

Giang Tiểu Tư lại về học ở đại học T một lần nữa, hơn hở như trúng xổ số giải đặc biệt, nét mặt tỏa sáng, sức sống tràn trề.

Trong tiết học, cô không ngừng nháy mắt, chu miệng hôn gió, làm mặt ngáo ộp với Thẩm Mặc, kết quả là ai kia chẳng thèm quan tâm. Giữa trưa, vừa hết giờ học là cô chui ngay vào văn phòng anh, kết quả là bị người ta sai đi chữa bài tập giúp.

Khi Hồ Tuệ nghe Giang Tiểu Tư kể là cô và Thẩm Mặc bắt đầu bước vào giai đoạn yêu đương thì vốn đã rất sững sốt, bây giờ lại thấy thái độ và sắc mặt đông cứng vạn năm của Thẩm Mặc vẫn không hề thay đổi thì cô càng không tin đó là thật.

“Tiểu Tư, em đừng gạt chị nữa, thích một người không có gì sai cả, nhưng nếu em tự cứ huyễn hoặc bản thân như vậy trong một thời gian dài thì sẽ bị bệnh tâm thần đó.”

Giang Tiểu Tư cười ngây ngô: “Em cũng cảm thấy mình hơi điên rồi, dạo này cảm xúc hay thay đổi, rất dễ bị kích động nữa. Hóa ra cảm giác yêu đương kỳ quái như vậy à, chỉ cần nghĩ tới người ấy thì tim em đã đập liên hồi, cảm thấy như mình đang được ngâm trong hồ mật ấy.”

“Qua một thời gian nữa, khi hưng phấn lắng dần, hai người sẽ bắt đầu cãi nhau chỉ vì những việc nhỏ nhặt trong cuộc sống hàng ngày thôi.” Hồ Tuệ thở dài, nghĩ tới mình và Trần An Nguyên.

“Cho em cặp vé xem phim này nè, nếu có thời gian thì em hẹn giáo sư cùng đi xem đi, có một phim 3D mới, rất khó mua vé, chị xếp hàng vất vả lắm mới mua được, không ngờ anh ấy lại nói là bận công tác không đi được.”

Giang Tiểu Tư nhận vé, hơi lo lắng nhìn Hồ Tuệ, dạo này giữa cô ấy và Trần An Nguyên xảy ra ngày càng nhiều vấn đề, trước đây lúc còn học ở trường, ngày nào họ cũng có thể kề cận bên nhau, bây giờ mỗi người làm một nơi, thời gian gặp nhau ngày một ít đi, tình cảm hình như cũng ngày càng mờ nhạt. Cô và Thẩm Mặc sau này cũng như vậy sao?

Nhưng mà.....

Cô, một người mãi không lớn lên, và Thẩm Mặc, thật sự có sau này sao?

Có lẽ cô có thể làm thay đổi cách nhìn về phi nhân loại trong anh ấy, nhưng cho dù anh ấy không ghét bỏ thân phận cương thi của cô thì sao? Làm thế nào để anh đối mặt với cô, một người vĩnh viễn chỉ là một đứa trẻ đây? Những vấn đề ấy, Giang Tiểu Tư trốn tránh, nghĩ cũng không dám nghĩ tới, bởi vì chỉ cần khẽ chạm vào, hạnh phúc trước mắt sẽ lập tức tan thành mây khói.

Thật may, Thẩm Mặc không bận việc như Trần An Nguyên, Giang Tiểu Tư vừa hẹn anh đi xem phim, anh liền đồng ý. Tuy rằng nhìn bề ngoài thì Thẩm Mặc vẫn lạnh băng như trước, nhưng Giang Tiểu Tư có thể cảm nhận được, ánh mắt anh tốt hơn trước đây rất nhiều. Bằng chứng rõ ràng nhất là anh đã không hề lảng tránh ánh mắt cô nữa.

Hai người đi ăn món Hồ Nam, sau đó tản bộ, rồi đi mua đồ uống, bỏng ngô, còn mua thêm cả một suất vịt rán giòn xong mới vào rạp chiếu phim. Hai người đã ăn cơm cùng nhau rất nhiều lần rồi, nhưng đây là lần đầu tiên cùng đi xem phim. Trước đây, Mạc Dương và Giang Tiểu Tư cũng thường tới rạp này, Thẩm Mặc bận khoản, chẳng lẽ phải đi xem phim cùng nhau mới gọi là yêu đương sao?

Giang Tiểu Tư nhận thấy lúc xem phim Thẩm Mặc hay mất tập trung, vì phim không hay sao? Kết quả là vừa ra khỏi rạp chiếu phim, Thẩm Mặc bắt đầu nôn, Giang Tiểu Tư bối rối đến mức luống cuống chân tay.

“Em biết anh bị say xe, nhưng không ngờ xem phim anh cũng chóng mặt.”

Giang Tiểu Tư vừa dìu anh vừa lén cười thầm.

Qua một hồi lâu, Thẩm Mặc mới cảm thấy tốt lên, bây giờ khoa học kỹ thuật đã phát triển tới mức này rồi sao? Đua xe hay vượt tường cũng đừng nhanh như vậy chứ.

Giang Tiểu Tư đỡ anh ngồi xuống một băng ghế, đứng ra phía sau, nhẹ nhàng giúp anh day huyệt thái dương.

“Lần cuối cùng anh đi xem phim là khi nào?”

Thấy Thẩm Mặc không đáp lời, cô tròn tròn hai mắt, rất kinh ngạc thốt lên: “Anh đừng nói là anh chưa từng đi xem phim nhé?”

“Không có hứng thú.” Thẩm Mặc nhắm mắt, bình thản đáp.

Giang Tiểu Tư cười ha ha, ôm choàng lấy cổ anh từ phía sau:” Em biết rồi, anh chưa từng yêu ai, vì vậy cũng không cần đi xem phim với bạn gái, đương nhiên là không thể đi xem phim một mình rồi.”

Thẩm Mặc hừ lạnh, không thèm lên tiếng.

Giang Tiểu Tư thấy mình không moi thêm được lời nào, tức đến mức muốn cắn cổ anh, đột nhiên, lại nhận ra con dấu “Giang Tiểu Tư ẩn” vẫn còn nguyên nơi đó, lòng bỗng cảm thấy ngọt ngào. Anh vẫn chưa phát hiện ra sao? Hay là phát hiện ra rồi nhưng vẫn để lại?

Giang Tiểu Tư cúi đầu, đôi môi mềm mại khê hôn lên dấu vết kia. Giờ phút này, Thẩm Mặc cảm thấy mình như bị một dòng điện chạy qua, da gà nổi lên khắp người.

“Này này, đang ở ngoài đường đó. Cẩn thận bị nhầm là lưu manh, cảnh sát sẽ kéo về đồn.” Một giọng nói vang lên từ bên cạnh, Giang Tiểu Tư quay đầu nhìn lại, là Tiểu Đường và Lâm Cường.

Mặt Giang Tiểu Tư hơi đỏ lên: “Hai người cũng tới xem phim à?”

Lâm Cường hừ lạnh: “Vốn là mai phục trong rạp chiếu phim để bắt nghi phạm, ai ngờ có người mải xem phim quá, nghi phạm chạy lúc nào cũng không biết.”

Tiểu Đường ngập ngừng: “Này, không phải lúc đó anh cũng ngủ mất.....”

Giang Tiểu Tư câm nín nhìn hai người này, bất lực.

“Mới không gặp chưa lâu, hóa ra hai người đang hẹn hò sao?” Tiểu Đường chớp chớp mắt nhìn Giang Tiểu Tư đầy ẩn ý.

Giang Tiểu Tư đang định giải thích, Thẩm Mặc đã gạt đầu, biểu cảm vẫn tỏ ra như không phải việc của mình.

Tiểu Đường sờ sờ mũi, định nói thêm gì đó nhưng đã bị Lâm Cường lôi đi mất, đành quay đầu nói vọng lại: “Tiểu Tư, lần sau anh mời sẽ em ăn cơm, để học hỏi kinh nghiệm.”

Giang Tiểu Tư hắc hắc cười: “Thẩm Mặc đại nhân, anh không sợ người khác biết sao, hơn nữa lại còn là tên loa phóng thanh Tiểu Đường kia?”

“Sao phải sợ?”

“Người ta sẽ nói anh là trâu già gặm cỏ non đó. A..” Vừa nói xong, Giang Tiểu Tư đã trúng ngay một cái búng trán rõ đau của Thẩm Mặc.

Im lặng một lát, Thẩm Mặc bỗng quay sang nhìn cô, nghiêm túc nói: “Cho dù có gì khiến tôi sợ cũng đã sao, tôi đã tiếp nhận rồi thì có nghĩa là đã nghĩ rõ ràng, sẽ không quan tâm đến ánh mắt những người khác.”

“Thật sao?” Giang Tiểu Tư vui sướng ôm lấy cổ anh, cô chỉ biết rằng người này luôn lạnh như băng, lại quên mất thực ra bên trong anh bá đạo thế nào.

Khóe miệng Thẩm Mặc vẽ lên một nét dịu dàng, bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, đưa tới gần miệng, khê cắn một miếng. Trước mặt họ còn có nhiều chướng ngại không thể vượt qua lắm, nhưng anh đã quyết định đón nhận rồi, sẽ không bao giờ lùi bước nữa.

Bỗng nhiên, Giang Tiểu Tư cảm thấy trong lòng bàn tay mình có thêm một thứ gì đó, man mát, lạnh lạnh. Xòe tay ra nhìn, đó là chiếc chìa khóa nhà mà cô đã trả cho Thẩm Mặc lúc trước, đột ngột như vậy, cô cảm thấy thật kinh ngạc.

“Em giữ lấy, đừng suốt ngày gõ cửa lúc tôi đang ngủ nữa.”

Giang Tiểu Tư không biết diễn tả cảm xúc bây giờ như thế nào nữa, anh lại đưa chìa khóa cho cô. Bây giờ nó đã không còn đơn giản là một chiếc chìa khóa vào cửa nhà anh nữa rồi, nó là chiếc chìa khóa mở cửa trái tim anh. Cuối cùng, anh đã mở lòng với cô, cũng như đã trao lời hứa hẹn về một tương lai vào tay cô rồi. Người đàn ông này, biết nói thế nào nhỉ, đúng là một tai họa mà. Lúc từ chối người ta, có thể làm cho người ta cảm thấy bản thân mình là người sinh ra để cả thế giới cảm thấy đáng ghét. Lúc chấp nhận người ta, sẽ làm cho người ta cảm thấy, bản thân mình là người quan trọng nhất với anh, cũng là người hạnh phúc nhất trên đời.

“Chị Thủy Tâm đâu?”

“Tôi đã tìm nhà cho cô ấy rồi, đã chuyển ra ngoài. Cô ấy muốn ở lại trong nước một thời gian, không thể ở nhờ tôi mãi được.”

Giang Tiểu Tư mừng rỡ, cười vui vẻ không ngừng: “Anh sợ những người khác sẽ bàn tán hay sợ em ghét?”

Thẩm Mặc miễn cưỡng đáp: “Cô ấy làm âm ỹ, tôi không ngủ được.”

Giang Tiểu Tư hết nói nổi rồi, lấy dây bạc ra xỏ chìa khóa vào, đeo lên cổ làm dây chuyền.

“Đi thôi, nên về nhà rồi, nếu quá muộn ba em sẽ lo lắng.”

“Được.” Giang Tiểu Tư kéo tay anh đi về, nhìn xuống bóng hai người, cô nhận ra mình thấp hơn rất nhiều.

“Thẩm Mặc, cuối tuần này chúng ta đi khu vui chơi ngồi cáp treo được không?”

Mặt Thẩm Mặc lập tức trắng bệch: “Không đi, nhất định không đi.”

“Chủ nhân, đã tra ra thân phận Giang Tiểu Tư.” Một cái bóng mờ nhạt đến gần như không nhìn thấy, Ảnh Tử, chấp tay đứng trước mặt Ngư Thủy Tâm.

Ngư Thủy Tâm hốt hoảng: “Ngươi sao vậy?”

“Bị thức thần Thẩm Mặc phái đi bảo vệ Giang Tiểu Tư tấn công.”

“Thức thần?”

“Vâng, là A Vệ và A m. Tôi không thể tới gần Thoát Cốt Hương. Lúc có Thẩm Mặc xuất hiện tôi cũng không dám hiện thân, nhưng thời gian còn lại xung quanh cô ấy lúc nào cũng có thức thần đi theo, có thể là sợ Mai Tân quay lại trả thù.”

Ngư Thủy Tâm gật đầu: “Thẩm Mặc ngày càng coi trọng con bé, không thể hiểu nổi, rõ ràng chỉ là một đứa trẻ thôi, đầu anh ta bị nước vào chắc?”

“Giang Tiểu Tư không phải người bình thường, cô ta và Giang Lưu đều là cương thi ngàn năm.”

Ngư Thủy Tâm sợ hãi: “Sao lại như vậy được. Ta và Thẩm Mặc làm sao có thể nhìn nhầm chứ.”

“Thuộc hạ cũng không biết, có lẽ trên người họ có bảo vật nào đó có thể che giấu được thân phận.”

“Vậy sao ngươi biết được?”

Hồi lâu, Ảnh Tử mới đáp lại: “Điều tra được.”

Ngư Thủy Tâm vẫn đang còn khiếp sợ, không tiếp tục dò hỏi nữa, chỉ sốt ruột đi qua đi lại trong phòng.

“Bảo sao có thể làm Thẩm Mặc mê muội, hóa ra là một yêu tinh. Tôi vẫn cảm thấy kỳ quái, không ngờ cô ta lại yêu Thẩm Mặc đến mức dám lấy bản thân mình ta để dụ bắt Mai Tân, bây giờ mới hiểu, có khi chúng đã sớm thông đồng để lừa lấy lòng tin của Thẩm Mặc mà thôi.”

“Vậy tiếp theo nên làm gì?”

“Tôi nhất định sẽ để Thẩm Mặc thấy rõ bộ mặt thật của cô ta.”

63. Chương 63: Vẫn Tiếp Tục Tình Yêu Cuồng Nhiệt

Ở một thị trấn cổ phía Nam, người ta vừa khai quật được một lượng lớn di vật, Thẩm Mặc muốn đi tới đó một thời gian, vì không yên lòng nên mang theo cả Giang Tiểu Tư.

Đây không phải lần đầu tiên hai người cùng nhau đi xa, nhưng lần này khác hẳn những lần trước. Giang Tiểu Tư có vẻ kích động dị thường, dù sao đi xa cùng nhau trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt cũng chẳng khác đi hưởng tuần trăng mật là bao mà.

Dạo gần đây, Giang Lưu mất ăn mất ngủ để lo hoàn thiện phương thuốc “Thoát Cốt Hương”, đang muốn đi xa nhà để tìm thêm mấy vị thuốc, Thẩm Khấu Đan cũng đi theo. Vậy là, hai nhóm người, một đi về hướng Bắc, một đi về hướng Nam.

Xuống máy bay, lại tốn thêm hơn năm giờ đi xe, đến khi Giang Tiểu Tư và Thẩm Mạc tới thị trấn nhỏ thì đã chạng vạng tối. Vì đã dự định ngày tiếp theo mới chính thức bắt đầu làm việc, hai người quyết định đi dạo xung quanh một chút. Thuê một chiếc thuyền, đi xuôi theo dòng sông, họ thưởng thức cảnh sắc đôi bờ, tiện thể ăn một nồi lẩu nóng hằm hập ngay trên mặt sông.

Thẩm Mạc vẫn chưa quen với việc dùng thân phận người yêu để đổi mặt với Giang Tiểu Tư, nhưng Giang Tiểu Tư thì luôn dư thừa tình lực, cười vui vẻ không ngừng, làm cảm xúc của anh cũng bị kéo lên cao. Con người anh xưa nay vẫn luôn nghiêm túc âm trầm, bao nhiêu năm như vậy, vẫn chỉ một mình trải qua cuộc sống đơn điệu buồn tẻ, không có bạn bè, người thân là mối quan tâm duy nhất, nhưng lại vì sai lầm của anh, toàn bộ đều chết đi. Cái khoảnh khắc chỉ có thể nghe những tiếng la khóc thê thảm để rồi bất lực tuyệt vọng ấy đã để lại trong lòng anh một bóng ma quá lớn. Anh tự nhốt mình trong áy náy và hận thù nhiều năm như vậy, chưa bao giờ biết, chưa từng cảm nhận xem lạc thú của cuộc sống là gì, thậm chí mỗi khi có được chút vui vẻ, anh cũng cảm thấy bất rút, giống như mình đã gây nên một tội lỗi vậy.

Có khi anh cũng tự hỏi bản thân, anh thích một đứa trẻ chẳng thông hiểu gì như Giang Tiểu Tư có phải bởi vì cô ấy cho anh cảm giác được giải thoát hay không? Ở trong mắt cô, anh có thể nhìn thấy chính bản thân anh, chỉ duy nhất anh. Giống như một người đối với một sủng vật, nó toàn tâm toàn ý ỷ lại mình, mình cũng sẽ không nhịn được mà toàn tâm che chở cho nó. Nhìn Giang Tiểu Tư khổ sở, lòng anh còn khó chịu gấp mấy lần. Thẩm Mạc không thể xác định được cảm giác muốn che chở bảo vệ này có phải tình yêu hay không, nhưng nếu đó là thứ Giang Tiểu Tư muốn, anh có thể cho.

Hai người ngồi trên mạn thuyền, Giang Tiểu Tư gối lên đùi anh, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời chiều vàng. Ánh tịch dương chiếu lên mặt sông sóng sánh, lóe sáng trong vắt. Hai bờ sông hẹp dài, những ngôi nhà sàn đơn độc thấp thoáng giữa thanh sơn nước biếc. Xa xa, những đứa trẻ ở trần đang chơi thủy chiến ven bờ.

Giang Tiểu Tư nắm lấy tay Thẩm Mạc, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào lòng bàn tay anh, nhẹ giọng kể ra vài chuyện không đâu như một đứa trẻ. Mỗi lần ở bên Giang Tiểu Tư, nội tâm Thẩm Mạc đều nảy sinh ra một loại cảm giác cực kỳ thỏa mãn nhưng lại không mấy chân thực. Có thể nói, chuyện như vậy trước đây sẽ không bao giờ xảy đến với anh. Anh là người nếu đối xử với người khác tàn khốc, sẽ đối xử với mình cực kỳ tàn khốc, nhưng giờ phút này, anh muốn thỏa hiệp, đối mặt với phần cảm tình này, anh trở nên yếu đuối và tham lam hơn. Anh muốn giữ chặt lấy cảm xúc dịu dàng mà hạnh phúc này đến vĩnh cửu, rồi cũng bắt đầu khao khát người trong lòng có thể lớn lên thật mau.

Xuống thuyền, hai người tản bộ trên con đường lát đá trong thị trấn cổ. Hai bên đường đầy những cửa hàng cổ kính, trong đó bán trang sức, lược, vải thổ cẩm, đồ ăn vặt đặc trưng của địa phương, gì cũng có. Thẩm Mạc vẫn mặc trang phục đen như trước, nhưng không đóng tất cả cúc áo, tay áo xắn lên nhìn giống như người mẫu bước ra từ trong tạp chí. Giang Tiểu Tư mặc váy chiffon trắng điểm xuyết những đóa hoa nhỏ màu phấn hồng, tà váy dài tung bay trong gió, eo thắt một dây kết nhỏ, trên tóc mái kẹp một chiếc kẹp tóc hình sao, nhìn có vẻ thực ngoạn, cũng thực nhỏ tuổi.

Hai người đi trên mặt đá lát vẫn còn dư lại hơi ấm của nắng hè, tay trong tay nhau, chậm rãi bước về phía trước. Nếu Giang Tiểu Tư thấy một cửa hàng nào đó thú vị, sẽ kéo Thẩm Mạc vào xem.

“Thẩm Mạc, sắp đến ngày quốc tế thiếu nhi rồi, anh tặng em một món quà nhé?” Giang Tiểu Tư ôm lấy cánh tay anh làm nũng. Từ lúc bắt đầu yêu nhau, cô liền sửa lại, gọi anh là Thẩm Mạc, bởi vì Thẩm Mạc cũng toàn gọi cả họ cả tên cô, Giang Tiểu Tư.

Thẩm Mạc đỡ khóc đỡ cười: “Quà ngày quốc tế thiếu nhi? Em còn nhỏ sao?” Cô luôn cố ý nhắc nhở anh là đại thúc còn cô vẫn là một đứa nhỏ, anh là đồ trâu già gặm cỏ non, đúng không?

Giang Tiểu Tư cười ranh mãnh: “Nhưng gần đây không có ngày hội nào khác mà, phải có dịp mới tặng quà chứ.”

“Vậy em muốn cái gì?”

“Em muốn có nhẫn, chúng ta mua một đôi được không?”

Thấy Thẩm Mặc gật đầu, Giang Tiểu Tư kéo anh vào một tiệm trang sức bạc. Bởi hai người đều là cao thủ trong lĩnh vực giám định nên chọn đi chọn lại cũng chẳng ưng ý kiểu nào, kết quả đành đặt làm một đôi. Nhẫn không có hoa văn, ở giữa bề mặt chỉ khắc một rãnh nhỏ, giống như dây tơ hồng quấn quýt lấy nhau, hình thức đơn giản nhưng rất khác biệt. Đo kích cỡ, giao tiền, hẹn hai ngày sau tới lấy hàng.

Ra khỏi tiệm trang sức, Giang Tiểu Tư hết sức vui vẻ, một tay nắm lấy tay Thẩm Mặc, mười ngón đan xen, một tay cầm chiếc kẹo làm bằng đường, liếm liếm vòng quanh. Họ đi tới dưới một tòa thành, thấy có người đang đàn hát với cây ghi-ta. Giang Tiểu Tư hơi mệt, dừng lại nghỉ chân, nghe xong hai bài hát, cô ném một ít tiền lẻ vào trong hộp đàn.

“Thật êm tai, nghe nói quán bar nơi này rất nổi tiếng, thường có những tiết mục nhỏ rất thú vị, chúng ta đi xem một chút được không?”

“Thoát Cốt Hương ngay sát quán bar, em xem còn chưa chán sao?”

“Ai nói em thường xuyên đến đó chứ? Ba em nói em còn chưa trưởng thành, không cho em tới những nơi như vậy, nhưng thật ra em và Lí Nguyệt Y đã lén tới gay club chơi vài lần.”

Thẩm Mặc bắt đầu lắc đầu: “Tối mai hãy đi, bây giờ đã không còn sớm, tìm một chỗ trọ trước hãy nói tiếp.”

Chính quyền huyện vốn đã chuẩn bị khách sạn ở nội thành cho hai người, nhưng để tiện cho việc du ngoạn, hai người dự định ở bên bờ sông, nơi này có rất nhiều khách sạn nhỏ với đủ loại kiến trúc, màu sắc, tên gọi rất nên thơ, trang trí cũng rất độc đáo.

Giang Tiểu Tư chọn lựa hồi lâu, kết quả chọn một khách sạn tên “Tình một đêm”, đầu Thẩm Mặc rơi đầy hắc tuyến.

“Hai gian phòng.”

“Một gian phòng.”

Hai người đầu mắt hồi lâu, cuối cùng, Thẩm Mặc bắt đầu thỏa hiệp: “Được rồi, một gian phòng, hai chiếc giường.”

Phòng khá sạch sẽ, Giang Tiểu Tư cướp lấy vị trí sát cửa sổ, gần ven sông. Tắm rửa xong, cô vẫn giữ thái độ ngoan ngoãn, nằm trên giường của mình xem ti vi, nhưng đến khi Thẩm Mặc tắm rửa xong đi ra, thấy mái tóc ướt đầm đang nhỏ nước của anh, hình ảnh mặc áo ngủ đầy gợi cảm của anh, cô vẫn không nhận được mà nhào tới.

Khi Thẩm Mặc xem xong toàn bộ tài liệu của chuyến công tác lần này, Giang Tiểu Tư đã dựa vào ngực anh thiếp đi từ lúc nào. Không biết cô mơ thấy cái gì ngon, nước miếng đã chảy đầy ra mép.... Thẩm Mặc bắt đầu dĩ, bẽ cô sang chiếc giường khác, tắt đèn ngủ. Trong bóng đêm, khuôn mặt Giang Tiểu Tư thấp thoáng không rõ ràng làm cho anh bỗng cảm thấy bất an. Có lẽ là anh nghĩ quá nhiều rồi, luôn luôn dự cảm có gì đó không tốt.

Ngày hôm sau, làm đến hơn hai giờ chiều đã xong, Giang Tiểu Tư lại kéo Thẩm Mặc đi thuê xe đạp.

“Ngồi ô tô thì say xe nhưng chắc anh biết đi xe đạp chứ?”

Giang Tiểu Tư nhìn không khí u ám bao trùm lấy gương mặt Thẩm Mặc, kinh ngạc cười nói: “Anh không biết sao? Ha ha ha. Không sao cả, em dạy anh nhé.”

Có thể chứng kiến quá trình Thẩm Mặc học đi xe đạp, không chừng có thể thấy anh ngã, Giang Tiểu Tư làm sao bỏ lỡ mất cơ hội hiếm có này chứ, chuẩn bị tốt máy ảnh, có thể chụp lại mọi khoảnh khắc bất kỳ lúc nào.

Đôi tay vốn đang giữ sau xe đạp của Thẩm Mặc lặng lẽ buông ra, nhưng không ngờ người ta chỉ hơi lung lay lúc bắt đầu, sau đó đã nhanh chóng nắm được kỹ năng giữ thăng bằng, đạp vừa nhanh vừa đều.

Giang Tiểu Tư chép miệng đầy tiếc nuối, chạy vài bước về phía trước, sau đó nhảy lên sau xe Thẩm Mặc. Thẩm Mặc vừa biết đạp xe, làm sao chỗ được người khác, xe lập tức nghiêng sang một bên, hai người cùng ngã sõng soài trên mặt đất.

Giang Tiểu Tư mừng rỡ cười ha ha, đứng dậy, nhìn khuôn mặt xanh mét của Thẩm Mặc, kiễng chân hôn nhẹ lên cằm anh, sau đó kéo anh tiếp tục tập xe. Chẳng bao lâu đã biết đi thành thạo, Thẩm Mặc chở Giang Tiểu Tư xuyên qua những ngõ nhỏ cổ kính trong thị trấn, một tay Giang Tiểu Tư ôm chặt lấy eo anh, một tay cầm máy ảnh chụp lại cảnh vật bốn phía. Thỉnh thoảng, họ sẽ dừng lại ở đâu đó, ăn một vài thứ trông có vẻ ngon mắt.

“Nếu có thể ở đây mãi mãi thì tốt biết mấy, em hạnh phúc chết mất.” Giang Tiểu Tư áp mặt vào lưng Thẩm Mặc.

“Vậy em ở lại nơi này đi, quốc tế thiếu nhi hàng năm tôi sẽ tới thăm em, mang cho em đồ ăn.” Thẩm Mặc buông lời nói đùa hiểm hoi.

Giang Tiểu Tư nhéo mạnh vào eo anh, xe đạp vì thế mà lao đảo theo.

“Đừng làm loạn, rơi xuống sông bây giờ.” Thẩm Mặc nở nụ cười, đáng tiếc là Giang Tiểu Tư lại ở phía sau anh, không nhìn thấy.

Xe lao xuống dốc, gió mát đập vào mặt, Giang Tiểu Tư nói: “Mau dang hai tay ra đi, chúng ta diễn Titanic.”

Thẩm Mặc dở khóc dở cười.

Buổi tối, hai người ăn vài món đặc sản trong một tiệm ăn, chơi đốt lửa trại, xem vài tiết mục ở đó, rồi Thẩm Mặc đưa Giang Tiểu Tư tới một quán bar. Trong bóng đêm mờ ảo, nghe dần nhạc ca hát, Giang Tiểu Tư ăn rất nhiều bông, cô làm nũng mãi, cuối cùng ép anh uống vào một chút rượu.

Thẩm Mặc không chịu được ẩm ỹ, hai người ngồi đó hơn nửa giờ thì đi ra. Họ đến bên bờ sông, bên cạnh guồng nước đang chậm chạp xoay vòng có một chiếc xích đu. Giang Tiểu Tư ngồi lên, Thẩm Mặc đẩy qua đẩy lại mấy lần, Giang Tiểu Tư lại đòi anh cùng cô ngồi lên.

“Không được, tôi cảm thấy hơi chóng mặt rồi.” Thẩm Mặc vội vàng từ chối, nhưng lại bị Giang Tiểu Tư kiên quyết kéo lên.

Giang Tiểu Tư ngồi trên đùi anh, vòng tay ôm lấy eo anh, vừa cười trộm vừa đưa chân đẩy xích đu đong đưa. Chẳng bao lâu, Thẩm Mặc đã choáng váng mơ hồ, nghe Giang Tiểu Tư nói những câu tình cảm ướt át, mặt không khỏi ửng hồng. Ánh trăng, đèn đường, tất cả đều trở nên mơ hồ, không còn rõ ràng nữa. Đột nhiên, một cảm giác sợ hãi không biết từ đâu ập tới, anh đã để một người khắc sâu vào lòng mình như vậy từ khi nào rồi? Khiến anh muốn dành cho cô toàn bộ quan tâm, toàn bộ cưng chiều sủng ái.....

“Giang Tiểu Tư....”

“Vâng?”

Giang Tiểu Tư quay đầu lại ngược nhìn anh. Thẩm Mặc cúi đầu, nhẹ nhàng phủ lên môi cô.

Nhưng không ai ngờ tới rằng, đây là nụ hôn cuối cùng của họ.

64. Chương 64: Bại Lộ Thân Phận

Ngày hôm sau, do tối qua Giang Tiểu Tư uống chút rượu nên ngủ rất say, Thẩm Mặc thấy thế cũng không đánh thức cô nữa, đi ra ngoài một mình.

Lúc Giang Tiểu Tư tỉnh lại đã là giữa trưa, cô thấy trên bàn để lại tờ giấy nhắn rằng cô không cần đến, đi ăn một chút gì đó rồi hãy đi dạo xung quanh. Lòng bỗng dâng đầy cảm xúc ngọt ngào chẳng nói thành lời, cô thầm nghĩ, chắc lát nữa phải để thêm đóa hoa hồng trên đầu giường, sau đó cười ha ha.

Sau khi rửa mặt xong, người phục vụ tới gõ cửa, mang đồ ăn tới.

“Đây là Thẩm tiên sinh gọi, nhắn là mời Giang tiểu thư ăn xong thì tới đảo Tam Thần gặp ngài ấy.”

“Sao anh ấy lại tới đó, làm việc xong sớm vậy sao? Đảo Tam Thần ở đâu?”

“Thuê thuyền đi xuôi dòng khoảng 10km là tới, nhà dò nào cũng biết.”

Giang Tiểu Tư gật đầu, vừa ăn vừa bấm điện thoại gọi cho Thẩm Mặc, nhưng mãi không liên lạc được. Chẳng lẽ anh ấy định làm gì đó khiến mình ngạc nhiên? Không phải là cầu hôn chứ? Giang Tiểu Tư vừa ảo tưởng vừa cười ngu ngốc.

Thẩm Mặc và các nhân viên đang tiến hành khai quật dưới mộ, không bắt được tín hiệu di động. Giữa chừng, bỗng nhiên một đoạn bị sụp, họ đều bị kẹt lại phía trong. Để tránh hư hao ngôi cổ mộ, các nhân viên chỉ dùng loại máy khoan và ủi đất cỡ nhỏ để cứu viện. Thẩm Mặc mơ hồ cảm giác có gì đó bất an, may mà hai thức thần A Vệ và A Âm luôn đi theo Giang Tiểu Tư, chắc là sẽ không xảy ra vấn đề nghiêm trọng. A Vệ là hỏa thú, A Âm là hồ yêu, pháp lực rất mạnh, hiện tại nếu để chúng đối phó với Mai Tân cũng rất dễ dàng.

Giang Tiểu Tư không hề nghi ngờ gì về việc anh đến đảo Tam Thần, A Vệ và A Âm thì cảm thấy hơi kỳ lạ, muốn liên hệ với Thẩm Mặc lại không được, dường như có ai đó đang dùng phép thuật cản trở, đành phải tiếp tục âm thầm đi theo Giang Tiểu Tư.

Giang Tiểu Tư tới đảo Tam Thần, vẫn không gọi được cho Thẩm Mặc, không biết tìm gặp anh ở đâu. Đảo không lớn, do nó cách thị trấn cổ khá xa, vẫn chưa được ngành du lịch khai phá nên không có nhiều người tới đây. Nhưng theo lý thuyết thì chắc không phải không có một ai chứ?

Cô bắt đầu cảm giác có gì đó là lạ, dù sao cũng chỉ là lời người phục vụ nhắc lại mà thôi, bất cứ ai đều có thể dẫn cô tới nơi này. Cô quyết định rời khỏi đảo ngay lập tức, lại phát hiện mình bị nhốt trong rừng cây, có ai đó đã rải máu chó mực ở xung quanh.

Vì là nửa người nửa cương thi, lại đeo hạt châu trên người, hơn nữa, dù sao cũng đã sống qua ngàn năm, những thứ cương thi bình thường hay sợ hãi như máu chó mực, gạo nếp, ánh mặt trời, bùa chú... đều không thể làm cô bị thương, ngược lại, nếu là tấn công vật lý nhắm vào người bình thường lại dễ dàng làm cô bị thương hơn một chút. Nhưng không biết trong máu kia có pha trộn thêm thứ gì, làm cô không dám đến gần. Nếu là Mai Tân thì chắc không thể làm được như vậy chứ? Trừ phi hắn mới được cao thủ khác trợ giúp.

Giang Tiểu Tư dựa vào một cái cây, cô không biết hôm nay mình làm sao, dường như yếu ớt một cách kì lạ, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống làm cho cô thấy choáng váng. Là do đồ ăn lúc này bị bỏ thuốc sao?

Nguy rồi, cô thò tay vào túi, vì đi ra ngoài chơi, chẳng mang theo gì cả. Tuy vài năm nay cô đã học được một ít pháp thuật dưới sự đốc thúc của Thẩm Mặc, nhưng nếu gặp phải đối thủ mạnh cô vẫn khó có thể tự bảo vệ mình.

Vòng vây đang dần thu nhỏ lại, ép sát lấy cô, mùi máu tanh ngày càng nồng đậm, song đối thủ dùng thuật che mắt, cô lo lắng nhìn quanh, nhưng không nhìn thấy thứ gì. Trong cơ thể như có một ngọn lửa cháy hừng hực, ham muốn được uống máu bắt đầu sinh sôi, móng tay cô dài ra, để lại trên thân cây vết cào rất sâu.

Đột nhiên, trước mặt xuất hiện hai người, một trắng một đỏ, đều quay lưng về phía cô. Người con gái mặc áo trắng có đôi tai hồ ly kì quái và một cái đuôi, chàng trai mặc áo đỏ, tóc cũng đỏ rực như lửa. Tư thế của họ giống như muốn bảo vệ cô, họ quát lớn, ý bảo đối phương hiện thân. Giang Tiểu Tư đoán chắc đây là thức thần luôn đi theo bảo vệ cô mà Thẩm Mặc từng kể, lòng bớt căng thẳng, tập trung tinh thần để không chế cơn khát máu của chính mình.

Cuối cùng, người kia cũng xuất hiện, không riêng gì Giang Tiểu Tư, cả A Vệ và A Âm đều bị dọa giật nảy mình, không ngờ đó là Ngư Thủy Tâm. A Vệ và A Âm nhìn nhau, mặt có chút gượng gạo, chấp tay với Ngư Thủy Tâm nói: “Chị Thủy Tâm định làm gì vậy?”

“Các người không thấy tôi đang làm gì sao?” Ngư Thủy Tâm lạnh nhạt nói.

“Thuộc hạ phụng mệnh chủ nhân bảo vệ Tiểu Tư tiểu thư, xin đừng làm chúng tôi khó xử.” Hai người họ chỉ nghĩ rằng Ngư Thủy Tâm thấy Thẩm Mặc đối với Giang Tiểu Tư quá tốt nên ghen tị mới định ra tay hãm hại cô.

“Bảo vệ ư? Giang Tiểu Tư đường đường là một cương thi ngàn năm, còn cần các người bảo vệ ư?” Ngư Thủy Tâm cười lạnh.

A Vệ và A Âm không khỏi sửng sốt, quay đầu nhìn Giang Tiểu Tư, thấy cô đang co quắp đau đớn, thầm giật mình kinh hãi.

“Cút ngay, Thẩm Mặc bị cô ta mê hoặc, mất mù rồi, thân là người Thẩm gia, cả đời hàng yêu trừ quỷ, ghét nhất phi nhân loại, không ngờ lại rơi vào tay một tiểu cương thi. Hôm nay tôi sẽ đánh cho cô ta hiện nguyên hình, để Thẩm Mặc nhìn cho rõ đi.”

A Vệ và A Âm đều ngẩn ra, nhất thời không biết làm sao cho phải, nếu Giang Tiểu Tư thật sự là cương thi, vì sao họ canh giữ gần cô lâu như vậy lại không phát hiện ra? Nếu chủ nhân biết việc này, dựa theo tính cách của ngài ấy chắc sẽ giận điên người mất.

Mà Ngư Thủy Tâm này là người của Ngư gia, pháp thuật cao siêu, luôn coi cái ác là kẻ thù, lại có mối quan hệ rất tốt với chủ nhân, đương nhiên đáng tin hơn. Nếu Giang Tiểu Tư đúng là cương thi thì sẽ là vấn đề không hề nhỏ, nhưng chủ nhân đã nói rõ ràng rồi, phải hoàn thành nhiệm vụ.

A Vệ dùng ánh mắt ra hiệu với A m, A Âm lập tức biến mất, chạy đi báo cho Thẩm Mặc.

Ngư Thủy Tâm tiến lên một bước, tức giận nói: “Cút ngay. Chẳng lẽ vì cương thi này mà cậu định phản bội tôi? Cậu cho là có thể đánh thắng được tôi sao, hay là có thể kéo dài thời gian đợi Thẩm Mặc tới?”

“Không dám.” A Vệ cúi thấp, lui xuống một bước, trán lấm tấm mồ hôi, “Chỉ hy vọng chị Thủy Tâm có thể chờ chủ nhân tới, xử lý ra sao, chắc chắn chủ nhân sẽ có quyết định của riêng mình.”

“Anh ta đã sớm bị con bé này hớp hồn rồi, tôi muốn trước khi anh ấy đến phải đánh cho cô ta hiện nguyên hình, để anh ấy nhìn cho rõ, cậu có định nghe lời hay không đây?”

“Chị Thủy Tâm...” A Vệ gian nan mở miệng, nhìn lại Giang Tiểu Tư, thấy cô đang hết sức đau đớn, co quắp trên mặt đất, hai mắt đỏ sẫm, không phải cương thi thì là gì, cuối cùng cũng nghiêng mình tránh ra.

Ngư Thủy Tâm chậm rãi bước tới trước mặt Giang Tiểu Tư, thấy dáng vẻ của cô hiện tại, cô cũng hơi ngạc nhiên, nhưng mặt vẫn lộ rõ vẻ chán ghét. Sau khi Thẩm Lương chết đi, cô rơi vào trạng thái u sầu cực độ, so với Thẩm Mặc, cô còn có chấp niệm mạnh mẽ hơn, hận tất cả phi nhân loại. Biết Giang Tiểu Tư là cương thi, mà Thẩm Mặc lại yêu cô, cô không tránh khỏi cảm thấy bị phản bội.

Nếu là một phi nhân loại bình thường, cô sẽ thẳng tay giết chết. Nhưng dù sao cô cũng đã từng quen biết Giang Tiểu Tư, nhìn vào khuôn mặt của một đứa trẻ trước mắt, cô không sao xuống tay được, nhưng dù thế nào cô cũng phải đánh cho nó hiện nguyên hình, để Thẩm Mặc nhìn cho rõ.

“Chị Thủy Tâm.....” Giang Tiểu Tư sợ hãi nhìn người phụ nữ mặc áo da màu đen trước mắt, quanh cô tản ra một loại sát khí mãnh liệt, khác hẳn với vẻ cao quý tao nhã ngày thường, giống như một người tới báo thù.

“Cô tiếp cận Thẩm Mặc vì mục đích gì? Có phải Mai Tân phái người tới không?”

Ngư Thủy Tâm lấy kiếm gỗ đào vẽ đầy bùa chú chỉ vào cô, mỗi tác da thịt bị kiếm chạm vào đều như bị bàn ủi là qua, tỏa ra làn khói mỏng và âm thanh xì xèo. Giang Tiểu Tư đau đến mức run rẩy, nhưng lại không thể tránh được.

“Không phải, em không có ác ý, em không cố ý lừa anh ấy.....”

Giang Tiểu Tư không có cách nào diễn tả được nội tâm tuyệt vọng của bản thân mình giờ phút này, vừa nghĩ tới việc thân phận cương thi của mình bị vạch trần, nghĩ tới dáng vẻ tàn tạ mà dữ tợn này sắp bị Thẩm Mặc nhìn thấy, cô cảm thấy cực kỳ sợ hãi. Mới đây thôi, họ còn hạnh phúc như vậy, cố gắng hai năm trời, khó khăn lắm mới được ở bên Thẩm Mặc, cô không muốn vì lần này mà hủy đi tất cả, cô không muốn.....

Giang Tiểu Tư bật khóc, thì thào cầu xin: “Chị giết em cùng được, xin đừng để anh ấy biết, cầu xin chị.....”

Ngư Thủy Tâm cúi đầu nhìn Giang Tiểu Tư, cặp mắt kia tràn ngập sợ hãi và bất lực. Lòng cô bỗng mềm nhũn, cô tự hỏi rốt cục mình đang làm gì đây, cô bé chỉ là một đứa trẻ. Nhưng rồi cô lập tức quở trách mình quá yếu đuối, đừng để phi nhân loại lừa lần nữa.

Cô cúi xuống, tìm kiếm trên người Giang Tiểu Tư, lấy đi hạt châu. Giang Tiểu Tư mất đi vật bảo vệ cuối cùng, ý chí từ từ mất hết, trước mắt chỉ còn một màu đỏ tươi. Cô vung tay lên, để lại năm vết cào trên mặt Ngư Thủy Tâm, sau đó lao tới, định cắn cổ cô.

Ngư Thủy Tâm đánh một chưởng vào vai làm cô văng ra xa, sờ mặt mình, tức giận hô lên: “Ảnh Tử.”

Ảnh Tử như một làn khói tỏa ra từ cái bóng mờ dưới chân cô, nhanh chóng hóa thành lập thể, lao vào đánh nhau với Giang Tiểu Tư đang nổi điên kia.

Bản tính cương thi hoàn toàn bại lộ, theo bản năng, Giang Tiểu Tư công kích tất cả những gì còn sống xung quanh, dù vẫn còn kém xa ngàn năm đạo hạnh của Giang Lưu, nhưng pháp lực của cô cũng không kém.

Thấy Ảnh Tử vẫn không thể khống chế được cô, Ngư Thủy Tâm ném một lá bùa ra, kiếm gỗ trên tay cô đâm xuyên qua lá bùa, xuyên qua vai phải của Giang Tiểu Tư, ghim cô vào thân cây. Giang Tiểu Tư gào lên một tiếng đầy thê lương, làm cho người nghe cũng cảm thấy đau đớn.

Cuối cùng cũng khống chế được cô, Ngư Thủy Tâm thở phào, lại bỗng thấy Ảnh Tử rút kiếm gỗ ra, đâm mạnh vào ngực Giang Tiểu Tư.

“Ảnh Tử. Người làm gì vậy.” Ngư Thủy Tâm hoảng hốt quát lớn, nhưng cũng không kịp ngăn cản.

Kiếm gỗ mạnh mẽ đâm vào, máu tươi văng ra khắp nơi. Đúng lúc này, một luồng sáng bạc lóe lên giữa không trung, như một tia sét đánh vào Ảnh Tử, xé rách hắn ra thành từng mảnh nhỏ.

65. Chương 65: Do Dự

“Ha ha, Thảm Mạc, thân là đạo sĩ, người yêu lại là cương thi ư? Thú vị lắm, chúng ta cứ từ từ chơi tiếp thôi.....”

Tiếng cười nói của Mai Tân ngày một xa dần, Ngư Thủy Tâm vừa sợ vừa tức, toàn thân nổi đầy da gà. Mai Tân đã giả mạo thành Ảnh Tử từ lúc nào? Hắn mượn tay cô để trả thù, vậy mà cô không hề phát hiện ra. Vừa rồi, mệnh của Giang Tiểu Tư đúng là ngàn cân treo sợi tóc, suýt nữa đã bị hắn ta giết chết.

Thảm Mạc tái mặt, đi tới trước mặt Giang Tiểu Tư rút kiếm gỗ đào ra. Vừa rồi, chỉ cần anh tới muộn thêm một giây nữa thôi, kiếm này sẽ sâu thêm một tấc, Giang Tiểu Tư nhất định sẽ chết. Nghĩ tới đó, Thảm Mạc không kiềm nổi khiến tay chân run rẩy. Đúng lúc này, Giang Tiểu Tư đột nhiên mở mắt, cắn lên cổ Thảm Mạc, điên cuồng hút máu, móng tay dài ngoẵng găm sâu vào lưng anh khiến máu tươi tràn ra.

“Thảm Mạc.” Ngư Thủy Tâm kinh hãi hét lên.

Thảm Mạc lại chỉ càng ôm chặt lấy Giang Tiểu Tư dữ tợn đã mất lý trí kia vào ngực, để cô mặc sức hút máu. Đến khi bản thân cảm thấy vì mất máu mà choáng váng, anh mới đánh mạnh vào gáy Giang Tiểu Tư, khiến cô ngất xỉu trong lòng mình. Sau đó, anh nhanh chóng cởi quần áo của Giang Tiểu Tư, lấy ra một lọ thuốc bột rắc lên vết thương bị kiếm đâm, cả những vết thương bị Ảnh Tử và Ngư Thủy Tâm gây nên. Cuối cùng, anh cũng tự bôi thuốc vào nơi bị Giang Tiểu Tư cắn, nếu không, không chết thì rất dễ biến thành cương thi.

Trong suốt quá trình ấy, khuôn mặt Thảm Mạc không hề có chút biểu cảm nào, cũng không nói gì. Nhưng không chỉ A Vệ và A Âm đứng bên cạnh, ngay cả Ngư Thủy Tâm cũng cảm giác được từ anh đang ẩn tàng không biết bao nhiêu sát khí và lửa giận.

Xử lý tốt vết thương cho Giang Tiểu Tư xong, Thảm Mạc ôm cô đứng dậy.

Ngư Thủy Tâm biết mình bị Mai Tân lợi dụng, vốn cảm thấy cực kỳ chột dạ, nhưng lúc này nhìn Thảm Mạc đau lòng mà chăm sóc cho Giang Tiểu Tư, cô lại cảm thấy không thể kìm được giận dữ.

Chạy đến chặn trước mặt anh, cô nổi giận quát lên: “Thảm Mạc. Anh còn chưa nhận ra sao? Giang Tiểu Tư đã lừa gạt anh tất cả đó, cô ta vốn không phải người, mà là một cương thi ngàn năm.”

Thẩm Mặc bình tĩnh nhìn Ngư Thủy Tâm, sau đó bất chợt vung tay lên, tát mạnh cô ta một cái.

“Tôi đã biết từ sớm rồi, không cần cô xen vào.”

Tất cả mọi người đều ngẩn ra. Ngư Thủy Tâm cũng tự ôm mặt mình, ngạc nhiên nhìn anh. Dù Thẩm Mặc đối với người khác luôn lạnh nhạt, nhưng đối với cô, anh vẫn luôn vừa dịu dàng vừa cứng chiều, suốt bao nhiêu năm qua vẫn vậy, ngay cả nặng lời cũng chưa từng, đừng nói là đánh cô.

Lòng cô tràn ngập phần nộ, lại càng nhiều tủi thân oan ức. Anh nói không cần cô xen vào? Cô rõ ràng là vì lo lắng cho anh, sợ anh lại bị lừa lần nữa rồi lại tổn thương mà thôi. Cô chỉ mong muốn được bảo vệ cho hai người bọn họ (Thẩm Mặc và Khấu Đan), mong muốn xóa tan rắc rối thị phi họ. Nhưng hiện tại, Thẩm Mặc lại yêu một cương thi, còn nói rằng anh đã biết từ lâu. Vậy thì tất cả những gì cô làm còn ý nghĩa gì đây?

Thẩm Mặc tái mặt, ôm lấy Giang Tiểu Tư nhanh chóng bước tiếp.

Ngư Thủy Tâm khàn giọng rống lên: “Thẩm Mặc, anh đứng lại cho tôi.”

Thẩm Mặc dừng bước, quay đầu nhìn khuôn mặt đã đầy nước mắt của cô, lạnh lùng cắt lời.

“Cô ấy là cương thi, hai năm trước tôi đã biết rồi, nhưng hiện tại tôi đã chấp nhận cô ấy, cũng có nghĩa rằng tôi đã chấp nhận cả sự thật cô ấy là cương thi. Cô mà dám động tới cô ấy lần nữa, tôi chắc chắn sẽ không tha cho cô đâu.”

Ánh mắt sắc bén ấy vô tình như nhìn người xa lạ, nhưng lời nói ấy gần lên từng tiếng lạnh lẽo, tất cả giống như một chậu nước lạnh băng hắt vào người cô, làm cho lòng Ngư Thủy Tâm cũng lạnh buốt. Cô bỗng cảm thấy thật suy sụp, đau khổ nở nụ cười.

“Hóa ra anh đã yêu cô ta tới mức này rồi sao, chẳng sợ cô ta là cương thi nữa? Rõ ràng anh ghét nhất là phi nhân loại, lại đồng ý tiếp nhận rồi? Bọn Thẩm Lương, rồi cả mối thù giết cả nhà, chẳng lẽ anh đã quên sạch rồi sao?”

“Không quên, nhưng không liên quan tới cô ấy.”

Anh sao có thể quên được, cố chấp trong lòng, tâm trí mãi không thoát ra nổi tù ngục của bản thân, anh mất đẳng đẳng hai năm mới dám đối mặt, mới dám tiếp nhận cô. Hai năm trước, anh vốn đã hoài nghi, lúc cùng cô bái đường động phòng ở đáy hồ thôn Tiểu Lê, đụng tới hạt châu cô dùng để che dấu thân phận, anh đã có khăng định chắc chắn, sau đó còn điều tra lại lần nữa. Hai năm qua, mọi người làm sao biết được anh đã ôm tâm tình phức tạp biết nhường nào khi nhìn cô cố gắng từng chút từng chút một, chỉ mong mình có thể liếc nhìn thêm một lần. Anh đã giẫy dụa đấu tranh bao nhiêu, cuối cùng mới đi tới bước này. Vất vả lắm anh mới có dũng khí chạm tới hạnh phúc, tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào phá hoại hay cướp đi.

Ngư Thủy Tâm nhìn Thẩm Mặc, lòng đau đến chết lặng. Đúng vậy, đây mới là Thẩm Mặc mà cô biết, có thể tàn nhẫn vô tình hơn bất cứ ai. Nhưng mà, anh ấy làm sao có thể thích Giang Tiểu Tư chứ, chẳng lẽ anh không lo tới hậu quả sao?

“Thẩm Mặc, anh điên rồi sao? Cô ta là cương thi đó. Sẽ không già, cũng không chết đi. Vĩnh viễn vẫn như hiện tại. Chưa nói tới hương khói Thẩm gia sẽ như thế nào, anh định làm thế nào ở bên cô tới lúc đầu bạc đến già đây? Bây giờ, hai người có thể bên nhau, không ai có thể ngăn cản hay bàn tán gì cả. Nhưng mười năm, hai mươi năm sau thì sao?”

“Anh có thể nói anh không quan tâm, không cần biết tới tuổi tác hay thân phận cương thi của cô ta. Nhưng vài chục năm sau, đến khi anh nhìn vào gương, thấy tóc mình bạc trắng, cô ta lại vẫn là một đứa trẻ, anh sẽ chịu được thật sao? Anh có thể yêu cô ta cả đời, nhưng anh có thể cam đoan rằng đến khi anh già đi, không bước nổi nữa, cô ta vẫn yêu anh như cũ sao? Lúc đó, anh dựa vào cái gì để yêu cầu cô ta vẫn phải yêu anh như cũ đây?”

Thẩm Mặc hồ hững nhìn lại cô, vẫn thờ ơ.

“Anh rõ ràng hơn ai hết mà, vì sao từ xưa người ta đã phản đối người và phi nhân loại yêu mến nhau, tộc loại khác nhau chính là lý do đầu tiên, quan trọng nhất là, hai người vốn không thể sinh hoạt trên cùng

một dòng chảy thời gian, cuối cùng chỉ có thể kết thúc trong bi kịch mà thôi. Đừng tưởng rằng có thể vứt bỏ thành kiến để tiếp nhận cô ta thì anh rất vĩ đại, Thẩm Mặc, anh có lo lắng tới mai sau không, anh có nghĩ về tương lai bao giờ chưa? Chẳng lẽ khung cảnh tương lai đáng buồn sau này vẫn không thể khiến anh buông bỏ tình yêu cố chấp đến nực cười trong lòng à? Cô ta là một đứa trẻ, có thể chỉ mới nghĩ đến hạnh phúc ngay trước mắt, nhưng anh sao có thể ngu xuẩn mà không nhận ra như vậy. Con người chỉ là một khúc nhạc dạo trong sinh mệnh ngàn năm của phi nhân loại mà thôi, hơn nữa, cô ta có thể hủy hoại cả đời anh đó.”

“Cô nói đủ chưa?” Thẩm Mặc lạnh lùng nhìn cô, anh đã quyết định ở bên Giang Tiểu Tư, những thứ đó sao lại chưa từng nghĩ tới. Nhưng hạnh phúc ngay trước mắt làm người ta không thể dời mắt, anh đối với bản thân lại quá mức tự tin. Những khó khăn kia, chỉ cần họ còn yêu đối phương, nhất định có thể vượt qua.

“Thẩm Mặc.” Ngư Thủy Tâm nắm chặt nắm đấm, “Vậy Mai Tân thì sao? Anh định làm gì với Mai Tân bây giờ? Thù của Thẩm gia anh cũng không muốn báo nữa sao? Không ai hiểu hơn anh rằng hấn cố chấp và giảo hoạt bao nhiêu, điên cuồng bao nhiêu mà. Đã mất đi hình thể, suy yếu đến như thế, hấn vẫn có thể gây ra nhiều mưa gió như vậy. Lần này anh đến kịp, vậy lần sau thì sao? Sao anh không thử nghĩ lại đi, cũng thay Giang Tiểu Tư mà nghĩ, anh có thể bảo vệ cô ta bao lâu? Anh có thể chắc chắn không bao giờ để lộ sơ hở? Không để hấn có cơ hội ra tay? Anh có biết rằng hấn sẽ không giết anh, cũng không giết được anh mà chỉ muốn giết người anh yêu nhất để cho anh đau khổ không, anh cũng chấp nhận để Giang Tiểu Tư vĩnh viễn sống trong nguy hiểm như vậy?”

Thẩm Mặc nhăn mày, cúi xuống nhìn khuôn mặt tái nhợt của Giang Tiểu Tư. Đúng là ngày nào chưa trừ Mai Tân, hấn vẫn là mối họa lớn. Anh từng tự tin rằng mình có thể bảo vệ người thân, trên dưới Thẩm gia một trăm hai mươi mấy người, cuối cùng đều chết thảm. Giữa anh và Giang Tiểu Tư vẫn còn nhiều cách trở, con đường phía trước còn nhiều chướng ngại anh cũng chẳng sợ, nhưng chỉ điều này là anh không dám cược, cũng không dám mạo hiểm. Bởi anh sợ hãi phải mất cô, anh không thể thừa nhận thêm một lần mất mát như thế nữa. Nếu vì được ở bên cô, lại phải dùng chính sinh mệnh của cô làm vật đặt cược, anh thà rời xa cô, để cô tiếp tục vui vẻ làm tiểu cương thi.

66. Chương 66: Chia Tay Và Níu Kéo

Giang Tiểu Tư tỉnh lại, đôi mắt mở to có thể xuyên qua cây cối mà nhìn ngắm bầu trời đầy sao. Gió đêm thật lạnh lẽo vào cô, thật lạnh. Quần áo đã rách tả tơi, cô nằm trên bãi cỏ, bốn bề đều rất yên lặng, không một bóng người, chỉ có tiếng côn trùng kêu vang vọng lại.

Cô kinh ngạc ngẩng ra nhìn bầu trời, lơ mơ nhớ ra mình đã bị đánh trở về nguyên hình ở đây, sự thật bại lộ cả rồi. Bị Ngư Thủy Tâm ghim vào thân cây, sau đó, Thẩm Mặc tới, Thẩm Mặc thấy bộ dạng này của cô, cô còn hút máu Thẩm Mặc..... Liếm liếm khoe miệng, hương vị RH- tuyệt vời này, cả đời này cô sẽ không bao giờ quên.

Cuối cùng Thẩm Mặc vẫn biết, biết rằng thật ra cô là một cương thi.

Anh ấy tức giận, anh ấy chán ghét cô, cho nên anh ấy không cần cô nữa, bỏ lại một mình cô ở đây.....Ngực đau quá, không biết là vì bị thương hay là gì nữa. Giang Tiểu Tư đứng dậy, nghiêng ngả bước về phía trước. Bên bờ có một chiếc thuyền. Cô quay về khách sạn, muốn tìm Thẩm Mặc.

Tìm anh làm gì ư? Cô không biết. Cô muốn xin lỗi, muốn anh đừng giận cô, cô muốn cầu xin anh đừng hắt hủi mình..... Nhưng Thẩm Mặc đã đi, mang theo tất cả hành lý của anh. Trên mặt đất, chỉ còn trơ trọi lại đôi dép lê của cô. Thế là Giang Tiểu Tư ôm lấy chiếc gối, ngồi tựa vào tường, cả một đêm.

Còn muốn như thế nào nữa? Ít nhất anh ấy đã cứu mình, không để Ngư Thủy Tâm tiếp tục tra tấn mình, như vậy đã là tốt lắm rồi. Anh ấy ghét phi nhân loại như vậy, sau khi phát hiện ra bị cô lừa gạt, cho dù đâm cô mấy dao cho hả giận đều hợp tình hợp lý. Cô còn muốn gì nữa chứ? Thái độ của anh đã rõ ràng, chẳng lẽ cô còn định liều chết mà bám lấy, chờ đợi anh ấy thu phục cô như đối với mấy yêu tinh khác sao?

Ngày hôm sau, cô mang theo đôi mắt sưng húp, một mình lên đường về nhà. Thoát Cốt Hương thật trông trái, ba vẫn chưa trở về. Hạt châu vẫn được đeo trên người cô, nhưng bây giờ thân phận cô đã bị vạch trần rồi, nó cũng chẳng thể bảo vệ hay che giấu cho cô được gì nữa.

Miệng vết thương vẫn lành đi một cách cực kì nhanh chóng, trong khoảng thời gian này, dù Giang Tiểu Tư gọi bao nhiêu cuộc điện thoại cho Thẩm Mặc đều không có ai đáp, gửi bao nhiêu tin nhắn cũng chẳng có hồi âm.

Cô không ngừng để lại ở hộp thư thoại những lời xin lỗi, nói với anh rằng mình sai rồi, cô không cố ý muốn lừa anh, cầu xin anh ấy tha thứ, đừng bỏ lại cô. Cô tới trường, anh vẫn chưa trở lại, chưa đi dạy, cô tới nhà anh, không ai ở đó. Cô tìm khắp nơi, nhưng vẫn không tìm thấy. Vì thế, cô ở lại luôn nhà anh, ngày ngày chờ, đêm đêm chờ, cô không tin anh ấy sẽ không trở lại.

Cuối cùng, vào một tối khuya của tuần sau đó, cô nghe được tiếng mở cửa.

Thẩm Mặc nhìn Giang Tiểu Tư đang cuộn mình trên sofa ở phòng khách, mặt không lộ chút biểu cảm, A Vệ, A Âm vẫn luôn đi theo cô, đương nhiên anh biết rõ hành tung của cô. Cứ trốn tránh mãi cũng không phải cách giải quyết, cuối cùng anh vẫn phải tàn nhẫn mà đối mặt với cô, cự tuyệt cô.

“Thẩm Mặc....” Giang Tiểu Tư vừa nhìn thấy anh đã nhảy khỏi ghế sofa, chân trần chạy đến trước mặt anh, vươn tay ra, nhưng không dám đụng vào anh. Từ anh phát ra những tia phòng vệ và căm ghét, dường như muốn kết nên một toà thành lũy, cản lại cô ở bên ngoài nó.

Thẩm Mặc nhìn khuôn mặt cô, chỉ ngẩn ngui vài ngày, thế mà cô đã tái nhợt, tiêu tụy đến mức này. Anh sao phải khổ sở thế, tra tấn cô, cũng tra tấn bản thân như vậy mà làm gì?

“Giang Tiểu Tư, chúng ta chia tay đi.” Thẩm Mặc lạnh lùng nói, nhìn khuôn mặt kia tràn đầy cảm xúc vui sướng khi nhìn thấy anh từ từ biến thành đau lòng như muốn chết đi.

“Cô đi đi, đừng tới đây nữa, tôi không muốn nhìn thấy cô.” Thẩm Mặc quay lưng đi.

“Thực sự xin lỗi, em không cố ý gạt anh..... Em, em sợ anh ghét em. Cho em thêm một cơ hội nữa được không? Em không muốn chia tay, em không muốn.....” Giang Tiểu Tư ôm lấy anh từ phía sau, nước mắt ướt đầm lưng áo anh.

Thẩm Mặc đẩy cô ra: “Cô vẫn chưa hiểu ra sao? Không phải là vì cô gạt tôi, mà là vì cô là cương thi, tôi là người, chúng ta vốn không thể ở bên nhau. Cô cũng biết tôi căm ghét phi nhân loại đến thế nào rồi đấy, đi ngay đi, ít nhất tôi còn có thể coi cô là học sinh của mình. Đừng bám lấy tôi nữa, nếu không tôi sẽ cho cô muốn làm cương thi cũng không được.”

Những lời này, như một chậu nước lạnh, dập tắt tất cả hy vọng của Giang Tiểu Tư. Cô cắn chặt môi dưới, đối với kết cục như vậy, không biết phải tiếp tục cố gắng cái gì nữa. Thẩm Mặc lại biến trở về thành cái người lãnh khốc vô tình như lúc ban đầu cô biết anh. Cô là cương thi, anh là đạo sĩ, ngay từ lúc bắt đầu, họ đã ở hai phía đối lập nhau. Nhưng cô khao khát tình yêu của anh, anh ấy cũng đã cho cô rồi, sao bây giờ lại thay đổi, muốn lấy lại nó?

Thẩm Mặc mở cửa, muốn cô đi ra ngoài. Trái tim giống như bị xé rách, cô gắng sức ôm lấy anh, không chịu buông ra. Thẩm Mặc lại đẩy mạnh cô ra, thậm chí để móng tay của cô cắt qua tay áo anh. Tình yêu, cuối cùng cũng như một quá trình tuyệt vọng mà tự đánh chính mình.

“Em yêu anh, là người hay là cương thi thì liên quan gì chứ?” Giang Tiểu Tư khóc không thành tiếng.

Thẩm Mặc nghiêng rằng: “Đừng có giả tính trẻ con ra, cô là cương thi, vĩnh viễn vẫn chỉ là một đứa trẻ, cô muốn sau này tôi phải đối mặt với cô thế nào đây?”

“Em sẽ lớn lên, em sẽ lớn lên thật mà, anh đợi em được không, cho em thêm chút thời gian nữa.....”

Lòng Thẩm Mặc đau như dao cắt, không thể chịu nổi khi nhìn cô rơi lệ cầu xin như vậy thêm nữa, anh quay đi, hét lớn: “A m. Đưa cô ta về đi.”

Tức khắc, Giang Tiểu Tư bị một cô gái áo trắng ôm lấy, bay xuống chân núi, nhưng tiếng la khóc vẫn không ngừng vang vọng lại. Thẩm Mặc cố gắng lấy lại hô hấp, bình ổn lại cảm xúc của bản thân, ngồi sững sờ trên sofa.

Yêu một người, không phải là chỉ biết giữ lấy, mà phải biết nghĩ cho đối phương, phải biết đem tới cho cô ấy bình an, để cô ấy hạnh phúc. Vất vả lắm anh mới ngộ ra điều này, đừng để nước mắt làm anh thất bại

trong gang tấc.

Thẩm Mặc lấy một chiếc hộp tinh xảo ra từ trong túi áo, trong đó chính là đôi nhẫn vừa mới làm xong, nhưng họ lại không có cơ hội đeo.

Có người, khi đối mặt với tình yêu sắp mất đi, có thể mỉm cười buông tay, nói chúc anh hạnh phúc. Có người lại mang oán hận trong lòng, làm tổn thương đối phương, căm hận đến mức muốn kết thúc cuộc sống cùng nhau. Cũng có những người, người yêu mắc phải bệnh tình nguy kịch, chỉ có thể cố gắng gom góp lại hết thấy những hạnh phúc sắp không thể có.

Về tâm trí, Giang Tiểu Tư vẫn chỉ là một đứa trẻ không tới mười sáu tuổi, chỉ biết khóc lóc, chỉ biết cố gắng bám đuổi, mất đi người yêu, cô còn có thể làm được thêm những gì nữa đây?

Hết lần này đến lần khác bị từ chối không cho vào cửa, hết lần này tới lần khác đối mặt với những lời nói vô tình tàn khốc của anh, toàn bộ thế giới của cô hầu như đã hoàn toàn sụp đổ, cô cảm thấy bản thân sắp không thể thở nổi nữa. Thật không thể hiểu nổi, tình yêu của con người, nói thay đổi thì cứ thế thay đổi nhanh chóng như vậy được sao? Sao anh đã chấp nhận cô rồi, mang đến cho cô nhiều ngọt ngào như vậy rồi, lại quay người rời bỏ cô mà đi?

Đêm dài, cô đứng bên giường Thẩm Mặc, trang điểm thành một người trưởng thành, đi giày cao gót, mặc váy ngắn, trông quyến rũ vô cùng. Cô leo lên giường anh, cô khóc, làm lem hết viên mắt, nghẹn ngào nói rằng: “Em sẽ lớn lên, những việc người lớn có thể làm, em cũng có thể làm được.”

Ở thời khắc ấy, Thẩm Mặc dường như muốn giết chết chính mình, hận cô sao lại cố chấp không buông như vậy, càng hận bản thân mình ích kỷ, ác độc lạnh lùng, cuối cùng đã bức cô đi đến bước này sao?

Trước đây, khi cô thổ lộ, đối mặt với lời cự tuyệt của anh, cô còn có thể gắng gượng nở nụ cười, ngẩng cao đầu mà quay đi, rồi không đến trường học, không để họ gặp lại nhau. Nhưng hiện tại, tình yêu đã sâu đến mức nào mà có thể làm cô vứt bỏ tất cả tự trọng, hạ giọng khấp khểnh mà cầu xin anh đừng bỏ rơi cô như vậy?

“Giang Tiểu Tư, cô đừng có lên cơn điên nữa. Đừng có biến mình thành người không ra người, quỷ không ra quỷ như thế này. Cô làm tôi cảm thấy ghê tởm. Cút ngay ra ngoài cho tôi.”

Thẩm Mặc đẩy cô ra khỏi cửa, dán bùa khắp nơi trong căn nhà, như vậy, dù có chìa khóa, Giang Tiểu Tư cũng không vào được nữa. Cô thật không biết mình còn có thể làm gì nữa, cô đã móc cả trái tim mang ra cho Thẩm Mặc rồi, nhưng người kia lại nói không cần là không cần. Nếu như là trước đây cô có thể vờ như không có gì mà buông tay ra, nhưng hiện tại, cô cảm thấy mình đã hoàn toàn mất lý trí rồi. Giống như một người phụ nữ phát điên vì tình yêu, chỉ cần Thẩm Mặc không rời xa, cô có thể làm bất kì điều gì.

Nhưng cô không hề đến tìm Thẩm Mặc ở trường hay ở văn phòng, cũng không hề bám lấy anh ở trước mặt những người khác. Cô không muốn ảnh hưởng tới cuộc sống hàng ngày của anh, không muốn có bất kì lời đồn đại nào ảnh hưởng tới thanh danh của anh, cũng là vì giữ lại một phần tôn nghiêm cuối cùng cho chính mình.

Bản chất cô là một người cao ngạo, bốc đồng. Ngàn năm qua, cô sống kiêu ngạo, tự do thoải mái như vậy, thu hút tất cả sự sùng ái cưng chiều của Giang Lưu và những người xung quanh vào bản thân. Nhưng khi đối mặt với Thẩm Mặc, đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng ấy, dù có thể nào cô cũng không giữ lại được trái tim mình. Cô hạ thấp bản thân, cô khóc, cô cầu xin, nhưng trong tình yêu, nếu bạn càng muốn dùng tôn nghiêm của bản thân để đánh đổi, vậy thì càng không thể đổi.

Ba giờ sáng, Giang Tiểu Tư đứng ở trên lầu của trường học, gửi tin nhắn cho Thẩm Mặc.

“Em đứng ở sân thượng tòa nhà 9 tầng chờ anh, trước 4 giờ mà anh không tới, em sẽ nhảy xuống.”

Diệp Miêu từng dùng sinh mệnh của bản thân để uy hiếp, đánh tan sự trốn tránh của một người đàn ông, đạt được tình yêu. Cô từng cảm thấy cô ấy thật ngốc, thật điên rồ. Sinh mệnh là của chính mình, sao lại để tình yêu dành ột người đàn ông sở hữu chứ? Cô cười cô ấy, con gái lúc nào cũng chỉ biết giở những trò như vậy trong mà thôi.

Nhưng khi chuyện xảy đến với chính cô, cô mới nhận ra rằng, đã muốn dùng đến cái chết để chứng minh một người đàn ông yêu hay không yêu mình, không chiếm được tình yêu thì buông bỏ sinh mệnh là một chuyện đáng buồn biết chừng nào.

Cô vẫn đang mơ hồ sống trong ảo ảnh tình yêu cuồng nhiệt với anh, cô không chịu tỉnh lại, cũng không muốn tin tưởng. Cô muốn chứng minh, rằng anh thực ra cũng không căm ghét cô như vậy, không đến mức cô sống hay chết anh cũng chẳng màng.

Một giây, một giây trôi qua đều thật gian nan. Cô đã nghĩ, Thẩm Mặc sẽ không đến đây, nhưng cuối cùng, anh vẫn đến. Anh đứng ở dưới lầu ngẩng lên nhìn cô, lại dùng một câu, gạt bỏ hi vọng cuối cùng của cô.

“Tôi đến đây là muốn nói cho cô rằng” Giọng nói lạnh như băng của Thẩm Mặc vang lên. “Cô muốn chết, vậy thì chết đi, nếu có thể chết được.”

Sau đó, anh quay người, nhanh chóng rời đi.

Giang Tiểu Tư nhìn theo bóng lưng anh, buồn bã cười. Đúng vậy, cô quên mất, mình có một nửa là cương thi mà, nhảy lầu mà thôi, sao có thể chết được, uy hiếp nổi ai nữa?

Thẩm Mặc tiếp tục đi về phía trước, anh nghe thấy một âm thanh thật nặng nề, là âm thanh của một vật thể rơi từ trên cao xuống, bước chân vẫn không ngừng lại. Giang Tiểu Tư phải tự học cách lớn lên, nếu những đau khổ này có thể làm cô quên đi, hoặc là làm cô oán hận anh, vậy thì nó đáng giá.

“Chủ nhân.” A Âm nhìn không đành lòng, cất tiếng gọi anh.

“Không cần lo lắng.” Giọng Thẩm Mặc đã khàn đến mức không nói thành lời, hai mắt đỏ sẫm trông rỗng nhìn về phía trước. “Giang Lưu đã trở về, không sao cả, không sao cả.....” Anh thì thào lặp lại, hình như đang cố gắng thuyết phục mình.

Đứa ngốc kia sao lại nhảy xuống thật chứ, cô có một nửa là người, không chết, nhưng vẫn đau mà. Cơ thể Thẩm Mặc như bị xé rách, mỗi bước đều như bước trên bàn chông. Anh đã từng nhận lời sẽ bảo vệ cô, anh đã từng đồng ý rằng sẽ không bao giờ để cô chịu tổn thương nữa. Vậy mà anh lại tàn nhẫn vô tình ép cô nhảy từ trên lầu xuống, ha ha, sao anh vẫn không chết đi chứ?

Giang Tiểu Tư ngồi phịch giữa mặt đất đầy máu, nhìn bóng lưng của Thẩm Mặc mỗi lúc một xa dần, anh ấy thật sự, thật sự không quay đầu, dù chỉ một chút. Sợi dây kết nối giữa hai người, cứ như vậy đứt phụt. Bao nhiêu máu như vậy, không biết trái tim ai tan nát hơn, đau lòng hơn.

67. Chương 67: Kế Hoạch

“Tiểu Tư...” Giọng nói Giang Lưu mang theo chút nghẹn ngào, anh giơ tay lau đi nước mắt cùng máu trên mặt cô, rồi cẩn thận bế cô vào lòng, giống như đang nhặt từng mảnh vỡ đồ sứ vậy.

Xương cốt trong cơ thể Giang Tiểu Tư đã gãy dập, não bộ xuất huyết nặng, ý thức cô lúc cô đã trở nên hỗn loạn, mơ hồ. Vốn đã chết lặng, nhưng nước mắt Giang Lưu lại rơi lên mặt cô, mằn mặn, ẩm ướt, chạm vào miệng vết thương của cô, đau quá.

“Ba ba.....” Cô mấp máy môi, chỉ có khẩu hình, không phát ra thành tiếng.

Cô thật đáng mắt mặt, ba mới đi vắng một hồi, cô đã biến chính mình thành ngu ngốc đến mức này.

Giang Lưu truyền pháp lực cho cô, nếu là một cương thi bình thường đao thương bất nhập, đáng lẽ cô sẽ không bị thương, nhưng cô quên mình còn có một nửa là người rồi sao? Ngoại thương không khó trị, nhưng thật sự rất nặng, tình trạng vô cùng thê thảm.

Bé cô trở về Thoát Cốt Hương, Giang Lưu phẫn nộ, thương xót, đau lòng, lại càng nhiều tự trách. Anh quá ngốc rồi, sao lại có thể đem Tiểu Tư gửi gắm ột người như vậy chứ? Nghĩ rằng anh ta yêu cô thì nhất định có thể chấp nhận tất cả của cô sao?

Tiểu Tư, ba sai rồi, ngày từ đầu ba không nên trốn tránh, ba nên tin tưởng con. Trên đời này, người có thể cho con hạnh phúc, chỉ có ta.

Giang Tiểu Tư vẫn luôn ở trong tình trạng hôn mê, sốt liên tục, thỉnh thoảng tỉnh lại, cô cũng chỉ mở đôi mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà mà ngẩn người. Vết thương trước đó còn chưa lành, hiện tại lại bị va chạm tới não bộ, còn bị thương ở cơ thể, ít nhất cô cũng phải nằm trên giường một tháng mới có thể đi lại được.

Giang Lưu tìm rất nhiều máu RH- tới cho cô uống, nhưng không ngờ cô chỉ cần ngửi thấy mùi đã muốn nôn, có lẽ do trong tiềm thức, cô bài xích thân phận cương thi của mình, cũng có lẽ là cô đã hút máu của Thẩm Mặc, không muốn uống của những người khác nữa. Không còn cách nào khác, Giang Lưu chỉ đành cưỡng chế ép cô uống.

Nhìn dáng vẻ suy sụp của cô, trái tim Giang Lưu như rỉ máu.

“Tiểu Tư, đừng như vậy nữa, nhìn ba này.”

“Anh ấy biết con là cương thi rồi, anh ấy không cần con.....” Giang Tiểu Tư trống rỗng nhìn lại, thì thào. Cô muốn nhào vào lòng Giang Lưu mà khóc thật lớn, nhưng ngay cả sức lực để khóc cô cũng không có, chỉ có thể lặng lẽ rơi lệ.

“Giang Tiểu Tư, con là con gái của Triệu Tất. Mạnh mẽ lên cho ta.” Giang Lưu lớn tiếng, muốn mắng cho cô tỉnh lại, nhưng sau đó lại đau lòng, ôm chặt lấy cô.

“Con chỉ cần anh ta mà không cần ba nữa sao? Con cứ như vậy thì ba làm sao bây giờ? Con muốn bỏ lại mình ba sống lẻ loi trên đời này ư?”

Giang Tiểu Tư kinh ngạc nhìn lại anh, cố gắng muốn nâng tay lên lau nước mắt cho anh. Đúng vậy, sao mình lại có thể ngu ngốc như vậy, ích kỷ như vậy chứ? Tự làm tổn thương bản thân làm gì, trừ ba ba ra, sẽ không còn ai khổ sở, thương tâm vì cô mà.

“Thật xin lỗi, con sẽ không làm như vậy nữa.....” Giang Tiểu Tư đặt tay lên trái tim mình, vì đoạn tình cảm này, cô đã dùng hết toàn bộ sức lực đi vãn hồi rồi, giờ đây cô thấy mệt mỏi quá. Cô có thể vì yêu mà chết, nhưng cô đâu chỉ có một mình, cô phải vì ba mà sống cho thật tốt.

Nhìn cảm xúc của Giang Tiểu Tư bình ổn trở lại rồi thiếp đi, bàn tay Giang Lưu chậm rãi nắm chặt. Tất cả những đau thương mà Tiểu Tư phải chịu, anh sẽ đòi lại gấp bội.

Hai ngày hai đêm rồi, Thẩm Mặc không hề ngủ, luôn luôn ngồi trên sofa ở phòng khách chờ đợi, ngay cả tư thế ngồi cũng chưa từng đổi. Quanh căn nhà đều đã được dán bùa chú, nhưng anh cũng hiểu, Giang Tiểu Tư sẽ không còn đến nữa.

Nhìn Giang Lưu từ trên không trung đáp xuống sân viện, tóc dài bay bay, tay áo khẽ động, anh cảm thấy, nếu nói anh ta là cương thi thì thà nói là thần tiên càng có vẻ thích hợp hơn. Anh nhẹ nhàng thở ra, Giang Lưu có thể xuất hiện tại nơi này để gây sự với anh chứng tỏ Giang Tiểu Tư không xảy ra chuyện gì rồi.

“Ra ngoài nói chuyện đi.” Thẩm Mặc đứng dậy, anh biết sắp có một trận ác chiến, không muốn đập phá mọi thứ trong nhà.

Rừng trúc an tĩnh dị thường, nét mặt Giang Lưu vẫn không hề lộ ra chút biểu cảm nào, cũng không có tức giận, chỉ tỏa ra khí chất đầm máu. Ánh mắt cũng không mang theo khí thế lạnh liệt, nhưng lại khiến con người ta phát lạnh, dường như tất cả vạn vật trong mắt anh lúc này đều là vật chết.

“Thẩm Mặc, vì trong chuyện này tôi cũng có trách nhiệm, cho nên tôi không thể giết anh. Nhưng, Tiểu Tư chảy bao nhiêu máu, anh cũng phải mất bấy nhiêu.”

Giang Lưu tiến lên phía trước một bước, đồng tiền trong tay kéo theo xích bạc lượn vòng mà ra. Thẩm Mặc cũng lấy ra loan đao bán nguyệt tùy thân đánh trả. Hai vũ khí va chạm nhau, ánh lửa văng ra khắp nơi.

Đồng tiền như có ý thức, lượn vòng, tung bay, có thể tránh né mọi chướng ngại, kết giới hộ thể quanh thân Thẩm Mặc đều bị xé rách một cách dễ dàng, trên người anh lập tức có thêm mấy vết thương rất sâu, tất cả đều trúng động mạch, máu cứ thế phun ra xối xả.

Dù sao Thẩm Mặc cũng chỉ mới sống ngắn ngủi có vài thập niên, dù có được tu luyện trong tháp Thất Trọng Trường Minh đi nữa, pháp luật coi như có thể ngang bằng, nhưng quyền cước và kỹ năng chiến đấu làm sao so được với Giang Lưu, người năm xưa đã chinh chiến trên sa trường, lại tu ma ngàn năm. Người Thẩm Mặc chẳng mấy chốc đã đầy vết thương.

“Anh cho rằng làm vậy thì có thể thắng tôi sao? Không thấy bản thân không biết tự lượng sức à?” Giang Lưu lạnh lùng nhìn Thẩm Mặc, anh ta làm vậy thì có thể chống đỡ bao lâu chứ.

Thẩm Mặc lắc đầu, Giang Lưu không dùng thân phận cường thi để đánh nhau với anh, vậy thì đương nhiên anh cũng không thể dùng phép thuật để đấu lại. Hơn nữa, vốn là anh sai, nếu những vết thương này có thể làm anh vơi đi áy náy, có thể để Giang Lưu xả giận thì có gì không tốt.

“Đừng tưởng làm vậy tôi sẽ nương tay với anh.” Giang Lưu quá nhanh, lưu lại xung quanh anh vô số ảo ảnh. Sau đó, trong nháy mắt, chưởng phong ập đến ngay trước mặt, mạnh mẽ đánh tới, khiến nội tạng của anh đều như nát nhừ.

Thẩm Mặc lão đảo lui lại mấy bước, bám lấy một cành trúc mới có thể đứng thẳng.

Giang Lưu ngừng lại, lạnh lùng nhìn Thẩm Mặc, nghĩ thầm, thật mất hứng, anh cứ tưởng trên đời này có lẽ còn có Thẩm Mặc có thể chiến đấu ngang sức với mình chứ.

“Anh có lựa chọn của anh, tôi cũng không muốn miễn cưỡng. Lúc đầu là do chúng tôi lừa anh trước, cho nên tôi không trách anh. Tôi cứ nghĩ anh khác với những người bình thường, nhưng có lẽ tôi đánh giá quá cao anh rồi. Từ nay về sau, anh và Tiểu Tư không còn liên quan nữa, tôi sẽ đưa con bé đi khỏi thành phố Đào Nguyên, cũng sẽ không đem nó tặng cho bất cứ ai nữa. Thẩm Mặc, tự giải quyết cho tốt đi.”

Giang Lưu đi rồi, lại để lại cho Thẩm Mặc một sự kinh ngạc. Anh ta nói sẽ không đem Giang Tiểu Tư tặng cho bất cứ ai nữa là ý gì? Thẩm Mặc nhú chặt đôi mày, ho ra một đồng máu tụ. Giang Lưu xuống tay thật ác, nội thương của anh rất nặng, một đoạn thời gian dài sắp tới sẽ không thể dùng được pháp thuật. Loạng choạng bước từng bước về nhà, cố gắng uống một chút thuốc, anh cứ thế mơ mơ màng màng lâm vào hôn mê. Lúc này Tiểu Tư chắc còn đau đớn, khó chịu hơn anh rất nhiều, phải không?

Giang Lưu trở về Thoát Cốt Hương, Giang Tiểu Tư vẫn đang ngủ, cổ được bó thạch cao, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ nhắn, trông đặc biệt đáng yêu. Giang Lưu vuốt ve mặt cô, thầm nghĩ, bao nhiêu vất vả lúc trước mình và Thẩm Khấu Đan đi tìm thuốc, chế thuốc, kết quả bây giờ đều uống phí. Sống ngàn năm qua, anh vẫn không hiểu được, làm cường thi có gì không tốt chứ.

Lúc này cùng Thẩm Mặc giao chiến, rõ ràng anh ta cố ý tỏ ra yếu thế, thậm chí cố tình bị thương, đơn giản chỉ là vì áy náy thật sao? Giang Lưu hơi nghi ngờ, nhưng cũng chẳng muốn nghĩ sâu xa. Từ nay về sau, mọi thứ về anh ta không còn liên quan gì đến bọn họ nữa rồi.

Thẩm Mặc nằm trên giường một ngày một đêm, mơ hồ cảm thấy có ai đó nâng anh dậy, cho anh uống nước. Mơ mơ màng màng mở mắt ra, anh thấy được khuôn mặt Ngư Thủy Tâm.

“Cuối cùng cô cũng đến rồi, tôi chờ cô đã lâu.”

Thẩm Mặc phun nước lên mặt đối phương, vươn tay nắm chặt cổ người trước mắt.

Thạch cao trên người Giang Tiểu Tư cuối cùng cũng được tháo bỏ, trước đó, cô không muốn ai nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của mình, cho nên không cho Giang Lưu nói với bất kỳ ai. Mấy ngày này, cô suy nghĩ rất nhiều, cố gắng tưởng tượng mình ở vị trí của Thẩm Mặc, nếu xảy ra chuyện như vậy, cô sẽ phản ứng như thế nào. Đúng là anh ấy không hề sai, mình mới là người sai, nhưng dù cô có làm gì đi nữa thì cũng chẳng thay đổi được thân phận hiện tại.

Thẩm Khấu Đan từng đến thăm cô vài lần, dạo này cô càng ngày càng ít dịch dung. Diện mạo thật rất thanh tú, lúc cười lên đôi mắt cong cong, như hai nửa vầng trăng. Thẩm Khấu Đan cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe nói rằng Thẩm Mặc đã biết thân phận của Giang Tiểu Tư, sau đó hai người chia tay. Đây là phản ứng gần như chắc chắn của Thẩm Mặc, tuy cô cảm thấy có tiếc nuối, nhưng không hề ngạc nhiên. Nhưng cô cũng cảm thấy thật kì lạ, mỗi khi nhìn Thẩm Mặc, cô đều nhận thấy anh còn tiêu tụy hơn

Giang Tiểu Tư rất nhiều, cho nên cô vẫn tin tưởng rằng chắc chắn anh chỉ là nhất thời chưa nghĩ thông, chờ anh nghĩ thông suốt thì tốt rồi.

Bắt đầu từ đêm hôm đó, Thẩm Mặc bắt đầu bày ra thiên la địa võng để bắt bằng được Mai Tân. Lúc đầu, anh nghĩ mình sẽ làm cho hắn vĩnh viễn không được siêu sinh, nhưng cuối cùng anh lại không làm vậy. Anh chỉ phế đi tất cả pháp lực của hắn, sau đó đem luồng cô hồn còn lại phong ấn trong tháp Thất Trọng Trường Minh.

“Vì sao không giết ta?” Mai Tân hỏi.

Thẩm Mặc lắc đầu, trông rất nặng nề.

“Trước đây, ngày ngày đêm đêm ta đều hận ngươi, nằm mơ cũng muốn làm cho người hồn phi phách tán, hiện tại bỗng nhiên nhận ra rằng, làm vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.”

Mai Tân cười lạnh: “Vẫn không tiếp thu được gì từ bài học trước kia sao, nếu hiện tại ngươi không giết ta, một ngày nào đó ngươi sẽ phải hối hận.”

Thẩm Mặc nhớ lại tiếng cười càn rỡ trong điện thoại của hắn năm nào.

—Thẩm Mặc, ngươi giết người yêu ta, ta nói rồi đó, ta cũng sẽ giết chết tất cả những người ngươi yêu thương.....

Năm đó, Ngư Đồng bán đứng anh, anh giết Ngư Đồng, Mai Tân giết cả nhà anh, anh lại giết Mai Tân, Mai Tân thành quỷ rồi, lại quay về giết anh.... Oan oan tương báo bao giờ mới dứt, anh đã mệt mỏi rồi, không muốn tiếp tục đấu đá với hắn nữa.

“Dù ngươi có tin hay không tin đi nữa, sự thật là Ngư Đồng năm đó, là do ta lỡ tay..... Người ở lại trong tháp mà tu luyện đi, nếu một ngày nào đó ngươi xóa tan oán khí, ta sẽ đưa ngươi đi đầu thai.”

Thời gian trong tháp Thất Trọng Trường Minh không giống với thời gian bên ngoài, một năm trên nhân thế, trong tháp đã trôi qua một trăm năm. Đây là bảo bối gia truyền của Thẩm gia, dùng để giam giữ yêu quái, cũng dùng để tu luyện pháp thuật. Cho nên một người bình thường mấy chục tuổi, cũng đã tu thành trăm năm đạo hạnh ở trong tháp, tháp này rất thích hợp để luyện pháp thuật tốc hành. Nhưng không thể ở lại trong tháp quá lâu, nếu không một ngày nào đó trở ra, rất dễ dàng quên đi mình là ai. Thỉnh thoảng Thẩm Mặc sẽ vào trong tháp bế quan mười ngày nửa tháng, rất có lợi trong việc giúp bình tâm tĩnh khí, đặc biệt trong những năm người nhà mới bị sát hại.

Mai Tân đấu với Thẩm Mặc một đời, lại chưa từng gặp được nét bình tĩnh thanh thản trên khuôn mặt anh như lúc này, dường như anh có thể nhìn thấu hết tất cả mọi thứ vậy. Là thứ gì đã khiến anh ta thay đổi? Là Giang Tiểu Tư đó sao? Nếu thật sự là vậy, Mai Tân cảm thấy thật tức cười.

“Ngươi hy sinh tình yêu của chính mình chỉ để bắt được ta sao?”

Thẩm Mặc không đáp, đúng vậy, anh vì báo thù, mới buông tay Giang Tiểu Tư.

Nếu anh và Giang Tiểu Tư có thể bình tĩnh mà chia tay, sau khi anh bắt được Mai Tân, còn có dũng khí tới tìm cô, một lần nữa hợp lại. Nhưng anh biết, điều đó là không thể, với tính cách của Giang Tiểu Tư, tất nhiên không thể dễ dàng buông tay, nhưng anh không hề nghĩ tới cô lại dùng tới phương pháp quyết liệt như vậy. Sau lần cự tuyệt lạnh khốc ấy, cho dù bắt được Mai Tân, báo thù, giải trừ uy hiếp, anh cũng không còn dũng khí gặp lại cô.

Thực ra, nói là vì sự an toàn của Giang Tiểu Tư gì đó, rồi vì không để cô bị tổn thương nên muốn chia tay, tất cả đều là lừa mình dối người mà thôi. Mục đích chính của anh chính là lợi dụng sự kiện anh và Giang Tiểu Tư chia tay để bày ra bẫy rập bắt được Mai Tân, báo thù giết cả nhà.

Bởi với sự căm ghét phi nhân loại của anh, sau khi biết chân tướng, anh chia tay với Giang Tiểu Tư là chuyện hợp tình hợp lý, Mai Tân sẽ không nghi ngờ gì, đương nhiên cũng không còn muốn thông qua việc gây thương tổn Giang Tiểu Tư để trả thù anh. Rồi khi chứng kiến Giang Tiểu Tư khổ sở, tất nhiên Giang Lưu sẽ tới gây chuyện với anh. Cố ý tỏ ra yếu thế trong trận chiến ấy, một là muốn cho Mai Tân, kẻ vẫn đang theo dõi anh thấy rõ được sự lợi hại của Giang Lưu, để hắn không dám động tới Giang Tiểu Tư, gây nên vụ trả thù như sự việc Mạc Dương trước đây nữa; hai là muốn làm bản thân trọng thương, để hắn ta

có cơ hội. Những người quan trọng của anh, trừ Thảm Khẩu Đan, Ngự Thủy Tâm thì không còn ai khác, nhưng hai người này đều có đạo thuật cao siêu, Mai Tân không thể thương tổn được.

Mai Tân là một kẻ giao hoạt, không ngại mất cả đời để cùng Thảm Mạc chơi trò mèo vờn chuột, ngày ngày chọc phá cuộc sống tĩnh lặng của anh. Nhưng khi thấy Thảm Mạc trọng thương, lại nghĩ cảm giác chính tay đâm chết kẻ thù hằn còn chưa từng được trải nghiệm, thấy đùa nghịch tra tấn anh một chút chắc cũng thú vị, vậy là không nhịn được, bị trúng kế.

Đối với hần, chết cũng có thể coi như một loại giải thoát, nhưng không ngờ rằng Thảm Mạc lại có thể khắc chế thù hận bao năm qua, không giết mình như vậy. Vậy cũng tốt, dù sao thứ hần thừa chính là kiên nhẫn, chẳng mấy chốc sẽ có thể lật ngược thế cờ, trở về trả thù. Bởi vì, thi thể Thái Vấn vẫn còn ở trong tay hần, mặc dù tháp mộ bị phá hỏng, nhưng chỉ cần chờ thêm vài năm nữa, khi hấp thụ đủ máu của một vạn người, luyện thành công huyết sát thuật, thi thể ấy có thể trở thành huyết sát cương thi, không ai có thể địch nổi nữa. Cho dù hần bị nhốt ở trong tháp, không có cách nào trực tiếp khống chế nó nữa, nhưng sau này một khi có chuyện cũng đủ để bọn Thảm Mạc không thể thoải mái được. Trò chơi này, còn chưa kết thúc.....

68. Chương 68: Không Thể Quay Đầu

Sức khỏe của Giang Tiểu Tư dần ổn định lại, nhưng vẫn chưa thể xuống giường đi lại được. Thảm Mạc chưa từng tới thăm cô, cũng không hề gọi điện hay gửi tin nhắn đến. Cô cũng không dám quấy rầy anh, sợ làm anh càng thêm căm ghét.

Là do cô quá tham lam, thật ra, ngay từ đầu cũng biết không thể ở bên anh mãi, bây giờ lại trở về điểm bắt đầu, cũng không có gì là không ổn cả. Con người đúng là loài động vật kỳ quái, vì sao có được rồi mất đi lại cảm thấy không cam lòng hơn cả chưa từng có được chứ? Nhưng mà trước đây, khi chia tay với Trương Kỳ, cô cũng chỉ cảm thấy hơi mất mát mà thôi, có giống như hiện tại, muốn tìm đến cái chết đâu, hay là tại cô quá yêu Thảm Mạc?

Uống thuốc xong, cô dần mơ màng đi vào giấc ngủ. Giang Lưu thấy cô vẫn hơi sốt, tiến hành truyền máu cho cô. Cô vẫn không chịu uống, anh cũng không ép cô, không hề đổ vào như lần trước nữa.

Ngồi bên cạnh giường, anh nghe thấy cô khe khẽ nói mê, toàn là tên của Thảm Mạc. Cũng không rõ đây là ghen tị hay đau lòng nữa rồi, Giang Lưu vuốt mặt cô, cúi người nhẹ nhàng hôn lên vầng trán cô, rồi đến đôi mắt, chóp mũi, cuối cùng, nụ hôn dừng lại trên môi cô.

Không có từ nào có thể diễn tả được cảm giác trong khoảnh khắc ấy, thời gian cả ngàn năm qua vẫn đang lưu chuyển, bỗng dừng lại trong giờ phút này. Giang Lưu khe khẽ thở dài, lại không thể khống chế nổi bản thân, tiếp tục làm nụ hôn càng thêm sâu.

Trong cơn mê man, Giang Tiểu Tư cảm thấy môi đang bị ai đó mút lấy, cảm giác này, vừa xa lạ, lại vừa quen thuộc, mang theo ngọt ngào, cũng thật khổ sở. Là Thảm Mạc sao? Cuối cùng anh ấy cũng chịu hồi tâm chuyển ý rồi?

Cô hé miệng, bị động đáp lại, hô hấp trở nên dồn dập hơn, đầu lưỡi quấn quít cùng đối phương, dường như đến chết cũng không muốn rời xa. Đừng rời khỏi em, đừng đuổi em đi. Nếu anh cảm thấy em quá nhỏ, em sẽ lớn lên. Nếu anh ghét thân phận cương thi của em, em sẽ biến thành người. Nếu anh không thích sự bướng bỉnh của em, vậy thì sau này em sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh.....

Sau một hồi lâu, thấy người kia đã đi, cuối cùng Giang Lưu lưu luyến buông ra Giang Tiểu Tư, kết thúc một nụ hôn thật dài.

Anh biết hành động của mình thật ngây thơ, nhưng không hiểu lý do làm vậy là vì phát hiện ra Thảm Mạc ẩn thân gần đó nhìn, hay là do anh đã muốn hôn Tiểu Tư từ lâu mà lại không có lý do. Anh cứ hèn hạ như vậy, lợi dụng lúc Giang Tiểu Tư không biết gì cả, lên hôn cô, giống như muốn tuyên cáo rằng cô thuộc về mình vậy.

Lúc nghe Thảm Khẩu Đan kể rằng Thảm Mạc đã bắt được Mai Tân, Anh đã hiểu ra tất cả. Tuy có thể nói rằng Thảm Mạc không sai, nhưng anh không hề thích cách mà anh ta làm, cũng không hề muốn tình yêu

của Tiểu Tư trở thành công cụ để người khác lợi dụng. Cô vẫn ngốc nghếch cho rằng vì mình là cương thi nên mới bị ghét bỏ, lại không hề biết rằng đó không phải sự thật. Cô vẫn luôn bị lừa, lại không hề hay biết.

Dù xuất phát từ nguyên nhân gì đi nữa, Thẩm Mặc đã buông tay rồi, vậy thì đừng bao giờ mơ tưởng đến việc kéo Tiểu Tư trở về.

Vết thương của Thẩm Mặc cũng chưa lành, nhưng anh lo cho Giang Tiểu Tư, chỉ muốn ẩn thân đến thăm cô một chút, muốn biết cô không sao, nhưng không ngờ lại thấy được..... Làm sao anh lại không hiểu được đó là Giang Lưu cố ý làm vậy để anh nhìn, cảnh cáo anh không được tiến tới gần hơn nữa chứ?

Đúng là Giang Lưu đã quá lo lắng rồi, tuy đã bắt được Mai Tân, nhưng anh không hề có ý định quay lại với Giang Tiểu Tư. Kết cục như vậy, trước đây, tại thời điểm anh đưa ra quyết định, anh đã biết rồi. Nhưng tại sao lúc này lại cảm thấy luyến tiếc thế này, đau lòng thế này chứ? Cố gắng nuốt xuống vị mặn tanh nơi cổ họng, không nghĩ tới hình ảnh Giang Lưu hôn cô nữa, cũng không dám tưởng tượng đến việc anh ta sẽ mang cô rời khỏi nơi đây, sau này sẽ không thể gặp lại.

Anh cứ cho rằng loại cảm giác yêu thích, cưng chiều mà anh dành cho cô chỉ như cảm giác khát khao hướng tới sự ấm áp, hạnh phúc mà thôi. Nhưng vì sao lúc này lại cảm thấy phần nộ? Vì sao lại thấy ghen tị thế này?

Anh đã dễ dàng buông tay cô ra như thế, chỉ hy vọng sau này, mình sẽ không hối hận.

Cuối cùng, sức khỏe của Giang Tiểu Tư cũng bình phục hoàn toàn, tuy trông cô không còn tràn đầy sức sống như trước kia nữa, nhưng cũng không có gì không ổn cả. Giang Lưu biết, cô sợ mình lo lắng nên mới gượng cười, vậy nên anh nghỉ việc, ngày ngày ở Thoát Cốt Hương cùng cô. Bọn Lí Nguyệt Y, Vũ Thần, Dịch Phàm thỉnh thoảng cũng tới ăn cơm, vẫn nghĩ là cô và Thẩm Mặc giận đối với nhau vì một chuyện gì đó mà thôi.

Hôm nay, Thẩm Khấu Đan đến chơi, Giang Tiểu Tư rủ cô đi dạo phố.

“Chị Khấu Đan, chị biết thân phận của ba em từ khi nào vậy?”

Thẩm Khấu Đan hơi sững sốt, hiểu ra, cô vẫn luôn để bụng việc kia.

“Quen nhau không bao lâu đã biết rồi, ba em rất giỏi, người bình thường không thể có năng lực như vậy, hơn nữa, anh ấy cũng không hề có ý định giấu giếm chị.” Hoặc là cảm thấy đó là không cần thiết, Thẩm Khấu Đan thầm nghĩ. Chỉ khi sợ hãi mất đi đối phương như Giang Tiểu Tư mới cảm thấy không dám nói ra.

“Chị thích ba em như vậy, sao vẫn luôn nhịn xuống mà không chịu thổ lộ?”

“Làm bạn bè như hiện tại cũng tốt mà, như vậy cũng không sợ khi chị già đi phải trốn tránh anh ấy cho đến lúc chết. Nếu hai người yêu nhau rồi, chị nghĩ chị không thể chịu nổi việc anh ấy chứng kiến chị dần già nua đâu.”

Giang Tiểu Tư nhìn nét mặt bình thản của Thẩm Khấu Đan đang mỉm cười thỏa mãn, cái hiểu cái không, gật đầu. Hóa ra mình còn hạnh phúc hơn người khác rất nhiều, vậy nên lúc ấy mới khổ sở đến vậy.

Tối hôm đó, khi Thẩm Mặc về đến nhà, anh thấy Giang Tiểu Tư đứng trước cửa, bỗng sững sốt đến ngẩn người.

Giang Tiểu Tư mặc chiếc váy vải bông trắng thật dài, đang ngồi trên bậc thềm đá. Phát hiện anh đã về, cô từ từ đứng lên.

Thẩm Mặc không biết nên đối mặt thế nào với cô, chỉ đành đứng im tại chỗ, không nói lời nào. Chiếc chìa khóa treo trước ngực cô lóe sáng, tia sáng đâm vào mắt anh, thật đau.

“Thật xin lỗi, trước đây đã gây ra nhiều phiền phức cho anh như vậy.” Giang Tiểu Tư cúi đầu, chân khê đá đá viên sỏi trên nền đất, thật nghiêm túc nói lời xin lỗi anh, “Em đã rất cố gắng muốn cứu vãn mối quan

hệ này, là vì không muốn dễ dàng buông tay anh khi chưa từng thử cố gắng. Trong lòng em, anh trân quý hơn bất kỳ thứ gì.”

“Anh đừng tức giận, sau này em sẽ không bám lấy anh nữa. Em đến đây, chỉ vì muốn được gặp anh lần cuối.”

Thẩm Mặc mấp máy môi, lại phát hiện ra, mình đã đau lòng đến mức không thốt nên lời, cô muốn ra đi cùng Giang Lưu sao?

Giang Tiểu Tư nhẹ nhàng cười với anh, trong nụ cười có lưu luyến, tiếc nuối, cũng có cả chúc phúc, đẹp như đóa hoa nở rộ dưới những tia nắng sớm đầu tiên vậy. Cô chậm rãi lướt qua bên cạnh anh, Thẩm Mặc cúi đầu, chỉ thấy góc váy cô đang tung bay, lộ ra gót chân trắng nõn.

“Tạm biệt, Thẩm Mặc, tạm biệt.” Giang Tiểu Tư không dám quay đầu lại, sợ mình không cầm lòng được mà bật khóc, cô không muốn khóc lóc trước mặt anh ấy lần nào nữa. Nếu không trong mắt anh, cô mãi mãi chỉ là một đứa trẻ không lớn.

Thẩm Mặc nắm chặt tay, cố gắng ngăn mình kéo tay cô lại. Cô nói tạm biệt, giống như khi hai người rời xa nhau, lần này, là xa nhau thật rồi. Thẩm Mặc không ngờ rằng, đó là lần cuối cùng anh thấy cô.

Ngày hôm sau, Giang Tiểu Tư dậy thật sớm, tổng vệ sinh tất cả các lầu trên lầu dưới, phải ba ra ngoài mua bữa sáng, sau đó lấy hạt châu ra khỏi cổ, dùng vải bọc lại, đặt vào một ngăn tủ, rồi ra khỏi cửa.

Cô cất một cái bình nhỏ trong ngực, là thuốc Thoát Cốt Hương Giang Lưu mới chế ra. Tuy rằng tốt hơn loại Tô Bích uống lúc trước, nhưng xác suất thành công vẫn cực thấp. Mà bản thân cô cũng chưa chắc có được vận may như Tô Bích. Có lẽ sẽ lập tức mất mạng, có lẽ sẽ biến thành quái vật, cũng có lẽ sẽ biến mất, không thể nhìn thấy, nhưng dù kết cục là thế nào đi chăng nữa, cô cũng không muốn ba chứng kiến rồi đau lòng.

Trên thế gian này vẫn luôn có người khát cầu sự trường sinh, nhưng cũng có người ngốc nghếch giống như cô và Tô Bích, chỉ mong làm một người bình thường, có được một tình yêu bình thường.

“Khấu Đan, không thấy Tiểu Tư đâu cả, con bé đã mang theo Thoát Cốt Hương.” Thời điểm Thẩm Khấu Đan nhận được điện thoại từ Giang Lưu, cô đang ở trên xe. Cô chưa từng nghe Giang Lưu dùng giọng nói run rẩy sợ hãi như vậy để nói chuyện.

Thẩm Khấu Đan vội gọi cho Thẩm Mặc, Thẩm Mặc lui lại mấy bước, ngã ngồi trên ghế tựa. Đáng lẽ đêm qua, khi Giang Tiểu Tư tới gặp anh, anh phải phát hiện có gì đó không ổn.

“Không, nhưng chú biết cô ấy đang ở đâu.” Không lâu trước đây Giang Tiểu Tư vừa hút máu anh, anh có thể dùng pháp thuật để xác định vị trí của cô. Thẩm Mặc cầm điện thoại, tay không ngừng run, anh hận chết cái thứ này, luôn ghé vào tai anh mà truyền tin dữ.

Tìm được địa điểm, gọi cho Thẩm Khấu Đan, sau đó, anh như phát điên, lao ra khỏi cửa, ngồi lên xe taxi. Hóa ra cô vẫn không muốn từ bỏ anh, cô vẫn cho rằng mình vì thân phận kia nên mới muốn chia tay cô. Đúng là đồ ngốc, anh vốn không hề quan tâm cô là người hay cương thi, anh chỉ mong cô bình an.

Giang Tiểu Tư đang ở Văn Nguyệt cốc, Thẩm Khấu Đan đang ở gần cô nhất, liên tục gọi cho Giang Tiểu Tư, nhưng điện thoại luôn trong tình trạng ngắt máy. Đến phút chót, cô lại nhận được tin nhắn từ Giang Tiểu Tư.

“Chị Khấu Đan, nếu em xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, xin chị hãy thay em chăm sóc ba, thay em ở bên ba.”

Cùng lúc đó, Giang Lưu cũng đang nhìn màn hình di động của mình: “Ba ba, con yêu ba.”

Họ biết, đã muộn cả rồi.

Giang Tiểu Tư bình tĩnh lắc lắc chiếc bình trong suốt chứa chất lỏng thơm ngát, Diệu Yên từng nói với cô rằng, nếu chưa cố gắng tới bước cuối cùng, thì không nên từ bỏ tình yêu của mình một cách dễ dàng quá. Lúc đó, cô cảm thấy cô ấy quá cố chấp, hiện tại mới nhận ra rằng, hóa ra, bản thân mình cũng như vậy.

Cô biết mình thật ngốc, từ đầu tới cuối đều không chịu từ bỏ, thật ra Thẩm Mặc lấy cớ rằng cô là cương thi để chia tay, nhưng từ trước đến nay cũng chưa từng nói là yêu cô.....

Cô thở dài, cười bản thân quá cố chấp, nhưng vẫn giờ lên bình đựng Thoát Cốt Hương, uống một hơi cạn sạch.

69. Chương 69: Không Thể Thấy Nhau

Ánh chiều tà nhuộm hồng đường chân trời, những tia sáng phản chiếu trên mặt hồ, tỏa sáng lấp lánh, thật giống như một đám lửa lớn.

Khi Thẩm Khấu Đan tìm thấy Giang Tiểu Tư, cô đang nằm trên bãi cỏ ven bờ, trông như đã mất đi sinh mệnh. Trái tim cô như ngừng đập, vội chạy tới gần, lại nhận ra nhiệt độ cơ thể cô vẫn bình thường, vẫn thở đều.

“Tiểu Tư, dậy thôi, Tiểu Tư....”

Không biết cô đã uống thuốc xong từ bao giờ, mùi hương Thoát Cốt Hương tỏa ra từ cơ thể đã trở nên rất nhạt. Theo lý mà nói, Giang Tiểu Tư là nửa người, tỷ lệ thành công hẳn phải cao hơn cương thi bình thường mới đúng.

Giang Tiểu Tư từ từ mở mắt ra, trống rỗng nhìn về phía trước, vẫn còn ngẩn ngơ.

Thấy cô có thể tỉnh lại được, Thẩm Khấu Đan vui mừng khôn xiết: “Tiểu Tư, em sao rồi, có nhận ra chị không?”

Giang Tiểu Tư cảm thấy mình như vừa được lòi ra khỏi máy giặt, mỗi tế bào trong cơ thể đều mệt rã rời, mắt một hồi lâu, cảnh trước mắt mới dần dần rõ ràng.

Ánh tịch dương phủ lên khuôn mặt cô, dưới làn da, máu trong mỗi mạch máu đều đang vui vẻ lưu động. Cô cảm thấy hệ thần kinh của mình trở nên rất mẫn cảm, yếu ớt, mỗi tia gió nhẹ quét qua đều khiến cô hơi run rẩy. Thế giới dường như đã thay đổi, trở nên diễm lệ hơn, rộng lớn hơn rất nhiều, mà cô, lại trở nên nhỏ bé vô cùng, giống như một hạt cát giữa sa mạc vậy.

“Chị Khấu Đan....”

Giang Tiểu Tư vươn tay sờ sờ mặt mình, vẫn tốt, cái mũi, đôi mắt đều chưa thay đổi, cô chưa biến thành quái vật.

“Em chưa chết đúng không?”

“Em không chết, em không chết.....” Thẩm Khấu Đan hưng phấn đáp lại, đôi tay sờ sờ theo từng đường gân cốt dọc cơ thể cô.

“Chị có thể nhìn thấy em?” Giang Tiểu Tư muốn bật dậy nhảy nhót ngay lập tức.

“Đúng vậy, có thể. Tiểu Tư, nhìn này.” Thẩm Khấu Đan rạch một đường thật nhỏ trên mu bàn tay cô, máu tươi lập tức chảy ra, cũng không thấy dấu hiệu khép lại. Cô lại tiếp tục vẽ vài lá bùa, Giang Tiểu Tư cũng không cảm thấy sợ hãi chút nào.

“Tiểu Tư. Thành công rồi, thành công rồi.” Thẩm Khấu Đan ôm lấy cô xoay tròn, dường như muốn nhảy tung tung lên.

“Thật sao?” Giang Tiểu Tư ngạc nhiên nhìn hai tay mình. Thành công thật sao? Bây giờ cô đã hoàn toàn là một con người rồi? Cô có thể lớn lên với tốc độ của người bình thường sao? Không cần dùng hạt châu để giấu diếm thân phận nữa đúng không?

“Tiểu Tư, đừng bao giờ làm vậy nữa, ba em lo lắng gần chết đó.”

Giang Tiểu Tư vui quá mà khóc, cổ gồng gật đầu.

“Tiểu Tư.”

Một tiếng gọi từ phía xa vọng lại, Giang Lưu vội vã chạy tới.

“Ba ba, con thành công rồi.” Giang Tiểu Tư nhào vào lòng ba mình, Giang Lưu ôm chặt lấy cô, chặt đến mức như muốn ép chết cô vậy.

“Con dọa ba suýt chết đó.” Giang Lưu vẫn chưa hết hoảng hồn, hận không thể đánh cô một cái. Sao cô lại dám bỏ lại mình anh, một mình làm chuyện mạo hiểm như vậy chứ.

Giang Tiểu Tư kích động đến mức run rẩy: “Ba ba, bây giờ con là người rồi, là người rồi.”

Lòng Giang Lưu dâng lên một nỗi bi ai, cô vẫn không từ bỏ sao, vì Thẩm Mặc, thà rằng làm một người bình thường....vậy thì, anh chỉ có thể làm bạn với cô trong sinh mệnh hữu hạn này, tiếp tục ngắm nhìn cô.

Nhưng, nếu làm vậy khiến cô vui vẻ.....

“Bây giờ vẫn chưa thể khẳng định đã thành công hoàn toàn, phải tiếp tục theo dõi thêm một thời gian nữa.” Nhưng chỉ cần thành công qua cửa này thì những vấn đề khác cũng không còn quá khó khăn nữa rồi.

Giang Tiểu Tư gật đầu lia lịa, đột nhiên cô rất muốn gặp Thẩm Mặc. Nhưng nếu gặp anh ấy mình sẽ nói thế nào đây? Anh ấy có thể tiếp nhận mình lần nữa không, một mình đã biến thành người?

Vẫn đang bồn chồn không yên, cô bỗng thấy một người từ phía xa đang vội vàng tiến đến. Ăn vận đen như mực, đúng là Thẩm Mặc. Giang Tiểu Tư cắn chặt môi dưới, cảm giác hạnh phúc khi được gặp lại nhau sau cơn hoạn nạn khiến mắt cô nhòe lệ.

“Chú, Tiểu Tư thành công rồi, cô bé thành công rồi.” Thẩm Khấu Đan vui vẻ hô lên, ồn ào như một đứa trẻ.

“Thành công?” Thẩm Mặc thì thào, máy móc lấp lại, bi thương, tuyệt vọng giữa cái nhú mày dần nhạt đi, vừa kinh hãi vừa nghi hoặc nhìn Thẩm Khấu Đan và Giang Lưu.

“Thẩm Mặc, em đã không còn là cương thi rồi, anh không được ghét bỏ em nữa.” Giang Tiểu Tư lau lau nước mũi, vừa muốn khóc, lại vừa muốn cười.

Sự tình đã đến bước này, Giang Lưu cũng chỉ đành buông tay thỏa hiệp.

“Thẩm Mặc, vì anh Tiểu Tư cả sinh mệnh cũng không cần. Nếu anh phụ con bé lần nữa, tôi sẽ không tha cho anh.”

Ánh mắt Thẩm Mặc lướt qua Giang Lưu và Thẩm Khấu Đan, lại nhìn quanh bốn phía. Nói thế nào cũng được, nhưng trước tiên có thể nói cho anh.....

Giang Tiểu Tư ở đâu?

Thẩm Khấu Đan là người đầu tiên phát hiện ra có gì đó không bình thường, người cô bắt đầu run run.

“Chú, chú đang tìm gì vậy?”

Mồ hôi lạnh trên trán Thẩm Mặc từ từ tụ lại, anh khó khăn thốt ra từng lời: “Giang Tiểu Tư, bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

Ba người còn lại đều sợ tới mức ngầy người.

“Thẩm Mặc, em ở đây mà.” Giang Tiểu Tư đứng ở trước mặt anh, ngẩng đầu lên nhìn anh. Nhưng Thẩm Mặc lại không nhìn cô, chỉ nhìn xa xăm như trước.

“Chú, Giang Tiểu Tư ở ngay trước mặt chú mà.” Thẩm Khấu Đan hoảng sợ kêu lên.

“Trước mặt chú? Khấu Đan, con đang nói gì vậy, đừng làm chú sợ....”

Trái tim Thẩm Mặc thoáng cái đã bị nỗi sợ hãi bao trùm, anh từ từ vươn tay ra, muốn xác nhận, nhưng trước mắt anh, chỉ có một khoảng không mà thôi.

Giang Tiểu Tư không thể tin nổi mà nhìn tay Thẩm Mặc xuyên thấu qua cơ thể mình, dường như đối với anh, cô chỉ là một hồn phách trong suốt.

“Thẩm Mặc.” Cô gọi to, nhưng Thẩm Mặc không hề phản ứng, anh không nghe thấy cô nói sao? Cũng không nhìn thấy cô ư?

Giang Tiểu Tư giang hai tay ra, muốn ôm chặt lấy anh, nhưng lại lập tức xuyên qua cơ thể anh, lao vào khoảng không phía sau. Sao lại thế này? Rõ ràng cô đã trở thành người bình thường rồi, sao đối với anh lại như không tồn tại? Cố gắng tiếp tục thử chạm vào anh, nhưng đều vô ích.

Thẩm Khấu Đan che miệng mình, tuyệt vọng nhìn hai người họ. Rõ ràng mình và Giang Lưu đều có thể đụng tới Giang Tiểu Tư, nhưng vì sao Thẩm Mặc lại không thể.

Thẩm Mặc ngửi thấy bên cạnh thoang thoảng mùi hương của Thoát Cốt Hương trộn lẫn với hương kẹo luôn phảng phất trên người Giang Tiểu Tư. Anh biết cô ở ngay bên cạnh, nhưng vì sao anh không thấy được cô? Không phải là đã thành công sao?

Nội tâm đang sụp đổ từng chút một, đầu óc trở nên trống rỗng, mắt mờ dần, anh cảm thấy mình sắp không đứng thẳng nổi nữa.

“Giang Tiểu Tư.....” Thẩm Mặc không ức chế nổi giận dữ, khẽ gầm lên.

“Em ở đây, em ở đây.....” Giang Tiểu Tư khóc không thành tiếng, cố gắng muốn nắm lấy tay anh, nhưng chỉ cảm nhận được từng luồng gió lạnh lướt qua đầu ngón tay. Giờ đây đối với cô, Thẩm Mặc đã trở thành ảo ảnh, chỉ có thể nhìn thấy, nhưng không thể chạm vào.

Giang Lưu đành ôm lấy Giang Tiểu Tư đang khóc nức lên, hạ giọng an ủi.

“Thuốc vẫn còn tác dụng phụ, Thẩm Mặc không nhìn thấy con. Đừng lo, chúng ta về nhà trước đã, sau đó nghiên cứu nguyên nhân cho rõ ràng, chắc chắn có cách giải quyết mà.”

Thẩm Mặc nhìn Giang Lưu đang làm động tác ôm ai đó, nói chuyện với không khí, trong lòng anh ta lại trống không, chẳng có vật gì, bỗng cảm thấy đầu lạnh buốt. Vì sao? Vì sao chỉ có anh không thấy được cô?

“Chú, Tiểu Tư nói chú đừng lo.....” Thẩm Khấu Đan truyền lời cho anh.

Giờ phút này, đầu óc Thẩm Mặc cảm thấy vô cùng hỗn loạn, hình như Giang Tiểu Tư có thể nhìn thấy anh, nhưng anh thì không. Có phải trạng thái này giống như Tô Bích, sẽ xảy ra trong một khoảng thời gian nhất định thôi? Hay là không bao giờ nhìn thấy? Chỉ đối với mình mới như vậy, hay là với cả một nhóm người, ví dụ như nhóm máu RH- thì sao?

Bốn người ở lại Thoát Cốt Hương ba ngày ba đêm. Kết quả chứng minh, lần này Giang Tiểu Tư biến thành người khá thành công, các chỉ số cơ thể đều bình thường. Trừ việc Thẩm Mặc vẫn không nhìn thấy cô, những người khác đều thấy được.

Thẩm Mặc bị đả kích mạnh mẽ, anh dù tưởng tượng thế nào cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện này. Thẩm Khấu Đan khuyên anh về nhà nghỉ ngơi, nhưng anh vừa rời khỏi Thoát Cốt Hương trong trạng thái mệt mỏi không được bao lâu, bỗng nhiên thân thể Giang Tiểu Tư run rẩy, tê liệt ngã xuống trong lòng Giang Lưu, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

“Ba, con khó chịu quá.....”

“Sao vậy?” Giang Lưu sợ hãi, rõ ràng tất cả đều khôi phục như người thường rồi mà, chẳng lẽ còn có tác dụng phụ gì đó chưa phát hiện ra.

Giang Tiểu Tư cảm thấy trái tim mình như bị lôi ra khỏi cơ thể, từ từ đi xa. Cô không khống chế nổi mình, cứng ngắc như một con búp bê, lúc lắc đi theo phương hướng Thẩm Mặc vừa rời khỏi.

Thẩm Khấu Đan vội vàng gọi điện thoại gọi Thẩm Mặc quay lại, kỳ lạ là Giang Tiểu Tư vừa nhìn thấy Thẩm Mặc thì cảm giác khó chịu ấy lập tức biến mất. Trải qua vài lần thử nghiệm, họ phát hiện ra rằng, Giang Tiểu Tư không thể cách Thẩm Mặc quá mười mét. Vượt khỏi khoảng cách đó, cô sẽ cảm thấy đau đớn như chịu cực hình. Hơn nữa, dù Thẩm Mặc đi đến đâu, cơ thể cô cũng sẽ máy móc theo tới đó.

Điều này khiến sắc mặt mọi người tái mét, đây chẳng phải có nghĩa là sau này Giang Tiểu Tư luôn luôn phải không rời Thẩm Mặc hay sao? Nhưng mà Thẩm Mặc rõ ràng không nhìn thấy cô.

“Có phải là do con đã từng hút máu Thẩm Mặc không?” Giang Tiểu Tư tuyệt vọng cuộn người lại, cô cứ tưởng rằng biến thành người là có thể ở bên Thẩm Mặc, nào ngờ khéo quá hóa vụng. Giờ đây đối với anh, cô đã trở thành một âm hồn, anh không thể nhìn thấy, nhưng cô lại không cách nào tách khỏi anh.

Giang Lưu xoa đầu cô an ủi: “Vẫn chưa rõ nguyên nhân, nhưng chắc chắn ba sẽ nghĩ ra cách giải quyết.”

Có lẽ là vì Giang Tiểu Tư quá yêu Thẩm Mặc, vì Thẩm Mặc mà uống Thoát Cốt Hương, rồi khi uống Thoát Cốt Hương lại toàn tâm toàn ý nghĩ về anh ta, cho nên mới thành ra không thể cách anh ta quá xa. Cũng có lẽ là vì Thẩm Mặc nói muốn chia tay với cô, nói không muốn nhìn thấy cô nữa, cho nên thật sự không nhìn thấy nữa.....

“Thẩm Mặc, vậy phiền anh tạm thời ở lại Thoát Cốt Hương vài ngày nữa, tôi và Khấu Đan muốn kiểm tra lại cho Tiểu Tư một chút.”

Nhưng sau này sẽ thế này đây? Giang Tiểu Tư chỉ có thể giống như một cái bóng đi theo phía sau Thẩm Mặc, anh đi tới đâu, cô phải đi theo tới đó sao? Không ai dám nhắc tới việc này, nhưng trên mặt mỗi người đều phủ đầy sắc u ám.

70. Chương 70: Yêu, Như Hình Với Bóng

Năm năm sau, trên tàu điện ngầm.

Tiểu Mặc nhìn chị ngồi ở đối diện mà chảy nước miếng, một tay của chị ấy đang cầm một cây kẹo mút có hình Sói Xám, tay còn lại cầm di động, vừa liếm kẹo vừa gửi tin nhắn. Mỗi khi gửi xong, di động của chú bên cạnh đó sẽ vang lên, chú đó trả lời tin nhắn, di động của chị kia lại vang.

“Mẹ ơi, chị gái và chú ngồi ở đối diện thật kỳ quái nha.....” Cậu bé giật nhẹ áo của người phụ nữ bên cạnh, cuối cùng cũng kéo lại sự chú ý của cô từ chú đẹp trai kia.

“Suyt, nói nhỏ thôi, trẻ con không nên nhiều lời, chưa thấy ba và mẹ cãi nhau bao giờ sao, nhưng lúc phải tắm rửa, nấu cơm cho con ăn thì không thể tiếp tục phớt lờ nhau đúng không?”

“Ồ, hóa ra cãi nhau. Mẹ, con cũng muốn ăn kẹo mút.”

“Được được được, lát nữa sẽ mua cho con.”

Tàu điện ngầm dừng lại, chú và chị đối diện đi xuống. Tiểu Mặc ngẩng đầu nhìn chị gái kia, đôi mắt thật to, tóc thật dài, lông mi cũng thật dài, thật xinh đẹp nha~, sau này lớn lên bé cũng muốn cưới một người vợ xinh đẹp như vậy.

Bỗng nhiên, trong túi áo bé có thêm cái gì đó.

“Mẹ, chị ấy cho con một cây kẹo Cừu Vui Vẻ này.”

“Nói linh tinh gì đó, chị ấy đi ở phía bên kia, cách con xa vậy cơ mà.”

“Thật mà.....”

Tiểu Mặc quay người sang chỗ khác, áp vào cửa kính nhìn chị và chú kia đi lên cầu thang, đột nhiên, chị quay lại nhìn mặt với bé, làm bé nở nụ cười rất vui vẻ.

“Giáo sư Thẩm, Tiểu Tư, hai người đã đến rồi sao.” Tiểu Đường thân thiện chào họ. Mấy năm nay cậu đã được thăng cấp làm đội trưởng, vốn Lâm Cường cũng được thăng chức, điều lên tổng cục, nhưng anh lại lấy lý do là tính cách không thích hợp với công việc bàn giấy để từ chối, tiếp tục ở lại đội phá án.

“Đây đã là vụ thứ ba xảy ra trong tháng, đều là mất xe, nội tạng của chủ xe bị moi sạch, ném vào rãnh nước gần đó. Hai vụ trước đều là xe taxi, vụ này là một chiếc Buick của một gia đình bình thường, chủ xe ở ngoại thành, tan làm muộn, đường về phải đi qua nơi này. Sau khi xem xét dấu vết xung quanh, chúng tôi nhận thấy thủ đoạn gây án giống với hai vụ trước, đều là đặt chướng ngại vật ở giữa đường để chặn xe. Chủ xe không thể không xuống xe để di chuyển, sau đó bị tấn công, rồi bị cướp mất xe. Lý do chúng tôi mời hai người tới là vì nội tạng của những người này không giống như bị cắt đi, mà giống như bị cắn. Vết thương không giống bị dao cắt mà có vẻ như bị móng vuốt xé rách, có lẽ có liên quan tới phi nhân loại. Hơn nữa, kỳ lạ hơn là dạo này thành phố Đào Nguyên xảy ra rất nhiều vụ mất xe, có xe là mất ở gara, bãi đỗ xe hoặc mất trộm ở ven đường, cũng có cả xe bị cướp.”

Thẩm Mặc quan sát thi thể, đúng là có dấu vết của phi nhân loại, hơn nữa, còn là phi nhân loại không có trí thông minh, không biết cách giấu xác, xóa bỏ dấu vết.

Anh đứng dậy, cởi bỏ bao tay: “Nếu mục tiêu của những phi nhân loại này đơn giản chỉ là tìm đồ ăn thì chúng hoàn toàn có thể tìm những nơi hẻo lánh để tấn công con người, không cần phải tốn công bố trí các chướng ngại vật như vậy. Cho nên, mục đích chủ yếu của chúng chính là chiếc xe, tấn công người chỉ là tiện thể.....ăn khuya.”

Giang Tiểu Tư gật đầu: “Em gọi điện thoại hỏi xem sao.”

Một lát sau, cô cúp máy, mặt tỏ vẻ “ra vậy”.

“Hóa ra dạo gần đây thế giới ngầm đang có giải đua xe, hơn nữa phần thưởng rất có giá trị. Những yêu quái có tiền có lẽ có thể tự mua xe, còn không có tiền chắc phải đi trộm, nếu không thì sẽ cướp, hoặc là cướp để bán đi, mua xe mới.”

Tiểu Đường nghe vậy thì dở khóc dở cười, kể lại những gì Giang Tiểu Tư nói cho Thẩm Mặc lần nữa, khiến ột cảnh sát vừa mới tới chẳng hiểu ra sao cả.

Lâm Cường nhíu mày: “Chuyện này có vẻ khó xử lý.”

Dù có tìm được nguyên nhân, nhưng sau khi giải quyết những kẻ đó, rất có thể sẽ có một nhóm khác đi gây chuyện.

“Những phi nhân loại bình thường sau khi cướp xe sẽ bỏ đi, không cần thiết phải tấn công con người. Có lẽ chúng làm một lần thành nghiện, không dừng lại được. Những kẻ như vậy nhất định phải bắt, nếu không sẽ có nhiều người bị hại hơn.” Thẩm Mặc nhìn sang Tiểu Đường, “Cậu chuẩn bị một chiếc xe đi, tối nay tôi và Giang Tiểu Tư sẽ đi dụ chúng.”

Rời khỏi hiện trường, di động của Thẩm Mặc báo có tin nhắn.

–Thẩm Mặc, ba nói chiều nay chúng ta hãy về Thoát Cốt Hương ăn cơm.

–Được.

Thẩm Mặc thuận tay nhấn trả lại.

Tuy chỉ cần anh gật đầu, Giang Tiểu Tư vẫn có thể nhìn thấy, nhưng khi đang ở bên ngoài, anh vẫn luôn cảm thấy một mình nói chuyện với không khí hay làm động tác gì đó đều rất kỳ quái, hơn nữa, anh lại không thể xác nhận Giang Tiểu Tư có nhìn thấy anh làm vậy không, nên anh thích nhấn tin hơn, tiện hơn so với dùng bút viết rất nhiều. Dù sao mấy năm nay anh cũng đã quen rồi, từ tình trạng mắc bệnh sợ máy móc, hiện tại đã “tiến hóa” đến trình độ có thể nhắm mắt mà bấm phím.

Nếu Giang Tiểu Tư gọi điện cho anh, điện thoại vẫn thông, nhưng không thể nghe thấy âm thanh gì cả. Lúc đầu, ngay cả tin nhắn của Giang Tiểu Tư anh cũng không thấy được, nhưng dạo này đã có thể. Điều này làm cho họ đã dần tuyệt vọng lại bắt đầu sinh ra một tia hy vọng. Có lẽ một ngày nào đó, anh lại có thể nhìn thấy cô.

– Sắp tới giờ cơm rồi, chúng ta đi xe về luôn hay là ra ngồi tàu điện ngầm?

– Đi xe về.

Thẩm Mặc chỉnh âm báo di động từ chuông thành rung. Anh luôn mang theo ba cục pin điện thoại, đã không thể nhìn thấy Giang Tiểu Tư, vậy thì, những lời nói của cô, anh không thể bỏ lỡ mất.

Giang Tiểu Tư nhìn khuôn mặt cứng đờ của Thẩm Mặc, lẽ lưỡi, gọi một chiếc taxi, ngồi vào vị trí phụ lái.

“Bác tài, đi tới phố quán bar.”

Thẩm Mặc ngồi ở ghế sau, nhìn lái xe vừa nói vừa cười, tán gẫu những chuyện về trời nam đất bắc, nhưng tiếng nói của một người khác, anh lại không hề nghe thấy. Anh nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, một màu xanh um, cảnh vật nhanh chóng lùi lại phía sau, giống như họ đang đi xuyên qua thời gian vậy. Hạ cửa kính xuống, gió lạnh thốc vào tóc anh, cuốn đi nét mệt mỏi nhàn nhạt.

“Ba ba, bọn con đã về rồi.” Giang Tiểu Tư hưng phấn vọt vào Thoát Cốt Hương, mấy năm nay Thẩm Mặc khá bận, nhưng ít nhất mỗi tuần sẽ cùng cô về đây một lần.

Giang Lưu ngó đầu ra, anh vẫn không hề thay đổi, Giang Tiểu Tư thì đã trưởng thành rồi. Lần đầu gặp Thẩm Mặc, cô mười bốn, Thẩm Mặc hai chín, khi uống Thoát Cốt Hương, cô mười sáu, hiện tại đã hai mốt. Cô đã cao lên rất nhiều, tóc cũng dài hơn, nhưng vẫn kém Thẩm Mặc một cái đầu. Thẩm Mặc đã ba mươi sáu, trông càng chín chắn hơn trước đây, không còn cứng nhắc như trước mà trở nên bình thản hơn rất nhiều.

Thẩm Mặc vào Thoát Cốt Hương, đi vào nhà kho theo thói quen xem đồ cổ, ngọc khí mới nhập. Giang Tiểu Tư chui vào bếp giúp Giang Lưu.

“Ba à, dạo này việc buôn bán trong tiệm thế nào, sao hôm nay chị Khấu Đan không tới vậy?” Bởi vì Giang Tiểu Tư không thể ở lại Thoát Cốt Hương, cô sợ Giang Lưu cảm thấy cô đơn, cho nên năn nỉ Thẩm Khấu Đan thường xuyên tới đây nói chuyện với anh. Như vậy thì Thẩm Khấu Đan có tới đây thường xuyên cũng không cần xấu hổ hay lấy cớ linh tinh.

“Buôn bán vẫn tốt, Khấu Đan nhận một vụ tại nước ngoài, tuần sau mới về. Mấy hôm trước con và Thẩm Mặc đi châu Âu tham dự mấy buổi đấu giá đúng không, chơi vui không?”

Giang Tiểu Tư gật đầu lia lịa: “Thẩm Mặc đi tới đó để làm việc, nhưng vẫn dành ra chút thời gian để dẫn con đi tham quan điện Louvre và tháp Eiffel, bọn con còn đi cả Venice nữa, rất vui đó. Con đã gửi ảnh đến hòm thư của ba rồi đó, bọn con chụp chung rất nhiều ảnh đấy, đáng tiếc, anh ấy không nhìn thấy con.....” Những người chụp ảnh giúp họ đều cảm thấy rất kỳ lạ, đôi tình nhân này sao luôn đứng cách nhau xa vậy nhỉ. Thật ra, nếu cả hai tựa vào nhau, sau đó hai cơ thể xuyên qua nhau, mấy người kia không bị dọa chết mới là lạ đó.

Giang Lưu xoa đầu Giang Tiểu Tư: “Nháy mắt một cái đã qua 5 năm rồi, tuy rằng không nói ra, nhưng chắc trong lòng Thẩm Mặc rất khổ sở. Nhưng đó cũng là do trước đây anh ta quá nhẫn tâm, tự cho là mình đúng mà thành ra vậy, cũng là do con quá cố chấp và liều lĩnh nữa, hai người đều sai, vì vậy đều có trách nhiệm phải gánh vác hậu quả này. Đã lựa chọn con đường này rồi, dù sau này có gian nan đến đâu, hai người đều phải cùng nhau vượt qua. Dù thấy được hay không, đời này có thể ở bên nhau đã là hạnh phúc lắm rồi.”

Giang Tiểu Tư gật đầu, may là Thẩm Mặc không nhìn thấy cô, nếu là cô không thể nhìn thấy Thẩm Mặc, rồi ngày ngày lại phải ở bên người yêu mà không thể chạm vào như vậy, có lẽ đã sụp đổ từ lâu. Cô không thể không lo lắng tới cảm xúc của anh, cũng không thể dùng việc tự trách bản thân mình. Cô vẫn luôn nghĩ rằng, có phải cô đã trở thành gánh nặng của anh hay không? Thật ra hiện tại họ đâu có giống người yêu, chỉ giống hai người sống cùng nhau mà thôi. Thẩm Mặc đối xử với cô tốt lắm, nhưng vẫn luôn bình thản, mấy năm qua rồi, cô hầu như không nhìn thấy một biểu cảm dư thừa nào từ khuôn mặt anh.

“Ba à, có đôi lúc, con thực sự rất sợ.....”

“Đừng sợ, nhất định sẽ có cách nào đó.” Giang Lưu cười, gõ gõ đầu cô, “Con nói xem, Thẩm Mặc cho con ăn cái gì mà bỗng chốc có thể cao lên nhiều vậy. Ta nuôi con một ngàn năm, con mới lớn lên có chút xú, y như hạt đậu.”

Giang Tiểu Tư vui vẻ so chiều cao với ba mình, bỗng nhớ ra gì đó: “Ba ba, con trông giống mẹ con không?”

Giang Lưu hơi sững sờ: “Đôi mắt hơi giống, còn lại đều giống cha con.”

“Cha con trông thế nào?” Bức họa vẽ Liễu Chi cô vẫn thấy thường xuyên, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy Triệu Tật cả.

“À, rất tuấn tú, đẹp trai đệ nhị thiên hạ.”

“Có đẹp trai bằng ba ba không?”

“Không bằng, ba ba của con là thiên hạ đệ nhất.”

Giang Tiểu Tư cười hớn hở: “Vậy tại sao mẹ lại chọn cha con mà không chọn ba?”

“Bởi vì cha con yêu mẹ con nhiều hơn ba.”

“Nói dối, trên đời này không có ai yêu mẹ hơn ba cả.”

Giang Lưu hôn lên trán cô: “Tiểu Tư, con phải hiểu rằng, mỗi người có cách yêu khác nhau, giống như ba có thể vì mẹ con mà chết, nhưng cha con, lại có thể vì mẹ con mà từ bỏ cả giang sơn vậy. Hai người chúng ta rõ ràng không thể so sánh, bởi vì, ba có thể vì mẹ con mà chết, cũng có thể vì cứu lấy muôn dân mà chết, nhưng trong lòng cha con, lại chỉ có một mình mẹ con mà thôi.”

Giang Lưu nhận ra rằng, hóa ra bây giờ mình đã có thể bình tĩnh mà bàn luận về những chuyện trong quá khứ, dường như, nỗi lòng cuối cùng cũng hoàn toàn được thả lỏng.

“Cho nên, đừng cho rằng tình yêu của Thẩm Mặc dành cho con ít hơn tình yêu mà ba dành cho con, chỉ là anh ta không biết biểu đạt ra mà thôi. Giống như cha con vậy, anh ta là một người vừa bá đạo, vừa kiêu ngạo, luôn tự cho là mình đúng, một lòng muốn đối tốt với một người, nhưng dù khổ sở thế nào cũng không nói ra. Dù hành động hay lời nói của anh ta có thể khiến con lo lắng, hiểu lầm hay khổ sở đi chăng nữa, con vẫn phải nhớ rằng, đừng chỉ nhìn nhận về bề ngoài của sự việc, mà phải tin tưởng anh ta, cũng như tin tưởng trái tim mình, không thể tái phạm lại sai lầm trước đây, liễu lĩnh mà uống Thoát Cốt Hương. Ba không muốn con lặp lại chuyện như mẹ con, hiểu không?”

“Con hiểu rồi.” Giang Tiểu Tư gật đầu thật mạnh, lập tức trở lại vẻ vui tươi thường ngày.

“Ba ba, tối nay con sẽ đi bắt tội phạm cùng Thẩm Mặc, chính là vụ phi nhân loại giết người cướp xe đó.”

“Có cần ba đi giúp không?”

“Không cần, ba yên tâm, chỉ có vài tiểu quỷ thôi, chúng con có thể thu phục.”

Cơm nước xong, Tiểu Đường tới đón họ.

“Chiếc xe này là do tôi mượn ở cục để làm mồi, rất đắt tiền đó, đừng có đi ẩu, cũng đừng để xước trong lúc đánh nhau nha.” Tiểu Đường dặn dò kĩ lưỡng xong mới đưa chìa khóa cho Giang Tiểu Tư.

“Yên tâm, em đã lấy bằng lái từ mấy năm trước rồi mà.” Giang Tiểu Tư còn tự mua một chiếc xe, đỗ ở bãi đỗ xe đại học T, thỉnh thoảng cũng sẽ tự lái. Nhưng Thẩm Mặc vẫn không quen ngồi xe, không có việc gấp vẫn thích ngồi tàu điện ngầm hơn, như vậy anh thấy an toàn hơn rất nhiều. Mà cô lại không thể tách khỏi Thẩm Mặc quá xa, cho nên cũng chẳng mấy khi lái xe, khó trách lại khiến Tiểu Đường lo lắng như vậy.

Rạng sáng, Giang Tiểu Tư lái xe trên con đường vắng tanh, Thẩm Mặc ngồi bên cạnh. Hai người không nói chuyện với nhau, không gửi tin nhắn, không khí yên tĩnh đến dị thường.

Vốn thời gian gây án đều cách nhau một khoảng nhất định, vì muốn nhanh chóng phá án nên họ mới cố tình lấy một chiếc xe đua mui trần ra làm mồi dụ dỗ. Xe chạy tới nơi cách hiện trường vụ án lần trước không xa, quả nhiên thấy đường bị rất nhiều tảng đá chặn ngang.

“Đến rồi, cẩn thận.” Thẩm Mặc khẽ dặn dò. Giang Tiểu Tư hiện tại đã không còn là cương thi mà là một người bình thường, năng lực tự bảo vệ mình đã suy giảm rất nhiều, may mà mấy năm qua cô cũng học từ Thẩm Khẩu Đan không ít pháp thuật chống lại yêu ma quỷ quái.

“Yên tâm.” Tuy biết rằng Thẩm Mặc không nghe thấy mình, Giang Tiểu Tư vẫn gật đầu.

Thẩm Mặc làm như đang xuống xe để chuyển mấy tảng đá đi, chợt nghe thấy sau lưng có gì đó rơi xuống, rồi một cánh tay đầy lông xanh lè tóm lấy cổ anh. Thẩm Mặc nghiêng mình, tóm lấy đầu của con quái vật cao hai mét kia đập xuống đất, thấy được bộ mặt của nó thật dữ tợn, răng nanh rất dài, nửa giống người, nửa giống dã thú. Loại quái vật đột biến này thường hành động không nhanh nhẹn, nhưng sức lực vô cùng mạnh mẽ, lại không sợ pháp thuật hay những công kích bình thường, nhưng cực kì sợ lửa.

Anh nghe thấy sau lưng có tiếng thủy tinh vỡ nát, sau đó, thấy hai con quái vật nhảy lên xe, đập nát cửa bên, hình như đang muốn xé xác người trong xe ra.

“Giang Tiểu Tư, dùng lửa.”

Anh vừa dứt lời, hai lá bùa rực lửa bay từ trong xe ra, dán lên người hai tên quái vật kia, chẳng mấy chốc, hai kẻ đó bốc cháy phừng phực.

“Thẩm Mặc, cẩn thận.” Giang Tiểu Tư thấy tên quái vật phía sau Thẩm Mặc nhòe dần, vội vàng kêu to.

Dù Thẩm Mặc không nghe thấy, nhưng cũng nhanh chóng nhận ra, quay người, giơ tay lên, đơn giản chỉ vào con quái vật kia. Một con rồng lửa dường như sinh ra từ đầu ngón tay anh, chớp mắt đã chôn vùi con quái vật kia trong biển lửa.

Một lát sau, Thẩm Mặc tắt lửa, trói ba con quái vật nửa sống nửa chết kia lại với nhau, sau đó chờ bọn Tiểu Đường tới xử lý. Nếu là trước đây, dĩ nhiên anh sẽ giết sạch. Nhưng hiện tại, làm việc gì anh cũng mang theo vài phần từ bi, để lại cho chúng con đường sống. Trong rừng cây vẫn còn mấy quái vật đang nhìn trộm, lúc này thấy vậy đã chạy té khói, chắc một thời gian lâu sau cũng không dám phạm tội nữa. Gặp phải loại có chỉ số thông minh đơn giản như vậy, họ xử lý khá dễ dàng.

“Em không sao chứ?” Thẩm Mặc mở cửa xe, nhìn vào ghế lái, chắc hẳn Giang Tiểu Tư đang ngồi ở đây.

Âm báo tin nhún vang lên.

–Em không sao.

Thẩm Mặc nhìn xuống dưới chân, vài mảnh thủy tinh dính một chút máu, đỏ tươi, anh gạt gạt đầu, không nói gì thêm nữa, rồi gọi điện thoại cho Tiểu Đường.

71. Chương 71: Sớm Chiều Bên Nhau

Khi về tới nhà đã là ba giờ sáng.

“Mệt không?” Thẩm Mặc thuận miệng hỏi, sau đó mới nhớ ra, dù Giang Tiểu Tư có trả lời anh cũng không nghe được.

“Không cần nhắn tin lại, em đi tắm rửa trước đi.”

Anh biết Giang Tiểu Tư đã bị thương ngoài da, nhưng chắc không quá nghiêm trọng, cô có thể tự xử lý. Cô đã không còn là một đứa trẻ rồi, chắc đã học được cách tự chăm sóc bản thân.

Album ảnh của chuyến đi chơi vừa rồi vẫn để mở trên bàn, nhưng Thẩm Mặc lại chẳng nhìn thấy Giang Tiểu Tư trong ảnh. Thẩm Khấu Đan từng đề nghị mời một họa sĩ tới vẽ lại, hiện tại, trình độ của hội họa hoàn toàn có thể đạt tới trình độ thay thế cho ảnh chụp. Nhưng Thẩm Mặc không đồng ý. Chưa tính đến chuyện anh có thể thấy được người trong tranh hay không, chỉ cần nghĩ tới việc thấy rồi thì có thể làm gì nữa? Vẫn là gần ngay trước mắt, nhưng lại xa tận chân trời. Có hình bóng chân thật để tưởng niệm, sẽ chỉ làm anh càng thống khổ hơn mà thôi.

Giang Tiểu Tư đi ra khỏi phòng tắm, thấy Thẩm Mặc đang tựa vào đầu giường mà ngủ. Dù thể nào khoảng cách giữa họ cũng không thể vượt ra ngoài mười mét. Trước đây, Giang Tiểu Tư ngủ ở phòng bên cạnh phòng anh, nhưng từ hai năm trước, cô đã chuyển giường của mình sang phòng Thẩm Mặc, có lẽ là muốn

tìm lại cảm giác yêu đương như khi còn trong thị trấn cổ. Thẩm Mặc cũng không phản đối. Tùy cô thôi, dù sao anh cũng không thấy được, sẽ chẳng có cái gì gọi là “thụ thụ bất thân” hay là “phi lễ không nhìn” gì đó.

“Tắm rửa đã, tắm rửa đã. Tắm xong hãy ngủ.” Giang Tiểu Tư hô to bên tai Thẩm Mặc, thấy anh không có phản ứng gì, đành phải gọi điện thoại, dùng tiếng chuông để đánh thức anh.

Thẩm Mặc đứng lên, mặt không có biểu cảm gì, đi về hướng phòng tắm, sau khi đi vào, đột nhiên lại mở cửa ra.

“Không được phép nhìn trộm, ra ngoài mau.”

Giang Tiểu Tư không rõ, vì sao rõ ràng anh không nhìn thấy cô, nhưng mỗi lần cô định nhìn trộm anh tắm rửa lại bị anh phát hiện ra nhỉ? Cô tức giận chui ra khỏi phòng tắm, nhảy lên giường của Thẩm Mặc.

Thẩm Mặc tắm xong đi ra, vừa lau tóc vừa khoan thai nói: “Về giường của mình ngủ đi.”

Một cái lược xuất hiện giữa khoảng không, bất thành linh lao về phía anh, anh nhẹ nhàng giơ tay, bắt được, ném lên bàn, dường như đang nghe thấy Giang Tiểu Tư bĩu môi nói rằng: “Thực đáng ghét, sao cái gì cũng biết vậy.”

Anh có thể không biết sao, cùng nhau chung sống vài năm rồi, anh đã sớm hiểu tường tận tính tình háo sắc của cô.

Giang Tiểu Tư ngồi khoanh chân trên giường, gửi tin nhắn cho Thẩm Mặc.

–Sắp tới sinh nhật em rồi, anh định tặng gì cho em?

“Em muốn cái gì?” Nếu là ở nhà, Thẩm Mặc cũng chẳng buồn gửi tin nhắn, cứ nói chuyện trực tiếp với không khí.

–Đừng có lần nào cũng hỏi em muốn gì được không? Anh không thể cho em một niềm vui bất ngờ gì sao?

“Niềm vui bất ngờ?” Thẩm Mặc nhắm mắt, không nói nữa, nhưng rồi nhanh chóng mở mắt ra, nghiêng đầu sang một bên.

“Không được hôn tôi.”

–Đáng ghét, tại sao chuyện này mà anh cũng biết.

Thẩm Mặc không đáp, có một mùi hương bỗng nhiên bao lấy anh, chẳng lẽ anh có thể không biết ư?

–Em sấy tóc cho anh nhé.

Giang Tiểu Tư cầm máy sấy giúp Thẩm Mặc sấy tóc. Thẩm Mặc có thể cảm nhận được gió, đành tự mình vén từng lọn tóc lên, cho đến khi tóc đã gần khô mới dừng lại, hai người coi như đã phối hợp rất ăn ý.

Giang Tiểu Tư nhìn chiếc nhẫn bạc trên ngón áp út tay trái anh, lòng cảm thấy thật ngọt ngào. Tới nơi này ở không bao lâu, cô liền phát hiện được đôi nhẫn mà họ đặt làm ở thị trấn cổ đặt trong ngăn kéo bàn của Thẩm Mặc. Lúc ấy xảy ra quá nhiều việc, cô vốn đã quên, nhưng hóa ra Thẩm Mặc thì không, cố ý lấy về.

Chịu thua mấy chiêu ăn vạ của Giang Tiểu Tư, tuy rằng không còn là người yêu, Thẩm Mặc vẫn đeo chiếc nhẫn này vào, năm năm qua chưa từng tháo ra. Giang Tiểu Tư cũng luôn đeo, hơn nữa, cũng luôn luôn mang theo chìa khóa nhà và con dấu Thẩm Mặc khắc cho cô. Ba thứ này, chính là bảo bối trân quý nhất của cô.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Mặc đi toilet, lại thấy cửa đã bị khóa ở trong.

“Giang Tiểu Tư, nhanh lên, không được lè mề.”

Qua một hồi lâu, cửa phòng mới mở ra, Thẩm Mặc đứng trước gương đánh răng, thấy chiếc bàn chải màu hồng bay lên bay xuống giữa không trung, làm bọt bắn tung tóe.

“Đánh răng nghiêm túc chút đi, ngày nào cũng ăn bao nhiêu đồ ngọt như vậy, còn không chịu đánh răng cho cẩn thận nữa là sao, cương thì không cần để ý tới răng, nhưng em hiện giờ thì cần đấy.”

Giang Tiểu Tư cười ha ha, rửa mặt xong thì chạy ra ngoài, mở tủ ra, vừa bôi vừa ném.

Thẩm Mặc nhìn đồng quần áo bị ném trên giường, còn có cả nội y và quần lót màu trắng có đường viền hoa, mặt lập tức đỏ lên, ngực Giang Tiểu Tư lớn như vậy từ lúc nào chứ?

“Giang Tiểu Tư. Mặc quần áo ngay cho tôi. Ở trong nhà tôi thì không được khóa thân.”

Giang Tiểu Tư bật cười, chạy tới đứng khỏa thân trước mặt anh, còn uốn éo cơ thể, dù sao anh cũng chẳng nhìn thấy cô. Thấy mặt Thẩm Mặc đỏ hết cả lên, cô mới chậm rãi mặc quần lót, sau đó là nội y.

Thẩm Mặc nhìn quần áo bay lượn trên không trung, đại khái có thể đoán ra chiều cao và đường cong hiện tại của Giang Tiểu Tư, lập tức oán hận, thầm mắng “Đáng chết.”. Giống như có một người trong suốt đang mặc nội y đứng trước mặt bạn, từ từ mặc từng thứ lên người cô ấy vậy, vừa kì quái, vừa khêu gợi. Thẩm Mặc vội vã quay đầu đi, nhưng chẳng mấy lúc chỗ quần áo kia đã biến mất toàn bộ, không thể nhìn thấy nữa.

–Nếu anh muốn xem gì đó, hoặc đi toilet làm cái gì đó thì yên tâm, em sẽ không nhìn trộm đâu.

Thẩm Mặc xem xong tin nhắn thì giận sôi máu. Tư tưởng của con bé kia càng ngày càng không trong sáng.

“Hôm nay tôi muốn ra ngoài gặp một người bạn.” Thẩm Mặc ném một lá bùa ẩn thân cho cô.

Giang Tiểu Tư nhận lấy, nhìn nhìn, sau đó dùng kim băng gài nó lên vạt áo của mình. Họ luôn đi cùng nhau, không thể cách xa quá mười mét, gần như chẳng có không gian riêng tư nào, trong sinh hoạt, tựa như chỉ có mỗi đối phương. Thời gian để Giang Tiểu Tư và Lí Nguyệt Y gặp nhau cũng giảm đi rất nhiều, chỉ có thể liên lạc qua điện thoại. Tuy rằng có rất nhiều người xung quanh đã biết chuyện, cũng thông cảm được việc hai người như hình với bóng, nhưng trong một vài tình huống đặc biệt, một trong hai người vẫn dùng thuật ẩn thân để che mắt người ngoài.

Thẩm Mặc đi gặp một người bạn trong giới khảo cổ từ nơi khác tới chơi. Bởi vì nguyên nhân cô không thể không đi cùng anh, vài người bạn ít ỏi mà anh có, cô đều quen biết cả. Thẩm Mặc thường nói với những người khác cô là học sinh của anh, hoặc là trợ lý. Nếu có người nào đó đoán ra quan hệ của họ, anh cũng không phản bác hay giải thích.

Giang Tiểu Tư cũng không biết mấy năm nay, rốt cục trong lòng anh coi cô là gì. Nếu nói là trở về làm người yêu lần nữa thì cũng đúng, nhưng anh chưa từng đề cập chuyện tình cảm với cô, cho dù Giang Tiểu Tư hỏi anh, anh cũng né tránh không đáp. Nếu nói là quan hệ thầy trò cũng không sai, nhưng nào có thầy trò nào ngày ngày chung sống bên nhau như vợ chồng, còn giống như đêm qua hay sáng nay, dù ít dù nhiều, cũng sẽ diễn ra những hành động mờ ám.

Địa điểm gặp mặt là một quán cà phê có không gian tao nhã, đi cùng bạn của anh là một người phụ nữ rất xinh đẹp, khoảng hai sáu hai bảy tuổi, ngũ quan khéo léo tinh tế, lại toát ra một loại thần thái hào sảng giới giang.

“Thẩm Mặc, giới thiệu với cậu, đây là em họ tôi, Yến Lam, là giảng viên dạy quốc họa tại học viện Mỹ Thuật cách đại học T không xa, cô ấy không có người thân nào tại thành phố Đào Nguyên, nếu cậu rảnh thì mong cậu giúp đỡ một chút. Yến Lam, đây là Thẩm Mặc, anh vẫn hay kể với em đó.”

Ngồi nhìn ba người đang nói cười phía đối diện, Giang Tiểu Tư tức giận nghiến răng ken két. Chẳng trách không cho cô đi cùng, muốn cô ẩn thân, hóa ra anh ta đã biết trước, đây là giới thiệu làm quen, quá đáng quá rồi, còn dám giả trò ngay trước mặt cô.

Giang Tiểu Tư tiện tay cầm hộp tăm trên bàn, lấy mấy cái tăm ném qua đó.

“A, phục vụ, mau tới đây, sao trong đồ ăn mấy người mang lên lại có cả tăm.” Người anh họ kia gào to.

Người phục vụ liên tục cúi đầu: “Rất xin lỗi, rất xin lỗi, tôi sẽ đổi đĩa đồ ăn khác cho các vị.”

Thẩm Mặc khẽ đưa mắt đảo qua phía Giang Tiểu Tư ngồi, không nói gì.

Sau khi ăn xong, Yến Lam xin số điện thoại của Thẩm Mặc. Giang Tiểu Tư nhìn đôi mắt sáng rực của cô ta, biết ngay là cô ta để ý tới Thẩm Mặc nhà cô mà, hừ.

Vài năm gần đây, Thẩm Mặc cư xử lịch sự, thân thiện hơn rất nhiều, không còn lạnh lùng xa cách như trước nữa, nhưng anh vẫn cự tuyệt lời đề nghị muốn tiếp tục đi dạo phố của đối phương, lấy cớ rằng có việc, phải về trước.

Đọc đường đi, Thẩm Mặc không nói chuyện, Giang Tiểu Tư cũng nhịn, không gửi tin nhắn cho anh.

Vài năm trước, sau khi bắt được Mai Tân, Ngư Thủy Tâm lại ra nước ngoài. Sau sự kiện liên quan đến Giang Tiểu Tư lần đó, quan hệ giữa Thẩm Mặc và cô đã phai nhạt đi rất nhiều. Mấy năm nay, xung quanh anh gần như không xuất hiện thêm bất kỳ người phụ nữ nào khác nữa. Cho dù có, muốn tiến tới, cũng bị anh từ chối rất lạnh lùng. Dù sao, bên anh luôn mang theo một Giang Tiểu Tư, cơ hội để yêu đương là không thể có.

Mỗi lần Giang Tiểu Tư đối mặt với những chuyện đó, luôn vừa áy náy vừa ghen tỵ. Cô vừa không muốn Thẩm Mặc đến bên người khác, lại vừa không muốn vì mình mà hạnh phúc của anh cứ mãi bị trì hoãn như vậy.

Dù sao thì đã qua năm năm, Thẩm Mặc cũng không hứa hẹn sẽ chăm sóc cô cả đời, mà tuổi anh thì đã không còn trẻ nữa, đáng lẽ nên kết hôn rồi. Mỗi người đều cần một gia đình hoàn chỉnh, làm sao có thể để anh vượt qua cả đời cùng một người không thể nhìn thấy chứ? Thời gian càng trôi đi, lòng Giang Tiểu Tư càng hoang hốt. Cô sợ, Thẩm Mặc đến một ngày nào đó sẽ không còn kiên nhẫn để chờ đợi nữa.

Đêm đến, Giang Tiểu Tư ngồi cùng Thẩm Mặc trên sofa xem tivi. Thẩm Mặc vừa chuyển tới kênh này, điều khiển từ xa liền bay đi, bị chuyển đến một kênh khác. Anh bất đắc dĩ bỏ qua, đi vào thư phòng đọc sách, bên cạnh lại không ngừng phát ra tiếng gõ gõ của các loại đồ vật va vào nhau.

“Giang Tiểu Tư, đi chỗ khác chơi, đừng làm phiền tôi.”

Cửa mở ra, sau đó đóng vào, thư phòng lại trở về sự yên tĩnh tuyệt đối, nhưng Thẩm Mặc lại không thể bình tâm. Giang Tiểu Tư hiện giờ đang thế nào? Không phải đang trốn ở đâu đó để khóc một mình chứ? Cô có còn giống như trước kia thích khóc nữa không?

Anh vẫn biết, cô luôn thích tạo ra tiếng động khi ở bên cạnh anh, là hy vọng anh nhận thấy sự tồn tại của cô, anh cũng chưa bao giờ quên, dù chỉ là một giây. Chỗ bị đóng dấu phía sau gáy truyền tới cảm giác vừa mát lạnh vừa tê dại, là nụ hôn nhẹ nhàng của Giang Tiểu Tư, cô thích nhất hôn anh ở nơi ấy.

Thẩm Mặc khe thở dài, rất muốn xoay người lại mà ôm lấy cô, trấn an cô, muốn cô đừng đặt chuyện xảy ra ban ngày ở trong lòng, nhưng cuối cùng lại chẳng nói gì, chỉ từ từ nhắm mắt lại.

Giang Tiểu Tư thích dựa vào anh như vậy, thích bóng hai người hòa nhập làm một, thích cảm giác bên anh. Thật ra, cho dù cả một đời không thể ôm anh, chỉ cần có thể mãi đứng bên anh, cô cũng thỏa mãn lắm rồi.

72. Chương 72: Ai Đúng Ai Sai, Ai Cố Chấp

Hôm nay là ngày tổ chức tiệc sinh nhật của Lí Nguyệt Y, nhưng Giang Tiểu Tư còn đang đi công tác cùng Thẩm Mặc, không thể về ngay. Đáng lẽ Giang Tiểu Tư chỉ định gọi điện thoại cho Lí Nguyệt Y để chúc mừng thôi, không ngờ Thẩm Mặc lại hoãn lại mọi công việc đưa cô về sớm.

“Không dễ dàng gì em mới biến được thành người, phải có cuộc sống của riêng mình, không thể cứ tuân thủ theo cuộc sống của tôi, nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành cái bóng của tôi mất.” Đây là vấn đề mà Thẩm Mặc lo lắng nhất, Giang Tiểu Tư luôn bên cạnh anh, một tắc cũng không rời. Anh không quan tâm bản thân có không gian riêng tư hay không, bởi vì anh thích ở bên cô. Nhưng Giang Tiểu Tư phải có cuộc sống của chính mình, không thể là sinh vật sống phụ thuộc vào anh.

Giang Tiểu Tư bĩu môi, thật ra bây giờ cô cũng chẳng khác cái bóng của Thẩm Mặc là bao. Tuy rằng hầu như mọi lúc hai người họ đều đồng thời xuất hiện, nhưng thực tế thì vẫn đặt cuộc sống của Thẩm Mặc làm ưu tiên hàng đầu. Anh đọc sách, cô cũng sẽ ngồi bên cạnh đọc sách hoặc xem tivi. Anh làm việc, cô cũng đi cùng giúp anh làm việc.

Thẩm Mặc hy vọng cô có một cuộc đời bình thường, có thể làm việc, kết bạn như những người bình thường khác, nhưng Thẩm Mặc lại không thể nhìn thấy cô, cho dù muốn ưu tiên cuộc sống của cô cũng không dễ

dàng gì. Ngay cả việc đơn giản như dẫn cô đi dạo phố, anh cũng không thể làm tốt, bởi vì không biết cô có hứng thú với thứ gì, hay là muốn vào cửa hàng nào. Cái bóng đi theo chủ nhân rất dễ dàng, nhưng người thì làm sao đi theo một cái bóng di động được.

Lí Nguyệt Y đang học đại học, tình cảm nhiều năm với Thiệu Băng vẫn bền bỉ như trước. Tiệc sinh nhật được tổ chức trong một quán bar, rất đông người. Bổng Giang Tiểu Tư nhận ra rằng, mấy năm nay mình hầu như chẳng kết bạn với ai, bạn của Thẩm Mạc chính là bạn của cô, cũng rất ít có ‘phi nhân loại’ tiếp xúc với mình, vì họ đều sợ Thẩm Mạc.

Thẩm Mạc ẩn thân, đi bên cạnh Giang Tiểu Tư, anh không muốn Giang Tiểu Tư để lại ấn tượng trong lòng bạn bè rằng đi đâu cũng có một ông chú đi theo. Nhưng anh không thể nhìn thấy cô, chỉ có thể không ngừng nhấn tin cho cô, hoặc quan sát những người đang nói chuyện với cô, từ đó phán đoán cô đang đứng ở chỗ nào, nói chuyện gì.

Anh không biết hiện tại Giang Tiểu Tư hiện tại trông thế nào, nhưng thấy không ngừng có nam sinh đi tới bắt chuyện, thậm chí bạo dạn tán tỉnh hoặc thổ lộ, anh có thể đoán ra, chắc cô trông cực kỳ xinh đẹp, rất được hoan nghênh ở nơi này.

Anh tàng hình giữa một đám đông, chung quanh biết bao tiếng nói tiếng cười, nhưng lại không hề liên quan đến anh. Loại cảm giác này thật đáng sợ. Chẳng lẽ mình phải để cho Giang Tiểu Tư bị bao vây trong trạng thái này cả đời sao, cứ như vậy, cách cuộc sống vốn muôn màu muôn vẻ này ngày một xa xôi ư? Ngày ngày phải cùng mình trải qua cuộc sống khô khan buồn tẻ chỉ có ăn, ngủ, làm việc?

Có người xin số điện thoại của Giang Tiểu Tư, cũng có những người khác mời cô nhảy. Anh không biết Giang Tiểu Tư dùng cách gì để từ chối họ, tất cả đều mang về mặt tiếc nuối bỏ đi. Anh vừa ghen tị, lại vừa hy vọng cô có thể hòa hợp với tập thể mà đáng lẽ cô sẽ thuộc về đó.

–Thẩm Mạc, em muốn đi toilet.

Thẩm Mạc đọc tin nhắn, lại càng thêm chán nản. Hiện tại, ngay cả tự do để đi toilet cô cũng không có, mọi chuyện đều phải nói với anh trước, để anh đưa cô đi.

Thẩm Mạc đi về phía toilet, chờ ngoài cửa, cho đến khi tiếng tin nhắn lại vang lên.

- Em đi ra ngoài rồi.

Họ quay lại đám đông một lần nữa. Anh biết cả buổi tối hình như Giang Tiểu Tư chỉ ngồi một chỗ, không làm gì nhiều lắm. Có lẽ cô cũng nhận ra một số người bạn quen biết từ trước, muốn tiến tới chào hỏi, nhưng anh lại không biết, mà cô thì không thể cách xa anh quá mười mét.

Đến lúc cắt bánh sinh nhật, anh nhìn thấy Lí Nguyệt Y thối nển trong hạnh phúc, cắt bánh cùng Thiệu Băng. Sau đó, trong sự kêu gọi ồn ào của mọi người, họ ôm hôn nhau rồi cùng khiêu vũ. Anh biết, anh và Giang Tiểu Tư đều đang buồn bã chứng kiến hết thảy. Những thứ này đáng lẽ cô cũng nên trải qua, nhưng lại chỉ đành chấp nhận sự thật rằng người mình yêu mãi mãi không thấy mình.

Thẩm Mạc nhìn những thanh niên đầy sức trẻ đang đùa nghịch vui vẻ xung quanh, cảm thấy những điều này không hợp với mình. Có lẽ mình đã già thật rồi, nhưng còn Giang Tiểu Tư, không thể để cô ấy cứ già đi theo cách sống như vậy được. Cô ấy không thể tách khỏi anh, là vì cô ấy yêu anh quá đậm sâu, vậy nếu không yêu, có phải có thể thoát khỏi sự trói buộc của Thoát Cốt Hương không?

Bỗng âm báo tin nhắn vang lên.

–Thẩm Mạc, nguy rồi. Vũ Thần gọi điện nói Diệu Yên và Diệc Hưu đại sư đang đánh nhau, bây giờ Bách Lý Nhai đã hoàn toàn hỗn loạn rồi.

Thẩm Mạc giật mình. Mấy năm nay, vì tránh né sự đeo đuổi của Diệu Yên, rõ ràng Diệc Hưu đã đi vào núi tu luyện, Diệu Yên thì vẫn luôn tìm kiếm ông khắp nơi.

Thẩm Mạc đi ra ngoài, xé lá bùa ẩn thân để Giang Tiểu Tư có thể thấy anh. Hai người lên taxi tới thẳng Bách Lý Nhai. Hai người đi xuyên qua kết giới được dựng lên như một bức tường để che mắt người bình thường, Bách Lý Nhai hiện ra, nơi này đã trở nên cực kỳ hỗn loạn, các sạp hàng đều bị lật úp hoặc xiêu vẹo.

“Tiểu Tư, mấy người tới rồi.” Vũ Thần đang giúp mọi người thu dọn tàn cuộc trên đường.

“Diệu Yên đã luyện chế thành công Úc hồn đan, nhưng vẫn không tìm được Diệc Hưu. Vậy là cô ấy cầm cây đuốc thiêu Trần Dã Tự, còn cướp đi Tử Âm Văn Chương, làm mấy tiểu hòa thượng bị thương. Diệc Hưu nghe tin thì rất giận dữ, đến tìm Diệu Yên chất vấn. Hai người bắt đầu đánh nhau ở trên đường, làm nơi này như bị một cơn lốc quét qua, không biết giờ đã chạy tới đâu rồi.”

Giang Tiểu Tư thầm kêu không ổn, sao Diệu Yên có thể xúc động như vậy, suốt ngày chọc vào đại hòa thượng kia, chẳng lẽ để đến lúc bị ông ta thu phục mới cam tâm sao?

Thảm Mạc nhắm mắt lắng nghe một lúc, lên tiếng: “Ở phía Tây Nam, đi theo tôi.”

Giang Tiểu Tư và Vũ Thần vội vàng chạy theo anh, trên đường họ gặp Giang Lưu đang vội vã chạy tới.

Đoàn người chạy tới ngoại thành phía Tây, cũng không khó tìm, bởi những nơi bị hai người kia quét qua đều có cát bay đá chạy mù mịt, đầy rẫy dấu vết cây cối gãy đổ. Cuối cùng, họ đuổi tới Văn Nguyệt cốc, chính là nơi Giang Tiểu Tư đã uống Thoát Cốt Hương.

Diệc Hưu mặc áo cà sa nguyệt sắc (trắng hơi xanh) đứng bên bờ hồ. Diệu Yên thì bị ngã vào chỗ nước cạn, hình như đã bị trọng thương.

Giang Tiểu Tư sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, lấy pháp lực của Diệu Yên mà nói thì sao lại không đánh lại được Diệc Hưu, hay là cô ấy vốn không nở xuống tay?

“Diệu Yên.”

“Các người dừng lại gần.” Diệu Yên lạnh giọng quát lên, gắng gượng đứng dậy. “Đây là chuyện giữa tôi và hắn, các người đừng nhúng tay vào.”

Từng đợt sóng nhẹ nhàng vỗ vào bờ, Diệc Hưu lạnh lùng nhìn cô: “Yêu nghiệt, ngươi thật to gan lớn mật, lão nạp niệm tình ngươi không dễ gì mới tu luyện thành kim thân ngàn năm nên mới nhường ngươi ba phần, không muốn lộ diện, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng lão nạp sợ ngươi sao? Nhanh giao lại Tử Âm Văn Chương. Theo ta về Trần Dã Tự chịu tội.”

Một tay Diệu Yên cầm Tử Âm Văn Chương, tay kia cầm một cái bình nhỏ.

“Chỉ cần ngươi ăn Úc Hồn Đan này thì muốn ta làm gì cũng được, còn không thì, ta sẽ hủy Tử Âm Văn Chương.”

“Ngươi dám.”

“Ngươi cứ xem xem ta có dám không.”

Hai người giương cung bạt kiếm không ai chịu nhường ai. Diệu Yên ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Diệc Hưu, ngươi không dám ăn Úc Hồn Đan này là vì sợ nhớ lại chuyện trước kia, làm dao động tâm lòng hướng Phật của ngươi sao?”

“Chuyện cũ đã qua, chỉ như hoa trong gương, trăng đáy nước, cần gì phải nhớ mãi không quên.”

“Nếu đã là vậy thì nhớ lại có hề gì, Úc Hồn Đan này, ngươi ăn hay không đây?”

Diệu Yên ngưng kết pháp lực, dường như chỉ cần người kia nói một chữ không, lập tức cô sẽ làm Tử Âm Văn Chương tan thành mây khói.

Diệc Hưu lắc đầu: “Thứ này là báu vật vô giá của Phật Môn, ngươi cho là yêu quái như ngươi có thể hủy được sao?”

“Hủy được hay không, có muốn thử xem không?” Diệu Yên lạnh lùng nhìn lại.

Đương nhiên Diệc Hưu không dám mạo hiểm như vậy, im lặng thật lâu, ông mới khe khẽ thở dài.

“Lâm Diệu Yên, những chuyện kia đã trôi qua thật lâu, ngươi cần gì phải canh cánh trong lòng mãi?”

Diệu Yên kinh ngạc trừng mắt nhìn đối phương, sau đó lão đảo lùi về phía sau hai bước.

Diệp Hưu nhìn cô, sắc mặt vẫn bình tĩnh, đôi mắt thâm sâu như biển.

“Đúng vậy, không cần ăn Ưc Hồn Đan gì cả, ta làm hòa thượng chín kiếp, mỗi một đời đều lưu lại trí nhớ trước đây.”

“Cái gì?” Diệu Yên thì thảo lắc đầu, “Rõ ràng ngươi đã nói không còn nhớ rõ mà.”

“Là không nhớ rõ, chuyện trước kia đã trôi qua lâu như vậy, nếu ngươi không nhắc lại, có lẽ ta đã quên thật rồi. Mặc dù vẫn mang theo trí nhớ gửi vào hồn người sống, nhưng mỗi một kiếp người đều chỉ có cát và đại dương, mồ và Phật châu, Bồ Đề và lư hương...”

“Không phải, không phải.... Rõ ràng ngươi yêu ta như vậy, ngươi nói, thà rằng chết cùng ta.... Ta đã đợi ngươi ở Địa phủ bao nhiêu năm như vậy mà.”

Diệp Hưu nhìn cô, trải qua thương hải tang điền khuôn mặt kia, đôi mắt cố chấp vẫn luôn tràn đầy yêu thương nhìn ông kia, vẫn chưa từng thay đổi, nhưng ông đã không còn là người trước kia nữa.

“Năm đó, ngươi chết trước mặt ta, ta vốn định sẽ đi cùng ngươi, nhưng rồi lại đột nhiên nhìn thấu yêu, hận, sinh, tử, nên xuất gia làm tăng. Sự tình chỉ đơn giản như vậy, ta đã sớm quên tình xưa nghĩa cũ, ngươi cũng đừng nhớ mãi không quên.”

Diệu Yên không thể tin được cái sự thật mà mình đã cố chấp cả ngàn năm để tìm kiếm, hóa ra chỉ có vậy. Hẳn bỗng nhiên nhìn thấu hồng trần? Buông xuống tất cả?

Nước mắt, Tử Âm Văn Chương và lọ đựng Ưc Hồn Đan đồng thời rơi xuống.

Có lẽ bản thân đã sớm đoán ra được chân tướng, chẳng qua không chịu đối mặt mà thôi. Phải đến lúc nghe chính miệng người này nói ra, cô mới bằng lòng hết hy vọng. Cô loạng choạng lùi bước, nhìn bọn Giang Tiểu Tư, Giang Lưu, Vũ Thần, Thẩm Mặc đang đứng quanh đó.

“Tôi hiểu rồi....”

Cuối cùng cô cũng hiểu, hóa ra tình yêu mà cô truy đuổi ngàn năm, thực ra chỉ là hoa trong gương, trăng đáy nước mà thôi.

Cô nhìn lại Diệp Hưu, nhẹ nhàng nói ra hai chữ: “Bảo trọng.”

Tiếp đó, cô hóa thành một luồng sáng bạc, phóng về phía chân trời, rồi biến mất trong bầu trời đêm.

Giang Tiểu Tư vẫn đứng đó. Diệu Yên đi rồi, cuối cùng cô ấy cũng buông xuống chấp niệm mà ra đi. Tìm kiếm ngàn năm, cuối cùng lại chỉ nhận được kết cục như vậy. Hóa ra Diệp Hưu nhớ tất cả. Hóa ra, trên đời này, dù cảm tình có sâu sắc đến mức nào đi nữa, chỉ cần nói không yêu thì sẽ là không yêu.

Giang Lưu trầm mặc không cất lời. Có lẽ như vậy, đối với cả Diệp Hưu và Diệu Yên là kết quả tốt nhất....

Diệp Hưu nhìn Diệu Yên khuất xa, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, dường như đã hóa thành tượng đá ngàn năm. Gió mỗi lúc một lớn, góc áo của ông cũng đã bị nước làm ướt đầm.

Thẩm Mặc lạnh lùng nhìn ông, cuối cùng thở thật dài, dùng thuật truyền âm nói.

“Diệu Yên tự sát mà chết, tay vẫn còn vương sát nghiệt, nhưng không trở thành oan hồn đã đành, sao lại trở thành kim thân được? Lấy tuệ căn của ngài, lại trải qua chín kiếp tu hành, sao lại không thể thành Phật? Diệp Hưu, ngài có thể lừa được người khác, nhưng làm sao gạt được tôi? Cô ấy cũng là người si tình khó gặp như ngài, không uống công ngài dùng cả ngàn năm để tế độ. Hiện tại vất vả lắm mới gặp lại nhau, ngài cần gì phải khổ tâm mà tỏ ra tuyệt tình như vậy?”

Diệp Hưu nhắm mắt lại, bàn tay nắm chặt chậm rãi buông ra, cúi xuống nhặt Tử Âm Văn Chương và bình Ưc Hồn Đan.

Thẩm Mặc lắc đầu: “Đời đời kiếp kiếp ngài đều quỳ gối chốn cửa Phật, tự giam mình trong một phạm vi nhỏ hẹp, niệm Phật tụng kinh, nhưng vẫn không thay đổi được bản tính vốn có. Ngài vẫn giữ tính tình nóng nảy, giống như dù có thế nào đi nữa ngài vẫn không quên được cô ấy, không thể phản bác lại được sự thật là ngài vẫn còn yêu người ấy. Làm hòa thượng không hề thích hợp với ngài. Cô ấy đã đi rồi, ngài cũng

hoàn tục sớm đi thôi. Một người đau khổ tìm kiếm cả ngàn năm, một người đau khổ chờ đợi cả ngàn năm. Đủ rồi, đã đủ rồi.”

Mặt Diệc Hưu lộ ra nét bi thương: “Đừng nói với tôi những thứ này, anh thì sao chứ? Tôi và Diệu Yên, đã từng thề sẽ cùng sinh cùng tử, đồng cam cộng khổ. Nhưng thân là nam nhân, khi hoạn nạn tới ngay trước mắt, luôn thà rằng bản thân chết cũng không thể để người ấy chết được, thà rằng để mình khổ, cũng không muốn người ấy chịu đựng chút khổ đau nào. Anh có thể nói tôi ngốc, nhưng nghìn năm qua, tôi chưa từng hối hận.”

Thẩm Mặc sững sờ, nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm người vẫn luôn ở cách anh không quá mười mét, người yêu mà anh vĩnh viễn không thể nhìn thấy. Tương lai của họ sẽ như thế nào đây? Anh thật sự có thể chấp nhận, vì có thể được ở bên nhau mà để cho cô tiếp tục khổ sở như vậy sao?

Diệc Hưu nhìn Úc Hồn Đan trong tay, sau đó ném vào đáy hồ.

Ông không cần thứ này, bởi vì mỗi giây mỗi khắc ở bên Diệu Yên, từng lời nói, từng nụ cười của cô, ông vẫn nhớ như in, chưa bao giờ từng quên....

Lúc này, trong một ngọn núi hẻo lánh phía Tây Nam, một vùng đất phong thủy hiếm có, dòng nước bỗng trở nên vắng lặng, tỏa ra mùi tử thi khiến cây cỏ đều chết héo. Dưới nền đất, trong một cổ quan tài tối tăm, một thi thể từ từ mở mắt.

“Giang Lưu, Triệu Tật....”

Tiếng cười khùng bố quỷ quái vang lên, trong không gian nhỏ hẹp quanh quẩn thật lâu.

73. Chương 73: Tan Nát

“Này, đừng nhúc nhích.” Yến Lam đột nhiên nghiêng người tới gần anh, mùi nước hoa nhàn nhạt tỏa ra, theo động tác xoay người, hương thơm quyến rũ khi gần khi xa. Thẩm Mặc quay mặt đi, để mặc cô nhổ một sợi tóc trên đầu mình.

“Có một sợi tóc bạc này.”

“Vậy sao?” Thẩm Mặc nhìn sợi tóc bạc trong tay cô, khoe miệng khê nhếch, cười khổ, “Sắp bốn mươi rồi, đã già, cũng đến lúc có tóc bạc rồi.”

“Nói bậy gì đó, mới có ba mươi tám, còn chưa tới bốn mươi mà. Hơn nữa, đàn ông bốn mươi mới là thời kỳ tráng niên đó.” Yến Lam trầm nghĩ, cô cũng sắp ba mươi rồi, phụ nữ ba mươi mới là đáng lo, cô theo đuổi người này hai năm trời, nếu anh ta còn không đáp lại, cô thực sự cũng không chờ nổi nữa. May mà hiện tại đã tốt hơn, hai năm trước đây còn từ chối, nhưng một năm trước đã bắt đầu cùng anh đi uống trà, đến hiện tại thỉnh thoảng anh sẽ cùng cô đi dạo phố, xem phim, so với trước kia đã có tiến bộ vượt bậc. Nhưng mình đã theo đuổi đến nước này rồi, người đàn ông này vẫn còn chậm chạp vậy là sao, chẳng lẽ những người làm khảo cổ đều thành đồ cổ cả rồi?

“Tuy người ta vẫn nói không nên nhổ tóc trắng, bởi vì nhổ một sợi sẽ mọc thêm mười sợi, nhưng em thấy nhổ đi trông thuận mắt hơn nhiều. Mọi người đều sẽ già đi, nhưng chỉ cần có tâm hồn tươi trẻ là tốt rồi, anh đừng lúc nào cũng ở nhà, phải ra ngoài nhiều hơn đi, cuối tuần chúng ta đi đánh Golf nhé?”

“Anh không biết chơi.”

“Đánh tennis thì sao?”

“Anh cũng không biết.”

“Leo núi thì chắc anh biết chứ? Không được từ chối em nữa đó.”

“Được.” Thẩm Mặc gật đầu, “Vậy hẹn gặp vào cuối tuần, anh có việc, đi về trước.”

“Anh luôn nhiều việc bận như vậy à? Vì sao cùng dạy học nhưng em lại rảnh rỗi như vậy nhỉ? Chẳng lẽ là do em vô trách nhiệm?” Yến Lam chống cằm suy nghĩ.

Thấy Thẩm Mặc không đáp, cô đành đứng dậy: “Được rồi được rồi, lần nào gặp cũng thấy anh vội vã như vậy.”

Yến Lam nhanh chân đuổi kịp Thẩm Mặc, thử nhẹ nhàng kéo tay anh. Thấy Thẩm Mặc hơi cau mày, nhưng không từ chối, cô vui vẻ cúi đầu, len lén nở nụ cười.

Yến Lam là người nói nhiều, cũng được nhiều người yêu mến, bác học đa tài, hơn nữa, đối với bất cứ sự tình gì, cô đều có thể lý giải nó theo cách riêng của mình, rất độc đáo.

Thẩm Mặc ở bên cô, cũng không hề cảm thấy tẻ nhạt, cũng không thấy ảm ỹ, nói chuyện với nhau cũng không thấy nhàm chán. Có đôi khi, Yến Lam rất nhàn tĩnh, đôi khi lại rất hoạt bát, quan trọng nhất là cô lại có tấm lòng thiện lương, ý chí lạc quan trời cho. Lúc cô tỏ ra bá đạo thì hơi giống Ngư Thủy Tâm, lúc cô làm nũng thì lại hơi giống Giang Tiểu Tư, luôn làm cho người ta không thể nào từ chối được.

Thẩm Mặc và cô sóng vai nhau đi trên con đường náo nhiệt, bởi vì họ quá xứng đôi, người qua đường không khỏi ngoái đầu trầm trồ.

“Thẩm Mặc, anh đang nhìn gì vậy?” Yến Lam thấy Thẩm Mặc đột nhiên dừng lại.

Thẩm Mặc không đáp, đi tới một tiệm bán hạt dẻ ở ven đường, mua một bao mang về. Giang Tiểu Tư thích ăn hạt dẻ ở đây, mỗi lần đi ngang qua, cô đều ảm ỹ đòi mua. Nhưng hiện tại, dù muốn ăn cũng không tiện hiện thân mua đi.

“Anh thích ăn hạt dẻ à?”

Thẩm Mặc khẽ quay đầu nhìn phía sau, anh không biết hiện tại Giang Tiểu Tư đang mang tâm trạng lạc lõng đến mức nào để đi theo anh. Sau khi uống Thoát Cốt Hương, cô đi theo anh đằng đằng bảy năm trời, mà anh, cuối cùng cũng không thể nhìn thấy cô lấy một lần.

Vẫn nên nhẫn tâm làm dứt khoát thôi....

“Thẩm Mặc?” Yến Lam muốn nắm tay anh, nhưng lại bị anh nhẹ nhàng tránh né.

Yến Lam cũng không để tâm, dù sao hôm nay quan hệ giữa họ cũng đã tiến triển một bước lớn, cô tin thắng lợi sẽ không còn xa nữa.

“Thẩm Mặc, anh vẫn chưa kết hôn, sao luôn luôn đeo chiếc nhẫn này vậy?” Yến Lam tò mò chỉ vào ngón áp út trên tay trái của anh. Tuy rằng không nói ra, nhưng trong lòng cô vẫn rất để ý đến chuyện này. Cô đoán đó là của anh và bạn gái trước kia, người có thể làm cho Thẩm Mặc nhớ mãi không quên là cô gái như thế nào nhỉ?

“Anh muốn đi tàu điện ngầm về nhà, gọi xe cho em trước nhé?”

Thẩm Mặc tiễn cô lên xe, nhưng sau khi cô đi lại chậm rãi bước bộ về đại học T. Đến trường học, anh ngồi xuống băng ghế dưới cây đèn đường ven hồ nghỉ ngơi. Yến Lam không ở đây, có lẽ Giang Tiểu Tư đã gỡ bỏ bùa ẩn thân rồi.

Hạt dẻ đã lạnh, Thẩm Mặc mở túi giấy ra, đặt ở chính giữa chiếc ghế dựa, ăn thử một viên, sau đó bóc từng viên một đặt ở trên túi nilon. Số lượng hạt dẻ giảm đi nhanh một cách thần kỳ, số lượng hạt dẻ anh bóc xong cũng rất nhanh biến mất.

“Vứt vỏ vào thùng rác, không được ném xuống đất.” Thẩm Mặc bình tĩnh nói, nhưng vỏ trên mặt đất xuất hiện mỗi lúc một nhiều.

Thẩm Mặc thu lại túi giấy: “Không nghe lời thì không được ăn nữa.”

Sau đó, vỏ trên mặt đất được nhặt lên, ném vào thùng rác ở gần đó.

Thẩm Mặc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trên đó không có sao, chỉ có một vầng trăng cô độc.

“Giang Tiểu Tư....”

Vạn vật đều yên tĩnh, không hề có hồi âm, Thắm Mạc chậm rãi nhắm mắt.

“Em đã hai ba tuổi rồi, tôi cũng sắp bốn mươi, chẳng bao lâu nữa sẽ già đi. Em định cứ theo tôi cả đời như vậy ư? Nếu tôi chết rồi, em sẽ ra sao đây?”

Anh quay đầu nhìn vị trí bên cạnh, giọng nói trộn lẫn sự mệt mỏi nhàn nhạt.

“Quên tôi đi, chỉ cần em không còn thích tôi nữa, em sẽ không bị Thoát Cốt Hương trói buộc, phải đi bên cạnh tôi. Tôi không thấy được em, cứ như vậy đối với cuộc sống của em thực sự rất vô nghĩa. Chỉ cần rời xa tôi, em sẽ được làm một người bình thường hoàn chỉnh, yêu đương bình thường, trưởng thành như người bình thường, không tốt sao? Đó không phải là những gì em luôn mơ ước sao?”

Giống như đang dỗ một đứa trẻ ăn cơm, Thắm Mạc cố gắng làm cho giọng nói của mình dịu dàng hơn.

“Nếu thật sự không quên được, chúng ta uống Tán Tâm Thủy được không?”

Trên mặt đất phía bên cạnh đột nhiên xuất hiện từng giọt nước rơi, như cơn mưa phùn ngày đông vậy, chúng mang theo hơi lạnh làm Thắm Mạc đau buốt đến tận xương.

Thắm Mạc nhìn chiếc nhẫn bạc trên tay mình, sau đó nhẹ nhàng tháo ra, cất vào trong túi áo.

“Thứ này, tôi sẽ không đeo nữa. Uống Tán Tâm Thủy hay không, tùy em chọn, tôi sẽ không ép buộc em nữa, cũng không thể ép buộc em nữa. Nhưng em phải hiểu, em còn trẻ, khó khăn lắm mới trở thành người, không thể không làm bất kỳ việc gì, cả đời làm cái bóng bên tôi.”

Thật lâu sau, tiếng tin nhắn vang lên.

–Thắm Mạc, có phải anh sợ mình già đi rồi, một ngày nào đó trên mặt sẽ toàn nếp nhăn, rồi sau đó em nhìn thấy sẽ cười nhạo anh đúng không? Yên tâm đi. Em rất kính già yêu trẻ. Nếu anh muốn cùng Yến Lam yêu đương cứ việc nói ra, em cũng sẽ không ngăn cản anh đâu, anh có cuộc sống của riêng anh, có quyền được lựa chọn mà. Cùng lắm thì em sẽ không nói chuyện nữa, chỉ cần đi theo anh từ xa thôi, được không? Anh muốn kết hôn hay làm gì cũng tốt, cứ coi như em là một quỷ hồn thích nhìn lén, suốt ngày quần lấy anh có được không?

Thắm Mạc xót xa nắm chặt di động, anh tình nguyện nhìn cô khóc, nghe cô kêu la cũng không muốn cô nhân nhượng tạm bợ vì lợi ích chung mà cười gượng như vậy.

Không thể nói thêm lời nào nữa, Thắm Mạc đứng dậy.

“Về nhà thôi.”

Giang Tiểu Tư nhìn bóng lưng anh, bỗng nhiên rất muốn dứt tay vào túi áo anh, rất muốn bị anh hùng hổ kẹp dưới tay như kẹp túi công văn. Nhưng Thắm Mạc đã không còn là Thắm Mạc nghiêm túc cao giọng lúc trước, bóng lưng của anh nhìn mỗi một như vậy, dường như bảy năm qua, anh đã già đi không chỉ mười tuổi. Tuy rằng bề ngoài của anh vẫn không thay đổi nhiều, nhưng trạng thái tinh thần đã hoàn toàn khác xưa. Mỗi ngày, anh đều lo lắng cho cô, vì cô mà tâm thần lao lực quá độ. Cô tựa như cây dây leo ký sinh, quấn chặt lấy anh, làm cho anh không thể tự do hô hấp..... như vậy sao?

Sáng sớm, Thắm Mạc ngồi vào bàn ăn bữa sáng, giống như mọi ngày, nhìn phần ăn phía đối diện biến mất từng chút một. Tuy rằng hai người cùng ăn bữa sáng, lại giống như ăn một mình, sự đè nén trong im lặng này thường mang đến cho anh cảm giác như đang chìm dưới đáy biển sâu vậy.

Nhưng cho dù im lặng như vậy, thậm chí làm cho người ta cảm thấy thật cô độc như vậy, vẫn làm cho anh cảm thấy hạnh phúc. Bởi vì không nở, cho nên thà rằng ích kỷ, thà rằng để cô làm cái bóng của chính mình, cũng không muốn cô rời xa.

Nhưng cô ngày một lớn dần, mình ngày một già đi. Anh không muốn, một ngày nào cô kinh ngạc nhận ra rằng, cô đã lãng phí trọn vẹn tuổi thanh xuân của mình, thậm chí sẽ phải ngày ngày ở bên một ông già ngay cả việc nói chuyện với cô cũng không làm được, rồi sau đó sẽ hối hận.

Một đời một kiếp một đôi nhân, nhớ nhau nhìn nhau chẳng thể gần.

Đúng là vì anh nên cô mới biến thành người, từ thân thể bất tử ban đầu biến thành hiện tại, chỉ có được một đời ngắn ngủi, anh mới càng muốn chịu trách nhiệm, không thể làm cho cô cứ như vậy mà sa sút. Hiện tại, Giang Tiểu Tư kỳ thực không hề có cuộc sống của riêng mình, mà chỉ luôn luôn đi theo bước chân anh. Một người sống như vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì không? Chỉ cần có tình yêu là đủ sao?

Anh từng nghĩ hay là để Giang Lưu biến Giang Tiểu Tư thành cương thi một lần nữa, nhưng Giang Lưu nói như vậy phải mạo hiểm quá lớn, chưa biết có thể thành công hay không, còn có khả năng sẽ có những tác dụng phụ rất đáng sợ. Trải qua sự kiện Thoát Cốt Hươu một lần, Thẩm Mặc đã không còn dám để Giang Tiểu Tư chịu mạo hiểm gì nữa. Nhưng nếu cô chấp nhận uống Tán Tâm Thủy, quên anh, trở lại sống với Giang Lưu, bắt đầu cuộc sống một lần nữa, có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Thẩm Mặc thu dọn xong, Yến Lam gọi điện thoại tới, nói đã lái xe tới trường học chờ anh.

Giang Tiểu Tư yên lặng đi theo anh ra khỏi nhà, thừa dịp Thẩm Mặc mở cửa sau ngồi lên xe.

“Sao lại ngồi phía sau, lên phía trước ngồi đi, chúng ta nói chuyện sẽ tiện hơn.” Yến Lam nói to, Thẩm Mặc gật đầu, thật ra anh cũng chỉ làm động tác giả như vậy để mở cửa cho Giang Tiểu Tư lên xe.

“Thẩm Mặc, cho tới bây giờ anh còn chưa mời em đến nhà anh một lần đúng không? Lần sau có thể tới đó thăm quan được không?”

“Không tiện lắm.” Thẩm Mặc băng quơ đáp.

“Vì sao lại không tiện, chẳng lẽ anh ‘kim ốc tàng kiều’?”

“Gần như vậy.”

“Hiếm khi thấy anh nói đùa như vậy nha, nói với anh chuyện này, không biết có phải em nghĩ lung tung không. Mỗi lần đi cùng anh, em luôn có cảm giác có một người nữa đang ở bên cạnh nhìn em, lòng cứ bồn chồn bất cứ lúc nào.”

Thẩm Mặc gật đầu: “Có thể là quỷ đi theo.”

“Cái gì?” Yến Lam kêu lớn.

“Anh họ em không kể với em là ngoại trừ dạy học anh còn là đạo sĩ sao?”

“Em cứ tưởng rằng anh ấy nói đùa chứ? Oa. Rất phong cách nha. Hôm nào để em mở rộng kiến thức được không?”

“Em không sợ sao? Không phải vừa rồi còn nhảy dựng lên à?”

“Không sợ, có anh còn gì, anh là đạo sĩ mà.” Yến Lam biết Thẩm Mặc say xe, xe chạy cực kỳ êm. Giang Tiểu Tư còn tự hỏi không biết kỹ thuật lái của mình có được như vậy không, hơn nữa đây còn là đang đi đã ngoại nữa chứ.

Trên đường leo núi, Yến Lam vừa thở hổn hển lau mồ hôi, vừa nhìn Thẩm Mặc đang đi phía trước, dừng nói là đổ mồ hôi, anh ngay cả hô hấp cũng không bị rối loạn.

“Hóa ra anh lợi hại như vậy, em quá coi thường anh rồi.” Yến Lam vươn tay về phía anh, Thẩm Mặc đành kéo cô đi lên, ai ngờ cô được kéo lên xong vẫn không chịu buông tay.

Đôi tay này không giống đôi tay nhỏ xinh của Giang Tiểu Tư, mềm nhẵn tinh tế. Thẩm Mặc ngẩng đầu nhìn lên, đường núi ngày càng dốc đứng, bắt đầu hối hận vì cùng cô leo núi. Nếu Giang Tiểu Tư không cẩn thận trượt chân ngã xuống thì nguy mất, anh không thể biết.

“Dừng đi tiếp nữa, cao quá, nguy hiểm.”

“Yên tâm, không sao cả, đi thôi.” Yến Lam sôi nổi tiến lên phía trước.

“Không thể tin nổi là em dạy quốc họa.”

“Trước đây ba em thường dẫn em lên núi hoặc đi tới vùng nông thôn để vẽ tranh, cho nên sức chịu đựng của em rất tốt. Sao anh không đi nữa, mệt à, muốn nghỉ một chút không?”

Thẩm Mặc gạt đầu, hơi hoang mang nhìn quanh bốn phía. Thấy phía trước có một hàng chữ nhỏ được dùng đá vụn viết vội “Ồ đây, đừng lo lắng”, lúc này mới thở ra, dùng chân xóa hàng chữ đi.

Yến Lam uống một ngụm nước, hỏi anh: “Thẩm Mặc, anh theo chủ nghĩa độc thân à?”

Thẩm Mặc lắc đầu: “Không phải.”

“Vậy sao thử chấp nhận em lại khó đến vậy?”

Thẩm Mặc không đáp.

“Anh không biết hôm nay em thấy anh không đeo chiếc nhẫn kia, lòng vui vẻ thế nào đâu. Tuổi của chúng ta cũng không còn nhỏ nữa, anh có đồng ý thử kết giao với em không?”

Thẩm Mặc nhúu chặt mày: “Em không hiểu anh, em không biết anh là một người như thế nào đâu.” Không biết bên trong có bao nhiêu ích kỷ, bao nhiêu vô tình.

“Không thử thì sao biết được? Em thực sự thích anh, từ nhỏ tới lớn, em đều là một người rất độc lập, không thể lý giải nổi tình yêu chết đi sống lại của những người khác. Cho nên dù cuối cùng chúng ta không thể ở bên nhau, em cũng sẽ không bám lấy anh, chúng ta vẫn có thể tiếp tục làm bạn.”

Thẩm Mặc quay lại nhìn vào mắt cô, do dự một lát, cuối cùng gạt đầu.

Yến Lam vui vẻ cực độ, nhẹ nhàng hôn phớt lên môi anh.

“Anh đồng ý rồi, không được đổi ý.” Hai năm trước cô đã muốn làm như thế này, cuối cùng cũng bị cô hôn rồi, ha ha.

Sắc mặt Thẩm Mặc xanh mét: “Chúng ta xuống núi đi.”

Bởi vì mục đích đã đạt tới, Yến Lam cũng không quan tâm đã đi lên được đỉnh núi hay chưa, hết sức vui vẻ nắm tay anh xuống núi.

Giang Tiểu Tư lão đảo đi theo sau như người mất hồn, vấp ngã không biết bao nhiêu lần, sắc mặt cô đã trắng bệch, nhưng vẫn cố cắn răng, một giọt nước mắt cũng không để rơi xuống. Đây chính là việc ngày hôm qua cô đã nói với anh, cũng là việc cô phải đối mặt trong tương lai.

Thẩm Mặc và Yến Lam hẹn hò ngày một nhiều, các giáo sư trong đại học T đều cười nói, Thẩm Mặc sắp có chuyện vui.

Những cuộc nói chuyện giữa anh và Giang Tiểu Tư ngày càng ít, sau khi Thẩm Mặc về nhà, rất ít nói chuyện với cô. Giang Tiểu Tư cũng không dám gửi tin nhắn làm phiền anh nữa, chỉ yên lặng ngồi sụp xuống góc tường, nhìn bóng dáng anh đi qua đi lại.

Cô nhìn Yến Lam và Thẩm Mặc tán gẫu, cùng anh nắm tay, ôm anh, hôn anh, trao cho anh sự quan tâm và ấm áp mà mình không thể làm được.

Đúng vậy, Thẩm Mặc là một người bình thường, anh cần một người vợ thích hợp, chứ không phải một đứa trẻ như quý hôn. Từ nhiều năm trước, Thẩm Mặc đã mơ hồ đoán được sẽ có hôm nay. Cô không có tư cách ngăn cản, chỉ có thể buộc bản thân phải chấp nhận. Trước đây khi chia tay với Thẩm Mặc, cô có thể khóc nháo, quỵn rũ anh, nhưng hiện tại, cô có làm gì anh cũng chẳng thể nhìn thấy nữa.

Đêm Giáng Sinh, Thẩm Mặc cũng đi ăn cùng Yến Lam. Đạo này Thẩm Mặc hiếm khi ăn cơm cùng cô. Trong tiệm rất nhiều thực khách, chỗ nào cũng chật kín chỗ. Giang Tiểu Tư không có chỗ ngồi, đành phải đứng một bên, vừa phải cẩn thận né tránh bọn trẻ, lại vừa phải chú ý không va vào phục vụ đang bưng đồ ăn. Nhìn Thẩm Mặc và Yến Lam ngọt ngào bên nhau, toàn bộ tiệm ăn tràn ngập không khí ấm áp an lành, cô bất giác xót xa. Đánh giá khoảng cách, cô nghĩ thà rằng đi ra cửa chờ họ, lại không ngờ họ tán gẫu chuyện gì mà lâu đến thế, cô phải đứng ở trong tuyết đến hơn bốn giờ đồng hồ.

Đã không còn có thể chất của cương thi, không thể chịu được giá rét, tay chân cô đông lạnh đến chết lặng, luôn luôn phải đứng dựa vào tường, bởi vì cô sợ nếu mình ngồi xuống, sẽ không đứng lên được nữa. Cô nhìn Thẩm Mặc đi ra, Yến Lam dùng một chiếc khăn quàng cổ rất dài quàng qua cổ cô ấy và Thẩm Mặc, hai người sát bên nhau, tay Yến Lam nhét vào trong túi áo khoác của anh.

Giang Tiểu Tư biết trong đó ám áp thế nào, chìm vào trong hồi ức, tay hình như cũng khôi phục lại một chút cảm giác. Bọn Thẩm Mặc đi quá nhanh, cô khó khăn cử động đôi chân cứng ngắc, căn bản không theo kịp tốc độ của họ. Khi khoảng cách vượt khỏi mười mét, bụng cô như quay cuồng, cô bắt đầu nôn mửa dữ dội. Thân thể không chịu nổi chế độ đi về hướng bọn họ.

Tiểu Mặc đang nắm tay mẹ trượt băng, bỗng ngạc nhiên kêu lên: “Mẹ, mẹ nhìn kia, là chú đó đó. A, bên cạnh chú ấy không phải chị cho con Cừu Vui Vẻ.”

Người phụ nữ bên cạnh cười vang, ôm lấy bé: “Tiểu Mặc à, lâu vậy rồi mà con vẫn nhớ rõ sao? Ừ, đúng là chú đẹp trai đó, mẹ cũng nhớ..... Có thể đã chia tay với cô bé kia rồi.”

“Vì sao phải chia tay?”

“Không thích thì chia tay, sau này con lớn lên sẽ biết.”

“A. Mẹ, mẹ nhìn kia, không có ai nhưng trên mặt đất lại có dấu chân.”

“Đúng vậy nhỉ, tà môn, tiểu Mặc, đừng nhìn nữa, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Mặc vẫn liên tiếp ngoái đầu nhìn, bé thực sự rất muốn nhìn thấy vị tiểu thư kia.

Thẩm Mặc về đến nhà thì cảm thấy có gì đó không đúng, đi lại một vòng trong phòng, hô vài tiếng Giang Tiểu Tư nhưng không thấy hồi đáp, gọi điện thoại cũng không nghe thấy tiếng chuông.

“Đáng chết.” Anh vội vàng mở cửa, một trận gió lạnh ập tới. Anh mở hai tay ra theo phản xạ muốn ôm lấy Giang Tiểu Tư, nhưng chỉ vô ích.

“Tôi gọi Giang Lưu tới.” Thẩm Mặc lập tức nhận ra có gì không ổn, lại không biết đã xảy ra chuyện gì.

Âm báo tin nhản vang lên.

–Đừng gọi cho ba, em không sao, chỉ là quên không gỡ ẩn thân phù, không cẩn thận bị xe trượt qua, anh lấy băng gạc cho em.

Thẩm Mặc trầm mặc hai giây, gọi A Vệ và A Âm ra giúp đỡ.

“Cô ấy không sao chứ?”

A Âm lắc đầu: “Không sao, chỉ cần băng bó lại vết thương là được.” A Âm thấy Giang Tiểu Tư xua tay với cô, đành nói ra một câu để che lấp sự chật vật thê thảm của cô.

Thẩm Mặc cứng ngắc nhìn chằm chằm nơi mà Giang Tiểu Tư dựa vào, trong nháy mắt đó, Giang Tiểu Tư dường như đã thực sự cho rằng Thẩm Mặc thấy cô. Nhưng ngay sau đó, Thẩm Mặc tóm lấy bình hoa cổ quý giá cạnh đó, ném mạnh lên tường.

Ba người tại đây đều bị sự giận dữ chưa từng xuất hiện trong nhiều năm qua của anh dọa cho choáng váng.

Thẩm Mặc hùng hổ đẩy cửa ra khỏi đó, anh hận tình huống hiện tại, hận chết sự bất lực của bản thân mình, đừng nói tới việc anh không thể bảo vệ cho cô, thậm chí cô ở ngay bên cạnh anh, nhưng đã xảy ra chuyện gì anh cũng không hề hay biết. Chẳng lẽ phải như vậy cả đời sao?

Ngày hôm sau, Thẩm Mặc thức dậy, trên tấm gương trong toilet có một hàng chữ thật to viết bằng son môi “Merry Christmas”, còn có một khuôn mặt tươi cười hình trái tim, Thẩm Mặc vung tay đập vỡ nó, làm Giang Tiểu Tư đang nằm trên giường ở ngoài sợ tới mức run lên.

Cô thấy trên tay Thẩm Mặc chảy ra một giọt máu, vết thương vẫn chưa được băng bó, anh đi ra ngoài, sau đó cầm một bình nhỏ chứa chất lỏng màu xanh và một lọ nước ép cà chua đặt lên bàn, rồi ra ngoài đóng mạnh cửa, sau đó khóa trái.

Giang Tiểu Tư hoảng sợ, lập tức nhận ra anh muốn làm gì, vội lao xuống giường, vỗ mạnh lên cánh cửa, muốn dùng phép thuật để mở ra. Nhưng Thẩm Mặc đã dựng kết giới ở phía ngoài, cô bị nhốt ở bên trong không ra được.

“Thẩm Mặc. Anh mở cửa ra.” Giang Tiểu Tư tuyệt vọng đâm đá lên kết giới.

“Cầm Tán Tâm Thủy uống đi.” Thẩm Mạc lạnh lùng nói, sau đó đi ra khỏi nhà.

Khoảng cách càng lúc càng xa, Giang Tiểu Tư khó chịu lặn lội trên mặt đất, tất cả những vết thương được băng bó tốt đều nứt toác ra. Tôn Ngộ Không bị niệm chú Kim Cô có cảm giác gì, cuối cùng cô cũng biết. Nhưng Tán Tâm Thủy, có đánh chết cô cũng không uống.

Đêm khuya, Thẩm Mạc trở về, chứng kiến cả căn phòng bừa bãi, đồ đạc bị đập vỡ tung vãi, sách vở bị ném khắp nơi, nhưng bình Tán Tâm Thủy màu xanh kia, vẫn còn hoàn hảo nằm ở góc tường.

Giang Tiểu Tư, vì sao em vẫn quật cường như vậy chứ. Vì sao tới bây giờ vẫn không chịu từ bỏ? Nếu lúc trước có thể từ bỏ anh sớm hơn...

Lại triệu hồi A Vệ và A Âm ra, A Âm nhìn Giang Tiểu Tư đang hấp hối trên mặt đất, nhin không được tức giận nói: “Chủ nhân, anh quá đáng quá rồi.”

Thẩm Mạc nắm chặt tay, thân thể không khống chế run run. Quá đáng? Anh còn có thể quá đáng hơn nữa.

Ngủ tới chạng vạng ngày hôm sau mới tỉnh, Giang Tiểu Tư không còn cảm thấy khó chịu, biết Thẩm Mạc vẫn còn trong vòng bán kính mười mét quanh cô.

–Thực xin lỗi, anh đừng ép em nữa.

Giang Tiểu Tư gửi tin nhắn cho Thẩm Mạc, người kia tỏa ra khí lạnh đi tới trước mặt cô, ném cho cô một lá bùa ẩn thân.

Giang Tiểu Tư mở mắt nhật lên, sau đó liền nghe thấy chuông cửa kêu vang.

“Khó khăn lắm anh mới chịu cho em đến nhà anh đó, trông thật cổ kính, không có gì khó nhìn nha. Em còn tưởng anh không cho em tới là vì lộn xộn cơ, nhưng em có thể dọn dẹp giúp anh mà.”

Yến Lam cảm thấy hôm nay Thẩm Mạc rất kỳ quái, loại khí thế áp bức này làm cô hơi ngẹt thở.

“A, không ngờ trong viện trồng nhiều loại hoa quý hiếm như vậy. Sau này thỉnh thoảng em có thể tới vẽ thực vật được không?” Yến Lam vui mừng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

“Em có biết tới nhà của anh có nghĩa là gì không? Em chuẩn bị tâm lý tốt rồi chứ?”

Thẩm Mạc đột nhiên ôm cô, trận mưa hôn đầy kích tình cuồng nhiệt hạ xuống. Yến Lam sợ ngây người, từ trước tới nay, Thẩm Mạc chưa từng chủ động đối với cô, hôm nay bị sao vậy?

Dần dần xâm nhập vào những nụ hôn quá mức mất hồn, chân cô mềm nhũn, rồi bị Thẩm Mạc lôi kéo lên lầu, đẩy ra cánh cửa một gian phòng, trực tiếp ép cô trên giường.

Giang Tiểu Tư nghiêng người qua một bên, trở mắt nhìn họ đi qua trước mặt mình, khuôn mặt phớt hồng của Yến Lam như được thoa một lớp son đẹp nhất trên đời, một bàn tay cô được Thẩm Mạc kéo đi, một tay vung lên ở phía sau, giống như một con bướm đang nhẹ nhàng bay múa.

Sau đó, cánh cửa phòng ngủ mà Thẩm Khẩu Đan ngủ trước kia đóng sập cửa ngay trước mặt cô.

Giang Tiểu Tư dựa vào tường, từ từ trượt xuống ngồi trên sàn nhà, ôm chặt lấy hai chân mình, cô cảm thấy rất lạnh, rất lạnh, dường như trong xương cô không chứa tủy mà tất cả đều là băng vậy.

Cô biết Thẩm Mạc cố ý để cô thấy, anh vẫn luôn như vậy, khi đã quyết định việc gì thì cho dù phải dùng tới cách gì, tốn bao nhiêu tâm lực cũng sẽ làm ỉn hết hy vọng.

Bên kia căn phòng dần truyền đến tiếng phụ nữ rên rỉ cùng tiếng thở nam tính dồn dập, Giang Tiểu Tư chỉ ngơ ngác ngồi đó, giống như thời điểm cùng Thẩm Mạc tới IMAX xem phim ngày trước, xoay tròn, xoay tròn, toàn bộ thế giới đều đang xoay tròn. Cô khó chịu muốn nôn ra. Trái tim như bị xéo thịt, như bị người ta bỏ vào máy xay, xay thành thịt vụn, đau đến mức cô không rơi lệ được. Đầu óc như bị người ta moi ra, sau đó lấy hai khối gỗ ép lên.

Thời gian như dừng lại, rồi như đã qua cả một thế kỷ. Giang Tiểu Tư không biết cửa phòng bị mở ra lúc nào, cũng không biết Yến Lam đi từ bao giờ. Dưới thân Thẩm Mạc chỉ quần một cái khăn tắm, anh đi vào phòng bếp, cầm cốc thủy tinh tự rót hai cốc nước, một hơi uống hết.

Ngửi mùi hương, anh biết Giang Tiểu Tư ở ngay bên cạnh anh, cũng biết mình vừa làm chuyện bỉ ổi vô liêm sỉ nhất trên đời này.

–Vì sao phải làm vậy?

Cô dùng móng tay khắc lên tường một câu.

Thẩm Mặc xoay người ném ly thủy tinh vỡ nát trên mặt đất. A Vệ và A Âm cảm nhận được sự rung chuyển kịch liệt, không cần triệu hồi cũng tự động bay ra.

“Sao em vẫn chưa hiểu? Tôi là một người đàn ông. Tôi không muốn cả đời này mỗi lúc ở bên vợ con, nhưng chung quanh lại có thêm một người phụ nữ khác. Nói thế em có hiểu được không?”

Giang Tiểu Tư cố nén nước mắt, khó khăn khắc tiếp.

–Em hiểu rồi. Em sẽ không gây trở ngại cho anh nữa, không phải anh muốn em uống Tán Tâm Thủy sao, em uống.

Hai tay Thẩm Mặc run lên, lạnh nhạt nói: “A Vệ, lấy Tán Tâm Thủy cho cô ấy.”

“Chủ nhân.....”

“Tôi nói đưa cho cô ấy” Tiếng nói cuồng nộ đến mức có thể làm bật cả nóc nhà.

A Vệ lấy Tán Tâm Thủy đưa cho Giang Tiểu Tư.

Giang Tiểu Tư đau khổ cười, móng tay dùng sức khắc lên tường, đã gần như rỉ máu.

–Em uống, Thẩm Mặc, từ nay về sau, anh không cần phải miễn cưỡng làm những việc mình không thích nữa.

Cô biết, Thẩm Mặc ở bên Yến Lam chỉ vì muốn làm cô buông tay, cô biết anh làm vậy cũng vì muốn tốt cho cô, cô biết, anh vẫn luôn luôn yêu cô. Cô không muốn Thẩm Mặc chỉ vì đuổi cô đi mà phải làm những việc anh không thích nữa, như là cùng người mình không thích kết giao, cùng ngủ.... Nhưng, cô cũng không định rời khỏi anh. Nếu đã như vậy, cô tình nguyện làm một khoảng không bên cạnh anh.

Giang Tiểu Tư cầm Tán Tâm Thủy đổ vào quần áo của mình, một giọt cũng không để sót, sau đó ném bình rỗng xuống đất, nhẹ nhàng lắc đầu với A Vệ và A m.

Thẩm Mặc nhìn hàng chữ cuối cùng trên tường, lòng đau như cắt.

“Cô ấy uống rồi chứ?”

A Vệ bị những biến cố xảy ra liên tiếp làm ngây người, nhất thời không nói nên lời, A Âm nhanh chóng hiểu được ý đồ của Giang Tiểu Tư.

“Uống rồi, Tiểu Tư tiểu thư đã ngất đi rồi.”

“Đưa cô ấy về Thoát Cốt Hương đi, Giang Lưu sẽ biết làm như thế nào. Nhanh lên.....”

A Âm gật đầu, giả vờ ôm lấy một người, bay ra khỏi cửa sổ.

Giang Tiểu Tư run run cất tiếng nói cảm ơn với cô, cầu xin cô về Thoát Cốt Hương mang mấy loại dược liệu tới.

Thẩm Mặc lão đảo đi nhanh vào phòng ngủ, nằm xuống giường của Giang Tiểu Tư, mơ màng chìm vào cơn mê, giờ phút này, anh bỗng nhiên trở thành một đứa trẻ, ôm gối đầu của Giang Tiểu Tư, cuộn mình lại.

Vừa rồi, giữa anh và Yến Lam cũng không xảy ra chuyện gì, chỉ là diễn trò mà thôi. Nhưng anh lại cảm thấy căm ghét bản thân hơn bao giờ hết, cảm thấy mình thật ghê tởm. Anh không hiểu, chẳng lẽ muốn đối tốt với một người chỉ có thể sử dụng cách tàn nhẫn như vậy, hết lần này tới lần khác làm tổn thương đối phương sao? Giang Tiểu Tư cuối cùng cũng quên anh, từ nay về sau chẳng những anh không nhìn thấy cô mà còn không còn có bất cứ mối liên hệ gì với cô nữa rồi. Vậy cuối cùng tại sao mình vẫn còn sống?

Giang Tiểu Tư ngồi trước giường, yên lặng nhìn anh. Cô tin bằng năng lực hiện tại của mình có thể đi theo bên cạnh Thẩm Mặc mà không để anh phát hiện, nhưng cô cần phương thuốc để che giấu mùi hương trên người mình.

Từ nay về sau, cô vẫn sẽ đi bên cạnh anh như cũ, tuy rằng anh sẽ không còn biết sự tồn tại của cô nữa, sẽ không còn nói chuyện với cô nữa.

“Đừng sợ, Thẩm Mặc, em sẽ không rời xa anh. Em sẽ làm cái bóng của anh, vĩnh viễn ở bên anh, cùng nhau già, cùng chết.....”

Giang Tiểu Tư rơi lệ, cúi thấp người, nhẹ nhàng hôn lên môi anh. Thẩm Mặc đang ngủ, nhưng dường như cũng cảm nhận được cảm giác mềm mại như mây vậy.

Nhưng mà cuối cùng, ngay cả cơ hội như vậy, ông trời cũng không chịu cho họ.

74. Chương 74: Cuối Cùng Vẫn Không Gặp

Giang Tiểu Tư thấy A Âm đi mãi mà chưa về, lòng bắt đầu nhen nhóm lên dự cảm không tốt. Có lẽ bên Thoát Cốt Hương đã xảy ra chuyện gì rồi, cô thật hối hận vì không giữ hạt châu lại trong người. Nhưng hiện tại cô đã biến thành người rồi, có lẽ mang theo hạt châu cũng không thể cảm ứng được với Giang Lưu nữa.

Đã bảy giờ sáng, nhưng bầu trời vẫn tối đen, ngoài trời bắt đầu đổ mưa rào, sấm sét vang dội, cơn mưa mang theo một mùi tanh nồng đậm. Toàn bộ thành phố Đào Nguyên bị bao phủ trong một bầu không khí suy tàn.

Giang Tiểu Tư cố khuyên mình đừng nghĩ nhiều, nhưng gọi điện cho Giang Lưu bao nhiêu lần cũng không được, điều này khiến cô ngày càng nôn nóng.

Lúc này, điện thoại của Thẩm Mặc bỗng reo vang. Thẩm Mặc vẫn chìm sâu vào giấc ngủ, Giang Tiểu Tư hận không thể tự mình nghe thay cuộc điện thoại này, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại.

Một hồi lâu sau, Thẩm Mặc mới tỉnh lại, trong điện thoại vọng lại giọng nói đầy run sợ của Thẩm Khấu Đan.

“Chú, gã cương thi tên là Thái Vấn mà Mai Tân từng muốn khống chế trong tháp Mộ ngày trước bỗng từ dưới đất chui lên, còn hút máu của cả vạn người, giờ đã luyện thành huyết sát thuật, đến tìm Giang Lưu báo thù, chú mau tới đây....”

Còn chưa dứt lời, trong điện thoại bỗng vang lên một tiếng nổ lớn, sau đó không có bất kỳ tiếng động gì truyền lại từ phía đầu dây Thẩm Khấu Đan nữa.

“Khấu Đan.” Những gì tồn đọng lại từ cơn buồn ngủ bay biến hết cả, Thẩm Mặc kinh hãi bật dậy. Giang Tiểu Tư cũng trợn tròn mắt, lo lắng nhìn anh.

Hình như điện thoại được ai khác nhận lấy, là giọng của Giang Lưu.

“Thẩm Mặc, tôi đây, đừng lo lắng. Khấu Đan không sao, dù cô ấy có giúp tôi cũng chẳng khác gì châu chấu đá xe, cho nên tạm thời tôi làm cho cô ấy ngất đi. Tôi và Thái Vấn vốn có thù sâu như biển, đây là chuyện giữa hai chúng tôi, anh đừng quan tâm. Chuyện giữa anh và Tiểu Tư, A Âm đã nói với tôi cả rồi, trên đường tới đây cô ấy gặp Thái Vấn nên đã bị thương, nhưng may là đã thoát được, hiện tại còn đang hôn mê, nhưng không sao. Lần này, nếu tôi không về được, hãy giúp tôi chăm sóc cho Tiểu Tư....”

Cuộc gọi bị ngắt đột ngột, nhanh đến nỗi Thẩm Mặc không kịp đáp lại được một câu. A Âm đã nói với anh ta, rồi anh ta bảo mình chăm sóc cho Giang Tiểu Tư là sao? Giang Lưu đã biết Giang Tiểu Tư uống Tán Tâm Thủy, mình lại chẳng có cách nào để nhìn thấy cô, vậy tại sao anh ta vẫn cố liều mạng, còn đem Giang Tiểu Tư giao ỉnh? Đúng là điên rồi.

Ngoài trời, mưa mỗi lúc một lớn, mùi tanh nồng nặc đến mức người thường cũng có thể ngửi thấy, những yêu quái cấp thấp có lẽ đều đã ẩn náu. Cương thi ngàn năm luyện thành huyết sát thuật có đủ khả năng để nhuộm máu cả thành phố Đào Nguyên đến mấy lần, không cần nói cũng biết, đây nhất định là kế hoạch

mà Mai Tân bày ra lúc trước. Thấm Mọc lấy rương gỗ chứa pháp khí bằng gỗ đàn ra, nghĩ nghĩ, lại cầm cả tháp Thất Trọng Trường Minh có phong ấn Mai Tân ở trong đặt vào rương. Nếu sự thật cả anh và Giang Lưu hợp sức cũng không giải quyết được tên Thái Vần kia, có lẽ chỉ còn Mai Tân có thể phá giải được huyết sát thuật.

Tám giờ sáng, trời âm u mịt mờ, cả thành phố Đào Nguyên bỗng như biến thành một thành phố chết, tất cả cư dân đều đang ngủ say, trên đường không có lấy một người hay một chiếc xe chạy. Mây đen dường như được nhuộm máu, biến thành một màu đỏ thẫm, bay thấp đến mức chỉ cần giơ tay lên là có thể chạm tới.

Giang Lưu sợ liên lụy tới người vô tội, cố gắng dẫn dụ Thái Vần ra vùng ngoại ô, mãi tới khi đến Vãn Nguyệt Cốc mới dừng lại. Nơi đây vẫn luôn có phong cảnh đẹp như tranh, giờ phút này cũng đã sắp biến thành biển máu.

Khi Thấm Mọc đuổi tới nơi này, Giang Lưu và Thái Vần đang giao chiến cực kỳ ác liệt. Nước hồ bị sức mạnh cường liệt tách ra thành hai nửa, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể chôn vùi tất cả mọi thứ. Thỉnh thoảng, Giang Lưu lại dẫn sấm sét tới tấn công Thái Vần, khắp nơi đều thấy có đá nứt núi lở, vang vọng lại những tiếng nổ kịch liệt, cảnh tượng hùng vĩ mà trầm thống.

Tốc độ của họ quá nhanh, chỉ bàn về thân thủ Thấm Mọc cũng không thể ra tay hỗ trợ. Hai người kia lại đều là cường thi, nếu anh mạo hiểm dùng pháp thuật, tất sẽ khiến Giang Lưu bị thương nặng.

Bỗng thấy Giang Lưu ngã khỏi không trung, Thái Vần cười cuồng dã, truy đuổi sát nút.

“Giang Lưu. Hôm nay ta phải báo thù một đao năm đó. Giết người. Sau đó giết nghiệt chủng của Triệu Tật.”

Thấm Mọc chắn phía trước Giang Lưu, triển khai pháp thuật đánh trả, luồng sáng xanh vọt lên, đánh bật Thái Vần ra xa.

“Ra là người. Năm đó trong Tháp Mộ, chính là người muốn hủy thi thể của ta. Nhưng có vẻ tên Mai Tân bày mưu định khống chế ta cũng là do người bắt, có lẽ ta phải cảm ơn người mới phải. Công tội coi như ngang bằng, hiện tại nếu rời khỏi đây ngay lập tức, ta có thể tha cho cái mạng chó của người.”

Mặt Thấm Mọc không tỏ vẻ gì là phản ứng lại những lời đó, anh lấy súng ra bắn mấy phát về phía đối phương. Những viên đạn bạc găm vào thịt Thái Vần, nhưng lập tức bị bật ra, không hề phát huy tác dụng. Bùa chú còn chưa đến gần được Thái Vần đã bị thiêu đốt thành tro bụi ở giữa không trung. Những chiêu số dùng loạn đao chém ra cũng bị đối phương dễ dàng né tránh.

Thái Vần cười lạnh: “Không biết điều.”

Bàn tay xương khô của hắn đỏ như máu, định chụp lấy Thấm Mọc, lại bị xích bạc của Giang Lưu vung ra, giữ chặt. Thái Vần rống giận, lại bay lên không trung, tiếp tục giao chiến kịch liệt với Giang Lưu, toàn bộ thân thể hắn lúc này đã hóa thành màu đỏ.

Thấy Giang Lưu liên tiếp bị thương nhưng vẫn tiến không lùi, rõ ràng định ngọc đá cùng vỡ, Thấm Mọc nhận ra dựa vào năng lực của hai người bọn họ căn bản không thể hóa giải được huyết sát thuật, giết chết Thái Vần. Hơn nữa, thời gian càng dài sẽ càng bất lợi.

Giang Tiểu Tư đứng một bên, sốt ruột đến mức nước mắt chảy ròng ròng. Cô không dám gỡ bỏ bùa ấn thân, sợ Giang Lưu thấy cô sẽ phân tâm, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn Giang Lưu sẽ không chịu nổi nữa.

Thấm Mọc do dự một lát, cuối cùng mở rương gỗ đàn, lấy tháp Thất Trọng Trường Minh ra, giải trừ phong ấn của Mai Tân.

Mai Tân bay ra khỏi tháp, mất một lúc lâu mới khôi phục thần trí, lại phát hiện hắn vẫn còn bị giam ở kết giới trong lòng bàn tay của Thấm Mọc.

“Thấm Mọc? Đã lâu không gặp..... Ta chờ ngày này lâu rồi, biết Thái Vần xuất hiện, nhất định người sẽ thả ta ra. Khi đó người không giết ta coi như là quyết định sáng suốt nhất đời này, bởi vì trừ ta, không ai có thể phá giải huyết sát thuật. Ta vẫn cứ chờ trò vui này trình diễn, lại không ngờ phải chờ đợi đằng đằng bảy trăm năm, tháp này đúng là thần kỳ thật.”

Ngoại trừ việc thời gian trong tháp không giống bên ngoài, tháp còn có tác dụng tĩnh tâm, có thể làm tiêu trừ tâm tính thù hận tàn nhẫn của yêu quái. Đây chính là cách mà Thảm Mạc muốn thực hiện, dùng thời gian để san bằng thù hận trong lòng Mai Tân.

Những ngày sống trong đó, Mai Tân đã trải qua mọi thứ cảm xúc, nôn nóng, phần nộ, bất an.... Trong cái thế giới mà chỉ có hai bàn tay trắng, trừ bỏ việc chờ đợi thời gian trôi qua, hắn không thể cảm thụ được bất kỳ thứ gì. Đầu óc như đã bị một dòng chảy không ngừng cọ rửa bào mòn vậy, đừng nói là thù hận, ngay cả trí nhớ cũng sẽ bị tẩy trắng, càng ngày càng mờ nhạt. Cuối cùng, tất cả những gì còn lại đều mơ hồ, hỗn độn.

Giờ phút này được đi ra, Mai Tân lấy hết sức để hít thở bầu không khí, cảm nhận gió, mưa. Lúc này hắn nhận ra một điều, hóa ra tự do mới là quan trọng nhất.

“Mai Tân, làm thế nào mới giết chết được tên cương thi kia, nói đi.”

Nhìn tình trạng thương tích của Giang Lưu ngày một nặng, lòng Thảm Mạc nóng như lửa đốt.

Mai Tân bật cười.

“Thảm Mạc, chưa tính tới thù sâu như bể giữa chúng ta, chỉ tính tới việc ngươi giam ta trong tháp bảy trăm năm thôi mà ngươi còn dám bảo ta cứu người sao? Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy nực cười sao? Người nghĩ rằng ta sẽ đồng ý chắc?”

“Mục đích của ngươi là ta, đừng làm liên lụy tới người khác. Ta biết tên cương thi kia là con rối trong trò chơi của ngươi, chính ngươi cũng không muốn nhìn hắn trở thành bá chủ, nói cho ta cách giải quyết đi, ta sẽ thả ngươi. Dù sau đó ngươi muốn tiếp tục đấu với ta, ta cũng sẽ theo đến cùng.”

“Thảm Mạc, hiện tại ta chỉ là một luồng cô hồn, chẳng có bất kỳ pháp lực gì. Ngươi đương nhiên có thể thả ta ra, sau đó lại bắt lại.”

“Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Ta muốn ngươi cũng vào trong tháp này, tự nhốt mình trăm năm, ngàn năm, vậy mới giải được mối hận trong lòng ta.”

“Được.” Thảm Mạc gật đầu không chút do dự, dù sao Giang Tiểu Tư đã không còn bên anh, anh không còn gì để mong nhớ nữa.

Mai Tân không kiềm chế được, phá lên cười: “Ta biết ngươi là kẻ nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng nếu ta nhớ không nhầm, người kia chẳng phải là tình địch của ngươi sao? Người sốt ruột cứu hắn như vậy làm gì chứ?”

Thảm Mạc không đáp, mình không thể nhìn thấy Giang Tiểu Tư, Giang Lưu là người thân duy nhất của cô trên đời này, anh ta nhất định không thể xảy ra chuyện gì. Anh biết, Giang Lưu cũng luôn yêu Giang Tiểu Tư, hiện tại Giang Tiểu Tư đã uống Tán Tâm Thủy, từ nay về sau, hai người họ có thể đạt được cuộc sống hạnh phúc bên nhau, mãi về sau. Đây là việc duy nhất mà anh có thể làm cho cô.....

“Bởi vì anh ta là cha của Giang Tiểu Tư. Mai Tân, trước đây ta không hiểu tại sao ngươi lại vì một yêu quái Ngư Đồng nhỏ bé mà thành ra như vậy, nhưng hiện tại ta hiểu rồi.”

Mai Tân sững sốt, vẻ mặt hắn trở nên hơi kỳ dị, giống như đang nhớ lại chuyện gì đó, ngẩn ra vài giây, sau đó hắn cất tiếng cười: “Không ngờ Thảm Mạc ngươi yêu tiểu cương thi kia thật, thú vị đó. So với việc phải chứng kiến các người bị tên cương thi không nghe lời kia giết chết, ta càng muốn thấy người bị nhốt trong tháp, sống không được mà chết chẳng xong. Được rồi, ta sẽ nói cho ngươi cách phá giải.”

Tay trái của Giang Lưu bị Thái Vấn bẻ gãy, vịn lên trên vai, hồi lâu vẫn không thể phục hồi được như cũ. Anh biết mình sắp không cầm cự được nữa, nhưng Thảm Mạc lại vẫn đứng tại chỗ, chưa rời đi.

Anh cố gắng cầm cự chút hơi tàn, dùng thuật truyền âm cho Thảm Mạc: “Đừng lo cho tôi, mau dẫn Tiểu Tư đi đi, đừng để Thái Vấn phát hiện.” Thảm Mạc đã ở đây, vậy chắc chắn Giang Tiểu Tư cũng đang dùng bùa ẩn thân để ẩn nấp ở cách đây không xa, nếu để Thái Vấn thấy được khuôn mặt tương tự như Liễu Chi và Triệu Tật kia, nhất định hắn sẽ không chịu buông tha, đến lúc đó, muốn đi cũng không được. Nhân lúc anh còn có thể kéo dài thời gian được thêm một lát, phải mau để họ rời khỏi đây.

Thẩm Mặc nghe Giang Lưu nói vậy, nhất thời rùng cả mình.

Dẫn Giang Tiểu Tư đi? Giang Tiểu Tư vẫn còn bên cạnh anh sao? Có nghĩa là cô không hề uống Tán Tâm Thủy, cô dám cầu kết với A Âm để lừa anh.

Không được hoảng hốt, không sao, Thái Vãn không nhìn thấy cô, chuyện Tán Tâm Thủy để sau hãy nói....Thẩm Mặc cố gắng đè xuống cảm xúc khủng hoảng, truyền âm cách phá giải huyết sát thuật cho Giang Lưu.

Giang Lưu gật đầu, được ăn cả ngã về không. Bỏ qua đau đớn do bị phản phệ, anh lớn tiếng niệm chú, xích bạc quần chặt lấy cổ Thái Vãn, nhấn chìm hẳn xuống đáy hồ.

“Ba.”

Lòng Giang Tiểu Tư nóng như lửa đốt, nhìn nước trong hồ Vãn Nguyệt bắt đầu hừng hực sôi trào, máu tươi không ngừng dâng lên, nhuộm tất cả thành màu đỏ. Mưa mỗi lúc một lớn, bầu trời dường như bị một lỗ thủng, nước cứ vậy mà trút xuống.

Ước chừng qua thời gian uống một ly trà nhỏ, mặt đất bắt đầu rung động kịch liệt, như bị động đất vậy. Một tiếng nổ dữ dội vang lên, theo đó là từng đợt sóng đỏ sậm dâng trào, cao đến mười thước.

Giang Lưu bị một cơn sóng tung bật ra, ném mạnh lên bờ, toàn thân dính đầy máu.

“Ba.” Giang Tiểu Tư bất chấp tất cả, gỡ bỏ bùa ẩn thân, nhanh chóng chạy về phía ba mình. “Ba, ba không sao chứ?” Giang Tiểu Tư ôm anh, hoảng sợ bật khóc.

“Ba không sao....” Giang Lưu gắng gượng nở nụ cười, “Ba là cương thi, không dễ chết như vậy đâu.”

“Cẩn thận.” Thẩm Mặc hét lớn, nhìn Thái Vãn đang vút lên khỏi mặt hồ. Thân thể hắn đã từ màu đỏ như máu biến thành màu xanh đậm, anh biết huyết sát thuật của hắn đã bị phá giải.

Thái Vãn giận dữ vô cùng, tung đòn về phía Giang Lưu, muốn dồn anh vào chỗ chết, nhưng lại bị Thẩm Mặc cản được, hai bên khó phân thắng bại.

Thẩm Mặc mặc đồ đen đứng dưới mưa to, lúc này đã ướt đẫm, tóc dài dãn lên má, sát khí bao trùm xung quanh, trông như tu la, loan đao trong tay biến dài thành kiếm, hàn khí tỏa ra, rét lạnh tận xương. Mỗi chỗ trên người Thái Vãn bị trúng kiếm của anh đều chảy máu không ngừng, như là không bao giờ cạn, đến tận khi màu đỏ tươi dần trở thành màu đen.

Thái Vãn dồn toàn lực đánh vào ngực Thẩm Mặc, Thẩm Mặc học máu, nhưng không lùi lại mà lập tức đâm kiếm vào mi tâm Thái Vãn.

Hai bên đồng thời bật ra phía sau.

Thái Vãn không ngờ, khó khăn lắm mình mới phục sinh được, nhưng lại không phải là bại dưới tay Giang Lưu, mà chết trong tay một đạo sĩ thối. Hắn lấy từ trong lòng thanh chủ tử thủ mà năm đó Giang Lưu dùng để giết mình, dùng hết toàn bộ pháp lực cuối cùng, phi về phía Thẩm Mặc. Thanh chủ tử kia bay theo hình chữ s quái dị, xẹt qua không trung, mà Thẩm Mặc vừa trúng một chưởng, lúc này muốn né tránh cũng không kịp.

“Tiểu Tư....”

Tiếng thét như xé ruột xé gan của Giang Lưu truyền tới bên tai Thẩm Mặc, làm anh sợ tới mức ngừng hô hấp. Sau đó, anh thấy thanh chủ tử thủ đột nhiên biến mất khi tới cách mình không đến một mét, rồi từ chỗ trống rỗng đó, máu loãng hòa với nước mưa tạt vào mặt anh. Anh lập tức bị đánh bật ra, sau đó nặng nề ngã lên mặt đất.

Mà cách đó không xa, Thái Vãn đã bị Giang Lưu trong cơn giận dữ dùng đồng tiền chém thành hai nửa, hóa thành một bãi máu loãng, không còn sót lại chút bột phấn hay xương cốt.

“Tiểu Tư.....” Giang Lưu lão đảo đi về phía Thẩm Mặc, chân sau quỳ xuống, một tay ôm lấy ngực, một tay cố gắng chống đỡ cơ thể, từng giọt nước mắt tuôn trào, rơi xuống mặt đất.

Thanh chủy thủ kia bị Giang Tiểu Tư cản lại, đâm vào cô từ phía sau, do lực phi quá mạnh, nó vẫn tiếp tục xuyên qua bụng cô. Cô ngừng thở, cố làm chậm lại tốc độ của nó, đến khi hết sức, chủy thủ xuyên qua, trong nháy mắt đó, Giang Tiểu Tư vươn tay, kịp thời bắt lấy, mũi đao cách ngực Thẩm Mặc đúng một tấc.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp nhoáng, Giang Tiểu Tư ném bỏ chủy thủ, cúi đầu nhìn lỗ thủng giữa bụng mình, máu tươi chảy không ngừng, không giống lúc làm cương thi, giờ phút này nó đau gấp trăm ngàn lần.

Xem ra lúc này không sống nổi nữa rồi, cô không cố ý, không cố ý làm ba và Thẩm Mặc khó chịu.....Nhưng có lẽ như vậy cũng tốt, không cần Tấn Tâm Thủy, Thẩm Mặc cũng có thể giải thoát rồi.

Giang Tiểu Tư nặng nề ngã xuống, nhìn Thẩm Mặc nhặt chủy thủ lên rồi lập tức ném đi, thấy người luôn lạnh lùng như anh, lúc này lại có vẻ mặt ngây dại, quỳ trên đất, người anh dầm nước mưa, bùn, máu loăng..... Anh giơ tay vào hư không, mò mẫm, tìm kiếm. Tay anh xuyên thấu qua thân thể cô, nhưng vẫn chẳng hề phát hiện, vẫn tiếp tục tìm, tiếp tục tìm.....

“Giang Tiểu Tư.....” Thẩm Mặc nhìn máu tươi quanh mình ngày một nhiều, nước mưa cuốn chúng xuống hồ, dường như có thể hình thành một dòng sông nhỏ.

“Em ở đâu? Ở đâu vậy.....” Cuối cùng nước mắt cũng không kìm nổi, rơi xuống như mưa, Thẩm Mặc gọi tên cô, tiếng gọi mang theo nỗi đau như ruột gan bị đứt ra từng khúc, Giang Tiểu Tư nghe mà tim cũng như muốn vỡ nát.

“Thẩm Mặc, em ở đây.....” Thân thể Giang Tiểu Tư run lên, cô rất muốn chết trong lòng anh, chỉ cần có thể chết trong lòng anh, cũng tốt.....

Dùng chút sức lực cuối cùng tháo chiếc nhẫn bạc, cô cố gắng vươn tay ra, nghẹn ngào nói xin lỗi, rõ ràng cô đã hứa với anh, vĩnh viễn ở bên anh, chẳng ngại vĩnh viễn phải làm một cái bóng.

Cuối cùng, Thẩm Mặc thấy được chiếc nhẫn bạc của Giang Tiểu Tư, lơ lửng giữa không trung, run nhè nhẹ. Anh ngừng thở, chậm rãi vươn tay ra, nhưng chưa kịp đón lấy, chiếc nhẫn đã rơi vào vũng nước bùn.

Giang Lưu trơ mắt nhìn cánh tay Giang Tiểu Tư rơi xuống, nhắm lại hai mắt.

“Tiểu Tư.....”

Tiếng thét của hai người đồng thời vang lên. Giang Lưu đỡ đầu đứng đó, một lần nữa, anh lại chỉ có thể trơ mắt chứng kiến người mình yêu thương sâu đậm ra đi, nhưng ít nhất Liễu Chi còn có thể nhắm mắt lại trong lòng Triệu Tật, còn Giang Tiểu Tư và Thẩm Mặc, đến chết cũng không thể chạm tới nhau.....

Thời điểm mà Thẩm Khấu Đan tới đây, cảnh tượng sót lại chỉ còn thảm thiết như vậy.

Thi thể của Giang Tiểu Tư đã lạnh như băng, nằm giữa mưa to, bị gột rửa không ngừng. Giang Lưu ngẩn ngơ mắt hồn đứng ở phía xa, Thẩm Mặc thì giống như nỗi điên, mò mẫm giữa dòng máu loăng, phần nộ gào thét, ướt dầm bùn lầy.

Cô tới chậm rồi.....

Thẩm Khấu Đan ngồi sụp xuống, bật khóc.

Mưa kéo dài không biết bao lâu, cuối cùng ngừng lại, nhưng mùi máu tanh trong không khí vẫn không bị xua tan. Mùi Thoát Cốt Hương tràn ngập đất trời, nồng đậm đến mức làm cho Thẩm Mặc muốn nôn mửa.

Dù có tìm kiếm bao nhiêu cũng vô ích, vẫn chỉ có máu tươi của Giang Tiểu Tư dính đầy tay. Thẩm Mặc từ từ an tĩnh lại, đôi mắt trống rỗng dại ra. Anh muốn Giang Tiểu Tư ra đi, bởi vì bản thân không bảo vệ được cô, sợ sẽ dễ xảy ra chuyện như vậy, nhưng, cuối cùng vẫn xảy ra. Giang Tiểu Tư vì cứu anh.....

Đồ ngốc, sao đến tận bây giờ vẫn không chịu nghe lời anh nói? Anh bắt lực nâng lên khóe miệng.

Mai Tân nhìn anh, nhưng lúc này hắn không cười nữa. Hắn biết, cảm giác chứng kiến người mình yêu chết ngay trước mặt mình mà lại bất lực là thế nào, nhưng hắn không thể hiểu được, người yêu chết ngay trước mặt lại không thể nhìn thấy, không thể đụng chạm có cảm giác như thế nào.

“Thẩm Mặc, ta đã hoàn thành lời hứa của ta, người thì sao?”

Giờ phút này, Thắm Mạc đã mất hết can đảm, anh không nói gì, chỉ lặng lẽ hóa thành một luồng khói mỏng, bay vào trong tháp Thất Trọng.

“Chú, đừng mà.” Đến khi Thắm Khấu Đan phản ứng lại, Mai Tân và ngọn tháp đã hoàn toàn biến mất.

75. Chương 75: Kết Thúc: Khoảnh Khắc Vĩnh Hằng

Tất cả xảy đến quá đột ngột.

Giang Lưu cảm thấy vạn vật xung quanh đều chết lặng, anh từ từ tới trước thi thể Giang Tiểu Tư.

“Hài tử ngọc, không có con, con bảo ba làm thế nào để sống sót đây?”

Anh run rẩy lấy hai hạt châu ra khỏi lòng mình, đó là của anh và Giang Tiểu Tư. Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, anh ngưng kết hết ngàn năm đạo hạnh vào trong đó, sau đó nhét chúng vào nơi bị đâm thủng ở bụng Giang Tiểu Tư. Luồng sáng màu hồng tỏa ra rực rỡ, vết thương từ từ khép lại rồi lành hẳn, hạt châu trở thành một phần thân thể của cô.

“Giang Lưu, anh làm gì vậy?” Thắm Khấu Đan đỡ lấy cơ thể lung lay sắp đổ của anh, anh đã bị thương rất nặng rồi.

“Tiểu Tư chết rồi, con bé chết rồi.”

Giang Lưu suy yếu lắc đầu: “Con bé không chết, con bé không thể chết được, nó là con gái của Triệu Tật cơ mà. Sao có thể chết dễ dàng như vậy được. Tiểu Tư, nghe thấy không. Dù là làm người hay làm cương thi đi nữa, ba cũng sẽ giúp con sống sót.”

Không quan tâm sự ngăn cản của Khấu Đan, Giang Lưu đem tất cả pháp lực của bản thân truyền cho Giang Tiểu Tư, dù sao anh cũng không định sống thêm nữa, chỉ cần cứu được Tiểu Tư về là đủ rồi. Hy vọng lúc này ông trời sẽ mở mắt, đừng tiếp tục tra tấn bọn họ nữa. Hy vọng sẽ có kiếp sau, khi đó, nhất định anh sẽ trân trọng lấy mọi cơ hội, chắc chắn sẽ không dễ dàng mà mang tình yêu tặng cho người khác nữa.

Dốc hết toàn lực dồn nén sức mạnh vào cơ thể Giang Tiểu Tư, nếu là xác chết của người bình thường, muốn biến thành cương thi cũng không khó, nhưng Giang Tiểu Tư đã từng uống Thoát Cốt Hương, vậy nên Giang Lưu chỉ có thể cựa một lần, một mạng đổi một mạng.

Nửa nén hương qua đi, Giang Lưu vốn đã trọng thương, cuối cùng không chịu đựng nổi nữa, ngã xuống. Đồng thời, thi thể bị bao phủ trong ánh sáng hồng nhàn nhạt của Giang Tiểu Tư, lại đang dần có dấu hiệu sống lại.

Tiểu Tư, khó khăn lắm còn mới biến thành người, ba lại tự quyết định đem con biến lại thành cương thi, hy vọng khi con tỉnh, sẽ không oán trách ba.....

“Giang Lưu.....” Thắm Khấu Đan ôm lấy anh, khóc không thành tiếng. Đừng, đừng tàn nhẫn như vậy. Đừng để cho cô phải đồng thời mất đi ba người quan trọng nhất trong sinh mệnh.

“Khấu Đan, thực xin lỗi.....”

“Đừng bỏ lại em, Giang Lưu, đừng như vậy, em thích anh, em vẫn luôn thích anh, anh bảo em phải làm sao đây.....”

“Anh biết, anh vẫn biết mà..... Em là một cô gái kiên cường, quên hết những quá khứ đau buồn đi, sau đó sống thật tốt, trở lại làm chính mình, được không? Hứa với anh đi...”

Thắm Khấu Đan cố gắng gạt đầu, nước mắt như hạt châu, nặng nề rơi xuống khuôn mặt Giang Lưu.

Giang Lưu mỉm cười, thật tốt, khi anh chết đi, hóa ra cũng sẽ có người ôm lấy anh, khóc vì anh.....

Thắm Khấu Đan run run nâng tay phải lên, lột tầng da mặt cuối cùng, để lộ ra khuôn mặt gần hai mươi năm không thấy ánh mặt trời của mình.

“Giang Lưu, nhìn em, nhìn em..... Đây mới là khuôn mặt của em, anh nhớ kỹ chưa? Em không phải Thẩm Khấu Đan, em là Thẩm Khấu Thanh, Khấu Đan là chị em, chị ấy chết rồi, còn em là Khấu Thanh. Giang Lưu, nhớ kỹ tên em, nhớ kỹ khuôn mặt em..... Từ nay về sau, em sẽ trở lại làm chính mình.....”

Thẩm Khấu Đan ôm chặt lấy Giang Lưu, người đàn ông này biết hết, ngay từ đầu đã biết. Biết cô vì áy náy, vì đau xót, luôn luôn giả làm người kia mà sống, tự quên đi hình dáng thật sự của chính mình. Nhưng mà, khi cô vừa hạ quyết tâm trở lại làm chính mình, anh đã phải rời xa cô.

Giang Lưu nhẹ nhàng gạt đầu, cô gái trước mắt anh có làn da tái nhợt trong suốt, khóe mắt có một nốt ruồi đỏ, trông giống như đóa bách hợp nở rộ trong sương sớm, thanh khiết, đẹp đẽ, mỹ lệ hơn khuôn mặt mà cô dịch dung thành biết bao nhiêu.

Anh nâng tay lên, lau đi giọt lệ bên khóe mắt cô, rồi vẫn như thường ngày, mỉm cười dịu dàng với cô. Có thể tìm lại được chính mình, thì một ngày nào đó, em cũng có thể tìm được hạnh phúc.

Giang Lưu từ từ nhắm mắt lại, sau đó thì thể anh lập tức tiêu biến, hóa thành một đồng xương tàn.

Thẩm Khấu Đan đau đớn gọi tên anh, tiếng khóc vang vọng trong Vãn Nguyệt Cốc, thật lâu.....

76. Chương 76: Kết Cục

Thẩm Mạc đi vào không gian hỗn độn, không ăn không ngủ, trải qua không biết bao nhiêu năm. Những ký ức thời thơ ấu trong anh dần phai nhạt, đau đớn phần nộ khi bị diệt môn dần phai nhạt, thù hận với Mai Tân cũng dần phai nhạt, ngay cả nỗi đau khắc cốt ghi tâm khi Giang Tiểu Tư chết đi, anh cũng dần quên đi. Dường như anh cũng đã quên đi sự tồn tại của bản thân, quên mình đang ở đâu.

Nhưng mà suốt bao năm qua, những hồi ức vui vẻ bên Giang Tiểu Tư, anh vẫn không thể quên được. Từng câu nói, từng nụ cười của cô cứ ngày càng rõ ràng trong trí óc. Tựa như những chữ mà anh lấy tay khắc lên vách đá này, tựa như dấu vết mà cô đóng lên sau gáy anh, cho tới bây giờ, vẫn chưa từng mờ đi.

Không biết sau bao lâu, trong không trung bỗng có ánh sáng lóe lên, hồn phách Mai Tân bay vào, hóa thành hình người, đứng trước mặt anh.

Thẩm Mạc hoang mang ngẩng đầu, sau đó lại cúi xuống, ngón tay di trên mặt đất, khắc từng nét, từng nét.

“Thẩm Mạc, người còn nhớ rõ ta không?”

Thẩm Mạc không trả lời.

“Tuy rằng người bị nhốt trong tháp còn chưa tới bảy trăm năm, nhưng với trạng thái tinh thần này của người, nếu cứ để vậy có lẽ cả chính mình là ai người cũng không biết nữa. Thật vô dụng, còn kém xa ta. Đi ra ngoài đi. Con giận của ta cũng vơi đi gần hết rồi, chuẩn bị đầu thai đi tìm Ngư Đồng đây, không muốn tiếp tục gây khó dễ cho người nữa.”

Mặt Thẩm Mạc vẫn tràn đầy tình mịch.

“Người muốn đi thì cứ đi đi, đừng xen vào việc của ta.” Dù anh có ra ngoài thì cũng còn ý nghĩa gì nữa?

Mai Tân chậc chậc hai tiếng, nhìn hai vách đá trong tháp và mặt sàn tràn ngập tên Giang Tiểu Tư, lại không thể lý giải được trong từng nét chữ kia bao hàm theo bao nhiêu cố chấp, bao nhiêu không cảm lòng và nhớ nhung.

Hắn khẽ thở dài, nói: “Không phải người muốn gặp cô ấy sao? Cô ấy tới đón người đó. Nói thật, lúc đầu ta thật sự muốn nhốt người ở đây cả đời, nhưng bị cô ấy đằng đẳng đuổi giết một năm, ta cũng phiền muốn chết, người mau đi ra ngoài cho ta.”

Mai Tân túm lấy Thẩm Mạc, bay lên đỉnh tháp, ném anh ra ngoài.

Thẩm Mặc ngã sấp xuống một thảm cỏ, sóng hồ đang nhẹ nhàng vuốt ve đôi bờ, cảnh sắc xung quanh có đôi chút quen thuộc. Anh lão đảo đứng dậy, trận ác chiến đẫm máu trăm năm trước như hiện ra trước mắt làm anh choáng váng mắt hoa. Cố gắng đè nén xuống vị mặn tanh trong cổ họng, anh run run nắm tay, từ từ nhắm mắt lại.

Chính tại nơi đây, Văn Nguyệt Cốc, anh đã mãi mãi mất đi chân tình.....

Mai Tân đã bay đi rất xa, buông bỏ thù hận dai dẳng bao năm, nhưng mà anh vẫn còn bị nhốt giữa tuyệt vọng bi thương, vẫn chưa thể giải thoát.

Trời đêm thăm thẳm như biển, ánh trăng bàng bạc rọi khắp mọi nơi.

Một bóng trăng lưỡi liềm phản chiếu xuống hồ, gió nhẹ phất qua, làm nó vỡ tan thành vô số mảnh pha lê lấp lánh. Đom đóm bay khắp mọi nơi, cỏ lau nhẹ nhàng lay động, bờ công anh bỗng bẽ bàng giữa không trung, lướt qua đầu vai anh.

Một mùi hương ngọt ngào phảng phất trong gió nhẹ, như có như không. Trong nháy mắt ấy, Thẩm Mặc ngây dại, anh nhìn cô gái mặc váy vải bông màu trắng kia từ từ lướt sóng lại gần, tóc dài như tơ tung bay trong gió, trước ngực đeo một chiếc chìa khóa màu bạc. Mặt cô mang theo nét bi thương lẫn mừng rỡ, đôi mắt giống như được những giọt sương mùa thu gột rửa qua, vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ.

Thân thể Thẩm Mặc bắt đầu run rẩy kịch liệt, Giang Tiểu Tư.....

Cho dù có trải qua bao lâu, bị ngăn cách bao xa, dù cô không còn dung nhan ngây ngô khi trước, anh vẫn sẽ không nhận sai.

Giang Tiểu Tư đứng trước mặt Thẩm Mặc, xác định chắc chắn trong đôi mắt đen như mực của anh có bóng dáng màu trắng của mình.

Còn chưa kịp cất thành lời, nước mắt hai người đã rơi.

“Em còn chưa chết.....”

Thẩm Mặc dè dặt vươn tay vuốt ve hai má trắng nõn của cô, giống như đang chạm vào bảo vật bằng sứ trân quý nhất trên thế gian vậy.

Là thật, không phải là ảo ảnh, Tiểu Tư không chết, cô đã trở lại rồi.

Đề xuống tiếng nước nở, Thẩm Mặc chậm rãi lấy từ trong lòng ra chiếc nhẫn bạc dính đầy máu khi xưa, run run đeo vào ngón tay cô.

Người yêu mà anh ly biệt cả trăm năm, cuối cùng đã mang hình dáng trưởng thành, một lần nữa xuất hiện trước mặt anh.

Anh có thể chạm vào cô, có thể ôm cô, anh, có thể bảo vệ cô.....

Giang Tiểu Tư khẽ vuốt tóc Thẩm Mặc, đầu ngón tay lướt qua mỗi nét trên khuôn mặt anh, đôi môi mỏng của anh. Anh chẳng hề thay đổi, nhưng ánh mắt lại tràn ngập thương hải tang điền.

“Thật xin lỗi, để anh đợi lâu đến vậy.....”

Cô sẽ không làm anh đau lòng nữa, sẽ không để anh phải đợi nữa, sẽ không để anh lấy hạnh phúc, sự nghiệp, tuổi già, tử vong hay bất cứ lý do nào khác để làm cái cớ mà rời khỏi cô nữa.

Đầu ngón tay lạnh băng trượt xuống cổ anh, Thẩm Mặc nhìn đôi môi đỏ sẫm của Giang Tiểu Tư nhẹ nhàng khép mở, diễm lệ, yêu dã như bông hoa tường vi đang thưởng thức bữa khuya.

“Chúng ta vĩnh viễn không rời xa nhau nữa, được không?”

Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên Thẩm Mặc nhìn người yêu thương, mỉm cười thật ấm áp, nhẹ nhàng gật đầu. Chỉ cần có thể ở bên cô, ra sao cũng được, dù sống hay chết. Cho dù là trở thành phi nhân loại mà anh căm ghét nhất.....

Cánh môi kia mỉm cười, mềm mại như mây, mịn màng như hoa. Rồi sau đó, chúng từ từ mở ra, lộ ra hàm răng sắc nhọn.

Thẩm Mặc dang hai tay ra, dùng sức ôm chặt cô. Anh hơi nghiêng đầu, cảm thụ nụ hôn nhẹ nhàng như ảo mộng mà Giang Tiểu Tư hạ xuống gáy anh. Sau đó, cảm giác lạnh như băng cắt qua da thịt, từng giọt máu đỏ tươi rơi trên mặt đất, giống như từng đóa hoa hồng nở rộ, mãi mãi không bao giờ lụi tàn

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoat-cot-huong>